TÔ CHẨN

CHUNG VÔ DIỆM

NHÀ XUẤT BẢN ĐỒNG THÁP

Chung Vô Diệm

Tô Chẩn

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động
Nguồn: http://vnthuquan.net
Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

https://thuviensach.vn

Mục lục

Hồi Thứ Nhất
Hồi Thứ Hai
Hồi Thứ Ba
Hồi Thứ Bốn
Hồi Thứ Năm
Hồi Thứ Sáu
Hồi Thứ Bảy
Hồi Thứ Tám
Hồi Thứ Chín
Hồi Thứ Mười
Hồi Thứ Mười Một
Hồi Thứ Mười Hai
Hồi Thứ Mười Ba
Hồi Thứ Mười Bốn
Hồi Thứ Mười Lăm
Hồi Thứ Mười Sáu
Hồi Thứ Mười Bảy
Hồi Thứ Mười Tám
Hồi Thứ Mười Chín
Hồi Thứ Hai Mươi
Hồi Thứ Hai Mươi Mốt
Hồi Thứ Hai Mươi Hai
Hồi Thứ Hai Mươi Ba
Hồi Thứ Hai Mươi Bốn
Hồi Thứ Hai Mươi Lăm
Hồi Thứ Hai Mươi Sáu
Hồi Thứ Hai Mươi Bảy

https://thuviensach.vn

Hồi Thứ Hai Mươi Tám
Hồi Thứ Hai Mươi Chín
Hồi Thứ Ba Mươi
Hồi Thứ Ba Mươi Mốt
Hồi ba mươi hai
Hồi thứ ba mươi ba
Hồi Thứ Ba Mươi Bốn
Hồi thứ ba mươi lăm
Hồi Thứ Ba Mươi Sáu
Hồi Thứ Ba Mươi Bảy
Hồi thứ Ba Mươi Tám
Hồi thứ Ba Mươi Chín
Hồi Thứ Bốn Mươi
Hồi thừ Bốn Mươi Mốt
Hồi thứ Bốn Mươi Hai
Hồi Thứ Bốn Mươi Ba
Hồi Thứ Bốn Mươi Bốn
Hồi thứ Bốm Mươi Năm
Hồi thứ Bốn Mươi Sáu
Hồi thứ Bốn Mươi Bảy
Hồi thứ Bốn Mươi Tám
Hồi thứ Bốn Mươi Chín
Hồi thứ Năm Mươi
Hồi thứ Năm Mươi Mốt
Hồi thứ Năm Mươi Hai
Hồi thứ Năm Mươi Ba
Hồi thứ Năm Mươi Bốn
Hồi thứ Năm Mươi Lăm
Hồi thứ Năm Mươi Sáu
Hồi Thứ Năm Mươi Bảy
Hồi Thứ Năm Mươi Tám
Hồi Thứ Năm Mươi Chín

https://thuviensach.vn

Hồi Thứ Sáu Mươi
Hồi Thứ Sáu Mươi Mốt
Hồi Thứ Sáu Mươi Hai
Hồi Thứ Sáu Mươi Ba
Hồi thứ Sáu Mươi Bốn
Hồi thứ Sáu Mươi Lăm
Hồi thứ Sáu Mươi Sáu
Hồi thứ Sáu Mươi Bảy
Hồi thứ Sáu Mươi Tám
Hồi thứ Sáu Mươi Chín
Hồi thứ Bảy Mươi
Hồi thứ Bảy Mươi Mốt
Hồi thứ Bảy Mươi Hai
Hồi thứ Bảy Mươi Ba
Hồi thứ Bảy Mươi Bốn
Hồi thứ Bảy Mươi Lăm
Hồi thứ Bảy Mươi Sáu
Hồi thứ Bảy Mươi Bảy (hết)

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi Thứ Nhất

Diêu Trì tiên nữ bị đọa xuống phàm

Tế Thất Tuyên vương chiêm bao đặng vợ

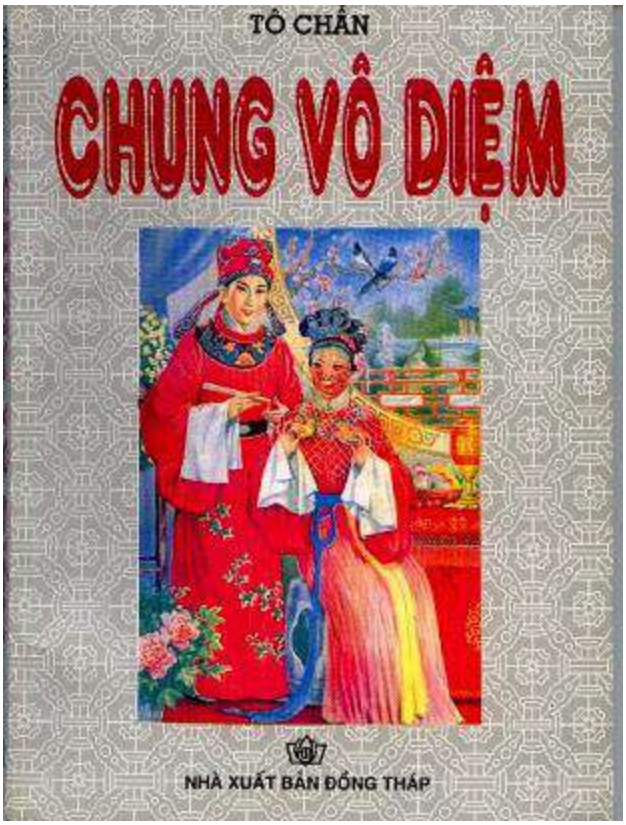

Nhắc lại từ khi Trụ diệt, Châu Hưng, vua Văn Vương kế vị, nhất thống san hà. Thiên hạ bốn phương an cư lạc nghiệp. Qua đến thời Xuân Thu chiến quốc, lại phân ra làm mười tám nước chư hầu, chừng ấy can qua lừng lẫy, các nước đều tranh bá tranh hùng, vua Sở Bình Vương thất chánh, nghe lời sàm giết kẻ trung lương, làm cho Ngũ Viên sanh biến, trốn qua đầu nước Ngô, sau kéo binh về báo oán, diệt nước Sở, lại đào mả vua Bình Vương đánh thây cho đã nư giận. Chừng ấy thì còn có mười bảy nước , kế bị Ngũ

https://thuviensach.vn

Tần trừ hết còn năm nước nữa, thì còn có mười hai nước. Đến lúc Chung Vô Diệm ra đời, lại dẹp hết năm nước nữa, thì còn có bảy nước mà thôi, ấy là việc sau này.

Bây giờ nói về con gái bà Tây vương Mẫu ở tại cung Diêu Trì nhơn lúc phó hội Bàn đào, uống rượu mặc lốt Dạ xoa vào, làm cho hình dung xấu xa, rồi đày xuống nhân gian đầu thai làm con nhà họ Chung.

Tại núi Thương San, làng Pháp Mã có một người họ Chung tên Kỳ, tự Thiên Tài, nhà cửa giàu có , tánh nết hiền lương, vợ là Đặng thị, sanh đặng hai trai tên là Chung Long , Chung Hổ, sau sánh đặng một gái nữa, hình dung cổ quái , diện mạo xấu xa, vợ chồng Chung lão thấy vậy đặt tên là Chung Vô Diệm. Nàng ấy lớn lên chẳng học thêu thùa vá may, mỗi ngày cứ lo tập tành nghề văn nghiệp võ, lại thêm tánh tình cứng cỏi, chẳng chịu thua ai, sau lại gặp bà Lê San thánh mẫu, dạy thêm phép Ngũ hành và Tiên thiên toán số, nên nàng ấy trở nên một người pháp thuật cao cường, thần thông quảng đại, ấy là trời đã sẵn dành , cho có người giúp Tề Tuyên Vương vững trị, lúc ấy Tề Tuyên Vương đang đóng đô tại tỉnh Sơn Đông , phủ Hằng Xương, quận Lâm Tri.

Ngày kia vua Tuyên Vương đang buổi ngự trào, các quan văn võ chầu chực, thêm mười ba vị Khoa đạo, mười tám vị Đại Phu, lại có Thừa tướng và Lục bộ Cửu Khanh, thiệt rõ ràng là một nước thịnh cường trong đời chiến quốc.

Bữa nọ,nhân lúc vui, vua Tề Tuyên Vương bèn nói với các quan rằng:

-Thiệt trẫm cũng nhờ phước trời và nhờ sức bá quan cho nên trong nước phong điều, võ thuận, bá tánh an cư lạc nghiệp, chúa tôi ta mới được như vầy".

Các quan bàn tán rằng:

-Ấy chẳng qua là phước lớn của Chúa công, cho nên từ ngày tức vị đến nay, quốc thái, dân an, quan thanh, dân chánh, lúa một năm trổ hai kỳ, thiệt rõ ràng là đời thạnh trị".

Tuyên Vương nghe tâu cả mừng, bèn triệu Thừa tướng Yến Anh lên điện cho ngồi, rồi nói rằng:

- Trẫm triệu khanh lên đây, chẳng có việc chi lạ, nhơn vì hôm mồng ba

https://thuviensach.vn

tháng ba nhằm tiết Quý Xuân, đang lúc nữa đêm, trẫm nằm chiêm bao thấy một điềm rất lạ, đang khi không vùng thấy lửa cháy đỏ hừng kim quang muôn đạo, thọai khí ngàn đều, ở trên trời rớt xuống một cây hoa lạ, trồng trong một cái bồn vàng, trái thì màu lục, nhành thì màu thanh, trong giây phút lửa và binh kéo thẳng vào cung, trẫm và bá quan thảy đều kinh hãi, lúc đang nguy cấp, bỗng thấy trên trời gần chỗ cung trăng, có bốn vì tiên cô, đang đứng trên mây, tay cầm một nhánh bửu thọ, hiện xuống đem để trước Kim long điện. Hoa ấy vùng trổ bông ra, hào quang sáng rạng chói lòa bốn phía, tức thì lửa tắt binh tàn, thế giới thanh bình tỏ rạng. Bốn vị tiên cô lại đi thẳng vào Chiêu Dương cung, đem nhành hoa vào cắm nơi Minh Xuân điện, nhành hoa ấy đâm chồi mọc rễ ra tại đó, rồi lại sanh ra năm trái rõ ràng. Lúc ấy trẫm mừng quá vùng giựt mình thức dậy, chẳng hay lành dữ thế nào? Nên phải triệu khanh hỏi coi cho biết;

Yến Anh nghe vua nói dứt lời, liền đứng dậy bước ra tâu rằng:

- Phàm chiêm bao cũng có khi hư khi thiệt, hễ canh một thì tại lòng mình tơ tưởng, còn canh hai thì nghi hoặc không chừng, canh tư với canh năm cũng hồ đồ không thiệt, nằm chiêm bao trong bốn canh ấy, thì hay nhớ đầu quên đuôi, hoặc nhớ đuôi quên đầu, duy có canh ba thì mới là chánh mộng.

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi Thứ Hai

Tề Tuyên Vương săn bắn non xanh,

Chung Vô Diệm hái dâu rừng vắng.

Khi Tuyên Vương nghe Yến Anh nói vậy thì cười mà rằng:

- Nếu vậy thì điềm chiêm bao của trẫm đây thiệt lắm, vì lúc trẫm thức dậy, thì trẫm nghe trống điểm ba dùi, từ đầu chí cuối trẫm nhớ hết, không sai một mảy, tiên sanh hãy bàn thử coi hung kiết thế nào?

Yến Anh liền suy đoán một hồi rồi cúc cung mà chúc mừng cho vua và nói rằng:

- Điềm chiêm bao ấy thiệt là tốt lắm. Vả chăng Chúa công là sao Tử Vi xuống thế, cho nên ngôi Chánh cung thì phải có nữ tinh hạ giới mà sánh đôi, nay lấy theo điềm chiêm bao này mà đoán ra thì vì tinh tú ấy đã xuống phàm rồi, chắc là ở tại đám dâu mà chờ Thánh thượng; nếu Chúa Công muốn gặp người, thì phải ngự giá đến đó săn bắn.

Tuyên Vương hỏi:

- Tiên sanh nói vậy, song chưa biết ngày nào mới gặp?

Yến Anh tâu rằng:

- Cứ theo đó thì Chúa công phải săn bắn hôm nay , song phải đi lên núi Thượng San nơi phía Đông bắc, chừng qua giờ Ngọ ba khắc thì gặp Hoàng hậu chẳng sai, hễ gặp người ấy đem về rồi, thì trong bốn mươi hai năm kết nghĩa tu la, thiên hạ được trong an , ngoài trị.

Tề Vương nghe nói thì cười mà rằng:

- Điều ấy cũng lạ, sao Tiên sanh dám chắc mà bàn như vậy?

Yến Anh tâu rằng:

- Tôi dám đâu khinh dễ Bệ hạ, vì tôi cứ theo điềm chiêm bao mà bàn, nên chẳng qua như lời, thì tôi chịu toàn gia tru lục.

Tề Vương nghe nói cả mừng bèn nói rằng:

- Thiệt hư chưa biết, song lời khanh nói thì trẫm cũng tin, vậy trẫm phải đi săn bắn một phen, cho khỏi điều nghi ngại.

Nói rồi liền truyền lịnh kiểm điểm vài muôn binh mã, và văn thần võ tướng

https://thuviensach.vn

cùng quân sư hộ giá ra đi. Nguyên Tề Vương là vua một nước, thuở nay chưa hề tách mình ra khỏi cung, nay lại lên non săn bắn, xem thấy cỏ cây tươi tốt , phong cảnh xuê xang, dưới khe nước chảy ro re, trên núi chim kêu líu lo thì trong lòng rất nên vui đẹp, cứ xăm xăm đi tới, tìm dã thú mà săn.

Lúc ấy Chung Vô Diệm đã đặng mười tám tuổi rồi, nghề văn nghiệp võ tinh thông, duy có một điều là hình dung cổ quái, tướng mạo xấu xa, tóc đỏ mặt xanh, môi dày miệng rộng, trên đầu lại có ba cái sừng, xem giống như Tiêu diện, mình cao một trượng hai, vai rộng, răng lồi chẳng khác chi quỷ sứ. Ngày ấy đang tập binh cơ, bỗng nhiên trong lòng hồi hộp, mắt máy thịt run, bèn co tay toán quẻ trong lòng liên minh bạch, khi đánh tay coi rồi, bèn nghĩ thầm rằng:
“Hôm nay Tề Vương săn bắn đến đây, vậy thì ta phải ra đón nơi vườn dâu đặng có phối hiệp cùng người”.

Nghĩ rồi bèn bước đến phòng rủ hai người chị dâu đi dạo chơi với mình cho có bạn. Khi vào đến nơi, hai người chị dâu mừng rỡ tiếp nghinh, rồi ngồi lại với nhau luận bàn tâm sự. Chung Vô Diệm nói:
- Nay tuy gần tới tiết xuân, nhưng khí trời hãy con mát mẻ, tôi muốn rủ hai chị đi dạo chơi với tôi một lát, chẳng hay hai chị ý như thế nào?.

Nguyên hai người này vẫn biết tánh em chồng hay nóng nảy, nếu cản trở thì e sanh việc thị phi nên phải thuận theo chiều cho xuôi một mái, liền sắm sửa trâm giắt lược cài, điểm trang nhan sắc. Ba chị em sắm sửa xong rồi, bèn dắt nhau vào nhà trình cho mẹ hay. An Nhơn nói:
- Như ba chị em con muốn đi chơi, thì phải đi cho mau về cho chóng, chớ có yểm trệ ở ngoài mà cực lòng mẹ đợi trông.

https://thuviensach.vn

Ba người dạ dạ vâng vâng lời, rồi từ biệt mẹ già dắt nhau ra đi, chẳng dè hai người chị dâu không quen đi bộ nên lóng cóng đi mau không được. Chung Vô Diệm thấy vậy thì sợ trễ ngày giờ, bèn nói với hai chị rằng:
- Vậy thì để cho em đi trước, đến nơi vườn dâu mà chờ, hai chị thủng thẳng đi sau, bề nào cũng có em tại đó.

Nói rồi liền phăng phăng đi trước, hai chị hưởn hưởn đi sau. Chung Vô Diệm đi đến vườn dâu, giả hái bên Đông rồi qua bên Nam, rồi lại trở qua phía Tây trèo lên cây mà hái nữa.

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi Thứ Ba

Gặp Tề Vương, Chung Vô Diệm giễu cợt

Sợ Vô Diệm, Tề Tuyên Vương dối phong.

Nói về Thái Bạc Kim Tinh đang ở trên mây, dòm xuống nhân gian thấy Diêu Trì Nữ đang hái dâu mà chờ Tề Chúa , bèn nghĩ bụng:

“Thôi, để ta xuống mà chỉ dẫn Tề Vương đến đó, đặng vợ chồng gặp nhau cho rồi”.

Nghĩ rồi liền hóa ra một con thỏ bạch chạy qua, chạy lại vởn vơ trước mặt Tề Vương. Tề Vương ngó thấy liền giương cung bắn ra một mũi, con thỏ cùng ngậm mũi tên mà chạy dài, Tề Vương giục ngựa rượt theo, quan quân còn sút lại sau. Tề Vương một mình tới trước. Vừa đến vườn dâu, thì không thấy con thỏ, duy thấy hai nàng xinh đẹp, vừa bước vào vườn dâu, Tề Vương kêu lại hỏi rằng:

- Ta nhân săn bắn lạc đường, chẳng hay nàng có biết đường về Hằng Xương phủ ngã nào, xin làm ơn chỉ giúp cho ta.

Hai người bèn đáp lại rằng:

- Chị em tôi là đàn bà con gái quê mùa không biết đâu là đâu, như người có muốn hỏi thăm đường, thì xin bước nới vào vườn dâu hỏi thử em chồng tôi, hoặc may có biết chăng?.

Nói rồi liền sắp lưng đi thẳng vàovườn. Còn Tề Vương nghe nói thì nghĩ thầm rằng:

“Rất đỗi là hai người chị dâu mà còn xinh đẹp như vậy, huống chi là em chồng, có khi còn tươi tốt hơn nữa chăng?”

Vậy thì lời Quân sư nói đó ắt chẳng sai lầm, thôi để ta vào đó tìm cho ra Hoàng hậu”.

Nghĩ rồi liền giục ngựa đi thẳng vào vườn, xảy thấy mũi tên vàng còn nằm dưới đất, còn con thỏ chạy đâu không biết. Tề Vương bèn xuống ngựa lượm lấy mũi tên, rồi thót lên ngựa và đi , và cười rồi lại nghĩ rằng:

“Việc này chẳng phải là việc tình cờ , ấy cũng là một cơ hội nó khiến ra như vầy”

https://thuviensach.vn

Và nghĩ và nhắm xem bốn phía , có ý kiếm cho gặp người nào là Chánh cung.

Lúc dó Chung Vô Diệm đang ở trên cây dâu, ngó thấy Tề Vương đang đứng ngó bốn phía, bèn cố ý giễu cợt chơi, hái lá dâu bỏ rải xuống nơi trước mặt Tề Vương , rồi lại hái trái dâu liệng xuống trúng bên chót mão Bình Thiên quan. Tề Vương nổi giận bèn nói rằng:

- Ai mà vô lễ vậy cà?

Vừa nói, vừa ngó trật lên, thấy có một người không biết trai hay gái , bèn kêu mà hỏi thăm đường. Chung Vô Diệm chẳng thèm nói lại, vùng bay bổng lên đứng trên không. Tề Vương thấy vậy thất kinh, phần thì thấy Chung Vô Diệm hình dung cổ quái , tướng mạo xấu xa như vậy, thì trách thầm Quân sư rằng:

“ Yến Anh là thằng khùng thật , nó khi ta thái thậm, nó gạt ta đi săn, lên núi Thương San phía Đông thì sẽ gặp Chiêu Dương Hoàng hậu, ta nghe lời nó lên đây, lại gặp con đàn bà xấu xa gớm ghiếc như vầy. Thôi để ta giết chết con này trước đi, rồi ta sẽ về trào bắt Yến Anh mà trị tội mới đã nư giận cho”.

Nói rồi liền giương cung bắn lên một mũi. Chung Vô Diệm liền bắt lấy mũi tên rồi mắng thầm rằng:

“ Lão hôn quân này ở độc dữ ha! Thôi để ta dùng một phép mọn, cho va biết ta là người thủ đoạn”.

Nói rồi liền niệm chân ngôn, bẻ mũi tên ấy hóa ra làm sáu mũi tên thần, xẹt xuống cắm vào bốn chân ngựa bốn mũi, trước đầu một mũi , sau đuôi một mũi. Tề Vương thất kinh kêu lớn lên rằng:

- Xin nương nương dung thứ cho tôi, vả chăng tôi là một vị đại thần của Tề Tuyên Vương, hôm nay bảo giá đi săn, nhân rượt theo con thỏ lỡ bước tới đây, xét mình dã quây, xin Tiên cô chớ chấp mà tha cho tôi về nước, thì tôi sẽ lo báo đền ơn ấy, chẳng dám sai ngoa.

Chung Vô Diệm nghe nói mỉm cười , liến đáp xuống trước mặt, bước tới nắm chặt Tề Vương rồi mắng rằng:

- Lão thất phu, ta đây là Chung Vô Diệm, bất kỳ là ai, dẫu cho mười hai vị Quốc vương mà phạm đến ta thì ta cũng đánh chết, duy chừa ra có một

https://thuviensach.vn

người thôi, còn bao nhiêu, hễ lọt vào đây thì chẳng trông ra đặng.
Tề Vương hỏi:
- Chừa ra người nào mà Nương nương không đánh ?
Chung Vô Diệm nói:
- Duy có Đông Tề quốc vương là người chủ quản của ta, nên ta không dám mạo phạm đến người;
Tề Vương nói:
- Nếu vậy thì buông ta ra, ta là Tề Tuyên Vương đây.
Chung Vô Diệm nói:
- Ngươi mạo nhận thì ta lại càng đánh nhiều hơn nữa.
Tề Vương nói:
- Nếu Nương nương chẳng tin, thì xem lại những y quan của trẫm đây thì biết giả chân, vì cái mão Bình Thiên quan và cái áo ngũ trảo long này, nếu như người thường thì ai mà dám dùng đồ ấy .
Chung Vô Diệm xem lại tỏ tường liền cười, bèn bước tới cầu phong mình làm Hoàng hậu, Tề Vương nghe nói mỉm cười và mắng thầm rằng:
“ Cái con mọi này nó không biết hổ , hình thù làm sao mà ba phần giống người, bảy phần giống như quỷ, có phước phận gì mà lại đòi làm đến Chánh cung, thôi ta cũng giả ý phong nó cho rồi, đặng nó thả ta ra, chứng ta thoát ra khỏi rồi ta sẽ liệu bề khác.
Nghĩ rồi bèn nói rằng:
- Vậy thì trẫm phong cho nàng làm chức Chánh cung đó.
Chung Vô Diệm liền thâu mấy mũi tên ra rồi, liền quỳ mọp xuống, Tề Vương thừa cơ ấy liền giục ngựa ra khỏi vườn dâu, nhắm phía Tây Nam đi tuốt. Chung Vô Diệm chờ dậy thì Tề Vương chạy đã xa rồi, biết ý Tề Vương gạt mình mà phong dối bèn nổi giận rượt theo .

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi Thứ Bốn

Yến Quân sư chịu đứng làm mai

Tề Quốc chúa trao đổ sánh lễ

Nói về các quan văn võ khi thấy Tề chúa rượt theo con thỏ, bèn truyền lịnh lập dinh phong tại đó, rồi dẫn binh khinh kị tuốt theo bảo giá, đi đến nửa đường xem thấy xa xa Tề chúa giục ngựa chạy bay về, bèn phân ra hai bên mà nghinh thỉnh thánh giá về dinh. Tề Vương vào dinh ngồi yên rồi, Yến Anh bèn bước tới tâu rằng:

- Chẳng hay Chúa công có gặp Chiêu Dương Hoàng hậu hay chưa?.

Tề Vương nói:

- Thôi thôi, chớ có nhắc việc ấy ra làm chi, lời Tiên sanh bàn đó cũng thiệt, vì trẫm đang rượt theo con thỏ, lạc đường vào đến vườn dâu, Hoàng hậu nào đâu không thấy, lại thấy một đứa con gái đứng trên cây dâu, hình dung như quỷ, tướng mạo dữ dằn, trẫm bàn giương cung bắn nó, nó liền bắt lấy mũi tên rồi níu trẫm lại, nó ép trẫm phong làm Chánh cung; lúc ấy trẫm không biết làm sao , túng phải phong dối cho rồi, nó tưởng thiệt nên mới buông trẫm ra, trẫm thừa thế chạy tuốt về mới đặng. Chắc làm sao nó cũng chạy theo, ví như nó tới đây thì trẫm liệu làm sao?

Yến Anh tâu rằng:

- Nàng ấy thiệt là một vị quý nhân, Chúa công chớ nên khinh dễ, phải dùng nàng làm bực Chánh cung, thì thiên hạ mới đặng thái bình thạnh trị.

Tề Vương chẳng nghe, lại nói rằng:

- Nếu nó chẳng đến thì thôi, bằng nó đến thì giết phức cho rồi.

Nói rồi liền truyền lịnh ba quân chúng tướng phải dự bị đề phòng. Quân sĩ vâng lịnh an bài đội ngũ chỉnh tề .

Kế Chung Vô Diệm chạy tới, ngó thấy ba quân giáo gươm chơm chởm, còn mình thì tay không, chẳng có binh khí chi hết, bèn ngó bốn phía, thấy có một cây táo, liền xốc vào nhổ phứt cây táo lên, dường như nhổ măng, suốt lá bứt rể dùng làm binh khí, ước nặng hơn một trăm cân, lướt thẳng vào dinh , quan quân đều cầm đao thương xông ra ngăn trở, Chung Vô Diệm

https://thuviensach.vn

nổi giận, hươi cây đánh nhầu, ba quân la hét vang lừng, hè nhau một tiếng áp vào vây phủ bốn phương. Chung Vô Diệm liền dùng phép định thân, miệng đọc thần chú rồi chỉ ra một cái, ba quân dều dứng sửng, không cử động chi nổi. Chung Vô Diệm bèn bước thẳng vào dinh. Tề Vương thất kinh chân tay run rẩy, liền kêu hỏi rằng:

- Ngự thê có việc chi vào đây làm lung như vậy, xin nói cho trẫm nghe với .

Chung Vô Diệm nghe nói chỉ cười ngất, rồi mắng rằng:

- Ngươi là đứa hôn quân, bất nhân thái thậm, ta hái dâu mặc ta, can cớ chi ngươi nỡ buông cung bắn ta cho đành, may là ta có phép hộ thân, bằng không ta đã thác về tay ngươi rồi. Còn ngươi đã hứa phong cho ta làm Hoàng hậu, rồi lại gạt ta mà chạy đi đâu, nay ta đến đây chẳng chuyện chi khác, duy hỏi có một việc ấy cho rõ mà thôi.

Tề Vương liền đáp rằng:

- Nào trẫm có gạt Ngự thê bao giờ, ấy là lời trẫm phong thiệt cho đó.

Chung Vô Diệm nói:

- Lời nói ăn trợt như vậy ai mà tin đặng. Từ xưa đến nay hễ trên trời có sấm thì mới có mưa, có trần thế không có mai sao ra đám cưới.

Thừa tướng Yến Anh đang đứng một bên nghe nói vậy, liền bước ra quỳ xuống hô: Quốc mẫu, rồi nói rằng:

- Từ xưa đến nay vua chúa chẳng hề nói chơi bao giờ, huống chi đây cũng có quần thần làm chứng, vậy thì tôi tình nguyện đứng làm mai nhân .

Tề Vương nghe nói tức giận, bèn mắng thầm rằng:

“Cái thằng lùn này không ai mượn nó mà nó cũng thày lay”.

Còn Chung Vô Diệm nghe Yến Anh nói vậy, thì đáp lại rằng:

- Ta vẫn nghe khanh là một đấng trung thần, nay khanh chịu làm mai thì ta mới tin, nhưng mà khanh hãy tâu với Chúa công phải dùng vật chi làm sánh lễ thì mới chắc cho.

Yến Anh nói:

- Vậy thì xin để cho tôi tâu lại đã.

Nói rồi liền quay lại tâu với Tề Vương rằng:

- Nay Nương nương đã mang ơn Chúa công phong làm Chánh hậu, nhưng mà người còn e lời nói lơi là không có làm bằng cớ, hạ thần làm mai thì đã

https://thuviensach.vn

xong rồi, song người nài có đồ sánh lễ để cầm làm chắc.
Tề Vương nghe nói cúi đầu làm thinh nghĩ thầm rằng:
“ Con mọi này quái thiệt, nó lại nài ta cho đồ sánh vật, nếu nay ta chẳng nghe theo lời nó thì nó ắt chẳng dung”.
Nghĩ rồi bèn lấy roi ngựa bằng vàng trao cho Yến Anh. Yến Anh tiếp tay đem ra dâng cho Chiêu Dương Hoàng hậu. Chung Nương nương thấy vậy mắng rằng:
- Tề Vương thiệt khi ta quá, hàng sánh Chánh cung chẳng phải là tầm thường, vả lại ta đây chẳng phải là người hầu roi, sao lại dùng roi ngựa làm đồ sánh vật, khanh hãy chịu phiền đem vào trả lại cho Tề Vương, dùng vật khác thì ta mới chịu.
Yến Anh chẳng dám cãi mạng, liền lãnh roi đem vào tâu lại cho Tề Vương nghe. Tề Vương bèn rút cây ngọc trâm trao cho Yến Anh . Yến Anh đem ra , Chung nương nương cũng không chịu. Yến Anh không biết làm sao, phải trở vào một lần nữa. Tề Vương cực chẳng đã phải mở dây ngọc đai trao cho Yến Anh. Yến Anh lãnh lấy đem ra dâng cho Chung nương nương . Nương nương cả mừng tiếp lấy và tạ ơn rồi lại lấy ra một cây lược bằng gỗ bảy răng, trao cho Yến Anh và nói rằng:
- Khanh hãy đem vào dâng cho Chúa công, xin người hãy trân trọng lấy, vì của ấy là của thượng giới, chớ nhân gian chẳng có. Nếu con gái tốt nào đặng lược ấy gỡ đầu, thì nhan sắc lại càng xinh đẹp chẳng kém chi Tiên nữ chốn bồng lai, phải cất vào kho báu để dành, chừng ta vào cung rồi sẽ có chỗ dùng, ấy là một vật rất nên báu lạ. Còn hôm nay ta đã mang ơn tử sánh, chẳng hay ngày nghinh thú đã định ngày nào cin nói cho ta biết.
Yến Anh liền lãnh lược đem vào dâng cho Tề Vương và thuật lại mấy lời Nương nương đã nói, Tề Vương lấy lược xem coi rồi nói rằng:
- Ấy là đồ vô dụng, giá không đáng nửa đồng tiền , để mà làm gì, hãy quăng đi cho rảnh.
Yến Anh liền tâu rằng:
- Chúa công chớ nên khinh rẻ, ấy là một vật báu trong đời, ngày sau ắt có chỗ dùng. Nương nương lại dạy tôi hỏi Chúa công định ngày nào nghinh thú.

https://thuviensach.vn

Tề Vương nói:

- Vậy thì hãy đem cái lược vào kho mà cất, còn sự nghinh thú thì định đến ngày mười ba tháng năm.

Yến Anh lĩnh chỉ trở ra nói lại cho Nương nương nghe. Chung nương nương cả mừng , liền tạ ơn Tề chúa ra về. Rồi đó Tề Vương hạ lịnh di giá về trào.

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi Thứ Năm

Quyết hại em, hai anh lo kế độc;

Cảm tình con, một mẹ hết lòng can

Nói về Chung nương nương lãnh đồ sánh vật rồi, liền trở lại vườn dâu, kiếm hai người chị dâu đặng hiệp nhau mà về. Hai người xem thấy Nương nương có mang dây ngọc đai, liền hỏi rằng:

- Vật ấy ở đâu mà cô mang nó trong mình vậy?

Chung Nương nương liền cười, rồi thuật hết đầu đuôi các việc cho hai chị dâu mình nghe. Hai người nghe nói sanh nghi lắm, bèn tính thầm với nhau ràng:

“ Con này bình nhật nó hay sanh sự lắm, đây chắc là nó gây họa ra rồi, chớ chẳng không, thôi để chị em ta về nhà nói lại cho anh nó hay, đặng mà liệu trước.

Rồi đó ba chị em dắt nhau về nhà . Khi về đến nhà rồi , ai vào phòng nấy, hai người chị dâu bèn thỏ thẻ với chồng rằng:

- Hôm nay đi dạo chơi, Tam cô sanh sự, xúc phạm đến Tề quân, thiếp thấy vậy phải về đây, nói cho chàng hay mà liệu trước.

Hai anh em nghe nói liền bước ra trung đường mà thương nghị với nhau. Chung Long bèn nói rằng:

- Nay Chung Vô Diệm nó làm ra cớ sự như vầy, thì cả nhà phải mang họa, tánh mạng ắt chẳng còn, liệu làm sao bây giờ?

Chung Hổ nói:

- Nay Chung Vô Diệm nó phạm tội với trào đình, lời xưa có nói: hễ tội ai làm thì nấy chịu, vậy nay tôi có một kế rất hay,anh chớ có thinh trương ra mà lậu sự, phải mời cha ra cho mau là lo liệu, chớ nên cho mẹ biết làm chi, việc này ba cha con ta tính êm với nhau, mới đặng. Phải dặn dò gia đinh, mỗi đứa đều cầm đao thương côn bổng, giữ cho chặt cửa trước cửa sau, vì nó mạnh bạo lắm, nên phải mai phục thì bắt nó mới xong. Chừng bắt nó đặng rồi thì giải phứt nó cho trào đình trị tội, chớ chẳng can chi đến cha con ta. Em thì tính vậy, chẳng hay anh liệu thế nào?

https://thuviensach.vn

Chung Long nghe nói khen rằng:
- Kế ấy thiệt hay.
Nói rồi bèn cho người thỉnh Chung lão ra. Chung lão ra đến trung đường, thấy Chung Long và Chung Hổ mặt mày dớn dác thì hỏi rằng:
- Chẳng hay hôm nay có việc chi mà hai đứa bây coi sợ sệt như vậy?
Chung Long bèn thưa rằng:
- Xin cha hãy ngồi lại, con nói cho cha nghe. Nhân vì hôm nay Chung Vô Diệm nó đi chơi nơi vườn dâu, gặp Tề Vương đi săn bắn, nó cả gan dám bắt người mà đánh, thiệt là tội bằng trời, con e chẳng khỏi bị hại hết cả nhà, nên con phải thỉnh cha ra đây lo liệu.
Chung lão nghe nói sợ đã thất thanh, nghẹn ngào nói không ra tiếng. Chung Hổ bèn thưa rằng:
- Xin cha chớ lo, hãy nghe theo kế của con, bắt Chung Vô Diệm trói lại nạp cho trào đình, thì cha con ta mới khỏi họa.
Lúc ấy, Chung lão sợ quýnh lên, nên chẳng còn chủ ý chi hết, bèn nói rằng:
- Mặc ý hai con, làm sao cho xong việc đó thì làm.
Rồi đó hai anh em bèn kêu gia đinh dặn dò sắm sửa khí giới, vây chặt cửa sau và cửa trước.
Nói về Chung nương nương đang ngồi trong phòng bỗng đâu mắt máy long kinh thì lấy làm lạ, bèn co tay đoán quẻ rồi nói rằng:
- Chẳng biết cớ gì mà cha ta và anh ta lại ra lòng bất lương như vậy, nay gia đình đã mai phục hết bốn phía rồi, ta làm sao ra cho khỏi, đặng tỏ sự này cho mẹ ta hay. Vậy thì ta phải dùng tiên gia diệu thuật ẩn thân ra cho khỏi mới xong.
Nói rồi liền dùng phép ẩn thân ra cho khỏi vòng vây mà chẳng ai hay biết đặng, rồi đi thẳng vào phòng mẹ. An nhơn xem thấy liền hỏi rằng:
- Sao con dám cả gan xúc phạm đến Tề quân, tội ấy ắt cả nhà phải tru lục, nay mẹ nghe rằng: Cha và hai anh con tính bắt con mà nạp cho trào đình, thiệt lòng mẹ rất nên chua xót! Vậy thì con phải lo mưu cho mẹ con ta thoát khỏi ta ương, nếu để vậy chẳng may con có bề nào, thì mẹ cũng không sống đặng!
Chung nương nương thưa:

https://thuviensach.vn

- Việc ấy là việc tầm thường , xin mẹ chớ lo, vả chăng con tuy phận gái, cong cũng biết việc phải chăng, lẽ đâu dám khinh dễ Thiên tử. Nhơn vì trời đã định phần, số con làm Chánh cung cho Tề chúa. Bởi con biết trước nên mới ra đón tại vườn dâu, nay đã gặp đặng người, và người đã phong cho con làm Quốc mẫu, này là dây ngọc đai của người đã cho con để làm sánh vật, chờ dến ngày lành là ngày mười ba tháng năm, chừng ấy người sẽ sai quan đến đây để nghinh thú.

An Nhơn nghe nói bán tín bán nghi , liền hỏi rằng:

- Lời con nói đó đó có thiệt như vậy chăng, nếu quả như lời thì để cho mẹ ra nói với cha và hai anh của con, con chớ có lo sợ, hãy an tâm chờ Tề vương rước con về trào.

Nói rồi liền bước ra ngoài, kêu Chung lão thuật hết đầu đuôi các việc. Chung lão nghe nói bèn đổi sợ làm mừng, còn đang cúi đầu làm thinh suy nghĩ. Chung Long và Chung Hổ thấy vậy thì thưa rằng:

- Cha chớ nghe lời mẹ làm chi, Chung Vô Diệm xấu xa như vậy, có lý nào Tề vương lại dùng cho làm chức Chiêu Dương, ấy chẳng qua là nó kiếm lời xảo quyệt gạt mẹ, xin chớ nghe theo mà lầm việc cả.

An Nhơn cả giận, bèn chỉ Chung Long và Chung Hổ mà mắng rằng:

- Hai anh em bây là là loài lang độc, cứ mang dạ hại em, nỡ lòng nào làm cho cốt nhục tương tàn, nghe lời vợ bỏ em sao đành.

Chung Long và Chung Hổ nghe mẹ la rầy, liền đuổi tan hết gia đinh, rồi dắt nhau đi mất.

Chung lão bèn hỏi An Nhơn rằng:

- Lời con nó nói như vậy mà có thiệt hay chăng, và chẳng hay chừng nào nó mới vào cung?

An Nhơn nói:

- Kiết kỳ là ngày mười ba tháng năm, chừng ấy Thánh thượng sẽ cho người đến rước, nay vợ chồng ta cứ giữ mực thường, chừng nào tới đâu hay đó.

Chung lão nghe nói cũng an lòng mà xuôi theo ý vợ. An Nhơn liền trở vào phòng nói lại cho Chung nương nương hay, mẹ con đều mừng rỡ. Chung Vô Diệm mặt mày mới vui vẻ, bèn rảo bước ra ngoài, trong lòng lại đói, bèn chẳng cần sai khiến a hườn, trở vào bếp dọn lấy một mình mà ăn, rau

https://thuviensach.vn

mấy sàn, cá mấy cân, dùng chén lớn ăn một hơi sáu mươi ba chén, rồi uống hết ba, bốn bình trà mới no bụng. Cơm nước xong rồi, bèn ra sau vườn mà luyện binh thơ đồ trận, để phòng khi tế khổn phò nguy, lòng dốc gánh giang san cho Tề chúa

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi Thứ Sáu

Chung viên ngoại dọn nhà tiếp giá

Đặng An Nhơn hết dạ khuyên chồng

Lần hồi ngày lụn tháng qua, bóng thiều quang như thoi trở, lật bật đã đến ngày mười ba tháng năm, Chung viên ngoại bèn hối gia đinh dọn dẹp quét tước trong ngoài, cổ đồ bát bảo chưng ra, lo sắm sửa ân cần, phòng tiếp nghinh Vương sứ. Rồi đó ba cha con Chung lão thay y mão chỉnh tề, chờ đến xế qua mà chẳng thấy Khâm sai đến cửa, vừa muốn sai người đi thăm chừng, vùng nghe có tiếng xe ngựa rần rần, ba cha con ngỡ là Khâm sai đã tới, liền dắt nhau ra quỳ mọp giữa đường tiếp nghinh thánh chỉ Chẳng dè xe ngựa ấy là xe ngựa của bọn khách thương, thấy cha con Chung lão quỳ chặn đường, thì la lớn:

- Đường thì để cho xe ngựa vãng lai, ai lại quỳ chặn đường, chẳng qua bọn ta đi tới, sao chưa đứng dậy tránh xe, còn quỳ làm chi đó vậy?

Chung lão biết mình lầm rồi, trong lòng hổ thẹn, mặt mũi sượng sần bèn nói gượng lại rằng:

- Bọn ta lạy sao Bắc Đẩu, can cớ chi đến các người, các người đi thì cứ việc mà đi, chớ có nói chi cho nhiều chuyện.

Khi bọn xe ngựa ấy đi rồi, Chung lão trong lòng tức giận liền trở vào nhà hối Chung Long, Chung Hổ bắt Vô Diệm đem đi giải nạp. Chung Long, Chung Hổ vâng lời, chạy vào phòng nói cho mẹ hay, An Nhơn nổi giận mắng rằng:

- Đồ súc sanh, sao bây hầm hầm cứ mong lòng muốn hại em hoài vậy? Hãy đi ra cho mau, để ta hỏi lại con gái ta coi đã.

Nói rồi liền đuổi Chung Long và Chung Hổ ra, rồi trở vào phòng kêu Chung nương nương, khóc và hỏi rằng :

- Con nói nay đến kỳ rồi mà, sao không nghe tin tức gì hết vậy ?Làm cha với hai anh con dọn dẹp nhà cửa và chờ đợi trọn cả ngày nay không thấy chi hết, nên cha con giận mà muốn giết con, vậy thì con liệu làm sao nói

https://thuviensach.vn

cho mẹ nghe với.
Chung nương nương thưa :
- Tề Quân là chúa một nước, chớ chẳng phải như kẻ tầm thường, một lời hứa ra, không lẽ bỏ qua cho đặng. Nay người trễ đây thì chắc trong trào nhiều việc, vậy thì phải chờ đến ngày rằm, chắc làm sao cũng có tin đến, mẹ nói dùm lại với cha, xin dung cho con một vài ngày nữa.
Đặng An Nhơn bèn trở ra ngoài nói lại với Chung lão. Chung lão nổi giận mắng rằng:
- Mụ khéo bênh con mụ lắm! Nó đã làm việc bằng trời, mà mụ hãy còn dung túng, nếu chẳng giết nó cho rồi, còn để mà chờ cho họa tai tới cửa hay sao?
Đặng An Nhơn bèn cười mơn nói rằng:
- Ông khéo nghe chi lời hai đứa súc sanh, mà giận con tôi tội nghiệp. Sao ông không nghĩ lại mà coi, nếu quả như nó đánh Tề Quân và đoạt thâu ngọc đai thì phải phạm tội với triều đình, mà từ ấy đến nay sao chẳng thấy quan quân tìm bắt, bởi việc ấy chẳng quan trọng chi, nên mới bình yên như vậy? Nếu nay ông giết con tôi đi , thì rất uổng cho tôi đẻ đau mang nặng, ví như nay mai gì đây, Tề Vương quả sai người đến rước, thì chừng ấy ông giết Chung Vô Diệm ở đâu mà chạy kịp cho người, có phải là bị tru di tới chín họ đi chăng? Chừng việc đến ăn sao kịp?
Chung lão nghe An Nhơn phán tỏ đuôi đầu, bèn hồi tâm nghĩ thầm rằng:
“ Mụ này việc thấy biết cũng là cao xa chớ phải chơi gì”
Chung lão cứ làm thinh suy nghĩ hoài, một là tình cha con khó dứt, hai là e sợ Tề Vương; ba là vợ chồng đã có tuổi rồi, không lẽ rầy rà với nhau cho thái quá. Nghĩ như vậy rồi kêu An Nhơn mà nói rằng:
- Thôi, thôi , tôi cũng vị tình mụ mà dung cho nó vài ngày, nếu chẳng có tin trào đình đến thì tôi cũng nạp luôn cả mụ , nói cho mụ biết.

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi Thứ Bảy

Chốn khâm khuê, mẹ con khóc biệt

Nơi trào đàng, chồng vợ gặp nhau

Nói rồi liền khiến gia đinh khóa chặt cửa sau và cửa trước, sợ e Vô Diệm có trốn đi chăng? Rồi đó An Nhơn bèn trở vào trong nói hết đầu đuôi các việc lại cho Chung nương nương nghe. Chung nương thưa rằng:

- Xin mẹ chớ lo, con đợi nội ngày nay mà chẳng thấy tin, thì ngày mai con sẽ đi tới Hằng Xương hỏi Tề Vương cho biết.

An Nhơn nói:

- Mẹ e một điều Tề Vương là bực chí tôn, lẽ đâu lại chẳng có một người cho Quốc sắc thiên hương mà dùng làm Chiêu Dương Hoàng hậu hay sao? Chớ như con thì diện mạo xấu xí, có lý nào người lại dùng con mà con hòng mơ tưởng.

Chung nương nương thưa:

- Thiệt quả như lời mẹ nói, bởi Tề Vương chê con xấu tướng, nên mới chẳng đến rước con, vậy nay con phải vào trào tìm Yến Thừa tướng, người ấy là người chánh trực, vẫn là một đấng tôi hiền, lại là người làm mai nhân, nên con phải tìm người hỏi coi thì biết.

Mẹ con còn đang bàn luận, thì trời đã tối rồi, Đặng An Nhơn bèn khóc mà nói với Chung Vô Diệm rằng:

- Tuy mẹ dâu con có đủ, nhưng mà chẳng có một đứa nào cho mẹ vừa lòng, duy có một mình con mà thôi; nay con tính ra đi thì mẹ con xa xôi cách trở, chẳng biết chừng nào con trẻ đặng về.

Nói rồi lại khóc chan hoà. Chung nương nương phải kiếm lời khuyên giải.

Nói về Đặng An Nhơn khi nghe con mình tính đi thì e đường Hằng Xương xa xôi cách trở mẹ con phân nhau, cho nên động lòng khóc và than rằng:

- Công mẹ mang nặng đẻ đau, nuôi con cho tới bay lớn, cũng tưởng trông cho con khôn lớn cậy nhờ, ai dè đâu đến nay con làm phạm tội với trào đình, cha con lại làm bức, cho mẹ con ta phải xa cách như vầy. Vả lại từ

https://thuviensach.vn

đây đi cho tới phủ Hằng Xương thì xa lắm, con đi rồi thì mẹ ở lại một mình khuya sớm quạnh hiu, biết lấy ai nương cậy?
Nói rồi thì khóc dầm. Chung nương nương thấy mẹ làm vậy thì cũng động lòng , song phải dằn lóng kiếm lời khuyên giải rằng:
- Từ xưa cũng hiếm người vì nước quên nhà, điệu thần tử lẽ thì phải vậy, xin mẹ chớ đeo phiền, để cho con đi cho kịp đêm nay, kẻo để trời sáng ra cha với hai anh con hay đặng thì khó mà dời bước, vậy xin mẹ hãy giao đồ giá trang cho con đặng con đi cho sớm.
An Nhơn nghe nói liền lau nước mắt rồi đứng dậy rút khóa mở rương, lấy ra bạc ròng ba trăm lượng, bạc vụn hai trăm lượng gói lại một gói, quần áo thay đổi gói riêng một gói, giao cho Chung Vô Diệm dặn rằng:
- Con hãy đem bạc này theo xây dụng, còn việc đường sá thì con hãy cẩn thận.
Chung nương nương thưa:
- Con đi phen này, thì vào chốn Chiêu dương cung mà làm Hoàng hậu, vàng bạc chẳng thiếu chi, lựa phải đem theo làm chi nhiều cho nặng, còn y phục chẳng cần gì , đồ con mặc trong mình đây đã đủ.
Đặng An Nhơn nói:
- Biết việc thế nào mà con kể chắc lắm vậy? Chi bằng đem theo cho sẵn thì hay hơn.
Chung nương nương thưa:
- Xin mẹ chớ lo, vì con đã liệu trước hết rồi.
An Nhơn nói:
- Vậy thì con muốn đem theo những vật gì?
Chung nương nương thưa:
- Những đồ con muốn đem theo là: Một cây đòn gánh tre, một cặp giỏ, bảy nhánh đào, một cây chổi, một con dao, một cái gương và một cái chậu sành cho tốt.
An Nhơn nói:
- Những món đồ ấy có mấy đồng tiền, con đem theo làm gì?
Chung nương nương thưa:
- Ấy là bảy món bửu bối của con đó, để con kể cho mẹ nghe, một đòn gánh

https://thuviensach.vn

trị yên thiên hạ, bảy nhánh đào, bình định giang san, một ngọn đao dẹp loạn bốn phương, hai cái giỏ, thì tứ lộ yên trần con quét sạch.
Chung nương nương nói chưa dứt lời, nghe tiếng trống trở canh năm, cực chẳng đả An Nhơn phải kiến a hoàn lấy bảy món ấy rồi vội vã sắm sửa ra đi. An Nhơn nắm lại khóc và nói rằng:
- Chớ chi con không ra vườn dâu gây nên mối họa , thì có đâu mẹ con ta phải phân cách như vầy, đến nay việc đã dĩ lỡ ra rồi, thì cực chẳng đã mà thôi, nhưng vậy con đi phen này chảng biết chừng nào con đặng trở về cho mẹ con sum họp? Còn phận con là gái, đường xa xôi ngàn dặm đi có một mình, thì lòng mẹ rất lo sợ.
Chung nương nương thưa:
- Xin mẹ chớ lo rầu mà hao kém tinh thần, hãy ngồi lại cho con lạy , đặng con có lên đường cho sớm.
An Nhơn nói:
- Bây giờ cửa trước và cửa sau cha con đều khóa chặt, con ra ngõ nào đặng mà đi.
Chung nương nương thưa:
- Việc ấy xin mẹ chớ lo, con đi ra chẳng khó.
Nói rồi liền kêu A hoàn biểu nhúm lửa tại nơi hướng Ly, đặng nương theo lửa lên mà đi cho dễ.
A hoàn chẳng dám chần chờ, bèn nổi lửa lên mà đợi.Chung nương nương liền lạy mẹ tám lạy rồi gánh giỏ lên vai, nhảy tuốt vào đống lửa, nương theo ngọn lửa ấy bay bổng lên trên không, đẳng vân đi mất. Đặng An Nhơn thấy con đi rồi trong lòng chua xót, nướt mắt xuống như mưa, cứ đứng ngó mông theo khóc hoài, a hoàn khuyên giải hết sức mới nguôi lòng trở vào trong an nghỉ .
Nói về Chung Vô Diệm đẳng vân giá võ đi đến Lâm Tri, lúc ấy vừa mới hết nửa canh năm. Tề Vương gần ngự ra trào, văn võ quân thần phân ban chầu chực. Chung nương nương ngó chừng nơi ngọ môn đặng sa xuống đón Yến Anh Thừa tướng. Chờ một hồi lâu, xảy thấy nơi phía chánh Nam có tám người khiêng kiệu đi tới, coi rõ lại người ngồi trong kiệu quả thiệt là Yến Anh, Chung nương nương bèn đáp xuống , kêu lớn hỏi rằng:

https://thuviensach.vn

- Bớ thằng lùn , Chiêu Dương phụng giá đã đến đây, sao ngươi chưa chịu quỳ, còn muốn đi đâu đó?

Yến Anh nghe kêu giựt mình, bèn ngước mắt ngó lên , thấy một người ở trên mây mới đáp xuống, đón trước đầu kiệu mà kêu mình, liền bước xuống kiệu coi kỹ lại thì quả là Quốc mẫu, bèn vội quỳ xuống tung hô rồi thưa ràng:

- Tôi tiếp giá chậm trễ xin Quốc mẫu rộng tình thứ tội.

Vô Diệm nổi giận mắng rằng:

- Ngươi là đứa thất phu, lúc nơi vây tràng , ngươi đã chịu đứng làm mai , ngươi lại hứa với ta rằng : Ngày mười ba thì tiếp nghinh phụng giá, té ra ngươi gạt ta đợi đến hôm nay, mà không thấy nói rằng chi hết, thiệt ta muốn bắt ngươi mà đánh chết cho rồi, song ta nghĩ vì ngươi là một đấng trung thần, nên ta dung cho đó. Vậy thì ngươi hãy vào báo với lão hôn quân cho mau, đặng có rước ta vào cung cho sớm.

Yến Anh liền cúi đầu tạ ơn rồi thưa:

- Chúa tôi đã định chắc ngày mười ba thì đi tiếp nghinh Quốc mẫu, ngặt vì nghe tin giặc nước Yên, nên mắc lo việc quân tình mà trể nải, đến nay là ngày rằm, Chúa tôi đã định tôi đi rước, tôi chưa kịp đi, may mà Quốc mẫu đã đến đây, vậy thì xin để cho tôi vào rào tâu lại.

Chung nương nương nói:

- Ta vẫn biết ngươi là đấng trung thần, nên ta không bắt tội, và ngươi cũng chẳng cần chi phải đi báo trước làm chi, hãy dắt luôn ta vào đó.

Yến Anh tạ ơn rồi thỉnh Nương nương lên kiệu. Chung nương nương cười rằng:

- Ta chẳng đi kiệu đâu, ta muốn đi bộ thôi.

Yến Anh ngỡ là Vô Diệm giận mình, bèn thưa rằng:

- Xin Quốc Mẫu khoan ân thứ tội cho tôi, vì tôi không dè Quốc mẫu giá lâm, nên chưa kịp sắm phụng liễn mà tiếp giá.

Chung nương nương nói:

- Không hề chi, ta chẳng cần chi là phụng liễn.

Yến Anh thưa :

- Quốc mẫu không dùng kiệu, chẳng hay muốn dùng vật chi?

https://thuviensach.vn

Chung nương nương nói:
- Ta muốn cậy ngươi gánh giùm cái gánh này cho ta, vào cho đến trào mà diện quân chớ ta chẳng muốn dùng vật chi khác nữa.
Yến Anh chẳng dám chối từ, liền vâng lãnh chỉ, cất gánh lên vai, chẳng dè người thì lùn, mà dây dòng thì dài kéo lết dưới đất đi không đặng; nên phải quấn lên ba bận mới gánh đi đặng. Chung nương nương xem thấy thất kinh, bèn mắng thầm rằng:
"Thằng lùn này nó hại ta rồi, ta vô ý để cho nó quấn dây lên ba bận, thì ngày sao ta ắt chẳng khỏi bị biếm vào lãnh cung ba bận, tuy vậy mà máy trời không lẽ nói ra, chừng nào tới đâu hay tới đó.
Nghĩ rồi bèn làm thinh , theo Yến Anh đi thẳng vào trào. Chung nương nương chẳng thèm đợi chiếu chỉ chi hết, cứ việc đi ngay vào điện níu Tề Vương mà nói rằng:
- Câu: Quân vô hý ngữ, ông bỏ đi đâu mà ông ở thất tín với tôi như vầy, thì làm sao trị thiên hạ cho đặng, hãy giao ngôi lại cho tôi mau.
Tề TuyênVương nghe nói thất kinh, bèn đứng dậy nắm tay Vô Diệm cười và nói rằng:
- Ngự thê ôi! Xin chớ giận, trẫm nào có thất lời đâu, hôm mười ba này trẫm đã sửa soạn đặng sai quân đi rước Ngự thê, chẳng dè tin giặc tới thình lình làm cho trễ việc, đến nay là ngày rằm, trẫm tính sai Yến Anh Thừa tướng đi rước Ngự thê, không dè Ngự thê chẳng bỏ bụng trẫm lặn lội đến đây, thiệt rất may lắm.
Tề Vương miệng tuy nói vậy, chớ trong lòng lại nghĩ thầm:
" Con quỷ này thiệt là đại ác, ta phải kiếm phương chi trừ nó cho rồi.... À phải , được rồi, nay sẵn trong cung Chiêu Dương, yêu tinh nhiều lắm, chẳng biết sát hại đã bao nhiêu người rồi, vậy thì hôm nay ta gạt nó vào đó, cho yêu quái ăn phứt nó đi mà trừ hậu hoạn.
Nghĩ rồi bèn giả ý cười rằng:
- Vậy thì nay trẫm phong cho Ngự thê làm Chiêu Dương Hoàng hậu, vào ở nơi chánh viện chấp chưởng san hà; mão Cửu phong châu, áo Ngũ trảo long bào, hãy chấp chưởng lấy Huỳnh kim ấn; trẫm lại ban cho Trụ phi kiếm hai cây, bất kỳ là vương thần quốc thích, hễ có tội thì mặc tình tha

https://thuviensach.vn

chết, quản hết ba ngàn phi nữ, tám trăm cung nga, ra vào thì ngồi long phụng liễn, văn võ quần thần cùng tam cung lục viện thảy đều phải nghe lịnh.

Nói rồi liền kêu quan nội giám khiến bọn phụng liễn đưa Quốc mẫu về cung. Chung nương nương tạ ơn rồi bước lên phụng liễn. Nội giám phân ra hai bên hầu hạ, còn các quan đại thần thảy đều cúi đầu đưa, hai bên Cung nga đàn ca chập trỗi nghinh tiếp Quốc mẫu vào cung. Khi vào gần tới viện Chiêu Dương , có quan Nội giám bước ra đón lại tâu rằng:

- Xin nương nương chớ vào cung ấy, vì ở trong yêu quái rất nhiều!

Chung nương nương nghe nói bèn truyền dừng lại, ngắm nghía hồi lâu rồi hỏi bọn Cung nga rằng:

- Vì sao chỗ cung này lại vắng hoe như vậy?

Cung nga bèn quỳ xuống tâu rằng:

- Trong cung ấy sanh nhiều yêu quái, hễ ai vào ở đó, trong vài ba ngày, thì xác đều tiêu, khi trước nó hại hết một bà Chánh cung Hoàng hậu, cho nên không ai dám ở, bỏ hoang vu đã mười tám năm rồi.

Chung nương nương nghe nói thì lấy làm lạ!

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi Thứ Tám

Nội giám quỳ tâu sự quái

Chung hậu quyết chí trừ yêu

Nói về Chung nương khi nghe Nội giám và Cung nga nói rằng:

" Trong cung ấy sanh nhiều yêu quái", thì lấy làm lạ, bèn nói với Cung nga rằng:

- Tuy có yêu quái mặc dầu, song bọn ngươi cũng vào quét dọn cho sạch sẽ, chừng ta vào đó sẽ hay.

Nội giám và bọn Cung nga nghe nói hồn phi phách tán, liền quỳ xuống tâu nữa rằng:

- Xin Quốc mẫu chớ có vào đó làm chi bọn tôi thà chịu chết ngoài này, chớ vào đó thiệt bọn tôi không dám, vì trong ấy yêu già , yêu trẻ , không biết số nào mà kể, lại thêm chúng nó sức mạnh như hùm, hễ thấy người thì há miệng ra mà nuốt, nếu vào đó bây giờ ắt không còn hồn xác.

Chung nương nương nghe nói nổi giận, bèn mắng rằng:

- Bây thiệt là bọn tham sanh húy tử, thôi để ta vào đó quét dọn một mình, coi yêu quái thế nào cho biết?

Nói rồi liền đọc thần chú một hồi, trong giây phút xảy ra thấy Lục giáp linh thần hiện xuống vòng tay hỏi rằng:

- Chẳng hay Quốc Mẫu đòi chúng tôi đến có việc chi?

Chung nương nương vừa cười vừa nói rằng:

- Xin các ngươi ra sức với ta, quét dọn giùm cung Chiêu Dương cho sạch.

Lục Giáp linh thần vâng lịnh ra tay, chẳng mấy hồi trong ngoài quét sạch, rồi từ tạ mà về trời. Chung nương nương liền kêu nội giám mở cửa ra rồi đi thẳng vào đến thâm cung, xem thấy màn trướng tiêu điều, nhện giăng tứ phía, vì đã lâu không ai ở đó, cho nên bàn ghế bụi bặm đã đóng dầy. Chung nương nương thấy vậy thì sa nước mắt than rằng:

- Ta cũng tưởng là Tề Vương rộng ơn phong ta làm Chiêu Dương chánh viện, có dè đâu người hại ta như vầy. Nói thì nói vậy, chớ sống thác cũng tại trời, ai lại hại ai cho đặng, dẫu có yêu tinh có dữ thế nào, cũng không

https://thuviensach.vn

làm chi ta nổi.
Còn đương suy nghĩ, chẳng dè trời đã hoàng hôn, Chung nương nương bèn kêu bọn Cung nga và Nội giám dặn rằng:
- Bọn ngươi chớ sợ, hãy đốt đèn lên cho nhiều, trong ngoài cho sáng suốt, và chất ghế chồng lên làm pháp đài, rồi đem giấy vàng và bút mực để đó cho ta.
Cung nga vâng lịnh đốt đèn lên trong ngoài tỏ rạng như ban ngày, tuy vậy bọn ấy cũng sợ run. Chung nương nương thấy vậy thì nói rằng:
- Bọn người có sợ thì hãy kiếm chỗ mà lánh thân, để ta ở đây một mình đặng coi yêu quái thế nào cho biết, như ta bắt đặng nó thì thôi, bằng bắt chẳng đặng và nó có ăn ta rồi bọn ngươi phải chạy đi cho chóng.
Bọn Cung nga nghe nói rất mừng! Liền dắt nhau đi hết. Chung nương nương thấy bọn Nội giám đã đi hết, rồi liền bước lên pháp đài bỏ tóc xõa ra đốt hương khấn vái, lấy châu sa hoa ra một lá linh phù rồi gõ tấm lịnh bài và hô lớn lên rằng:
- Thần linh tốc giáng.
Hô vừa dứt tiếng, bỗng thấy trên trời hiện ra một đóa tường vân, bốn vị Kim cương hiện xuống, coi rõ lại là bốn cha con Lý Thiên Vương, Lý Tịnh bước tới cúi đầu ra mắt. Chung nương nương nói:
- Nay nhân vì yêu quái nó nhiễu loạn trong cung, nên ta thỉnh chư thần cậy thâu phục giùm nay chư thần chẳng bỏ bụng ta mà xuống đến đây, vậy thì xin hãy ra sức thần thông đón ngăn bốn phía bắt cho đặng loài súc nghiệt.
Bốn vị Kim Cương vâng lịnh, phân nhau bốn ngã ra đi. Chung Vô Diệm lại lấy lịnh bài gõ nữa, giây phút lại thấy thần Hoa Quan hiện xuống, cúi đầu làm lễ Nương nương và hỏi rằng:
- Chẳng hay Tinh quân vời tôi xuống đây, có việc chi sai khiến?
Chung nương nương xem thấy Hoa Quan đầu đội kim khôi, mình mang kim giáp, tay thì cầm kim thương, oai nghi lẫm lẫm, tướng mạo đường đường, trong lòng cả mừng. Bèn nói rằng:
- Nhân vì trong cung sanh ra nhiều yêu quái, thường bắt người, nuốt sống ăn tươi, cho nên ta thỉnh chư thần xuống đây có ý cậy thâu trừ cho tuyệt.
Hoa Quan vâng lịnh rồi tàng hình trong cung mà chờ yêu quái. Rồi đó

https://thuviensach.vn

Chung Vô Diệm lại họa thêm một lá búa mà đốt, và gõ tấm lịnh bài thỉnh Nhị lang. Trong giây phút Nhị Lang thần hiện xuống, hai đàng làm lễ ra mắt nhau xong rồi. Chung nương nương lại phi phù thỉnh thêm bốn vị Lôi bộ thiên thần xuống rồi nói rằng:

- Nay ta muốn trừ yêu diệt quái, nên thỉnh bốn vị xuống đây, xin hãy ẩn tại trên không chờ ta dẫn dụ hắn đến, hễ thấy ta phóng cái chuông tâm lôi lên, thì coic hừng mà đánh nó, chớ để cho nó thoát khỏi phen này.

Bốn vị Lôi bộ thiên thần vâng lịnh đi liền. Khi Chung nương nương phân cắt xong rồi, liền bước xuống đài ngồi trên cẩm đôn mà đợi .

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi Thứ Chín

Chu thần đồng lòng đuổi quái

Chung hậu xuống giếng tìm yêu

Nói về Nương nương thấy chư thần đã phân nhau đi rồi, bèn bước xuống đài, ngồi trên cẩm đôn mà chớ, qua đến canh ba cũng chẳng thấy động tĩnh chi hết, bèn nghĩ thầm rằng:

- Sao mà không thấy yêu quái chi hết vậy cà! Hay là nó thấy có ta ở đây nên không dám đến chăng?

Còn đang suy nghĩ , bỗng nghe gió thổi ầm ầm, lại có tiếng rống như hùm kêu, trong ngoài đều rung động, hồng quang sáng giới, hắc khí muôn lằn , giây phút xảy thấy con quái mình cao hai trượng, vai rộng tay dài, trên đầu có sừng , cặp nanh chơm chởm, con mắt như lục lạc, miệng đỏ tợ huyết bồn, mặt mày có quầng , rất nên dữ tợn! Quái ấy xăm xăm đi vào chánh điện, hầm hầm muốn bắt Chung nương nương. Nương nương liền đứng dậy nạt rằng :

- Mi là yêu quái ở đâu, không có mắt hay sao , chẳng biết ta là Chung Vô Diệm? Hãy hiện lại nguyên hình cho mau, kẻo uổng công tu luyện.

Con yêu ấy cũng nạt lại rằng :

- Mi có tài cán chi dám đại ngôn như vậy?

Nói vừa dứt lời, liền xông tới bắt. Chung nương nương cũng nhảy tới đón đánh . Hai đàng đánh nhau một hồi lâu mà chưa phân thắng bại. Chung nương nương vừa đánh vừa nghĩ thầm rằng:

“Nếu ta dùng phép bắt nó, thì ta e nó tàng hình trốn khỏi, chi bằng ta dụ nó mới xong”.

Nghĩ rồi giả thua mà chạy, con yêu vô ý rượt theo, gần tới chỗ pháp đài, Chung nương nương liền nhảy phóc lên đài, lấy Khổn yêu thằng (dây trói) quăng xuống và phóng cái Chuông tâm lôi lên, chư thánh chư thần hiện ra tiếp ứng, ở trên không bốn vị Lôi thần thấy Chuông tâm lôi quăng lên, liền hoá ra sấm sét ầm ầm đánh xuống, bốn phía chớp lòa như trời nghiêng đất

https://thuviensach.vn

lở. Mấy vị thiên thần thảy đều dùng phép thần thông vây bắt. Còn Lý Thiên Vương thì muốn biết con quái ấy là chi liền lấy chiếc yêu kính ra soi cho biết tông tích. Lúc ấy con yêu liệu thế không xong, liền hóa ra một cái mống dài mà chạy, bị tam Thái tử Na Tra đón đánh, con yêu chạy trở qua phía đông , lại bị Nhị Lang thần đón lại, phía tây thì Kim Tra, phía nam thì Hoa Quan, phía bắc thì Mộc Tra, trung ương thì Tứ Đại Kim Cương, làm cho con yêu cùng đường, không biết đâu mà chạy, phần thì Chung nương nương hươi gươm rượt theo rất gấp, chạy tới Ngự Hoa viên, gần đó có một cái giếng kêu là Bát quái lưu ly tĩnh, con yêu bèn nhảy xuống giếng ấy mà trốn. Chung nương nương liền chạy tới lấy chân đạp trên miệng giếng rồi kêu lớn lên rằng:

- Cung nga, Nội giám ở đâu, hãy đến đây cho mau mà nghe lịnh”

Lúc ấy Cung nga và Nội giám trốn ở xa xa, nghe Nương nương kêu, liền chạy tới một lượt, thấy Chung nương nương đứng trên miệng giếng, không biết bàn chân bao lớn mà đậy trùm miệng giếng chặt cứng. Cung nga liền bước tới quì xuống một lượt thưa rằng:

- Bọn tôi xin hầu ý chỉ.

Chung nương nương bèn hỏi rằng:

- Trong bọn người có ai dám xuống giếng này bắt con yêu ấy cho ta chăng? Như bắt đặng đem lên thì ta trọng thưởng.

Cung nga và Nội giám nghe nói hồn phi phách tán, bèn thưa lại rằng:

- Nhờ ơn Nương nương rộng ơn dung thứ, bọn tôi thiệt không dám xuống.

Chung nương nương cũng không thèm ép, nhân thấy gần đó có một hòn đá lớn, nặng nổi một ngàn dư cân, bèn rinh hòn đá ấy đem đậy miệng giếng lại, rồi phi phù mà ếm và dặn dò Cung nga và Nộu giám ở đó coi chừng , rồi trở vào cung bước lên pháp đài, miệng đọc thần chú, tay gõ lịnh bài, rồi hô rằng:

- Chúng thân tốc chi.

Trong giây phút các vị thánh thần thảy đều tựu đến. Chung nương nương bèn hỏi Lý Thiên Vương rằng:

- Chẳng hay ngài đã rõ con quái ấy là vật chi chăng?

Lý Thiên Vương rằng:

https://thuviensach.vn

- Thiệt chẳng phải là yêu quái chi hết, nếu quả nó là yêu quái, thì nó thoát sao cho khỏi tay chư thánh, chư thần đặng. Tinh quân hãy xuống giếng mà coi thì hẳn tường căn tích.

Chung nương nương nói:

- Nếu vậy thì xin chư vị tôn thần chịu phiền, để tôi tâu lại với Tề Vương rồi sẽ làm chay mà thù tạ.

Nói rồi liền giao sợi Khổn yêu thằng lại cho Thái Tử Na Tra, và đốt một lá bùa tông thần, chư thánh chư thần thảy đều qui vị. Rồi đó Nương nương liền bước xuống pháp đài trở ra Hoa viên giở cục đá lên và truyền cho Nội giám lấy dây dài trăm trượng, buộc một cái giỏ cho chặt, lại buộc vào một trăm cái lục lạc cho kêu. Nội giám vâng chỉ, tức thì sắm đủ các việc đem đến. Nương nương bèn dặn dò Nội giám ở trên miệng giếng chớ nên loạn động, hết lòng cẩn thận ở đó chừng nào nghe tiếng lục lạc reo hò thì kéo lên cho chóng, dặn rồi bèn bước vào giỏ ngồi, rồi khiến Nội giám thòng xuống giếng .

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi Thứ Mười

Tróc yêu quái lạc tới non thần

Thương đồ đệ Tiên nương cho báu

Nói về bà Pháp tổ của bọn Tiên nữ trên trời là Lê San lão mẫu, ngày kia đang ngồi trong động, vùng sực nhớ lại một chuyện, liền kêu Công chuía là Trần Tam Thơ vào dạy rằng:

- Nguyên vì hôm nọ ta có cho một vật bửu bối xuống nhân gian, hóa ra yêu quái đặng nhiễu loạn nơi cung Chiêu Dương mà dẫn dụ Chung Vô Diệm về đây, nay nó đã xuống giếng rồi, vậy thì ngươi hãy đem cái tị thủy châu tới đó mà làm cho nước vẹt đi, rồi thả thái cực đồ ra, cho cái kim kiều nó thông vào động phủ rồi rước nó về đây, đặng ta cho nó ít món bửu bối, đề phòng bình định giang san mà trừ an lục quốc.

Trầm Tam Thơ vâng lịnh từ biệt thánh mẫu đi liền.

Nói về Chung nương nương một mình ngồi trong cái giỏ, Nội giám thòng xuống tới đáy giếng, thấy đáy giếng cạn khô không có nước, vừa bước ra khỏi giỏ, bỗng thấy con yêu ấy chạy đến kêu rằng:

- Chung Vô Diệm mi ỷ mạnh theo ta xuống đây, thiệt là mi đem mình nạp đó.

Vừa nói vừa nhăn răng ló vuốt, nhảy tới chụp Chung nương nương. Nương nương liền hươi quyền tiếp đánh, hai đàng đánh nhau hơn ba trăm hiệp, con yêu đuối sức; liền chạy tuốt qua phía Nam, Nương nương rượt theo hơn hai mươi dặm, con yêu vùng đâu mất, không thấy dạng thấy hình.Chung nương nương lấy làm tức giận, đi kiếm khắp hết bốn phía, bỗng thấy phía trước mặt có một tòa núi cao lớn vô cùng, có bóng tường quan xuất hiện, cỏ hoa thạnh mậu, mười phần u nhã, chẳng kém chi hơn núi Bồng lai, tòng bá sum suê, bốn bề tươi tốt, xem giống tựa như tòa Tiên đảo, trên mây trắng bạc, dưới nước xanh dờn, chẳng phải Tây hồ, cũng là Ngọc phủ . Chung nương nương xem thôi mãn nhãn trong dạ đương vui mừng, chợt ngó lại thì thấy sẵn có cái kim kiều phía trước, dưới cầu sen trổ tốt tươi, Nương nương liền bước thẳng lên cầu, đang coi thử núi chi cho biết. Vừa đi vừa nghĩ thầm

https://thuviensach.vn

rằng:
- Không dè dưới giếng nầy mà rộng rãi và có chỗ xinh tốt vui vẻ như vậy.
Vừa suy nghĩ vừa bước lần tới mãi, xảy thấy một tòa động phủ, trước cửa có bốn chử vàng rằng: " Kim Quan Bửu Động", lại có một vị Tiên cô đứng trước cửa động trạc chừng mười tám tuổi, diện mạo phương phi, hình dung đoan chính, Nương nương vừa muốn hỏi thăm, chẳng dè vị Tiên cô ấy thấy Nương nương bước tới bèn cười và nói rằng:
- Chung thơ thơ, cha chả, chị em ta phân cách nhau đã mười tám năm rồi, nay gặp nhau đây thiệt là may lắm, vậy thì phải vào động cho mau, kẻo thánh mẫu có lòng trông đợi.
Nương nương cả mừng liền theo Tiên cô vào động, vào vừa khỏi cửa xem thấy hai bên lầu đài điện các nguy nga, phụng múa loan xòe, rồng chầu cọp núp, kỳ hoa thoại thảo chẳng thiếu chi, mùi hương bay nực mũi, thiệt là cảnh thiên thai, rất nên vui vẻ. Bước lần vào bửu điện, thấy một vị thánh mẫu ngồi giữa, tóc bạc mà mặt còn trẻ, mắt sáng tựa sao băng, mặt tròn như trăng mười bốn, hai bên Tiên nữ đứng hầu, hơn trót trăm ngoài. Khi Nương nương vừa bước vào, thánh mẫu liền chào ràng:
- Thầy mừng cho con, hôm nay về đến tiên viên, thiệt là may lắm.
Nương nương liền quỳ xuống lạy mừng hai mươi bốn lạy, và chúc cho Lão mẫu thánh thọ vô cương. Lão mẫu bèn dạy ngồi rồi nói rằng:
- Nhơn vì thầy thấy con nay đã vào trào làm Hoàng hậu rồi, chẳng bao lâu đây con phải chinh Nam phạt Bắc, bởi vậy cho nên thầy mới sai bửu bối giả làm yêu quái dẫn dụ con xuống giếng, rồi thầy lại sai sư đệ của con là Trần Tam Thơ rước con về đây mà chỉ điểm cho con hay, vì nay hung tinh và ác tú loạn xuống đất nhiều, con một mình khó chống chọi, nên thầy kêu con về cho con ít món bửu bối, để phòng bảo hộ Tề Quốc giang san.
Chung nương nương nghe nói tạ ơn. Thánh mẫu bèn kêu Hồng tiên nữ và Hứa Quỳnh tiên, khiến lấy đào tiên và rượu tiên ra mà đãi, hai người lãnh mạng vào lấy ra liền. Thánh mẫu bèn kêu Chung nương nương cho ăn uống. Nương nương tạ ơn rồi uống luôn một hơi năm chén tiên tửu, lúc ấy Nương nương trong lòng đã đói, phần thì đánh với con yêu trọn một đêm làm mệt mỏi, nay thấy đào tiên tươi tốt đã ngọt lại thơm , liền ăn luôn một

https://thuviensach.vn

hơi ba bốn chục trái. Thánh mẫu bèn cười và bảo ăn thêm. Nương nương tạ ơn và nói mình ăn đã no rồi không ăn vào nữa đặng. Thánh mẫu lại mời uống thêm vài chung rượu nữa . Chung nương nương cũng từ chối rằng mình ăn uống đã vừa rồi. Thánh mẫu bèn day lại mà hỏi hai người Tiên cô rằng:

- Sư huynh con ăn hết mấy trái đào, uống hết mấy chung rượu?.

Tiên cô đáp:

- Năm chung rượu, 42 trái đào.

Thánh mẫu nghe nói cả mừng liền nói với Chung nương rằng:

- Con ăn đặng 42 trái đào và uống 5 chung rượu, thì ngày sau con làm Chiêu dương Hoàng hậu đặng 42 năm, và sanh năm đứa con trai mà nối nghiệp cho nhà Tề. Thôi , con vào động gần trót nửa ngày, tính theo dưới nhân gian thì đã lâu rồi đó, vậy thì để thầy cho con ít món bửu bối phòng thân, rồi con phải về trào kẻo trể.

Nói rồi liền khiến Công tôn Đại Thơ vào phòng lấy cái hộp đựng đồ bửu bối đem ra lập tức.

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi Thứ Mười Một

Lãnh Bửu bối, nặng tình sư đệ,

Tặng tín hương, trọn nghĩa chị em.

Nói về Công Tôn Đại Thơ vâng lịnh vào phòng lấy hộp đem ra. Thánh mẫu liền mỡ hộp lấy ra năm món bửu bối trao cho Nương nương và nió rằng:

- Nầy là Phụng Xí tử kim khôi một cái, Hồng anh đại chiến bào một cái, Liên hườn kim khải giáp một cái, một cây đao nặng trăm cân, và một cây cung thần bắn không sai chạy, con hãy giữ lấy để phòng giúp nước trợ nguy, làm cho an thiên hạ"

Nương nương cúi đầu tạ ơn lãnh báu . Thánh mẫu đỡ dậy, rồi khiến Tiên Cô là Chiêu Hồng đi lấy thêm một cái hộp đem ra , mở lấy nhiều món bửu bối mà cho thêm: Một đôi Đàng vân hài, hễ mang vào thì mặc dầu lên cao xuống thấp như đất bằng; một cây Tru tiên kiếm, một cay Tru yêu kiếm, một cây roi thần, bốn hột Dạ Minh châuđể phòng lánh cơn phong võ , thủy , hỏa, một cái thần biểu, một cái ấn thỉnh thần sai tướng , ba cuốn thiên thơ, năm mũi Xiên vân tiễn, một cái Long tụ mạo, một cái Âm dương bửu kiếng. Thánh Mẫu đem cách dùng mỗi món, nhứt nhứt dạy bảo Chung nương nương, rồi kêu lực sĩ biểu khiêng hết những bửu bối đem đến gần miệng giếng. Nương nương liền bái biệtThánh mẫu ra về. Thánh mẫu khiến bọn dồ đệ theo đưa, lúc ấy thầy trò và chị em đều quyến luyến nhau mà sa nước mắt. Chung nương nương khóc và nói rằng:

- Không biết bao giờ cho rồi việc chiến chinh, cho con đặng trở về đây hôm sớm với thầy , cùng là đoàn tụ với sư huynh và sư đệ"

Thánh mẫu bèn kiếm lời khuyên dỗ nói rằng:

- Chừng nào tai qua nạn mãn thì con đặng trở về, lựa phải khóc lóc làm chi".Chung nương nương nói:

- Phàm trần là chốn cực khổ, phần thì con mang lấy xác phàm, trong thiên hạ thiếu chi người giỏi, lại thêm bốn phương yêu quái rất nhiều, con một mình làm sao chống ngăn cho nổi, vậy xin sư phụ mở lượng từ bi mà giúp con cho trọn chung thủy".

https://thuviensach.vn

Thánh mẫu nói:
- Số con còn nhiều nạn cả, ba lần thác, bảy lần tai, tuy vậy cũng có thầy cứu hộ, đồ đệ chớ lo, hãy an lòng về cho sớm".
Nương nương nói:
- Nhân vì Tề là nhục nhân hôn quân, thấy con xấu xí như vầy thì đem lòng khi dể chẳng nghĩ đến con".
Thánh mẫu nghe nói thì gật đầu mà nói rằng:
- Ấy là tại thiên cơ, chừng nào con bị biếm vào lãnh cung cho đủ ba lần, và ba lần chết, bảy lần tai, rồi thầy sẽ cho Trần Tam Thơ xuống rước con về đặng rửa sạch cái tướng xấu xí ấy đi, cho con trở nên tươi tốt đặng phối hiệp với Tề Vương cho mãn kiếp trần".
Chung nương nương nghe rõ tạ ơn, rồi lại hỏi rằng :
- Con còn lo một nỗi bà mẹ sanh con chẳng hay thọ ngươn dài vắn thế nào, có hưởng đặng phước của con cùng chăng, và bao giờ cho mẹ con đặng gặp nhau".
Thánh mẫu liền co tay chiếm ra một quẻ rồi nói rằng:
- Mẹ con là người bổn tánh từ thiện, cho nên sẽ sống lâu và lại được hưởng phúc của con, sau con ra Thương San lần đầu thì mẹ con sẽ đặng gặp nhau".
Nương nương mừng rỡ, vội vã tạ ơn. Thánh mẫu lại dặn dò đôi ba phen rằng:
- Như con về đến phàm trần rồi thì phải thuận theo lẽ trời mà hành đạo, chớ sát hại sinh linh mà phạm lấy Thiên điều; Thôi, con hãy về đi, chớ có quyến luyến chốn này mà trễ việc".
Cực chẳng đã Nương nương phải dứt tình từ biệt ra về. Thánh mẫu lại khiến sáu vị Tiên cô theo đưa Nương nương lên đường. Rồi đó bảy chị em dắt nhau ra khỏi động, bước xuống kim kiều lần theo đường đường cũ mà đi. Khi đi gần khỏi cầu rồi, sáu Tiên cô bèn nói với Nương nương rằng:
- Chung thơ thơ, hễ qua khỏi cầu này rồi thì chốn hồng trần trước mặt, tiên phàm hai nẻo cách xa, chị em tôi khó đi nữa đặng, vậy xin phân thủ tại đây, cho chị em tôi trở lại".
Nương nương nghe nói trong lòng chua xót, nước mắt chảy tuôn dầm, sáu

https://thuviensach.vn

vị Tiên cô cũng động tình rơi lụy. Trần Tam Thơ bèn nói rằng:
- Chị em chớ có bịn rịn làm chi, nay Chung thơ thơ xuống phàm là ưng theo lẽ trời bảo hộ Tề Quân, chị em ta ai cũng phải an theo phận nấy, chừng ấy chị em ta sẽ đoàn tụ với nhau cũng chẳng muộn, nếu quyến luyến với nhau hoài mà trễ ngày giờ thì chị em ta sẽ bị thầy quở phạt".
Chung nương nương nói:
- Nay một mình chị xuống chốn phàm trần, như có lâm nguy nạn, thì xin mấy em hãy ráng giúp nhau".
Sáu vị Tiên cô nghe nói thì tính thầm với nhau rằng:
- Vậy thì chị em ta phải ước hẹn với chỉ, chừng ấy sẽ hạ phàm mà giúp sức mới xong".
Tính rồi bèn nói với Chung nương nương rằng:
- Nay chị em tôi mỗi người đều trao cho chị một khối tín hương, chị hãy cất đi cho kỹ, để chừng nàogặp nạn nguy, chị phải đốt tìn hương lên thì chị em tôi xuống tức thì mà giúp chị".
Nói rồi mỗi người đều trao ra một khối tín hương. Chung nương nương tiếp lấy và cảm tạ chẳng cùng, rồi nói với mấy vị Tiên cô rằng:
- Cái giếng này nó thông với Tiên động, vậy hễ khi nào tôi có buồn bực thì tôi sẽ lên xuống mà chơi với mấy chị".
Trần Tam Thơ cười rằng:
- Chị nói sao vậy, vả chăng tiên cảnh với phàm trần thì cách nhau xa biết mấy muôn ngàn dặm, chị mà đi về đây đặng là nhờ thầy dùng phép Tiên gia, chớ có phải là dễ như lời chị nói vậy sao mà muốn lên xuống chừng nào cũng đặng?".
Chung nương nương nghe nói rơi lụy dầm dề, dường như không muốn dời chân; Trầm Tam Thơ liền xô Chung nương nương một cái r&ât mạnh và nói rằng:
- Chị hãy đi đi, kẻo trễ ngày giờ".
Chung nương nương trợt chân té xuống, chừng đứng dậy thì sáu vị tiên cô đã đi đâu mất, không còn thấy nữa, mà cái cầu cũng chẳng còn, duy thấy nước bạc mênh mông, trong lòng đã rõ biết, bèn tìm đường trở lên miệng giếng.

https://thuviensach.vn

Nói về sáu vị Tiên cô thâu Thái cực đồ rồi thì đem nhau trở về Lê San phục mạng cho Thánh mẫu hay (Đến sau lén xuống phàm trần mà cả phá Đông kinh một trận, ấy là việc sau).
Đây nói qua việc Chung nương nương chất hết bửu bối , rồi giựt sợi dây lục lạc reo vang.

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi Thứ Mười Hai

Tề tuyên vương truyền quân lấp giếng

Chung quốc mẫu trước điện nạp châu

Nói về bọn Nội giám và Cung nga, ở nơi trên miệng giếng đợi hơn bảy ngày, không thấy động tĩnh chi hết, mà cũng không biết Chung nương nương sống thác thế nào, còn đang nghị luận vơí nhau, bỗng nghe lục lạc reo vang, liền vội vã hiệp nhau kéo riết dây kên: kéo đâu gần tới miệng giếng, ngó thấy kim thôi và bửu bối rạng ngời, kinh hồn hoảng vía , liền buông xụi c ái giỏ xuống mà nói với nhau rằng:

- Đây chắc là Nương nương đã bị yêu quái nuốt rồi, nay nó muốn hiện lên mà bắt chúng ta nữa đây".

Nói rồi liền dắt nhau chạy tuốt vào điện quỳ và tâu rằng:

- Chúa công ơi! Không xong rồi! Nương nương vào cung chưa kịp nghỉ ngơi, qua đến canh ba yêu quái hiện ra , mong lòng làm dữ, bị Nương nương dánh cho một hồi , yêu quái thiệt cự không lại , nên nhảy tuốt xuống giếng Lưu Ly mà trốn, Nương nương quyết thâu phục nó cho đặng , bèn vào ngồi trong một cái giỏ biểu chúng tôi thòng xuống đáy giếng, đã hơn bảy ngày rày, mới nghe lục lạc reo lên, chúng tôi ngỡ là Nương nương phụng giá trở về , bèn xúm nhau kéo phăng lên; chẳng dè khi kéo lên vừa tời miệng giếng thì là con quái ấy chớ không phải Nương nương, chúng tôi thất kinh liền cái giỏ xuống giếng lại, còn Nương nương thì không biết sống thác thế nào, nên phải vào đây tâu lại cho Chúacông dặng rõ".

Tuyên Vương nghe tâu cả mừng, bèn nói rằng:

- Mưu của ta đã thành rồi, nay đã bảy đêm bảy ngày, tưởng có khi con xủ phụ nó đã bị yêu quái nuốt rồi, còn cái giếng ấy là ổ hang của yêu, phải lấp đi cho tuyệt hậu hoạn ".

Nói rồi liền khiến Cung nhơn vác đá lấp giếng ấy đi cho chặt. Cung nhơn vâng lịnh dắt nhau ra đến Ngự hoa viên vác đá đốn cây, khiêng đất , đổ đầy miệng giếng, cung phi mỹ nữ thấy vậy thì trách thầm Tề Vương và than thở với nhau rằng:

https://thuviensach.vn

- Thương hại cho Chung nương nương, cũng vì muốn thâu phục yêu quái cứu sanh linh, chẳng dè công danh chưa toại đã bị chôn sống như vầy, thiệt là đáng tiếc biết dường nào. Tề vương bạc ác bất nhơn, nỡ lòng nào dứt nghĩa cho đành, ở như vậy sao cho phải đạo!”

Ấy là Cung nga oán trách Tề vương.

Đây nói về Chung nương nương, đứng đợi hồi lâu, bỗng thấy cái giỏ rớt xuống, trong giây phút miệng giếng vùng tối đen như mực. Nương nương biết giếng đã bị lấp lại rồi, trong lòng tức giận bồi hồi, bèn trách rằng:

- Chẳng biết vì cớ gì mà Tề vương lại đem lòng độc ác bất nhân như vậy? Ta với hắn cũng không cừu không oán chi, sao hắn cứ hầm hầm muốn giết ta hoài vậy. Thôi, trối thây ai bạc ngãi, bổn phận ta thì cứ phải mà làm”.

Nói rồi liền đọc thần chú lâm dâm và hô lên rằng:

- Kiệt địa thần ở đâu? Hãy đến đây cho mau.

Hô vừa dứt tiếng, bỗng thấy Kiệt địc thần hiện ra làm lễ rồi hỏi rằng:

- Chẳng hay Quốc mẫu có chuyện chi sai khiến?

Chung nương nương nói:

- Ngươi hãy ra sức cạy cây xeo đá nơi miệng giếng giùm cho ta.

Kiệt địa thần vâng lịnh, chẳng mấy hồi miệng giếng đã khai. Nương nương lại đọc thần chú mà kêu Phong thần đến , rồi nói rằng:

- Nay ta muốn lên cho khỏi miệng giếng, vậy thì người hãy mau làm ơn thổi giúp một luồng gió mà đưa ta lên cho tới.

Phong thần vâng lịnh, liền làm gió thổi đưa Nương nương và những bửu bối lên khỏi miệng giếng. Nương nương lên khỏi miệng giếng rồi, ngó thấy bốn phía không có một người. Nội thị và Cung nga đều đi mất hết. Nương nương bèn niệm thần chú, đòi Huỳnh cân lực sĩ đến, khiến khiêng những bửu bối đem hết vào Chiêu dương cung. Rồi đó Nương nương chẳng đợi chiếu chỉ, một mình lướt xông vào Kim loan điện, Tề vương xem thấy hồn phi phách tán, bá quan văn võ cũng thất kinh, đều khen thầm rằng:

- Quốc mẫu thần thông quảng đại, pháp lực vô cùng, thiệt là thứ nhất trong thiên hạ.

Còn T vương lật đật đứng dậy làm bộ cười mơn nói rằng:

- Ngự thê ơi! Trẫm nghe nói Ngự thê xuống giếng bắt yêu, hơn bảy ngày

https://thuviensach.vn

đêm mà không thấy trở lại, thiệt trẫm lấy làm lo rầu hết sức , nay mai mà Ngự the về đặng bình an, vậy thì hãy đem việc thâu phục yêu quái thể nào tâu hết cho trẫm nghe thử.

Nương nương nghe hỏi, bèn quỳ xuống tâu rằng:

- Từ ngày thiếp mong ơn Bệ hạ, cho thiếp vào ở Chiêu Dương cung, ấy là lòng tốt của Bệ hạ, thiếp cảm đội chẳng cùng, chẳng dè vừa lúc canh ba, có một con yêu quái mình cao hai trượng, tướng mạo dữ dằn, miệng tợ huyết bồn, nanh như gươm bén, hai con mắt sáng ngời, xem càng gớm ghiếc, khi nó thấy thiếp, thì nó chờn vờn muốn chụp lấy , bị thiếp đánh cho một ít thoi, hoảng kinh bỏ chạy, thiếp rượt nà theo nó, tnúg thế quá rồi nhảy ào xuống giếng Lưu Ly mà trốn, thiếp theo xuống giếng chẳng thấy yêu quái chi hết, lại đặng bửu bối rất nhiều".

Tuyên vương nghe nói bèn hỏi rằng:

- Ngự thê được những bửu bối chi, hãy đem cho trẫm xem thử?

Nương nương liền khiến nội thị vào Chiêu dương cung khiêng hết bửu bối ra đến Kim loan điện. Tuyên vương liền hạ chỉ , truyền bày yến thưởng công. Khi ăn uống rồi Nương nương liền tạ ơn Tề vương và khiến Nội giám khiêng hết bửu bối về Chiêu dương cung mà nghỉ.

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi Thứ Mười Ba

Chung quốc mẫu dọa nhát Cao phi

Cao thứ phi kế hại Chung hậu

Thuở ấy Tề vương lại có một vị Thứ phi để ở lại Tây cung , họ Cao tên Kim Liên, dun,g nhan xinh đẹp, cốt cách phương phi, Tề vương yêu như châu báu, ngày ấyb đang ở lại trong cung nghe việc Chung nương nương đi bắt yêu, rồi bị lấp giếng mà thác, bèn nghĩ thầm rằng:

- Nay va đã thác rồi, vậy thì ta phải đem lễ vật đến đó mà tế điện cho có chừng, cho khỏi người ngoài nghị luận.

Nghĩ rồi liền khiến cung nhơn săám sửa lễ vật đặng đi điếu tế Chung nương nương. Đi gần đến nơi, cung nhân bèn tâu rằng:

- Trong cung Chiêu dương yêu quái nhiều lắm, nếu bà vào gần đó, thì tôi e nó chẳng dung, chi bằng ở đây mà tế, thì cũng đủ một tấm lòng thành.

Cao phi nghe nói liền bước xuống xe, bày lễ vật ra, rồi đốt hương vái rằng:

- Chung nương nương ôi! Cũng vì bà tham cầu vinh quý, ai ngờ loan phụng chưa kịp sánh đôi mà bà đã vội thác, nay tôi hết lòng thành kính, đến đây điếu tế hồn bà, có linh thì xin phò hộ tôi với Tề vương , sống cho đầy trăm tuổi.

Nói về Chung nương nương , tuy là ngồi trong cung , mà Coa phi ở ngoài van vái điều chi thảy đều biết hết, vả lại Chung nương nương vẫn biết Cao phi là người gian giảo, bèn nghĩ thầm rằng:

- Con này là đứa bất lương, khéo che miệng thế gian, đến đây làm mặt phải, thôi để ta giả làm yêu quái dọa nó chạy chơi cho bõ ghét.

Nói rồi liền dùng phép tàng hình, ra núp gần cây đại thọ, ứng thinh lên nói rằng:

- May dữ a! Ta là Hồng Hài đây, đã ăn thịt Chung Vô Diệm rồi, nay đặng thịt Cao Kim Liên nữa mà ăn, thì khoái biết chừng nào!

Cao phi nghe nói kinh hồn hoảng vía , liền nhảy phóc lên xe , hối cung nhân đẩy chạy như bay, chạy tuốt về cung phát đau nằm liều không dậy.

Nói về Tề vương khi bãi trào rồi, liền lui giá về Tây cung mà nghỉ, chẳng

https://thuviensach.vn

thấy Cao phi ra rước thì thấy làm lạ, bèn hỏi thăm Cung nga và Nội giám:
- Thứ hậy đi đâu?
Nội giám tâu rằng:
- Nương nương lâm bịnh, đang nằm tại long sàng.
Tề vương nghe nói liền liền bước thẳng vào giường kêu Cao phi hỏi rằng:
- Ái khanh trong mình làm sao?
Cao phi nghe hỏi bèn mở mắt ra nói rằng:
- Tôi nhân mạng lấy bịnh tà, đi tiếp giá không đặng, xin Chúa công thứ tội.
Tề vương nghe nói vội vàng hạ chỉ đòi Thái y đến cho mau. Khi ấy Cao phi nói:
- Bệnh tôi đây chẳng phải là Thái y trị cho đặng, nhân vì tôi nghe Chung hậu bị yêu bắt thác, nên tôi đem lễ vật qua đó mà điếu tế người, chẳng dè con yêu ấy thiệt là lợi hại, nó hiện ra xưng là Hồng Hài, và kêu tên tôi nói rằng " Ta đã ăn Chung hậu rồi , nay lại gặp Thứ phi đây nữa, ta sẽ ăn luôn trót thể". Tôi nghe nói kinh hồn hoảng vía, bèn chạy tuốt về cung, bởi cớ ấy nên tôi mới sanh bịnh.
Tề vương nghe nói tức cười, rồi nói rằng:
- Ấy là Chánh cung nhát ái khanh đó, chớ có sợ làm chi?
Cao phi nghe nói hỏi phăng, Tuyên vương lại cười, rồi đem việc Chung hậu xuống giếng phục yêu và đặng bửu bối mà thuật lại cho Cao phi nghe.
Cao phi nghe nói thì sanh dạ bất lương, bèn nói với Tề vương rằng:
- Chung hậu thiệt là lợi hại, thế thượng vô song, nay người đặng bửu bối rất nhiều, vậy thì để tôi qua đómượn người vài món đem về để trấn an trong cung.
Tề vương nói:
- Thôi thôi, đừng có nói tới Chung hậu làm chi, tánh hắn cang liệt lắm, đừng có chọc tới hắnthì khó lòng, chừng hắn đánh không biết đâu mà đỡ; cung ai thì nấy ở cho an phận cho rồi, như nay mà khanh có muốn mượn bửu bối của hắn, thì duy có giết hắn đi thì mới lấy đặng.
Cao phi nghe nói thì tâu rằng:
- Tôi có một kế giết va dễ như chơi, để mai tôi giả chước dâng yến chúc mừng, rồi thừa cơ bỏ thuốc độc vào rượu cho va uống, thì việc ắt xong, hễ

https://thuviensach.vn

va chết rồi, thì những bửu bối ấy ắt về tay tôi, chừng ấy tôi viớ bệ hạ sẽ đặng vui vẻ lâu dài khỏi lo chi cả.
Tê vương nghe nói cả mừng, bèn nói rằng:
- Ái khanh bày kế ấy thì hay lắm, nếu giết đặng Chung Vô Diệm thì chức Chánh cung trẫm để cho khanh; nhưng mà lúc dâng rượu phải coi chừng cho lắm, nếu mà sơ lậu cơ quan, thì không toàn tánh mạng, vì xủ phụ tuy là đen xấu, chớ tâm tánh thông minh, lại hay toán quẻ âm dương, họa phước kiết hung đều biết trước, nếu hắn biết đặng thì việc chẳng hiền! Ái khanh hãy châm chước lấy mà làm , mựa đừng tháo thứ.
Cao phi không tin, tưởng như việc bình thường, cứ hầm hầm quyết hại Chung nương nương đặng đoạt thâu bửu bối; chớ chẳng lo họa lại cho mình (Ấy là mạng Cao phi đã hết, nên mới khiến ra như vậy). Khi Cao phi nghe Tề vương căn dặn năm ba phen, thì đáp lại rằng :
- Bệ hạ chớ lo, việc ấy để mặc tôi.
Còn đang bàn luận thì trời đã tối rồi, Tề vương với Cao phi dắt nhau vào long sàng mà nghỉ.
Sáng ra bữa sau Tề vương ngự giá ra trào, còn Cao phi ở cung lo điểm trang nhan sắc, trâm giắt lược cài, rồi dọn một cỗ sơn trân hải vị, khiến Cung nga sửa sang phụng liễn, thầy tớ đoàn tuốt qua cung Chiêu dương. Nhằm lúc nương nương rãnh rang thong thả, Cung nga quỳ xuống tâu rằng :
- Nay có Tây cung Cao phi đến cầu kiến Nương nương, còn ở ngoài cung hầu chỉ.
Chung nương nương nghe tâu thì đã hiểu ý, bèn nghĩ thầmtrong lòng rằng:
“ Việc này ta cũng bị biếm vào lãnh cung chớ chẳng không, ấy là lẽ trời phải vậy, tránh cũng không khỏi”
Nghĩ rồi bèn hạ chỉ thỉnh tiếp Cao phi. Cao phi liền xuống xe , xóc sửa y phục, đi bộ đến nơi, quỳ lạy tung hô. Chung quốc mẫu liền bước xuống đỡ dậy lấy lẽ mà đãi Cao phi, kêu bằng ngự muội và mời ngồi. Cao phi tạ ơn rồi ngồi lại một bên, kế cung nga dâng trà, Chung hậu bèn mời Cao phi dùng trà, hai đàng chuyện vãn vui cười như tuồng thương yêu nhau lắm.

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Dịch giả: Tô Chẩn

Hồi Thứ Mười Bốn

Giả dâng rượu, Cao phi thuốc Chung hậu

Rõ chơn tình, Chung hậu giết Cao phi.

Khi trà nước xong rồi, Cao phi bèn nói rằng:

- Tôi nghe Quốc mẫu thâu yêu mà đặng nhiều báu lạ, nên nay tôi làm một cỗ bàn đem đến khánh công cho Quốc mẫu, xin Quốc mẫu chớ từ.

Nói rồi liền day lại khiến cung nga bưng cỗ bàn đem vào, Cao phi lén lấy mắt mà láy cung nga, cung nga hiểu ý, bèn bỏ độc dược vào hồ rượu, rồi rót ra ba chén đầy, Cao phi quỳ xuống ân cần mời khuyên. Chung hậu đã biết trước rồi, song chẳng nói ra, bèn giả ý tiếp lấy chén rượu cầm nơi tay nói với Cao phi rằng:

- Chị em ta đặng hiệp cùng nhau thì đãi em mới phải, có lý nào lại để cho em phải nhọc lòng với chị như vầy, thôi sẵn có tiệc của em đây, chị mượn đỡ chén rượu này, mà đáp lễ cho em, vậy xin em hãy uống trước đi, rồi chị mới dám nhận lễ của em.

Cao phi nghe nói thì biết việc đã lậu rồi, mặt mày thất sắc, không biết liệu làm sao, bèn nghĩ thầm rằng:

“ Nay việc đã lỡ ra rồi, nếu để làm thinh thì ắt là khó gỡ, chi bằng ta nói ngược lại cho va, hễ cãi lẫy rầy rà, thì chi cho khỏi đem đến trước mắt Chúa công mà đôi chối, chừng ấy có Chúa công bênh vực ta thì tội ấy ắt phải về va chịu”

Nói rồi liền giả ý tiếp lấy chén rượu rồi làm bộ giận dữ mà mắng Chung hậu rằng:

- Loài xủ phụ, ta có lòng thành kính, làm tiệc đến mà mừng mi, sao mi lại mang lòng độc ác dám cả gan lén bỏ thuốc độc vào rượu mà hại ta như vậy?

Chung hậu cả giận mắng lại rằng:

- Loài tiện tì, ta đãi mi rất hậu, mi lại mang dạ hại ta, nay việc này lậu rồi, lại già hàm nói ngược lại cho ta, ấy là tại mi muốn chết đó, thôi để ta làm

https://thuviensach.vn

phước cho mi đi đđầu thai kiếp khác cho sớm.
Chung hậu vừa nói vừa đứng dậy nắm dầu Cao phi mà đánh. Cao phi thất kinh, liền quỳ xuống năn nỉ khẩn cầu rằng:
- Tôi là kẻ ngu hiền, mới dại mà lầm lỡ một phen, xin Nương nương dung thứ, như sau mà tôi còn tái phạm, thì Nương nương đánh chết tôi cũng cam tâm.
Chung hậu giận chẳng thèm nghe, cứ hươi tay mà đánh một thoi, Cao phi bể nát óc ra, ngã xuống chết tươi nơi trước điện. Bao nhiêu cung nga hoảng kinh chạy tuốt vào trào phi báo. Tuyên vương nghe báo thất kinh, văn võ bá quan thảy đều sửng sốt.

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi Thứ Mười Lăm

Yến quân sư hết lòng tấu rỗi

Chung quốc mẫu bị biếm Lãnh cung.

Nói về Tề vương, nghe cung nga vào báo, Chung hậu đánh chết Cao phi, thì tay chơn bủn rủn, hai hàng nước mắt rưng rưng, nghẹn ngào hồi lâu rồi nổi giận hét lớn rằng:

- Ngự lâm quân ở đâu, hãy vào Chiêu dương bắt con xủ phụ ấy đem ra phân thân nó cho mau.

Ngự lâm quân lãnh chỉ tức tốc đi liền, vào đến nơi bèn cậy Thái giám báo giùm. Thái giám vào trong báo cho Nương nương hay rằng:

- Có thánh chỉ đến cung.

Chung nương nương liền bày hương án quỳ xuống tung hô rồi mới lãnh chỉ mở ra xem. Xem chỉ vừa xong, liền nổi giận, ý muốn vào trào bắt hôn quân mà đánh, song nghĩ vì tai nạn phải sao chịu vậy, bèn dằn lòng chịu thuận theo lẽ trời, liền trói mình vào trào quỳ trước Kim loan điện tâu rằng:

- Tôi tuy phạm phép, song họa ấy cũng bởi nơi Cao phi mà ra, nhơn vì tôi đánh với con yêu mê mỏi, nên ở tại Cẩn thân điện mà nghỉ ngơi; chẳng dè có Tây cung Cao phi đem yến đến dâng, tôi cũng vì tình Bệ hạ mà đãi va rất hậu cho ngồi đồng tịch với tôi, lại đãi va như tình em chị, ai ngờ va lại sanh lòng lang độc, bỏ thuộc độc vào rượu mà hại tôi, vả lại tôi đây chẳng phải là loài săng cỏ chi, mà để cho lầm kế gian của hắn; một là tôi thấy mặt va đày những sát khí, hai là tôi nghe hơi rượu khác thường, ba là thấy va ân cần thái quá, nên phải phát nghi, tôi bèn mời va uống trước là có ý thử coi, chẳng dè va lại nói ngược mà vu cho tôi rằng bỏ thuốc độc hại va, bởi cớ ấy nên tôi nóng giận mà đánh lỡ tay, chớ thiệt là tôi không có lòng cố sát, sẵn đây có một bình rượu độc làm bằng, xin Chúa công xét lại.

Tề vương nghe tâu dứt lời thì nổi giận lôi đình, bèn mắng lớn lên rằng:

Loài xủ phụ, bởi mi ở trong rừng, ăn những gan hùm mật gấu, nên c ảgan mới dám giết Ái phi của ta, lời người xưa có nói: hễ giết người thì thường mạng, thiếu nợ phải trả tiền, mi còn chối cãi chi đặng. Trị điện tướng quân

https://thuviensach.vn

ở đâu, hãy bắt con xủ phụ này phân thây muôn đoạn mà rửa hờn cho trẫm.
Trị điện tướng quân ứng thinh nói rằng:
- Hạ thần lãnh chỉ.
Cả trào văn võ thảy đều thất sắc. Bỗng nghe Chung hậu nạt lớn lên rằng:
- Ai dám xông vào động đến ta thử coi?
Nói rồi lại chỉ Tề vương mà mắng rằng:
- Người chẳng phạm đến cọp, thì cọp có đâu dám ăn người, bởi Cao phi độc ác, buộc lấy tội chết cho mình, mi là đứa hôn quân thất chánh, lại còn bênh vực đứa gian phi, ta là Chung Vô Diệm đây, mi dám chọc tới ta, thì ta ắt đánh chết mi luôn thể.
Tề vương nghe nói thất kinh, trong lòng khiếp sợ, không biết liệu làm sao; bỗng có quân sư Yến Anh bước ra tâu rằng:
- Tôi xét lại việc ấy, chẳng phải là lỗi của Chung nương nương, vậy xin để cho tôi nghiệm lại bình độc dược mà coi, thì tường trong đục.
Tề vương nói rằng:
- Nếu Tiên sanh biết đặng bình rượu độc ấy thì nói cho trẫm nghe.
Yến Anh liền lấy bình rượu rót ra mà coi hồi lâu mà tâu rằng:
- Rượu này màu nó xanh, mùi bay lên khó chịu, ngửi cái hơi nó thì đà xuất hạn, hễ ai uống nhầm thì nội trong một giờ ba khắc phải bỏ mạng, ấy là La Hồng liên mà tẩm với rượu, thiệt là độc mười phần, may mà Nương nương biết đặng, ấy cũng là phước lớn của triều đình; nay gian phi thác rồi, thì cũng là đáng tội; Bệ hạ chẳng cần truy cứu nữa làm chi, xin hãy bỏ qua mà tha cho Quốc mẫu cho rồi, ấy thiệt là nước nhà may mắn mà bá tánh cũng may lắm.
Tề vương nghe nói làm thinh hồi lâu rồi kêu Chung hậu mà nói rằng:
- Dẫu cho Cao phi có quấy đi nữa, thì mi cũng phải vào trào tâu cho trẫm biết, đặng trẫm bắt nó trị tội, có lẽ nào mi dám tự chuyên đánh chết nó đi, thiệt mi khi trẫm thái quá, và cũng chẳng kiêng phép nước, lấp lý luận ra, thì tội mi đáng thác đã đành, nhưng mà trẫm nghĩ vì mi trừ yêu quái có công, nên trẫm dung cho mi tội thác, còn tội sống thì trẫm phải trừng, nay trẫm đẩy mi vào chốn Lãnh cung, mi phải tuân lời.
Chung hậu tạ ơn rồi cởi áo rồng ra, mặc đồ thường đi theo cung quan vào

https://thuviensach.vn

chốn Lãng cung mà chịu tội. Vào đến nơi bốn nphía lạnh lùng, trong ngoài tối tăm, đêm ngày không phân biệt, rất nên khổ sở.

Chung hậu bèn ngước mặt lên trời vái rằng:

- Nếu tôi có phần làm Chiêu dương hoàng hậu, thì xin cho tôi ra khỏi chốn này cho sớm, bằng mà mạng lý của tôi đã hết, thì cho tôi chết cho rồi, cho khỏi chịu vòng cực khổ.

Nói về bà Lê San Thánh mẫu, ngày kia đang ngồi trong động , bỗng đâu mắt máy thịt run, bèn co tay toán quẻ thì biết Mạo đoan tinh mắc nạn, bị biếm vào Lãnh cung, liền đòi Hỏa đức tinh quân đến dạy sai mười hai vị hỏa long kíp xuống phàm trần cứu độ Chiêu Dương, lại sai hai mươi bốn tên ma nữ xuống phục thị đêm ngày.

Từ ấy chốn Lãnh cung đêm ngày sáng suốt, trong ngoài ấm áp, chẳng còn lạnh lùng như trước nữa, bữa ăn bữa uống có hai mươi bốn tên ma nữ lo lắng sẵn sàng, miếng ngon vật lạ chẳng thiếu chi, từ đó Nương nương mới đặng thanh nhàn, an lòng ở chốn Lãnh cung chờ cho tai qua nạn khỏi.

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi Thứ Mười Sáu

Cao Ly quốc đến dâng bửu bối

Bắc Yên Vương sai tướng thử Tề

Nói về nước Yên vua Khoái vương, ngày kia đang buổi ngự trào, các quán văn võ phân đứng hai bên, bỗng thấy Huỳnh môn quan vào quỳ tâu rằng:

- Nay có xứ Cao Ly đến dâng một cây đờn báu, gọi là Ngẫu tư cầm, còn đang đứng ngoài ngọ môn hầu chỉ.

Khoái vương nghe tâu cả mừng, liền hạ chỉ cho triệu sứ vào. Tên sứ vào quỳ trước kim giai dân cây đờn lên. Nội thị tiếp lấy đem để trước Long án. Khoái vương xem kỹ lại, thấy phía trước cây đờn, có một bài thơ ngũ ngôn như vầy:

Đờn làm bằng hương mộc
Ấy thiệt của báu trân
Khảy đặng cho ra tiếng
Lớn nhỏ mới có phần

Khoái vương xem rồi trong lòng cả mừng, bèn nghĩ thầm rằng:

"Ấy thiệt là báu lạ của trời cho; nếu có ai đem qua nước Tề, đặng mà thử Tuyên vương, thì mới biết va giỏi dở"

Nghĩ rồi bèn cười và nói với các quan rằng:

- Nay trong các nước chư hầu thì duy có nước Tề và nước Tần là mạnh, nên trẫm muốn sai người đem cây Ngẫu tư cầm này qua đố thử Tề vương, như va chẳng biết, thì va chẳng dám khoe giỏi khoe hay với nước Yên ta nữa, hễ như bên nước va có người đờn đặng, thì mình phải tôn làm thượng quốc cũng đành, nếu mà đờn không ra tiếng, thì va phải xưng thần và thường năm phải dâng lễ cống cho nước ta, ý trẫm muốn như vậy, song chẳng có ai

https://thuviensach.vn

dám đi, các quan liệu ra thể nào.
Khoái vương nói vừa dứt lời, bỗng thấy có một người bước ra chịu đi, Khoái vương xem lại người ấy là con cháu dòng công thần, họ Ngụy tên Tấn Anh, đang làm chức Thượng thơ binh bộ. Khoái vương cả mừng, liền gật đầu nói rằng:
- Nếu khanh chịu đi thì chắc thành công, chừng về trào rồi trẫm sẽ gia phong quan chức.
Nói rồi liền rót ba chén rượu cho Tấn Anh uống. Tấn Anh uống rồi, tạ ơn lãnh đờn về dinh kiểm điểm binh đinh hai mươi bốn người tuốt qua nước Tề. (Nguyên Tấn Anh nầy là con dòng công thần, mình cao tám thước, lưng lớn mười vây, mắt chim, tai chuột, sức mạnh vô cùng, văn võ gồm đủ nhờ phụ ấm làm quan đến chức Thượng binh bộ kiêm Thừa tướng vụ, các quan lớn nhỏ đều thuột về một tay va quản thúc, bởi binh quyền lớn như vậy, cho nên trong lòng đã lăm le muốn thâu đoạt nước Yên, duy còn kiêng có Công chúa Yên Đơn và Phò mã Tôn Tháo nên chưa dám rục rịch, nay sẵn dịp này nên lãnh mạng ra đi, là có ý muốn giao thông với nước Tề mà mưu phản).
Khi qua đến Tề thành, tìm đến Ngọ môn cậy quan Huỳnh môn, đễ bổn vào trào. Nhằm lúc Tề Tuyên vương đang ngự nơi đại điện, quan Huỳnh môn vào quỳ xuống tâu rằng:
- Nay có sứ nước Yên tấn cống, còn đang ở ngoài Ngọ môn chờ hầu chỉ .
Tề vương liền truyền chỉ triệu Yên sứ vào trào kiến giá, Tấn Anh nghe triệu liền xóc sửa áo mão vào trước kim ngai quỳ xuống tung hô Thiên tuế và lạy đủ hai mươi bốn lạy. Tề vương hạ chỉ cho ngồi rồi hỏi rằng:
- Khanh qua đây tấn cống những báu vật chi, hãy tâu cho trẫm nghe thử?
Tấn Anh tầu rằng:
- Tôi là tôi nước Yên, làm chức Thượng thơ binh bộ, họ Ngụy tên Tấn Anh, vì chúa tôi ngưỡng mộ oai danh của Bệ hạ đã lâu, nên nay sai tôi đem bửu bối qua dâng, trong ấy có một bài thơ, xin bệ hạ hãy xem thì rõ.
Tề vương nghe nói trong lòng nghi hoặc, bèn nghĩ rằng:
“ Bấy lâu nước Yên vẫn có ý muốn tranh cường, nay sao lại đem báu vật dâng thì kỳ trong ắt có duyên cớ chi đây, trông thế cái báu vật này cũng có

https://thuviensach.vn

điều chi khó biện cho ra, nên nó muốn thử nước ta coi có ai biết đặng chăng; thôi để ta xem thì rõ”

Nghĩ rồi liến lấy cây đờn mà coi, thấy có bài thơ ngũ ngôn chữ khắc rõ ràng, trong lòng khiếp sợ bèn nghĩ thầm rằng:

Cây đờn này là Ngẫu tư cầm nguyên là của ngoại bang, biết đờn làm sao cho ra tiếng, vậy thì phải thương nghị với Yến quân sư mới đặng.

Nghĩ rồi bèn nói với Yên sứ rằng:

- Khanh hãy lui ra công xá mà nghỉ, để trẫm thương nghị với quần thần rồi trẫm sẽ cho hay.

Yên sứ tạ ơn lui ra nhà công xá ở nghỉ ngơi mà đợi.

Rồi đó Tề vương bèn nhóm hết quần thần bốn trăm văn quan, ba trăm võ tướng thảy đều đủ mặt, Tề vương liền nói rằng:

- Nay nhơn nước Yên sai sứ đem qua một cây đờn mà đố nước ta khảy làm sao cho kêu đặng, vậy thì trong hàng trào sĩ các quan, như ai khảy đặng thì trẫm sẽ phong làm chức Tịnh kiên vương cho vinh thê ấm tử.

Bá quan nghe nói thảy đếu lấy mắt nhìn nhau, chẳng có ai dám ra lãnh chỉ.

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Dịch giả: Tô Chẩn

Hồi Thứ Mười Bảy

Yến quân sư bảo cử Chung hậu

Tề Tuyên vương quỳ trước lãnh cung

Khi Tề vương thấy quần thần thảy đều làm thinh, chẳng ai nói rằng chi hết thì giận lắm mắng lớn rằng:

- Trẫm lấy ơn đãi các ngươi cũng hậu, lẽ thì các ngươi phải vì trẫm mà phân ưu, lời xưa có nói rằng: " Nuôi quân ngàn bữa dùng nội một giờ" có đâu lúc thái bình ăn bổng lộc cho nhiều, cơm thác loạn lại co đầu, rút cổ, là lý chi vậy?

Tề vương đang mắng om sòm, bỗng có Thừa tướng Yến Anh vội vã bước ra quỳ xuống tâu rằng:

- Xin Bệ hạ bớt nóng giận mà mệt mình rồng.

Yến Anh nói chưa dứt lời Tề vương liền hỏi rằng:

- Tiên sanh biết khảy đờn ấy hay sao?

Yến Anh nói:

- Tôi có biết chi mà khảy đặng, song tôi bảo cử một người liệu ắt xong.

Tề vương cả mừng bèn nói rằng:

- Tiên sanh bảo cử người nào hãy nói phức đi cho trẫm rõ.

Yến Anh cười rằng:

- Nếu muốn khảy đặng cây đờn này trừ Chung quốc mẫu ra thì có ai khảy đặng.

Tề vương cười rằng:

- Tiên sanh khéo giả ngộ thì thôi, vả chăng cây đờn ấy làm bằng cây sen mảnh lắm, nếu ai mạnh sức mà thổi thì cũng đủ đứt, chẳng những là khảy mà thôi, huống chi Quốc mẫu của khanh tay chơn kịch cợm như tay cọp, lại thêm tánh tình thô lỗ, dây đồng dây sắt kia mà nó động tới thì cũng phải đứt, huống chi là dây đờn này. Thôi thôi từ này về sau hãy nhận làm hạ quốc, hãy viết hàng thơ hàng biểu mà dâng cho Yên quốc cho rồi.

Yến Anh nói:

https://thuviensach.vn

- Cái giang san của Chúa công đây rất trượng vuông dài, hơn muôn dặm, lẽ thì lo mừng xưng đế vương, đặng có tranh danh đoạt lợi, định quốc an bang, có đâu lại đem giang san mà nhường cho người khác, nếu viết hàng thơ hàng biểu bây giờ , thì chỉ cho khỏi bị thiên hạ chư hầu khi dể và chê Chúa công là vua vô dụng, xin Chúa công hãy nghe theo lời tôi mà thỉnh Quốc mẫu ra, nếu người khảy đặng hơn nước Yên thì chẳng tốt lắm sao, bằng mà người khảy không đặng thì chừng ấy Chúa công sẽ nạp hàng biểu cũng chẳng muộn chi.

Tề vương nói:

- Lúc trước trẫm nhân trong cơn nóng giận mà biếm Chung hậu vào chốn Lãng cung, nay còn mặt mũi nào đi cầu nàng, trẫm liệu chắc nàng cũng chẳng khứng vì trẫm mà khảy đâu.

Yến Anh tâu rằng:

- Quốc mẫu chẳng phải như người thường đâu, tôi vẫn biết người có lòng trung nghĩa, vì nước vì dân; chẳng những bà đợi Bệ hạ đi thỉnh làm chi, hễ người nghe đặng tin ngoại bang dâng đờn thì người cũng muốn ra, tôi biết chắc người làm xong việc, xin Bệ hạ chớ lo, hãy đi đến Lãnh cung thỉnh người mới đặng.

Tề vương nghe nói cả mừng, liền hạ chỉ bãi trào các quan ai về dinh nấy, duy còn có một mình Yến Anh ở lại hộ giá mà thôi. Rồi đó Tề vương truyền chỉ hai tên Thái giám xách đèn đi trước dẫn đường, chúa tôi dắt nhau vào Lãnh cung mà thỉnh Chung hậu.

Nói về Chung nương ở trong Lãnh cung đánh tay mà coi thì đã biết trước rồi, liền đọc thần chú đòi Kiệt địa thần lên, khiến giữ gìn trước cửa Lãnh cung chặt cứng, chẳng cho Tề vương vào đặng. Khi chúa tôi đến cửa cung. Tề vương bèn khiến cung nhân mở cửa. Cung nhân vâng lịnh mở khóa rồi mà xô cửa ra không nổi. Tề vương cả giận mắng rằng:

- Sắp nầy nó ăn rồi dưỡng vóc cho mập, chớ không nhờ chi đặng hết, sức có một cái cửa mà mở không ra, thì làm chi cho đặng?

Yến Anh bèn tâu rằng:

- Chúa công chưa rõ, việc nầy chẳng phải là lỗi của cung nhơn, đây chắc là tại Nương nương dùng phép chi đây, vậy xin Chúc công phải lấy lời dịu

https://thuviensach.vn

ngọt mà năn nỉ với người thì người mới cho mở.
Yến Anh tâu chưa dứt lời, bỗng thấy gió thổi một lá thiệp bay tới trước mặt. Yến Anh cả mừng, vộ vã lượm lên mà coi thấy có chữ viết như vầy:
- Chánh cung ngự thiệp, bái Tề Vương
Như muôn cho Lãnh cung mở ra, thì phải quỳ trước cửa mà làm lễ cho đủ ba ngày, bằng chẳn,g vậy thì chớ trông cửa mở.
Yến Anh xem rồi bèn dâng cho Tề vương xem lại; Tề vương thấy vậy ngã lòng, bèn, làm thinh mà ngẫm nghĩ. Yến Anh bước tới trước tâu rằng:
- Xin Chúa công hãy lấy giang san làm trọng, ráng chịu khó mà quỳ cho nên việc.
Tề vương cực chẳng đã không biết nói làm sao, phải quỳ xuống cửa Lãnh cung mà cầu khẩn.

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi Thứ Mười Tám

Chốn Lãnh cung, Quốc mẫu nhục Tề vương

Nơi Kim điện, Nương nương chào Yên sứ

Khi ấy Chung nương ở trong lãnh cung giả ý không hay, để cho Tề vương quỳ trót nửa đêm, rồi mới khiến Kiệt địa thần mở cửa. Lúc ấy trời đã canh ba, chúa tôi đang quỳ, thấy cửa mở ra thì mừng lắm bèn khiến Nội giám xách đèn, Yến Anh đi trước bái kiến. Nương nương . Chung hậu xem thấy Yến Anh bèn hỏi rằng:

- Tiên sanh vào đây có việc chi, mà đi tối tăm như vậy?

Yến Anh liền chỉ lại sau lưng mà nói rằng:

- Tôi theo Chúa công vào đây mà viếng Nương nương.

Yến Anh chưa nói dứt lời, Tề vương liền bước tới làm bộ cười mơn mà nói rằng:

- Xin Ngự thê chớ chấp, nay trẫm biết lỗi thì việc đã rồi, nên phải vào đây xin lỗi và thỉnh Ngự thê ra khỏi chốn Lãnh cung...

Tề vương nói chưa dứt lời, Chung hậu cả giận mắng:

- Ngươi là đứa hôn quân, bất nhơn thái thậm, đã biếm ta vào chốn Lãnh cung sau còn cấm tuyệt đồ ăn muốn bỏ ta chết đói, nay có việc gấp lại đến cầu ta, nếu ta chết rồi còn ai mà cẩu khẩn, thôi người biếm ta ba tháng, thì ta phải ở cho đủ một trăm ngày, hãy đi về phức cho rồi chớ ngồi lâu mà mang nhục.

Tề vương ngẹn ngào mở miệng chẳng ra. Yến Anh thấy vậy liền quỳ xuống tâu rằng:

- Xin Quốc mẫu mở rộng lượng từ bi thứ tội cho tôi, đặng tôi tâu với Quốc mẫu một điều cho rõ.

Chung hậu nói:

- Có việc chi thì khanh hãy tâu đi, có can chi mà ngại.

Yến Anh nói:

- Vì nay có Yên vương sai sứ đem qua một cây đờn gọi là Trầm hương Ngẫu tư cầm mà đố nước ta khảy thử, như không ai khảy đặng thì phải

https://thuviensach.vn

dâng biểu hàng đầu, mỗi năm cũng phải tấn cống, nay cả trào văn võ không ai văn võ không ai khảy đặng, làm cho Chúa công lo sợ hằng ngày, tôi thấy vậy nên phải dâng kế cho Chúa công vào đây mà cầu Quốc mẫu, xin Quốc mẫu liệu giùm.

Yến Anh nói vừa dứt lời, Tề vương cũng nói tiếp theo rằng:

- Nội giang san nhà Tề thì sở ỷ có một mình Ngự thê mà thôi. Lời xưa có nói: Nhà nghèo mới biết lòng con thảo, nước loạn mới hay dạ tôi ngay. Vậy xin Ngự thê hãy vì tình trẫm với Yến quân sư mà lo lắng việc này, đặng làm cho thiên hạ thái bình, nước nhà bền vững, thì ân sâu nghĩa nặng nầy, ngàn năm trẫm chẳng dám quên.

Yến quân sư cũng quỳ lạy và năn nỉ đôi ba phen rằng:

- Xin Nương nương hãy lấy giang san làm trọng, nếu Nương nương chẳng khứng ra tài, thì cơ nghiệp nhà Tề sẽ về tay người khác.

Chung hậy thấy Yến Anh ân cần năn nỉ lắm, thì cầm lòng chẳng đặng bèn nói rằng:

- Ta vị tình quân sư đó thôi, chớ như Tề vương nầy là một người ngoa ngôn xảo ngữ, đầu thì đầu thỏ, mắt thì mắt rắn, mũi thì mũi chim oanh, ấy là người vô ơn bạc nghĩa, chẳng phải đấng nhân quân, lưng thì eo, vai thì mỏng, đi như chồn, bước như hạc, thiệt là kẻ bạc ác bất nhơn, chẳng phải vị Thiên tử, duy có Yến quân sư là người gan đồng dạ sắt, thiệt là đấng trung thành nên ta phải vị tình, ráng lo việc ấy.

Tề vương nghe Chung hậu ý đã chịu đi thì mừng lắm, bèn cười và nió rằng:

- Ngự thê chê trẫm xấu xa cũng phải, nhưng mà sánh lại dung mạo của Ngự thê, thì còn hơn trẫm mấy phân, thiệt là tạo hóa cũng khéo đưa cho quỷ sư Quân vương mà sánh với Dạ sao Quốc mẫu. Ấy rõ ràng ông Kẹ mà lấy bà Chằng, rất xứng đào, xứng kép.

Nói rồi vùng cười xòa. Chung hậu cũng tức cười, bèn đổi giận làm vui. Yến Anh biết ý liền nói rằng:

- Trống lầu đã trở canh năm rồi, xin Nương nương hãy về Chiêu Dương cung thay đổi xiêm y , đặng vào trào đối đáp cùng Yên sứ.

Tề vương cùng bước lên phụng liễn, Cung nga và Thái giám đều ủng hộ về cung, còn Tề vương với Yến Anh thì dắt nhau trở lại đại diện.

https://thuviensach.vn

Khi Nương nương thay đổi y phục rồi, liền bước lên phụng liễn, hai bên Cung nga, Thế nữ theo hầu, đi thẳng vào đại diện, các quan văn võ đều quỳ lạy tiếp nghinh, còn tề vương cũng bước xuống Kim giai mà rước, và mời ngồi rồi nói rằng:

- Nay Yên sứ còn ở nơi công xá, Ngự thê ý liệu thể nào?

Chung nương nương liền hạ chỉ đòi Yên sứ vào trào. tấn Anh dâng chiếu vào quỳ trước Kim giai làm lễ tung hô và nói rằng:

- Tôi là Ngụy Tấn Anh, sứ thần của Yên quốc, vào ra mắt, chúc Nương nương muôn tuổi, muôn tuổi.

Nương nương nói:

- Ta miễn lễ cho khanh đó, khanh hãy đứng dậy cho ta hỏi một điều, nay khanh phụng chỉ Chúa khanh, qua đây mà dâng những báu vật gì, hãy nói rõ ta rõ?

Tấn Anh nói:

- Bên nước tôi hẹp nhỏ, chẳng có chi làm báu, nay may nhờ của ngoại quốc đến dâng một cây Ngẫu tư cầm, thì gọi là của báu, Chúa tôi lại nghĩ vì Đông Tề là nước nhơn nghĩa, chứa rồng tôi hiền, đất cát rộng rãi, dân giàu nước thạnh, lại thêm nhân vật cũng nhiều, Chúa tôi lại ngưỡng mộ oai danh Quốc mẫu, thần thông quảng đại, cái thế anh hùng, nên phải đem cây đờn này dâng cho thượng quốc, như Quốc mẫu mà đờn cho ra tiếng thí Chúa tôi dâng biểu xưng thần, thường năm phải tấn công. Nếu bên này mà chẳng có ai khảy cây cầm ấy cho kêu, thì cũng phải làm hàng thơ hàng biểu mà xưng thần lại nước tôi, chừng ấy nước Yên làm thượng quốc, nước Tề phải đứng tiểu bang, thường năm phải tấn công cho nước tôi, cho khỏi việc đao binh dấy động, nay tôi đợi cũng lâu rồi, xin Nương nương công nghị mà cho tôi về cho sớm.

Chung nương nương nghe nói mỉm cười, rồi nói rằng:

- Như cây đờn này, mà hễ đờn đặng thì làm Thượng quốc, còn đờn không đặng thì phải làm hạ bang hay sao?

Tấn Anh nói:

- Phải.

Chung nương nương nói:

https://thuviensach.vn

- Vậy thì khanh hãy ra nơi Ngọ môn mà đợi, ta sẽ đờn cho mà nghe.
Ngụy Tấn Anh vâng chỉ lui ra, ở tại Ngọ môn mà nghe động tịnh

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi Thứ Mười Chín

Chung hậu, lập đài chín trượng

Nương nương, cầu thánh ba phen

Khi Yên sứ lui ra rồi, Tề vương bàn nói với Chung hậu rằng:

- Ngự thê phải ráng làm sao cho khỏi mất thinh danh.

Chung hậu nói:

- Việc ấy có khó chi, bệ hạ chớ lo mà nhọc dạ.

Tề vương cả mừng, rồi lại hỏi rằng:

- Chẳng hay Ngự thê tính ở chỗ nào mà khảy đờn ấy?

Chung hậu nói:

- Xin Bệ hạ chớ lo, để mặc tôi lo liệu.

Nói rồi liền hạ chỉ truyền đòi thợ mộc cho nhiều, dạy ra nới trước cửa Ngọ môn, cất một cái đài bề cao chín trượng, rồi treo bông kết lụa, trên dưới cho chỉnh tề, teong ngoài cho sạch sẽ; lại đặt bàn hương ná, xông đất kỳ hương phải làm tức tốc cho đúng kỳ, nếu trể nải, thì thảy đều bị xử trảm. Ai nấy đều lãnh chỉ lo lắng lập đài. Chung nương nương lại truyền chỉ cho Huỳnh môn quan đi rao khắp 11 nước quanh dân, cùng là trong nước bất kỳ Cống giám sinh viên, hoặc là Cử nhân cùng là bá tánh, đđều tụ tới nghe đờn. Lịnh chỉ truyền đưa ra chưa đầy một ngày thì đã lập rồi, quan quân bèn vào tâu rằng:

- Mười một nước quanh dân, và bá tánh đã tụ tới đủ rồi.

Chung nương nương liền khiến sắm sửa phụng liễn đi với Tề vương, hai bên nhạc trổi đờn ca, bát âm tề tấn chẳng bao lâu ra tới Ngọ môn, Nương nương bèn xuống xe, Yên sứ là Tấn Anh bước tới quỳ mọp tâu rằng:

- Tôi hầu đợi Nương nương khảy coi thể nào, đặng có trở về phục chỉ, kẻo Chúa tôi trônng đợi.

Chung nương nương cười rằng:

- Ngươi hãy ở trước đài ngảnh tai mà nghe, hễ ta đờn rồi thì ta hãy cho ngươi về nước.

Tấn Anh vâng lịnh lui ra, Nương nương xem thấy mười một nước quan

https://thuviensach.vn

dân, đều quỳ hai bên mà tiếp nghinh phụng giá, bèn truyền cho quan lộc tự bày yến thết đãi mỗi ngày cho đủ ba bửa còn những Cống giám sanh viên và bá tánh trong nước, cũng đều thết đãi, lại phải sắm đồ chay cho tinh khiết đem để trên đài mà cúng thần tiên. Chung nương nương truyền chỉ ra rồi, liền day lại mà nói với Tề vương rằng:

- Xin Chúa công hãy trở về An cực điện mà nghe, đặng cho tôi lên đài.

Tề vương cười mà nói rằng:

- Cái đài này cao lắm, e khó mà lên. Ngự thê hãy cẩn thận.

Chung hậu nói:

- Bệ hạ chớ lo, tôi cỡi mây mà lên, có khó chi đâu mà sợ.

Nói rồi liền thò tay vào áo, lấy ra một tấm thần tiên phách trải trên mặt đất, khiến bọn Cung nga ôm cây đờn kìm vào đứng trên tấm vân phách, rồi thổi ra một cái, tức thì tấm vân phách liền hóa ra mây, đưa bọn Cung nga bay bổng lên đài. Nương nương lại đọc thần chú lâm râm, bỗng thấy dưới chân có tòa sen hiện ra hào quang năm sắc chói lòa, rồi cũng đưa Nương nương bay tuốt lên đài, Tề vương thấy vậy lòng mừng khấp khởi, còn những quan quân đứng coi thảy đều khen phục. Khi lên đến đài rồi, Nương nương đứng giữa vái van và khẩn cầu Thánh mẫu.

Ngày ấy Lê San thánh mẫu đang ngồi trong động bỗng nghe mùi hương phưởng phất thì hiểu rõ căn nguyên, bèn đòi sáu vị Thiên cô vào mà thương nghị, sáu vị tiên cô đều nói:

- Cây đờn ấy khó khảy cho kêu vậy xin thầy hãy liệu lẽ nào mà giúp Chung tho thơ cho đặng việc.

Thánh mẫu nói:

- Việc này phải qua hỏi thăm Tây vương mẫu mới xong.

Nói rồi liền khiên Tiên đồng coi động, rồi dắt sáu vị Tiên cô cỡi phụng bay qua cung Diêu trì.

Nói về bà Tây vương mẫu, ở tại cung Diêu trì nghe tiên nữ báo rằng:

- Có bà Lê San thánh mẫu đến thăm.

Vương mẫu cả mừng, vội vàng ra rước vcào cung, hai đàng làm lễ ra mắt nhau xong rồi mời ngồi, Tây vương mẫu bèn hỏi rằng:

- Chẳng hay Tiên muội đến đây có việc chi?

https://thuviensach.vn

Thánh mẫu nói:
- Em qua đây trước là thăm chị, sau hỏi chị mà mượn cây Tiêu vĩ tiên kim, đem về dùng giây lát.
Tây vương mẫu lại hỏi:
- Tiên muội muốn mượn cây Tiên ấy làm chi vậy?
Thánh mẫu nói:
- Nhân vì nay có sứ bên Yên quốc đem qua Tề dâng cây Ngẫu tư cầm đặng đố nước Tề coi ai khảy đặng, em nghĩ lại như cây Ngẫu tư cầm ấy thì khảy sao ra tiếng, nay Mạo đoan tinh nó cầu khẩn, nên em phải đến đây mượn cây Tiên vĩ kim, đặng lấy tiếng đờn này, thế cho cây kia mà giúp nó thì mới xong cho.
Tây vương mẫu nghe rõ đầu đuôi, liền khiến Tiên nữ vào lấy cây Tiên vĩ kim ra cho bà Lê San thánh mẫu mượn. Thánh mẫu tiếp lấy rồi trao cho sáu vị Tiên cô và dặn rằng:
- Cáu người hãy đem cây đờn này mau xuống dưới Đông Tề giúp nó cho mau.
Sáu vị Tiên cô vâng lịnh lãnh đờn ra đi, còn bà Thánh mẫu cũng từ giã Tây vương mẫu trở về bửu động.
Nói về sáu vị Tiên cô khi lìa khỏi Diêu trì, liền giá võ đằng vân tuốt xuống vân đài, nhằm lúc Chung hậu đang đứng vái van cầu khẩn, xảy thấy sáu vị Tiên cô đáp xuống thì mừng lắm, hai đàng làm lễ ra mắt nhau rồi thuật hết đầu đuôi các việc

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi Thứ Hai Mươi

Chốn Vân đài, Tiên cô đờn giúp

Trên điện đình, Tề chúa thưởng công

Khi hai đàng gặp nhau thì mừng rỡ chẳng xiết, vì chị em xa cách đã lâu, sáu vị Tiên cô bèn tỏ ý mình vâng lịnh thầy đem đờn tiên xuống giúp, Chung hậu cả mừng, cảm ơn Thánh mẫu vô cùng, rồi lại hỏi sáu vị Tiên cô rằng:

- Chẳng hay cây đờn ấy tiếng kêu nghe có xa chăng.

Tiên cô nói:

- Cây đờn này của đời Thượng cổ làm ra, qua đến đời vua Nghiêu vua Thuấn thấy nó kêu lớn nên đặt tên là Xung tiên kim, đến sau vua Thuấn về Tiên, người bèn đem mà dâng cho Tây vương mẫu, cây đờn này tiếng kêu xa trăm dặm, chừng khảy nó thì chị em tôi lại dùng gió tiên mà thổi đưa hơi, đến hai ba trăm dặm cũng còn nghe đặng.

Chung hậu cả mừng liền khiến Cung nga dọn tiệc chay ra, rồi thỉnh hết sáu vị Tiên cô vào tiệc. Ăn uống rồi trời đã chánh ngọ, Tiên cô bèn nói rằng:

- Thôi, chị hãy cứ việc đờn đi, để chị em tôi ẩn trên mây mà giúp tiếng cho.

Sáu vị Tiên cô nói rồi liền ẩn trong đám mây ngay trên nóc Vân đài, chờ cho Chung hậu khảy theo cho ăn rập.

Khi ấy Chung hậu ngồi tại Vân Đài, khiến bốn tên Cung nga cầm gương đứng nơi phía tả, một tên cầm phất trần đứng nơi phía hữu, còn hai tên thì cầm hai cây phụng phiến, bốn tên phân đúng bốn gốc, truyền cho dưới đài chớ nên xaxo xuyến, phải lắng lặng mà nghe đờn. Lịnh truyền ra rồi, từ quan chí dân thảy đều làm thinh lẫng lặng. Chung hậu liền lấy đờn ra đờn, tiếng kêu rang rảng, âm vận du dương, rất nên thanh nhã. Yên sứ là Ngụy Tấn Anh thấy vậy thất kinh, còn sanh mười một nước quan dân, và những Cống cử Giám cùng bá tánh trong nước thảy đều vui lòng đẹp dạ.

Lúc ấy Tề vương ngồi nơi An cực điện mà nghị luận, bỗng nghe tiếng đờn thảnh thót, Yến quân sư liền quỳ xuống nói rằng:

- Tôi chúc mừng cho Bệ hạ, thiệt là phước lớn muôn vàn, Quốc mẫu khảy

https://thuviensach.vn

đờn tiếng nghe tiêu tao như vậy, thì Yên quốc lẽ nào chẳng phục.
Tề vương nghe nói cả mừng, bèn lóng tai nghe một hồi, lòng mừng khắp khởi, bá quan văn võ ai nấy cũng mừng. Còn những bá tánh đứng coi thảy đều vỗ tay khen duy có một mình Yên sứ là Tân Anh mặt buồn dàu dàu.
Nói đến mấy vị Tiên cô, khi đờn dủ hết mấy bài rồi, liền đáp xuốnf Vân Đài, Chung hậu vội vã tạ ơn, lại khiến Cung nga dọn tiệc chay mà đãi sáu vị Tiên cô. Ăn uống rồi Tiên cô thò tay vào hồ lô lấy ra ba hườn thuốc, trao cho Chung hậu và nói rằng:
- Mấy chị em tôi biết trước, chẳng bao lâu đây sẽ có việc đao binh, sẵn dịp chị em tôi ở trong động mới luyện đặng những thuốc linh đơn, nên đem theo cho chị để phòng khi tai nạn đến mình, thì đem ra mà chữa trị, ấy là thuốc khởi từ hồi sanh, chị hãy cất lấy dể dành cho tử tế.
Chung hậu lãnh thuốc rồi cảm tạ chẳng cùng. Rồi đó sáu vị Tiên cô từ giã Chung hậu, đàng vân giá võ bay tuốt về tiên động. Chung hậu liéên khiến Cung nga ôm lấy đờn , rồi cũng làm y như trước, cưỡi mây bay xuống dưới đài. Các quan văn võ đều quỳ xuống tiếp nghinh Quốc mẫu. Chung hậu bước lên phụng liễn, đi thẳng vào Kim loan điện. Tề vương cả mừng, vội vàng bước xuống nắm tay Chung hậu dắt vào mời ngồi nơi cẩm đôn và nói rằng:
- Trẫm nhờ phước lớn của trời, nên mới sanh Ngự thê ra đây mà bảo phó giang san cho trẫm, thiệt là may biết dường nào.
Nói rồi liền hạ chỉ bày yến thưởng công. Khi yến dọn ra rồi. Tề vương rót ba chén rượu thưởng tài Chung hậu, rồi lại rót ba chén khác mà thưởng công Yến quân sư tiến cử.
Khi diên yến xong rồi, Chung hậu hạ chỉ đòi Yên sứ vào triều.

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi Thứ Hai Mươi Mốt

Yến Anh hết dạ cứu Tấn Anh

Chung hậu cố tình làm nhục Yên quốc

Nói về Tấn Anh, đang lúc lo buồn, bỗng thấy chỉ triệu vào trào, liền gắng gượng vào quỳ mọp nơi trước Kim giai. Chung hậu xem thấy nạt lớn lên rằng:

- Chúa ngươi khéo bày kế lạ, tưởng bên nước ta đây chẳng có ai, nên mới sai ngươi đem cây Ngẫu tư cầm qua đây mà đố, một là chắc ý không ai khảy đặng rồi, vậy chớ người còn có tiếng chi nữa chăng?

Tấn Anh nghe hỏi sợ run, cứ quỳ mọp làm thinh chẳng dám nói rằng chi hết. Chung hậu cả giận lại mắng lớn nữa rằng:

- Đã biết rằng ngươi phụng chỉ của chúa ngươi mặc dầu, chớ ngươi thiệt là đứa súc sanh, thường mang lòng phản quốc, nếu nay ta chẳng dùng dịp này mà chém phức cho rồi, thì cho khỏi ngày sau ngươi khuấy rối nước Yên.

Nói rồi liền hối quan đao phủ dẫn ra chém. Tấn Anh nghe nói hồn phách rụng rời, ngó bốn phía không biết ai mà cầu bảo cứu; duy còn chờ ngửa cổ mà chịu chết mà thôi. May đâu có Yến quân sư còn đứng tại sân chầu, thấy vậy liền vội vã bước ra quỳ xuống can rằng:

- Xin Nương nương bớt trận lôi đình, việc này là tại nơi Yên vương, chớ chẳng phải là tại va, vì làm tôi, hễ Chúa sai đi đâu, thì phải đi đó; vả lại hai nước tranh cường chẳng nên chém người đi sứ, nếu nay Nương nương giận mà chém Tấn Anh, thì tôi e mười một nước thảy đều chẳng phục, lại chê Nương nương là người hẹp lượng, từ đây về sau chẳng còn ai dám tấn cống chi nữa, ấy có phải là mình lấp nẻo Chư hầu chăng, xin Nương nương mở hãy mở lượng từ bi, và nghĩ chút tình tôi mà tha cho chàng về nước.

Chung nương nương nói:

- Tiên sanh biết một mà chẳng biết đặng hai, vì ta xem tướng thằng này là một đứa gian thần đầu thì đầu rắn, mắt thì là mắt diều hâu, mũi chim ưng, mỏ nhọn như mỏ chuột, thiệt là đứa gian ác bất nhân, nếu nay chẳng giết nó

https://thuviensach.vn

đi cho rồi thì sau ắt sanh hậu hoạn.
Yến quân sư liền bước đến gần tâu nhỏ rằng:
- Điều ấy tôi há chẳng biết hay sao? Vì tôi đã đoán quẻ âm dương, trong ba năm tới đây thì nước Yên bị người này soán vị, ấy là cái cơ hội cho ta lấy nước Yên đó, xin Nương nương hãy tha hắn cho rồi.
Chung hậu nghe nói gật đầu, rồi hạ chỉ đòi Tấn Anh lên điện nói rằng:
- Nay có Quân sư ta can gián, nên ta phải vị tình dung thứ cho ngươi, ấy là tội thác ta tha, còn tội sống khó tha cho đặng.
Nói rồi liền khiến quan Nội thị đem viết mực ra, viết một bài thơ tứ cú như vầy:
Kính lời nhắn nói với Yên vương
Chớ khá lung lăng thói bạo cường
Nạp khoan đầu hàng thì khỏi hại
Bằng không ta ắt động đao thương
Viết rồi liền khiến quân Võ lâm thích bài thơ ấy trên mặt Tấn Anh. Quan Võ lâm vâng lịnh đè Tấn Anh xuống, lấy kim mà thích bốn câu thơ ấy trên mặt, máu chảy ròng ròng, thích rồi lại lấy chàm mà thoa vào cho rõ chữ. Lúc ấy Ngụy Tấn Anh bị kim thích nơi mặt đau đớn vô cùng song phải làm thinh mà chịu chẳng biết tỏ với ai, khi thích rồi liền quỳ lạy Nương nương tạ ơn chẳng giết. Chung nương nương bèn nói:
- Chẳng phải là ta muốn lăng nhục chi ngươi, ấy là Chúa ngươi khi dể nước ta không người, thiệt rõ ràng là mình chuốc lấy cái họa cho mình vậy, vậy thì ngươi phải về nói lại với chúa ngươi, mỗi năm phải qua tấn cống, nếu để cho ta dấy động đao binh, thì chừng ấy một ngọn cỏ ta cũng chẳng chừa, nay ta ban cho ngươi chung ngự tửu mà đền công khó nhọc cho ngươi, ngươi hãy uống rượu đi, đặng có về cho sớm.
Tấn Anh uống ba chung rượu rồi tạ ơn lui ra, và lên ngựa dắt kẻ tùng nhân trở về cố quốc

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi Thứ Hai Mươi Hai

Tấn Anh thêm lời gây họa

Yên vương giận quyết dấy binh

Đây nói về Tấn Anh khi về tới nước Yên còn đứng đợi lịnh trước Ngọ môn, có quan quan Huỳnh môn vào tâu cho vua Yên vương hay.

Yên vương liền truyền chỉ cho đòi Tấn Anh vào quỳ lạy trước Kim loan điện, vua Yên mới hỏi rằng:

- Vậy chớ khanh đem cây Ngẫu tư cầm qua bên Tề quốc mà có ai khảy đặng đờn ấy chăng?

Tấn Anh nghe vua hỏi liền thở ra một tiếng dài, rồi tâu rằng:

- Từ khi ngu thần phụng chỉ đem cầm qua xứ Tề, không dè bên Tề có một nàng tên là Chung Vô Diệm, là Chánh cung chấp chưởng của Tề vương, người ấy mặt mày tợ quỷ; mà phép tắc như thần. Nó lại khảy đặng Ngẫu tư kim tiếng nghe xa hơn ba trăm dặm, mà luôn vậy đến bảy ngày đêm quan dân trong mười một nước thảy đều tới coi đông như hội. Rồi việc đờn nó lại khiến quan bắt tôi đem ra pháp trường hạ sát, lúc ấy cũng may nhờ có Quân sư Yến Anh , người bảo tấu nên nó mới tha chém, rồi nó lại cho đòi tôi vào khắc bốn câu thơ nơi mặt, khi dể Chúa thượng đến đều, sự thích đã còn rành rành, xin Chúa công thẩm xét.

Yên vương nghe nói có bốn câu thơ còn nơi mặt, liền dạy rằng:

- Khanh hãy đứng dậy lại gần đâycho trẫm xem tỏ rọ.

Khi vua Yên vương xem rồi, thì trợn mắt há miệng nói chẳng ra lời, Tấn Anh lại tâu nữa rằng:

- Phải mau viết hàng biểu và dâng đồ châu báu qua mà cống hiến cho nước Tề, bằng không y điều ấy, thì nó dẽ dấy động đao binh, kéo qua ađ(p thành trì nước ta ra đất bằng, còn tam cung lục viện với văn võ bá quan, nó bắt hết không tha một người nhỏ. Lời thiệt tôi tâu bày, chẳng dám sai ngoa thêu dệt, xin Chúa công định đoạt.

Vua Yên vương nghe tâu như vậy, càng thêm giận dữ, liền phán hỏi bá

https://thuviensach.vn

quan rằng:
- Bây giờ có ai dám ra lãnh án Nguyên nhung, đem binh qua phạt Tề chăng?
Bá quan nghe hỏi, mà chẳng có một ai dám ra chịu, vua Yên vương thấy vậy ngẫm nghĩ hồi lâu rồi truyền lịnh cho nội thị, đem văn phòng tứ bửu ra, liền viết bảng chiêu hiền như vầy:
Vì nước cầu tướng giỏi
Đã mạnh lại mưu mô
Hay lui binh Tề đặng
Đời đời sánh với vua
Trai bảy tuổi ơn cho
Gái tám tuổi ơn cho
Lời bảng này chẳng dối
Ai có chí tranh đua
Vua Yên vương viết bảng văn rồi truyền lịnh cho quân đem ra trước Ngọ môn, kế đó bãi chầu, bá quan lui về dinh phủ.
Đây nói về nước Yên, có một vị Phò mã tên là Tôn Tháo, con cháu Tôn Võ Tử, vẫn là một vị Tả cu Long ở thượng giới giáng phàm. Khi người mới đặng mười lăm thì sức mạnh hơn Ngũ Tân, thương pháp bì Dương Hổ, lại là anh em chú bác với với Vương Thiền lão tổ nữa. Ngày ấy nhân khi đi hội yến về, đi ngang qua Ngô môn, xem thấy bảng văn bỏ đi. Quan giữ bảng thấy lật đật chạy vào tâu cho Yên vương hay. Vua Yên vương nghe tâu cả mừng bèn cho đòi Phò mã vào trước kim giai. Phò mã vào quỳ lạy tung hô, vua Yên vương cho ngồi, rồi nói với Phò mã rằng :
- Trẫm cũng tưởng bên nước Tề đã hết người nên mới sai Tân Anh đem cây NGẫu tư kim qua thử chúng nó, không dè sự chơi hóa thiệt, là vì Tề Tuyên vương có Chiêu dương chánh cung là Chung Vô Diệm. Người này tướng mạo tuy đen xấu, mà pháp thuật thiệt tinh thông đã khảy đặng kim tiên gia, lại thích thơ vào mặt sứ, mà hạ nhục quả nhơn ! Thật oán cừu này sâu tợ biển, hoạn họa ấy chấy tày non. Nay đã hết kế mưu thần, nên khó ra tài tướng lược ; vậy trẫm mới đăng bảng chiêu hiền, nếu như không kẻ ra tay thì trẫm phải viết biểu đầu hàng, đặng cho khỏi muôn dân đồ thán.

https://thuviensach.vn

Tôn Tháo khi nghe vua nói các điều, thí ta nha thiết xỉ, căm giận Tề vương, liền quỳ xuống tâu rằng :

- Xin Chúa thượng chớ có dạ lo lường, để mặc ngu thần ra lãnh ấn Nguyên nhung, đi rửa hờn cho Chúa thượng ; và coi thử con Chung Vô Diệm xủ phụ tài cán dường bao, mà nó dám khinh dể nước ta thế ấy ?

Vua Yên vương lại nói :

- Phò mã tuy có lòng với trẫm, nhưng chinh chiến không từng quen, vả lại con Chung Vô Diệm là : Tài hay hoán võ vô phong, thuật biến sai thần khiến quỷ, cung tên nhàn thục thương mã tinh thông, e sợ Phò mã chẳng phải tay địch thủ với nó chăng ? Như chẳng may có điều nào, thì trẫm lại lo rầu lắm nữa. Vậy thôi để trẫm lựa một người cho tài bộ mà sai đi, còn Phò mã ở nhà dưỡng an quới thể.

Tôn Tháo nghe vua nói mấy điều, thì tức giận cành hông, bèn tâu rằng :

- Làm trai chẳng trả ơn vua, không đền nọ nước thì ra chi ? Nếu chúa trên không ưng dạ cho ra đề binh, thì tôi còn sống làm chi nữa ?

Nói rồi, liền với tay ra sau rút cây gươm Long tuyền đeo nơi mìn,h muốn tự vận. Vua Yên vương xem thấy cả kinh, lật đật bước xuống Kim loan điện cầm tay Phò mã lại nói rằng :

- Thôi thôi ! Nếu như Phò mã quyết chí hưng binh, vậy thì để đợi trẫm ngày mai hội bá quan rồi sẽ liệu định.

Tôn Tháo thấy vua can thì an dạ, liền lạy tạ lui ra về dinh tỏ tình cùng vợ con

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi Thứ Hai Mươi Ba

Đền Ngân an Yên Đơn tính kế

Chốn giáo đường Phò mã lãnh binh

Khi phò mã Tôn Tháo về đến dinh, con là Tôn Long, Tôn Hổ chạy ra nghinh tiếp vào ngồi nơi Ngân an diện. Hai tướng xem thấy cha mình, mày mặt có sắc sầu bi, thì hỏi rằng :

- Chẳng hay hôm nay phụ thân có việc chi coi bộ buồn rầu dữ vậy?

Phò mã nói:

- Quốc gia có đại sự, con hãy vào mời mẹ con ra ra đây.

Tôn Long, Tôn Hổ nghe cha bảo, lật đật chạy vào thông báo. Yên Đơn Công Chúa nghe tin chồng mình về, thì vội vã bước ra Ngân an điện chào mừng, và hỏi rằng:

- Nhơn sao Phò mã đi hội yến về, mà diện lại sầu bi? Xin chàng nói cho thiếp tỏ tường tâm sự với.

Phò mã nghe vợ hỏi, liền thở ra và nói rằng:

- Nàng ôi! Quốc gia gần có nạn, nên hạ quan mới buồn rầu, là bởi bên Đông Tề có Chánh cung hoàng hậu, tên Chung Vô Diệm, nàng ấy pháp thuật cao cường, oai danh chói rạng. Nay nó lại đề thơ vào mặt sứ, mạ nhục chúa ta, nó bảo phải dâng biểu hàng đầu, bằng không thì can qua gia phạt. Vì vậy cho nên Phụ vương mới xuất bảng cầu hiền, hạ quan thấy điều ấy bèn vào xin lãnh ấn Nguyên nhung, mà Phụ vương còn bần dùn chưa chịu, nên ta không biết liệu kế nào, mới cho đòi phu nhơn ra đây thương nghị.

Yên Đơn Công chúa nghe chồng mình nói các điều, thì mày liễu ủ ê, mặt hoa buồn bã! Bèn thưa với phò mã rằng:

- Vậy xin chàng hôm nay hãy an dạ, để ngày mai thiếp vào trào tâu với Phụ vương, quyết lãnh ấn Nguyên nhung cho chàng đề binh thẳng qua Tề quốc bắt con Chung xủ phụ rửa hờn mới đặng.

Vợ chồng toan liệu xong xuôi, bỗng đâu trời đã bừng sáng. Kế đó vua Yên

https://thuviensach.vn

vương lâm trào bá quan văn võ chầu đủ mặt. Khi ấy vợ chồng Công chúa dẫn vào quỳ lạy trước kim giai tâu rằng:

- Mới đây con có hay tin Đông tề ỷ thế khi dể nước ta, thích chữ vào mặt sứ thần, lại bảo đầu hàng nạp khoán. Việc ấy chẳng biết có quả cùng chăng? Xin Phụ vương nói cho con hàng tưởng.

Yên Vương nghe hỏi phán rằng:

- Việc quả như lời,nhưng cha xét lại, nước ta binh ít, tướng hèn, không phương cự địch, chi bằng nhường cho Tề làm thượng quốc, còn nước ta dâng biểu xưng thần, như vậy đã khỏi hại sanh linh, lại vững an xã tắc.

Công chúa nghe dứt liền tâu rằng:

- Xin Phụ vương chớ khá tôn trọng oai người, mà mất thinh danh mình. Xưa nước Yên ta, đặt vững giang san, dựng nên cơ đồ, cũng nhờ có nhà họ Tôn, là Tôn Võ Tử, bây giờ tiếng người hãy còn bốn biển bia danh, tám phương khiếp vía. Huống chi nay, chồng con cũng trong dòng họ ấy, nay lại hiện tiền sẵn có hai trai oanh liệt, đứa nào cũng võ nghệ tinh thông, binh thơ nhàn thục, xin Phụ vương hãy giáng chỉ cho vợ chồng con lãnh chức Nguyên nhung, đặng chọn ngày dấy binh đi rửa hờn cho Vương phụ.

Yên Vương nói:

- Cha cũng đả biết, nhưng mà lúc này, cha đả tuổi cao tác lớn, mình rồng lụm cụm hôm sớm không ai, còn Thái tử thì còn thơ dại. Đã vậy, vả lại con là phận nữ lưu, cầm thương lên ngựa ra chốn chiến trường, may thì chẳng nói chi, còn rủi, cha thêm sự buồn lắm nữa.

Công chúa tâu:

- Con tuy là phận gái mặc lòng song ngày trước có học đạo tiên gia với Thánh mẫu, con đã từng theo chồng con ra trận, đuổi Ngũ Tân nơi nước Sở, xua binh Bạch Khởi diệt nhà Trần, gánh vác giang san hưng phò xã tắc cũng lâu, nay cúi xin Vương phụ nhận lời, cho vợ chồng con đi rửa hờn cho Vương phụ.

Yên vương thấy Công chúa quyết chí, bèn nhận lời giáng chỉ cho Tôn Tháo làm chức Nguyên nhung hiệp với Công chúa quản lãnh bốn mươi vạn hùng binh, lại ban riêng cho hai vợ chồng mỗi người người là ba chung ngự tửu, rồi bãi chầu.

https://thuviensach.vn

Qua ngày sau, Tôn Tháo lãnh soái ấn rồi, liền truyền lịnh cho chúng tướng dẫn nhau đến giáo trường kiểm điểm. Án theo Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, chia ra làm năm đạo. Dinh thứ nhì là Bính, Đinh, Hỏa ,cờ đỏ giáp đỏ, đóng ở phía Nam. Dinh thứ ba là: Canh, Tân, Kim, cờ tráng, giáp trắng, đóng ở phía Tây. Dinh thứ tư là: Nhâm, Quí, Thủy, cờ đen, giáp đen, đứng ở phương Bắc. Dinh thứ năm là: Mậu, Kỷ, Thổ, cờ vàng, giáp vàng đóng tại trung ương, còn kỳ dư thì dàn đều theo thức lớp đó. Khi Nguyên sói Tôn Tháo thao luyện quân sĩ xong rồi, bèn vào phục chỉ cho vua hay. Yên vương khiến dọn yến tiệc tống hành, khi ăn uống dặn dò sau trước xong xuôi rồi, vua Yên vương bèn phong cho cháu ngoại là Tôn Hổ và Tôn Long làm chức Tiên phong đi trước, còn Phò Mã với Công chúa cỡi ngực dẫn chúng tướng theo sau, lúc ra khỏi thành, đốt ba tiếng pháo kéo rốc binh, nhắm Đông tề tấn phát. Binh Yên khi đi vừa đặng vài dặm đường, xảy thấy trước mặt có một đội binh đang đứng đợi. Thám mã bèn quay ngựa trở lại mà báo rằng:

- Không phải là binh giặc đón đường.

Phò mã Tôn Tháo nghe báo vậy thì không đủ tin, bèn khiến kẻ khác đi coi lại, giây lâu thám tử trở về báo:

- Không phải là binh giặc, song có hai tướng muốn đến cầu ra mắt Nguyên soái.

Tôn Tháo cho đòi vào. (Nguyên hai tướng này, là gia thần của Yên Bình Thái tử sai ra). Khi Thái tử nghe nói Phò mã và Công chúa lãnh binh đi phạt Tề, mà không có tới dâng lễ cống hành đặng, nên hôm nay sai Tống Lượng và Cao Kiên đem năm trăm xe lương thảo và mười muôn lượng bạch ngân, dâng cho Phò mã để dùng mà khao thưởng ba quân. Phò mã tiếp lấy lễ vật rất vui mừng, còn Công chúa lại kêu hai tướng mà dặn rằng:

- Hai người về thưa lại với Thái tử, nói rằng " Ta dặn, hôm sớm phải giữ đạo làm con cho hết lòng" .

Hai tướng vâng lời dạy tạ lui ra.

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi Thứ Hai Mươi Bốn

Quan Hùynh thảo công chúa nghỉ binh

Ải Giái bài Liêm Hùng hội yến

N ói về Tôn Nguyên soái từ biệt hai tướng xong rồi, liền khiến Tôn Long, Tôn Hổ lãnh đạo binh mã, dựng cờ hồng, làm chức tả hữu Tiên phong. Lý Thái, Triệu Cường lãnh một đội, kéo cờ xanh, coi về phía Tả quân. Tôn Thắng, Vương Kỳ, lãnh một đội cầm cờ đen coi về phía Tiền quân. Trần Quế và Hồ Phương, lãnh một đội, phất cờ vàng, coi về hậu quân. Đâu đó bày khai đội ngũ, sanh kỳ rực rỡ khí giới nghiêm trang, nhắm Sơn Đông chỉ dặm. Khi binh Yên đi vài ngày bỗng có thám tử trở lại báo:

- Trước mặt là Huỳnh Thảo quan, xin Nguyên nhung hạ lịnh dồn binh an nghỉ.

Tôn nguyên soái bèn khiến quân cầm lịnh tiễn vào thành thông tin.

Nói về hai tướng giữ ải Hùynh thảo quan này, tên là Thiết Giang và Lý Hải, nhằm khi vô sự hai tướng đang ngồi bàn luận binh thơ, xảy có quan giữ cửa vào báo:

- Nay có Phò Mã và Công chúa lãnh ấn Nguyên nhung đi dánh Tề, binh gần đến cửa quan, xin Tướng gia ra lịnh khai thành nghinh tiếp.

Hai tướng hay tin lật đật sửa soạn y quan lên ngựa, ra khỏi thành tiếp rước. Công chúa và Phò mã vào đến trung đường, hai tướng đãi đằng rất hậu. Lúc ấy Tôn nguyên soái hạ lịnh cho tam quân đình yến ba ngày rồi sẽ thượng lộ.

Qua ngày thứ tư, quân sĩ dậy sớm, cơm nước xong xuôi, Tôn nguyên soái truyền lịnh phát pháo kéo cờ, dẫn binh ra khỏi thành nhắm Đông Tề tấn phát. Khi binh dẫn đi đặng mấy ngày đường nữa, bỗng có quân thám mã trở lại báo rằng:

- Trước mặt đây là ải Giái bài về phần đất nước Triệu, xin Nguyên nhung toan định.

Tôn nguyên soái liền truyền lịnh an dinh rồi viết một phong thơ khiến quân

https://thuviensach.vn

đem vào thành thông báo.
Nói về tướng giữ ải Giái Bài nước Triệu này, tên là Liêm Hùng, đương khi phân đoán việc binh bỗng có quân vào báo:
- Hôm nay có Phò mã nước Yên đi phạt Tề, người còn đóng binh ở ngoài thành, khiến quân dâng thơ, dạy đem vào cho lão gia rõ.
Liêm Hùng tiếp lấy phong thơ coi rồi, liền sai quân vô hậu dinh kêu con là Liêm Pha ra dặn:
- Nay có Tôn Phò mã ở bên Yên, dẫn binh đi qua ải mình, vậy con phải mau ra rước vào quan mà thiết đãi.
Liêm Pha vâng mạng lên ngựa tức thì thẳng đến tiền quân thông tin ấy.¨Phò mã và Công chúa đặng tin cả mừng! Bèn hạ lịnh cho ba quân đi thẳng vào ải! Liêm Hùng khi ấy ra khỏi dinh, đón rước chào mừng! và nói rằng:
- Ngu huynh không hay hiền đệ và Công chúa tới đây, nên cam thất lễ.
Phò mã và Công chúa xuống ngựa, hết lòng cung kính đáp lễ lại rồi dẫn nhau vào đại đường phân ngôi chủ khách mà ngồi. Kế đó Công chúa kêu hai con mình tới khiến lạy ra mắt Liêm Hùng. Liêm hùng xem thấy Tôn Long và Tôn Hổ, môi tợ thoa son, mặt như dồi phấn, mình cao tám thước, lẫm lẫm oai phong, bèn khen thầm:
- Thiệt là con dòng cháu giống.
Liêm Hùng chịu lạy rồi, nói rằng:
- Nhà họ Tôn với nhà họ Liêm, từ đời trước nay, vẫn giao tình rất hậu, bây giờ đây ngu huynh cũng có sanh đặng một trai tuổi tác cũng chừng hơn hai mươi, muốn làm sao cho ba trẻ kết hiệp đệ huynh, sanh tử giữ đồng, tình cốt nhục, nghĩa núi sông, nếu ai có tai nạn phải ra tay cứu giúp, chẳng biết Phò mã và Công chúa có bằng lòng chăng?
Công chúa thưa:
- Hiền huynh có dạ vậy, vợ chồng tôi đâu dám chối từ.
Nói rồi khiến quân đặt bàn hương án, kêu ba đứa dạy cáo từ với trời đất xin kết đồng tử đồng sanh. Cáo tế xong rồi mới hỏi thăm tuổi tác. Liêm Pha lúc này hai mươi hai tuổi làm anh, còn Tôn Long mới mười bảy, Tôn Hổ mười lăm thì làm em như lời nguyện. Ba anh em phân tôn ty thượng hạ với nhau rồi bèn dắt nhau vào lạy Liêm Hùng với Tôn Tháo, kế bày yến diên ra ăn

https://thuviensach.vn

uống và khao thưởng ba quân, đồn binh lại nửa tháng.
(Đây nói về sự thể họ Liêm với họ Tôn làm anh em với nhau. Về sau hồi Bàng quyên làm tướng bảy nước, đem binh qua đánh nước Yên, kéo binh đi ngang nước Triệu, Liêm Cang, không cho đi. Bàng quyên cả giận thích tử Liêm Cang. Chừng Tôn Tẩn hạ san, đánh bắt Bàng Quyên phân thân ra trăm đoạn trả thù cho Liêm Cang. Đến sau Vương Tiễn giúp Tần Thủy Hoàng, gồm thâu sáu nước, dòng họ Tôn lại bị Vương Tiễn giết sạch, sau Liêm Ph này đây còn sanh một gái, tên nàng là Tú Anh. Người có học đạo với bà Lê San tổ Mẫu. Khi nàng hạ san thì kết nghĩa tào khang với Tôn Yên, đánh phá binh Tần, bắt Vương Tiễn trả thù cho dòng họ Tôn. Ấy là việc sau, oan oan tương báo).
Đây nói về binh Yên đồn trú tại ải Giái Bài đã đạng nửa tháng, Tôn Nguyên soái bèn truyền lịnh cho ba quân phát kéo cờ dẫn binh ra thành, còn vợ chồng trở vào từ giã Liêm Hùng mà dời gót. Cha con Liêm Hùng đưa đón khỏi đôi ba dặm mới từ biệt. Lúc ấy Tôn Tháo dẫn chúng tướng đi đặng mấy ngày đêm, vừa tới núi Nhĩ Long, thình lình nghe tiếng quân ó vang rừng, giạy lâu thấy có một đảng lâu la xông tới, tướng cầm đầu tay cây Tuyên hoa phủ, bay ngựa đến la lớn tiếng nói rằng:
- Quân binh chớ chạy hãy mau nạp tiền mãi lộ cho ta, thì mới đặng đi, bằng không, tánh mạng ắt chẳng còn.
Quân sĩ Yên thấy vậy thối lại báo cho Tôn Nguyên soái hay. Nguyên soái bèn hạ lịnh đồn binh đóng trại

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi Thứ Hai Mươi Lăm

Tôn Long ra oai bắt Nguyên Võ

Tôn Hổ đấu sức đánh Thần Võ

Khi Nguyên soái truyền lịnh dồn binh lại rồi, tức thì sửa soạn thương giáp vừa muốn lên ngựa, Tôn Long khi ấy thưa với cha mình rằng:

- Sá chi loài tiểu khấu, mà nghiêm phụ phải chịu nhọc nhằn, xin để cho con hiến đầu công, xin phụ thân nhậm lời hạ lịnh.

Tôn Nguyên soái nói:

- Con đã quyết chí, cha cũng bằng lòng, nếu ra giao phong thì con phải cho cẩn thận, trận đầu mà sơ thất, ắt chẳng phải điềm lành, con khá tua phấn chí bình sanh, mới rạng danh hào kiệt.

Tôn Long cúi đầu vâng lịnh, liền nai nịt hẳn hoi, cầm thương lên ngựalướt tới trận dồ. Tướng lâu la xem thấy có một viên thiếu niên ra trận, bèn hét lớn và nói rằng:

- Thàng nhỏ mà lớn mật, dám đem thịt nạp miệng hùm, hãy xưng tên họ ngươi, cho biết tài sức mổ.

Tôn Long vừa cười vừa nói rằng:

- Vậy chớ ngươi ở đây không hay nghe nói danh ta sao? Dòng Tôn Võ vang danh thiên hạ, phụ thân ta là Phò mã Yên vương, Tiên phong ấy Tôn Long là tao đấy. Còn ngươi tên họ gì? Hãy nói cho ta biết?

Tướng lâu la đáp lại:

- Nhĩ Long san tụ nghĩa, Cao Nguyên Võ là ta.

Tôn Long nói:

- Vậy thì ngươi mau xuống ngựa đầu hàng, cho khỏi nhọc công ta ra sức.

Nguyên Võ nghe nói cười ngất và lại nói rằng:

- Thằng nhỏ! Mày điên sao vậy?Mày hãy coi cây Tuyên Hoa Phủ của tao đây.

Nói rồi hươi búa tới chém nhầu, Tôn Long cũng đưa thương ra đỡ; một thương một búa, cũng như con cọp giỡn với rồng, đánh thôi bụi cát bay lấp rừng, tiếng quân ó, reo vang dậy núi; đánh đặng năm mươi hiệp dư,

https://thuviensach.vn

Nguyên Võ liệu bề cự không lại, vừa muốn quày ngựa thối binh, không dè Tôn Long lanh mắt dừng thương, nhảy qua bắt sống Nguyên Võ trên lưng ngựa mà trói lại. Quân lâu la xem thấy bốn phía vỡ tan, bị binh Yên chận đường đánh thóc la rền núi. Khi tan trận rồi, vợ chồng Tôn Nguyên soái ra ngồi nơi trướng đợi tin. Kế giây lâu Tôn Long dẫn Cao Nguyên Võ quỳ lạy dưới trướng, xin nạp đầu công, vợ chồng Tôn Nguyên soái cả mừng! Bèn sai quân lấy rượu thưởng tài con ba chén. Công chúa khi ấy xem tướng mạo Nguyên Võ, hình dung tuấn tú, diện mạo khôi ngôi bèn khiến quân dẫn Nguyên Võ vào hậu dinh giam lại, Tôn Tháo thấy vậy lấy làm lạ, mới hỏi vợ mình rằng:

- Chẳng hay phu nhân sai giam tướng giặc làm chi, sao không khiến chém?

Công chúa thưa :

- Vả chăng ta tính đi rửa hờn bên Tề quốc, mà tướng sĩ mình chẳng có bao nhiêu người tài bộ, nên ý thiếp muốn để tướng ấy dụ nó đầu hàng, thì ta đặng thêm nha thêm trảo.

Tôn Nguyên soái nghe vợ nói phải, thì khen rằng:

- Phu nhân thiệt cao kiến, ý Bổn soái chảng dám bì.

Chuyện vãn xong rồi, liền bày tiệc ra ăn uống và đãi đằng quân sĩ.

Nói về chủ tướng lâu la ở núi Nhĩ Long san tên là Cao Khôi, nhân rảnh việc, ngày ấy cho con xuống núi săn bắn chơi, đã hơn nửa ngày không thấy trở lại, bèn bước ra chốn tụ nghĩa đường, ngồi trông đợi.

Giây lâu bỗng thấy có một tốp lâu la ở dưới núi chạy ào lên nói rằng:

- Không xong rồi Đại lão gia ôi ! Họa lớn đã tới.

Cao Khôi nghe báo sửng sốt không biết việc gì, bèn hỏi rằng:

- Chuyện goì là họa lớn, hãy nói mau nghe thử.

Bọn lâu la vừa thở vừa thưa rằng:

- Khi nãy Đại đại vương xuống núi, gặp một tướng thanh niên mình mặc bạch giáp bạch bào, cưỡi con bạch mã, tay mặt cầm cây lê hoa thương, tay trái đeo roiHổ vị. Đại vương lại khi nó là con nít, nên đánh với nó mà chẳng đề phòng, không dè thằng nhỏ ấy thiệt giỏi quá, thương múa như bay roi hươi tợ chớp, nó đánh nhầu với Đại đại vương hơn mấy mươi hiệp, thình lình nó dừng thương lại nhảy a qua bắt sống Đại đại vương nơi lưng

https://thuviensach.vn

ngựa về dinh. Còn bọn tôi, thì trong ba phần bị chết hết một, xin Lão đại vương toan liệu.
Cao Khôi nghe báo, tai vang dường như pháo nổ, mặt đỏ tợ lửa hừng, bèn nói lớn rằng:
- Ta quyết xuống núi ăn cho đặng thịt thằng nhỏ bạch bào, mà trả thù cho con ta mới vừa dạ.
Nói chưa dứt lời, người con thứ hai là Thần Võ bước lại thưa rằng:
- Xin gia gia chớ có ra sức nhọc thân, để cho con đề binh xuống núi báo cừu cho huynh trưởng.
Nói rồi dốc quân phát ba tiếng pháo, kéo bọn lâu la xuống núi thẳng tới dinh Yên kêu lớn và nói rằng:
- Bớ Nguyên soái Yên, mau đưa thằng tướng nhỏ bạch giáp bạch khôi đó ra dây, thì vạn sự giai hữu, bằng không chớ trách ta vô đạo.
Quân kỳ bài nghe kêu nói, bèn vào thông báo cho Tôn Nguyên soái hay. Tôn Tháo khi rõ đặng việc ấy, liền ra lịnh kích cổ nhóm chúng tướng lại thương nghị. Tôn Tháo đương khi bàn soạn với chư tướng, xảy dưới trướng có một vị thanh niên, mình mặt hồng bào giáp, bước tới thưa rằng:
- Tiểu tử xin lãnh mạng ra binh, phụ thân rộng lòng hạ lịnh.
Tôn Nguyên soái xem lại là con mình, tên Hổ, Tôn Tháo bèn nói:
- Nếu con muốn xuất trận, thì cha cho, nhưng phải cẩn thận, chớ nên khinh giặc mà lầm mưu giặc:
- Tôn Hổ dạ dạ vâng mạng lui ra, cầm thương lên ngựa phát pháo khai dinh, còn ngoài trại thì Cao Thần Võ cùng lâu la đương đợi. Khi Tôn Hổ kéo binh ra hưỡn đãi. Thần Võ ở xa xem thấy một viên tiểu tướng đầu đội mão Tử kim quan, vai mang gươm Long Hổ Kim và có ý khen thầm, bèn kêu lớn nói rằng:
- Bớ thằng nhỏ kia! Ngươi đi đâu đó? Có Nhị vị đại vương đứng đợi đây.
Tôn Hổ nghe kêu ngước mặt lên xem thấy một viên đại tướng, mình mặc hùynh giáp, đầu đội mão sưtử, tay cầm một cây cương đao, ước đặng vài mươi cân, cưỡi con ngựa hồng trước cờ đề ba chữ " Thần Võ quán ". Tôn Hổ xem rồinghe kêu rằng:
- Tặc tử! Mi hãy rửa tai mà nghe ta nói. Ta dấy binh xuống đâychẳng qua là

https://thuviensach.vn

quyết chí báo cừu cho huynh trưởng, ngươi mau trở vào bảo thả anh ta ra thì thôi, bằng không, ngươi hãy coi cây đao của ta đây lợi hại thế nào thì biết.

Tôn Hổ đáp:

- Người mà bắt anh ngươi đó, vẫn thiệt là anh ta, nay ta muốn địch với ngươi thì ta cũng quyết bắt cho đặng ngươi như anh ta vậy.

Nói rồi hươi thương đánh nhầu với nhau hơn sáu bảy chục hiệp, mà chưa phân thắng bại. Kế đó Thần Võ loạn binh bèn chém bậy một đao, quất ngựa chạy mù như gió. Tôn Hổ cũng giục ngựa rượt theo, hai ngựa gần kề cách chừng một vài bước. (Ấy là kế của Thần Võ trá bại mà dụ Tôn Hổ rượt theo, để dùng hồi đao khảm hạ). Không dè Tôn Hổ lanh mắt, hươi thương gạt đao ra, liền rút roi thần tiên, đánh ngang hông.

Thần Võ thổ huyết nằm ôm đầu ngựa mà chạy. Quân lâu la thấy bốn phía vỡ ta, đều nhắm rừng chạy miết. Trong dinh Yên thấy đạo binh mình đại thắng, bèn gióng kiểng thâu quân. Tôn Hổ nghe lịnh, quay ngựa kéo binh về, vào thắng viên môn thuật việc ra trận. Vợ chồng Phò mã mừng rỡ vô hồi!

Đoạn này Cao Khôi còn ngồi nơi Tụ Nghĩa thính đợi tin. Xảy có quân lâu la chạy về báo rằng:

- Lão Đại vương ôi! Nhị Đại vương đã bị đánh rượt vào rừng, không biết kiết hung lẽ nào, nên tôi phải về đây thông báo.

Cao Khôi nghe báo cả kinh, kế thấy bọn lâu la khiêng Cao Thần Võ về tới. Cao Khôi lật đật chạy ra xem, thì thấy con mình, mặt trắng tợ bôi vôi, môi xanh như lá chuối. Cao Khôi khiến khiêng vào hậu dinh kêu hồi lâu mới tỉnh dậy. Thần Võ khi vừa mới mở mắt, xem thấy có Cao Khôi đứng một bên bèn nói rằng:

- Phụ thân ôi! Xin hãy nhóm chúng tướng lại lo mưu kế mà cự địch mới xong.

Cao Khôi gật đầu, rồi tức thì trở ra Tụ nghĩa đường truyền lịnh cho lâu la đánh ba hồi trống. Khi trống vừa dứt tiếng, có chư tướng và bọn cháu của Cao Khôi mười hai người dắt nhau ra rần rộ chạy tới hỏi rằng:

- Chẳng hay bá phụ bữa nay đòi mấy anh em cháu tới có việc chi sai khiến?

https://thuviensach.vn

Cao Khôi khi ấy khóc mếu máo và nói rằng:
- Số là mấy cháu chưa rõ, để bác nói lại cho mà nghe, vì ngày hôm nay có Phò mã nước Yên, đem thập vạn hùng binh đi phạt Tề, đại binh ấy đi ngang qua đây, anh cháu là Nguyên Võ ra chận đường đòi tiền mãi lộ, không dè bị một thằng tướng mặc bạch giáp bạch khôi, đánh bắt đặng dẫn ngay về trại, kế anh thứ hai của mấy cháu thấy vậy đồng lòng muốn trả thù cho anh, bèn dẫn lâu la xuống núi. Lại bị một tướng hồng mãng hồng bào, thích thương rất lợi hại, bây giờ còn nằm ở hậu dinh, nên bác phải gióng hồi trống mời mười hai hiền diệt tới thương nghị.
Mười hai vị Thái tuế nghe rõ đầu đuôi liền nổi giận, bèn thưa rằng:
- Xin bá phụ an tâm, để viếc ấy mặc anh em tôi toan liệu.
Nói rồi ai đều về dinh nấy, đội khôi, mang giáp, lên ngựa cầm thương dẫn ba ngàn nhân mã thẳng xuống dinh Yên khiêu chiến. Thám mã Yên rõ đặng tin ấy, bèn bay ngựa về thông báo cho các dinh, canh giữ ân cần, nghiêm ngặt. Kế đó Phò mã khiến đắp một tướng đài, cho cao lớn, để xem thế giặc. Chúng tướng vâng lịnh, chẳng bao lâu làm xong tướng dài cao vọi. Vợ chồng Tôn phò mã liền dắt hai con đồng lên xem cuộc thể.

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi Thứ Hai Mươi Sáu

Núi Long Sơn cả đánh yên binh

Rừng Xích tòng bắt đặng Thái tuế

K hi hai vợ chồng Tôn Phò mã lên tướng đài xem thấy đạo binh Long sơn, có mười hai vị làm đầu, tướng mạo đường đường oai phong lẫm lẫm, cũng đáng khen. Khi Tôn phò mã xem day lại nói với Công chúa rằng:

Bây giờ phải tính kế nào, thâu phục cho đặng bọn này, để dùng giúp ta đi đánh Tề, thì hay lắm !

Công chúa thưa:

- Việc ấy cũng chẳng khó, vậy xin để mặc tôi điều khiển.

Vợ chồng bàn luận xong xuôi, đồng dẫn nhau xuống tướng đài, tới giữa trung quân truyền lịnh kích cổ đòi chư tướng hội dinh thỉnh lịnh. Trong giây phút các tướng nai nịt hẳn hoi, đồng đến trung dinh đứng hai bên hầu lịnh. Khi ấy Công chúa điều khiển chúng tướng như vầy:

- Lý Phiên, dẫn năm ngàn binh dõng sĩ, tới chỗ Dương trường (đường quanh co như ruột dê) cốc khẩu mà đào hầm, rồi dắt binh vào mé rừng Xích tòng mai phục, chờ cho quân giặc chạy tới sỉa hang, thì chừngấy ùa binh ra bắt hết trói lại, chẳng nên để tẩu thoát ngườì nào, nếu vi lính thì tội về phần người chịu.

Lý Phiên vâng mạng, lãnh binh ra đi. Công chúa lại kêu Triệu Cường dặn rằng:

- Còn phần ngươi, thì cũng lãnh năm ngàn quân mã đem đi mai phục nơi chỗ rậm phía Đông núi Xích tòng, chờ cho quân giặc đi ngang qua đó rồi, thì sẽ hiệp lực với Lý Phiên mà nả tróc.

Triệu Cường vâng lịnh dẫn binh đi. Công chúa lại kêu Vương Hùng mà khiến rằng:

- Còn phần ngươi lãnh một muôn sức lực, năm ngàn, thì cung tiễn cho hẳn hoi, dẫn tới đồn tại phía Tây; trên núi Xích tòng, đốn cây sấp đá để trước đó mà giữ phòng; nếu như quân giặc muốn chạy lên về phía ấy, thì ở trên rứt

https://thuviensach.vn

dây, lăn cây thả xuống cho lấp đường, và cung tên khiến quân bắn xối ra dừng cho chạy qua phía Tây ấy.

Vương Hùng vâng lịnh ra lựa binh sức lực, rồi dẫn đi ngõ tắt. Vương Hùng đi rồi Công chúa lại đòi Trương Hổ khiến rằng:

- Phần ngươi dẫn ba ngàn nhân mã binh khí cho rõ ràng, dẫn đến mai phục tại phía Bắc núi ấy mà chờ chừng ra tiếp ứng.

Trương Hổ vâng mạng dẫn binh đi. Công chúa phân khiến chư tướng xong rồi, bèn thưa với Phò mã rằng:

- Bây giờ phần này là phần Nguyên soái, vậy xin Lang quân hãy dẫn mười hai vị đại tướng theo cùng, và năm ngàn binh dõng sĩ, y thừa kế, đồng ra mà cự địch với binh tặc.

Tôn NGuyên soái y theo lời, bổn thân dẫn mười hai viên đại tướng , phát ra tiếng pháo, khai mấy cửa dinh nhắm trận đồ xông tới, kêu lớn lên rằng:

- Bọn cường đồ! Chúng bây tên họ là gì? Phải xưng danh cho ta biết.

Bọn tướng lâu la đáp rằng:

- Tụ nghĩa tại núi Nhĩ Long, mười hai vị Thái tuế là chúng ta đây.

Tôn Nguyên soái nói rằng:

- Chúng bây muốn đến nạp mạng hay sao?

Mười hai vị Thái tuế lại hỏi:

- Vậy chớ chúng bay không biết ta hay sao?Yên bang vị Phò mã Trấn Quốc công thần thể sở hi, Tôn Tháo danh hiệu vang thiên hạ, phạt Tề Nguyên soái chưởng binh kỳ là ta. ta xem các tướng cũng chẳng phải là bọn hư hèn, cớ sao lại nương thân chốn sơn lâm, cho uổng tài lương đống. Vậy chi bằng qui thuận cùng bổn quan, mà khến công lập nghiệp với triều đình, đã đành câu: Tử ấm thê vinh, lại đặng chữ: Cải tà quy chánh. Trước đã khỏi bề hiu quạnh, sau thêm lập đặng công danh, tùng cùng bổn soái Đông chinh, cho rạng danh hào kiệt.

Chủ tướng là Lý Kỳ, nghe Tôn Tháo nói các điều, thì cười ngất và nói rằng:

- Ngươi mà tài cán chi, dám biểu bọn anh em ta hàng phục, nếu ngươi mà đặng hơn thì ta mới chịu.

Nói rồi hươi đao lướt tới, và mười một vị Thái tuế cũng đồng xông ra

https://thuviensach.vn

một lượt. Bên bọn Tôn Tháo cùng mười hai viên đại tướng áp ra đồng ngăn đánh. Lúc này gươm chém thương đâm, kẻ qua người lại, đánh vùi với nhau hơn một trăm mấy dư hiệp mà chưa phân thắng bại. Tôn Tháo liệu khó bề thủ thắng và đánh và nghĩ thầm rằng:

" Bây giờ phải giả chước rồi dụ chúng nó vào chốn Tòng lâm mới đặng chuyện"

Nghĩ rồi đâm bậy một thương mà chạy, mười hai viên đại tướng biết ý, y kế quất ngựa chạy theo như tên bắn. Bọn Lý Kỳ và mười một vị Thái tuế cũng đuổi theo tợ chim bay. Bọn tướng Yên lúc này chạy đặng một đổi xa, tới gần nơi chân núi, bèn phần tẻ nhau ra đi tứ tán, còn Tôn nguyên soái, thì cứ theo đường Dương trường quanh lộn mà dẫn dụ quân giặc vào. Bọn Thập nhị Thái tuế khi rượt theo vừa khỏi phía tây núi Tòng lâm rồi, Vương Hùng ở trên xem thấy cứ việc dứt dây lăn gỗ xuống, quân giặc biết chỗ ấy có phục binh, muốn tìm đường trở lại, kế bị Vương Hùng dẫn binh xuống chận đánh, bốn bề núi cao chơm chởm, tám phía rừng rậm chập trùng không có nẻo ra, chỉ có một đường quanh co, đi vừa đặng một người một ngựa; quân giặc lại muốn vỡ càng lên núi. Vương Hùng lại ra lịnh pháo, cung tiễn trên núi bắn xuống như mưa, quân giặc túng thế mới dẫn nhau cứ theo đường Dương trường mà chạy qua ngả Xích Tòng lâm. Lúc này Yên Đơn Công chúa ở trên tướng đài xem thấy quân giặc đã vào vòng mai phục mình, liền cầm gươm chỉ qua hướng Đông Nam mà niệm thần chú lâm râm, giây phút gió thổi đến ào ào, mây bay mờ mịt, làm cho cây ngã đá bay, thiên ám địc hôn, lại thêm có tiếng pháo nổ vang rừng dậy núi. Bọn lâu la thấy vậy thất kinh, kéo nhau chạy trốn, mà không đề phòng, bèn bị té nhầu xuống hầm hết. Lý Phiên và Triệu Cường vùa binh ra một lượt đánh bắt đặng mười hai vị Thái tuế. Xong việc bắt rồi, Tôn Nguyên soái bèn ra lịnh gióng kiểng thâu binh và giải bọn Thập nhị Thái tuế về dinh mà phát lạc. Khi về tới trại, Công chúa xem thấy mừng rỡ vô cùng, liền khiến dẫn bọn tướng giặc ấy ra hậu dinh giam lại, đợi bắt cho đặng Cao Khôi rồi sẽ luận tội. Kế đó Yên Đơn Công chúa truyền lịnh bày khai một tiệc đặng khao thưởng ba quân. Yến ẩm xong xuôi Công chúa lại khiến Tôn Long lên ngựa, dẫn quân đến Nhĩ Long sau san khiêu chiến nữa.

https://thuviensach.vn

Nói về Cao Khôi ở tại Tụ nghĩa đường đợi tin , bỗng xem thấy lâu la về báo rằng:

- Không xong rồi Lão đại vương ôi! Quân yên dẫn chiến vào nơi Tòng lâm, mười hai vị Thái tuế đều bị bắt hết rồi.

Cao Khôi nghe nói, hồn phi phách tán, bèn nhào ngữa ra chết giấc. Quân sư Châu Chi và Vương Văn kêu cứu, giây lâu mới tỉnh dậy, Cao Khôi thở ra một tiếng dài mà nói rằng:

- Nhị vị Quân sư ôi! Có ai có mưu chi kế chi mà giải cứu đặng sự này chăng?

Châu Phi và Vương Văn thưa rằng:

- Việc ấy cũng không khó chi mà lo sợ, xin lão vương hãy an tâm định tỉnh.

Cao Khôi hỏi:

- Vậy chớ bây giờ hai Quân sư có kế chi mà cứu khỏi con ta và cháu ta chăng?

Vương Văn thưa:

- Yên binh vốn thiệt đi phạtTề, chớ chẳng phải cố ý mà tới đây, bởi Đại đại vương gây họa, mới đến cơ hội này, vậy bây giờ Lão đại vương phải biện đồ châu báu và lương thảo vài xe, đem xuống núi dâng cho Yên mà chuộc tội, chắc là Phò mã nhận lời thả Đại đại vương cùng Nhập thị Thái tuế về chẳng sai.

Cao Khôi nghe phân tỏ cả mừng, bèn truyền quân sắp đặt vàng bạc và lương thảo vào xe, đặng rạng ngày xuống núi đến dinh Yên thục tội. Lúc ấy quân tình con đương lộn xộn, kẻ nói qua, người nói lại, nói chuyền đến tai con gái của Cao Khôi tên là Kim Định. Kim Định hay đặng tin ấy, nhưng nàng chưa tỏ sự đầu đuôi là thể nào, bèn kêu tỳ nữ là Mai Hương mà hỏi cho tường chung thỉ.

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi Thứ Hai Mươi Bảy

Thuốc tiên cứu sống Thần Võ

Phép mầu bắt đặng Tôn Long

Nói về Cao Kim Định đi dạo huê viên chơi, nghe quân nói chuyện việc đi cống lễ chuộc tội bèn trở vào kêu Mai Hương mà hỏi, Mai Hương bèn thuật hết các việc đầu đuôi, Cao Kim định nghe rõ mấy lời, liền bước ra Tụ nghĩa đường xem lại. Cao Khôi thấy con gái mình ra chốn ấy, thì hỏi rằng:

- Con vả chăng là phận nữ lưu sao không ở chốn thâm khuê, lại tới chỗ này làm chi vậy?

Cao tiểu thơ nghe cha mình quở, bèn cúi đầu thuật lại các lời của Mai Hương nói cho Cao Khôi nghe, Cao Khôi lúc ấy rơi lụy nói rằng:

- Cha nay tuổi hơn sáu chục, có cầm thương lên ngựa đặng đâu, mấy anh em con đã bị bắt hết rồi, trong trại chẳng còn một viên dõng tướng, nên cha phải nghe theo lời Quân sư, đem lễ vật dâng cho người ta, mà thú tội đặng chuộc mạng mấy anh con về.

Cao tiểu thơ thưa :

- Xin cha chớ có phiền muộn mà hao tổn tinh thần, để con đem thuốc linh đơn vào cứu anh con và con quyết phen này ra trận, bắt cho đặng cừu nhơn mà trả thù cho huynh trưởng.

Nói rồi cha con dẫn vào hậu dinh, Kim Định lấy thuốc tiên cho Thần Võ uống vào tức thì khoẻ mạnh. Lúc này Tôn Long dẫn chúng tướng đến dưới núi, cũng đã hơn nửa ngày, mà chẳng thấy ai ra binh đồi địch, bèn kêu quân lâu la giữ cửa trại mà nói rằng:

- Bây hãy vào nói lại cùng chủ trại bay hay, nếu hết người xuất trận nữa, thì xuống đầu hàng, bằng không vâng lời, thì ta sẽ bắn hỏa pháo vào đốt dinh trại tiêu tan ra tro bụi.

Quân lâu la nghe nói vậy bèn đem những lời ấy vào báo lại cho Coa Khôi hay. Cao Kim định nghe các lời xốc ý, thì cả giận, liền hỏi cha mình rằng:

- Thưa cha, chẳng hay nước Yên dõng lực dường nào? Mà dám khi người như vậy? Chớ như con, đã từng học đạo với Cửu Thiên, lão thục pháp sai

https://thuviensach.vn

thần khiến quỷ, mà còn chẳng dám khi ai, huống chi là tướng ấyra thể nào? Vậy xin phụ thân cùng huynh trưởng an dưỡng thân rồng, để mặc con dẫn binh xuống núi, nguyện bắt cho đặng người tướng thiếu niên đó mà báo cừu mới đã giận.

Nói rồi, liền trở lại hương phòng, lấy đổ bửu bối, cầm đao lên ngựa, khiến phát ba tiếng pháo, rồi kéo rốc bọn lâu la xuống núi. Khi Cao Kim Định xuống gần tới trận, thấy vọi xa, có một tướng vừa chạn mình, môi son mặt trắng, chẳng khác chi người ở Bồng lai. Kim Định lúc này, mắt nhìn sửng sốt, bụng nghĩ bồi hồi! Sực nhớ lại chuyện xưa thầy có dặn:

- Năm nay tháng nầy có gã Tôn Long đi ngang qua núi đây, người ấy là lương duyên dạy phải thành thân cùng người, mà hiệp lực phạt Tề, đặng lập công với nước.

Thầy lại có nói nữa rằng :

- Đến sau mình sanh sản đặng một trai, đặt hiệu làTôn Yên, nối dòng cho Tôn Võ Tử, chừng ấy lại đặng làm vua, thì cả đời mình thân đặng ấm. Lời thầy dặn đã rõ ràng, oán thù mà thành ân ái.

Khi Cao tiểu thơ còn đương nghĩ suy, thì Tôn Long đã giục ngựa tới trước ngó thấy có một viên nữ tướng, mày liễu má đào, hoa nhường nguyệt thẹn, mình mặc giáp hồng, bào lục, mão phụng, hài oanh, ví như Tiên nữ lâm phàm, Thiên nga giáng thế. Tôn Long cũng ngó mãi không thôi. Kim Định xem thấy Tôn Long ngó sững thì có ý thẹn, bèn kêu hỏi rằng:

- Tướng quân kia, tên họ là chi? Xin hãy nói thiệt cho thiếp tường tôn tánh.

Tôn Long đáp:

- Ta thiệt họ Tôn tên Long, con Phò Mã Tôn Tháo, cháu ngoại của vua Yên vương Khoái phụng mạng đi phạt Tề, chức làm tiên phong.

Kim Định nghe nói rõ, mừng thầm, cười ngỏn ngoẻn kêu mà nói rằng:

- Bớ tướng quân ôi! Ta chẳng phải là người nào, vẫn thiệt con gái của Cao KHôi, tên là Cao Kim Định, thôi thôi, xếp giáo đứng xê lại đây, ta nói nho nhỏ mà nghe. Ta đã vâng lời sư phụ, ở đây đợi đó cũng lâu ngày rồi, người có dặn ta rằng: Chờ chừng nào cho Công tử đi ngang qua đây, khi ấy là vầy duyên can lệ.

(Nguyên Tôn Long vẫn là trai mới lớn lên, nên hay mắc cở). Khi nghe

https://thuviensach.vn

Kim Định nói các lời, thì hổ thẹn, nên nổi giận mắng rằng:
- Đồ tiện tỳ, không biết xấu, sao giữa đám ba quân dám buông lời trăng gió. Sách có chữ: Phụ mẫu chi mạng. Lại có câu: Mai chước chi ngôn, gái tơ sao đã sớm ngứa nghề, mong những điều trao duyên gởi phận.
Nói rồi hươi thương tới đâm nhầu, tiểu thơ cũng đưa đao ra đỡ, hai đàng đánh nhau có hơn trăm hiệp, mà chưa định hơn thua. Kim Định bèn nghĩ ra một kế, liền quất ngựa trá bại chạy dài. Tôn Long liền giục thúc đuổi theo, hai đàng gần kề, Kim Định liền thò tay vào túi, lấy ra một món bửu bối, tên là Kỳ môn pháp, bèn liệng trải ra nơi mặt đất. Tôn Long không biết là chi, cứ quất ngựa chạy a vào trong phép kỳ môn, tức thì hai mắt đổ hào quang, mịt mù không thấy đường sá nữa. Khi đó Kim Định thấy Tôn Long chớ Tôn Long không thấy Kim Định. Nếu nhằm tay tướng khác thì đã rơi đầu xuống đất, ngặt vì duyên nợ trời xui, nên phải kiếm mưu mỹ dụ. Kim Định liền trở ngựa lại lấy dây ty cương bắt Tôn Long trói lại, rồi thâu phép cất vào túi, tay hươi bửu kiếm xốc lại gần kêu Tôn Long mà hỏi rằng:
- Oan gia kia! Muốn sống hay muốn chết?
Tôn Long hỏi lại:
- Làm sao gọi là sống, còn làm sao gọi là chết?
Kim Định đáp:
- Nếu người muốn chết thì ta cắt thủ cấp ngươi, đem về dân công cho cha ta, bằng ngươi muốn sống thì phải nghe theo lời ta kết duyên loan phụng.
Tôn Long đương khi túng thế nghe nói như vậy bèn nghĩ thầm rằng:
" Cha mình làm Nguyên soái, Mẹ lại con vua, còn giòng họ Tôn ta vẫn là cành vàng lá ngọc. Như nay ta kết duyên với một nàng con gái cường đồ, sao cho khỏi miệng đời đàm tiếu, còn như bây giờ không nghe lời nó, thì nó có đâu chịu tha ta, chi bằng tương kế tựu kế cho xuôi, rồi sẽ tìm phương thế khác";
Nghĩ rồi, cười chúm chím đáp rằng:
- Cô nương ôi! Mạt tướng xin thuận tình, chẳng quên duyên giai cấu.
Kim Định nghe nói rất mừng, liền bổn thân bước lại mở trói cho Tôn Long. Tôn Long đặng thả rồi, sửa sang y giáp, lên ngựa hươi thương cả kêu Kim Định mà nói rằng:

https://thuviensach.vn

- Mầy dám đánh với tao cho biết tài cao thấp.
Kim Định nổi giận hươi đao xốc tới, đao thương day trở, đánh hơn ba trăm hiệp nữa. Kim Định có ý khen thầm:
- Thiệt là con dòng nhà tướng.
Khen rồi lại tính:
- Nếu ta ra tài hạ gã, thời lỡ phận oan ương, thôi để kiếm thế bắt chàng coi còn nói sao nữa cho biết.
Tình rồi thò tay vào túi, lấy ra một sợi dây Khổn tiên thẳng quăng lên trên không, rồi kêu:
- Bớ chàng Tôn Long !Hãy coi bửu bối của ta.
Tôn Long nghe nói bửu bối thì ngước mặt ngó lên, thấy hào quang sáng giới, nhắm ngay đầu mình nhểu xuống. Kim Định lấy tay chỉ ra, tức thì Tôn Long bị dây Khổn tiên thẳng trói lại. Khi ấy Kim Định cầm đao đến gần hỏi rằng:
- Chàng họ Tôn! Phen này ngươi chịu phục ta chưa? Nếu không, hãy nói đặng xuống dđo phứt cho hết đời.
Tôn Long đáp:
- Nàng ôi! Tôi thiệt cam phục lời nàng, xin đó rộng lòng mở trói.
Kim Định nói:
- Không đặng, lời ấy lấy chi làm bằng cớ, vậy phải thể thốt làm sao cho thiệt tình, ta mới chịu.
Tôn Long túng thế phải thề dối rằng:
- Ai mà dám nói gạt nàng nữa, thì bị ở tù một trăm ngày chẵn.
Kim Định buộc lời thề chắc chắn, bên thâu phép mở trói cho Tôn Long. Tôn Long đặng thong thả rồi, cũng cứ làm theo như trước, cầm thương lên ngựa và mắng nhiếc om sòm. Kim Định cũng hươi đao tới chém. Hai dàng đặng chừng vài hiệp, Kim Định giả thua bỏ chạy. Tôn Long rượt theo nói rằng:
- Mi là đồ nữ lưu, có tài lực bao nhiêu mà dám khoe khoang thần võ, phen này ta quyết bắt cho đặng mi mới nghe.
Nói rồi quất ngựa rượt nà. Kim Định chạy đặng một đỗi xa rồi quay đầu lại, miệng niệm thần chú lâm râm, tay hươi lia cây bửu kiếm rồi liệng lên trên

https://thuviensach.vn

không và kêu chỉ Tôn Long mà nói rằng:
- Bớ Tôn Long! Ngươi thiết là đứa bạc tình, hãy coi cây bửu kiếm ta lấy đầu ngươi tức thì, cho biết mặt.
Tôn Long ngó lên xem thấy một làn lửa đỏ, nhắm ngay đầu mình gần muốn sa xuống. Tôn Long xem thấy thất kinh, nhảy xuống ngựa xá Kim Định mà năn nỉ. Kim Định thấy vậy liền thâu bửu bối lại, rồi chỉ mặt Tôn Long nói:
- Phen này nữa là ba, chàng đã rõ tài cao thấp chưa? Sách có chữ: Lương duyên do túc đế, giai ngẫu tự nhiên thành, bởi ta vâng lời sư phụ dặn bảo ân cần, chớ chẳng phải như đồ chó điếm mèo đàng đâu mà búng rảy. Còn phần cha ta chiếm cứ chỗ này có hơn ba chục vạn hùng binh và mấy mươi viên dõng sĩ, lương thảo bạc vàng chẳng biết bao nhiêu, nếu chàng nghe theo lời thiếp, thì ta đồng hiệp lực phạt Tề chẳng là hay hơn, sao lại cứ gạt ta hoài, hay là đó muốn hồn về địa phủ hay sao?
Tôn Long nói rằng:
- Nàng ôi, số là nàng chưa rõ, để mạt tướng phân lại cho nàng nghe. Vốn ta chẳng loài cây cỏ, đễ không biết chỗ ái ân, ngặt vì ta mà kết nghĩa với tặc nhân, chi cho khỏi tru di tam tộc. Ấy là duyên hương lửa chưa bén dây cầm sắt, sự tai ương đã mang táng âm ty, dầu cho tiểu thơ pháp lực chi chi, muốn cứu ta, cứu sao cho đặng?
Kim Định khi nghe Tôn Long tỏ tình tâm sự, thì chúm chím cười mà nói rằng:
- Vậy sao hồi giờ chàng không nói sớm, để thiếp tưởng là đứa bạc tình, thôi thôi, công tử hãy ngó non xanh , mà hẹn với đầu xanh, chỉ biển bạc mà nguyền cùng tóc bạc, một lời thề xin chàng thề cho chắc, muôn việc khó đó dể mặc thiếp liệu toan.
Tôn Long nói:
- Trăn năm đành kết tóc, chữ đồng ấy ghi xương, sau dầu ai dạ phi thường, thì muôn tiễn thiên đao phân xẻ.
Kim Định thưa:
- Vậy thì để thiếp giả bứt công tử về dinh, đặng cho khỏi ngoại nhân nghi hoặc.

https://thuviensach.vn

Nói rồi miệng niệm chân ngôn, giây phút ù ù gió thổi đến, làm cho thiên ám địa hôn, người chẳng nhìn nhau đặng, binh Yên đều vỡ tan chạy hết

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi Thứ Hai Mươi Tám

Cao Khôi bày tiệc mừng giai tế,

Tôn Tháo đưa lễ rước Tân nhơn

Nói về Kim Định làm phép hô phong, quân yên vỡ chạy tứ tán hết, rồi dắt Tôn Long về trại. Khi Kim Định về tới nơi, Cao Khôi và Thần Võ mừng rỡ vô cùng, liền truyền quân nhắc ghế cho Tiểu thơ ngồi gần một bên. Kế đó quân lâu la dẫn Tôn Long đem vô trước án. Quân sư Vương Văn bèn chỉ mặt Tôn Long mà nói rằng:

- Thằng này bữa trước nó bắt Đại đại vương, hôm nay Tiểu thơ bắt đặng nó đây thiệt là may lắm!

Cao Khôi nghe nói lại mừng thêm nữa, rồi khiến quân bày tiệc hạ công, đặng ăn mừng Tiểu thơ thắng trân. Tiệc rượu xong rồi , Cao Kim Định lui vào chốn hậu cung ra mắt mẫu thân, đặng tỏ bày tâm sự. Lão phu nhơn thấy con về rất mừng rỡ! Bèn hỏi rằng:

- Ngày nay con ra trận thắng bại thể nào !

Kim Định quỳ xuống thưa rằng :

- Trăm lạy mẫu thân, con xin tỏ thiệt, năm trước, con mới hạ san, thầy con có dặn: Năm nay, tháng này, có Tôn Long đi ngang qua đây, người ấy là lương duyên của con, tới nay thiệt quả. Con mới xuất trận, đã bắt đặng chàng rồi, xin Mẫu thân tha tội. Xin mẫu thân làm chủ tướng giùm việc ấy cho con luôn thể.

Lão phu nhơn nghe nói liền hỏi rằng:

- Tôn Long bây giờ hiện ở đâu? Để mẹ đi xem tướng mạo nó coi ra thể nào đã.

Kim Định thưa:

- Tôn Long chẳng phải tay tầm thường, vốn con dòng nhà vương tướng, văn hay tam lược , võ đủ lục thao, nếu hôm nay ép gã thành thân, chắc là người chẳng phục. Vậy bây giờ phải sai ai xuống dinh Phò mã, nói sự nhân duyên, nếu như Phò mã đã nhận lời, thì phải sai người lên hôn sinh, chừng

https://thuviensach.vn

ấy phụ huynh tôi một lòng qui thuận mà khiến công lập nghiệp với triều đình, bằng mà dưới không thuận tình, thì khi ấy hãy cầm Tôn Long lại. Vậy thôi, Mẫu thân hãy đợi con ngày mai xuất chiến nữa, bắt đặng tướng khác rồi sẽ thi kế mới xong.

Cao phu nhơn khen phải, liền bước ra trước Tụ Nghĩa đường, phân trần mọi sự. Cao Khôi thấy vợ mình đến, thì lật đật tiếp rước mời ngồi, Cao phu nhơn bèn thưa răéng:

- Nay nữ nhi xuất trận, nó có nói bắt đặng Tôn Long, nó lại vào thưa thiệt với mụ rằng: năm trước nó hạ san, thầy nó có dặn như gặp Tôn Long qua chốn này, thì thằng ấy là lương duyên của nó. Tôi nghĩ lại: lời thầy nó đã tỏ bầy mạng trời ắt chẳng sai, duyên nợ khéo thày lay, giống như ai xuôi khiến, xin lão gia xét lại, kẻo mang lỗi với trời.

Cao Khôi nghe Phu nhơn phân tỏ việc thiên cơ thì đã mừng, liền bước xuống, mở trói cho Tôn Long rồi truyền lịnh dọn tiệc đãi đằng rể mới, lại khiến cho con mình là Thần Võ, bồi yến với Tôn Long. Khi mãn tiệc Cao Khôi lui vào hậu trại, nói với phu nhơn rằng :

- Lời thầy nó có dặn như vậy, thì ngày nay cho hai trẻ nó động phòng huê chúc, thành thân đi cho rồi.

Phu nhơn đáp:

- Việc ấy xin ông để chậm chậm dọ coi đã, chớ thằng Tôn Long, nó là con cháu vương hầu, nếu chúng ta làm điều quấy , chi cho khỏi quan quân chê cười. Vậy thôi bây giờ phải cho người xuống nói lại với Tôn Tháo hay, như người có bằng lòng làm vậy, thì phải thả con chúng ta ra, rồi sai người đưa người đưa sính lễ tới đây mới đặng.

Cao Khôi khen phải, bèn ra Tư Nghĩa Đường, đòi hai ông Quân sư Vương Văn và Châu Chi đến, khiến làm thông mai, xuống dinh Yên tỏ bày việc đôi bạn ấy trược Hai tướng vâng lịnh lên ngựa thẳng xuống núi chạy mù.

Lúc này vợ chồng Phò mã còn đương bàn luận việc quân tình, bỗng thấy quân kỳ bài vào báo rằng:

- Công tử đã bị giặc bắt rồi, nên tôi phải vào cho Nguyên sóai rõ.

Vợ chồng Phò mã nghe báo sững sờ, bèn cho đòi quan lược trận vào mà hỏi nguyên do. Quan lược trận thưa rằng:

https://thuviensach.vn

- Khi Công tử ra khiêu chiến, thì có một viên Nữ tướng lịch sự vô song, ra cầm binh đánh với Công tử, đánh hơn bốn năm trăm hiệp, mà cũng cầm đồng hoài, rồi đó không biết Nữ tướng làm phép chi, thình lình bắt Công tử trói lại. Lúc ấy tôi thấy hai người nói chuyện gì nho nhỏ, tôi không đặng rõ điều chi, rồi lại thả Công tử ra, làm như vậy đến ba lần, lần chót hết, anh em chúng tôi vừa muốn ra tay đến giựt Công tử đem về trại, chẳng dè Nữ tướng nói chi lâm dâm trong miệng, kế thấy gió ở phía Đông Bắc thổi tới ào ào, đá bay cây ngã, ngó chẳng thấy đặng nhau. Bởi vậy cho nên đạo binh nầy đều vỡ tan chạy tản lạc hết. Kế thấy tan trận giông thì không thấy Công tử, mà Nữ tướng ấy cũng đi đâu mất nữa.

Công chúa nghe rõ thì hiểu rồi bèn nói với Phò mã rằng:

- Chuyện này lộng giả thành chân, tưởng là sai con đi đánh kiếm thêm một mớ lương thảo, phòng chi dụng cho bá quan, không dè ở chỗ sơn lâm như vầy, lại có người lương đống. Vậy bây giờ phải cho đòi gã Cao Nguyên Võ ra đây hỏi thử coi nữ tướng đó là con ai mà có tài phép dường ấy.

Phò mã khen phải, liền truyền lịnh cho quân dẫn Cao Nguyên Võ ra thết đãi rượu trà tươm tất. Công chúa khi ấy nói rằng :

- Cao tướng quân ôi! Ta xem diện mạo của tướng quân, không phải là người tầm bậy, cớ sao lại thất thân nơi chốn thảo dã làm chi? Thôi tướng quân hãy lui hàng cùng Phò mã, báo quốc phục thù. Đã đành câu: Tử ấm thê phong, lại khỏi tiếng nghịch thần tặc đảng.

Nguyên Võ bẩm :

- Cũng vì đời ly loạn, nên cha con tôi mới chiếm cứ núi nầy, quyền một thời mà nương náu tấm thân, may gặp hội phong vân cho phỉ chí. Nay Công chúa có lòng yêu vị, chúng tôi cũng đành dạ phục tòng.

Công chúa thấy Nguyên Võ chịu phục thì cả mừng, bèn hỏi nữa rằng :

- Chẳng hay ở trong sơn trại có một người nữ tướng nào chừng mười sáu, mười bảy mà pháp lực cao cường, tinh thông thao lược, người đó với tướng quân có bà con xa gần chi chăng?

Nguyên Võ nghe hỏi ngẫm nghĩ hồi lâu rồi thưa rằng:

- Trong sơn trại tôi, chẳng có ai là Nữ tướng hết, duy có một em gái tôi, tên Kim Định. Nó thiệt là : Môn hạ Cửu Thiên, mới từ sư ly động năm xưa,

https://thuviensach.vn

thầy nó có dặn nó: về sơn trại đợi chờ ắt có trượng phu đến kết nghĩa. Nó học thiệt giỏi, những là: bá ban võ nghệ, với bửu bối tiên gia, linh nghiệm như Hồng cẩm sách, Khổn tiên thằng, lại đủ các môn độn pháp nữa.

Hai vợ chồng Phò mã nghe nói chết điếng trong lòng, không biết lấy chi thâu phục cho đặng Cao Kim Định. Vợ chồng còn đương ngồi thương nghị, xảy có quân kỳ bài vào báo rằng:

- Có hai người đại tướng ở trên Nhĩ long san trại xuống đến xin cầu ra mắt Nguyên sóai có chuyện cơ mật.

Tôn Nguyên sóai truyền lịnh cho mời vào. Vương Văn và Châu Chi vào tới viên môn làm lễ ra mắt xong rồi. Tôn Nguyên sóai mời ngồi và hỏi rằng :

- Chẳng hay hai tướng xuống đây có việc chi cơ mật chăng?

Vương Văn bẩm rằng :

- Hai tôi vâng lịnh Chủ trại mấy lời sai khiến, xin Nguyên sóai thứ tha. Vốn tiểu thơ con gái Chủ trại hôm qua, xuất trận bắt đặng Tiên phong Công Tử, Chủ trại tôi thấy Công tử thiếu niên anh dõng, lại có mấy lời sư phụ dặn dò. Bởi cớ ấy cho nên Chủ trại tôi muốn kết nghĩa sui gia, cho hai trẻ được vầy duyên cầm sắt.

Công chúa nghe rõ bèn nói rằng:

- Cảm đội ơn hai tướng có lòng xuống tới thông mai, chớ tôi cũng ngỡ là con tôi cùng tiểu thơ sớm đã thành loan phụng rồi.

Châu Chi thưa :

- Con gái nhà ai thì tôi không dám nói, chớ con gái Chủ trại tôi chẳng phải con gái hèn, đã là môn đệ của Cửu Thiên lại sanh nhằm chỗ nhà lễ nghĩa nữa, chẳng phải như đồ trên nguyệt dưới hoa, đâu có thói xuyết tường tỏa huyệt. Một lời đã quả quyết, có sính lễ mới cho xong.

Công chúa nghe nói cả mừng! Liền truyền lịnh thả mười hai vị Thái tuế ra, rồi dạy dọn tiệc đãi đằng rất hậu. Khi tiệc rượu xong rồi, Công chúa truyền cho quân lấy ra một trăm lượng vàng và một ngàn cây gấm và khiến bốn vị Tổng Trấn đi với Vương Văn và Châu Chi lên nạp lễ sính trước, còn Phò mã và Công chúa cũng dấn chư tướng theo sau đi rước dâu. Khi bốn viên Tổng trấn và hai ông thông mai lên tới sơn trại, quân lâu la vào báo cho Cao Khôi hay. Cao Khôi cả mừng! Khiến dọn dẹp Tụ nghĩa đường mà

https://thuviensach.vn

nghinh tiếp. Kế đó tin vợ chồng Công chúa cũng tới nữa, hai vợ chồng Cao Khôi ra khỏi thính đường quỳ rahai bên mà làm lễ mừng Phò mã, vợ chồng Công chúa lật đật xuống ngựa đáp lễ lại, rồi sui gia đồng dẫn vào Tụ nghĩa đườngphân ngôi chủ khách mà ngồi.

Kế đó yến tiệc tân hôn, đờn ca nhịp trỗi, vui rất nên vui. Vừa khi mãn tiệc, thì trời đã hoàng hôn, đêm ấy kết bông thắt tuội, đốt pháo treo đèn, hai vợ chồng Tôn Long kết tóc giao thề nguyện cùng trời đất rồi dẫn vào dinh lạy tạ hai vợ chồng Phò mã và hai vợ chồng Cao Khôi. Công chúa khi ấy xem thấy Kim Định, ngư trầm, nhạn lạc, bế nguyệt tu hoa, sánh với Tôn Long chẳng khác chi tiên đồng ngọc nữ, xứng rất xứng! Công chúa mừng rỡ khôn cùng, kế đêm đã sang canh, hai vợ chồng Tôn Long dẫn nhau vào phòng an giấc. Còn vợ chồng Phò mã nghỉ ngơi tại sơn trại đến ba ngày, rồi viết bảng văn treo trước sơn trại, rao khắp cho bọn lâu la hay :

-" Nếu ai muốn tình nguyện đi theo, thì biên tên vào sổ, bằng ai chẳng muốn đi, thì ban thưởng cho tiền bạc, đem về lo việc làm ăn".

Khi ấy đâu đó sắp đặt sau trước xong xuôi, Phò mã truyền cho xe giá rước hết gia quyến Cao Khôi, còn Kim Định thì theo hầu hạ Công chúa và quản lý việc binh. Nguyên Võ, Thần võ và mười hai vị Thái tuế, thì nhập vào tiền bộ tiên phong với Tôn Long, Tôn Hổ. Nội ngày ấy sắp đặt xong rồi. Phò mã truyền lịnh phát ba tiếng pháo nhổ trại dẫn nhau xuống núi nhắm Sơn Đông chỉ dặm.

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi Thứ Hai Mươi Chín

Ải Đức hung hai nước giao phong,

Trúng Kim phiêu sáu tướng bị thác

Đạo binh Yên lúc này ngày đi đêm nghỉ, đi gần nửa tháng trời mới tới ải giáp giới nước Tề. Tôn Nguyên sóai truyền lịnh, cách thành bốn mươi dặm hạ trại, Đóng binh làm năm khoản, rồi cho nghỉ binh ba ngày, mới toan tính sự giao chiến. Qua ngày thứ tư, Tôn Phò mã truyền lịnh gióng trống nhóm chư tướng lại mà thương nghị. Phò mã khi ấy nói:

- Trận này là trận đầu, nếu sai các tướng đi, thì e bất tiện, vậy để bổn sóai lâm trận trước, coi thế giặc thế nào đã.

Công chúa khen phải. Phò mã liền nai nịt xong rồi, cầm cương lên ngựa thống lánh tam quân, phát pháo, kéo binh tới thành khiêu chiến.

Nói về tướng giữ ải Đức hưng quan, tên là Trang Bạo, thình lình nghe tiếng pháo chẳng biết việc gì, kế có quân kỳ bài vào báo:

- Nay có Phò mã và Công chúa Yên thống lãnh năm mươi quân binh mã, cách lũy bốn mươi dặm an dinh, bây giờ có một tướng đã tới dưới thành khiêu chiến xin sóai gia định đọat.

Trang Bạo nghe báo cả kinh, liền hội tề chư tướng lại thương nghị. Lúc ấy có năm người con của Trang Bạo tên là Trang Quế, Trang Xuân, Trang Thực, Trang Bá và Trang Tòng, lại có tam viên phó tướng nữa, Trang Bạo khi ấy bèn hỏi rằng:

- Có ai dám ra đối thủ với tướng Yên không?

Phó tướng là Hứa Long ra lãnh mạng, phát pháo mở cửa thành; kéo binh xông đến trước trận, mình mặc khôi đồng giáp đồng, miệng to mày lớn cưỡi ngựa vàng, tay cầm cây đại đao. Phò mã bèn hỏi:

- Tướng kia tên họ là gì?

Hứa Long đáp:

- Ta là Đại Tề Trạng Nguyên sóai, huy hạ phó tướng, tên là Hứa Long, còn nhà ngươi tên họ là chi, xin nói cho ta biết.

Phò mã cũng xưng tên mình rồi, hai đạo binh liền giáp chiến, đánh hơn

https://thuviensach.vn

năm mươi hiệp. Hứa Long thế địch không lại nên bị Tôn Tháo đâm trúng một thương nhằm vế bên trái té nhào xuống ngựa. Quân Yên chạy tới chém lấy thủ cấp, quân Tề vỡ chạy. Tôn Tháo đắc thắng quầy ngựa về dinh. Công chúa và chư tướng đều ra tiếp rước vào đại diện, rồi truyền lịnh đem bêu đầu Hứa Long trước cửa trại mà lấy oai với giặc. Bên này quân Tề thua chạy vỡ tán về báo cho Trang Bạo hay sự Hứa Long đã tử trận. Trang Nguyên sóai cả kinh, kế đó xảy có phó tướng là Lưu Nguyên ra thưa rằng:

- Mạt tướng xin đi báo cừu cho Hứa Long.

Trang Bạo y lời, Lưu Nguyên liền nai nịt cầm đao lên ngựa, dẫn theo ba ngàn nhân mã, phát pháo, mở cửa ải xông ra, lướt tới trước Yên dinh kêu tên Tôn Tháo mà sỉ mạ, quân kỳ bài Yên vào thông báo lại cho Tôn nguyên sóai và Công chúa hảy Tôn Phò mã liền hỏi:

- Có ai dám ra lập công trận này chăng?

Hỏi vừa dứt lời có hai người con nuôi là Tôn Kỳ và Tôn Cương ứng thinh lãnh mạng. Phò mã nói:

- Nghĩa nhi muốn xuất trận, thì phải đề phòng cho lắm mới đặng.

Hai tướng dạ dạ lui ra, đóai lãnh ba ngàn quân sĩ, đến trước trận tiền, thấy tướng Tề râu đỏ mặt đen, đầu đội mão sư tử, mình mang giáp vải rồng, tay cầm đại quân đao, còn Lưu Nguyên thấy hai tướng Yên, một người hồng khôi, hồng giáp và cưỡi ngựa hồng, một người nữa mặc ngân khôi giáp và cùng cưỡi con ngựa bạch ngân, hai người cũng đều cầm trường thương và xưng tên họ với nhau rồi, liền bài khai đội ngũ, hai bên giáp chiến đánh nhau hơn năm sáu mươi hiệp Lưu Nguyên liệu thế khó nổi chống đương với hai anh em Tôn Kỳ, liền sanh ra một kế, chém bậy rồi quất ngựa chạy dài. Anh em Tôn Kỳ rượt theo, Lưu Nguyên ngó lại thấy hai tướng đuổi gần kề, thì bụng mừng thầm; liền thò tay vào túi lấy ra một phép, kêu là bất ta pháp của một dị nhân cho, miệng niệm chân ngôn, quăng lên trên không và nói lớn tiếng rằng:

- Hai tướng kia, hãy coi bửu bối của ta.

Hai anh em Tôn Kỳ không hiểu là gì, bèn ngó lên trên không, thấy bốn phía chói đỏ sáng lòa, tức thì mười hai cái Kim phiêu ở trên không rớt ngay đầu hai anh em mà đánh nhào xuống ngựa chết hết. Thương ôi! Họ tên hai

https://thuviensach.vn

tướng chưa chép vào công hộ, mà thần hồn đã sớm xuống hùynh tuyền. Kế đó quân Tề ào tới cắt lấy thủ cấp, Lưu Nguyên thừa thắng đuổi giết binh Yên, thẳng tới trước dinh cả kêu Tôn Tháo mà sỉ mạ, quân Yên vào phi báo cho Tôn Tháo hay rằng:

- Anh em Tôn Kỳ đã tử trận và Lưu Nguyên bây giờ đang đứng mắng nhiếc trước trại om Sòm.

Vợ chồng Phò mã nghe báo khóc thương hại cho hai đứa con nuôi! Xong việc ấy, Tôn Phò mã mới hỏi các tướng:

- Có ai dám ra binh bắt thằng Lưu Nguyên mà trả thù cho nghĩa tử của ta chăng?

Nói chưa dứt lời, thì có bốn vị Thái tuế ra xin lãnh mạng, xem lại là Phá thiên thái tuế Lý Kỳ, Cần Long thái tuế Tịnh Võ, Diêm la thái tuế Tương Hùng và Dạ xoa thái tuế Triệu Quyền, bốn tướng xông ra trước trận, kêu Lưu Nguyên mà nói rằng:

- Mau mau xuống ngựa chịu trói và hiến quân hàng đầu, bằng không thì như lửa cháy núi Côn cang chẳng phân vàng đá.

Lưu Nguyên đáp rằng:

- Như chúng bây hơn đặng ta, thì ta sẽ phục tùng, nếu không thì ta phân thay các ngươi thành muôn đoạn.

Nói rồi cầm đao lại chém đùa, bốn vị Thái tuế cũng đưa thương ra ngăn đở đánh nhau một trận. Lưu Nguyên chống ngăn không nổi bèn quày ngựa chạy mù, bốn tướng sải ngựa đuổi theo. Lưu Nguyên cả mừng, thò tay vào túila61y cái Kim phiêu liệng lên, miệng niệm lầm thầm và kêu bốn tướng mà nói rằng:

- Chúng bay sẽ coi bửu bối của ta.

Bốn tướng ngó lên trên không, thấy hồng quang muôn đạo, mười hai cái Kim phiêu chiếu sáng như mặt trời, bốn tướng biết phép Kim phiêu lợi hại, liến quất ngựa chạy nà, Lưu Nguyên nói :

- Chúng bây chạy đường nào cho khỏi?

Nói rồi liền chỉ Kim phiêu mà rằng:

- Bửu bối sao không rớt xuống mà rượt theo?

Kim phiêu tức thì rơi xuống đất, túa ra một lằn hồng quang lớn, rượt theo

https://thuviensach.vn

làm cho bốn tướng phải nhào xuống ngựa, Lưu Nguyên tới cắt lấy thủ cấp, sai quân đem về dinh mình mà báo công.
Còn hai vợ chồng Tôn Tháo Nguyên nhung lúc này ngồi nơi trướng đương thương nghị, bỗng thấy quân kỳ bài vào báo:
- Bốn vị Thái tuế thảy đều bị phép Kim phiêu của Lưu Nguyên đánh chết.
Tôn Tháo và Công chúa nghe báo thở than, khá thương cho bốn tướng, quy hàng mà chưa được phong thưởng của triều đình, nay mạng bỏ bơi sa trường, rất nên thảm thiết ! Nói rồi hai vợ chồng rơi lụy, các tướng cũng động lòng, lại thấy quân kỳ bài vào báo nữa rằng:
- Lưu Nguyên đã tới bên trại mình khiêu chiến nữa.
Công chúa cả giận, vừa muốn nai nịt lên ngựa, ra bắt Lưu Nguyên đem về mà tế sáu vị trận vong. Khi ấy Tôn Long thưa rằng :
- Sá chi yêu thuật, mà mệt dạ mẫu thân, xin cho con ra trận giao phong, quyết sanh cầm tặc tử.
Cao tiểu thơ đứng hầu một bên mẹ, nghe chồng mình xin ra trận, thì cũng tình nguyện đi theo. Nguyên sóai với Công chúa cả mừng, dặn dò cẩn thận, rồi hai vợ chồng Tôn Long dẫn ba ngàn binh mã, phát pháo mở cửa dinh xông ra lướt tới trận, Lưu Nguyên ngó thấy, cười ngất và nói rằng:
- Ta biết Yên đã hết tướng, cho nên mới sai một đứa con nít chanh ranh, và một con đàn bà đồng tới đây nạp mạng.
Tôn Long cả giận nói rằng:
- Bớ Lưu Nguyên, bữa nay ta quyết bắt sống cho đặng mỉ mà trả thù cho sáu tướng.
Nói rồi, hươi thương tới đâm đùa, Lưu Nguyên đuối sức, liến quất ngựa chạy dài, Tôn Long cũng giục ngựa đuổi theo, Cao tiểu thơ kêu Công tử mà nói rằng :
- Bớ phu quân, hãy dừng ngựa lại, để thiếp bắt sống tướng ấy cho.
Nói rồi lấy dây Hồng cẩm sách, liệng theo và kêu Lưu Nguyên biểu coi bửu bối của mình. Khi đó Lưu Nguyên cũng muốn muốn lấy cái Kim phiêu mà liệng ra, bỗng nghe tiếng Nữ tướng kêu, thì ngóai lại thấy muôn đạo kim quang tử khí, như cái nhà, chỉ ngay đầu mình chụp xuống, trói lại vừa người vừa ngựa chặt cứng, quân Yên áp tới bắt dẫn về trại, còn Cao tiểu

https://thuviensach.vn

thơ với Tôn Long thừa thế chém giết quân Tề, chết thôi hằng hà vô số. Trong dinh Yên xem thấy đạo binh mình đại thắng, liền đánh trống thâu quân, hai vợ chồng Tôn Long đốc giải Lưu Nguyên vô ra mắt Tôn Nguyên sóai. Công chúa cả mừng , truyền quân dọn bàn và dẫn Lưu Nguyên ra, mổ lấy trái tim , mà tế linh hồn sáu tướng.

Qua ngày sau, Công chúa ra lịnh cho ba quân, tới dưới cửa thành kêu chủ sóai Tề là Trang Bạo ra biểu hàng đầu, nếu không thì quan ải trở nên tro bụi, quân giữ cửa thành hay việc ấy, liền vào thông báo cho Trang Nguyên sóai hay. Trang Bạo cả giận bèn dẫn bốn con mình với mười viên phó tướng, phát pháo mở cửa thành kéo quân ra trận. Công chúa cũng sắp đặt đội ngũ chỉnh tề, tay cầm cây kim thương , mình mang hồng bào kim giáp, lướt ngựa tới trước, hỏi lớn tiếng rằng:

- Có ai dám ra bắt Trang Bạo hiến nạp đầu côngcho ta chăng?

Tôn Long ứng thinh liền giục ngựa hươi thương đến đâm vào mặt Trang Bạo, Trang Băo né khỏi, con là Trang Xuân cầm kích ngăn đánh, Trang Thực, Trang Bá, Trang Tòng đều ra trợ chiến. Bên Yên Tôn Hổ, Nguyên Võ với Thần Võ cũng xông ra một lượt mà tiếp chiến, tám tướng đương lúc đánh say, chưa phân thắng bại, Cao tiểu thơ thấy vậy, bay ngựa đưa tới, chém Trang Tòng một đao, nhào xuống ngựa chết tốt, Trang Xuân bất ý ngó theo, cũng bị Tôn Long đâm một thương sau hậu tâm, hồn về địa phủ, Công chúa khi ấy thì niệm chú hô phong, bỗng phút phía Đông có một trận gió ào ào thổi tới, làm cho tẩu thạch phi sa, quân Tề tối mắt ngó chẳng thấy đường, đề huề vỡ chạy như ong, còn cha con Trang Bạo thâu góp binh tàn, rồi cũng bỏ ải chạy dài một nước, Công chúa đốc quân vào chiếm cứ Đức hưng quan, thâu góp lương tiền và khí giới vô số.

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi Thứ Ba Mươi

TRÂU BÌNH QUAN, ĐIỀN THƯỜNG BÁO CẤP
CHIÊU DƯƠNG ĐIỆN, VÔ DIỆM HƯNG SƯ

Lúc này cha con Trang Bạo đem mấy ngàn binh tàn suốt đêm chạy về Trâu Bình quan, thông tin ấy, quân giữ ải hay tin gấp, bèn báo với chủ soái là Điền Thường rằng:

- Đức Hưng quan đà thất thủ, Trang Bạo dẫn tàn binh đem về đã tói ngoài xin soái gia toan liệu.

Điền Thường nghe báo cả kinh, lật đật truyền quân mở ải rước Trang Bạo vào, cha con Trang Bạo thấy Điền Thường thì khóc rống một hồi rồi nói rằng:

- Bất tài đã bị thất qua, còn tướng Hứa Long, Lưu Nguyên với hai đứa con cũng đều tử trận, binh Yên nhân cường mã tráng nên tôi cự địch không nổi, nếu thiên tuế có mưu chi xin định liệu.

Điền Thường ngẫm nghĩ hồi lâu rồi truyền quân dọn dẹp hậu dịnh rước cha con Trang Bạo vào nghỉ ngơi. Còn Tôn nguyên soái chiếm được Đức Hưng quan, an dưỡng sĩ tốt đã hơn nửa tháng. Hai vợ chồng mới thương nghị với nhau để giao thành cho Cao Khôi với hai quân sư của người là Vương Văn và Châu Chí đồn thủ nơi ấy. Rồi đó kiểm điểm quân mã, đội ngũ chỉnh tề phát ba tiếng pháo kéo hết binh đi tới ải khác. Khi đi được ít ngày, có quân thám tử báo rằng:

- Ải trước mặt đó là Trâu Bình quan, xin soái gia hạ lệnh.

Tôn nguyên soái liền truyền cho quân đồn dinh, cách thành năm chục dặm hạ trại.

Đã mấy ngày Điền Thường đều có hội tề chư tướng lại thương nghị, mà chưa ai tính ra được kế nào, xảy thấy quân kỳ bài vào báo:

- Binh Yên đã tới cách thành năm chục dặm, binh ròng tướng mạnh ước có hơn năm mươi muôn.

Điền Thường nghe thưa thất vía liền truyền lệnh hội tướng sĩ các nơi về mà lo toan công thủ. Khi ấy có một vị tham tướng bước ra nói rằng:

https://thuviensach.vn

- Tôi nghe phò mã Tôn Tháo có tài thao lược, thiệt là một vị anh hùng đại tướng, chớ chẳng phải như người tầm thường, lại thêm Yên Đơn công chúa thông minh pháp lực, và hai con trai của người cũng võ nghệ cao cường, còn dõng quán tam quân, thủ hạ lương tướng không biết bao nhiêu, binh oai rất tinh nhuệ, mình khó nổi cự đương. Bây giờ phải bế thành mà kiên thủ và tuần phòng cho cẩn thận, trên thành thì chứa những đồ cây, đá, còn bốn phía đều phải đặt pháo đài, nếu có muốn làm hỗn thì cũng không làm chi nổi. Rồi đó tả cáo cấp biểu văn, sai người về trào xin cứu viện, như có Chung nương nương tới đây thì có lo chi bắt không được Yên Đơn công chúa.

Điền Thường nghe nói hồi lâu ngẫm nghĩ gật đầu khen phải, bèn ngó lại người ấy thì là Quản Hòa, con trai của tướng quốc Quản Trọng, là một người tài năng mưu trí trong nước Tề, kiêm chức tham mưu của Điền Thường. Điền Thường nghe theo lời của Quản Hòa liền hỏi các tướng:

- Có ai dám vì ta mà đem bổn tấu về trào cầu cứu chăng?

Hỏi vừa dứt lời thì có một viên tiểu tướng xin lãnh mạng, Điền Thường xem lại thì ra em mình là Điền Năng, thì cười và nói rằng:

- Nay bào đệ vì nhà khó mà ra công nên chẳng nài sự khổ nải cùng anh, vậy chớ nên mê sa tửu điếm trà đình mà trễ nải việc quốc gia đại sự.

Nói rồi truyền đem văn phòng tứ bảo ra, viết một đạo biểu chương giao cho Điền Năng và thưởng cho ba chung mỹ tửu. Điền Năng lãnh lấy biểu văn, cầm thương lên ngựa chỉ thẳng kinh thành lướt dặm, đi thẳng mấy ngày đã tới nơi, Điền Năng vào trước dịch đình đợi lệnh. Nhằm lúc Tuyên Vương lâm trào, quan Huỳnh môn vào tâu rằng:

- Nay có chủ soái Trâu Bình quan sai em là Điền Năng về dâng biểu chương.

Tuyên Vương hạ chỉ cho vào. Điền Năng đến trước Kim điện triều bái hung hô:

- Chẳng hay vương điệt về trào có chuyện gì cần kíp không?

Điền Năng liền quì dâng biểu chương lên. Tuyên Vương giở tờ biểu xem thấy các việc, nổi giận mắng rằng:

- Căm giận thay loài xủ phụ, làm cho bình địa khởi phong ba, nay Yên

https://thuviensach.vn

bang dấy động can qua, biết mưu kế chi cho cô gia ngự định, lương tướng đã thiếu người chấp kích, cần vương ai bổng tịch hồng nhung, Đức Hưng quan thất thủ thế cùng Trâu Bình quan anh hung bị khốn!

Yến Anh nghe mấy lời của Tuyên Vương than trách Chung quốc mẫu thì vội vàng toán quẻ âm dương đánh tay ra biết hết các việc liền bước tới tâu rằng:

- Xin bệ hạ hãy an dưỡng mình rồng, Chung quốc mẫu chẳng phải người thường đâu, vốn thiệt là Mão Đoan tinh trên trời giáng thế, nước Tề ta có người xuống thiệt phước lớn vô hồi! Dầu cho Yên bang có bá vạn hùng binh di nữa, không đủ lo đâu, xin bệ hạ đừng buồn trách!

Tuyên vương nghe mấy lời thì phán rằng:

- Đã biết Chung nương là người trí dõng, lại thêm pháp lực cao cường, tuy vậy mà một rồng không lấy nước đặng muôn sông, độc lực khó cự đặng vạn chúng. Nay trẫm hạ một tờ long chỉ giao tiên sinh tấn triệu Chiêu Dương.

Yến Anh lãnh chỉ, thẳng vào nội cung thông báo cho nội giám hay. Quan nội giám vào tâu với Chung quốc mẫu. Quốc mẫu nghe có thánh chỉ, vội vàng đi ra nghênh tiếp để trên hương án cúi đầu làm lễ. Yến Anh đọc chiếu xong rồi nương nương mới hỏi:

- Chẳng hay thánh thượng tuyên triệu ai gia có việc chi lành hay là dữ?

Yến Anh tâu rằng:

- Bởi bên Yên sai hai vợ chồng phò mã Tôn Tháo thống lãnh 50 vạn hùng quân đã đến chiếm đoạt Đức Hưng quan rồi, còn Trâu Bình quan nay đang bị khốn nữa. Mới đây Điền Thường có sai em về dâng biểu chương, xin chúa thượng bái tướng xuất sư, vì vậy cho nên thiên tử sai ngu thần đến thỉnh ý nương nương.

Chung nương nương truyền quân nội giám sắm sửa phụng liễn, đi theo Yến thừa tướng vào trào. Tới nơi Chung nương nương vừa muốn làm lễ triều kiến thì Tuyên vương đã bước xuống Kim Loan điện cầm tay nghinh tiếp Chung nương nương mà dắt lên điện, rồi nói rằng:

- Nay Yên bang khi dễ nước ta, sai Tôn Tháo với công chúa Yên Đơn đem quân xâm phạt, vì vậy Cô vương đã lưỡng sách, ngự thê tua khá hết lòng,

https://thuviensach.vn

điểm hùng binh trực khứ giao phong, xin ngự thê phải ra công việc nước.
Chung nương nương tâu:
- Thần thiếp nhắm Yên bang không bao nhiêu chiến tướng mà dám khi thượng quốc vô nhân, phen này thiếp quyết bắt cho đặng Yên Đơn, thâu bờ cõi Dịch Châu giao giới, xin thánh hoàng đừng ngại, để mặc thiếp lo đương.
Vừa đang khi nghị luận lại thấy quan Huỳnh môn vào tâu rằng:
- Gần hoàng thành đây chừng 20 dặm, có một cái đầm, kêu là Hắc Long Đàm, mới có một yêu quái sanh ra, phái hại sinh linh dữ lắm! Hương dân đến cáo cấp, xin thánh thượng lo toan.
Tuyên vương nghe tâu cả kinh, nói rằng:
- Chẳng biết cô gia bạc đức hay sao? Cho nên trong nước đã dấy động đao binh lại thêm yêu tinh xuất hiện.
Chung nương nương tâu:
- Xin cho thiếp tới đó xem thử loài yêu quái ra thể nào?
Nói rồi truyền quân nội giám dẫn phụng liễn tới. Chung nương nương bái biệt Tuyên vương bước ào phụng liễn, đi ra Ngọ môn, hương dân dẫn đường chẳng bao lâu thì đã tới Long Đàm. Khi tới nơi mặt trời vừa gác núi, ngó thấy một vừng trăng tỏ, soi nơi dòng nước và mấy khóm sao người, rọi đáy sông sâu. Chung nương truyền quân nội giám đồn binh,cơm nước xong rồi, ở đó mà đợi.
Qua tới canh ba, Chung nương nương thấy giữa đầm sóng nổi, gió đến thổi ầm ầm có một con yêu quái dưới nước nhảy tuốt lên nhăn nanh trổ vuốt, chạy tới đụng Chung nương nương. Nương nương nạt lớn rằng:
- Đồ nghiệt súc, sao chẳng kịp hiện nguyên hình, còn muốn ta động thủ hay sao?
Con quái ấy chẳng nói chi, cứ việc xốc tới cắn Chung Vô Diệm. Hai đàng đánh nhau hơn trăm hiệp, chưa phân thắng thua. Chung nương nương liệu bề dùng sức mà đánh không thắng yêu quái được, liền niệm chú di sơn, kêu hết Lục đinh Lục giáp và bốn vị thổ thần, đều tới thỉnh lịnh. Giây phút bỗng thấy có một tòa núi ở thinh không rớt xuống chụp, đè lấy con yêu quái. Nương nương bèn tế Khổn yêu thằng lên, trói chặt con yêu quái lại,

https://thuviensach.vn

vùng vẫy chi cũng không nổi, bèn gật đầu ba bốn cái. Nương nương biết ý con quái ấy đã hàng phục mình rồi, nên mới tới gần xem lại, quả thấy một con thiên lý mã, trên đầu có hai sừng, hai mắt như sao băng, mình cao 9 thước, lưng dài 1 trượng dư, dưới bụng có 36 cái vảy, châu thân có 24 cái xoáy. Chung nương nương thấy vậy cả mừng, mới nghĩ rằng: Chẳng phải là đồ yêu quái chi, quả là trời giúp cho mình một con thần cu, dùng để chinh chiến.

Rồi việc ấy kế trời hừng đông. Chung nương nương truyền lệnh vỗ an dân xã và cấpcho tiền bạc, lại truyền nội giám sửa sang phụng liễn, trở về trào. Khi đi đặng một đỗi đường, bỗng có một trận gió nổi qua khác thường. Nương nướng ngó một hồi lâu, thấy có một ông đạo nhân đầu bạc phơi phới đi chăm chỉ đến trước mặt mà nói rằng:

- Nàng này sao lại dám bắt ngựa của ta vậy?

Chung nương đáp:

- Con ngựa này tôi mới thâu phục đặng nơi Hắc Long đàm, có phải ngựa nào của ông mà nói.

Ông đạo cả giận nói:

- Con này thiệt lão khẩu, để ta đem đồ điều kiều khấu nó cho mà coi.

Nói rồi liền kêu đạo đồng đem ra một bộ đồ ngựa, đủ các món bát bửu linh lung, rất nên xinh đạp, rồi khiến đạo đồng tra yên mang lạc lên cho con ngựa, thì không sai chút nào, ông già ấy bèn hỏi Chung nương nương rằng:

- Nàng còn nói ngựa này của nàng nữa thôi?

Chung nương nương cười mà đáp rằng:

- Ông là người xuất gia đầu phật, mà còn dùng ngựa làm gì? Vậy xin ông bán lại cho tôi, thì tôi rất cảm tạ.

Đạo nhân nói:

- Ngựa này đắt lắm, nêú muốn thì phải cho ta được một trăm tòa đền, bằng không thì cũng một trăm muôn lượng vàng thì ta mới bán.

Chung nương nương đáp:

- Ông muốn bao nhiêu cũng được, nhưng tôi nhân lúc đi đường, tiền bạc không có đem theo, xin đạo trưởng hãy chịu phiền đi với tôi tới kinh thành thì tôi sẽ hườn như ý.

https://thuviensach.vn

Đạo nhân y lời, liền biểu đạo đồng giao ngựa lại cho Chung nương nương, lại đưa cho một cây roi san hô nữa, Chung nương nương ngó lại thì không thấy hai thầy trò đạo nhân nữa. Đương khi suy nghĩ, bỗng có một trận gió thổi qua, thấy có một tờ giấy trên không rớt xuống. Nương nương truyền quân nội giám lượm lấy mà xem, thì có bốn câu thơ như vầy:

Ngựa hay đời ít có,
Yên khấu đủ mọi đồ.
Của Lê San lão mẫu,
Sai ta xuống ban cho.

Chung nương nương xem hết bài thơ thì cả mừng, liền đứng giữa thinh không tạ ơn lão mẫu. (nguyên bà Lê San lão mẫu sai con tiên thú xuống tại Hắc Long đàm giả làm yêu quái, để cho nương nương tới đó thâu phục đem về mà dùng, phòng khi bình định giang san, lại sai Thái Bạch Kim tinh hóa ra ông già đón bên đường cho những đồ yên khấu)

Rồi đó Chung Vô Diệm cưỡi ngựa đi thẳng về tới kinh thành ào ngay Kim Loan điện, Tuyên vương vội vàng xuống ngai ra mừng rỡ tiếp rước hỏi rằng:

- Chẳng hay ngự thể tới đó, có thâu trừ đặng loài yêu quái chăng?

Chung nương nương tâu:

- Không phải loài yêu quái, vốn nó thiệt là một con thiên lý mã của tiên gia.

Nói như vậy rồi đem sự việc đầu đuôi đi phục con ngựa ấy, mà đọc lại một hồi và dắt Tuyên vương ra coi con Long cu. Tuyên vương liền đi với Chung nương nương cùng các quan triều thần ra xem tỏ rõ, thì ai cũng cho là việc phước, nên mới thâu phục được con thiên lý mã. Tuyên vương xem rồi, trở về đền liền truyền nội thị dọn yến hạ công. Đương lúc yến ẩm vui say lại thấy quan Huỳnh môn vào tâu rằng:

- Nay có chủ soái Điền Thường, sai người về dâng biểu cáo cấp.

Tuyên vương liền truyền nội giám dâng lên, mở ra xem hồi lâu, rồi nói với Chung nương nương rằng:

- Trâu Bình quan bị vây gấp lắm, tướng soái đánh cự không lại biết làm sao bây giờ?

Chung nương nương tâu:

https://thuviensach.vn

- Xin chúa thượng chớ khá lo phiền để thần thiếp dẫn chư tướng đến quan ải tỏ sự thiệt hư, nếu binh Yên bang không khứng, muốn khởi bá vạn hùng sư đi nữa cũng chẳng nao núng.

Lúc ấy thừa tướng Yến Anh ra tâu rằng:

- Nay nương nương lãn soái ấn, đi chinh phạt Yên bang, thì việc chẳng phải tầm thường, xin bệ hạ ra lệnh khiến đắp một cái tướng đài tại cửa Đông môn, rồi bệ hạ đến đó đăng đàn bái tướng mà đảo khẩn với thiên địa quỉ thần, phong nương nương lên làm đại nguyên soái, như vậy mới dẹp nước Yên đặng trọn.

Tuyên vương khen phải, liền giáng chỉ cho ngự lâm quân ra phía Đông môn coi lập tướng đài. Ngự lâm quân vân chỉ, đốc quân sĩ làm chẳng bao lâu đã hoàn thành tướng đài đồ sộ. Quan huỳnh môn về phục chỉ lại. Tuyên vương và Chung nương nương đồng lên long xa thẳng tới cửa Ngọ Môn, bá quan văn võ, đều tựu đến triều bái tung hô quốc mẫu. Tuyên vương với Chung nương nương lên đài làm lễ đảo khấu xong rồi, Yến Anh liền quì dâng những đồ bửu kiếm, lịnh tiễn, và ngọc ấn. Tuyên vương liền tiếp lấy đưa cho nương nương và chúc rằng:

- Kỳ khai đắc thắng, mã đáo thành công.

Chung nương nương thâu thập các món và tạ ơn Tuyên vương, rồi dắt nhau xuống đài. Kế đó Chung nương nương thẳng tới giáo trường kiểm điểm hai mươi muôn binh mã, đội ngũ chỉnh tề đao binh rực rỡ, phong cho Điền Năng làm chức tiên hành, con gái Quản Trọng là Quản Thoại Hoa làm chức nội vệ tiên phong và hai ngàn quân ngự lâm để theo hầu hạ.

Qua ngày sau, Tuyên vương ngự đến Chiêu Dương cung truyền lệnh cho nội thị dọn yến mà tiễn biệt Chung Vô Diệm. Quân dọn xong rồi dâng lên, Tuyên vương rót ba ly rượu mời nương nương mà nói rằng:

- Ly thứ nhất, xin ngự thê hãy vì nước Tề, lo vững an xã tắc, cầu cho bình được nước Yên, thì đặng danh vang bốn biển; ly thứ nhì, phần Tôn Tháo là một người võ nghệ cao và và Yên Đơn công chúa pháp thuật cũng tinh thông, ngư thê cũng tiên pháp chân truyền chẳng thua gì, nhưng mà phải cẩn thận đề phòng; ly thứ ba, vợ chồng tuy là phân cách, binh gia thắng bại cũng sự thường, ải Trâu Bình quan như bình định đặng Yên bang, thì khá

https://thuviensach.vn

kíp ban sư, kẻo cô gia hoài vọng.
Nương nương tiếp lấy ba ly rượu rồi ta ơn quân vương và tâu rằng:
- Xin thánh thượng hãy nghỉ an nơi chín bệ, chớ có ưu phiền mà hao tổn vóc rồng; ải Trâu Bình để mặc thiếp phá xông, bắt cho được Yên Đơn mới an lòng đành dạ.
Chung nương nương lại tâu với thiên tử xin phong cho Đao Khải và Vương Đào làm chức tiên phong; Thanh Long và Thanh Hổ coi tả quân; Trần Quế và Vương Tiên coi hữu quân; Tiêu Bá và An Kỳ coi tiền quân; còn Lưu Võ coi hữu quân và kiêm vận lương thảo. Thiên tử nhậm lời tấu.
Yến tiệc xong rồi, nương nương bái biệt thiên tử dẫn binh ra phát pháo mở cửa đông môn thành kéo thẳng ra Trâu Bình quan ải.
Nói về chúa soái Trâu Bình quan là Điền Thường bị quân Yên công thành rất gấp, nên hết lòng trông cứu binh đến mà không thấy nên còn đương thương nghị với Trang Bạo lo kế thủ thành, bỗng thấy kỳ bài vào báo rằng:
- Chung quốc mẫu lãnh ấn nguyên nhung kéo binh đi gần tới thành, xin soái gia toan liệu.
Điền Thường cả mừng, bèn dẫn chúng tướng bày khai đội ngũ mở cửa thành trong đánh ra ngoài đánh vô, quân Yên vỡ loạn, Chung nương nương dẹp trống đường rồi vào soái phủ. Điền Thường, Trang Bạo và chúng tướng làm lễ triều kiến quốc mẫu xong xuôi, nương nương truyền lệnh cho ba quân vào thành an nghỉ.

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi Thứ Ba Mươi Mốt

Chung hậu một phen đối địch

Tôn Tháo hai lượt bị cầm

Còn Yên Đơn Công chúa vây hãm Trâu bình quan đã lâu cứ ngày đêm đốc quân canh thành, mà chưa phá đặng, xảy đâu có quân thám tử về báo rằng :

- Tề Vương phong cho Chung Vô Diệm làm Chinh Yên đại nguyên sóai, thống lãnh hai mươi muôn binh đã tới Trâu bình quan bảo thủ rồi.

Công chúa nghe báo bèn nói với Phò mã rằng:

- Bấy lâu, đã nghe danh Chung xủ phụ là người bản lãnh cao cường, nay nó đã tới đây, thiếp phải ra binh đánh với nó một hai trận cho biết tài cao hạ.

Nói như vậy rồi day lại hỏi chúng tướng rằng:

- Có ai dám ra đối địch với Chung xủ phụ trước chăng?

Tôn Phò mã nói:

- Vậy thì để bổn sóai đi cho.

Nói rồi liền nai nịt hẳn hoi, cầm thương lên ngựa, phát pháo dẫn theo một ngàn quân, thẳng tới dưới thành mà khiêu chiến.

Quân giữ thành vào phi báo cho Chung quốc mẫu hay rằng:

- Có tướng nước Yên tới khiêu chiến.

Quốc mẫu nghe báo tức thì nai nịt và truyền lịnh, phát hai mươi bốn tiếng hiệu pháo, rồi mở cửa thành xông ra trận, Tôn nguyên sóai xem thấy thì hỏi rằng:

- Tướng ra đó tên họ là gì? Hãy xưng danh cho ta biết.

Chung Quốc mẫu đáp rằng:

- Ta nay là Đông Tề Chung quốc mẫu, ngày trước đã khảy đặng cây Ngẫu tư cầm, ngươi chẳng có nghe danh sao còn hỏi? Vậy chớ ngươi tên họ là gì? Mau khá nói cho ta biết.

Tôn nguyên sóai đáp:

- Yên bang Phò mã, danh hiệu Tôn Tháo là ta.

Chung nương nương nói:

- Ta tưởng ngươi là ai, chớ tên ấy thiệt là một đứa vô danh tiểu tốt, có tài

https://thuviensach.vn

cán bao nhiêu, mà dám tới đây khua môi lớn họng.

Tôn Tháo nghe khi mình thì cả giận, liền hươi thương xốc tới đâm đùa, Chung nương nương đưa cây Định Tề đao ra đỡ, hai người đánh với nhau có hơn ba trăm hiệp, một đao, một thương, bên nam, bên nữ hai ngựa xây tròn như phụng lộn, bốn tay ngăn trở tợ rồng bay, sức hãy cầm đồng, chưa phân thắng bại. Chung nương nương có ý khen thầm, liền lui ngựa lại vài bước, lấy ra một phép, kêu là: Thần tiên phách, giơ lên tức thì thì bốn phía sáng ngời, Tôn Tháo ngó chẳng thấy Chung nương nương ở đâu, mà mặt mũi lại lừ đừ, tay chân thêm bải hỏai, muốn đánh mà đánh không được. Chung quốc mẫu liền quày ngựa lại phía sau, liệng lên một sợi dây Tư điêu đái và kêu nói rằng:

- Bớ Tôn Tháo! Sao ngươi không chạy đi, và sao không đánh với ta ít hiệp nữa?

Quốc mẫu nói vừa dứt lời, thì sợi dây Tư điều đã trói Tôn Tháo lại. Chung quốc mẫu bèn giục ngựa tới cầm đao giá trước mặtTôn Tháo mà nói rằng:

- Ta cũng tiếc ngươi là một đứa anh hào lương đống của nước Yên, chớ chi ngươi là người khác, thì ta thưởng cho một đao cho rồi đời, kẻo còn múa mỏ. Bây giờ ngươi đã bị Ai gia bắt rồi, nếu đó bằng lòng kêu ta Chung Quốc mẫu ba lần, thì ta thả cho về, như không thì chớ có mong trông thấy đặng mặt vợ con nữa.

Tôn Tháo nghe bấy nhiêu điều, ngẫm nghĩ hồi lâu, tính thầm trong bụng rằng:

- Làm người có kinh, thì phải có quyền, chớ như ta đã làm đến một vị Nguyên sóai, lại đi sợ chết hay sao? Ngặt vì nó dùng yêu thuật bắt mình, dầu có chết đi thì cũng uổng, chi bằng ta chịu nhục đi một chút, đặng có tính mưu kế khác thì hay hơn.

Nghĩ như vậy, liền cúi đầu kêu Chung Quốc mẫu ba tiếng, Chung nương nương mở trói thả ra tức thì và dặn rằng:

- Nay Ai gia tha cho ngươi vêé trại, mau mau biểu Yên Đơn Công chúa ra trận đối thủ với ta, cho biết tài cao thấp.

Tôn Tháo vưng mạng, liền lên ngựa, lấy làm xấu hổ vô hồi, bèn đi thẳng một nước về đến dinh, không ngó tới ai hết. Công chúa khi ấy thấy chồng

https://thuviensach.vn

mình về, mà mặt mày có sắc thẹn, thì hỏi rằng:
- Chẳng hay sóai gia xuất trận thắng bại lẽ nào mà chẳng bắt con Chung xủ phụ về cho tôi, lại mặt mày sầu thảm như vậy?
Tôn Nguyên nhung nghe hỏi, thở ra và nói rằng:
- Đừng trông sự bắt Chung Vô Diệm mà khó lòng, thôi mau mau thâu hết ba quân trở lại nước nhà, nếu còn lưu luyến tại đây, thì ắt có ngày phải chết.
Công chúa nghe chồng mình nói vậy, thì tức giận mà nói rằng:
- Rất uổng cho quan gia, làm đến một vị đường đường Nguyên sóai, mới ra đánh với đàn bà một trận, lại biểu rút quân về nước, là làm sao vậy? Còn chuyện xuất trận thế nào, xin thuật lại cho thiếp nghe thử.
Phò mã thuật kể hết câu chuyện đầu đuôi đánh với Chung Vô Diệm một hồi thì Công chúa tâm cang hỏa phát, mắng chửi Chung Vô Diệm om sòm, rồi tức thì sửa soạn nai nịt, vừa muốn xuất chinh kế bốn vị lão tướng tới bẩm rằng:
- Chúng tôi tưởng con Chung Vô Diệm không tài phép bao nhiêu, mà phiền tới Công chúa thân chinh cho nhọc sức, vậy xin để chúng tôi ra trận, nguyện bắt cho được con Xủ phụ mà rử hờn cho Nguyên sóai.
Yên Đơn Công chúa khi ấy bớt giận mới nói rằng:
- Bốn tướng đã quyết lòng, thì ta cũng đành dạ, nhưng mà con Xủ phụ hay dùng tà thuật hại người, vậy thì bốn tướng trước phải đề phòng cho lắm mới đặng.
Bốn tướng vưng lịnh, kẻ đao, người thương, phát pháo, dẫn theo năm ngàn binh xuất chiến. Công chúa thấy bốn lão thần đi rồi, liền nói với Tôn Nguyên sóai rằng:
- Bốn tướng quân đó, là tôi, lão thần của Vương phụ, nếu như ra trận có sơ sẩy lẽ nào, thì bọn ta khó liệu lắm! Bây giờ quan gia phải dẫn thêm năm ngàn quân, cung tiễn mai phục hai bên, như bốn tướng có lâm sự nguy cấp thể nào, thì truyền quân bắn ra một lượt mà tiếp cứu.
Phò mã y lời, liền dẫn quân đi mai phục. Khi Chung nương nương đương ngồi bàn luận việc quân, bỗng nghe bên dinh Yên có một tiếng pháo nổ, thì biết có tướng đã xuất trận rồi, liến cầm đao lên ngựa, mở cửa ải xông ra, thấy bốn viên lão tướng Râu bạc phơ phơ, bèn trách thầm rằng:

https://thuviensach.vn

- Yên Đơn Công chúa thiệt bất nhân, nó sai bốn ông già tới đây mà nạp mạng.

Vừa đương suy nghĩ thì bốn tướng đã xốc tới. Chung nương nương hỏi rằng:

- Ai gia chẳng giết những người vô danh, xin đó hãy xưng họ tên rồi sẽ đánh.

Bốn tướng đồng đáp rằng:

- Chúng ta là: Yên bang đại tướng trấn quốc hầu, Lý Bưu, Trương Hổ, Triệu Cường và Vương Hùng đây, nay chúng ta phụng mạng Nguyên nhung của chúng ta, tới đây mà bắt sống nhà ngươi cho biết mặt.

Chung quốc mẫu cả giận nói rằng:

- Bốn lão già đã tới số, khó trông sống ở đời, đầu muốn về nước nhà, hồn chiêm bao phưởng phất.

Bốn tướng đỏ mặt, kẻ đao người thương giục ngựa tới đánh đùa. Chung quốc mẫu cứ biểu bốn tướng trở về, kêu Công chúa Yên Đơn ra đối địch, mà bốn tướng cũng không nghe, cực chẳng đã Quốc mẫu phải đưa đao ra đỡ: Bốn tướng áp đánh nhầu, một mình Chung nương nương tả xông hữu đột, đánh hơn hai trăm hiệp, mà chưa phân hơn thua, bốn tướng thấy Chung Quốc mẫu đơn đao nhất mã, mà lẫm lẫm oai phong, bèn ráng hết sức bình sanh, tung hoành giữa trận. Lý Bưu múa cây Đồng chùy, Trương Hổ dùng cây Cương đao, Triệu Cường cầm cây Triết Phủ, Vương Hùng hươi cây Trường thương, bốn phía hiệp lực với nhau, đánh nhầu một hồi nữa. Chung Quốc mẫu lui ngựa lại và cười nói rằng:

- Bốn ông già này số mạng đã mãn rồi, không thế chi cứu lại đặng, chớ chẳng phải ta có lòng lang độc mà hại người.

Nói rồi quất ngựa chạy bay, bốn tướng tưởng thiệt, đều muốn lập kỳ công, bèn hè nhau theo đuổi. Quốc mẫu cả mừng, mới lấy một phép, kêu là Âm dương kiếng, cầm nơi tay chói ra đỏ ánh, chiếu vào mặt bốn tướng già, nghe có tiếng kêu rảng rảng, bốn tướng kiền té nhào xuống ngựa, Quốc mẫu xách đao lại, cứa cổ mỗi người một đao, mình đầu phân làm hai đoạn. Tôn Nguyên sóai thấy vậy cả kinh, kíp truyền quân cung tiễn bắn ra một lượt, tên bay như mưA bấc, Quốc mẫu liền niệm thần chú ty tiễn, thì tên vẹt

https://thuviensach.vn

ra hai bên không động vào mình chút nào hết.
Quốc mẫu khi ấy bèn ngó ngóai lại phía sau, thấy Tôn Tháo đương đốc sức bắn mình, bèn nghĩ rằng:
" Tôn Tháo là một người trung thần lương đống của Yên bang, đến sau mà hai nước giao hòa, ắt phải có va mới đặng, nếu ta bây giờ không làm cho nó phục mình, mai sau sẽ khó phân lợi hại ".
Nghĩ rồi liền kêu Tôn Tháo mà mắng rằng:
- Thằng thất phu, mày không sợ chết hay sao? Ta đã tha ngươi một phen rồi, sao còn mang mặt mo ra đây nữa, nếu ta không hại mi thì mi chẳng biết tài lực ra thế nào?
Nói rồi bèn niệm chân ngôn tức thì mây trắng túa ra mịt mù, lục đinh lục giápvà thần binh áp bắt Tôn Tháo mà trói lại. Quốc mẫu liền lấy tay diêu động, tức thì tam quân Tề đồng xông ra một lượt, quân Yên thấy chủ sóai mình đã bị vào tay giặc, đều vỡ tan bỏ chạy, không dè binh Tề chận đàng chém giết chết thôi vô số, kế đó Chung Vô Diệm niệm lầm thầm, khiến lục đinh, lục giáp dẫn Tôn Tháo tới trước mặt mà hỏi rằng:
- Bây giờ ngươi đã biết sức Ai gia chưa và tại vì sao Yên Đơn không xuất chiến?
Tôn Nguyên sóai khi ấy vòng tay mà xưng Chung Quốc mẫu và nói rằng:
- Tôi bị lần này nữa là hai, xin Quốc mẫu ra ơn dung mạng.
Chung Quốc mẫu cười và nói rằng:
- Sao ngươi biết ta không giết, mà xin ơn dung thứ.
Tôn Tháo đáp:
- Làm trai phải đền nợ nước, có chết cũng cam tâm, ngặt vì Quốc mẫu dùng yêu thuật mà bắt người, nên bổn sóai chân tâm bất phục.
Chung quốc mẫu nói:
- Thôi ngươi chớ có nhiều lời, Ai gia cũng tha cho một phen nữa, vậy nhà ngươi, về nói lại với Yên Đơn, hãy ra đây đối thủ với Ai gia, chớ đừng có trốn chui trốn nhủi ở trong nhà mà khoe hay khoe giỏi.
Phò mã nói:
- Xin Quốc mẫu tha tôi ra khỏi thì ngày mai sẽ có Công chúa tới đây.
Chung Vô Diệm liền truyền quân đem thương mã trả lại cho Tôn Tháo biểu

https://thuviensach.vn

đi về, rồi thâu binh trở lại ải.
Lúc này Đơn Yên Công chúa ngồi tại quân trướng mà đợi tin, xảy thấy quân kỳ bài vào báo rằng:
- Sóai gia với bốn vị lão thần đều lâm trận và mấy ngàn binh thảy đều hóa ra ma hết.
Công chúa nghe báo cả kinh! Kế giây phút thấy Tôn Nguyên sóai về tới. Công chúa lật đật hỏi rằng :
- Vì sao mà lang quân mặt mày hơ hãi, xiêm giáp tơi bời, còn bốn vị lão tướng ở đâu, sao chẳng thấy?.
Phò mã liền thuật hết đầu đuôi tự sự cho Công chúa nghe, lại nói:
- Hãy thâu binh trở về và nhượng Tề làm thượng quốc, nếu còn muốn đua tranh với con Xủ phụ, thì e chết hụt có ngày mà thôi.
Công chúa cười và nói rằng:
- Phò mã sao khiêm trọng người cho quá lẽ, mà làm uất hết oai phong mình, vả lại sách có chữ: Trung thần bất húy tử, còn húy tử bất trung thần, như Phò mã có sợ mà không dám gia binh, thôi thời để mặc thiếp lo mưu cự địch, kẻo con Vô Diệm nó theo khiêu khích biểu tôi ra hòai, đánh một trận mới rõ tài, há bó tay chịu nhục hay sao?.
Nói rồi liền trở vào dinh, tắm gội sạch sẽ, thay áo đổi xiêm, thẳng lên tướng đài, đặt bày hương án, đảo cáo với Hoa Vân thánh mẫu đại tiên rằng:
- Nay đệ tử thành tâm khẩn nguyện, xin tôn sư phò hộ giúp công một trận.
Lạy vái rồi xuống đài vào phòng an dưỡng. Rạng ngày Công chúa thăng trướng, các tướng hầu hai bên. Cao Kim Định lúc ấy bước ra thưa rằng:
- Ngày mai Mẫu nương xuất chiến, xin cho nhi túc theo hầu.
Công chúa nói:
- Con hãy lui vào hậu dinh an nghỉ, để mẹ ra đó sẽ có thâm mưu diệu kế.
Nói rồi liền điểm một muôn binh dõng sĩ và đội ngũ đâu đó rõ ràng phát pháo khai dinh kéo thẳng tới trước ải Tề mà khiêu chiến. Quân kỳ bài Tề hay tin ấy, vào báo cho Quốc mẫu hay, Chung quốc mẫu cũng nai nịt lên ngựa, mở cửa thành xông ra, xem thấy Yên Đơn Công chúa tay cầm Định yên đao, mình cởi ngựa sắt vàng, trên vai mang sợi Phi liêm sách (sợi dây ấy hể giáp trận thì nó hớp hồn người ta), bên tả dắt cây Hổ vị thần tiên,

https://thuviensach.vn

nặng hơn sáu chục cân, bên hữu mang cây Thiểm lôi linh chùy (nếu chùy này đánh nhằm ai tức thì phải chết). Chung quốc mẫu thấy Công chúa cốt cách thần tiên thì cứ đứng ngó hoài và nói thầm rằng:
" Ngày trước thày ta có nói: Yên Đơn Công chúa là cốt Đại Lạc địa tiên giáng sanh, nay ta mới rõ ".
Còn Yên Đơn thấy Vô Diệm hình dung kỳ quái, mỏ heo nanh gấu, mặt cọp mày thô, đầu đội mão kim khôi, mình mang thiên vương giáp, bửu cung thần tiễn rất rõ ràng. Công chúa bèn hỏi:
- Tướng đó tên họ là gì?.
Chung Quốc mẫu đáp :
- Tôi ở xứ Thương Sơn, tên là Chung Vô Diệm, lâu nay tôi vẫn nghe đại danh Công chúa văn võ toàn tài, nay gặp nhau đây thiệt tam sanh hữu hạnh. Công chúa không xét, quốc nội đã không lương tướng, trào trung lại có nịnh thần, tôi sợ cho tới khi quốc phá phu vong, thì Công chúa sao cho khỏi mang tiếng bất nhơn, bất hiếu.
Công chúa đáp lại rằng:
- Tôi cũng nghe tiếng Chiêu dương Hoàng hậu giúp Tề vương phụ bỏ nghĩa nhân, cớ sao lại khi dể giao lân, thích chữ nơi mặt sứ thần, nay lại bắt Tôn Phu nhân tôi hai lượt và giết bốn vị lão thần phen này tôi quyết cho rõ mặt Tề quân, mới trả xong oán nọ.
Chung quốc mẫu nói:
- Xin nàng nghe lời ta thâu binh về nước, cho khỏi điêu tàn ngược sanh linh, nếu đó phụ tình, tôi e sau khó phân vàng đá.
Công chúa cả giận, liền kêu Chung Vô Diệm mà nói rằng:
- Nếu như nàng muốn đấu chiến với ta, thì đánh nghề văn hay là dùng phép võ.
Chung Quốc mẫu hỏi:
- Làm sao gọi rằng văn, còn làm sao kêu rằng võ.
Công chúa nói:
- Nếu võ chiến thì hai bên bày khai thế, hươi động tam quân, đánh một trận tưng bừng, cho biết ai cao thấp; còn văn chiến là chỉ một người một ngựa, không ai đặng giúp ai, có bị thương thì được phép đem về, như chết tại

https://thuviensach.vn

chiến trường thì bỏ.
Chung Quốc mẫu nói:
- Ta bằng lòng văn chiến, mới rõi tài cao thấp.
Nói rồi ra lịnh cấm tam quân, không cho ai được cử động. Chung quốc mẫu thì cầm cây Đinh tề đao, Công chúa thì cây Phi liêm sóc, hai đàng buông ngựa chạy ra, đánh vùi có hơn ba trăm hiệp chưa phân thắng bại. Hai bên quân có mang dây, cặm nữ tướng đánh vùi hơn một trăm hiệp nữa, cây Thần đao có ý mạnh hơn, nên Công chúa mới nghĩ ra một kế, bèn quất ngựa chạy dài, Chung Quốc mẫu cũng giục ngựa đuổi theo. Công chúa liền lấy cây Hồ Lô trút ra, miệng niệm lâm râm, ở trong Hồ lô túa ra năm trăm con Hỏa Long, lửa đỏ rần rần, cháy sáng hơn ngàn dặm. Quốc mẫu cả kinh, lấy ra một vật bửu bối tiên gia, kêu là Trấn hỏa châu mà giữ mình, rồi niệm thần chú đòi Võ thần tới làm mưa. Không dè mưa xuống bao nhiêu lửa cũng không tắt. Quốc mẫu tuy là nhờ có cái Trân hỏa châu thì không xao động tới mình, còn con Long cu chịu nóng không nổi, nên nhảy dựng lên reo hí om sòm, năm trăm con Hỏa Long rượt theo đốt binh Tề, kẻ thì cháy mặt, người thì phỏng mình, chết hằng hà sa số. Khi Quốc mẫu chạy về gần tới ải thì đã cùng đường, vô phương khá đảo. May nhờ bên dinh Yên gióng chiên thâu quân, Công chúa thâu phép lại trở về trại. Phò mã và các tướng đều ra rước và chúc mừng. Công chúa hỏi:
- Vì cớ nào phu tướng khiến thâu binh, không để cho thiếp theo bắt con Xủ phụ cho rồi.
Phò mã nói:
- Bổn quan thấy Công chúa đuổi binh Tề đã rơi vào nơi trọng địa, sợ e con Xủ phụ có yêu thuật mà phu nhơn đề phòng không kịp chăng, nên bổn quan mới minh kim thâu binh. Như ban ngày đốt nó không chết thì chờ đến lúc hoàng hôn, khiến phép Hỏa Long ra một lần nữa mà đốt dinh ải nó, dầu cho nó có tam đầu, lục tý cũng khó chạy đâu cho khỏi.
Công chúa nghe nói phải cả đẹp, bèn truyền lịnh sắp đặt, chờ đến canh khuya hành sự.
Còn Chung quốc mẫu lúc ấy thâu góp tàn binh chạy vào ải, rồi kiểm điểm nhân mã lại thì chết hơn ba muôn người và ngựa, còn bị thương tích chẳng

https://thuviensach.vn

biết bao nhiêu. Quản Thọai Hoa và Điền Thường cũng bị phỏng mình. Quốc mẫu mới lấy ra một hườn liên đơn dùng nước giếng mài điều trị cho tam quân. Khi Chung Quốc mẫu dưỡng an chúng tướng xong rồi, đang ngồi nơi trướng mà lo kế, bỗng thấy quân vào báo rằng:

- Cây Sóai kỳ trước dinh, bị một trận cuồng phong đã gãy rồi.

Chung Quốc mẫu nghe báo lật đật đánh tay thì đã biết, nên kinh hãi và lo sợ vô cùng, lại trách thầm bà Hỏa long thánh mẫu, truyền phép Hỏa long ấy cho Công chúa làm chi, cho đêm nay nó tới đốt dinh trại, và mấy chục muôn nhân mã của Đông Tề, không phép chi mà sống đặng. Nghĩ như vậy, trong lòng lại thêm bối rối, nước mắt tuôn dầm dề, không biết mưu kế chi mà tính nữa. Chúng tướng thấy vậy, đều quỳ lạy, mà xin tỏ nguyên do. Quốc mẫu thuật hết các việc Công chúa sẽ đốt dinh mình cho chư tướng nghe, thì thảy đều rúng động, la khóc vang rền, Điền Năng thấy vậy, vỗ tay mà cười lớn. Quốc mẫu cả giận truyền quân bắt tới hỏi rằng:

- Đồ súc sanh! Mày không sợ chết hay sao?

Điền Năng tâu:

- Loài sâu bọ còn muốn sống thay, lựa huống chi người?

Quốc mẫu hỏi:

- Vậy chớ mày cười Ai gia việc gì đó?

Điền Năng tâu:

- Nước Tề với nước Yên, thế bất lượng lập, nay Quốc mẫu đánh tay, đã biết rõ thế thời, dầu cho tôi có khóc sáng đêm nay đi nữa mà có sống được chăng? Vì vậy cho nên tôi cười. Sau đây tôi xin nhắc lại, vậy chớ ngày trước Quốc mẫu khảy được câu Ngẫu Tư cầm và phục loài yêu quái, thần thông quảng đại, tiên phật phò trì, bây giờ mấy vị đó đi đâu mất hết đi, sao Quốc mẫu không thỉnh các ổng xuống mà cứu độ, đặng phá phép Hỏa Long của Yên Đơn Công chúa?

Quốc mẫu nghe hết mấy lời, thì gật đầu cả đẹp, liền hối Điền Năng với Vương Hữu rằng:

- Hai ngươi hãy mau đem quân ra trước dinh, coi dốc sức đào đất cho đặng chừng ba mẫu tròn, làm như cái hồ rồi lấy đất đó đắp cao lên làm một tướng đài, mà đặt ra bốn mươi chín cái ghế trác tử vào bốn góc đài để bốn

https://thuviensach.vn

hũ nước hoa, cùng lựa lấy tám đứa con trai, tám người con gái cho tinh sạch, mỗi góc bắt trấn bốn đứa, hai trai hai gái, cùng dặn chúng nó, hễ khi nào thấy có lửa Yên cháy sáng, thì nó cầm mỗi đứa một nhành dương liễu, mà hươi động liền liền. Còn trước mặt dinh, thì đặt tám người ở truồng, cùng tám hũ nước cũng theo hàng, chừng thấy Hỏa Long bay tới, thì cứ múc nước trong hũ ấy mà tưới lên.

Hai tướng vâng lịnh, trong giây lát làm rồi, trở về phục chỉ cho Quốc mẫu hay. Chung Quốc mẫu lại sai Điền Thường và Điền Năng dẫn hai mươi muôn binh đi mai phục phía trước dinh Yên, chờ thấy lửa đỏ lên, thì đánh vào Yên dinh, bắt cho đặng Yên Đơn Công chúa, còn Thanh Long dẫn theo một muôn binh mai phục bên tả, Thanh Hổ cũng dẫn theo một muôn binh mai phục bên hữu nơi dinh Yên, hễ thấy lửa đỏ, thì xông vào mà choán dinh Yên cho đặng. Bốn tướng lãnh mạng đi rồi, Quốc mẫu lại sai Vương Hữu và Quản Thoại Hoa dẫn hai muôn binhmai phục trước dinh mình, chờ binh Yên đến, bất cho đặng Tôn Long và Cao Kim Định, Trang Bạo cũng lãnh một muôn binh đi mai phục phía sau núi, chờ cho lửa đỏ lên thì đánh tới hậu dinh Yên, mà cướp lương thảo, còn phần Tống Hinh thì ở thành giữ gìn dinh trại. Phân khiến xong rồi, Quốc mẫu tắm gội xong xuôi mới vẽ ra một lá phù đốt lên, bỗng thấy bốn vị Long Thần ở trên thinhkhông sa xuống, Quốc mẫu chào hỏi và nói rằng:

- Nay có Yên Đơn Công chúa dùng phép Hỏa Long đốt dinh trại ta, xin chư thần dâng nước làm mưa, mà giữ bốn phía thành chớ cho sơ thất.

Bốn vị Long thần lãnh mạng lui ra, Quốc mẫu lại đốt một đạo linh phù khác nữa, đòi hết Nhị thập bát tú, Tứ đại kim cang, Tứ bộ lôi thần và Tứ bộ thiên vương, đều tụ đến tướng đài giúp việc; lại đòi Điếu Khách tinh quân dạy phải làm lõa thể đội một bồn nước, mà trấn tướng đài, chư thần thảy đều nghe lịnh, ai lo theo công việc nấy.

Qua tới canh ba, Yên Đơn Công chúa lên tướng đài, đốt hương vái bà Hỏa Long thánh mẫu, rồi lấy ra một cái Hồ lô, miệng niệm chân ngôn, tức thì 500 con Hỏa Long tủa ra hừng trời, nhắm hướng bay qua hinh Tề đốt phá; chẳng dè bên Tề có bọn chư vị thánh thần đương coi giữ, bỗng thấy Hỏa long bay tới, Long vương thì dâng nước biển lên, Kim cang thì đón đường

https://thuviensach.vn

lại. Lôi thần thì làm sấm nổ vang trời. Phong bá, làm gió sông thổi tới. Võ sư làm mưa xuống, Điếu Khách thì uế trược và ngậm nước phun lên, còn chư vị tinh quân đều cầm bửu kiếm mà đuổi Hỏa long. Hỏa long đã bị mưa gió, lại bị thánh thần đánh đuổi, thế vào dinh Tề không nổi, túng phải quay trở ngược về. Phong Bá lại nổi gió lớn đuổi nà theo, Công chúa thấy Hỏa long trở lại thì cả kinh, lật đật lấy Hồ lô ra, giở nút thâu vào, không dè Hỏa long chưa đốt được ai, nên sức hơi lửa còn mạnh, nên không chịu rút vào hồ lô, lại quay đốt binh Yên, lửa đỏ sáng trời, quân sĩ kêu la dậy đất, Công chúa lật đật niệm thần chú, mới thâu đặng phép vào hồ lô. Khi ấy quân Yên đang xúm nhau chữa lửa, bỗng thấy binh Tề bốn phía hò hét đánh vào. Thanh Long thì đánh với Nguyên Võ, Thanh Hổ thì đánh với Thần Võ, Quản Thọai Hoa , Vương Hữu thì đánh với Cao Kim Định và Tôn Long. Trong lúc hoảng hốt ấy, quân Yên la khóc inh ỏi vang trời, mạnh ai nấy chạy, Tôn nguyên sóai thấy dinh mình đà bị cháy, binh Tề lại đánh vào, bèn thâu góp tàn quân, hiệp với Công chúa, vừa đánh vừa lui. Khi Công chúa lui vừa khỏi vòng vây, lại thấy Chung quốc mẫu dẫn tới một đạo binh chận đánh nữa. Hai đàng bèn hổn chiến, suéc cũng còn hãy cầm đồng. Quốc mẫu lấy ra một món bửu bối anh linh, kêu là Tụ hồn binh, mà liệng lên trên không, xảy thấy khói đen mịt mịt, gió phát ầm ầm, lại có một vừng hắc vân nhắm ngay đầu Công chúa gần sa xuống, không dè Công chúa là một vị địa tiên giáng sanh, có hồng quang hộ thể, nên hắc khí sa xuống không được, cứ xẩn vẩn trên không, rủi đâu Tôn nguyên sóai và Tôn Hổ cũng vừa tới đó, hắc khí thấy có bóng phàm nhân liền sa xuống, thâu hết hồn phách cả hai cha con, té nhào xuống ngựa, Công chúa xem thấy cả kinh, liền chạy lại tiếp cứu, thì đã bị binh Tề bắt mất rồi, Công chúa hết sức tức giận, bèn lấy cây Thiểm lôi chùy mà liệng lên, (cây chùy này thiệt là lợi hại), Quốc mẫu thấy thần chùy vừa xuống, thì độn thổ trốn đi, thần chùy đánh trúng binh Tề, lớp lớp chết như kiến cỏ; quân Yên thừa thế ấy rượt theo, đuổi ra khỏi dinh mình, rồi cũng trở lại. Trong lúc hỗn loạn ấy, quân Yên bắt được tướng Tề là Điền Thường, Điền Năng với Trang Bạo , thì trời cũng vừa gần sáng, hai đàng cũng thâu binh về nghỉ.

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi ba mươi hai

THIỂM LÔI CHÙY, QUỐC MẪU VONG MẠNG

TÚY VÂN SƠN, CÔNG CHÚA BỊ CẦM

Rạng ngày, Công chúa thấy dinh trại bị cháy mất phân nửa, còn chồng con lại bị bắt hết rồi không biết kế chi mà tính. Hồi lâu nghĩ ra một kế, bèn kêu Cao Kim Định tới bảo rằng:

- Con phải dẫn ba viên đại tướng Tề mà trả và nói với Chung quốc mẫu xin đổi cha con ra.

Kim Định lãnh mạng dẫn ba tướng thẳng qua dinh Tề. Còn Chung quốc mẫu khi độn thổ về tới dinh, thấy nội thành không hề phi sơ chi hết, bèn kiểm điểm tướng sĩ thì mất hết ba viên. Chung quốc mẫu còn đang ngồi lo liệu, bỗng thấy quân kỳ bài vào báo:

- Bên dinh Yên sai một viên nữ tướng sang dinh Tề có sự cơ mật.

Quốc mẫu cả mừng bèn truyền lệnh cho vào. Kim Định vô đến dinh ra mắt Chung quốc mẫu rồi tâu rằng:

- Yên Đơn công chúa sai tôi đem ba vị đại thần qua mà xin đổi Tôn phò mã với Tôn Hổ, xin Quốc mẫu định đoạt.

Chung quốc mẫu cả mừng, liền truyền thả Tôn phò mã với Tôn Hổ ra, hai cho con Tôn Tháo liền từ biệt Chung quốc mẫu đi với Kim Định trở về dinh mình. Công chúa nghe tin chồng con đã về, lật đật chạy ra nghinh tiếp. Qua ngày sau Công chúa đòi Kim Định vào dạy hết mấy câu thần chú rồi đưa cây thần chùy cho và dặn rằng:

- Cây chùy này lợi hại lắm, con hãy đem nó theo mai phục nơi bên rừng, chờ cho mẹ dẫn dụ đặng con Chung Vô Diệm vào thì con hãy liệng cây chùy này lên và đọc thần chú mà hại nó mới xong.

Kim Định lãnh mạng. Công chúa liền nai nịt lên ngựa, phát ba tiếng pháo thẳng tới dinh Tề khiêu chiến. Quân kỳ bài vào cho Chung quốc mẫu hay, Quốc mẫu nhớ lại ngày trước Thánh mẫu có nói ngày nay là ngày tai họa mình tới. Nhưng vậy mà số trời đã định, sống thác có kỳ, chạy đâu cho khỏi. Nói như vậy, song cũng cầm đao lên ngựa nhưng sắc mặt có ý buồn

https://thuviensach.vn

rầu. Chung quốc mẫu khi ấy khiến Quản Thoại Hoa dẫn ba nghìn quân cung tiễn ra lược trận, rồi phát pháo đề binh, mở cửa thành xông ra đối chiến. Yên Đơn công chúa khi thấy Chung quốc mẫu thì chào rằng:

- Quốc mẫu bình an hé, tôi đợi ở đây đã lâu.

Chung quốc mẫu cười và nói rằng:

- Sao công chúa thuận theo lòng trời, đặng cho khỏi tàn hại sinh linh, chớ để cho đến thế đáo đầu rồi công chúa dầu có ăn năn thì đã muộn.

Công chúa nghe bấy nhiều thì cả giận, bèn nói rằng:

- Ta quyết ngày nay ra giao chiến, bắt cho đặng nàng mới đành dạ.

Nói rồi hơi cây kim sóc đâm đầu, Quốc mẫu đưa đao ra đỡ. Hai nàng đánh vùi với nhau có hơn hai trăm hiệp, mà chưa phân thắng bại, công chúa đã sắp đặt mưu kế trước xong rồi, nên đến chừng đó đâm bậy một sóc rồi quày ngựa chạy mù như gió, Quốc mẫu cũng giục ngựa đuổi theo, chạy vừa tới rừng tòng rậm rạp, Cao Kim Định xem thấy lấy cây chùy liệng lên và niệm bảy lần chân ngôn, còn Chung quốc mẫu cũng hở cơ, trước mặt ngó theo Yên Đơn công chúa, sau lưng nào biết có tiểu nhân, đến khi thấy hào quang sáng lòa đã gần đánh xuống thì mới độn thổ, mà không kịp nên bị cân thần chùy đánh trúng sau lưng, té nhào xuống ngựa chết liền. Công chúa liền nhảy ngựa lại,vừa muốn ra tay, thì bị ba ngàn quân cung tiễn của Quản Thoại Hoa bắn ra một lượt nên công chúa lại gần không được, quân Tề áp tới cướp thây Chung quốc mẫu đem về dinh. Khi ấy chúng tướng Tề đều nhóm lại kêu khóc vang trời dậy đất mà cũng không thấy tỉnh lại nằm dài thiêm thiếp thả hồn chơi tiên cảnh, còn xác hãy còn thoi thóp thôi.

Lúc này Lê San Thánh mẫu đang ngồi trong Tử tiêu cung, bỗng thấy trận gió thổi qua liền đánh tay xủ quẻ thì biết Mão đoan tinh đã bị Yên Đơn công chúa đánh nhằm một chùy, hồn gần lìa xác, bèn lật đật kêu sáu vị tiên cô dạy lấy thuốc linh đơn, và các món bửu bối, đằng vân theo với mình xuống Trâu bình quan mà cứu Chung Vô Diệm. Khi Thánh mẫu cưỡi hạc đằng vân vừa tới dinh thì nàng Trần Tam Thơ đã sa mây xuống trước và kêu Tề tướng bảo ra nghênh tiếp. Thánh mẫu và sáu vị tiên cô nhập thành rồi, thẳng vào hậu dinh, xem thấy Chung quốc mẫu còn nằm thiêm thiếp như người chết chưa chôn thì Thánh mẫu rơi lụy mà nói rằng:

https://thuviensach.vn

- Cuộc đời phù sanh như thế, danh lợi mà chi, nếu không có sư phụ đến đây thì tánh mạng con đâu còn dương thế.
Nói rồi truyền quân lấy nước giếng mài một hườn linh đơn, cạy răng Chung quốc mẫu đổ vào, lại lấy ra một hườn nữa mài mà thoa nơi chỗ bị thương, giây phút Chung quốc mẫu tỉnh hồn, mở mắt ra xem thấy Thánh mẫu và sáu vị tiên cô bèn lật đật trổi dậy, xuống quỳ lạy tạ ơn cứu tử. Thánh mẫu đỡ dậy và nói rằng:
- Đồ đệ hãy bảo trọng thân thể, ấy là tai nạn của con, phải bị như vậy. Ngày mai đây là ngày hai mươi ba, Yên Đơn hãy còn dẫn binh tới đốt dinh của con nữa, vậy thì đồ đệ chia quân ra an dinh chỗ khác một nửa, còn một nửa thì mai phục bốn phía mà thủ thành, còn bao nhiêu dinh trại kia thì bỏ không, để mặc tình cho nó đốt,sư phụ đã có tiên pháp mà thâu phục nó.
Nói rồi liền kêu Trần Tam Thơ dặn rằng:
- Ngày mai ngươi hãy dời bốn tòa thiên sơn này mà vây khốn Yên Đơn lại, còn Hứa Hùynh Tiên giữ cái Tịnh thủy lưu ly, niệm sáu chữ chân ngôn mà thâu phép Hỏa long, Hồng Tiên Nữ cầm cây lão vân tiên đừng cho Yên Đơn đằng vân trốn thoát, Công Tôn Tiên dùng cái Phá hồng kiểng đừng cho Yên Đơn độn thổ mất đi, Hồng Duyên Tiên lấy Khổn tiên thằng mà bắt Yên Đơn cho đặng, còn Vương Thanh Tiêu lãnh cây tru tiên kiếm mà chém Yên Đơn, như chém nó không đứt đầu thì thôi, đừng là hại nó nữa. Các lời ta đã dặn ân cần, chúng bây ở lại mà giúp Đại thơ cho thành công và thâu phục Yên Đơn đặng rồi thì phải mau mau trở về động.
Sáu vị tiên cô vâng lệnh, Thánh mẫu lại dặn Mão đoan tinh rằng:
- Rồi đây, bên Sở dấy động binh đao, Thập sát tinh quân nó có dùng mũi tên độc, đồ đệ hãy ghi vào dạ mà giữ mình đừng quên lời thầy dặn.
Chung quốc mẫu cúi đầu lạy tạ. Thánh mẫu liền cưỡi hạc đằng vân bay về động. Chung quốc mẫu khi ấy sai Điền Năng lên núi Túy Vân, sửa sang lại một chỗ cho thanh tịnh cũng như kiểu Bồng lai rước sau vị tiên cô lên đó mà an trú.
Nói về Yên Đơn công chúa đến ngày hai mươi ba nhóm chúng tướng lại, phân cắt việc giao binh, khi ấy Phò mã với Tôn Hổ lãnh mười muôn kéo qua dinh Tề phía hữa, Tôn Long và Kim Định cũng lãnh mười muôn binh

https://thuviensach.vn

dẫn tới dinh tả, còn công chúa bổn thân cũng dắt một đạo binh kéo tới tiền dinh. Khi ba đạo binh đến nơi, công chúa liền niệm chân ngôn, đưa Hồ lô lên, năm trăm con Hỏa long bay ra, thẳng và dinh Tề đốt tứ phía, lửa dậy hừng trời, khói lên đen ngắt, mà không thấy binh Tề động tịnh chi hết. Công chúa liền giục binh áp tới đánh vào trung dinh cũng không thấy ai, thình lình bỗng nghe súng nổ vang trời, quân reo ỏi đất mà cũng không thấy người đâu, Công chúa bèn cả nghi mà nghĩ rằng: Nếu vậy thì Chung Vô Diệm đã chết rồi nên Tề tướng sợ ta phóng hỏa mới kéo binh lên trốn nơi núi Tùy Vân mà lánh nạn đây; vậy để ta lên đó thử coi, mới tỏ căn do dường cho biết. Nghĩ rồi bèn thâu phép liền giục ngựa thẳng tới núi Túy Vân.

Khi công chúa đi được một đỗi bỗng thấy có tướng Tề ấp ra vây phủ, bên tả thì Điền Thường, bên hữu thì Thanh Hổ, trước mặt thì Vương Hữu, sau lừng thì Quản Thoại Hoa. Công chúa một mình tả xông hữu đột đánh với bốn tướng giây lâu, bốn tướng đều quảy ngựa bỏ chạy, công chúa giục ngựa đuổi theo bỗng thấy trước mặt có hai lá cờ đỏ giăng ngang, thì bốn tướng và hốn túy Vân đều mất hết, công chúa khi ấy vừa muốn quày ngựa tháo lui, lại sau lưng cũng thấy một hòn nui khác, chận bít đường. Công chúa đang khi ngẩn ngơ, giây phút bốn phía núi non muôn trượng bao giăng thế chẳng khác như người sa vào đáy giếng, công chúa lấy làm lạ, chẳng biết núi ở đâu sanh ra muôn trùng cao vót, bèn kín miệng niệm chân ngôn muốn đằng vân mà bay lên thì mình nặng như đeo đá bay lên không nổi, bèn niệm chú độn thổ thì đất cứng tựa sắt không lỗ mà chui vào đâu. Công chúa đứng tư tưởng hồi lâu bèn sa nước mắt kêu chồng mà than khóc rằng:

- Phò mã ôi! Thiếp chẳng dè trong một phút hai ngã rẽ phân, thiếp chẳng thoát đặng chốn này, vậy chàng nếu có bình an xin hay dắt con thơ về nước, mà phò hộ cho cha già, kẻo hiu quạnh.

Than khóc rồi, lại vái cúng trời phật xin phò trì, như phen này dầu có biệt ly nguyện kiếp sau tái ngộ.Chung quốc mẫu khi ấy ở trên đỉnh núi, nghe hết mấy lời của công chúa than thở liền niệm chú hô thần, đòi Thổ địa tới, bảo phải làm như vậy như vậy… Thổ thần vâng lệnh hóa ra một tên mục đồng, chăn giữ một bầy trâu, vừa đi vừa hát nghêu ngao trên đỉnh núi. Công chúa

https://thuviensach.vn

nghe vẳng tiếng người liền kêu xin cứu mạng. Mục đồng đứng trên hòn đá lớn hỏi rằng:
- Ai đó, ai đó? Có phải loài yêu quái muốn bắt trâu ta chăng?
Công chúa đáp:
- Tôi vốn thiệt người lành, chẳng phải yêu quái, tên tôi là Yên Đơn công chúa vì theo giặc Tề, nên lạc nẻo nơi mới tới đây, xin người ra ân cứu tử; chừng tôi mà về nước đặng rồi, tâu cùng vương phụ phong cho đó làm chức Trị điện tướng quân.
Mục đồng nói:
- Không dám đâu, tôi vốn thiệt Tề bang dân thứ, có lẽ nếu đi cứu tử cho cừu nhân, tôi e sau vua Tề hay đặng căn duyên ắt bị tru di tam tộc, ấy là Trị điện tướng quân đâu chưa thấy chức mà tai ương trước mặt đã mạng vong.
Công chúa nói:
- Khuyên đó hãy giúp công chớ đem lòng nghi ngại, nếu chừng ta đặng về quan ải, thì ta cho kẻ đến rước gã về cung, dẫu Tề vương có tai mắt đi chăng nữa cũng không hay không thấy.
Nói về khi mục đồng nghe công chúa Yên Đơn năn nỉ các điều thì đáp rằng:
- Rất tốt! Rất tốt! Nhưng mà xin người bỏ hết thương mã đi và nương lấy mối dây này, mới đặng toàn thân trọng. Vả lạ bốn phía núi cao vọi vọi mà một tôi làm sao cứu đặng cả người cả ngựa.
Công chúa nghe nói thì thương tiếc con ngựa vô hồi, bèn rơi lụy than thở với ngựa rằng:
- Ngựa ôi! Hai mươi năm dư mi vì ta, mà phải lìa mi tại chốn này, mi có biết chăng?
Nói rồi khóc òa với con ngựa! Kế đó mục đồng ở trên thôi thúc nói rằng:
- Nếu người chẳng khứng bỏ con ngựa hay thì ta kíp đi chăn bầy trâu hoang của ta kẻo mất hết.
Công chúa nghe nói cực chẳng đã mới lìa con ngựa ra, mục đồng xem thấy thả dây thòng xuống, công chúa nắm lấy mối dây cột vào lưng rồi mục đồng ra sức rút lên đến nơi, tức thì lại hóa ra một bầy khỉ miệng lớn, con mắt đỏ lông lá dài lượt thượt chạy lại áp cắn sợi dây mà dành xé. Công

https://thuviensach.vn

chúa khi ấy ngó lại thì đã mất mục đồng, còn bầy khỉ ở đâu tựu tới đương nhe răng múa mỏ. Công chúa thấy vậy là tâm thần bải hoải, mặt mày ủ ê, nước mắt ra dầm dề, thoạt đâu Chung quốc mẫu giục con thần cu chạy tới, chào ra hỏi rằng:

- Công chúa mạnh giỏi hé? Vậy chớ công chúa làm gì mà ở chốn non xanh một mình vậy? Công chú có biết ta là ai chăng?

Công chúa nghe hỏi liền lau nước mắt mà ngó lên, thấy Chung Vô Diệm, bèn hỏi lại rằng:

- Chung xủ phụ! Nàng còn sống đó hay sao? Hay là nàng làm ma mà nhát ta vậy?

Chung quốc mẫu đáp:

- Tôi có chết đâu. Nay tôi quyết tới đây lấy đầu nàng, đem về dâng Tề chúa.

Nói rồi kêu Hồng Duyên tiên, khiến liệng sợi dây Khổn thiên thằng lên, bỗng thấy hào quang chiếu rạng tức thì có thần Huỳnh cân lực sĩ áp đến bắt công chúa mà trói lại. Rồi đó mấy tòa thần sơn cũng biến mất, Quản Thoại Hoa bèn lượm lấy thương, ngựa của công chúa, rồi dắt công chúa thẳng đến Lư Bồng sơn hầu lệnh. Lúc ấy sáu vị tiên cô thảy đều mừng tiếp, Chung quốc mẫu nói với công chúa rằng:

- Ta đã bao phen khuyên nàng thâu binh về nước mà nàng không chịu nghe lời, nàng tại tế Hỏa long mà đốt dinh trai ha tai phen, lại dụng thần chùy một lần mà sát tử ta nữa, nay nàng đã vào tay ta rồi quyết chém lấy đầu cho biết mặt.

Chung quốc mẫu nói thì nói vậy, song nháy các tướng biểu dụ công chúa hàng đầu mà công chúa cũng chẳng nghe, cứ nằng nằng mộ thác mà thôi. Chung quốc mẫu nổi giận truyền quân dắt xuống Lư Bồng, giao cây Tru tiên kiếm cho Quản Thoại Hoa xử quyết, Thoại Hoa vâng lệnh dẫn Yên Đơn xuống dưới đất bằng chém ba gươm đầu cũng không văng, lại thấy có một đạo hồng quang hộ thể rất lạ thường, Quản Thoại Hoa thấy vậy, bèn dẫn trở lại về phục chỉ. Khi ấy tiên cô là Trần Tam Thơ bước tới nói với Chung quốc mẫu rằng:

- Vì Yên Đơn lục giáp hoài thai, quả là một vị Đại la tiên giáng thế, sự ấy

https://thuviensach.vn

rất quan hệ, ngày sau thiệt là Tề quốc đồng lương, ít lời tỏ thiệt cho Nương nương hay, hãy ta tính kế lo phương hòa hiệp.

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi thứ ba mươi ba

Chung quốc mẫu chỉ bụng làm sui

Yên Công chúa khóc cha chết giấc

Chung quốc mẫu khi nghe mấy lời Trần Tam Thơ nói, vội vã bước xuống mở trói cho công chúa, rồi rước lên Lư bồng mà xin lỗi. Sáu vị Tiên cô cũng đều tựu lại ra mắt công chúa và khuyên giải giây lâu, công chúa mới chịu, tám người đồng ngồi chuyện vãn với nhua. Chung quốc mẫu hỏi:

- Chẳng hay công chúa hoài thai đã đặng mấy tháng?

Công chúa đáp:

- Kể từ ngày hoài dương đã được bảy năm tròn.

Chung quốc mẫu nghe vậy liền đánh tay bấm quẻ, thì biết rằng trời phò hộ Tề bang ngày sau công chúa sanh được một trai đặt tên là Tôn Tẩn người đã tinh thông pháp lực lại cốt cách thần tiên, giúp Tề vương đồ sộ vững bền, tài thao lược danh vang lục quốc. Bây giờ ta phải tính trước, giao lời hứa về sau mới đặng. Nghĩ rồi bèn nói với công chúa rằng:

- Sự cừu hận đành bỏ biệt, nghĩa chị em gắn chặt keo sơn, ngày sau dầu chị sanh đặng ái kiều, tôi sẽ rước qua Tề làm Chiêu Dương hoàng hậu còn nếu sanh ra công tử cũng phải cho qua tá trợ Tề vương, xin chị hãy bằng lòng đặng cho em vui dạ.

Công chúa nghe mấy lời Chung hậu nói thiết cố liền đứng thưa rằng:

- Nương nương đã có bụng muốn tôi nỡ đâu cãi lời.

Chung hậu cả mừng liền truyền quân đặt bàn hương án ra giữa trời van vái, hai người thề nguyện xong rồi, dắt tay vãn Lư bồng bày tiệc chay ra mà trò chuyện với sau vị Tiên cô. Khi ấy Chung hậu lại có đưa cho công chúa một hột ngọc bạch bích làm tin rồi tám vị ân cần chuyện vãn.

Đây nói về Tôn nguyên soái, to, Tôn Long và Kim Định khi dẫn binh đánh vào dinh Tề, đốt phá tan hoang mà không thấy một ai ở đó, mấy cha con đương đi kiếm địch dáo dác, giây lâu binh Tề ở đâu không biết ào ra dẫy đầy bốn phía, Kim Định liền niệm chú hô phong, cát bay mịt mù, binh Tế thấy vậy thất kinh, mở vây chạy càn, đạp nhau chết thôi liều yếu. Mấy cha

https://thuviensach.vn

con Tôn Tháo thừa thắng rượt theo hơn mấy dặm xa mà không thấy công chúa bèn ngó tới phía trước nữa, thấy có một tòa núi nguy nga hiểm trùng, Tề binh đem nhau chạy lên đó. Tôn nguyên soái rất nghĩ cho công chúa vì một mình một ngựa mà vào nơi hiểm địa, e chắc khó lòng bèn giục ngựa chạy rượt theo lên đến giữa núi thì bị binh Tề đón đánh chẳng cho lên.

Lúc ấy Chung quốc mẫu, Yên Đơn công chúa và sáu vị Tiên cô đương ngồi đàm luận, bỗng có quân kỳ bài lên báo rằng:

- Có một đạo binh Yên dẫn đầu ba viên đại tướng, áp đánh giết binh Tề, đã theo lên đến nửa triền núi rồi, xin Nương nương định đoạt.

Chung hậu nghe báo thì cười và nói rằng:

- Nếu vậy đạo binh này chắc của Tôn nguyên soái đi kiếm Thơ thơ đây, vậy để cho em ra đó nghinh tiếp người vào dinh đàm luận.

Công nghe nói liền đứng dậy đáp rằng:

- Lang quân tôi tánh tình nóng nảy lắm, nếu gặp Nương nương e sanh sự bất hòa, vậy xin để cho tôi ra rước, đặng phân trần điều hơn sự thiệt đã.

Chung hậu y lời, công chúa lên ngựa xuống núi, cha con Tôn Tháo gặp mặt thì mừng rỡ vô hồi hỏi đâu đuôi tự sự. Công chúa nghe hỏi thì rơi lụy rồi thuật lại hết từ khi đánh vào dinh Tề cho tới lục bị bắt dẫn ra chém làm sao đều thuật hết, rồi phân rằng:

- Nhưng vậy mà may, đã kết nghĩa chị em, tình đồng như cột nhục.

Cha con Tôn Tháo và Cao Kim Định nghe nói cả kinh, muốn một trận tử sanh, đặng trả thù cho công chúa. Công chúa nói:

- Không sao đâu! Ta từ nhỏ tầm sư học đạo, đến mười tám tuổi hạ san, đã từng nhiều trận gian nan mà chưa thấy ai như Chung Vô Diệm, đã thần quảng đại, lại pháp lực cao cường, chúng ta chẳng phải tay địch thủ đâu, đừng làm vơ mà mang họa. Vả lại đã kết nghĩa làm cốt nhục, thề nguyện với đất trời rồi, nếu ai nói sai lời, thời chẳng khỏi tử về đao kiếm.

Tôn Long, Tôn Hổ nghe mẹ nói thì hầm hầm nổi giận, Kim Định cũng dạ bất bình, quyết một trận giao chinh, cho rõ tài cao thấp. Tôn Tháo nói:

- Mấy con đừng khua mõ, đem sự chết tới mình. Cha nghĩ lại. Pháp lực như mẹ con kia mà còn không làm lại huống chi là mấy con. Thần chùy đánh nó không chết. Hỏa long đốt nó trơ trơ, võ nghệ rất đỗi như cha đây cũng bị

https://thuviensach.vn

cầm hai lượt, nay mẹ con cũng bị bắt nữa, lại đã có giao kết với người rồi, phần trong mình mẹ con có thai nghén, sự gái trai cũng chưa hay, đến nay thức thời vụ như vầy mới gọi là hào kiệt. Bây giờ cuộc oán thù đã hòa hiệp làm ái ân, trước là hai nước giao lân, sau lại muôn dân an lạc.

Đang khi bàn luận, bông nghe lạc ngựa xa xa, phút chốc thấy một viên nữ tướng mặc bạch giáp, tay cầm cây Cang đao, mình cưỡi con đào hoa mã, anh em Tôn Long vừa muốn đưa thương ra đánh, Công chúa trợn mắt và nói rằng:

- Chúng không được động thủ, người ấy là một vị tiên phong của Chung quốc mẫu sai ra, tên là Quản Thoại Hoa đó.

- Tôi vâng ý của Chung nương nương tới thỉnh phò mã với công chúa cùng hai vị công tử lên thảo dinh đàm luận.

Tôn nguyên soái y lời, Thoại Hoa trở về phục chỉ. Chung hậu bèn nói với sáu vị tiên rằng:

- Tiên phàm khác tục, vậy xin mời sau vị ra sau Lư bồng an nghỉ.

Sáu vị tiên cô đáp:

- Nay đại sự đã thành rồi, chị em tôi xin phản hồi động, như có gì bất trắc nữa, thì chị em tôi sẽ xuống giúp cho.

Chung hậu cầm lại không đặng, sáu vị Tiên cô đằng vân bay về Lê San điện. Kế đó Chung hậu truyền quân bày khay đội ngũ ra nghinh tiếp Yên binh, Tôn phò mã và công chúa xuống ngựa đáp lễ, rồi đồng vào dinh phân ngôi chủ khách mà ngồi. Chung hậu đỡ công chúa dậy mà rằng:

- Một ngày đã kết nghĩa chị em, sách có câu Thuần xỷ chi hạng, xin chị chớ nghi nan em giúp cho mười muôn binh mà trước để báo thù cho vương bá, sau là phục cực giang san. Yên ban mà vững đặt âu vàng, thời Tề quốc cũng bền chung.

Công chúa cúi đầu từ tạ, Nương nương giải ra về, cha con Tôn phò mã và công chúa cũng đã huề, đưa Quốc mẫu ra khỏi dinh rồi mới trở lại.

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi Thứ Ba Mươi Bốn

NƠI TRƯỜNG ĐÌNH, TUYÊN VƯƠNG RƯỚC VỢ
TRIỆT LONG SAN, TIẾT CÔN PHẢN VUA

Khi hai vợ chồng phò mã đưa Chung hậu về ải rồi, trở vào dinh, kiểm binh mã, và truyền lệnh quày hiếu cư tang, áo trắng, cờ trắng tướng sĩ một lòng chờ binh Tề qua thì nhổ dinh về nước.

Khi Chung hậu từ biệt hai vợ chồng phò mã trở về dinh, liền tra điểm mươi muôn binh ròng và lựa tam viên tướng giỏi, sai qua giúp cho công chúa. Phò mã bèn kiểm duyệt họ tên binh tướng của Tề, biên vào sổ sách xong rồi liền truyền lệnh nhổ trại phát pháo thẳng tiến tới Đức Hưng quan, hiệp với Cao Khôi kéo trở về nước.

Nói về Chung hậu nghe bên dinh Yên phát pháo, thì đã biết công chúa hồi binh rồi, bèn truyền chỉ cho tam quân mình, sửa soạn ban sư và giao các việc cho Điền Thường và Điền Năn coi giữ quan ải. Chung hậu sắp đặt sau trước xong rồi, khiến phát pháo khi thành, chỉ thẳng Lâm trí mà trở lại. Lúc này vua Tuyên vương lâm trào, có quan Huỳnh môn vào tâu rằng:

- Nay Chung mẫu hậu đắc thắng, đã ban sư hồi trào, cách vương thành chẳng có xa, xin Thánh hoàng định đoạt.

Tuyên vương nghe tâu có ý buồn, bèn nghĩ thầm rằng: Ta tưởng sai con xủ phụ ra binh chuyến này đã nạp mạng cho hai vợ chồng Tôn Tháo rồi, không dè nay nó lại bình đặng Yên bang, làm cho ta tấc dạ bàng hoàng, chẳng biết kế chi mà toan liệu. Bụng đang suy nghĩ, thấy Yến thừa tướng bước tới tâu rằng:

- Chung quốc mẫu dẹp an Yên tặc, có công lao bình định giang san, xin Thánh hoàng ngự giá thân nghinh nơi Đình dịch, như vậy mới vui lòng kẻ xông tên đục pháo, đặng phò tá Tề bang cho đồ sộ vững bền, xin Thánh thượng đi theo ngu thần sở tấu.

Tuyên vương nghe phải cả đẹp bèn truyền cho văn võ bá quan, sắm sửa

https://thuviensach.vn

long xa phụng tán, phát hai mươi bốn tiếng pháo dẫn nhau ra cửa Tây môn, đi chừng mười dặm, đến nhà trường đình trú lại mà đợi.

Chung hậu nghe tin Tề vương thân nghinh thì nghĩ thầm rằng: Hôn quân này thiệt khéo làm bộ, lúc trước ta suất sư thì đăng đàn bái tướng, ngày nay ban sư lại ngự giá thân nghinh, ngoài mặt thì làm bộ đa tình, mà trong ruột dường như dao cắt. Chung hậu vừa đi vừa nghĩ, chẳng bao lâu tới Dịch đình, khi ấy Tề vương liền truyền cho văn võ, sắp ra hai hàng mà tiếp rước. Chung hậu vừa tới xuống ngựa tâu rằng:

- Thần thiếp giáp trụ nơi mình, không đặng trọn lễ, xin Thánh hoàng tha tội.

Tề vương làm tuồng hơn hở, bước lại cầm tay Chung hậu mà rằng:

- Trẫm với ngự thê cách mặt đã lâu nay gặp nhau đây, thiệt đã thỏa tình hoài vọng.

Nói rồi liền dắt tay vào nhà trạm mà đãi trà, bá quan đều hầu chực hai bên, Tề vương mới hỏi Chung hậu rằng:

- Chẳng biết ngự thê xuất trận binh phục Yên ra thế nào?

Chung hậu bèn tâu hết, từ khi binh mới tới Trâu Bình quan cho đến khi bình định giao hòa và kết hôn nhân cho vua nghe. Tề vương cả mừng nói rằng:

- Trẫm có ngự thê thiệt là giang san rất có phước!

Trò chuyện rồi truyền quan bày tiệc hạ công, yến ẩm xong xuôi mới ngự giá về thành, văn võ triều bái xong rồi, Tề vương bèn truyền chỉ khao thưởng tam quân, cứ theo thứ mà thăng thưởng. Chung hậu lại thuật sự Yên bang, Tấn Anh soáng ngôi. Và có cho Yên Đơn công chúa mượn mười muôn binh, nay lại xin Tuyên vương hạ chỉ cho chủ soái Trâu Bình quan phát thêm mười muôn binh nữa, thẳng qua Dịch châu mà giúp cho công chúa, Tề vương nhậm lời tâu, giáng chỉ sai đi liền, rồi bãi chầu.

Nói về lúc Tề vương lui chầu bèn đi thẳng qua Chiêu Dương cung trò chuyện với Chung hậu, chẳng hay ngày vắn tình dài, bỗng chốc đầy trời sao sáng. Chung hậu khiến cung nga bày yến, dâng rượu cho Tề vương ít chén giải muộn. Tề vương khi ấy ngẫm nghĩ tới đó rất ưu phiền, bụng thì giận mà miệng chẳng dám nói ra, mới nghĩ rằng: Dân gian còn một chồng đôi

https://thuviensach.vn

vợ huống ta không năm thiếp bảy thê, thảm thương thay thứ hậu Cao phi. Còn Chánh hậu thời như yêu quỷ, ngó thấy mặt đà rầu rĩ, có lẽ đâu thân thỉ nài hoài, dầu nó muốn động xuân tình mà ép trước nài mai, thì ta phải dẫn hỏa dục một hai từ chối, bây giờ biết tính làm sao cho khỏi, đêm nay e mắc kế con này.

Chung hậu xem mặt Tề vương có sắc buồn cũng đã biết ý, bèn than thầm rằng: Vì Thánh mẫu sai ta bình liệt quốc mà tủi cho thân bạc phận vô duyên, đêm nay thấy Tề vương bụng đã bất yên, chắc có sự ưu phiền chi đó, vậy để ta nói một hai lời chọc nó, coi ý tứ đó thế nào? Nghĩ rồi bèn kêu cung giám mà hỏi rằng:

- Bây giờ canh mấy vậy?

Cung giám tâu:

- Thưa, đã quá canh hai.

Chung hậu bèn truyền nội giám dâng rượu, rồi nói rằng:

- Đêm nay Thiên tử ngủ tại Chiêu Dương, vậy bây hãy sửa sang nệm gối.

Tề vương nghe nói hỡi ôi, mới sanh ra một kế, cười với Chung hậu mà nói rằng:

- Đêm nay trẫm muốn ở lại đây mà bồi bạn với ngự thê, song hiềm vì ngự thê chinh chiến mới về hãy còn mệt mỏi lắm! Vả lại, sự ái ân chồng vợ cho thiếu chi ngày, vậy để hôm nay cho ngự thê an dưỡng tâm thần, rồi sau sẽ vầy duyên cũng chẳng muộn.

Chung hậu nghe nói muốn tức cười và nghĩ thầm rằng:

Lão hôn quân thiệt là nhiều chuyện, trong lòng đã chết điếng mà kiếm điều nói phỉnh cũng hay. Thôi thôi, ta cũng bớt tay, để cho lão đi đâu đi cho rảnh.

Nghĩ rồi liền truyền quân nội thị sửa xoạn xe giá, đưa vua về cung. Tề vương nghe nói hết sức vui mừng thoát đặng khỏi dường như chim khỏi rập. Lúc ấy Tề vương lại giả bộ cầm tay Chung hậu mà dục dặc một cách trìu mến vô hồi! Chung hậu cũng tạ ơn và tâu rằng:

- Xin Thánh thượng chớ có đem lòng lưu luyến, hãy còn nhều ân ái về sau.

Tuyên vương gật đầu, bước lên long xa, đi qua Đông cung mà nghỉ an giấc điệp.

https://thuviensach.vn

Qua bữa sau Tuyên vương lâm trào, văn võ bá quan triều bái xong rồi, quan Bình bộ thượng thư bèn quỳ tâu rằng:

- Nay có đảng thảo khấu ở núi Triệt Long sơn, tên là Tiết Côn, đánh phá cõi bờ, đòi mượn lương thảo rất nhiều, quan địa phương không cho và ngăn chống chẳng lại, mời cử sở về xin binh cần kíp.

Tuyên vương nghe tâu cả buồn, bèn nghĩ rằng quốc vận nước Tề đã gần suy sụp, cho nên mới sanh ra sự binh đao hoài, mới bình phục đặng Yên bang, nay lại Tiết Công tạo phản. Nó thiệt là thằng hảo hớn, chiếm nũi Triệt Long có mười mấy năm dư, cứ thường năm cho lương thực hoài, hao tổn của triều đình biết bao nhiêu vàng bạc, như vậy mà nó còn đành lòng làm ác, làm cho sĩ tốt chết oan. Nghĩ như vậy bèn hỏi các quan rằng:

- Trong ban võ bá có ai dám lãnh ấn Nguyên nhung đi trừ an giặc cỏ?

Hỏi luôn ba tiếng mà bá quan đều nín thinh, Tuyên vương cả giận phán rằng:

- Lời thánh xưa có câu: Vua xem tôi như thủ túc, tôi vua như phúc tâm, nay trẫm có sự rầu, mà bá quan không ai giùm giúp đặng chút nào hết, như vậy thiệt là bọn túi cơm giá áo, chẳng có ai xích đởm trung tâm, lúc thái bình thời nhờ quốc lộc quân ân, cơn bát loạn thảy đều co đầu rút cổ.

Yến Anh khi ấy bước ra tâu rằng:

- Xin Thánh hoàng bớt oai thạnh nộ, ngu thần tiến cử một người, trừ hung đồ như trở bàn tay, giết thảo khấu không đầy nháy mắt.

Tuyên vương hỏi:

- Vậy chớ tiên sinh tiến cử ai?

Yến Anh tâu:

- Xét trong Tề trào lương tướng ít người sánh kịp Tiết Côn, tôi nghĩ lại đường đường một vị quốc vương đâu há nhịn thua thằng thảo khấu, nếu chẳng có tay Chung vương hậu, thì ít ai trừ đặng Tiết Kế Nguyên, xin vời vương hậu tới điện tiền đặng lo toan việc nước.

Tuyên vương nghe nói chau mày và nói rằng:

- Trẫm tưởng khanh bảo tấu ai, không dè là Chung Vô Diệm nữa. Mới đây có một chuyện khó nỗi nói ra vì bởi hôm qua trẫm với Chiêu Dương hạ tiệc, thấy Quốc hậu lòng càng tư thiết, nên trẫm phải kiếm việc tháo lui, sợ

https://thuviensach.vn

e lòng gã chẳng vui thời ta khó mở môi nói chuyện. Vả lại nó mới binh phục Yên bang, công lớn ban sư về chưa được mấy ngày dễ đâu nó chịu khó nhọc vậy hoài, sợ uổng tiếng tiên sinh bảo tấu.

Yến Anh lại tâu nữa rằng:

- Vương hậu là một vì tinh tú, chẳng phải như các ả ca nhi, xin Thánh hoàng giáng chỉ, cho hạ thần vào yết kiến Chiêu Dương.

Tuyên vương y tấu, liền viết chiếu giao cho Thừa tướng cầm đi. Khi Yến Anh tới Chiêu Dương cung, nội giám vào tâu cho Chung hậu hay. Chung hậu lật đật bước ra nghinh tiếp thánh chỉ. Rồi đi bộ với Yến Thừa tướng, thẳng tới Kim loan điện, triều bái Thiên tử. Tuyên vương vội vã xuống ngai rước Chung hậu, vợ chồng đồng ngồi nơi kim ỷ, khi ấy Chung hậu tâu rằng:

- Chẳng hay Thánh thượng cho đòi thần hậu có việc chi, hay quốc gia đại sự chi?

Tuyên vương giả cười mà nói rằng:

- Vương hâu ôi! Cô gia tài sơ học thiển, phước bạc ngôi giàu, lại trong triều không có kẻ lương thần mà ngoài nước nhiều tay nghịch đảng, còn ngự thê đã thần thông quảng đại lại thêm võ nghệ cao cường mới đây phục đặng Yên Đơn, bốn biển thảy đều nghe tiếng. Nay cô gia có một chuyện, vì Tiết Côn nó làm phản nơi Triệt Long, dầu ngự thê mà chẳng có tưởng tình xin hãy thương lấy Tề bang lê thứ.

Chung hậu nghe nói cười thầm và nghĩ rằng: lão hôn quân này thiệt nhiều lời! Lúc thái bình chê ta là yêu quỷ, tới khi có việc đòi ra năn nỉ ỷ ôi! Thôi thà để va làm đứa vô tình, đâu có lẽ mình làm thinh mà ngó vậy. Nghĩ rồi bèn tâu rằng:

- Tiết Côn là một thảo khấu, có sá chi mà làm mệt dạ Thánh hoàng, dầu nó có tám cánh bảy đầu, cũng chẳng đủ chi lo sợ.

Tuyên vương thấy chịu cả mừng bèn hỏi:

- Như ngự thê lãnh ấn thì muốn dùng bao nhiêu binh?

Chung hậu tâu:

- Đồ ăn cướp trong rừng, dùng ba ngàn binh là đủ.

Tuyên vương rất đẹp. Chung hậu từ tạ về cung, vua cũng truyền bãi trào ai

https://thuviensach.vn

về dinh nấy.
Rạng ngày, Chung hậu nai nịt lên ngựa, thẳng tới trước giáo trường, kiểm điểm ba ngàn nhơn mã, khiến phát pháo, mở cửa thành kéo binh ra. Tuyên vương cũng ngự giá tống hành và văn võ bá quan thảy đều đón đưa đủ mặt. Tuyên vương lúc ấy cầm tay Chung hậu mà nói rằng:
- Trầm cầu cho ngự thê mau dẹp an giặc cỏ kẻo trẫm ở nhà đêm ngày hòai vọng.
Chung hậu tạ ơn vua rồi tức thì chỉnh khai đội ngũ, thẳng dặm tới đất Ba Châu (thuộc về tỉnh thành Tức Mặc). Khi binh kéo đi chẳng đặng mấy ngày, bỗng đâu gần tới chốn. Quân kỳ bài khi quay trở lại báo rằng:
- Núi Triệt Long trước mặt, cách đây chừng năm dặm, xin Nương nương phát lạc.
Chung hậu nghe báo liền giục ngựa đến xem địa thế, rồi kiếm một hòn núi khác thiệt cao, mà dồn binh ra làm hai đạo, một nửa ở trên núi để coi thế giặc, còn một nửa đóng dưới triền để phòng khi cướp dinh. Đồn trú xong, Chung hậu thăng trướng, binh tướng đứng đều hai bên. Chung hậu nói rằng:
- Có tướng nào dám tới sơn trại mà khiêu chiến chăng?
Điêu Khải ra lãnh mạng. Chung hậu mới dặn rằng:
- Thằng sơn tặc này chẳng phải tay tầm thường, như tướng quân có giao chinh, phải đề phòng cho cẩn thận.
Điêu Khải dạ dạ lui ra, dẫn theo năm trăm binh, tới trước sơn trại xỉ mạ bọn lâu la mà khiêu khích.
Nói về chủ trại núi Triệt Long sơn là Tiết Côn, tự là Kế Nguyên, đang ngồi nơi Tụ nghĩa đường đàm đạo thì thấy quân lâu la vào báo:
- Tề vương sai Chung Vô Diệm tới đánh, xin trại chủ liệu bề, kẻo tướng Tề lờn dể.
Tiết Côn nghe báo nổi giận hết lớn rằng:
- Tề vương cớ sao lỗi hứa thường năm ta mượn lương tiền, bây giờ làm sao lại ở đảo điên, cất binh mã băng miền xâm phạm? Thề bất dung nghịch tặc, quyết nhất trận thư hùng.
Nói rồi nai nịt cầm thương lên ngựa, bên tả mang cung, bên hữu đai tên,

https://thuviensach.vn

phát pháo mở cửa trại, dắt lâu la xuống núi. Hai đàng xáp trận xưng hỏi họ tên. Tiết Côn nói:
- Làm trai như ta trong liệt quốc anh hùng ai mà chẳng nghe danh, nước Tề khi dễ lắm, hứa mỗi năm đưa nạp kim ngân giờ lai sanh lòng bội bạc, hôm nay ta mà không lấy được đầu ngươi quyết không về sơn trại.
Điêu Khải nghe nói cả giận, mắng rằng:
- Đồ sơn tặc, mầy đừng khoe giỏi mà lầm phải ta, cứ thường năm xâm phạm nước nhà nên Thiên tử sai Nương nương hưng binh vấn tội, chết bêu đầu đã tới, mầy còn khua mỏ nổ gì?
Tiết Côn nghe nói phừng phừng lửa dậy, hươi thương chạy lại đâm nhau. Điêu Khải đưa đao ra đỡ. Đánh hơn ba mươi hiệp, Điêu Khải đuối sức quày ngựa chạy dài. Tiết Côn giục quân đuổi theo đâm trúng Điêu Khải một thương nhào xuống chết tốt. Tiết Côn khi ấy thừa thế đuổi giết binh Tề vỡ chạy tứ tán, bèn thẳng tới dinh Tề nói với quân tuần rằng:
- Bây hãy vào nói với Chung Vô Diệm rằng, có Đại vương ở núi Triệt Long đã tơi, xin mời Quốc mẫu ra nói chuyện, bằng không ta sẽ đốt dinh trại, một tấc cỏ cũng chẳng còn.
Quân Tề đem lời ấy vào tâu cho Chung hậu hay, Chung hậu nổi giận lôi đình, bèn hỏi các tướng.
- Có ai dám ra bắt sơn tặc ấy mà trả thù cho Điêu tướng quân không?
Hỏi vừa dứt lời, có một tướng ứng thính xin đi. Chung hậu xem lại là Vương Bao, chức hàm Hữu tiện tướng quân. Chung hậu nói:
- Vương tướng quân có xuất trận thì phải đề phòng lắm mới được.
Vương Bao vâng lệnh, phát ba tiếng pháo mở cửa dinh xông ra. Tiết Côn xem thấy tướng Tề mình mặc huỳnh giáp, đầu đội huỳnh khôi, cưỡi ngựa Thanh tòng mã, tay cầm trường thương bèn hét lên một tiếng mà hỏi rằng:
- Tướng Tề tên gọi la gì, hãy nói mau mà chịu chết?
Vương Bao đáp:
- Tề Tuyên vương giá tiền, Chung nương nương huy hạ, Hữu tiện tướng quân, tên Vương Bao là ta, nay ta ra trận quyết giết cho đặng người mà trả thù cho Điêu Khải.
Tiết Côn nổi giận hươi thương đâm đùa. Vương Bao bèn cản đánh, hai

https://thuviensach.vn

tướng giáp trận hơn bốn chục hiệp có dư. Vương Bao biết ý đề phòng. Tiết Côn đâm bậy một thương rồi quay ngựa mà chạy. Vương Bao nói:
- Hết khoe tài thần võ, còn đâu khua mỏ anh hùng, mới một trận giao phong đã cong lưng chạy miết.
Vừa nói vừa quất ngựa rượt theo, Tiết Côn trông thấy mừng thầm, bèn lấy ra một phép kêu là Bá luyện thần chùy ném lên trên không mà nói rằng:
- Bớ tướng Tề hãy coi thần chùy của ta đây.
Vương Bao nghe nói, ngửa mặt lên xem, thấy ngay một đạo hào quang nhắm ngay đầu mình sa xuống. Vương Bao hồn bất phụ thể, kế bị thần chùy đánh trúng sau lưng ngã nhào xuống ngựa. Tiết Côn lướt tới cắt đầu rồi tới trước dinh Tề mà khiêu chiến nữa. Quân kỳ bài vào tâu cùng Chung hậu rõ. Chung hậu vội vã nai nịt cầm đao lên ngựa và dẫn theo tám viên tướng cạnh cùng năm trăm quân ngựa lâm đồng xông ra trận.
Tiết Côn xem thấy nữ tướng cầm binh, hình dung cổ quái, thì biết là Chung Vô Diệm bèn nói:
- Bớ con nữ tướng kia. Có phải mà là Chung xủ phụ chăng? Như mày vậy có bao âm khí lực mà dám thượng trận thi tài, ta bảo cho hay, hãy mau trở về xách giỏ hái dâu cho an phận, chớ như ta đây mười hai nước thảy đều chạy mặt, khuyên mày đừng kể chắc mà chết chẳng toàn thây.
Chung hậu nghe thấy nổi giận nhưng xem thấy tướng giặc tuổi chừng hai tám, mà sức mạnh muôn người, mặt trắng môi hồng, mày thanh mắt lộ, thì có ý khen thầm, đánh tay bẩm quẻ, mới hay là Đông đẩu tinh quân giáng thế, nên quyết dằn lòng khuyến dụ, về phò tá Tề bang, quả thật là một vị anh hùng lương đống. Nghĩ rồi mới kêu Tiết Côn mà nói rằng:
- Bớ thằng giặc cỏ chớ phạm oai trời, tài lực chi mà mỗi năm theo đòi lương thảo, nhưng nay thiên đình đã đáo, kịp mau phục tội quy hàng, chớ nên ỷ thế dọc ngang thì ta không dung thứ.
Tiết Côn hầm hầm giận dữ, cầm thương giục ngựa tới đâm ngay. Chung hậu cũng lẹ tay đưa đao ra đỡ, hai đàng hổn chiến có dư trăm hiệp ngoài. Chung hậu cứ khen tài, Tiết Côn cũng khen thầm Chung hậu. Hèn chi bốn biển vang danh nay mới rõ tài nữ tướng, vậy quyết ý dụng tình, lập mưu trá bại.

https://thuviensach.vn

Khi Tiết Côn lập kế xong, đâm bậy một thương giục giục ngựa chạy nai. Chung hậu mới nghĩ rằng: Thằng này tài lực hơn chúng, thương pháp như thần, sao lại chạy ngang, chắc có kế gian, nên dùng mưu trá bại, như ai đây sợ hại chớ ta đây chẳng nao. Nghĩ rồi liền giục ngựa đuổi nhào, chạy theo vừa gần tới, Tiết Côn xem thấy có ý mừng thầm, bèn lấy cây thần chùy liện lên trên không, hào quan túa ra sáng giới. Chung hậu xem thấy cả cười, lấy tay chỉ phép mà nói rằng:

- Thần chùy sao không trở lại mà đánh Tiết Côn?

Khi ấy phép thần chùy liền quay trở lại. Tiết Côn thấy phép mình sao chẳng linh nghiệm, muốn đánh lại mình, tức thì đọc chú thâu chùy vào hồ lô, rồi hươi thương lướt đánh. Chung hậu cũng đưa đao ngăn đỡ, hai đàn đánh vùi một trận nữa, trống gióng vang trời, quân reo dậy đất, đánh hơn ba trăm hiệp dư mà sức cũng cầm đồng. Chung hậu vừa đánh vừa nghĩ thầm rằng: Tiết Côn là tướng tài, nếu dùng sức mà đánh hoài tới năm sau năm cũng chưa bình phục được nó, chi bằng dùng tiên phục mà giết phứt nó đi mớ xong chuyện. Nghĩ như vậy rồi lại nghĩ rằng: Vì nó là một vị tinh tú giáng sanh, đặng làm thượng tướng cho nước Trần, nước Lương và nước Tề mình, nếu nghịch thiên đạo mà giết nó đi thì uổng lắm! Thôi để kiếm kế khác thâu phục hắn mới xong, để ngày sau dùng giúp tay chân cho đỡ.

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi thứ ba mươi lăm

Chung hậu khuyên quy thuận,

Tiết Côn túng thế giả hàng

Nghĩ rồi hai tay làm bộ run rẩy, chém bậy một đao, quày ngựa chạy mùa như gió. Tiết Côn tưởng Chung hậu đuối sức chạy thiệt, bèn giục ngựa rượt theo. Nguyên con thần mã của Chung hậu chậy đã hay, mà con Bát ngọc mã của chúng Tiết Côn chạy cũng giỏi. Chung hậu nghe tiếng lạc ngựa gần tới, liền lấy dây Khổn tiên thằng liệng lên trên không và niệm chú lầm thầm, giây phút có mây trắng chớp bủa tứ giăng. Tiết Côn không biết là vật gì, kế chân tay đều bị trói, vật nhào xuống ngựa cả mình đều mê sảng. Chung hậu khi ấy lướt tới cầm đao kề ngang cổ Tiết Côn kêu và hỏi rằng:

- Sơn tặc còn khoe tài ỷ sức nữa thôi?

Giây phút Tiết Côn tỉnh lại mở mắt ra thấy Chung hậu thì nói rằng:

- Bớ con xủ phụ! Kẻ trượng phu ở đời làm cho minh minh bạch bạch, sống cũng không mừng, chết cũng chẳng sợ, nay mày đã dùng yêu thuật mà bắt tao, có giết thì giết đi, chớ để làm gì mà đợi đó.

Chung hậu nói:

- Mạng mi sống chết trong tay ta, nếu mi muốn chết thì một đao đã rồi đời, song ta e người còn oán trách, thôi, ngươi phải cải tà quy chánh theo ta cùng đầu phục vua Tề, trước là ấm tử phong thê, sau lại lưu phương thiên tử, chẳng hơn là ở miền sơn trại, cứ làm ăn cướp cả đời mà tốt gì?

Tiết Côn nghe nói hội ý gật đầu bèn nói rằng:

- Xin thủng thẳng để cho ta còn nghĩ lại rồi phân trần.

Chung hậu khi ấy bèn đứng giang ra một bên, bốn tên đầu mục và bọn lâu la ngó thấy chủ trại mình bị trói thảy đều hoảng kinh áp ra một lượt mà vây đánh Chung hậu. Quân Ngự lâm bên Tề cũng xốc vào trợ lực, hai đàng đương lúc hỗn chiến, quân lâu la thừa thế đến giựt Tiết Côn mà đem về trại. Còn Chung hậu mắc rượt theo bốn tên đầu mục, chừng trở lại thì không thấy Tiết Côn bèn thâu binh về dinh an nghỉ.

Nói về quân lâu la khi khiệng đặt Tiết Côn đem về sơn trại, xúm lấy dao cắt

https://thuviensach.vn

dây trói, cắt cứa giây lâu đâu cũng còn ý đó. Tiết Côn mới nói với bốn tên đầu mục rằng:

- Ta vẫn nghe muốn phá đổ yêu pháp thì phải dùng máu chó mực mới đặng xong.

Quân lâu la vâng lệnh lật đật đi kiếm chó mực cắt cổ lấy máu trâu phết cùng mình, rất đỗi hôi tanh, mà mở cũng không đặng. khi bọn lâu la đã hết phương cứu giải, bèn mắng chửi Chung hậu om sòm, kế thấy trời đã hoàng hôn, quân lâu la dọn bày một tiệc rượu. Tiết Côn mới uống vào đặng vài chén, bống thấy nhức ngứa cùng mình, ngồi đã không yên mà nằm cũng không an chỗ. Tiết Côn đành sanh ra một chước dặn dò đầu mục chờ đến sáng mai, sắp đặt hai ngàn người trong mình giấu những đồ bính khí, kéo xuống dinh Tề năn nỉ cầu xin giải thoát tiên thằng, phải y kế thi hành, chớ có sợ lâu. Còn Chung hậu khi thâu binh về dinh đã được môt đêm, rạng ngày thăng trường, phân cắt tam quân như vầy: Tam viên dõng tướng mỗi người lãnh một ngàn binh, mai phục bốn hướng, chờ có hiệu pháo, áp ra vây đánh cùng cường đồ, lại truyền quân giữ gìn dinh cho nghiêm ngặt, hễ có sơn tặc tới thì chỉ cho một mình Tiết Côn vào ra mắt thôi. Còn như ở ngoài thấy quân giặc động tịnh thế nào, thì phát pháo cho mau và đồng lực trừ loài Tiết khấu.

Các tướng đều vâng lệnh cúi đầu, ai lo theo bổn phận nấy. Xếp đặt sau trước vừa xong, quả thấy Triệt Long tặc kéo xuống một tốp lâu la, tay cầm cờ đầu hàng, lướt tới dinh Tề quỳ mọp. Quân giữ dinh vào tâu lại. Chung nương nương truyền chỉ cho vào. Tiết Côn cả mừng lấy làm đắc kế. Kế đó bốn tên đầu mục đỡ Tiết Côn vào trướng Huỳnh la trường quỳ xuông tâu rằng:

- Sơn tặc là Tiết Côn xin cải tà quy chánh, muôn trông vào Quốc mẫu, xin khoan giải tiên thằng.

Chung hậu đã biết kế trá hàng, thấy mặt Tiết Côn liền cười chúm chím và kêu Tiết Côn nói rằng:

- Nếu mi dốc long quy thuận, phải thế thốt làm sao ta mới tin.

Tiết Côn túng thế phải nói dối rằng:

- Muôn tâu Quốc mẫu như ngày sau tôi có trở lòng phản trắc, thì chạy vào

https://thuviensach.vn

trong tòng lâm lãnh mang tai.
Chung quốc mẫu nghe thì đã rõ lừa dối, nhưng nghĩ mình tinh thông pháp thuật, dầu Tiết Côn có trăm lòng phản nghịch đi chăng nữa thì cũng không nao núng. Nghĩ rồi bèn niệm châm ngôn, mở tiên thằng cho Tiết Côn. Tiết Côn đặng thong thả cả mừng, đứng dậy ngó bốn bên không ai, thì miệng kêu mắng xủ phụ om sòm, còn chân thì bước lìa ra khỏi cửa. Kế sẵn có quân lâu la tiếp ứng, liền cầm thương lên ngựa đánh trước. Chung hậu cũng lên ngựa hươi đao rượt theo, đuổi Tiết Côn ra khỏi cửa dinh, bọn lâu la áp lại phủ vây tứ phía. Chung hậu một mình tả xung hữu đột, thoát ra trùng vây, quân giữ dinh thấy vậy mới hay, phát pháo lên làm lệnh, bốn hướng phục binh áp đánh, giết quân lâu la thây nằm đầy đất, máu chảy đỏ bờ. Tiết Côn liệu thế khó đương cự, bèn đánh phá một huyết lộ mà chạy. Khi Tiết Côn chạy khỏi được chừng mười dặm, day đầu ngó lại, thấy đạo binh mình còn hai trăm lâu la theo sau. Đang lúc than thở bỗng thấy Chung hậu cưỡi ngựa đến đón trước đầu. Tiết Côn thất kinh đánh nhau hơn ba trăm hiệp. Chung hậu bèn trá bại, quất ngựa buông cương, Tiết Côn tưởng thiệt, có lòng mừng, liền giục ngựa rượt theo. Chung hậu thình lình động niệm chân ngôn, hóa ra một rừng tòng rất ư là u nhã, chim kêu vượn hú, gió thổi thông reo. Tiết Côn ngó thấy Chung hậu vào rừng ấy thì cũng rượt theo khi đến chỗ rậm kia Chung hậu liền biến mất, Tiết Côn ngẩn ngơ giữa rừng, bỗng thấy hai bên có hai cây tòng ngã xuống một lượt đè mình chặt cứng.
Tiết Côn khi ấy la ré om sòn, rồi mới nghĩ rằng: Người sanh hết nết trăm thì thì chết hết trăm tật, có người chết chém chết đâm, có kẻ chết trói chết bệnh, nhưng cũng được chữ sanh thuận tử an, còn ta nay chết nơi tòng lâm này, thiệt là tức tối lắm! Nghĩ rồi lại khóc, phút đâu trận gió thổi qua, đá bay cây ngã, trong rừng nhảy ra một con cọp, nhăn răng múa vuốt, làm bộ rất dữ dằn, dường như muốn tới ăn thịt Tiết Côn vậy. Khi ấy Tiết Côn nói:
- Bớ con nghiệt xúc, như mạng ta tới số rồi thì tới ăn đi, chẳng nên nhảy nhót làm gì cho ta kinh hãi.
Nói vừa dứt lời xảy nghe nhạc chuông ngựa kêu vang, giấy phút Chung hậu đã đến trước mặt kêu và hỏi rằng:
- Sơn tặc, sao ngươi còn nằm đó, không lên ngựa đánh với ta ít trăm hiệp

https://thuviensach.vn

nữa chơi?
Tiết Côn nghe hỏi đáp rằng:
- Ta nay bị khốn nơi cội tòng, cử động không nổi, như đó chẳng có dung tình, chém giết chi mặc lòng, chớ có nói nhiều lời xóc óc.
Chung hậu cười và nói rằng:
- Cũng bởi mi nói liều nên mạng họa khi không. Mi thề: Như sau này có phản lòng, thời bị cây tòng đè chết, quỷ thần đã phán xét, mi khó lẽ dối trời, như bây giờ mi có nghe lời thì phải chân tâm quy phục.
Tiết Côn nói:
- Muôn ơn Quốc mẫu rộng lượng tha thứ, tôi chẳng dám sai ngoa, quyết một lòng ưng thuận.
Chung hậu nói:
- Không được buông trôi, phải thề chắc lời mới đặng.
Tiết Côn nói:
- Xin quỷ thần chứng giám, cầu trời Phật chứng trị, nếu sau lòng tôi có sai đi, phải bị chết trầm nơi đáy biển.
Chung hậu đã hả dạ, nhưng phải thứ tha bèn biểu Tiết Côn nhắm mắt chớ có mở ra, rồi niệm ít câu chú lầm thầm, lúc thì núi tòng biến mất, Tiết Côn mở mắt ra xem, thấy một khoảng đồng trống đất bằng, không thấy có một cây tòng nào hết, thương mã cũng y nguyên. Tiết Côn bèn nghĩ thêm rằng: Như vậy con xủ phụ dùng yêu thuật mà làm khốn hại mình, chớ chẳng phải tòng lâm, cũng không phải mãnh hổ nào tới đây. Thiệt lòng ta không phục quyết sanh tử một phen này. Nghĩ rồi lại cầm thương múa đánh. Chung hậu nói rằng:
- Phen này là hai lượt, mi thề dối với ta, gớm thay phản phúc lòng tà, giận bây mang lòng phản nghịch.
Chung hậu nói rồi lướt đánh. Tiết Côn đưa thương ngăn trở, dánh hơn hai mươi hiệp, Chung hậu giả thua nữa, giục ngựa chạy vòng ra phía sau núi, Tiết Côn thấy vậy cười ngất nói rằng:
- Nhục huyền hổ khấu, đố chạy đâu cho khỏi tay ta, Triệt Long vốn chỗ núi nhà, xủ phụ hẳn đã tới số.
Tiết Côn lấy làm đắc kế, buông ngựa đuổi theo. Chung hậu liền niệm lục

https://thuviensach.vn

giáp linh thần, tức thì đất bằng hóa ra biển lớn, trước mắt nước dồi sóng dợn, đầy tai đánh bủa ầm ầm, nào hay Chung hậu lập tâm, để cho Tiết Côn đuổi theo. Khi Chung hậu tới nới bãi biển, giả buông lời kêu réo chân trời, Tiết Côn giục ngựa đến nơi, nghe hết mấy lời than của Chung hậu. Chung hậu khi ấy giả liều mình nhảy xuống nước người và ngựa nổi linh đinh, Tiết Côn cũng quyết chẳng dung tình, cũng nhảy ào xuống sông cầm cho đặng, Chung hậu thấy Tiết Côn đã nhào xuông biển, mới nổi lên mặt nước kêu hỏi rằng:

- Bớ thằng sơn tặc mày quyết bắt cho được ta hay sao?

Nói rồi đánh ngựa một roi, chạy lên khỏi mặt biển, miệng thời hô niệm thần chú, đòi Thổ địa ở Triệt Long sơn bảo hóa ra một ông đạo già, chèo thuyền đi câu giữa biển.

Tiết Côn thấy Chung hậu đã mất, thì nổi giận căm gan, ngặt vì hết kế liệu toan nên phải cắn răng mà chịu. Tiết Côn đang lúc nguy cấp, lại bị nước dầm sóng bủa, may đâu xem thấy có ngư ông. Tiết Côn hết sức mừng lòng, cả tiếng kêu xin cứu mạng. Ngư ông nghe kêu bèn chèo thuyền bay tới hỏi rằng:

- Chẳng hay tướng quân tên họ là chi vì làm sao mà bị chìm nổi giữa biển này, xin người hãy bảy tỏ khúc nội, thì tôi mới chịu.

Tiết Côn đáp rằng:

- Chẳng giấu chi lão phu, tôi thiệt là Tiết Côn trại chủ, ở núi Triệt Long vì đánh với Tề quân, lầm tay Chung Vô Diệm, hóa ra sóng biển toan hại tôi, may có ông đi qua đây xin người ra ân cứu giúp, rồi bạc tiền sẽ thù tạ, cho chẳng thiếu chi.

Ngư ông nói:

- Việc cứu này rất dễ, tướng quân chớ lo chi, hiềm vì thuyền nhỏ như mo, chở cả ngựa cả người không đặng, xin đó đừng quản ngại, bỏ ngựa lại mới xong.

Tiết Côn nói:

- Ngựa này trong đời ít có, tên kêu là Bát sơn ngọc, sức đi ngàn dặm trong một giờ, lâu nay trăm trận đều nhờ có nó, như bây giờ mà bỏ lại thì thiệt thương tiếc vô hồi.

https://thuviensach.vn

Ngư ông nói:
- Nếu tướng quân không chịu bỏ ngựa, ta đâu dễ để hại tới ta sao?
Nói rồi quay thuyền chèo đi, Tiết Côn kêu la lắm, mới trở lại. Tiết Côn khi ấy cực chẳng đã phải để con ngựa lại biển sâu, rồi lội leo lên thuyền ngó chừng con ngựa, thấy nhào lên hụp xuống thì nát ruột héo gan! Còn ngư ông chèo đi một đỗi mới đòi tiền mướn. Tiết Côn đáp răng:
- Tôi chẳng phải khách thương mà sẵn có tiền bỏ túi, để chúng tôi về sơn trại bao nhiêu tôi sẽ đền ơn.
Ngư ông nói:
- Như tướng quân không có tiền bây giờ thì phải thế đồ thế đạc, bằng không điều ấy, ắt phải xuống khỏi thuyền, chứ ngồi một mình cũng không đặng.
Tiết Côn nói:
- Ngư ông sao bức tôi cho thái quá, thiệt trong mình chẳng có vật chi còn những thương giáp bộ tùy đề phòng khi hoạn nạn mà thôi.
Ngư ông cả giận mà nói rằng:
- Mày là đồ nghịch đảng, sao không biết trả ân, bạc tiền chẳng có một phân, thương giáp cũng không chịu thế, thôi xuống phứt cho khỏi thuyền, để thuyền không lão đi kiếm cá.
Tiết Côn thái quá nổi nóng một khi rút gươm ra toan chém. Ngư ông thấy vậy nhảy xuống biển tức thì. Khi ấy Tiết Côn xem ngó tứ bề thấy mênh mông trời biển. Giây lát ngư ông lại nổi lên, mắng chửi Tiết Côn om sòm, rồi hụp lên hụp xuống ba bốn lần, chìm đi mất. Thình lình rời nổi dông tố, sóng dập thuyền hư, Tiết Côn lật đật cỡi đồ xiêm giáp ra mà xảm trét, nhưng mà bị sóng lớn quá, xảm mấy cũng không rồi, nước vô đầy thuyền ngập sạp. Tiết Côn hết sức phải thôi, vịn lấy thuyền mà rồi than thở. Khi ấy Tiết Côn van vái chín phương Trời mươi phương Phật và cầu cùng chư vị thánh thần, xin cho biển lặng sóng êm, thoát khỏi mồm tôm miệng cá, trở về núi làm chay khánh hạ, cùng lập đền đài bái tụng thần ân. Đương khi van vái xa gần, bỗng nghe tiếng đồng la nổi chập. Tiết Côn bèn ngó lại, thấy có chiếc quan thuyền chèo gần tới, có treo cặp lồng đèn vẽ phượng, rõ ràng một chiếc thuyền rồng, quân gia hầu hạ rất đông, khi tới sắp bày tề chỉnh. Tiết Côn cả mừng, kêu mà nói rằng:

https://thuviensach.vn

- Bớ thuyền quan gia! Xin tới đây cứu mạng.
Quân thủy thủ nghe kêu bèn chèo thuyền ghé lại cho Tiết Côn bước qua, rồi hỏi rằng:
- Ngươi hà cớ gì lại bị ở đây mà kêu cứu mạng? Bộ thằng này mặt phản hãy quỳ tới gần đây, để ta tâu với nương nương hay, còn ngài dậy lẽ nào cho biết.
Tiết Côn khi đó quỳ lạy trước mũi thuyền, chờ cho quân vào phi báo. Giây phút cung nga hai bên đứng dẹp, bước ra một vị phu nhân kêu hỏi rằng:
- Bớ thằng kia! Làm gì mà cúi đầu như vậy?
Tiết Côn nghe kêu hỏi bèn ngửa mặt ngó lên thấy diện mạo một vị phu nhân dữ dằn, thì đã biết là Chung quốc mẫu, miệng tuy há mà chẳng ra lời, mắt nhìn sững, lặng thinh không nháy. Chung hậu khi ấy kêu và nói rằng:
- Bớ Tiết Kế Nguyên! Mi tới đây có việc gì? Sao không trở về sơn trại?
Tiết Côn nghe nói tức giận ứa gan, mà chẳng dám trổ hình cứ cúi đầu giả lạy lia lại mà thưa rằng:
- Trăm lay Quốc mẫu, xin mở lượng hải hà thứ tha cho tiểu bối, tôi cam chịu tội, muôn thác đã dư.
Chung hậu nói:
- Mày là thằng phản phúc, nếu cứu mày cũng đã uổng công, mày mà ra đặng khỏ vòng thì cứ việc giở theo thói cũ.
Tiết Côn khi ấy thề thốt hết lời.
- Như ngày sau có đổi dời, muôn kiếp trầm luân nơi đáy biển.
Chung hậu cũng biết Tiết Côn còn phản nữa, nhưng vì quan dĩ đắc, nhất tướng nan cầu, nên phải dằn lòng làm cho Tiết Côn tâm phục. Suy nghĩ xong rồi, bèn kêu Tiết Côn mà nói rằng:
- Như mày đã chánh tâm quy thuận thì ta sẽ cứu nể tàn sanh, vậy phải nhắm mắt chờ xem, để ai gia tác pháp.
Tiết Côn vâng mạng nhắm mắt lại rồi. Chung hậu tay cầm cây bửu kiếm niệm châm ngôn liền thấy một khoảng đồng bằng, chẳng có sông biển chi hết. Tiết Côn mở mắt ngó cùng, thấy ngựa còn ăn cỏ trên núi, khôi giáp đều treo bên rừng nhỏng nhảnh, còn mình thì ngồi trong quách nhỏ ở tại nơi gò mã đất. Tiết Côn khi ấy đứng dậy giả cúi đầu lạy tạ ơn, rồi đi lấy thương

https://thuviensach.vn

mà mặc vào xong xuôi, bèn đứng ngậm ngùi suy nghĩ một hồi, rồi nhảy lên ngựa cầm thương giục tới, cả kêu xủ phụ mà hỏi rằng:

- Sao ngươi dùng thuật hại ta?

Chung hậu thậy vậy thì cười và nói:

- Ta biết mày là đổ phản nghịch, tha giết mi đã mấy lần sao mi chẳng biết ăn năn, mà cải tà quy chánh?

Tiết Côn nói:

- Như ngươi muốn ta quy thuận thì chờ kiếp khác sẽ hay, chừng nào vua Thập diện diêm vương biểu ta thời mới chịu, chớ bây giờ ở trên dương thế ta đâu phục Tề bang.

Chung hậu cả giận, hươi đao đâm tới. Tiết Côn cũng múa côn đâm nhầu, lại đánh hơn ba trăm hiệp dư nữa. Chung hậu cũng bỏ chạy. Tiết Côn dừng ngựa lại nghĩ rằng: Con xủ phụ trá bại, toan làm khốn hại mình, chẳng theo nó làm gì, vậy phải trở về lo kế khác.

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi Thứ Ba Mươi Sáu

Tiết Kế Nguyên đi chơi địa phủ

Chung Vương hậu tấu khải về trào

Nói về Chung hậu trá bại, chạy đặng một đỗi xa, ngó lại không thấy Tiết Côn đuổi theo, mới nghĩ rằng:

- Thằng sơn tặc này nếu mình không làm nhục nó, thì nó không chịu đuổi theo.

Nghĩ vậy bèn quầy ngựa lại kêu rằng:

- Bớ Tiết Côn, mày là một thằng tham sanh quý tử, vậy mà cũng xưng là sơn trại đại vương, ta đây pháp lực cao cường, giết mày như vậy cũng không có tiếng, vậy để ta nói cho mà nghe, lần thứ nhất bị dây tiên trói, lần thứ nhì mắc kẹt trong cội tòng, lần thứ ba chết trôi chết nổi giữa sông, ta cũng đã nhơn lòng cứu tử, đi đang lúc bình thường vô sự, mấy khi xưng bá xưng hùng, mới cùng ta một trận giao phong, mười hai nước đều biết mày là một thằng vô dụng .

Tiết Côn nghe nói phừng phừng nổi giận mắng hét om sòmn chỉ mặt Chung hậu mà nói rằng:

- Bớ con bà chằng, ta chẳng giết được mày, không phải là người hảo hớn.

Nói rồi cầm thương đâm đại. Chung hậu cũng lẹ tay gạt đỡ, hai ngựa giao kề, đánh vùi hơn trăm trận. Chung hậu thấy Tiết Côn mặt giận hầm hầm, nên cứ giả đò thua sút, làm cho Tiết Côn có ý khi dễ mà đuổi theo, bèn đánh cầm chừng đến sáu bảy chục hiệp nữa. Chung hậu giả ngăn đỡ không lại, bèn quất ngựa chạy ro, Tiết Côn quên sự quanh co, cứ giục ngựa đuổi nà theo Chung hậu. Chung hậu xem thấy cả mừng, kịp niệm chân ngôn, hóa ra một tòa cổ miếu, rồi tàng hình di mất, Tiết Côn theo tới đó mà không thấy tăm hơi, đi bốn phía truy tầm, thấy dấu chân ngựa vào trong miếu, Tiết Côn sẵn giận chạy kiếm dáo dác tư bề, thấy cổ miếu hương tàn khói lạnh, vách rả rêu in, ngó vậy giật mình đi qua phía khác, lại thấy tòng xanh bá tốt, đào thắm liễu non, trước có bụi huỳnh sa, sau có cầu bắt qua đi qua bên

https://thuviensach.vn

núi khác, lại có đường đi thẳng rẵng, về sơn trại cũng gần. Tiết Côn bèn giục ngựa đi lần lần, qua khỏi cầu một đỗi, rồi ngó lại cỗ miếu đâu không thấy, trời lại tối như ban đêm, gió thổi một cách lạnh lùng, cả mình đều rởn óc. Thời may đâu lại gặp một người, cao lớn hai trượng dư, mặt giống như thoa vàng, mình mang đồ trắng lốp, hình dung xem rất cổ quái, mặt mày thấy cũng thảm sầu, Tiết Côn mới nghĩ rằng:

- Vì chưng theo Chung Vô Diệm, mới gặp con quỷ vô thường.

Tiết Côn nghĩ như vậy, rồi nhắm mắt đi qua tới ngã ba đứng lại, ngựa đã đi không nổi, té nhủi xuống một khi, quỷ đâu chạy tóe tứ vi, cầm chiên hồn sách đè ra trói cổ. Quỷ vô thường nói: - Mày là thằng ăn cướp, nay số đã mãn rồi, vua Diêm Vương sai ta đi bắt hồn về âm ty trị tội.

Nói rồi nắm dây lôi kéo. Tiết Côn khi ấy cũng mê man, đi dọc đường xem thấy hai bên kẻ lớn người nhỏ, la khóc vang dậy, đều chỉ vào mặt mình nói rằng:

- Thằng này hồi nó ở trên dương thế làm chủ trại Triệt Long, đã hiếp vợ hại chồng, lại đốt nhà lấy của, nay nó đã tới số, mau phải thường mạng cho ta.

Tiết Côn nghe nói thì thất thanh hồn vía, mới nghĩ rằng:

- Mình mới đánh với với con Chung xủ phụ đây, làm sao mà thác xuống âm ty như vậy? Người đời danh lợi cũng chẳng làm gì, uổng một kiiếp anh hùng cái thế, nếu hồi sống biết cơ quan như vầycũng không nên ăn cướp làm gì.

Và vừa đi vừa nghỉ, bỗng đâu lũ quỷ áp ra, kẻ thì cướp thương, người thì giành ngựa, đứa thì xiết giáp, thằng thì lấy khôi. Vô thường lại cầm dây lôi kéo, đánh thôi xơ vơ xửng vửng, dẫn đi hết mấy tầng địa ngục, thấy nhiều chuyện ghê gớm, kẻ thì không áo không quần, người thì bị vạc dầu cưa xẻ, có kẻ bị cầm dao cắt lưỡi, lại có người phải bỏ cối mà xay, thảy đều là những người không thảo không ngay, với mấy bọn lừa thầy phản bạn, ở dương thế tưởng là quấy phá, xuống âm ty không mảy không sai. Lúc này quỷ vô thường lại dẫn lên coi một cái đài cao có hơn trăm trượng và cắt nghĩa rằng:

- Ấy là vọng hương đài, người ta chết được bảy ngày cho lên đó dòm về quê quán.

https://thuviensach.vn

Kẻ lên người xuống vô số hằng hà. Tiết Côn lên tới từng thứ ba, thấy núi Triệt long như vẽ, cao thấp mấy tòa sơn trại, những là Phân kim đình và Tụ nghĩa đường, còn lâu la qua lại lăng xăng, chỗ đánh bạc, đánh cờ nơi uống trà, uống rượu. Tiết Côn thấy vậy như cầm đao cắt ruột lụy ứa hai hàng, châu rơi lả chả, chua xót trăm bề, không hề mong hiệp mặt tớ thầy, khó nỗi gặp vui vầy bạn tác. Quỷ vô thường khi ấy thấy Tiết Côn khó lóc, lại thêm sỉ nhục nhiều lời, dẫn đi một hơi đã tới Sum la điện. Hai bên những Ngưu đầu mã diện, tay cầm đồ hình ccụ dữ dằn. Vua Diêm vương phân đóan phân minh, đài nghiệp kiếng tỏ soi thiện ác. Khi quỷ dẫn Tiết Côn vào quỳ trước sân rồi, vua Diêm Vương truyền cho phán quan, đem tra sổ bộ, Phán quan vâng lệnh , vội vàng xét hết những điều gian dối rồi tâu lại rằng:

- Tiết Côn vẫn đà đáng tội, đã giết người còn lại đốt nhà, già trẻ cũng không tha, quân dân đều bị giết, thiệt một tay ác nghiệt, tội đáng bỏ vạc dầu.

Diêm Vương nghe tấu gật đầu, liền truyền cho Dạ xoa cứ phép. Quỷ dạ xoa phụng chỉ, nắm tóc Tiết Côn xốc đi, vừa bước ra trước sân chầu , may đâu có Tinh quân đi tới, Diêm Vương xuống ngai tiếp rước. Quỷ Dạ xoa trà nước lăng xăng. Tiết Côn khi ấy xem thấy, không biết Tinh quân ấy là vị nào mà được tiếp rước như vậy, bèn xem kỹ lại, thiệt là Chung nương nương, mới nghĩ thầm rằng:

-" Hồi ta còn ở dương thế, đánh với nó bốn năm phen. Cớ làm sao ta mới chết xuống đây, mà nó cũng chết theo như vậy? Không biết nó là gì mà Diêm Vương làm lễ đãi, còn quỷ tốt cũng sợ hãi lăng xăng".

Khi Tiết Côn đang suy tính, quỷ tốt thấy miệng nói lẩm bẩm mới hỏi:

- Thằng kia mày nói gì đấy, có biết vị Tinh quân đó là ai không?

Tiết Côn đáp:

- Vợ của Tề Tuyên Vương, tên là Chung Vô Diệm, chớ ai mà ta chẳng biết.

Tiết Côn nói chưa dứt tiếng, Quỷ tốt đã vả miệng, rồi nói rằng:

- Đồ Sơn tặc vô tri, sao mày dám kêu xách mé? Ấy là Mão đoan tinh giáng thế, để mà phó tá Tề Vương.

Tiết côn nói:

- Ta có biết Mão đoan tinh là ai đâu, nghe chúng kêu là Chung Vô Diệm.

Quỷ tốt lại vả luôn ba bốn vả nữa, Tiết Côn nổi nóng nói rằng:

https://thuviensach.vn

- Bọn quỷ tốt này ác thiệt, đại trượng phu ở đời, đáng việc nói thì nói, dầu có chết cũng cam, tao đã bị trói bị giam, bây cứ theo đánh theo vả.
Quỷ tốt nói:
- Tao đánh mày như vậy là làm phước cho mày.
Tiết Côn nói:
- Bây làm phước cái gì mà đánh vả, nếu bây giờ rộng lượng hóa cho ta khỏi chết mới hay.
Quỷ tốt nói:
- Vậy là mày không biết, để tao nói cho mà nghe. Mão đoan tinh sanh trưởng ở Diêu Trì. Đệ tử bà La San thánh mẫu, giáo chủ u minh đều kiêng vị, thần thông pháp lực vô cùng! Như mày muốn thoát khỏi vạc dầu kia, thì phải cầu người cứu giúp. Thiên đường với địa ngục, cách nhau chẳng bao xa, như mày nghe lời ta, họa may mới khỏi bị nấu.
Đương lúc quỷ tốt nói chuyện với Tiết Côn nghe Diêm Vương truyền lệnh đem Tiết Côn ra hành hình. Quỷ tốt vâng chỉ xúm lại khiêng Tiết Côn đem đi, đến nơi thì thấy dầu đương sôi sùng sục, lửa đã hực phừng phừng, Tiết Côn thấy vậy thất vía hồn kinh, cả kêu Chung quốc mẫu nói rằng:
- Xin từ bi hỉ xả, cứu khỏi chết phen này, trông ơn Quốc mẫu ra tay,rồi sẽ có ngày báo đáp.
Chung hậu nghe kêu, truyền quỷ tốt đình lại dẫn vô, ra mắt Diên Vương , Tiết Côn quỳ trước sân chầu, lạy tạ muôn ơn cứu mạng Chung hậu nói:
- Ta đã mấy lần dụ dỗ khuyên mi đầu hàng, trên trời có tam quan, dưới đất có thập điện, mi thề rồi lại phản, nhý vậy đã mấy phen thọ tội âm ty, sao biết ta kêu réo. Bởi vì mày thề dối tới kiếp chết mới hay, mi bây giờ muốn tính lẽ nào có Diêm Vương làm chứng.
Tiết Côn quỳ lạy và thưa rằng:
- Sâu bọ cũng còn muốn sống, huống chi một giống loài người, tôi xin theo Quốc mẫu cầm roi đền ơn thọ, lập công cùng triều đình, bỏ hết sự lỗi lầm ngày trước, nếu có sai ngoa thời muôn kiếp luân hồi, chốn phong đô chẳng được làm người, thân trâu ngựa đời đời kiếp kiếp, xin Diêm Vương soi xét cho cứu tử hồi sanh.
Chung hậu cả mừng, niệm mấy tiếng châm ngôn, Tiết Côn tỉnh hồn trương

https://thuviensach.vn

hai con mắt ra ngó. Sum la đâu mất, Diêm chúa cũng không, một mình quỳ giữa đồng, bốn bề đều là cây cỏ, thương ngựa còn đó. Tiết Côn liền lên ngựa đứng đó ngơ ngẩn và nghĩ rằng:

- Thiệt là pháp lực cao cường, hóa làm Diêm Vương thập điện, thần thông biến hiện, xuất quỷ nhập thần, đầu phục đi cho rồi, kẻo để lâu mang họa.

Nghĩ như vậy liền quỳ xuống lạy tạ xin cải tà quy chánh, bó thân về với triều đình sớm khuya chầu chực minh quân, bỏ các việc cường đồ nghịch đảng. Chung hậu cả mừng. Liền xuống ngựa đỡ dậy và nói rằng:

- Tướng quân miễn lễ , bây giờ phải trở về sơn trại, mà sắp đặt cho xong.

Tiết Côn tạ ơn, rồi lên ngựa đi theo Chung hậu trở về sơn trại. Khi về tới Tụ nghĩa đường, Tiết Côn truyền lệnh cho bốn tên đầu mục dắt bọn lâu la ra triều bái tung hô quốc mẫu, rồi bày yến tiệc, sai lâu la qua dinh Tề rước mời các đại tướng qua dự tiệc. Khi yến ẩm xong xuôi, mở hết mấy kho lương thảo bạc vàng, cấp phát cho bọn lâu la và ra lời dụ rằng:

- Như ai muốn đi theo đầu Tề thì đi, bằng không thì cho lương tiền đem về làm ăn nuôi vợ, con.

Còn dư bao nhiêu lương thảo thì đóng vào xe chở theo. Khi sắp đặt xong xuôi đốt hết sơn trại, kéo lâu la xuống núi, thẳng tới Tề dinh. Chung hậu lại dặn Tiết Côn rằng:

- Tướng quân có về, chừng triều kiến quân vương xong rồi, như người có phong cho quan tước chi, bất kỳ là lớn nhỏ, cũng đừng có tạ ơn, chờ chừng nào ai gia ám hiệu chịu cho, rồi sẽ lạy tạ.

- Tiết Côn vâng mạng tạ ơn. Chung hậu liền truyền lệnh ban sư, tam quân đều bạt trại, kéo binh về kinh thành mừng rỡ.

Đây nói về Tuyền Vương đang lúc lâm trào. Văn võ triều bái rồi xảy có quan Hùynh Văn vào tâu rằng:

- Nay Chung quốc mẫu bình phục đặng Tiết Côn đã thâu binh phản hồi cách hoàng thành chẳng xa, xin Thánh hoàng định đoạt.

Tuyên Vương nghe tâu liền truyền cho văn võ, hộ giá thân nghinh, ra khỏi hoàng thành, tới chỗ trường đình đợi rước. Quân thị vệ vâng lệnh, sắm sửa long xa phụng tán, rồi Tuyên Vương ngự đến Dịch đình tạm nghỉ. Còn Chung Quốc mẫu lúc này kéo binh về gần tới đó, có quân thám tử trở lại

https://thuviensach.vn

báo rằng:
- Có thiên tử ngự giá thân chinh và văn võ bá quan đông lắm, còn đợi ở nơi Dịch đình , nên chúng tôi phải tâu lại cho mẫu hoàng đặng rõ.
Chung hậu nghe bảo thì cười thầm nghĩ rằng:
- Tuyên Vương thiệt có mưu sâu, biết ta vì nước vì dân và lắm công lao khổ , nên cực chẳng đã phải làm bộ như vậy, chớ trong lòng thiệt là không muốn thấy mặt.
Nghĩ rồi truyền quân đi hưỡn hưỡn lại sau, bổn thân cưỡi ngựa về trước, và bảo Tiết Côn hộ giá theo mình. Khi tới Dịch đình, Tuyên Vương bước ra nghinh tiếp, cầm tay Chung hậu nói rằng:
- Ngự thê, chinh Đông, Tây phạt làm cho xã tắc bình an, Trẫm rất đỗi cảm đội ơn vô cùng .
Chung hậu tâu:
- Bởi nhờ Hồng đức của Thiên nhan, chớ thần hậu có tài năng gì đâu, mà dám nhận lời khen nhý vậy?.
Kế đó, Chung hậu đem việc đánh phục Tiết Côn, thuật lại cho Tuyên Vương nghe, rồi kêu Tiết Côn tới trước cẩm đình, mà triều bái Thiên tử, Tiết Côn vâng chỉ, tung hô ba tiếng và lạy hai mươi bốn lạy xong rồi. Tuyên Vương truyền cho bình thân. Tiết Côn tạ ơn đứng lại một bên. Thiên tử mới xem diện mạo Tiết Côn thì thấy mày cọp, mắt rồng, mặt tròn, tai lớn, mình thời ngàn khôi ngân giáp, lẫm lẫm oai phong, bèn khen thầm rằng:
- Nếu được tướng này phó tá giang sõn, rất đáng một vị Tề trào lương đống.
Khen rồi lại hỏi Chung hậu rằng:
- Vậy chớ ngự thê đã phong thưởng cho gã làm chức chi hay chưa?
Chung hậu thưa:
- Việc trào đình tước lộc, phải chờ lệnh bệ hạ phong cho, chớ thần thiếp đâu dám tự chuyên quyền điều ấy.
Tuyên Vương khen phải và nói rằng:
- Như vậy để về trào sẽ hay.
Chung hậu cũng gật đầu liền truyền quân hộ giá thương trình, vua Tuyên

https://thuviensach.vn

Výõng ngồi trong long xa. Chung hậu thì đi phụng kiệu, Tiết Côn cưỡi con Bát sơn ngọc mã, cùng bá quan hộ giá theo sau, thẳng về kinh thành, tới Kim loan điện, hai vợ chồng ngồi trên long đôn, bá quan bái hộ xong rồi, vua truyền chỉ cho Tiết Côn vào mà phong tước. Tiết Côn tới trước Kim loan điện triều bái, Tuyên Vương liền phán rằng:

- Tiết Côn nay đã cải tà quy chánh, quyết lòng phò tá quả nhơn, trẫm phong cho làm chức phó tổng binh, khá tận trung báo quốc.

Tiết Côn liếc thấy Chung hậu chưa ra ám hiệu cứ đứng hoài, chưa chịu tạ ơn; vua Tuyên Vương lại phán:

- Thôi để trẫm phong cho làm Binh mã đại nguyên soái, chờ có công lao với nhà nước rồi trẫm sẽ phong cho dự tước công hầu.

Tiết Côn cũng đứng một hồi lâu, chưa chịu tạ ơn Thiên tử. Tuyên Vương thấy vậy lấy làm lạ mới nói rằng:

- Việc này giao cho ngự thê phân xử, vì trẫm chưa rõ căn do, làm sao đã phong quan to, mà gã còn hiềm chức nhỏ?

Chung hậu nói rằng:

- Vốn thánh thượng chưa rõ, tôi xin phân lại tỏ tường, vì đương khi hội chiến trường, thần hậu đã thâu làm nghĩa tử.

Tuyên Vương nghe rõ mới nói rằng:

- Như vậy trẫm phải phong cho gã làm Đông lộ vương điện hạ, tứ tánh theo họ Điền, truyền Công bộ công quan, kiếm phủ đệ cho Vương nhi cư trú.

Tiết Côn khi ấy liếc thấy Chung hậu đã ra ám hiệu, vội vàng quỳ xuống sân chầu, lạy tạ ơn Thiên tử. Tuyên Vương lại truyền chỉ bày tiệc hạ công , khao thưởng tướng sĩ rồi bãi chầu, ai lui về dinh nấy

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi Thứ Ba Mươi Bảy

Triệu Long vương lập kế mỹ nữ,

Chung quốc mẫu bị biếm lãnh cung

Nói về vua Long vương nước Triệu, đóng đô tại huyện Hàng Đan, đương lúc thanh nhàn, văn võ vào triều bái tung hô vạn tuế, kế có quan Huỳnh môn vào tâu rằng:

- Nay có xứ Tề qua đòi lễ tấn cống , người hãy còn ở trước ngọ môn đợi chỉ.

Vua Long Vương truyền lệnh cho vào, sứ thần tới trước Kim loan điện triều kiến và dưng tờ quốc thơ. Quan trị điện tiếp lấy dâng lên. Long vương xem hồi lâu nói chẳng ra lời, bèn nghĩ rằng:

- Đông Tề binh cường mã tráng, còn nước ta thì địa tích dân bần, nay vua Tề biểu ta phải mỗi năm triều cống một lần, những ba ngàn lương hướng, nhưng mà ta ba năm chưa tấn cống lần nào, nếu tính gộp gần đầy một muôn chẵn, bây giờ biết phương kế chi cho khỏi Tề hưng binh gia phạt.

Long Vương thấy thơ thì buồn rầu, nghĩ chưa ra chước, bỗng có một vị đại thần bước ra tâu rằng: - Xin Thiên tử chớ lo, cho hao tổn mình rồng.

Vua Long Vương xem lại, thì ra người ấy là Lạn Tương Như, làm chức thừa tướng. Triệu Vương hỏi:

- Thừa tướng có kế gì lo cho trẫm an nhà lợi nước chăng?

Tương Như bước lên tâu nho nhỏ:

- Tôi có một chước lấy Lâm Tri Tề như trở bàn tay, vì Tuyên Vương là một người mê đắm rượu trà, bây giờ ta phải dùng mỹ nhân kế, trước hại cho được Chung Vô Diệm tiệt rồi, sau nữa Yến Anh với Tiết Côn. Khó chi trừ không dứt mối, chừng đó ta sẽ hưng binh gia phạt, coi có phải dễ như trở bàn tay chăng?

Triệu vương khen kế hay và hỏi rằng:

- Bây giờ thừa tướng muốn lựa mỹ nhân ở đâu cho được tài mạo kiên toàn, mới xiêu lòng Tế chúa đặng.

https://thuviensach.vn

Tương Như tâu:
- Xin bệ hạ tha tội, ngu thần mới dám tỏ phân, như lựa con dân thì sợ cơ quan tiết lậu. Bệ hạ hãy mưu cùng Vương hậu, đưa Yến Bình công chúa mới xong.
Triệu vương nghe tâu mủi lòng, bèn rưng rưng nước mắt mà nghĩ rằng:
- Nếu đua con mình rất ngặt, bằng không thời dấy động đao binh.
Nghĩ rồi truyền rằng:
- Cho văn võ hồi dinh, trẫm sẽ tới Chiêu dương nghị sự.
Khi tiệu Vương bải chầu rồi, thẳng tới Chiêu Dương cung, nội giám vào tâu cho Qua hậu hay, Qua hậu vội lật đật bái rồi tâu rằng:
- Thần hậu chẳng hay Thiên tử giá lâm, nên thất nghĩa viễn nghinh, mong ơn trên tha thứ. Vậy nay triều đình có việc chi đại sự, mà long nhan có ý sắc buồn rầu?
Triệu Vương nói:
- Bởi Đông Tề có Chung Vô Diệm, thiệt là tay pháp lực cao cường, đã bình định Yên bang, lại thâu phục Tiết Côn sơn tặc. Bây giờ lại ra lời dụ, biểu các nước phải nhượng Tề làm thượng quốc, cứ thường hàng năm phải nạp lương hướng ba ngàn, lại đói dâng mỹ nữ dung nhan, chẳng vậy thời can qua dấy động. Như nước ta đây ba năm đã không tấn công, tính lại gần có một muôn, biết lấy đâu mà nạp cho Tề bang, vì trong nước hung hoang nghèo đói, nay trẫm có một điều muốn nói, chẳng biết ngự thê có bằng lòng chăng?
Qua hậu tâu:
- Quân ân ví tầy non biển, dẫu tử sanh chẳng dám đổi lời, xin thánh thượng tỏ lời kẻo thiếp thân nghi ngại.
Triệu Vương khi ấy sa nước mắt nói chẳng nên lời, hồi lâu mới thở ra mà nói rằng:
- Việc này rất ngặt, vì sợ thế Đông Tề mạnh dữ, còn nước ta thì yếu đuối muôn phần, nay Yến Bình tuổi mới cập kê (16), Tuyên Vương cũng thanh xuân nhị lập (30), duyên hương lửa muốn bén dây cầm sắc, đem giang san mà phú thác cho nữ lưu, chờ khi ứng hiệp cơ mưu, quyết kiếm thế hại cho rồi con xủ phụ, ấy là kế tướng thần bảo tấu, trẫm suy đi tính lại, cũng đã

https://thuviensach.vn

bằng lòng, không biết chánh cung có thuận lòng chăng?
Hoàng hậu tâu:
- Công chúa nâng niu như vàng như ngọc, bấy lâu phụ ấp rồng nuôi, nay đưa qua nước người thật lòng tôi không nỡ, nhưng mà nếu chẳng vậy thời Tê hưng binh mã, giang sơn ta ắt phải mang tai.
Vợ chồng đàm đạo giọt vắn giọt dài, ấy cũng là điều may rủi mắc trời xui, nên liệu định đã xong xuôi, liền truyền cho nội giám vào đòi Công chúa.
Công chúa nghe tin phụ vương cho đòi, bèn sửa sang xiêm áo, tới trước cung viện khấu đầu. Triệu vương miễn lễ cho ngồi. Công chúa tâu rằng:
- Chẳng hay vương phụ và Vương mẫu cho đòi con có việc chi dạy khiến?
Hoàng hậu nói:
- Nước nhà có một việc con phải ghi vào lòng, vì bên Tề có Vô Diệm chánh cung, người ấy vốn tinh thông pháp thuật, mấy nước cũng ít tay cự địch, nên nay sai sứ đi thâu nạp tiền lương, bởi vậy cho nên Phụ vương muốn đưa con cho Tuyên Vương, niềm ân ái sẽ lo phương ám hại, trừ cho được một con Chung xủ phụ, thời chẳng lo chi không thâu nhập đặng Tề bang, cất binh mã sẽ sang sẽ bình phân thiên hạ.
Công chúa nghe mấy lời mẹ nói, thì mày liễu kém xanh, má đào phai thắm! Khóc mà tâu rằng:
- Vương mẫu ôi! Những tưởng đền rồng khuya sớm, hay đâu dặm liễu cách xa, nếu con bỏ cha mẹ đi sao cho đành đoạn. Phụ vương ơi! Một thuở con qua Tề, ngàn năm không về Triệu, làm con phải lo đền chữ hiếu, miễn cho xã tắc vững bền, chớ xá chi chút phận hồng nhan, thân bao quản hoa tàn nguyệt khuyết, biết cùng ai tỏ điều hơn thiệt, biết nhờ ai cậy việc thần hôn, chốn cung trang phảng phất mộng hồn, thân trâu ngựamong về miền cố quốc. Vương phụ, Vương mẫu ôi! Thảm thiết ngàn năm chim hạc, tối đêm rơi lụy chốn hoa đình.
Vợ chồng Triệu Vương thấy con đau nỗi ly biệt, thì cũng thương tình sùi sụt, giọt vắn giọt dài, than trời trách đất, thiết sĩ tha nha, căm giận thay con xách giỏ hái dâu, quyết bắt sống ăn gan mổ mật. Qua hậu tuy là buồn khóc, nhưng gượng gạo đi sắp đặt những đồ cung trang, đề phòng khi đưa theo cho Công chúa. Lại lựa sáu mươi thê nữ mãnh mai và mười hai tên Thái

https://thuviensach.vn

giám, chờ đặng ngày lành sẽ đưa Công chúa sang tề. Lúc ấy có con cung nữ tên là Hồng Tiêu vào nơi nội cung thưa rằng:
- Tôi là thế nữ, tên Hồng Tiêu xin dâng một kế cho Quốc mẫu cùng Công chúa đặng tường, việc lo xa ấy làm được như chơi, để giao việc ấy cho tôi toan liệu.
Triệu Vương nghe nói thì hỏi rằng:
- Mi có kế gì nói cho ta nghe thử ?
Hồng Tiêu tâu:
- Tề Vương là người say mê tửu sắc, nếu thấy Công chúa mày liễu má đào, thì chắc làm sao người cũng thương mê lắm. Chừng Công chúa qua đến, ra mắt Chung Vô Diệm rồi, chỉ cho bày tiệc yến ăn mừng, chừng đó Công chúa khuyên mời nó ăn uống say sưa, tôi lén bỏ thuốc độc và dùng dịp ca xang mà dâng cho nó, nếu nó nhắm đặng vào một chút, ắt phải chết ngay, còn Yến Anh và Tiết Côn lo chi trừ không dứt.
Triệu Vương nghe phân phải cả mừng, nói rằng:
- Kế đó cũng hay, chờ khi nào mi đặng thành công rồi trở về nước, trẫm sẽ chọn một vị đại thần cho xứng đáng làm hôn phối với mi.
Hồng Tiêu cúi đầu tạ ơn lùi ra. Qua ngày sau Triệu Vương lâm trào, văn võ triều bái xong rồi. Triệu Vương kêu Lạn thừa tướng mà nói rằng:
- Việc Thừa tướng liệu đó. Chánh cung và Công chúa cũng đã hài lòng, chờ lựa ngày lành sẽ định.
Tương như tâu:
- Ngày mai là ngày hỷ thần kiết tinh, xin bệ hạ giáng chỉ lựa người mà đưa Công chúa đi chẳng nên trễ nãi.
Triệu Vương nhận lời bèn hỏi trong ban văn, võ:
- Ai dám lãnh việc nầy?
Khi đó bên võ ban bước ra một vị, quỳ xuống tâu rằng:
- Ngu thân xin lãnh mạng.
Triệu Vương xem lại là Liêm Pha, làm chức binh mã đại nguyên soái. Triệu Vương cả mừng bèn truyền Nội thị dọn tiệc tiễn biệt Liêm Nguyên nhung và dặn dò việc qua Tề phải cho cẩn thận, Liêm Pha cúi đầu vâng dạ mấy lời. Tiệc tan rồi thì bãi trào. Triệu Vương thẳng vào Chiêu dương cung nói

https://thuviensach.vn

lại cho Chánh hậu và Công chúa hay các việc. Chánh hậu khi ấy ban lệnh cho Nội giám bày tiệc tiễn hành, mẹ con than khóc rất nên bi thiết! Quốc mẫu nói rằng:

- Một chén quan hà, ngàn năm ly biệt, sự thương nhớ kể đâu cho biết, tình mẹ con huyết mạch với nhau, hai hàng lai láng hột châu, con với mẹ muôn sầu ngàn thảm!

Tiệc rồi trời đã tối, ngày vắn tình dài, vừa rạng ngày mai. Công chúa sửa soạn xong tới lạy tạ mẹ cha mà từ biệt. Khi Công chúa vừa mới quỳ xuống, vợ chồng Triệu Vương đều khóc ngất một hồi, dầu cho người là sắt đá cũng phải nát gan, nát ruột. Vợ chồng vua Triệu đỡ Công chúa đứng dậy khuyên giải rằng:

- Cũng bởi vì nước yếu dân nghèo, đến đỗi cha con xa cách.

Nói rồi cầm khăn lau nước mắt, chân bước xuống kim giai, kiệu xa đâu đã sẵn sàng, đưa Công chúa an bày xuất giá. Lúc ấy vợ chồng Triệu Vương ruột tầm thắt thẻo, còn Công chúa mày liễu ủ ê, cực chẳng đã vợ chồng Triệu Vương phải phân tay Công chúa trở về, còn Công chúa bứt ruột gan ôm lòng mà thượng lộ.

Nói về Liêm Pha phụng mạng Triệu Vương đưa Công chúa qua nước Tề, vừa lúc tiết Xuân thiên, non xanh nước biếc, liễu múa oanh chào, phong cảnh ba xuân hoa tươi tốt, trường đình mấy dặm gió lao xao. Đêm nghỉ ngày đi, chẳng mấy bữa đã gần tới kinh thành Lâm Tri Tề quốc. Công chúa thấy vậy càng thêm tủi phận mình, chạnh niềm tưởng nhớ gia hương, cảnh vui thế ấy, người buồn biết bao.

Khi đi đến hoàng thành, ở trước ngọ môn đợi lịnh, thời may vào buổi Tuyên Vương đang lâm trào đương phán đoán, kế Huỳnh môn quan tâu rằng:

- Vua Triệu sai Liêm Pha qua dâng Công chúa, xin một điều miễn cống hiến ba năm, người còn đợi trước ngọ môn, nên tôi phải vào tâu cho Thánh hoàng định đoạt.

Tuyên Vương nghe báo cả mừng, liền truyền đòi Liêm Pha và Triệu vương nữ. Liêm Pha vâng chỉ đến trước Kim loan điện, triều bái xong rồi, Tuyên vương cho bình thân và cười hỏi rằng:

https://thuviensach.vn

- Chúa ngươi sai đem đồ báu gì mà tấn cống cho ta đó?
Liêm Pha tâu:
- Nước tôi đất hẹp dân nghèo, chẳng có vật chi quý báu duy vua tôi có sanh một nàng Công chúa, tuổi vừa đôi tám, sắc tốt mười phần, tuy chẳng dám sánh với tiên nga, song cũng hơn những phường tục nữ, chúa tôi nâng niu như tợ ngọc, yêu dấu chẳng khác hoa, nay sai ngu hạ dâng qua, ngửa trông ơn thánh hoàng thâu dụng.
Yến Anh khi ấy bước ra tâu:
- Tôi đêm xem Thiên tượng, thấy sao Thủy tinh qua khỏi sông Thiên hà, trong nước ắt có dấy động can qua, sanh dân lại càng thêm đồ khổ, bởi vậy xin Thánh thượng chớ dùng Triệu nữ, e có khi rối loạn trong cung, bởi vì lòng khó tin lòng, cơn gian giá biết đâu mà giữ.
Tuyên Vương nói:
- Nàng vốn là người kim chi ngọc diệp, chẳng quảng đường thiên sơ vạn thủy đến đây. Trẫm xét lại Triệu Vương quả thật có lòng ngay, nên đưa ái nữ cho khỏi bề tấn cống, hãy cho nàng vào triều kiến, kẻo tủi phận hồng nhan, để mặc trẫm liệu toan, chứng ấy sẽ cho nàng về cung chẳng muộn.
Nói rồi truyền chỉ cho vvời vào. Quan Trị điện tướng quân bước xuống kim giai, ra ngọ môn vời Công chúa vào. Hai bên thế nữ đưa thẳng Công chúa lên Kim loan điện triều bái Thiên tử, Tuyên Vương thấy Công chúa mặt tợ hoa đào, mày như dương liễu, còn diện mạo chẳng khác tiên quảng hàn giáng thế, thực là người thục nữ hảo kiều, thì lửa dục phừng phừng, nồng chí lòng xuân phơi phới, khi ấy mới nghĩ thầm rằng:
- Ta uổng làm một vị Thiên tử, chẳng có một gái khuynh thành. Chánh hậu thì như quỷ như tinh, còn Tây cung đã bị bầm bị đánh, trẫm quyết cùng Công chúa vầy duyên cang lệ, cho thỏa tình trướng phụng màn loan, dầu chẳng may nghiêng ngửa giang san, vì sách có chữ: Giai nhân nan tái đắc.
Nghĩ rồi liền giáng chỉ cho Công chúa làm Tây cung phi, như ai có gián trở điều chi, thời cứ luật nghịch quân gia trảm. Các quan đều nhìn mặt nhau câm họng, chúng tướng thảy trương mắt hở răng. yến Anh cả gan bước ra tâu nữa rằng:
- Bệ hạ chẳng nạp giận ngu thần, thì dấy động đao binh trong nước ...

https://thuviensach.vn

Tuyên Vương cả giận mắng rằng:
- Hõai thần là mặt quỷ cứ kiếm chuyện khêu hoài, giả khoe tài toán định âm dương, biết cơ mật việc họa phước,cứ nói dai hoài, nếu trẫm chẳng nghĩ, thì đầu đã rơi xuống đất, nếu còn nói nhiều lời nữa, thì trẫm không dung thứ...
Nói rồi truyền cho nội thị rước Công chúa về Tây cung, văn võ bá quan lui ra về phủ. Khi ấy Yến Anh lấy làm tức tối. Biết ngày sau Chung hậu sẽ bị biếm vào lãnh cung và Tuên Vương bị vây nơi Đàm thành nữa, nghĩ như vậy ngậm ngùi than thở, rồi cũng trở về dinh.
Tuyên Vương khi bãi triều rồi, thẳng tới Túy hoa cung. Công chúa Yến Bình nghe tin Thiên tử tới vội vã ra nghinh tiếp. Tuyên Vương vào ngồi giữa trung điện. Công chúa quỳ xuống làm lễ quân thần. Tuyên Vương nói:
- Cô gia chẳng chảng có tài đức gì, mà phụ vương đem lòng thương tưởng cho Công chúa qua đây bầu bạn với cô gia, như vậy thiệt là cảm độiơn ấy vô hồi, để ngày mai lâm trào quả gia sẽ viết một đạo tạ biểu tha cống lễ ba năm cho Liêm tướng quân về nước.
Công chúa tạ ơn tâu rằng:
- Muôn ơn Thiên tử, mở rộng nhơn từ, thương tới cha thần thiếp là phận hạ bang, thiếp tuy là nữ lưu cũng muôn kiếp ghi xương tạc dạ.
Tuyên Vương nghe mấy lời Công chúa nói, lại thêm trìu mến vô hồi! Liền bày nội giám bày tiệc rượu vui chơi, lại có thể nữ Hồng Tiêu dâng rượu. Tiệc rồi trời tối, Tuyên Vương nghỉ lại Tây cung, biết bao hoa cười ngọc thốt, phụng ấp loan kề, vu sơn giấc mộng đê mê thần nữ nhờ ơn vỡ lộ, trăng gió phỉ tình trăng gió, bướm ong say cuộc bướm ong, dầu cho sắt đá là lòng , ra chẳng khỏi vòng sắc dục. Tuyên Vương thấy Công chúa có thiên tư quốc sắc, lại thêm đức hạnh mỹ miều, càng nhìn càng thấm, càng yêu, càng mê biển dục càng xiêu sóng tình. (Ấy là nhơn sự thường tình, đố ai thoát khỏi những vòng ái ân). Rạng ngày Tuyên Vương lâm trào, văn võ triều bái xong rồi. Tuyên Vương giáng chỉ sai quan nội các, viết một đạo biểu văn, tạ ơn vua Triệu Vương và tha cống lễ ba năm, rồi dạy lấy ra mười đỉnh vàng ròng, mười mâm lễ vật giao cho Liêm Pha, lại dạy đem vàng về nước Triệu, luôn khi ấy truyền dọn yến tiệc đãi đàng Liêm Pha tướng quân, trào thần thẩy đều dự yến, khi đó Yến Anh với Liêm Pha hai người ngó nhau

https://thuviensach.vn

lườm lườm chẳng nháy mắt không khác như gấu với ó, kình nhau (Ngày sau hai người đó chắc có sự bất bình). Tiệc rượu xong rồi Liêm Pha tạ ơn Tề Vương, lãnh các đồ lệ vật trở về nước, Thiên tử dạy bãi trào ai về dinh nấy

Khi ấy Tuyên Vương bãi trào rồi thẳng tới Tây cung. Công chúa tiếp rước ân cần, trà nước xong xả. Công chúa hỏi:
- Muôn tâu Thiên tử, chẳng hay Chiêu dương chánh viện ai làm đầu?
Tuyên Vương nói:
- Chung nương nương là người coi hết trong tam cung lục viện ...thiệt là một đấng nưng phò xã tắc, gánh vác giang sơn, ngặt vì diện mạo xấu xa và tánh tình lỗ mãng lắm, nhưng lòng dạ ngay thẳng, nếu ai biết sợ nó thì nó cũng biết thương, bằng ai xúc phạm tới nàng thì nàng cũng chẳng để sống.
Công chúa tâu:
- Thần thiếp cũng đã từng nghe tiếng, mà nay đã ba ngày rồi, tôi xin qua triều kiến Chiêu dương cung, chẳng biết có đặng hay không?
Thiên tử nói:
- Có hề gì, song ái phi muốn qua đó, thì phải cho cẩn thận mới đặng.
Chuyện vãn rồi kế Nội giám sắpbày tiệc rượu, Công chúa hết dạ khuyên mời. Hồng Tiêu lại nhiều bài ca xướng, làm cho Tuyên Vương tê mê tẩn mẩn, chẳng khác chi cá gặp nước, bướm say hoa, phút đà ác đã ngậm gương, thỏ vừa ló bóng, hai người đã dắt tay vào phòng, chung kề gối phụng, êm ấm xuân tình, đêm vắn vui dài, trời đã hừng sáng. Tuyên Vương vội vã sửa soạn lâm trào. Công chúa nhơn dịp ấy nói với Hồng Tiên rằng:
- Ngày nay chị qua đến đây, Thiên tử đã phong cho làm Tây cung phi, coi chị như châu như báu, cơ hội như vầy phải thừa ngay cơ hội, nếu sai chầy e lậu cơ quan. vậy thì chị em ta tua khá vầy đoàn, qua thăm viếng Đông Trương thị, trước là ra mắt, sau là để coi tình ý thế nào? Nếu Trương Quý nhơn một lòng một dạ, thì hai đàng đồng hiệp lực công quyết hại cho được Chung Vô Diệm.
Hồng Tiêu khen phải, rồi kíp truyền nội thị, sắp bày phụng kiệu, sang qua Đông cung.

https://thuviensach.vn

Khi qua đến nơi, quan nội giám vào báo cho Trương Túy Văn hay rằng:
- Có Tây cung Triệu quý nhơn tới viếng.
Trương phi nghe báo vội vàng ra mừng, rrước vào giữa trung cung. Triệu phi khi ấy quỳ xuống lạy mừng ra mắt. Trương phi cầm tay đỡ dậy phân ngôi tân chủ mà ngồi, chuyện vãn một hồi kế bày tiệc rượu. Triệu phi tiếp lấy chén rượu nói rằng:
- Xin giữ việc thiệt tình đừng làm lễ nghĩa thái quá cực lòng, tôi chẳng muốn.
Khi đó hai chị em rượu đã nóng cổ. Triệu phi bèn hỏi việc bên chánh cung. Trương phi thuật lại rằng:
- Lúc trước Thiên tử đi săn gặp Chung nương nương hái dâu, bức Thiên tử phong cho làm chánh cung hoàng hậu, hình dung người tuy đen xấu, mà pháp thuật vốn thiệt tinh thông, đã thâu phục Yên Đơn lại mới Triệu bình sơn tặc. Còn ngày trước tây cung là Cao phi, trong lòng độc ác bị nương nương cho hồn xuống suối vàng, người lại có tài hay đoán quẻ âm dương, biết được kiết hung họa phước.
Triệu phi nghe nói lắc đầu mới nghĩ thầm rằng:
- Ta có một kế điệu hổ ly sơn (là dỗ cọp ra khỏi núi) để thử ý Đông cung coi thế nào cho biết.
Nghĩ rồi mới nói xa nói gần, nói giây lâu lại nói qua việc lo mưu hãm hại Chung quốc mẫu. Trương phi nghe nói cũng tính trong bụng rằng:
- Con này đã tới số, nó muốn chết như Cao phi, nếu ta đồng lõa chi chi chẳng khỏi vương vòng tai họa.
Nói rồi lại nghĩ:
- Ta có một kế cũng hay, kêu là tọa quan hổ đấu (Ngồi coi cọp đánh nhau, ai sống chết mặc ai). Nghĩ rồi liền nói với Triệu phi rằng:
- Vương muội đã say quá chén nói phó như vậy chẳng nên, khuyên chớ nhiều lời vì rượu, ở đây tai vách mạch rừng, nếu lời này mà thấu tới tai Chánh cung, thì khó nỗi làm người dương thế.
Triệu phi nghe nói hỡi ơi. Tiệc rượu xong rồi từ biệt xin về cung mình an nghỉ.
Khi Triệu phi về tới tây cung nhớ đến việc mình chừng nào, thì lấy làm

https://thuviensach.vn

buồn bực, nằm không an giấc, nghĩ hoài không ra kề, bèn than thở một mình, oán trách lão Tương Như, sẵn có vọng tấu với Phụ vương, đưa ta đến đây đã thiệt mình, mà cũng không làm chi Chung Vô Diệm đặng. Nên chiếu theo lời Trương phi nói, việc này khó nỗi ra tay, còn phụ vương ta cứ trông đêm ngày, lại giận rằng: Ta làm con bất thảo. Ta cũng xét hết lẽ. Chung Vô Diệm với mình, vốn không thù không oán, điều khi không lại muốn giết người, tưởng một mìnhkhó nỗi tới lui, bỗng thấy Hồng Tiêu bước tới thưa rằng:

- Xin Vương phi dừng sầu muộn, để việc ấy mặc tiện tỳ âu lo, việc chẳng khó đâu, giết Vô Diệm không đầy nháy mắt.

Triệu phi nói:

- Như em mà có mưu hay kế giỏi, chừng trừ hại được con Chung xủ phụ rồi, thì chị sẽ tâu với phụ vương, nhớ lời giao ngôn thuở nọ.

Hai người chuyện trò còn đang bàn soạn, bỗng thấy Tuyên Vương vào tới. Triệu phi lật đật ra tiếp giá vô Túy hoa cung, trà nước xong rồi. Nội giám liền dọn tiệc rượu, chén thuì chén tạc, tiếng quyển tiếng kèn. Tuyên Vương nghe cũng êm tai, bèn uống đến ngã lui, ngã tới, kế đó trời cũng vừa tối, vua nghỉ lại Tây cung. rạng ngày Tuyên Vương lâm triều còn Triệu phi với Hồng Tiêu cũng sửa sang áo mão vì chủ ý đã định rồi, qua triều Chánh cung hoàng hậu.

Lúc này Chung hậu đang lúc thanh nhàn, ngồi coi sách chơi trong Chiêu dương cung, bỗng có trận gió thổi qua, trong lòng bắt xốn xang bào bọt, bèn đánh tay toán quẻ mới biết rằng: " Vua Triệu vương làm Mỹ nhơn kế, cho mê hoặc Tuyên Vương mà làm hại mình với Yến Anh cùng Điền Côn cho tận tiệt. Sự này lòng trời cũng biết, một là ta bị biếm vào Lãnh cung, hai là vua Tuyên vương bị vây nơi Đàm Thành, ba là chư hầu dấy động đao binh, sanh dân đồ khổ. Vả lại lời thầy ta có nói:

- Lần này bị biếm nữa là lần thứ hai, ta phải vào lãnh cung, còn Yến Bình Công chúa và thế nữ Hồng Tiêu đã tới số chết rồi, không có phương chi cứu đặng. Nói như vầy bèn ngồi suy nghĩ than thở một mình, kế Triệu phi xa giá tới Chiêu dương cung. Nội giám vào tâu lại cho Chung hậu rõ. Chung hậu bèn cho mời vào trong Long phụng các. Triệu phi tới quỳ xuống

https://thuviensach.vn

tâu rằng:
- Tiểu phi đến đây triều kiến, cam tội rất nhiều, ngửa trông Quốc mẫu ngàn năm rộng lượng dung thứ.
Chung hậu lật đật bước xuống đỡ dậy và nói rằng:
- Vương muội chớ làm lễ nghĩa cho quá , bởi vì người là cây ngọc lá vàng, ta đây vốn là con nhà dân thứ... Nay vương muội đã tưởng tình tới thăm viếng, thì cũng đã đủ rồi, tuy trong có phân ngôi chúa tôi, nhưng mà là sự thường tình, xxử thiệt tình nghĩa chị em, khuyên đó hãy ngồi chuyện vãn.
Triệu phi từ chối đôi ba phen. Chung hậu cứ khuyên biểu mãi. Triệu phi tạ ơn rồi ngồi nơi cầm ý thưa rằng:
- Tiểu phi từ khi vâng chỉ qua đây, chưa có sữ hiếu kính với nương nương mà nương nương trọng đãi như vầy, thiệt tôi cảm đội ơn vô hồi.
Khi chị em trà nước xong rồi kế bày tiệc rượu ra, hai người đồng ngồi lại trò chuyện ăn uống rất nên là vui vẻ!
Đương khi ấy Chung hậu giả bộ rơi lụy mà nói rằng:
- Ta có việc gia tinh đắng nghét, cũng như vị thuốc huỳnh liên, từ khi ta đi hái dâu mà gặp Thiên tử hứa hôn đến bây giờđã đặng tám năm mà chẳng khác chi mặt trời với mặt trăng. Thiên tử lại không chút tình hoài ái, tiếng làm Chiêu dương hoàng hậu chẳng khác chi ở góa một mình, không thấy đặng mặt mẹ cha, lại phân tình anh chị. Còn khi trước Tây cung Cao thị, đem rượu độc mà giết ai gia, không dè thiên bất dung nhan, ta bắt đặng bèn đánh chết. Thiên tử cả giận không nghĩ biếm ta vào lãnh cung. May đâu có Yên phò mã xưng hùng, tới Trâu bình quan xâm phạt. Nhờ cớ ấy quân sư bảo tấu, nên ai gia mới kiếm công lập nghiệp với triều đình, từ ấy tới naychẳng biết với ai mà tỏ bày tâm sự, may có Vương muội qua đây, ai gia phân tường chung thỉ. (Nguyên Chung hậu nói mấy lời đó là muốn cho Triệu phi tỉnh ngộ, đừng đem lòng mong hại tới mình).
Không dè số trời đã định, sống chết không chạy đâu cho khỏi. Khi ấy tiệc rượu vừa được nửa tuần. Triệu phi bèn kêu Hồng Tiêu và v bảo rằng:
- Thế nữ! Mau đem châm rượu ra đây, cho ta kính mừng nương nương một chén nữa.
Hồng Tiêu nghe hiểu ý liền bỏ thuốc độc vào bình rượu, cầm tới rót một ly.

https://thuviensach.vn

Triệu phi hai tay bưng lấy chén rượu, dâng cho Chung hậu mà thưa rằng:
- Lời xưa có nói:
- Trọng Phật kính Tăng, xin Quốc mẫu hãy thương tình tỳ thiếp, dùng chén rượu này, còn sự Thiên tử chẳng chút chung tình với Quốc mẫu, thì Quốc Mẫu buồn cũng phải, nhưng sầu nhơn mặt đôi sầu nhơn thuyết, tỳ thiếp cũng xa lìa cha mẹ tới đây, buồn rầu vô hồi, nay lại nghe Quốc mẫu than thở, vậy xin Quốc mẫu hưu hỉ, đi cùng nhau cho vui vầy, xin đó nhận lời đây, uống chén rượu này cho vui dạ.
Khi Hồng Tiêu châm rượu, Chung hậu liếc qua đã biết ý rồi, nhưng cũng lấy chén rượu của Triệu phi khuyên mời, làm bộ như muốn uống, rồi lại để xuống nói chuyện, làm như vậy tới hai ba lần. Triệu phi và Hồng Tiêu trong bụng mừng khấp khởi, tính chắc Chung hậu sẽ uống. Chẳng dè Chung hậu giả làm rủi tay, đụng rớt ly rượu xuống đất, thì thấy gạch nứt rã ra tứ đường. Chung hậu cả giận mắng Triệu phi rằng:
- Thầy trò bây rõ ràng là đồ súc sanh, nỡ đem rượu độc hại cho đành, ấy là chúng bây gây sự chẳng lành, đừng trách ta sao ở bất nhơn vô đạo.
Hồng Tiêu bị sự đã lộ rồi, liền thoát thân ra vừa muốn chạy thì Chung hậu với tay nắm áo kéo lại nói rằng:
- Mày thiệt là con hữu nhãn vô châu, nhỏ người mà lớn mật, kế này là tại mày bàn trước, như ta vô phước thì đã lầm tay độc thủ của mày rồi.
Nói như vậy liền nắm lấy hai chân Hồng Tiêu , dộng đầu xuống đất, đá một cái văng ra có hơn mười thước, liền sặc máu chết tươi. Triệu phi thấy vậy hoảng hồn, chân chạy lăng xăng, miệng la bài hải, vừa muốn chạy ra cửa cái. Chung hậu nắm tay dắt lại bước lên thềm cung. Triệu phi không chịu đi. Chung hậu nổi nóng một khi, vật sấp Triệu phi xuống đó mạnh quá, rồi bước lên thềm, thấy Triệu phi dẫy tê tê, chẳng khác chi gà bị cắt cổ, giây lát cũng mửa máu ra chết luôn. Chung hậu thấy vậy ăn năn đã không kịp. Lúc này Tuyên Vương đang ngự tại triều. Nội giám bèn đem việc ấy tới báo. Tuyên vương nghe rõ tâm thần bấn loạn bèn xỉu xuống ngai vàng, văn võ bá quan kêu cứu giây lâu mới tỉnh, khi vừa mới mở mắt ra, thì khóc và nói rằng:
- Triệu ái khanh ôi! Ái khanh chẳng tiếc thân ngàn vàng khiến cho cô gia

https://thuviensach.vn

thêm phần khổ não! Những ước trăm năm Tần tấn, hay đâu hai ngã Sâm Thương, vợ chồng đà thiên các nhứt phương, cha mẹ lại dặm trường xa cách, duyên nợ ba ngày duyên nợ, tình chung một tấm tình chung, biết cùng ai tỏ sự đục trong, căm giận bấy gây loàn vì con Chung xủ phụ!

Tuyên Vương than khóc bỗng thấy Chung nương nương quỳ trước sân chầu tung hô ba tiếng khấu đầu. Xin Thiên tử tha tội cho con hái dâu xủ phụ. Tuyên vương đương lúc phẩn nộ, chỉ mặt Chung hậu mà nói rằng:

- Xủ phụ! Xủ phụ! Yến Bình Công chúa có thù oán gì với ngươi, làm sao ra cớ này? Lần nầy nữa là hai, Trước đã giết Cao phi nay lại giết luôn Triệu nữ, nếu chẳng đem ngươi ra xử tử, trẫm quyết chẳng là Đế chủ Đông tề, như Triệu Phi có tội gì, thì cũng phải tâu qua cho trẫm rõ, có lẻ đau ngang quá, quyền sanh sát một tay mày. Quân ngự lâm đâu? Tua ra khá bắt trói con Xủ phụ cho ta hài tội.

Chung hậu lạy mà tâu rằng:

- Mong ơn Thiên tử mở lượng hải hà để thần hậu tâu qua cho rõ bề trong đục. Số là tại Triệu phi đem lòng ác độc, chẳng phải thần hậu có dạ bất lương, thế nữ là Hồng Tiêu bỏ thuốc độc vào ly rượu rồi Triệu phi lấy đưa cho thần thiếp, nài nỉ bảo uống hoài, cơn ấy thần hậu bị rủi tay, làm rớt xuống giữa nền nhà , gạch đều nứt nẻ ra, còn đủ bằng cớ xin giao cho triều thần công xử, kẻo thần hậu chịu oan".

Tuyên vương cả giận nói rằng:

- Trẫm quyết chẳng dung, ngươi đừng già miệng, lời xưa có nói:

" Giết người phải thường mạng, thiếu nợ thì phải trả tiền" Quân ngự lâm vốn biết Chung hậu là tay võ nghệ cao cường, nên không ai dám cự đương, cứ đứng lấy mắt nhìn nhau hoài, mà chẳng dám đâm tới. Tuyên vương thấy vậy, càng thêm giận dữ mắng nhiếc om sòm, rồi bước xuống ngai vàng chỉ mặt Chung hậu mà nói rằng:

- Con xủ phụ mày có giỏi thì đánh ta chết luôn một thể.

Nói rồi nắm áo kéo lên Kim loan điện, rồi truyền quân thị vệ trói lại liền. Chung hậu thấy Thiên tử bất lương thì có ý buồn, nghĩ thầm rằng:

- Thánh mẫu có nói: Lần này ta bị biếm vào lãnh cung một lượt nữa, nếu ta không chịu trói thì trái ý trời, chớ lão hôn quân này làm sao bắt ta đặng, ấy

https://thuviensach.vn

là tai nạn của ta phải sao chịu vậydầu cho cường biện lẽ nào cũng không khỏi.
Nghĩ rồi quỳ xuống thưa rằng:
- Khuyên Thánh thượng bớt giận, thần hậu xin cam tâm.
Quân thị vệ vâng lệnh ân cần, bắt Chung hậu trói lại. Rồi đó Thiên tử truyền cho Tam pháp ty dẫn Chung hậu ra xử trảm.
Yến Anh hay đặng chạy đến tâu rằng:
- Chẳng biết Nương nương phạm với triều đình tội chi mà bệ hạ xử nặng như vậy?
Tuyên vương bèn thuật hết chuyện cho Yến Anh nghe. Yến Anh cười và tâu rằng:
- Lệ triều đình đã định, hễ phi thiếp mưu hại chánh viện thì phải tội lăng trì, như nay Quốc mẫu giết chết Triệu phi, so với luật hãy còn nhẹ, xin bệ hạ xét lại. Quốc mẫu thiệt trung tâm vị quốc, tại Triệu Phi gây họa cho mình, ấy là Triệu Phi dùng kế mỹ nhơn, toan chiếm đoạt Tề triều xã tắc. Quốc mẫu vì bệ hạ trừ an mối giặc, lẽ thì nên bày tiệc ăn mừng, có đâu lại đi tội cực hình như vậy? Nếu bệ hạ mà giết Quốc mẫu đi, tôi e có ngày Liêm Pha tới đánh, thời tề quốc giang san chẳng phải rơi vào tay Triệu chúa. Như bệ hạ chẳng nghe trung gián, ngu thần có chết cũng cam tâm.
Tuyên vương nghe tâu nửa giận nữa kinh, bèn phán rằng:
- Hoải thần còn nhiều chuyện, chẳng khỏi chết bây giờ.
Yến Anh cũng không sợ cứ theo tâu hoài, văn võ triều thần đều lấy mắt ngó nhau, chỉ có Điền Côn là Tiết Côn rơi lụy và nghĩ thầm rằng:
-“ Nếu lệnh trên chẳng nghe lời can gián mà giết giết Chung quốc mẫu rồi thì ta cũng chẳng đầu Tề nữa làm chi, quyết trở về sơn trại. Như ta còn ỏ lại e có ngày mang họa.”
Nghĩ rồi lại ngó Thiên tử lườm lườm nhưng không dám nói. Yến Anh lại tâu rằng:
- Nương nương nếu có lỗi lầm , xin bệ hạ sét công mà chiết tội, người đã chết rồi làm sao mà sống lại, còn kẻ có công sao nỡ tru di. Muôn tâu bệ hạ xin suy đi nghĩ lại mà coi, chớ Quốc mẫu đã bao phen khó nhọc mới an đặng nước nhà. Như nay bệ hạ giết Quốc mẫu đi, thời Đông Lộ vương gia (

https://thuviensach.vn

Tiết Côn) chỉ lo cho chàng ta tạo phản, tới lúc đó Tề bang nguy nan thời không ai gánh vác giang san. Triệu bang cũng đã lăng loàn. Liêm Pha ắt hưng binh gia phạt, tới lúc đó bệ hạ dẫu có lòng hối quá, thì sự việc đã muộn rồi.

Tuyên vương nghe nói tới sự Đông Lộ vương thì thất kinh, mới hỏi Yến Anh rằng:

- Vậy chớ tiên sanh nghĩ làm sao?

Yến anh tâu:

- Xin biếm Quốc mẫu vào Lãnh cung, mới phục tình văn võ.

Tuyên vương y lời tâu, truyền nội thị mở trói cho Chung nương nương. Chung hậu bèn quỳ xuống kim giai tạ ơn Thiên tử. Tuyên vương nói:

- Xủ phụ! Mi nhờ có quân sư bảo tấu, không thời mười mạng cũng không còn. Cô gia nghĩ chút công nên biếm đó vào Lãnh cung thọ tội, nếu không có tuyên triệu thì chẳng ra khỏi được ngục hình.

Chung hậu tạ ơn Thiên tử, rồi đi thẳng tới Lãnh cung với quân Nội giám. Yến Anh lại tâu với Tuyên vương xin cho đem những đồ vật báu ở trong Chiêu dương cung với bọn Cung nga thể nữ đều tới Lãnh cung mà phục thị Quốc mẫu. Thiên tử cũng nhậm tấu, bá quan thảy đều ngậm ngùi, thương hại cho Quốc mẫu vô cùng! Khi Chung hậu đã tới Lãnh cung , nhớ lại sự trước, bây giờ tính đã tám năm tròn, phong cảnh tiêu điều, cung tường rời rã, bóng mặt trời chẳng thấy, hơi lạnh thấu xương. Chung hậu bèn truyền cho thị nữ sửa sang sạch sẽ, rồi chờ tới canh khuya niệm chú hô thần, bốn vị Công tào đều tới thỉnh lịnh. Chung hậu nói:

- Nay ta cậy chư thần đem hết những đồ: Giường chiếu, ghế , ỷ ở trong Chiêu dương cung tới đây cho ta tạm dụng.

Chư thần đều vâng lịnh, giây lát có đủ đồ. Còn khi Tuyên vương quan dã biếm Chung hậu vào lãnh cung rồi, lại truyền cho quân Nội thần tới Chiêu dương cung tẩn liệm thi hài Triệu Phi với Hồng Tiêu cho tử tế. Nội thần vâng mạng. Tuyên vương bãi triều, rồi về thẳng đông cung. Nội giám vào báo cho Trương phi hay tự sự. Trương phi lật đật ra nghinh tiếp thánh giá vào cung, Tuyên vương buồn rầu, thương tiếc Triệu phi khôn cùng. Trương phi liền kiếm lời khuyên giải, rồi bày tiệc rượu ra, tiêu thiêu nổi chập, thế

https://thuviensach.vn

nữ ca xang, tới canh khuya mới mãn tiệc.

Ngày tháng như thoi đưa, lục thục đã tới tiết Trung thu tháng tám Tuyên vương lâm triều, văn võ tung hô xong rồi. Tuyên vương phán rằng:

- Bửa nay là ngày giai tết, trẫm muốn bày tiệc rượu vui mừng, vua tôi chung hưởng sự thái bình cho phỉ chí .

Yến Anh vâng lịnh, truyền cho quan ngự thiện dọn một tiệc ân cần, và sắp bày có thứ lớp, vua tôi ăn uống vui vầy một bữa, thảy đều say sưa, từ ban mai cho tới quá trưa, mới bãi tiệc, các quan tạ ơn Thiên tử, rồi ai về dinh nấy.

Tuyên vương bãi tiệc rồi, thẳng tới Đông cung , Trương phi đã sắp đặt, những thứ đồ khánh hạ trung thu, sơn trân hải vị, cùng các món hoa quả rất nhiều, bày ra giữa sân chẳng thiếu một vật gì, trong cung thì kết tụi treo bông mùi hương thơm phức. Khi Thiên tử giá lâm, Trương phi tiếp rước xong rồi, hai bên nhạc công, vũ nữ, hát múa tưng bừng, đờn ca inh ỏi, chẳng khác như Diêu trì vương mẫu, đại yến quần tiền. Còn Chung hậu ở trong Lãnh cung, buồn bực biết chừng nào. Cũng đều thưởng nguyệt trung thu, kẻ vui người buồn chia ra hai ngã. Đương lúc một mình buồn bã, sực nhớ lại cửa nhà, bỏ mẹ lìa cha, đã tám thu chẵn, tình thâm lai láng, lụy ứa đôi hàng, thấy trăng thêm động lòng vàng, tủi thân thương cha, nhớ mẹ, bèn bấm tay làm một quẻ biết Tuyên vương còn đang yến ẩm nơi Đông cung, mới nghĩ thầm rằng:

- Vô đạo hôn quân, va chẳng tưởng tới tình nghĩa vợ chồng, cũng không nghĩ công lao khó nhọc, đem ta đây vào lãnh thất, mà vui sướng một mình, đêm khuya bóng nguyệt hé mành, tủi duyên vợ chồng, rất thương tình mẹ cha?

Nghĩ rồi lại khóc òa. Cung nữ thấy vậy cũng xót xa, khóc theo cả bọn. Chung hậu nói:

- Phận ta buồn sầu là phải, còn các ngươi có việc gì mà cũng buồn theo ta như vậy?

Cung nữ tâu:

- Chị em tôi thấy Quốc mẫu như vậy, vả lại đương tiết Trung thu, người người thảy đều vui vẻ, còn bọn tôi ở trong Lãnh cung này, nếu muốn dùng

https://thuviensach.vn

vật chi, cũng chẳng biết hỏi ai, nên chúng tôi mới buồn là cớ ấy.
Chung hậu nói :
- Việc này dễ lắm, thôi các người hãy đi nghỉ đi, để ai gia kiếm đồ cho mà ăn tiệc.
Cung nữ lui ra, Chung hậu đốt một là phù, niệm bảy lần thần chú, thấy Thần đinh lục giáp, với Huyền cân lực sĩ đều tụ tới nơi bái yết. Chung hậu phán rằng :
- Ta phiền cùng chư vị thánh thần mau tới bên Đông cung lấy hết những đồ yến tiệc mà đem về đây.
Chư thần vâng lịnh trong giây lát đem về đủ các đồ vật, chẳng thiếu món gì. Chung hậu kêu hết cung nữ tới mà nói :
- Đêm nay chơi trăng rằm, cho đặng giải cơn phiền muộn.
Khi rượu vừa ít chén, cung phi mỹ nữ nói nhỏ với nhau rằng :
- Không biết đồ sơn trân hải vị ở đdâu, mà Quốc mẫu kiếm cho sẵn đủ như vậy cũng lạ !
Có đứa biết, thì khen Quốc mẫu pháp lực vô cùng, còn đứa không biết thì nói :
- Hay là Quốc mẫu biểu chị em ta đi nghỉ, rồi đi ăn trộm của ai đem về đây chăng ?
Điều ấy, những lời nói thường, kể đâu cho hết.

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi thứ Ba Mươi Tám

Trương phi hiến kế đốt Lãnh cung,

Chung hậu độn hoả về cố lý

Nói về vua Tuyên vương và Trương phi đang ngồi uống rượu, chơi trăng, bỗng đâu có trận gió thổi tới, làm cho đèn đuốc đều tắt sạch, thị nữ ó lên, chạy đi kiếm lửa, một lát thắp đèn lên được thì thấy bao nhiêu đồ vật, mất hết không còn một món chi, chỉ thấy Tuyên vương và Trương phi ngồi đó trơ trơ, đều thấy làm lạ! Thiên tử lại truyền nội thần bày tiệc rượu khác. Trương phi tâu với Tuyên vương rằng :

- Vợ chồng mình ăn mừng tiết Trung thu, lòng thành cảm động tới trời, nên quỷ thần hưởng hết.

Tuyên vương cả mừng, thị nữ lại châm rượu thêm. Tuyên vương uống tới say vùi. Trương phi cũng còn ép uống, rồi mới sanh ra một kế, thừa cơ hội ấy quyết hại cho được Chung Vô Diệm, mới trừ yên hậu hoạn. Nếu Chung hậu mà khuất bóng, thời khắc chức Chiêu đương ắt ở tay mình, tính rồi liền quỳ xuống mà tâu rằng :

- Mong ơn Thiên tử, xin tha tội cho Chung nương nương.

Tuyên vương nói :

- Vì ta thương Triệu phi, nên mới biếm Chung xủ phụ, ái khanh đừng nói tới tên đó nữa, trẫm lại thêm ghét đắng, ghét cay, ở Lãnh cung cũng bị chết có ngày, trẫm sẻ kiếm mưu hại nó.

Trương phi nghe Thiên tử nói vậy, bụng mừng phơi phới, biết gặp đặng cơ hội rồi, bèn kề tai nói nhỏ phải như vầy …như vầy…Tuyên vương đương say, chẳng biết chi là phải quấy, liền cho cung nữ uống rượu say mèm, tư bề thanh vắng, Trương phi lấy những đồ lưu huỳnh, thuốc pháo, rồi vợ chồng dắt nhau thẳng tới Lãnh cung. Khi đến nơi thấy tường vách đứng khó nổi lên, Tuyên vương mới bảo Trương phi đứng lên vai mình, leo lên vách phóng hỏa. Khi ấy Chung hậu, cung nữ ăn tiệc xong rồi, sửa soạn vào cung an nghỉ, thình lình bắt nháy mắt, lòng dạ rất xốn xang, nằm không an giấc,

https://thuviensach.vn

ngồi dậy bấm tay làm một quẻ, mới biết Tuyên vương và Trương phi âm mưu hãm hại mình, trong quẻ lại thấy sao Thái âm đè trên sao Thanh long, bèn giận máng rằng :

- Vô đạo hôn quân, cứ biết ham mê tửu sắc, không kể tới thân thể mnìh là một vị đế chủ Đông Tề, là cha mẹ muôn dân, có lẻ đâu cho con đàn bà đứng lên vai của mình làm điều vô nghĩa vô lễ như vậy. Rồi đây bốn phương xao động, thì ngươi chẳng khỏi bị vây ở nơi Đàm thành một trăm ngày, cớ ấy cũng tại mình làm ra, chớ đem lòng oán trách.

Nói rồi liền niệm mấy câu linh văn, hóa ra một bày ong, bay tới nơi góc tường, đốt Trương phi té nhào xuống đất, lỗ đầu chảy máu. Tuyên vương bồng lấy Trương phi mà chạy về cung, kế một lát, thấy lửa đỏ rực trời. Cung nữ khóc la dậy đất ! Chung hậu bèn nói rằng :

- Ta có phương pháp cứu đặng chúng bây, mau mau đem đao mã tới đây, níu áo ta đeo chung quanh mình ngựa, mắt thì phải nhắm lại, chẳng nên trể nải mà cháy tiêu.

Hết thảy bọn cung nữ là ba mươi hai người, vâng lịnh ra hậu cung, đem cây Định tề đao và dắt Thần mã tới. Chung hậu nhảy phóc lên ngựa, hai bên cung nữ bu chặt như ong. Chung hậu niệm mấy câu hỏa độn chân ngôn, ngựa vụt bay lên trên không, ra khỏi hầm lửa, đứng trên đám tường vân ngó xuống. Chung hậu lại sợ Tuyên vương sanh dạ nghi nan, liền lấy tay chỉ xuống Lãnh cung bao nhiêu ghế bàn hóa ra như thây cháy, lại niệm hô thần chú, đòi Nam Phương hỏa thần tới, dùng tam muội hỏa, thiêu hủy cho hết Lãnh cung. Lúc đó ở trong tam cung lục viện thấy bên Lãnh cung lửa dậy, la cứu vang trời, quân Nội thần vào Đông cung báo cho Tuyên vương. Tuyên vương lật đật chạy ra khỏi cửa cung, kịp truyền đánh loan phụng cỗ, cảnh dương chung, tề tập bá quan tới cứu hỏa. Trong giây phút kẻ xe người ngựa, chạy đến rần rần, đem hết quân Ngự lâm tới Lãnh cung chửa lửa, kẻ kiếm gáo người xách nước, la réo om xòm, tưới một hồi lâu ngọn lửa mới tắt. Yến Anh khi ấy mới nói :

_ Như Nương nương mà bị cháy, lấy ai mà bảo hộ giang sơn, phò xã tắc.

Điền Côn nghe như vậy thì rơi lụy dầm dề, trong ruột đau như dao cắt, văn thần võ bá thảy đều thương tiếc, không biết lửa ở đâu, ai cũng đem dạ

https://thuviensach.vn

ưu sầu than thở ! Tuyên vương mới biết mình làm điều quấy, Chung hậu ở trên mây xem thấy bắt tức cười, rồi bay tuốt về Thương sơn lánh mặt.
Đây nói về Đông lộ vương là Điền Côn và văn võ triều thần đến đốc quân Ngự lâm tưới tắt hết lửa rồi bèn bới tro ra mà tìm kiếm, thấy thi hài nằm sắp lớp, nhìn chẳng biết ai là ai. Điền Côn giọt ngắn giọt dài, Yến Anh cũng tuôn rơi lụy ngọc ! Xúm nhau lại tâu với Thiên tử, xin minh cớ sự ấy bởi ai, một là lửa hoả tai, hai là ngưiờ ta đốt, có lẽ đâu trong cung cấm mà có gian tế tới đây ? Điền Côn cứ theo kêu nài :
- Xin Phụ vương tra xét, chẳng kể là Vương phi quốc thích, cùng là Nội giám cung nga, xin tra khảo cho ra, con bắt nó thường mạng.
- Tuyên vương nói :
- - Khuyên Vương nhi đừng vội nóng, để thủng thẳng sẽ hay, quân sư chiếm quẻ có tài, coi một quẻ ai làm sẽ biết.
Phán rồi, vua tôi dắt nhau trở về Kim loan điện, truyền nội thị đặt bày hương án, quân sư Yến Anh vâng mạng, quỳ xuống trước bàn đảo cáo với trời đất, rồi cầm tiền xủ quẻ, thấy bổn mạng còn bình an, loạn động lụa hào, nội quầy sách giao, thời đà biết ý, song thiên cơ bất lậu, không dám tả hết cho ai hay, liền viết ra một bài, có mấy câu đoán như vầy :
Người đàn bà đi trước.
Người đàn ông theo sau.
Đem những đổ hỏa thiêu.
Tới Lãnh cung mà đốt.
Vách tường cao chót vót.
Hai chân đạp vai rồng.
Phạm tội với Thiên công ,
Bị bầy ong chích mặt.
Sẩy chân té xuống đất.
Dấu tích còn sờ sờ.
Muốn biết ai bây giờ,
Chẳng phải người đâu tới.
Yến Anh viết xong rồi đưa cho Nội thần dâng lên cho Tuyên vương xem. Thiên tử coi rồi cả kinh, cứ lấy mắt ngó Yến Anh, và mắng thầm rằng:

https://thuviensach.vn

- Thằng lùn này thiệt giỏi, nó biết các việc của ta, nếu như nó nói ra, ắt triều thần dị nghị.

Vua Tuyên vương lại truyền nội thị, đưa bài đoán ấy xuống cho quan coi. Điền Côn coi rồi khóc ngất một hồi, không biết tính phương kế chi mà minh oan cho Quốc mẫu. Yến Anh nói:

- Xin Điện hạ bớt cơn sầu não, mà lo tẩm niệm nương nương. Điện hạ hãy tâu với Thánh thượng, phải chiếu theo quốc lễ.

Điền Côn tuân lời tâu với Thiên tử, Tuyên vương chuẩn tấu truyền cho quan nội các, sắm sửa đồ tẩm liệm Chung hậu xong rồi đem linh cửu về nơi Bạch hổ điện. Tuyên vương cũng giả làm bộ than khóc Chung nương nương. Điền Côn tuy là con nuôi nhưng cũng như trưởng nam, nên cũng mũ rơm áo bã và văn võ bá quan, thảy đều quảy hiếu cư tang, làm chay bảy thất, cầu cho siêu độ vong hồn.

Trương phi từ khi leo lên phóng hỏa bị bầy ong chích mặt. Thiên tử bồng về Đông cung dưỡng bịnh, còn Thiên tử mắc lo việc tang chế cho Chung hậu ở nơi Bạch hổ điện hoài hoài. Xảy đâu thấy nội giám tới tâu rằng:

- Đông cung nương nương bệnh thế trầm trọng, e sống không nổi.

Tuyên vương nghe báo hồn vía đều bay lên mây, vội vàng trở về ông cung đòi các quan ngự y tới điều trị. Giây phút Yến Anh và văn võ đều tựa tới hầu thăm. Thiên tử cho ngồi chuyện vãn. yến Anh khi ấy tâu rằng:

- Xin bệ hạ chớ khá ưu phiền, mà hao tổn mình rồng, tôi đã biết bệnh chứng của Đông cung phi rồi, chẳng qua là người bị nọc ong, trong vài bửa thì lành căn bịnh.

- Tuyên vương nghe nói liền kiếm chuyện khác nói qua, rồi truyền lệnh cho các quan và ngự y thảy đều về an nghỉ.

- Còn Chung hậu cưỡi mây bay về tới núi Thương sơn là chỗ quê xưa, liền sà xuống và kêu cung nữ bảo mở mắt ra, bèn khiến vào Chung gia trang mà thông báo. Quân gia đinh nghe kêu, lật đật ra mở cửa, thấy một người mặt mũi hung thần ác sát, liền quỳ xuống lạy lia lịa mà thưa rằng:

- Chung viên ngoại tôi giàu lắm, để tôi chỉ cho, xin trại chủ đừng giết tôi tội nghiệp.

- Chung hậu ngồi trên lưng ngựa nghe nổi tức cười và nói lại rằng:

https://thuviensach.vn

- Mày hãy vào thông báo cho Chung viên ngoại hay nói rằng: Tuyên vương chánh hậu là Chung Vô Diệm về thăm.

Gia đinh nghe nói nửa mừng nửa sợ, lật đật vào báo với viên ngoại hay, vợ chồng vội vã chạy ra mừng rỡ vô cùng! Chung hậu khi ấy xuống ngựa cầm tay mẹ than khóc một hồi, rối dắt nhau vào nhà thư thất. Kế thấy hai người anh là Chung Long, Chung Hổ và hai người chị dâu, đều tới mừng rỡ! Chung phu nhân khi ấy mới hỏi Chung hậu rằng:

- Vì làm sao mà con về đây thăm cha mẹ đặng?

Chung hậu liền thuật hết các việc tai nạn cho cha mẹ nghe , vợ chồng Chung viên ngoại cũng động lòng thương con than thở . Chung hậu từ đấy ở với cha mẹ , ngày thời dạo hoa chơi kiểng , đêm thời xem xét bình thơ, chờ cho tai nạn mãn rồi, ắt có quân sư tới rước.

Đây nhắc lại khi lửa cháy lãnh cung , các quan ngỡ chắc là Chung hậu bị thiêu, chỉ một mình quân sư Yến Anh biết sự Chung hậu đã dùng phép hỏa độn, mà cứu bọn cung nữ bay về Thương Sơn , nhưng chẳng dám nói ra, bởi vậy cho nên vua Tuyên vương và triều thần cứ mỗi thất là 7 ngày, làm chay niệm Phật, cầu cho siêu độ vong hồn, tới nay đã đủ bảy thất rồi, mới sắm sửa phát tang, đưa linh cửu tới Sơn lăng mai tang, khi sắp đạt xong xuôi, phát pháo động quan, Điên Côn thì phò giá triệu, còn Tuyên vương cũng giá ngự đi sau, văn võ Triều thần đều đưa đông đủ. Khi tới Sơn lăng an tang xong rồi, bá quan hộ giá trở về thành . Không dè Điền Côn đã sắp đặt xong xuôi, phát ba tiếng pháo truyền cho tám viên dõng tướng , với ba ngàn binh sĩ, sửa cất dinh trại trước là ở giữ coi mồ mã, sau nửa không chịu tước lộc triều đình, sơn hà một cõi thinh thinh, sức này dễ ai hơn cho đặng. Tuyên vương khi ấy thấy vậy âu sầu mà nghĩ rằng:

- Điền Côn nay đã trở lòng, thời không con ai dám ra địch thủ, còn Chung hậu cũng đã chết rồi, ắt giang san khốn lớn.

- Nghĩ như vậy ngậm ngùi, ngày đêm thêm buồn bực, canh khuya tư tưởng như hồn Đỗ Quyên

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi thứ Ba Mươi Chín

yên Bình vào cung báo mộng

Liêm Pha vâng chỉ phạt tề

Nói về Yên Bình công chúa với cung nữ Hồng Tiêu, từ khi bị hại, linh hồn phảng phát không biết nương dựa vào đâu, cứ bay lửng đửng giữa chừng, rồi trở về tới Hàng Đan, vào trong thâm cung ứng mộng mà bày tỏ cùng cha mẹ. Khi tới nơi thấy lầu xưa nhện bủa, các cửa rêu in, trăm hoa đua nở mùa xuân, chạnh tủi hồng nhan bạc phận, bèn ngâm một bài thơ như vầy:

Vừng ác bay qua chen thỏ bạc
Trời xanh riêng ghét phận má hồng
Xưa nay những kẻ tài hoa bấy
Mang lấy tài hoa khổ tấm lòng.

Đây nhắc lại khi hai vợ chồng Triệu Long vương từ khi đưa công chúa qua Tề rồi, đêm ngày thương nhớ tấc dạ không khuây, có một đêm kia vợ chồng nằm không an giấc, tới canh đã thổn thức bồi hồi, mới nằm nhắm mắt mà lại mê man, bỗng nghe có tiếng người kêu: Mẹ, mẹ ôi! Trong vía vợ Triệu vương là Qua hậu nghe kêu, bèn bước xuống long sàng đi ra mở cửa chẳng dè thấy Yến Bình công chúa và cung nữ Hồng Tiêu, đầu bỏ tóc xỏa mình đầu vấy máu, khóc mà thưa rằng:

- Muôn tâu vương mẫu, con đây chẳng phải la ai? Vì phụ vương nghe lời Tương Như dùng mỹ nhân kế đưa con qua Tề ra mắt Tuyên vương được có ba ngày, người rất yêu dấu, kế con tới thăm chánh cung con toan dùng mưu độc dược, không dè con xủ phụ hay được, nó đánh chết con Hồng Tiêu rất nên oan ức. Vương mẫu ôi, xin nghĩ tình cốt nhục mà rửa sự oán thù, đề binh thẳng tới Lâm Tri bắt cho đặng con Chung Vô Diệm, mổ lấy gan mà tế, mới tiêu đặng oan hồn. Xin vương mẫu hãy nhớ tới lời con, điều hiếu thảo sẽ còn kiếp khác.

https://thuviensach.vn

Nói rồi cầm gươm nháng qua một cái thức thì biến mất. Qua hậu giật mình thức dậy, mới hay là điềm chiêm bao, bèn suy nghĩ một hồi bán tín bán nghi, liền kêu Triệu Long vương dậy, thuật hết các lời chiêm bao lại. Hai vợ chồng rất lo sợ nằm ngủ không yên, phút đâu trời đà vừa sáng, Triệu Long vương lâm triều, văn võ triều bái xong rồi, Triệu Long vương bèn kêu thừa tướng là Lạn Tương Như thăng điện, thuật hết điềm chiêm bao như vậy và bàn bàn coi kiết hung lẽ nào cho biết. Tương Như ngẫm nghĩ giây lâu tâu rằng:

- Sự mộng mị không chừng nên chẳng biết sự làm sao cho rõ giả chân, xin hãy sai người đi tới Lâm Tri thám thính lại mới tường hư thực.

Triệu vương liền sai quan tham mưu là Trương Hiển đi qua Đông Tề thám thính. Trương Hiển lãnh mạng đi luôn ngày đêm, chẳng bao lâu đã tới thành Lâm Tri giả làm thượng khách, vào hoàng thành thăm dò trước sau. Khi hỏi được tin chắc chắn liền trở về Hàng Đan phục chỉ. Đương lúc lâm trào, Trương Hiển thẳng vào đại điện tâu rằng:

- Ngu thần qua thám thính quả như điềm mộng ấy chẳng sai, bữa công chúa qua triều kiến Tuyên vương rồi đặng phong làm Tây cung thứ hậu, đđ ba ngày qua ra mắt chánh cung hoàng hậu. Chung Vô Diệm truyền cho nội thị dọn bày yến tiệc. Hồng Tiêu lại bỏ thuốc độc dâng lên, bị Vô Diệm thấu đặng sự duyên bèn đánh chết cả Hồng Tiêu và công chúa. Tuyên vương mới nổi giận biếm Vô Diệm vàl lãnh cung. Tới bữa tiết trung thu, tại lãnh cung lửa cháy còn Tiết Côn thời đã phản lạ Tề rồi ở Sơn Lăng mà giữ gìn mồ mả, sự bản thiệt nên ngu thần tâu lại.

Triệu vương nghe tâu, té xỉu xuống ngai, kêu cứu giây lâu mới tỉnh dậy, thì lệ nhỏ chứa chan căm hờn thay con củ phụ bất nhân và trách lây luôn Tuyên vương vô nghĩa. Rồi vọng linh vị đặt bày ra cúng tế, cầu vong hồn công chúa tịnh độ siêu thăng. Triệu vương lúc ấy mới phán rằng:

-Có ai dám lãnh binh mà rửa hờn cho trẫm chăng?

Liêm Pha bước ra tâu rằng:

- Vi thần xin lãnh mạng đề quân tới Tề bang, bắt cho đặng Tuyên vương trả thù cho công chúa.

Triệu vương cả mừng và hỏi rằng:

https://thuviensach.vn

- Nguyên soái muốn dùng bao nhiêu binh mã?
Liêm Pha tâu:
- Làm tướng phải dùng người mưu mô, chẳng ỷ mình sức mạnh, quân sĩ phải cho tinh luyện, chẳng dụng sự đông nhiều, như nay vì thần đi qua đánh Đông Tề, mười muôn binh cũng đủ, mai là ngày huỳnh đạo, xin truyền hịch hưng sư.
Triệu vương nhậm lời, liền truyền cho nội thị bày tiệc tống hành. Thừa tướng là Tương Như bước ra bưng ba chung ngự tửu, mà chúc mừng cho Liêm Pha rằng:
- Cờ bay thắng trận, ngựa tới nên công.
Liêm Pha tạ ơn rồi lạy thiên tử về phủ, liền khiến bốn người con trai là Liêm Cang, Liêm Trực, Liêm Ấn, Liêm Đạt cầm lịnh tiễn tới thao trường mà thao luyện binh mã. Khi đó các cơ các trại nghe hiệu lệnh thì đều tới tề tựu, điểm lượt xong xuôi, Liêm Pha vào triều phục chỉ. Qua ngày sau, giờ dần Liêm Pha nguyên soái truyền lệnh cho chúng tướng làm lễ tế cờ, rồi phát pháo mở cửa thành chỉ thẳng Bạch Mã quan tấn phát.
Đây nói về Tuyên vương là một người say mê tửu sắc, chẳng tưởng tới việc nhà, chỉ biết thịt cho béo rượu cho ngon, hầu gái năm bảy người, ấy gọi là nhân sanh quí thích chí mà thôi, cò nhiều khi ngậm ngùi Chung hậu, lại hằng ngày ngớ Triệu phi, dầu cho quốc phá thân nguy cám cảnh chữ: Giai nhân nan tái đắc. Đêm nằm ngủ không an giấc, ruột tằm bối rối như tơ, một mình luống những ngẩn ngơ, mới nhắm mắt thì hồn vừa lìa xác thả chơi khắp nơi, thình lình thấy ngoài Ngọ môn ở trên trời sa xuống một vật lớn như cái đấu, hồng quang chói sáng ngời, giây phút lại nổ ra một tiếng vang trời, vất ấy bể ra làm hai miếng, trong ánh sáng một nửa thấy có mộ người đàn ông nhảy ra, mình mặc áo giáp đen, đầu đội khôi đen, tay cầm trường thương, nhảy lên trên bửu điện chờn vờn tới muốn đâm mình, còn một nửa miếng kia thì thấy một bầy ong bay túa ra vô số, ấp tới phủ vây mình. Đang lúc nguy cấp, là réo cứu giá om sòm, cả triều văn võ không thấy một người tới, đã gần hụt hơi. May đâu ở phía tây bắc có một người đàn bà, mình mặc áo đỏ cầm cây đại đao, bay thú chạy vào đánh với người mặc áo đen một trận, nào ông nào người đều tan hết. Tuyên vương hết sức mừng! Bèn giựt

https://thuviensach.vn

mình mơ màng giấc mộng, hồi lâu tỉnh lại kế đâu gà gáy sáng, trời vừa hừng đông, Tuyên vương cho đòi Yến Anh vào đến, quì lạy tung hô xong rồi, Tuyên vương cho ngồi, mới thuật hết điềm chiêm bao lại và cậy bàn giải. Yến Anh ngồi suy nghĩ hồi lâu, đã biết một vật lớn như cái đấu đó là Triệu vương, còn người khôi đen giáp đen là Liêm Pha, bầy ong là quân sĩ, còn người đàn bà là Chung nương nương. Chắc trong chừng nửa tháng đây ắt có Triệu binh tới đánh, thì thiên tử bị khổn nơi Đàm thành chớ chẳng khỏi. Biết như vậy đã chắc, ngặt vì khó tiết lậu thiên cơ, nên không dám nói ra cho hết, liền truyền đem viết mực rồi tả một bài thơ giải như vầy:

Điềm chiêm bao thế ấy, kiết thiểu mà hung đa,
Đạo binh đã dấy động, sĩ tốt chết hàng hà.
Bởi mình gây nên họa, làm hao tổn nước nhà.
Đàm thành vua bị khốn, một trăm ngày mới ra.

Yến Anh viết rồi dâng lên cho vua xem, Tuyên vương cả kinh mới hỏi:

- Như vậy mà quân sư có kế chi cứu quả nhân không?

Yến Anh tâu:

- Vì bệ hạ có tai nạn một trăm ngà, không thể chỉ cứu tinh, nhưng bây giờ bệ hạ phải dời qua Đàm thành, còn triều chánh phải giao cho vương thúc.

Tuyên vương nghe lời liền giáng chỉ cho vời vương thúc là Điền Dưỡng. Khi Điền Dưỡng vào triều, Tuyên vương mời ngồi nơi cẩm đôn, rồi nói rằng:

- Nay cô gia dời qua Đàm thành tị nạn, triều chánh nay nhờ vương thúc âu lo, chờ khi nào hết sự rủi ro, thì cô gia sẽ hồi triều trọng thưởng.

Điền Dưỡng vâng chỉ lui về. Tuyên vương truyền lệnh cho quan ngự lâm, sửa sang những đồ ngự dụng mà đưa qua Đàm thành. Rồi Tuyên vương từ biệt Trương phi và các cung nữ, còn Yến Anh lại viết một bức cẩm nang, giao cho vương thúc mà dặn rằng:

-Chừng nào có sự gấp rút hãy mở ra coi.

Sắp đặt đâu đó hẳn hòi, Yến Anh cùng đi theo hộ giá. Khi ấy quân ngự lâm đi trước, triều thần hộ tống theo sau chỉ dặm liễu băng ngàn, đi đến Đàm thành một nước.

https://thuviensach.vn

Nói về quan huyện ở Đàm thành là Thạch Tú, khi nghe thiên tử giá lâm, liền truyền quâ mở hết cửa thành rồi cùng văn võ ra nghinh tiếp. Tuyên vương vào ngồi giữa hành cung, văn võ triều bái xong xuôi, vua truyền cho tu bổ trành trì để ngăn ngừa giặc giã. Các việc đã an bài, các quan đều giữ theo bổn phận.

Đây nói về Liêm Pha từ lúc vâng mạg lãnh binh, ngày đi đêm nghỉ chẳng bao lâu đã gần tới địa phận nước Tề, xảy thấy quân kỳ bài trở lại báo rằng:

- Trước mặt là Bạch Mã quan, thành giao giới của nước Tề, xin soái gia định đoạt.

Liêm nguyên soái bèn truyền lệnh cách thành ba mươi dặm hạ trại và chia ra thành năm dinh, canh tuần nghiêm nhặt, cấm người không đặng lìa giáp, ngựa chớ rời yên, thay đổi liền liền phhòng binh Tề cướp trại.

Còn tướng giữ ải Bạch Mã quan tên là Lưu Trinh. Khi nghe nói thiên tử dời qua Đàm thành mà tỵ nạn, đang ngồi suy nghĩ không rõ cớ gì, bỗng thấy quân thám tử vào báo:

- Triệu vương sai Liêm Pha đem mười vạn hùng binh, tới phủ vây quan ải, xin soái gia nghĩ lại tính công thủ lẽ nào?

Lưu Trinh nghe nói cả kinh và oán trách thiên tử bất minh, chẳng nghe lời quân sư can gián, tại nạp lấy Yến Bình công chúa, nên làm ra gây họa cho Tề bang. Liền truyền quân bế thành lại kỹ càng kỹ lưỡng, gác cung tiễn và cây đá lên thành cùng đêm ngày gìn giữ nghiêm nhặt. Còn Liêm Pha hạ trại xong xuôi nghỉ ngơi một đêm, rạng ngày thăng trướng, hai bên chư tướng đứng hầu. Liêm Pha mới hỏi:

- Có tướng nào xuất chiến lập công đầu chăng?

Khi ấy người con đầu là Liêm Cang xin đi. Liêm nguyên soái dặn dò cẩn thận, Liêm Cang cúi đầu vâng lệnh, cầm thương lên ngựa phát phát, kéo năm trăm quân dũng sĩ thẳng tới dưới thành khiêu chiến. Quân Tề xem thấy vào báo lại cho chủ soái hay, Lưu Trinh nghe báo nổi giận mà rằng:

- Tề, TRiệu tuy là hai nước, anh em như thể một nhà, tại dùng mỹ nhân kế đưa qua, nên sự thù oán càng sâu như biển. Nay Chung hậu bị hỏa hoạn, còn Điền Côn lại phản Lâm Tri. Tề bang tới lúc khuynh nguy, thiệt ít kẻ khuôn trì xã tắc, ấy là tại vì bây phản trắc, chớ trách mỗ đảo điên.

https://thuviensach.vn

Nói rồi cầm đao lên yên, dẫn theo tám viên tướng, phát pháo mở cửa ải xông ra. Liêm Cang thấy tướng Tề hình dung cao lớn, râu bạc phơ phơ thì hỏi rằng:

- Tướng già kia, xin hãy xưng họ tên, vậy chớ ông đi đâu đấy, muốn ra đây lượm cỏ hay sao?

Lưu Trinh nghe hỏi tức cười nói rằng:

- Thằng nhỏ miệng còn hôi sữa, mà dám khi người thái quá. Ta là Tề Tuyên vương giá hạ, vô tư chánh trực lão thần, làm chức Chiêu thảo tam quân, tên là Lưu Trinh nguyên soái, còn mầy là đồ tiểu bối, chớ mầy tên họ là gì?

Liêm Cang đáp rằng:

- Tên ta là Liêm Cang làm tiên phong tiền bộ, cha ta là đại nguyên soái phụng quân mạng đi phạt Tề.

Lưu Trinh nói:

- Như vậy thì cháu phải kêu ta bằng bác, bác đây với cha cháu vốn tình nghĩa anh em, sao cháu thấy bác giả cả lem nhem, cháu lại đem lòng khi dễ.

Liêm Cang đáp:

- Dám thưa bác, cháu cam thất lễ, trên ngựa cung thân, vì Tề vương ăn ở bất nhân để Vô Diệm gây nên thù oán, một ngày giết chết hai mạng. Triệu vương không lẽ làm thinh, nên sai cha cháu lãnh binh, quyết bắt cho đặng con Chung xủ phụ.

Lưu Trinh nói:

- Khuyên cháu hãy bớt giận, để bác phân giải lại cho cháu nghe. Chung nương nương vốn thiệt người ngay, vì công chúa gây nên tai họa, khi công chúa vào cung đã được ba ngày, mới tới Chiêu Dương mà triều hạ, thì Chung hậu cũng dọn đồ yến tiệc vui mừng, ai ngờ có con thể nữ là Hồng Tiêu đem thuốc độc bỏ vào trong rượu mà hại người, không dè Chung hậu bắt đặng nổi giận đánh chết tươi. Ấy là hại nhân nhân hại. Lại có câu: Thiên bất dung gian, chớ có phải là tại Chung hậu không rộng khoan mà gây ra oán đây.

Liêm Cang nói:

- Thôi bác chớ khá nhiều lời, bảo lão hôn quân đem con xủ phụ ra đây,

https://thuviensach.vn

cháu bắt nó lăn đen mà tế công chúa thì vạn sự giai hữu, bằng không thì quân dân Tề đều làm quỉ không đầu, lại quan ải cũng hóa ra tro bụi nữa.
Lưu TRinh nghe thằng nhỏ nói xấc thì cả giận, xách đao lại chém đùa. Liêm Cang cũng đưa thương ra đánh, kẻ già người trẻ, một đao một thương trong hội chiến trường ai cũng ra tài nỗ lực, đánh có hơn năm mươi hiệp chưa định hơn thua, quân Kỳ bài vào báo lại cho Liêm Pha hay. Liêm Pha kíp liền nai nịt lên ngựa đề thương có dẫn theo một người anh em bạn, tên là Kim Tiền Bâu cùng ba đứa con anh dũng đồng ra lược trận tức thì.
Khi ấy Liêm Cang thấy Lưu Trinh đuối sức, muốn bắt sống để lập công, không dè Lưu Trinh liệu bề chống ngăn không nổi, bèn quay ngựa chạy dài. Liêm Cang quất ngựa rượt theo, muốn rút cây Kim tiêu ra mà đánh, lại bị tám viên chiến tướng của Lưu Trinh, thấy chúa soái mình thua chạy, đồng xông ra một lượt tiếp chiến. Liêm Pha thấy vậy cũng ùa binh ra trợ chiến, hai bên đánh vùi một trận, binh Tề đuối sức chạy vào thành. Liêm Pha huy động tam quân rượt nà theo, trên thành xem thấy lăn cây hạ đá và tên bắn xuống như mưa. Quân Triệu đương lúc thừa thắng nên không run sợ, bốn người con của Liêm Pha chia nhau ra phủ vây bốn cửa, đánh áp vào thành, Lưu Trinh liệu bề không xong bèn mở cửa tây môn phá vòng vây chạy về Lâm Tri chịu tội. Liêm Pha khi ấy nhập thành xuất bảng an dân, bá tánh thảy đều vui đẹp. Rồi đó liền viết một đạp điếu văn, sai quan về Hàng Đan cáo tiệp.
Lúc ấy đương khi Triệu vương lâm trào, quan huỳnh môn vào quì dâng bảng tấu của Liêm Pha. Triệu vương xem rồi mừng rỡ vô cùng và khen ngợi Liêm Cang thật là tướng môn xuất tướng, mới gia phong làm chức Thần sát tướng quân, lại sai sứ đưa ra một muôn học lương và hai chục đãi vàng ròng để Liêm Pha khao thưởng quân sĩ.
Đây nhắc lại Tuyên vương dời qua Đàm thành tị nạn, còn việc triều đình thì giao hết cho nhiếp chánh vương là Điền Dưỡng. Lúc này nhiếp chánh vương lâm triều, văn võ bái tụng hô xong, quan huỳnh môn vào tâu rằng:
- Nay có chủ soái ở Bạch Mã quan là Lưu Trinh về triều, còn đang đứng trước Ngọ môn đợi lịnh.
Lão vương truyền chỉ cho vào. Lưu Trinh vô đến quì lạy vừa khóc vừa tâu

https://thuviensach.vn

rằng:
- Cha con Liêm Pha võ nghệ rất cao cường nên mạt tướng dang không nổi, bởi vậy cho nên quan ải đã thất thủ, tội tôi dư muôn thác.
Lão vương nghe tấu làm thinh một hồi rồi trách thầm rằng: Yến Anh bảo tấu cho ta làm nhiếp chánh làm chi, nay vua tôi nó đem nhau đi rồi ra cũng khó bề toan liệu. Trách như vậy rồi liền giáng chỉ tha tôi cho Lưu Trinh và khiến văn võ triều đình phải lo mưu cự địch, việc rồi trời tối bèn bãi triều.
Còn Liêm Pha sau khi chiếm được Bạch Mã quan, an dưỡng binh sĩ ba ngày rồi phát pháo mở cửa thành, kéo binh ra nhắm Lâm Tri thẳng tới. Khi đi được vài ngày, quân kỳ bài trở lại báo rằng:
- Đây đã gần tới kinh thành Lâm Tri, trước mặt là Hỗn Hải quan, xin soái gia hạ lệnh.
Liêm Pha truyền cho ta quân đóng trại, chia ra làm năm dinh và bốn phía đào lũy thả chông, đề phòng dinh Tề cướp phá. Khi đó sanh kỳ rực rỡ, kiếm kích nghiêm trang, cấm thương khách qua lại và cũng chẳng cho ra vào tin tức. Muôn dân thảy đều than khóc, bốn phía thành vây chặt như nêm, qua ngày sau Liêm Pha truyền cho quân cơm nước xong rồi, nai nịt ra trận. Liêm Pha và Liêm Ấn đem binh đi tiền đội, còn Liêm Thuận và Liêm Đạt hậu tập theo sau, đồng lãnh mấy ngàn binh, tới cửa đông khiêu chiến.
Khi nhiếp chánh vương nghe thấy tiếng pháo nổ, dắt bá quan lên trên vọng địch lầu mà xem, thấy binh Triệu oai phong lẫm lẫm, sát khí đằng đằng, bốn hướng tám phương thảy đều vây hãm, lại thấy tướng Triệu đã tới dưới thành thảo chiến, bèn kêu bá quan hỏi rằng:
- Có ai vì cô gia dám ra cự địch không?
Nói vừa dứt tiếng thì có một tướng bước ra tâu rằng:
-Ngu thần lãnh mạng quyết ra bắt cho được Liêm Pha, kẻo nó khi dễ nước ta, nguyện bất dung tha nghịch tặc.
Lão vương xem lại, người ấy tên là Thanh Hổ, chức làm Đề điệu quan, lão vương cho đi và dặng rằng:
- Liêm Pha là người anh dũng, tướng quân phải đề phòng cho lắm, và khá tua vì nước lập công, kẻo để Triệu bang khi dễ.
Thanh Hổ cúi đầu vâng mạng, cầm đao lên ngựa, dẫn theo bốn viên chiến

https://thuviensach.vn

tướng cùng một ngàn binh dũng lực xông ra trận. Liêm Pha khi ấy xem thấy hỏi rằng:
- Tướng ra đó tên họ là gì?
Thanh Hổ đáp:
- Ta là Đề điệu ngũ dinh tên là Thanh Hổ, vậy chớ tướng quân có phải là Liêm Pha chăng?
Liêm Pha đáp phải và nói rằng:
- Lão tướng đã biết danh bổn soái sao không xuống ngựa đầu hàng? Vậy thôi hãy trở về nói và dâng hàng biểu, thì bình an vô sự.
Thanh Hổ nói:
- Nguyên soái chưa rõ để lão phân lại cho nghe. Vốn Chung hậu đã bị cháy thành tro, chớ ví như người còn sống, thời nguyên soái khó nổi tới Lâm Tri vây hãm, còn công chúa là cành vàng lá ngọc, có lẽ đâu đi làm bé nước người, chẳng qua là Triệu vương muốn dùng kế mỹ nhân, nên mới đày con chịu chết.
Liêm Pha nghe Chung hậu chết rồi thì có ý mừng thầm, lại nghe xúc phạm đến chúa mình nên xốc thương đâm tới, Thanh Hổ vội đưa đao ra đỡ. Hai tướng đánh nhầu hơn năm mươi hiệp sức cũng cầm đồng, Liêm Pha có ý khen thầm. Thanh Hổ thì cả giận, bèn hươi thương đâm đùa. Thanh Hổ tuy già mà sức còn mạnh. Liêm Pha bèn sanh một kế, gọi là kế hồi thương. Thanh Hổ chẳng kịp trở đương, bị kế ấy nhào xuống ngựa chết tốt. Liêm Cang và Liêm Ấn giục binh áp tới cắt lấy đầu và đánh loạn đả, binh Tề vỡ tan chạy hết.

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi Thứ Bốn Mươi

XEM CẨM NANG, LÃO VƯƠNG THI KẾ

TIN NGỌC DỤ, LIÊM SOÁI DỜI BINH

Khi Thanh Hổ tử trận, binh Tề vỡ chạy tứ tán. Lão vương ở trên địch lầu xem thấy, té xỉu xuống ngai, tưởng cũng chết luôn, bá quan xúm lại cứ hồi lâu mới tỉnh, bèn thở ra một tiếng rồi khóc òa, là bởi thương tiếc Thanh Hổ trung lương, còn căm giận Tề vương say mê tửu sắc, mới nghĩ rằng: "Nay Tề vương nó ở Đàm Thành cho vui sướng, để cho ta lo lắng một mình, nếu như Liêm Pha nó đánh phá không tha, chắc lão già này xẻ thịt". Đương lúc ngồi suy nghĩ chẳng biết tính kế chi, sực nhớ lại Yến Anh ra đi có để lại một phong giản thiếp và dặn khi nào có việc sẽ mở ra coi, nay công việc đã hẹp hòi, truyền nội thần vào bì các lấy giản thiếp đem xem. Nội thần vâng lệnh lấy xem thấy bài thơ như vầy:

Vì ai gây hoạn.
Giang sơn chẳng thái bình.
Thành Lâm Tri bị khốn,
Liêm Pha giỏi dùng binh.
Thanh Hổ đã tới số.
Bá quan chớ hãi kinh.
Thành trì nên cố thủ.
Chẳng cùng nó giao chinh.
Cẩm nang này để lại.
Chữ nghĩa đủ phân minh.
Vua Tề đi tị nạn.
Bá tánh khỏi tai tinh.

Lão vương coi rồi mới nghĩ rằng: Quân sư là người suy đoán âm dương giỏi lắm, nay biểu ta như vầy ta phải theo ý mợi đặng. Nghĩ rồi liền truyền cho văn võ hộ giá ra đứng trên cửa thành, kêu Liêm Pha nguyên soái tới nói chuyện. Liêm Pha nghe tiếng trên thành kêu mình bèn ngửa mặt ngó lên thấy một người đã có tuổi, râu lại năm chòm diện mạo rất phương phi, đầu

https://thuviensach.vn

đội mão kim quang, mình mặc áo cẩm bào oai nghi lẫm lẫm bèn hỏi rằng:
- Người ở trên thành tên gọi là gi, kêu ta có việc chi xin nói?
Lão vương đáp rằng:
- Ta là Vương thúc của Tề vương, quyền coi việc chánh nước, vì Tuyên vương lánh nạn tới Đàm Thành, như Nguyên soái có vây hãm Lâm Tri thì cũng tốn công mệt sức, một lời lão nói chắc, chẳng phải đứa tiểu nhân, khuyên đó hãy dời quân, tới Đàm Thành thì biết.
Liêm Pha nói:
- Như Lão vương nói thiệt, thì bổn soái cũng nghe, nếu tới Đàm Thành không có Tuyên vương bổn soái ắt không phương dung thứ.
Lão vương thề thốt hết lời. Liêm Pha hết lòng mừng rỡ! Hồi sau truyền lệnh triệt binh chỉ Đàm Thành tấn phát. Quân Triệu đi không mấy ngày thì tới Đàm Thành, Liêm Pha truyền lệnh an dinh, rồi sai bốn con mình đi bốn cửa thành vây chặt, chẳng cho một người lọt ra khỏi vòng, nếu ai sơ lậu thì phải xử theo quân lệnh. (Ấy là binh pháp của Liêm Pha nghiêm minh dầu cho cha con cũng không vị tình, nên người ta gọi là: Liêm Pha phụ tử binh). Bởi cớ ấy cho nên quân sĩ nhất tâm, đánh đâu thắng đó. Bốn người con vânh lệnh, chia binh đánh bốn cửa, còn Liêm Pha thì ở trong dinh làm ứng viện.
Lúc ấy Tuyên vương ở nơi hành cung, xảy thấy quan Tổng binh ở Đàm Thành vào tâu rằng:
- Muôn tâu bệ hạ, nước Triệu sai Liêm Pha tới đánh Lâm Tri, nay lại dời binh tới đánh Đàm Thành, xin bệ hạ định đoạt.
Tuyên vương nghe tấu cả kinh, liền dắt tay Yến Anh và bá quan lên địch lầu mà xem thế giặc. Thấy binh Triệu nhân cường mã tráng, đội ngũ chỉnh tề, vây chặt Đàm Thành một mảy lông chẳng lọt. Vua tôi đều lo sợ hãi hùng, rồi sau đó liền dẫn nhau xuống địch lầu hết. Qua ngày hôm sau Liêm Pha khiến Liêm Cang dẫm tám viên chiến tướng và năm trăm dũng sĩ tới cửa thành phía Tây mà hạ chiến thơ, Liêm Cang vâng mạng, tới kêu tướng giữ trong thành biểu rằng:
- Phải vào thông báo cho vua Tề hay, mau bó tay chịu trói và đem Chung xủ phụ ra đây, bằng không thì khó toàn tánh mạng.

https://thuviensach.vn

Tướng giữ thành đem lời ấy vào tâu lại. Tuyên vương lấy làm buồn rầu, không biết sai ai đánh lui binh Triệu, vừa lúc ấy có một tướng bước ra tâu rằng:

- Ngu thân xin ra trận chém tướng lập công.

Tuyên vương coi lại là cháu mình tên Điền Bưu làm chức Đàm Thành Tổng trấn. Tuyên vương bèn dặn rằng:

- Ngự điệt có ra binh, phải đề phòng cho lắm mới đặng.

Điền Bưu cúi đầu vâng mạng, phát pháo mở cửa thành xông ra. Liêm Cang xem thấy rõ hỏi rằng:

- Tướng ra đó tên họ là gì?

Điền Bưu đáp:

- Ta là ngự điệt Tuyên vương làm Tổng trấn tên là Điền Bưu, mày mau xuống ngựa đầu hàng kẻo nhọc công ta ra sức.

Liêm Cang nói:

- Sự chết đã treo sau gót, mà còn múa miệng khua môi, ta quyết chẳng dung tay, đâm mày cho đổ ruột.

Nói rồi hươi đao tới đâm đùa. Điền Bưu cũng đưa thương ra đỡ, đánh hơn năm chục hiệp. Điền Bưu cả thua quày ngựa chạy dài. Liêm Cang giục ngựa chạy theo, đâm Điền Bưu té nhào xuống ngựa chết tốt. Liêm Cang vừa muốn cắt lấy đầu, kế bị quân Tề áp ra một lượt, giật thây Điền Bưu đem về thành phi báo. Liêm Cang thừa thắng giục binh tới khiêu chiến nữa, Tuyên vương khi ấy mới hỏi Yến Anh rằng:

- Nay ngự điệt đã tử trận rồi, còn có ai dám ra cự địch chăng?

Hỏi vừa dứt tiếng, xảy có một viên tướng chiến bước ra lãnh mạng. Tuyên vương xem lại người ấy làm chức Phó đô, tên An Thế Kỳ. Tuyên vương bèn cho đi. Thế Kỳ cúi đầu vâng dạ lui ra, cầm đao lên ngựa, phát pháo mở cửa xông ra trận. Liêm Cang xem thấy tướng Tề đầu đội mão vàng, mình mặc hồng bào kim giáp, râu dài mặt đen, tay cầm đại đao, mới hỏi rằng:

- Tướng kia tên họ là gì, mau xưng ra mà chịu chết.

Thế Kỳ đáp:

- Ta làm chức Phó đô, An Thế Kỳ là tên, mỗ quyết ra đây bắt thằng tiểu súc trả thù cho Điền Bưu.

https://thuviensach.vn

Liêm Cang cả giận, hươi thương đâm đùa. Thế Kỳ cũng đưa đao ra rước đánh, hơn năm chục hiệp mà chưa định hơn thua, Liêm Cang liền sanh ra một kế, đâm bậy một thương quất ngựa chạy dài, Thế Kỳ tưởng thiệt, cũng giục ngựa đuổi theo, gần tới phía Tây môn trận của binh Triệu, Liêm Cang chỉ lén một cái, ngàn cân hỏa pháo liền bắn ra một lượt như mưa, An Thế Kỳ vừa người vừa ngựa đều tan xác, quân Triệu thừa thế đánh giết binh Tề, đuổi về tới cửa thành. Quân kỳ bài vào phi báo cho vua hay, Tuyên vương khóc lóc một hồi, thương tiếc Thế Kỳ là một người gan đồng dạ sắt, vì nước bỏ mình nơi chốn sa trường, chết một cách thảm thiết như vậy! Đương lúc than vắn thở dài, bỗng thấy một tướng tên Tiêu Bá bước ra tâu rằng:

- Xin chúa thượng đừng sợ, hao tổn mình rồng, tôi tuy bất tài cũng xin liều mình ra đền nợ nước.

Tuyên vương chuẩn tấu. Tiêu Bá tạ ơn cầm kích lên ngựa, dẫn theo một trăm tướng và năm trăm dũng sĩ phát pháo mở cửa thành xông ra. Liêm Cang xem thấy tướng Tề, đầu đội kim khôi, mình mặc lục bào huỳnh giáp, mặt như tô phấn, môi tợ thoa son, tướng mạo đường đường, oai phong lẫm lẫm, bèn hỏi lớn rằng:

- Tướng Tề tên họ là chi, nói đi kẻo chết oan mạng?

Tiêu Bá đáp:

- Ta tên Tiêu Bá, làm chức Chưởng quân môn, còn mi sao dám dùng hỏa pháo ám hại tướng ta, quyết giết ngươi phen này mới đành lòng dạ.

Nói rồi liền hươi cây phương thiên kích ra đỡ, hai đàng đánh nhau hơn năm chục hiệp, sức cũng cầm đồng. Liêm Cang liền sanh ra một kế, tay trái thì cầm thương đỡ gật, còn tay mặt rút cây roi sắt ở sau lưng ra, đánh cây kích của Tiêu Bá một cái, gãy làm hai đoạn, Tiêu Bá tay không, chẳng có vật chi mà ngăn đỡ, lại bị Liêm Cang đánh bồi một roi nữa bể đầu, té nhào xuống ngựa chết tốt. Quân kỳ bài chạy vào phi báo, Tuyên vương chết điếng không biết tính làm sao, bèn hỏi chư tướng rằng:

- Chúng khanh có mưu kế chi hay, lui binh Triệu mà bảo hộ giang sơn chăng?

Nói vừa dứt lời có một tướng bước ra tâu rằng:

https://thuviensach.vn

- Ngu thần xin lãnh mạng, bệ hạ chớ lo âu.
Tuyên vương nói:
- Như tướng nào có giao phong phải cho cẩn thận, chớ thằng nhỏ đó, thiệt là lợi hại vô cùng, dòng dõi của Liêm Hùng vẫn thiệt con nhà tướng.
Triệu Hựu tâu:
- Xin bệ hạ hãy bảo trọng long thể, để ngu thần bắt thằng nhỏ ấy mà báo cừu.
Nói rồi nai nịt, cầm đao lên ngựa dẫn theo năm trăm quân tâm phúc, phát pháo xông ra, hỏi rằng:
- Bớ thằng nhỏ kia! Mày biết ta là ai không? Ta nay làm chức Tổng binh, trấn thủ tại Đàm Thành, tên là Triệu Hựu, dân chúng thảy đều kính, sao ngươi chưa xuống ngựa nạp mình kẻo nhọc ta ra sức.
Liêm Cang thấy tướng Tề, đầu đội kim khôi, mình mặc liên hườn giáp, tay cầm đại đao, rất mạnh mẽ, mới đáp rằng:
- Ngươi đừng có phách để ta đưa về âm phủ cho rồi.
Triệu Hựu cả giận, hươi đao chém đùa, Liêm Cang cũng hươi thương rước đánh hơn một trăm hiệp, chưa định hơn thua. Liêm Cang dùng kế trá bại mà chạy qua phía đông, là chỗ giáo đội của Triệu binh mai phục, Triệu Hựu vô ý cứ theo đuổi hoài, vừa gần tới nơi quân pháo thủ bắn ra một lượt. Triệu Hựu bị đạn mà chết. Liêm Cang bèn quày ngựa trở lại, đánh giết binh Tề, rượt tới dưới thành khiêu chiến nữa. Quân kỳ bài đem việc ấy vào tâu cho vua hay. Tuyên vương thất kinh, té xỉu xuống đất, các quan đỡ dậy kêu cứu một hồi mới tỉnh, bèn thở ra mà rằng:
- Cũng vì trẫm say mê tửu sắc nên làm cho trong nước chẳng an, có ai mà phục đặng Liêm Cang thì trẫm sẽ chia hai bờ cõi.
Điền Năng khi ấy tâu rằng:
- Xin vương thúc hãy yên lòng ngu thần phen này xuất trận.
Tuyên vương nói:
- Như ngự diệt mà có xuất chiến thì trước hết phải đề phòng, như cháu phục nó chẳng xong, thì chú lại thêm lòng phiền muộn.
Điền Năng cúi đầu vâng mạng lui ra, cầm thương lên ngựa xông lướt trận đồ, tới kêu Liêm Cang mà rằng:

https://thuviensach.vn

- Bớ Liêm Cang! Mày đừng khoe tài giỏi, trận này biết ai dở ai hay, mau xuống ngựa bó tay, nếu nghịch mạng ta phân thây muôn đoạn.

Liêm Cang nổi giận chẳng kịp hỏi tên, liền hươi thương đâm nhầu. Điền Năng cũng đưa thương rước đánh, một rồng một cọp chẳng ai thua ai. Tuyên vương ở trên vọng địch lầu xem thấy, Điền Năng thương pháp chẳng kém gì bèn khiến quân gióng trống mà trợ thế. Khi ấy Điền Năng đang giao trận say máu ngà, bỗng thấy tiếng trống giục trên thành thì đã biết ý, tinh thần càng thêm mạnh mẽ, đánh nhau hơn ba trăm hiệp mà thắng bại chưa phân. Liêm Cang tính kế trá bại, đặng dẫn dụ Điền Năng vào trong pháo đội, cho nên đâm bậy một thương rồi quày ngựa bỏ chạy qua phía tây. Điền Năng giục ngựa đuổi theo. Liêm Cang đã có ý mừng thầm, không dè Điền Năng đuổi được nửa đường sực nhớ bốn tướng trước bị chết, liền lui ngựa trở lại, thâu binh vào thành. Liêm Cang thấy Điền Năng trở vào thành rồi, cũng quày ngựa trở về thuật lai hết các chuyện đánh với tướng Tề năm trận, giết đặng bốn người cho cha nghe. Liêm nguyên soái mười phần vui đẹp, liền truyền dọn tiệc hạ công ăn mừng việc thắng trận.

Tiệc rồi sai Liêm Cang tới thành mà khiêu chiến nữa, quân kỳ bài vào cho vua hay. Tuyên vương nói với bá quan rằng:

- Họa phước vô môn, duy nhân tự triệu, ấy vì trẫm mê hoa đắm tửu, đức mỏng ngôi cao, cho nên bữa ăn tiết Trung thu lại đem lửa đốt Chánh hậu, nếu như Chiêu Dương còn sống, thời nước Tề không đến nỗi này, còn Tiết Côn nó lại giẫn lẫy về Sơn Lăng mà giữ coi mồ mã, nếu nó đang còn phò tá, thời Liêm Cang đâu dám xưng hùng. Bây giờ phải viết một bức thơ biểu hàng, trói trẫm lại cho Liêm Pha phân xử, như vậy mới khỏi hại cho nội thành dân thứ, chư khanh hãy tính lẽ nào?

Yến Anh tâu rằng:

- Nếu bệ hạ bó tay mà hàng Triệu, thì giang sơn bỏ thác cho ai? Bây giờ phải treo miễn chiến bài, sẽ chờ ngày toan liệu.

Tuyên vương bất đắc dĩ cũng phải nghe theo, liền truyền lệnh cho quan Chánh ty, đem miến chiến bài ra treo ngoài cửa. Liêm Cang ngó thấy, liền trở về thưa cho phụ thân hay. Kế đó Liêm Pha sai quân về Hàng Đan báo tiệp.

https://thuviensach.vn

Từ khi Tuyên vương treo miễn chiến bài rồi, bèn khiến quân sĩ trí thủ những đồ hỏa pháo, hõa tiễn gìn giữ thành trì, còn Liêm Pha cứ sai tướng tới công phá hoài, phá cũng không nổi.

Ngày tháng thoi đưa, từ bữa dẫn binh tới đánh Tề nay đã bàn ba tháng. Ngày kia vua tôi Tề vương đang ngồi bàn luận, bỗng cơ quan thủ thành vào tấu rằng:

- Nay trong kho lương tiền đã hết, dân hờn quân giận, kẻ khóc người than, quân sĩ đều ngã lòng sợ khi giữ thành không nổi nữa.

Tuyên vương nghe tấu ngửa mặt kêu trời hai hàng lụy ứa và nó chẳng ra lời, kế thấy quân kỳ bài vào báo nữa rằng:

- Liêm Pha đốc quân công thành rất gấp, xin bệ hạ toan định mưu chi đối địch.

Tuyên vương nghe báo ngơ ngẩn, giây lát kêu Yến Anh hỏi rằng:

- Tiên sinh ơi, nay trẫm bị vây tại đây, hầu gần ba tháng lương tiền đã hết, cứu binh cũng không, như vậy quốc phá thân nguy, nhơ danh muôn thuở, thôi chi bằng trẫm tự vẫn cho rồi, còn giang san còn mất phú thác cho trời, sống chịu nhục với người, chẳng hơn chết cho an phận.

Yến Anh tâu:

- Tôi chẳng oán Liêm Pha vây khốn, chỉ trách vì bệ hạ chẳng minh mà thôi, tôi đã can đừng sủng nạp Yến Bình, ắt có việc chiến tranh họa hoạn mà bệ hạ chẳng nghe, nay bệ hạ đòi tự vẫn, nếu vua chết thì tôi sống ở lại thờ ai? Còn bây giờ ngặt vì Trương phi còn ở lại tây cung, tôi e bệ hạ muốn chết mà chết không đặng, cũng bởi gây nên thù oán đem lãnh cung đốt ra tro, nếu như Chánh cung sống đến bây giờ thời bệ hạ cứ say mê tửu sắc.

Tuyên vương nói:

- Tiên sinh ơi, dầu tiên sinh với triều thần chẳng nói gì thì trẫm cũng đã biết rồi, vì trẫm hôn quân thâu công chúa thật tưởng làm vợ chồng, nay biết hối ngộ thì đã chẳng kịp, như tiên sinh có kế gì lương sách, quả nhân cũng phải vâng theo.

Yến Anh tâu:

- Bây giờ xin bệ hạ tha tội, thì ngu thần mới dám tỏ phân, có một vị cứu tinh, cha con Liêm Pha phải sợ, đã huy lui binh Triệu lại thêm tá trợ Tề

https://thuviensach.vn

bang làm cho xã tắc vững an ngàn danh thơm muôn thuở sử sách.
Tuyên vương nghe nói cả mừng, liền đứng dậy cầm tay Yến Anh mà rằng:
- Tiên sinh ôi, người cứu tinh đó tên là gì, bây giờ ở đâu, xin nói cho trẫm biết?
Yến Anh tâu:
- Tôi đêm xem tinh thượng, thấy Chung nuông nương còn sống ở dương trần. Như nuong nương chịu xuất thân, mới hay lui binh Triệu đặng.
Tuyên vương nghe nói lắc đầu mà rằng:
- Có khi tiên sinh sợ cha con Liêm Pha lợi hại nên phát bệnh điên cuồng hay sao? Chớ lúc trước trẫm đốt Chánh cũng đã cháy rụi. Chung hậu và cung nga đều chết hết rồi, có lẽ đâu đã thác mà sống lại bao giờ, thây xác thấy sờ sờ. Điền Công hãy còn giữ mả.
Yến Anh nghe vui nói cười và tâu rằng:
- Số là bệ hạ chưa thấy rõ pháp lực. Chung hậu tá hỏa liền bay về làng Pháp Mã, cung nga đều sống cả, chẳng hề chết một người, còn những thi hài là đồ bàn ghế, thiệt Chung hậu còn sống trên dương thế, như chẳng tin sai quan tới đó sẽ hay trước là cầu cứu người, sau nữa tỏ bày chân giả.

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi thứ Bốn Mươi Mốt

GẠT LIÊM PHA, YẾN ANH LÀM KẾ

CỨU ĐÀM THÀNH, CHUNG HẬU DỤNG MƯU

Khi Tuyên vương nghe Yến Anh nói chắc chắn, trong bụng mừng khấp khởi, như người tỉnh giấc chiêm bao, bèn hỏi rằng:

- Trong triều thần có ai dám đột xuất trùng vi, tới Pháp mã thôn cầu cứu chăng?

Hỏi luôn ba bốn tiến mà chẳng thấy một ai trả lời. Yến Anh tâu rằng:

- Bây giờ muốn đi cầu cứu Quốc mẫu chỉ có ngu thần đi mới xong, nếu bệ hạ có sai ai thì cũng uổng công vô ích.

Tuyên vương nghe tâu mới nghĩ thầm rằng: Thằng lùn này thiệt gian xảo, chắc nó sợ chết đói trong này nên gạt ta ở lại dây để đi cho có chuyện. Nghĩ rồi bèn nói rằng:

- Tiên sinh ôi! Quả nhân mà có Thừa tướng cũng như người có tay chân, nay tiên sinh đi thì trẫm biết cùng ai lo việc nước?

Yến Anh tâu:

- Ngu thần có lòng phản bội, thời tử vu vạn nhẫn thiên đao, lời thề chừng có thiên cao, bây giờ muốn ra khỏi trùng vây thì phải dùng khổ nhục kế, xin bệ hạ đánh đòn tôi bốn chục, đuổi ra cho khỏi Đàm Thành, để tôi trá hàng Liêm Pha, chừng đó sẽ kiếm cớ nhi động.

Tuyên vương nói:

- Quả nhân thà cam chịu chết, chẳng nỡ nào mà đánh tiên sinh.

Yến Anh tâu:

- Xin bệ hạ đừng chấp nệ như vậy phải dung quyền biến nhứt thời, dầu ngu thần có tan xương nát thịt, cũng chẳng quản chi, miễn cho đặng vững an xã tắc.

Tuyên vương nghe Yến Anh nói hết lời, cực chẳng đã mới sai quân nội thị đè Yến Anh xuống đánh bốn chục hèo, thương hại cho người ngay vì nước, phải liều mình cho thịt nát da bay! Tuyên vương thấy vậy ruột đau từng đoạn, thương trung mắc nạn khi không. Đánh rồi, Yến Anh đứng dậy, máu

https://thuviensach.vn

chảy ròng ròng, Tuyên vương lại truyền cho nội thị đem văn phòng tứ bửu ra, viết một đạo ân chiếu mà giao cho Yến Anh, vua tôi đàm đạo xong rồi tới thẳng tây môn, quân giữ thành đã hay các việc, bèn thả điếu kiều cho Yến Anh xuống. Khi Yến Anh ra khỏi thành, nhắm ngay dinh Triệu mà đi tới, vừa đi vừa than khóc cùng mắng chửi om sòm lại trách Tề vương ăn ở bất nhân, đánh đến nỗi tan da nát thịt, đi chừng nào rên la chừng ấy. Khi đó quân Triệu đi tuần, nghe có tiếng người văng vẳng tới bắt đem về dinh.

Nói về Liêm Pha nguyên soái, từ khi vây hãm Đàm Thành tới nay đã gần ba tháng mà phá cũng chưa nổi. Bữa kia đêm khuya, cha con đang ngồi toan tính kế, xảy thấy quân vào tấu rằng:

- Nay tiểu quân đi tuần, bắt được một người gian tế, muốn làm thích khách, xin soái gia phát lạc.

Liêm Pha truyền lệnh dẫn vào, chúng quân bắt Yến Anh tới quỳ mọp dưới đất bẩm rằng:

- Tôi vốn thiệt là Yến Bình Trọng, làm quân sư cho Tuyên vương, vì vua tôi tửu sắc bất lương nên tôi phải đi đầu nước khác, xin soái gia ra ơn thâu dụng, tài tiểu nhân cảm đức vô cùng.

Liêm Pha nghĩ rằng: Yến Anh là người nhậm độn rất hay, mười hai nước thảy đều nghe tiếng, nay nó thấy Đàm Thành bị khốn nên kiếm chước mà thoát thân, tới đây nói dối với ta, đặng dòm hành quân đây. Nghĩ rồi bèn vỗ án mắng rằng:

- Yến Anh, sao ngươi lớn mật, dám tới đây mà dòm ngó dinh ta, đao phủ quân! Dẫn nó ra chém đầu, bêu trước quân môn làm lệnh.

Quân đao phủ áp lại núm tóc Yến Anh tức thì, Yến Anh lại quỳ mà kêu oan rằng:

- Dám bẩm nguyên soái, lời xưa có câu: Chim lành kiếm cây mà đậu, tôi hiền chọn chúa mà thờ. Lại có câu: Vua chẳng ngay thì tôi đi đầu nước khác, số là nguyên soái chưa rõ, để tiểu nhân phân lại cho tỏ tường. Vốn Tề vương là một đấng hôn quân, đêm này say mê tửu sác, tôi đã gián can năm bảy lượt mà Tề vương chẳng khứng nghe lời tới nay mà bị khốn trong Đàm Thành, tôi một hai tâu với vua, viết hàng biểu đem ra khỏi sự sanh dân đồ thán. Vua lại lấy ân làm oán, đánh tôi bốn chục roi, xin nguyên soái nghiệm

https://thuviensach.vn

lại mà coi, da thịt nát như tương bấy, vì cớ vậy đang lúc đêm hôn tối tăm, tôi leo thành mà trốn tới đây, xin soái gia xét sự gian nguy dẫu tiểu nhân có thác cũng cam nhắm mắt.

Liêm Pha nghe nói bán tín bán nghi, liền nói nhỏ với Liêm Cang rằng:

- Thằng lùn này xảo quyệt lắm, con phải tra xét cho kỹ càng, coi trong mình nó có việc gì cơ mật chăng?

Liêm Cang vâng lệnh lục hết trong quần áo chẳng thấy vật chi. (Nguyên lúc Yến Anh đi, Tuyên vương có viết một đạo ấn chiếu giao cho Yến Anh. Yến Anh là một người diệu toán như thần, trước khi đi đã xé tràng áo mà giấu vào trong, rồi may lại như cũ, nên bây giờ Liêm Cang lục xét khắp cùng mà không thấy vật chi hết). Liêm Cang khi ấy cũng hỏi rằng:

- Yến tiên sinh là một cựu thần lương đống của Tuyên vương, có lẽ nào lại bỏ Tề mà qua đầu Triệu, chắc có cớ gì đó, hãy nói thiệt thì bổn soái sẽ tha cho.

Yến Anh đáp rằng:

- Đạo làm tôi dễ đâu chẳng biết, dầu sống thác cũng giữ một lòng phải lo vì nước hết trung lẽ đâu đi đầu hàng địch quốc, ngặt vì Tuyên vương tham dâm háo sắc, đốt lãnh cung mà giết Chánh hậu, binh đao bốn phía tưng bừng, quân dân thảy đều đem lòng sầu oán, nay Đàm Thành bị nạn tôi khuyên hàng mà lại chẳng chịu nghe. Giang sơn thổ võ Đông Tề chẳng sớm muộn cũng về tay người khác, xin nguyên soái ra lòng thương xót cho tiểu nhân đỡ vọt cầm roi kiếp này.

Yến Anh nói rồi khóc rống lên một hồi. Liêm Pha cũng động lòng tưởng thật mới nói:

- Như vậy Tuyên vương thiệt là vô đạo, làm cho khuất hại tôi ngay, phen này ta quyết ra tay, bắt cho được mới đành lòng dạ.

Nói rồi đứng dậy, xuống đỡ Yến Anh và mời ngồi, Liêm Cang khi ấy can rằng:

- Dám thưa phụ thân, thằng hoải tặc này lắm mưu thần chước quỷ. Nó đi trá hàng chứ chẳng phải chơi, nếu phụ thân tin lời, ắt giang sơn Triệu về tay nó.

Yến Anh nghe nói, mắt ngó lườm lườm và làm bộ ngẩn ngơ như điếc. Liêm

https://thuviensach.vn

Pha trợn mặt nạt con và nói rằng:
- Mày là đồ con nít, dám khi dễ hiền thần.
Mắng rồi liền day lại nói với Yến Anh rằng:
- Xin đại nhân miến chấp, đồ tiểu tử vô tri.
Yến Anh cũng làm bộ cúi đầu cảm tạ, rồi hai người ngồi trò chuyện với nhau kết thành anh em sinh tử, một lòng phò vui Triệu vững bền. Chuyện trò rồi truyền quân đặt bày hương án hai người đều thề nguyện với đất trời như sau có ai sai lời, thời lâm nguy hiểm chết một cách cực khổ (việc này Yến Anh thề dối, nên quỷ thần có biên chép rành rành, rồi sau đến đất Giang Nam bị lời thề ấy mà chết).
Khi hai người trích huyết giao thệ xong rồi. Yến Anh mới nói với Liêm Pha rằng:
- Như ngày nay nguyên soái muốn đánh phá Đàm Thành thì việc dễ như trở bàn tay, ngặt vì trong thành binh mã còn hơn mười vạn, lương thảo đồn trữ còn dùng được một năm, bây giờ tôi có một kế rất hay, không biết nguyên soái có bằng lòng chăng?
Liêm Pha nói:
- Đã làm anh em sinh tử rồi, như có kế nào cao minh, thì tiểu đệ cũng xin thính dụng.
Yến Anh nói:
- Nay lão Vương thúc là Điền Dưỡng, đang làm Nhiếp chính tại Lâm Tri, nếu soái gia để cho tôi đi, nói gạt lão rằng Đàm Thành đã phá, vua tôi đều bị chết rồi, còn một mình tôi trốn khỏi ra đây. Nói như vậy làm cho lão không biết ngõ nào, chừng đó tôi sẽ khuyên hàng Triệu quốc, như Lâm Tri lão đã quy phục, thời Đàm Thành cũng đã ở trong tay, tức là khỏi mệt nhọc tam quân, sau nữa mới tỏ lòng tiểu nhân chân giả.
Liêm Pha cả đẹp! Liền truyền quân lấy ra một lệnh tiễn, đưa cho Yến Anh, lại cho thêm hai chục lạng bạc, để làm tiền lộ phí. Yến Anh tiếp lấy tạ ơn, rồi nói với Liêm Pha rằng:
- Hôm nay tôi bị đòn nên chân không đi nổi, như có con ngựa nào xấu xí xin cho tôi mượn đỡ một con, đặng tôi đi cho mau, kẻo chậm trễ ắt cơ quan tiết lậu.

https://thuviensach.vn

Liêm Pha hối quân lựa một con ngựa chạy thật giỏi, giao cho Yến Anh rồi hai đàng từ biệt. Yến Anh lên ngựa ra khỏi vòng binh vì có lệnh tiễn cầm tay, nên không ai ngăn trở, chẳng khác chi cáo ra khỏi lưới, chim đặng sổ lòng, đi đặng được một đỗi thì trời đã gần sáng. Khi Yến Anh ra khỏi rồi, trọng bụng mừng rỡ vô cùng. Quyết thẳng tới Sơn Lăng thông tin cho Điền Côn hay các việc.

Chẳng bao lâu đã tới nơi, bèn khiến quân vào nói với Điện hạ rằng:

- Có quân sư Yến Anh tới viếng.

Quân vào bẩm lại cho Điền Côn hay. Điền Côn lật đật chay ra nghinh tiếp, mừng rỡ vô cùng. Điền Côn hỏi rằng:

- Tôi nghe binh Triệu vây khốn Đàm Thành, vậy chớ quân sư tới đây có việc chi cơ mật chăng?

Yến Anh làm bộ khóc lóc mà đáp rằng:

- Đàm Thành bị vây gần ba tháng, không biết chết sống ngày nào, nay thiên tử viết một bức chiếu văn, sai tôi tới cầu cứu Chung quốc mẫu.

Điền Côn nói:

- Chung quốc mẫu đâu còn mà quân sư đi cầu cứu?

- Chung hậu thần thông biến hóa, pháp lực cao cường bữa lửa cháy chánh lãnh cung, thì thây hài đó thảy đều là đồ bàn ghế, còn Chung hậu người làm phép hỏa độn mà đi, bây giờ còn ở Thương Sơn, như điện hạ không tin sai quân mở quan tài thì rõ.

Điền Côn tức mình liền truyền quân bươi hòm lên mà coi lại, thì thấy quả tinh những là tro bụi trong hòm, chẳng có thi hài chi hết. Điền Côn cả mừng, truyền quân mở tiệc thưởng tài quân sư, rồi lại nói rằng:

- Như vương mẫu tôi còn nơi làng Pháp Mã, thì tôi ở đây chờ đợi ít lâu sẽ hưng binh về Đàm Thành mà cứu phụ vương tôi, xin quân sư tua khá hết lòng, kính lời dạy Nữ vương muôn tuổi.

Tiệc rồi, Yến Anh từ giã Điền Côn mà lên ngựa.

Đây nhắc về Chung hậu đương lúc ngồi tại hoa viên, bỗng thấy trận gió thổi tới, thì trong bụng đã xốn xang khó chịu, bèn đánh tay bấm một quẻ, thời đã biết Tuyên vương bị khốn gần ba tháng trời, nay người đã gần mòn hơi, nên sai Yến Anh tới đây cầu khẩn. Biết như vậy rồi liền bước vào

https://thuviensach.vn

trung đường thật hết mọi việc cho cha mẹ nghe, và dặn dò đừng tiếp rước vương sứ, phải làm như vậy... như vậy... Chung viên ngoại và phu nhân gật đầu y kế chờ Yến Anh tới thì sẽ thi hành.

Nói về Liêm Pha khi thả Yến Anh đi rồi, thì ngày đêm trông đợi tin tức Lâm Tri, mà chẳng thấy gì hết. Vừa lúc suy nghĩ xa gần, bỗng thấy quân thám thính vào báo rằng:

- Yến Anh chẳng có về Lâm Tri hổn hải mà cứ thẳng đường tới thông tin với Điền Côn nay lại đi Pháp Mã thôn, cầu cứu Chung Vô Diệm, chúng tôi rõ tin Vô Diệm còn sống, mai danh hương ngụ quê nhà, cúi đầu dưới trướng phân qua, hư thiệt xin soái gia tỏ xét.

Liêm Pha nghe báo hởi ôi! Liêm Cang vỗ ngực kêu trời mà thưa rằng:

- Con đã hết lời can gián mà phụ thân quyết một không nghe, thằng lùn nó dùng khổ nhục kế trá hàng, thoát khỏi trong vòng tên đá, như vậy chẳng khác nào tha hùm về núi, bọn ta e chết có ngày.

Liêm Pha khi ấy mới biết lầm tay giặc, bèn than thở khôn cùng, cha con bàn luận rất hãi hùng rồi truyền quân nỗ lực áp đến Đàm Thành công phá.

Đây nói về Yến Anh từ khi giã biệt Điền Côn, một mình một ngựa đêm nghỉ ngày đi, đã tới làng Pháp Mã mà hỏi thăm nhà Chung viên ngoại dắt ngựa vào cột nơi cội dương, rồi kêu Chung gia đinh mà nói rằng:

- Chúng bay mau vào thông báo với nương nương nói rằng có Tề quốc khâm sai đến, mau mau ra thiếp thánh chỉ, kẻo mang tội với triều đình.

Tráng đinh lật đật vào thuật lại cho vợ chồng Chung viên ngoại hay, vợ chồng có ý khen thầm, thiệt con mình thần thông quảng đại, bèn biểu tráng đinh rằng:

- Hãy mau ra nói lại, ta chẳng biết khâm sai là ai? Hãy biểu nó vào đây nói chuyện.

Tráng đinh vâng lời ra mời. Yến Anh vào giữa trung đường thấy hai vợ chồng viên ngoại đang ngồi bàn luận mà mặt mũi buồn rầu thì không biết cớ chi, bèn bước vào cúi đầu thi lễ ra mắt. Chung viên ngoại nói:

- Lão chào khâm sai, lão không thiếu lương, thiếu thuế, cũng không thiếu nợ nần ai, chẳng hay khâm sai tới có việc chi hãy nói cho lão nghe thử.

Yến Anh đáp rằng:

https://thuviensach.vn

- Tôi là Tề Tuyên vương Tề phủ, quan nhất phẩm đương triều, vâng thánh chỉ tới đây, thỉnh Quốc mẫu hồi triều nghị sự.
Chung viên ngoại hỏi:
- Tiên sinh có phải là Yến Anh không?
Yến Anh đáp:
- Phải.
Chung viên ngoại nói:
- Lão già không biết, nhất lẽ viễn nghinh, vậy chớ nghe nói con gái lão vua phong cho nó làm Chiêu Dương chánh hâu, làm sao mà nó giàu sang an hưởng một mình, tám chín năm nay chẳng thấy hơi tin và cũng không báo bổ công ơn cha mẹ. Vợ chồng lão đêm ngày trông nhớ không biết nó bình an khương thời thế nào?
Yến Anh đáp rằng:
- Có ân chiếu ở đây xin Quốc trượng coi sẽ biết.
Chung viên ngoại hai tay tiếp lấy mở ra coi thấy lờ mờ bèn nói rằng:
- Lão nay già rồi, nhãn mục hôn hoa, một chữ ngó thành ba không rõ, xin Tề phủ làm ơn chịu khó đọc cho lão nghe tỏ rõ trước sau.
Yến Anh vâng lời tiếp lấy cúi đầu, đọc ân chiếu như vầy:
“Tề Tuyên vương Điền Hằng thủ bút, tả chiếu thư tỏ với ngự thê, vì quả nhân tửu sắc ca mê, đem lửa tới lãnh cung thiêu hóa. Tưởng chồng vợ đã phân đôi ngã, nào hay đoạn giả hồi gia, việc xong rồi mới tỉnh ra, biết sự quấy thì đà chẳng kịp. Nhớ Chánh hậu dạ như kim chích, ngó hoa viên với Bích vân cung, đêm ngày lòng lại giận lòng, bịnh phiền muộn khôn mong điều trị. Yến quân sư mới bày chung thỉ, tới Đàm Thành toan để giải khuây, sự bất kỳ binh Triệu tới vây, Liêm Cang thật là tay lợi hại, tướng Tề chẳng có ai địch lại càng thêm phách lối muôn phần, xin mau mau về cứu quả nhân, kẻo tính mạng hầu gần chín suối, chẳng nghĩ trẫm là người bạc bội, cũng thương vì bối rối dân trời. Yến quân sư thay mặt đổi lời, công đức ấy đời đời ghi tạc”
Khi Yến Anh đọc xong rồi. Chung phu nhân khóc ròng và chỉ mặt Yến Anh mắng rằng:
- Vua tôi bây đã giết con ta rồi, nay lại kiếm chuyện tới đây nói láo. Thằng

https://thuviensach.vn

lùn này! Hèn chi lời tục ngữ có nói: Người không đầy ba thước, bụng có một lưỡi đao, mầy đã giết con tao, còn tới đây múa mỏ. Con ôi là con ôi! Những tưởng vinh phong tông tổ, hay đâu bỏ mẹ lìa cha, thành Lâm Tri phảng phất hồn hoa, làng Pháp Mã bơ vớ phách quế, con ơi!

Chung phu nhân nói rồi cầm gậy đánh lên đầu Yến Anh. Chung viên ngoại liền cầm tay phu nhân lại mà nói rằng:

- Mụ này nóng quá, con mình nó đã chết, như mụ đánh Thừa tướng nó có sống lại được không? Làm vậy hóa mất hết lòng, xin quân sư tha lỗi.

Nói rồi dắt tay Yến Anh lên ghế, phân ngôi chủ khách mà ngồi, rồi kêu gia đồng khiến đem trà nước xong xuôi, đoạn hỏi rằng:

- Dám thưa cùng Thừa tướng, con tôi làm sao mà nó chết, còn bây giờ quân sư tới đây nói thỉnh Quốc mẫu mà lão chẳng biết Quốc mẫu là ai? Xin quân sư nói cho lão rõ.

Yến Anh đáp rằng:

- Dám thưa quốc trượng, giấu thì đặng chớ giấu tôi có đặng đâu. Sso là bữa Thiên tử đốt cháy lãnh cung, Chung nương nương đã tá hỏa bay về quê quán, tôi đã xem thiên tượng. Mão đoan tinh còn hãy sờ sờ. Chung hậu có chết đâu bao giờ, mà quốc trượng vu oan giá họa.

Kẻ nói không người nói có cãi lộn tối ngày, kế gia đinh dọn cơm bưng ra, Chung viên ngoại mời Thừa tướng dùng cơm nước xong rồi mới đưa tới thư phòng an nghỉ. Khi Yến Anh tới thư phòng nằm thổn thức, giấc điệp không an lại nghĩ rằng:

- Ta thuở nay đoán quẻ âm dương hay đà có tiếng, làm sao mà Chung viên ngoại lại nói là Quốc hậu không còn ở trên đời, hay là mình suy toán có sai lầm gì chăng?

Nghĩ hoài không ra cớ bèn bước tới trước sân thiên tượng thì thấy sao tướng tinh của Vô Diệm nửa sáng nửa mờ như có cái gì án lại, mới sanh ra một kế, giả làm bộ đi dạo chơi nơi huê viên, thấy có đường đi tắt ra phía sau, liền nương theo bóng trăng tà, lần qua đường ấy, tới nơi thấy một căn nhà tinh vắng, có quân tỳ nữ qua lại hai người, bèn núp vào bên vách tướng hoa lóng tai nghe nói, thời nghe rõ giọng đàn bà rằng:

- Bữa nay làm gì tối quá, bây giờ bây đem cơm tới đây.

https://thuviensach.vn

Quân tỳ nữ đáp:
- Dám tâu nương nương, vì có khâm sai đi tới, chúng tôi mới lo cơm nước đãi đằng.
Kế lâu giây, nghe có tiếng hỏi nước, thì tỳ nữ bước ra khép cửa lại rồi thẳng lên nhà trên. Yến Anh ngẫm nghĩ hồi lâu, đánh liều tới gõ cửa, người trong nhà hỏi:
- Ai đó?
Yến Anh thưa:
- Tôi là tỳ nữ dâng trà.
Chung hậu vô tình bước ra, Yến Anh thấy liền quỳ xuống giữa đất tâu rằng:
- Mong ơn nương nương tha tội, tôi đà liều thác tới đây. Từ khi Thiên tử tỉnh say, đã biết mình làm sự quấy ấy, nay Liêm Pha cả dấy binh mã, vây Đàm Thành đã ba tháng rày, năm tướng giao chinh đã chết hết bốn người, sự nguy cấp như gươm đã kề cổ vì vậy nên ngu thần phải làm khổ nhục kế tới Triệu dinh giả chước quy hàng, xuất trùng vây mới tới đặng đây.
Yến Anh tâu rồi khóc òa. Chung hậu lại giả bộ mắng rằng:
- Lão này quỷ quyệt, ta đã ở nơi địa huyết giấu mình, làm sao lão dám tới hoa viên, lại làm bộ nữ tỳ dâng nước.
Yến Anh nghe la mắng chừng lại càng bộ khóc lớn hơn xin tha tội. Chung hậu thấy vậy cũng động lòng vì là biết vị trung thần, mà ra thân thể ấy, mới hỏi:
- Vậy chớ Điền Côn nó làm gì không lui đặng binh Triệu hay sao?
Yến Anh tâu:
- Từ khi lãnh cung bị hỏa, trào thần ai cũng tưởng Quốc mẫu đã về trời, ngu thần không dám hở môi. Điền Côn cũng nghĩ là thiệt, lòng hiếu tử cư tang khắp huyết ở Sơn Lăng gìn giữ một phần, chẳng bằng lòng đầu phục Tề quân, Thiên tử bị vây khốn mà Điền Côn làm bộ không hay.
Chung hậu nói:
- Quân sư ôi! Từ ngày ta làm phép hỏa độn, về tới quê nhà chẳng muốn thấy mặt hôn quân, tình chồng vợ như dòng nước chảy, quân sư hãy an tâm ở lại đây, Ai gia quyết chẳng dời chân đâu.
Yến Anh nghe nói hỡi ơi, bèn tâu rằng:

https://thuviensach.vn

- Thiên tử lâm cơn hoạn nạn, sai ngu thần đưa án chiếu tới đây, nếu nương nương chẳng khứng ra tay, thời xã tắc Tề triều hư nát. Tuyên vương hồn về chín suối, thời nương nương cũng ngàn thuở nhơ danh, nếu nương nương không chịu cứu Đàm Thành, thì ngu thần ở đây sao đành nhắm mắt?

Yến Anh tâu rồi lại khóc một hồi nữa. Chung hậu thấy vậy cũng châu mày bèn nói rằng:

- Quân sư hãy về phòng an nghỉ, rạng ngày ta sẽ nói lại cho hay.

Yến Anh cúi tạ lui ra. Chung hậu đánh tay làm một quẻ, biết Liêm Pha đã rõ việc Yến Anh trá hàng đi cứu viện, nên cha con lúc này vây hãm thành rất gấp, dùng những đồ hỏa công, hỏa pháo, đánh phá liền đêm ngày, nếu hôm nay ta để trễ chầy, e khi Đàm Thành lâm đại bại. Làm một quẻ rồi liền niệm thần chú hô thần, đòi bốn vị Long vương tới, biểu phải làm như vầy… như vầy… Bốn vị Long vương vâng lệnh lui ra. Chung hậu vào phòng an nghỉ.

Nói về bốn vị Long vương, vâng mạng đằng vân giá về tới Đàm Thành, ông thì làm mưa, ông thì làm gió, trước thì mưa tuyết, sau thì mưa đá, dinh trại Triệu đều hư sạch, còn đồ hỏa pháo hỏa tiêu thảy đều bị ướt mê man, quân sĩ thời run lập cập, gió thổi lạnh thấu tới tận xương. Liêm Pha thấy quân mình chịu lạnh không kham đều bỏ đồ binh khí chạy hết, bèn truyền lệnh chư tướng mở vây lui ra khỏi Đàm Thành ba mươi dặm hạ trại, kế đó trời vừa sáng. Liêm Pha tra điểm quân sĩ lại thì chết gần có hơn tám muôn. Liêm Pha thấy vậy cả buồn, viết một đạo biểu răn, sai quân về Hàng Đan xin thêm quân cứu viện.

Còn Yến Anh trở về phòng đêm đó nằm không nhắm mắt, một phần lo cho Tuyên vương đương bị khốn và lương thảo lại chẳng còn, một phần lo vì Chung hậu chẳng chịu phát binh, ắt sớm tối dây cơ nghiệp Tề trào hóa ra tro bụi. Mãi đương toan tính trời đà hừng sáng không hay, Yến Anh vội vàng sửa soạn cân đai, thẳng tới hoa lầu kêu nài nguy cấp. Khi tới nơi liền vào thẳng đã thấy Chung hậu ngồi giữa hoa đình, kêu Yến Anh nói rằng:

- Quân sư chớ sợ, Ai gia đã cậy bốn vị Long vương tới giải cứu Đàm Thành rồi.

Yến Anh liền cúi lạy tạ ơn và khen gợi khôn cùng! Kế đó Chung hậu liền

https://thuviensach.vn

sai cung nữ vào trung đường thỉnh Chung viên ngoại và phu nhân. Cung nữ vâng mạng vào thưa, hai vợ chồng bước tới hoa đình. Chung hậu bèn thuật lại hết các sự Yến Anh đi kiếm cho cha mẹ nghe, rồi thưa rằng:

- Nay quốc sự nóng như lửa đốt, xin song đường ở lại an dưỡng, để cho con đi cứu giá mới xong, nếu trễ nải thì ắt chồng nam vợ bắc.

Thưa rồi lại cho người đi mời Chung Long và Chung Hổ lại dặn rằng:

- Phận em là gái, ơn dưỡng sanh chưa chút vun trồng, mà hai anh xem xét ngoài trong cấp một huyện lương mà thị dưỡng.

Nói rồi liền tả chiếu văn, giao cho quan huyện, cứ thường năm thâu nạp hẳn hoi, lại cho đòi ba mươi hai cung nữ tới dạy rằng:

- Nay ai gia phải đi cứu giá, còn chúng bây ở lại Thương Sơn, phải kiếm nơi phối lương duyên, tiền bạc cấp mõi người ngàn lượng.

Chung hậu dặn dò các việc xong rồi liền tới trước mặt cha mẹ quỳ lạy giã từ, hai vợ chồng Chung viên ngoại cầm tay lấy tay con khóc than ly biệt. Lúc ấy Yến Anh cũng phân từ hai vợ chồng quốc trượng theo bảo giá Chung nương nương. Chung hậu lên ngựa đề thương, vợ chồng Chung lão khóc than chẳng xiết! Chung hậu cũng đau lòng ly biệt, ấy là: Khi không bay tới gươm đao sắc lẻm, chém đứt ân tình rẻ nước non, biết bao giờ hiệp mặt mẹ con, cho nên tình ly biệt ruột gan bối rối. Khi ấy Chung hậu mới chỉ Lâm Tri thẳng ruổi vó cu. Yến Anh quất ngựa sau cùng, đêm nghỉ ngày đi đà mòn mỏi. Sự ấy chưa nói tới, đây nhắc lại việc Điền Côn.

Nói về Điền Côn điện hạ, ừ khi Yến quân sư từ biệt đi tới Thương Sơn thì hằng ngày đợi trông tin tức, bán tín bán nghi, ngày thời săn bắn giải khuây, đêm lại chong đèn trông đợi, đón khách hàng thương qua lại, hỏi có gặp ai dị diện dị hình? Đương ngồi vương phủ thanh minh, luống buồn bã mặt hoa như ủ? Xảy thấy quân thám tử vào báo rằng:

- Nương nương với quân sư đã tới cách Sơn Lăng một đỗi chẳng xa, chúng tôi vội vã về thưa qua, xin vương gia định đoạt.

Điền Côn nghe nói cả mừng, liền truyền quân đem ngựa tới, nhảy phóc lên lưng dẫn theo ít viên phó tướng làm chừng, đi rước Chung nương nương nhập trại. Khi đến nơi gặp mặt, Điền Côn quỳ xuống giữa đường mà bái yết. Chung hậu bèn xuống ngựa, cầm tay đỡ dậy, hai mẹ con thay nhau

https://thuviensach.vn

khóc ngất một hồi, Điền Côn tâu rằng:
- Từ khi lửa dậy lãnh cung, con tưởng không trông thấy mẹ. Lúc ấy nếu có thể chết được, thì con cũng toan xuống huỳnh tuyền cho mẹ con gặp mặt. Vì cớ ấy cực chẳng đã nên con phải làm phản, lên Sơn Lăng coi giữ mả mồ, không ngờ Vương mẫu làm phép độn bay về quê hương, ngày nay con gặp được, chẳng khác cây khô sanh nhành hoa trổ mùa hè, thiệt con vui mừng chẳng sao kể xiết!
Điền Côn tâu rồi, lòng còn tấm tức, Chung hậu thấy vậy cũng buồn dạ than thở nói rằng:
- Vương nhi ôi! Chẳng phải mẹ lòng ở bạc, vì phụ vương con làm việc bất lương, nếu mẹ chẳng có pháp lực cao cường, thì đã hóa ra tro mạt. Tình mẹ cũng rất nên thương xót, biết con hiếu thảo hết lòng, hiềm vì tai nạn còn, nên phải căm gan chịu vậy.
Hai mẹ con than thở một hồi, rồi đồng lên ngựa. Chung hậu đi trước, Yến Anh với Điền Côn theo sau, đi riết chẳng bao lâu về tới Sơn Lăng an nghỉ.

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi thứ Bốn Mươi Hai

CHUNG QUỐC MẪU ĐỀ BINH PHẠT TRIỆU

TRIỆU LONG VƯƠNG THẤT THẾ HÀNG TRIỀU

Khi ba người về đến Sơn Lăng, Điền Côn truyền cho chư tướng bày khai tiệc rượu. Chung hậu khi ấy nói:

- Bây giờ Đàm thành tuy nguy cấp, song ai gia đã truyền lệnh cho Long vương làm phép lui binh Triệu ra khỏi thành rồi. Nếu hôm nay ta kéo binh về tiếp nữa thì Triệu chúa cũng không phục, chi bằng ta tính kế này hay hơn. Từ đây qua Triệu không cách mấy ngày đường, đem binh tới bắt cho được Triệu vương, như vậy cha con Liêm Pha mới khiếp vía.

Yến Anh khen phải và tâu rằng:

- Nương nương thiết lắm chước quỉ mưu thần, kế ấy rất hiệp lòng ngu hạ.

Kế đó Điền Côn tức thì kiểm điểm binh mã, phát pháo kéo binh đi được năm ngày, quân kỳ bài trở lại báo rằng:

- Đã gần tới kinh thành Hàm Đan, cách chừng năm chục dặm, xin nương nương hạ lệnh.

Chung hậu liền sai Đông lộ vương là Điền Côn đi coi một chỗ địa thế mà an dinh đóng trại.

Đây nói về Triệu Long vương, từ khi cha con Liêm Pha đi đánh Tề thì thường ngày có biểu văn báo tiệp luôn luôn, vua tôi lòng mừng khấp khởi, tưởng chắc là chuyến này làm sao cũng thâu đoạt đặng giang san Tề quốc.

Ngày kia Triệu vương lâm triều, văn võ triều bái xong, có quan tổng binh vào tâu rằng:

- Tề bang Chung Vô Diệm với Đông Lộ vương Điền Côn đem binh mã năm ngàn tới cách thành chẳng bao xa đang hạ trại, nên tôi phải vào tâu lại, xin bệ hạ lo toan.

Triệu vương nghe báo cả kinh, bèn phán rằng:

- Ta vẫn nghe Chung Vô Diệm đã bị chết thiêu rồi, còn Chung Vô Diệm nào sống lại kéo binh đến đây? Hay là nó dùng kế kiêu binh mà nước ta không biết chăng? Bây giờ có ai dám xuất trận bắt Vô Diệm lập đầu công

https://thuviensach.vn

không?
Triệu vương hỏi dứt lời, có một vị công thần bước ra xin đi. Triệu vương xem lại, người ấy tên là Liêm Hùng cha của Liêm Pha, làm tới tước Thân vương. Triệu vương thấy vậy nói rằng:
- Vương huynh tuổi già sức yếu, chẳng phải là tay đối thủ với Điền Côn đâu. Để cô gia sai người khác đi mới an lòng quả nhơn đặng.
Liêm Hùng nghe vua chê mình già yếu thì có ý bất bình bèn tâu rằng:
- Xin thánh hoàng an dạ để cho ngu hạ xuất binh. Tinh thần tôi hãy còn mạnh mẽ, cầm thương lên ngựa đủ tài. Sách có chữ nhân lão tâm bất lão.
Triệu vương thấy Liêm Hùng kêu nài hết sức bèn nói rằng:
- Nếu như vương huynh muốn xuất trận thì cô gia cũng chẳng tiếc chi, nhưng phải đề phòng cẩn thận mới được. Liêm Hùng tạ ơn lui về vương phủ sửa sang khôi giáp cầm cây bát xà mâu, dẫn theo năm trăm dũng sĩ, phát pháo mở cửa thành xông tới trước dinh Tề mà khiêu chiến. Quân kỳ bài Tề vào huỳnh la trướng tâu lại cho Chung Vô Diệm hay. Chung hậu hỏi rằng:
- Có ai dám đánh với tướng Triêu không?
Điền Côn lãnh mạng. Chung hậu cho đi. Điền Côn liền nai nịt cầm thương lên ngựa, dẫn theo năm trăm quân, phát pháo xông ra trận. Hai đàng giáp mặt thì đã biết nhau. Điền Côn liền kêu hỏi rằng:
- Liêm lão soái! Vậy chớ nước Tề cừu hận gì mà nước Triệu lại đem quân tới Đàm thành vây khốn? Nếu lão soái biết thằng chủ trại Triệu long sơn là một tay lợi hại thì phải mau xuống ngựa đầu hàng đi. Như không thì cây ngân thương của nó vô tình lắm, nó sẽ đưa lão về âm phủ.
Liêm Hùng cả giận mắng rằng:
- Đồ tiểu tử! Sao mày dám vô lễ múa miệng khoe tài. Ấy là vì con xủ phụ bất nhân, đánh chết Yên Bình công chúa. Bởi vậy mới gây nên sự, sao mày lại nói không cừu hận à! làm sao?
Nói rồi liền hươi mâu đâm nhầu, Điền Côn cũng đưa thương ra đỡ. Một già một trẻ khí lực cầm đồng. Chung hậu thấy vậy bèn dẫn năm trăm quân ra lược trận, hai bên gióng trống vang tai. Điền Côn khi ấy dùng phép chuyển thương môn, nhảy thốc qua lưng ngựa Liêm Hùngm bắt sống vật nhào

https://thuviensach.vn

xuống đất, tức thì mửa máu chết tươi. Chung hậu thấy vậy hỡi ơi, kêu đà chẳng kịp, mới nói thầm rằng: vương nhi tánh tình nóng nảy quá! Đem ân này mà gây nên thù, vì con của người là Liêm Thoại Hoa là căn số lương duyên của mi. Bởi việc chưa tới nên vương nhi chưa hiểu thấy căn do.

Còn khi Liêm Hùng chế rồi, Điền Côn muốn xuống ngựa cắt đầu, không ngờ binh Triệu ào ra cướp tây mang về phủ. Quân kỳ bải Triệu vào báo cho Triệu vương hua. Triệu vương ngất một hồi, nói rằng:

- Vì vương huynh không nghe lời trẫm nên phải bị hại vào tay quân cường đồ. Biết có ai xuất trận mà rửa hờn cho lão soái?

Triệu vương nói vừa dứt lời, có một người bước ra tâu rằng:

- Mạt tướng xin lãnh mạng xuất trận báo cừu cho lão vương.

Người ấy tên là Lý Tuấn, làm chức phó soái đường thời, là em vợ của Liêm Pha. Triệu vương thấy vậy liền dặn rằng:

- Tướng quân có xuất trận nên cẩn thận đề phòng.

Lý Tuấn vâng mạng cúi đầu bái tạ lui ra, tay cầm cây Cang xoa nặng hơn sáu chục cân, mình cưỡi con huỳnh tung, sức hay đi ngàn dặm dẫn theo năm trăm quân cường tráng, phát pháo xông ra. Vừa gặp Điền Côn liền hỏi rằng:

- Bớ Điền Côn! Mày sao dám cả gan lớn mật mà quật chết vương gia. Nay ta quyết ra đây, trước bắt cho được mày sao nguyện cũng thâu được con Chung xủ phụ.

Điền Côn nghe nói thì cười mà đáp rằng:

- Mày là một thằng vô danh tiểu tốt, dám ra đây múa mỏ khua môi. Liêm Hùng là một vị tướng tài, ta còn đưa ngài về chín suối, huống chi là mày.

Lý Tuấn mặt đỏ phừng phừng, liền hươi cây Cang xoa đâm đại. Điền Côn cũng đưa thương ra đỡ, đánh có năm chục hiệp dư, Lý Tuấn hơi đà đuối sức, ngăn đỡ thương chẳng kham, bị Điền Côn đâm ngang trúng một thương nhào xuống ngựa chết tốt. Quân Triệu bèn ào ra cứu mạng, thấy đổ ruột xúm nhau giựt thây đặng đem về. Điền Côn lại đuổi theo đánh. Quân kỳ bài Triệu đem tin ấy chạy về phi báo, Triệu vương hồn vía lên trời, khóc than kể hết mọi lời, thương hại cho đại tướng liều mình vì nước.

Còn vợ Liêm Hùng lúc này đang ngồi trong vương phủ, xảy thấy gia đinh

https://thuviensach.vn

hơ hải chạy vào thông báo rằng:
- Họa lớn bằng trời, thù sâu tợ biển. Nay có Chung Vô Diệm với thằng sơn tặc Điền Côn đem binh mã ba ngàn, tới Hàng Đan vây phủ. Lão vương gia với Lý Tuấn bỏ mạng chốn sa trường, thi hài đều đều về đặng, nên chúng tôi phải vào phi báo lại cho bà hay.
Lão phu nhân nghe nói bèn té xỉu xuống đất, lạnh cả mình, chúng tì nữ kêu cứu giây lâu, lão phu nhân mới tỉnh dậy. Lý phu nhân (vợ của Liêm Pha) cũng chạy tới, mẹ con đều than khóc dầm dề! Bởi đâu sóng gió tư bề, cơn tai họa thình lình bay đến?Một người thương chồng tuổi cao tác lớn, đến khi lâm chung phải bị vướng mũi đao binh; một người cũng thương cha chồng và lại tiếc em, đầy nhà người chật như nêm, tiếng la khóc nghe vang khắp phủ.
Đây nói về người con gái út của Liêm Hùng tên là Liêm Thoại Hoa, vốn là sao Thiên hỉ tinh giáng thế. Thuở còn thơ ấu, Kim Đao thánh mẫu ở Thùy Châu động, núi Linh Bửu vạn hoa thâu làm đệ tử, truyền đủ thập bát ban võ nghệ, với kỳ môn độn giáp thảy đều làu thông. Đến lúc khôn lớn thánh mẫu mới cho hạ san để phòng khi giúp nước. Lúc này người đang trên hoa lầu xem binh thư đồ trận, bỗng nghe tiếng khóc ó om sòm, bèn vội vàng bước xuống hỏi thăm sau trước, thì thấy mẹ và chị dâu đang than khóc, chúng tì nữ mới thuật hết đầu đuôi, Liêm tiểu thư cũng nhào lăn xuống đất khóc lớn một hồi rồi mắng Điền Côn là loài sơn tặc. Liêm tiểu thư lúc ấy hầm hầm tức giận mới nói với lão phu nhân rằng:
- Dám thưa mẹ, phụ thù bất cộng đái thiên, nữ đạo tu đương ái nhựt, như nay cho con lâm tay cường tặc, con xin xuất trận bắt cho đặng Điền Côn, mổ lấy tim gan tế tiên hồn, trả thù nọ mới an lòng dạ.
Lão phu nhân nói:
- Nữ nhi, con bớt giận, để ta tẩn liệm thi hài, chờ rạng sáng mai con phải nhập trào tấu cùng thánh thượng đã.
Kế đó, Triệu vương sai quan Lễ bộ đưa đồ khâm kiệm tới. Mẹ con nghênh tiếp, lo bề tẩm liệm cho lão vương gia xong, quan Lễ bộ từ tạ lui về phục chỉ.
Qua ngày sau, Liêm tiểu thư sửa soạn nai nịt, đi cùng lão phu nhân vào

https://thuviensach.vn

triều tạ ơn thiên tử. Triệu vương vời lên trên Kim Loan điện. Hai mẹ con làm lễ triều bái xong, Triệu vương cũng than khóc sụt sùi và nói rằng:
- Bây giờ không có ai tài bộ đặng đánh lui thằng sơn tặc và trả thù cha nó cùng đền nợ nước.
Lão phu nhân nghe vua than thở bèn tâu rằng:
- Con gái tôi xin xuất chiến, trả thù cha nó cùng đền nợ nước.
Triệu vương nghe nói, cả mừng mà rằng:
- Nếu vương điệt làm được như lời, thiệt là tài mạo tốt vời, hiếu trung vẹn vẻ, nhưng Điền Côn là một thằng cường tặc, vương điệt tua khá tiểu tâm.
Tiểu thơ cúi đầu vâng lệnh, cầm đao lên ngựa, phát pháo xông ra, còn lão phu nhân thì lên Vọng địch lầu xem trận.
Khi Đông lộ vương còn đang đứng dưới thành khiêu chiến, nghe tiếng pháo vang trời thì biết có tướng Triệu xuất trận, bèn lui ra mười dặm mà đợi. Giây lâu thấy có một viên nữ tướng mang bạch bào kim giáp, cung tiễn đeo hai bên, mặt đẹp tợ tiên nga, miệng cười như hoa nở, mình cưỡi đào hoa mã, tay cầm cây kim đao, vai mang báu kiếm, thần chùy, oai phong lẫm lẫm. Điền Côn xem rồi, giật ngựa lướt tới hỏi rằng:
- Bớ viên nữ tướng kia, ta là Đông Lộ vương Điền Côn ở đây, đợi nàng đã lâu, mau xưng tên họ rồi sẽ nói chuyện. Liêm tiểu thư đáp rằng:
- Liêm Thoại Hoa là tên mỗ, Liêm Hùng vốn thiệt cha ta, còn anh là Liêm Pha đi đánh Tề làm chức tổng soái. Như sơn tặc biết ta lợi hại, mau xuống ngựa chịu trói rồi, thù phụ thân thề chẳng đội trời chung, nếu trễ nải thì ta mời về với Diêm chúa.
Điền Côn là người tánh nóng, nghe tiểu thư nói vậy liền hươi gươm đâm nhầu, tiểu thư cũng hươi đao rước đánh. Gần một trăm hiệp chưa định hơn thua, tiểu thư mới nghĩ rằng: Thằng sơn tặc giỏi thiệt, ta phải ra tay trước. Nghĩ rồi liền lấy thần chùy liệng lên trên không, hào quang phát ra sáng giới. Điền Côn cả kinh, quất ngựa chạy dài, tiểu thư cũng hươi đao đuổi chém. Điền Côn khi chạy xa một đỗi, thấy thần chùy cũng bay đuổi theo, Điền Côn biết thế hiểm nghèo, ôm lưng ngựa cúi đầu chạy miết. Tiểu thơ cũng hươi đao chém tới, trúng ngay kim khôi của Điền Côn đứt ra làm hai. Thần chùy cũng vừa xuống tới đánh nhằm lưng hộc máu sảy tay, thời may

https://thuviensach.vn

cũng nhờ con ngựa Bát sơn ngọc cũng hay, không thì đầu Điền Côn cũng rơi xuống đất.

Khi ấy Chung hậu ở trong trại xem thấy hào quang sáng chói, biết thần chùy bửu bối Thoại Hoa, kế thấy Điền Côn thua chạy về, Chung hậu đã hiểu Điền Côn bị thương tích, bèn kíp niệm chú hô thần bảo theo phò hộ Điền Côn. Linh thần tức thì đỡ Điền Côn ngồi dậy, lại sau hươi thương giục ngựa tới đánh nhầu với tiểu thư, hai bên gión trống phất cờ, đao thương múa sáng ngời như chớp. Đánh nhau ba trăm hiệp nữa mà không phân thắng bại, tiểu thư cũng có ý mến tài, muốn bắt sống Điền Côn đem về lấy tiếng/ Bèn niệm linh văn thần chú, kế dây Khổn tiên thằng bay lên muôn vạn kim quang. Chung hậu thấy vậy, vội vàng xuất chiến, kêu Điền Côn bảo rằng:

- Vương nhi mau trở lại, kẻo tánh mạng chẳng còn.

Nói rồi liền lấy tay chỉ lên không, thâu tiên sách vào trong túi áo. Tiểu thơ thấy phép mình đã mất liền hươi đao đuổi theo. Lại dùng cây Bá luyện thần chùy, đánh bồi trúng Điền Côn té nhủi. Khi ấy nếu không có thần linh bảo hộ thì tánh mạng Điền Côn chẳng còn. Chung hậu thấy vậy, phi ngựa tới chận đường, đánh với tiểu thư một trận. Tiểu thơ nổi giận, dùng phép phi kiếm bay tới, liềm niệm ít tiếng chân ngôn, thâu phi kiếm vào trong tay áo. Tiểu thơ tức giận, hươi đao tới đánh nhầu với Chung hậu hơn một trăm hiệp, thắng bại chưa phân. Chung hậu bèn niệm chú định thần, Liêm tiểu thư đứng trân như chết. Chung hậu lại dùng Khổn tiên thằng trói lại, rồi thâu phép định thần. Tiểu thơ khi ấy tỉnh hồn mới biết mình bị ngặt. Quân Tề xông tới áp bắt, dẫn tiểu thư về trại tức thì.

Còn lão phu nhân khi ở bên vọng lầu xem trận, thấy tiểu thư đã bị bắt liền dậm chân kêu trời ba tiếng rồi té xỉu ngang, hồn gần thả xuôi nơi suối vàng, buồn vì ái nữ sa tràng bị bắt. Liêm Pha không thấy hay tin, vây Đàm thành chưa rõ kiết hung, cơ hội này đà quốc phá gia vong, có sống cũng hổ với trời đất. Mấy đoạn sầu thảm, da đau như cắt, liền gieo mình xuống lầu, chúng nữ tì chạy tới trước sau, lão phu nhân hồn đã lìa xác.

Còn Chung hậu đã bắt được Thoại hoa thì dẫn về trại, liền nói với Điền Côn rằng:

https://thuviensach.vn

- Vương nhi hãy đốc quân vào thành chớ có trễ nải.
Điền Côn vâng mạng, Chung hậu liền niệm chú hô thần, đòi Phong bá tới bảo rằng:
- Linh thần chẳng nổi gió, còn đợi chừng nào?
Trong giây phút thiên hôn địa ám, gió thổi mây bay, quân chẳng trông thấy nhau, lo kiếm chỗ sanh phương tẩu thoát, cửa thành đóng chẳng kịp quân Tề đồng loạt xông vào. Chung hậu với Điền Côn theo sau, thẳng tới Kim Loan điện. Triệu vương thấy quì dạ xoa xuất hiện, hồn vía đã lên mây. Chung hậu bắt ngay và xưng rằng:
- Ta là Tề Tuyên vương chánh hậu đây.
Triệu vương tay chân đã rụng rời mà miệng còn kêu cứu, bảo triều thần bắt con xủ phụ cho mau. Chung hậu nổi giận mắng rằng:
- Vô đạo hôn quân, mày chẳng nên dùng mỹ nhân kế mà ám hại ai gia. Như nay đã biết khôn ra, phải nghe lời ta thì khỏi chết.
Triệu vương mình run cầm cập, miệng bài hãi đáp rằng:
- Nay tôi đã thất thế, biểu chi cũng phải vâng lời.
Chung hậu khi ấy bớt giận nói rằng:
- Vậy thì Triệu vương phải bảo triều thần tới đây triều kiến ai gia, xưng ta là Lâm Tri quốc mẫu thì ta mới tha chết.
Triệu vương lụy ứa hai hàng, ruột đau từng đoạn, kêu hết văn thần võ tướng thảy đều triều bái Chung nương nương. Chung hậu lại bảo Điền Côn rằng:
- Vương nhi haỹ đi bắt Qua hoàng hậu, Lạn Tương Như với vợ Liêm Pha là Lý phu nhân tới đây cho đủ mặt.
Điền Côn vâng lệnh, tức thì dẫn theo ít viên dũng tướng, đi giây lâu đem về đủ mặt. Chung hậu lại bảo Điền Côn làm hai cái tù xa, một cái thì cầm Triệu Long vương và Lý phu nhân, còn một cái thì cầm Qua hoàng hậu với Lạn Tương Như. Điền Côn y lệnh, trong một khắc đứng lên. Chung hậu nói:
- Ấy là tại nước ngươi bại thương phong hóa, đem vương cô hầu hạ nước người, làm cho ai gia chẳng được thảnh thơi, nên nay ta làm lại cho vua tôi bây điên đảo.
Lúc đó vua tôi Triệu vương thảy đều than khóc sỉ nhục biết là chừng naò!

https://thuviensach.vn

Đông cung thái tử tới sau, xin thế mạng cho phụ thân khỏi chết. Chung hậu thấy vậy, động lòng mà kêu thái tử nói rằng:
- Vương điệt phải quyền coi quốc chánh, chẳng nên sầu thảm làm chi.
Thái tử tạ ơn lui ra. Chung hậu truyền cho Điền Côn phát pháo khởi hành và dẫn Liêm Thoại Hoa theo dõi. Khi ấy, thái tử và ba quan tựu tới, đưa vợ chồng Triệu vương lên đường, thảy đều rơi lụy phân tình hai ngả. Sanh kỳ giục giã, đêm nghĩ ngày đi, Đàm thành đã thấy xa xa, Chung hậu truyền tam quân hạ trại.
Đây nói về Liêm Pha, từ khi bị chư thần làm mưa đá, hao tổn hết tám muôn binh, viết biểu văn đem về Hàng Đan xin thêm binh cứu viện, nhưng trông hoài chẳng thấy hơi tăm. Đương khi buồn bực biếng nằm, bỗng thấy quân kỳ bài chạy đến bảo rằng:
- Yến Anh đã thỉnh được Chung Vô Diệm và Đông lộ vương Điền Côn rồi, nay dẫn binh tới ước đặng chừng ba ngàn đã an dinh hạ trại, nên chúng tôi phải vào thưa lại, xin nguyên soái lo kế cự đang.
Liêm Pha nghe báo cả kinh. Năm cha cho nai nịt thảy đều cầm thương lên ngựa, thẳng tới Tề dinh mà khiêu chiến. Chung hậu liền sai Điền Côn ra cự địch. Điền Côn liền giục ngựa xông ra. Liêm Pha hươi thương đón lại mà rằng:
- Bớ thằng sơn tặc! Trái mật mày lớn đặng bao mà dám tới đây nạp thịt! Như đó muốn vào Đàm thành thời khó lắm, hãy về bắt con xủ phụ mà dưng cho tao, thời mới được toàn sanh.
Điền Côn nghe nói cả giận lôi đình, hươi thương tới đâm đại. Liêm Pha cũng hươi thương trước đánh, bốn người con cũng xông tới một lượt, một mình Điền Côn tả hữu xung đột, đánh sao lại Liêm ngũ hổ. May đâu Điền Côn cũng chưa tới số, Chung hậu liền giục ngựa chạy ra, truyền tam quân áp dẫn tù xa, kêu Liêm Pha nhướng mắt ra ngó. Cha con Liêm Pha thấy đà tỏ rõ, hai tù xa nhốt lộn lại bốn người. Cha con Liêm Pha thấy vậy liền quỳ xuống, xin chịu tội với Chung nương nương. Chung hậu mới nói rằng:
- Liêm nguyên nhung! Ta cũng tạ tội cho cha con mi đó, nhưng phải theo ta vào Đàm thành, rồi cho vua tôi về nước.
Năm cha con Liêm Pha vưng mạng. Lúc đó Chung hậu đi trước, Điền Côn

https://thuviensach.vn

cưỡi ngựa theo sau, còn Yến Anh thời áp giải hai cái tù xa, lại ngó mặt Liêm Pha cười chúm chím và kêu Liêm Pha nói rằng:
- Liêm hiền điệt ôi! Như ngu huynh chẳng làm kế khổ nhục, làm sao ra khỏi trùng vây. Bây giờ anh em gặp lại nhau đây cũng là Nhân các vị kỳ chúa.
Liêm Pha tức mình căm giận chẳng dám nói ra, đi một đổi xa xa đã tới Đàm thành. Yến Anh bèn tới trước kêu lớn quân giữ thành:
- Quân chánh ty xem mau vào tâu thiên tử rằng ta đi cầu cứu nương nương đã đặng và thâu phục được vua tôi Triệu vương rồi nữa.
Quân chánh tý xem thấy cả mừng vào tâu lại cho Tuyên vương hay. Tuyên vương lòng mừng khấp khởi như người tỉnh giấc chiêm bao, bèn lật đật truyền văn võ bá quan đồng hộ giá ra cửa thành đón tiếp.
Khi đã đi tới nới, Chung hậu quỳ xuống tiếp giá. Tuyên vương cầm tay đỡ dậy và nói rằng:
- Ngư thê ôi! Vì trẫm chẳng nghe lời can gián nên làm cho dấy động đao binh, như ngự thê quyết chẳng thương tình thời cô gia cũng đành nhắm mắt.
Nói rồi rơi lụy dầm dề. Chung hậu thấy hình dung Tuyên vương mình hạc xương mai thì cũng động lòng tâu rằng:
- Xin chúa thượng thứ tha cho thần thiếp. Vì thiếp vô tình không trở về mau mà cứu giá để cho long thể hao mòn, đạo thân nữ đã cam lỗi đạo.
Nói rồi vợ chồng dắt nhau vào thành, thẳng tới Hồi long điện, bá quan cùng Triệu vương lục đục theo sau. Tuyên vương và Chung hậu vào ngồi nơi long tọa, đợi văn võ bá quan triều bái xong, Chung hậu mới thuật lại sự đã tới Hàng Đan, bắt vợ chồng Triệu vương về cho Tuyên vương nghe. Kế đó truyền lệnh Điền Côn dẫn vào hai cái tù xa tới trước sân chầu. Chung hậu chỉ mà nói rằng:
- Xin chúa thượng hãy xem xét lại cho kỹ. Những người ở trong tù xa đó có phải là quốc trượng và nhạc mẫu của chúa thượng hay không.
Tuyên vương cũng biết Chung hậu làm nhục mình, bèn làm thinh không nói. Chung hậu lại truyền quân tháo tù xa cho vua tôi Triệu vương ra, hai vợ chồng Triệu vương, Lạn Tương Như, Lý phu nhân và Liêm Thoại Hoa

https://thuviensach.vn

tới trước long điện quỳ lạy tạ ơn. Chung hậu bước xuống đỡ dậy, bắt tay mời ngồi. Tuyên vương thì ngồi với Triệu vương, Chung hậu ngồi ngang với Qua hậu mà nói chuyện.

Giây lâu tiệc rượu dâng lên, đồng ăn uống vui vầy, Chung hậu khi ấy mới nói rằng:

- Ai gia cam chịu lỗi, làm nhục tới Lưu bang, từ rày hai nước giao hoan Tề với Triệu như con một mẹ.

Triệu vương đáp rằng:

- Hạ bang cam chịu tội. Từ đây hai nước giảng hòa, ba năm tấn cống một lần, xin tôn Tề làm thượng quốc.

Chung hậu lại kêu Liêm Pha mà nói:

-Liêm nguyên nhung! Nay ai gia có một chuyện không biết vợ chồng tướng quân có bằng lòng không?

Nói rồi bèn khiến Điền Côn châm ba chung ngự tửu tới dâng cho Liêm Pha. Lại dâng thêm ba chung nữa dâng cho Lý phu nhân. Hai vợ chồng tiếp lấy tạ ơn rồi cứ ngồi theo ngôi thứ. Chung hậu nói:

- Vì vương nhi là một anh hùng cái thế mà lương duyên chưa định chỗ nào. Ai gia muốn cho Điền Côn với Liêm Thoại Hoa kết tóc trăm năm cang lệ.

Hai vợ chồng Liêm Pha nghe nói đứng dậy tâu rằng:

- Trên quốc mẫu đã có lòng thương tôi, dưới ngu thần đâu dám chối từ. Ấy là: Duyên cát đẳng thuận nẻo gió đưa, khiến hai họ xe tơ Tần Tấn.

Lúc đó Điền Côn với Liêm Thoại Hoa ngó nhau mắc cỡ sượng trân nhưng không dám kiếu từ, cực chẳng đã phải ngồi dự tiệc.

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi Thứ Bốn Mươi Ba

CHUNG HẬU ĐỔI LỐT TRONG CUNG

TRƯƠNG PHI VONG THÂN TRƯỚC ĐIỆN

Khi vua tôi hai nước yến ẩm vui say, kế đâu mặt trời đã xế về tây. Yến thừa tướng đánh tay toán quẻ thì biết nương nương với thiên tử có ba đêm an ái, nên bước ra tâu rằng:

- Mặt trời đã gác núi, tiệc rượu cũng đã mãn rồi, chúng tôi phải từ lui, xin thánh hoàng định đoạt.

Tuyên vương nhậm tâu, lại truyền cho Yến Anh rước vợ chồng Triệu vương và văn võ bá quan tới nơi hành dinh yên nghỉ.

Nói về Tuyên vương bị vây trong Đàm thành tới nay đã hơn ba tháng, lửa dục phừng phừng mùi xuân vắng vẻ, cung nga thế nữ chẳng thấy một người, đương lúc rượu say mơ màng giấc điệp. Còn Chung hậu ra sau hoa viên ngoạn kiểng, thấy bóng trăng thêm động lòng, chữ vợ chồng đồng tịch đồng sàng, chín thu chẳng chút tình ân ái. Suy đi nghĩ lại thêm tủi phận mình, nếu không công trận với triều đình thì thiên tử cũng thị mình như hành khách, niềm tâm sự biết cùng ai biện bạch, oán khí xung thấu tới từng mây. Đương khi Lê San thánh mẫu ngồi trên liên đài, thấy oán khí liền đánh tay rõ biết cũng vì Tề vương ác nghiệt, hiềm Chung nương nương diện mạo xấu xí nên vợ chồng loan phụng chẳng hòa, khiến cho gã ưu sầu oán trách. Nghĩ rồi bèn đòi Nguyệt lão thần tới bảo rằng:

- Ta phiền tinh quân đem cái dạ dung xoa này đẳng vân tới Đàm thành mà làm như vầy... như vầy...

Nguyệt lão vưng lệnh, đẳng vân tới Đàm thành. Vừa khi Chung hậu ngồi dưới bóng trăng xem hoa đua nở, bỗng thấy một đám tường vân chớn chở, giữa không trung bay xuống một tờ giản thiếp rõ ràng, Chung nương nương lượm lấy vội vàng thấy có mấy câu thi như vầy:

Ta là thần nguyệt lão, vâng thánh chỉ tới đây,
Đưa bửu xoa cho mượn, múa hát lại vui say.

https://thuviensach.vn

Ba đêm đều đổi lốt, loan phụng thảo sum vầy,
Long thai trời cho sẵn, mai sau trổ anh tài.

Khi Chung hậu coi hết bài thơ bèn quỳ xuống lạy tạ ơn. Nguyệt lão tức thì sa xuống giữa hoa viên, đưa cho Chung hậu một đôi bông dạ dung với hai cái ly bằng ngọc và dặn rằng:
- Ta vâng lệnh Lê San thánh mẫu đưa tiên bửu xuống cho tinh quân. Đôi bông này ban đêm thì giắt vào trong mái tóc, ban ngày thì cất nó đi, hình dung biến đổi tức thì, chẳng khác chi tiên quảng hàn giáng thế. Còn cặp ly này cũng là vật quý, hễ để lên bàn thì đu đồ hải vị sơn trân, lại thêm thế nữ ca xang múa hát, cuộc yên lạc vầy đoàn giai ngẫu.
Chung hậu tiếp lấy tạ ơn rồi nguyệt lão đằng vân bay mất.
Khi đó Chung hậu làm y như phép, bước vào cung, để cặp ly lên trên bàn, bèn thấy tám thế nữ ca xang, hổ tiên nhạc du dương inh ỏi. Tuyên vương giật mình thức dậy, bước vào nơi hậu cung, thấy Chung hậu còn ngồi trên ghế, hình dung tươi tốt, diện mạo khác xưa, mày liễu má đào, hoa nhường nguyệt thẹn, lại có cung nga thế nữ dâng rượu, đàn ca, hai hàng múa hát tưng bừng inh ỏi. Tuyên vương thấy vậy lòng mình phơi phới, hẳn khác như trời đại hạn mà gặp mưa rào, thỏa tình khuya sớm ước ao, ấp mận ôm đào gác nguyệt.
Lúc này Tuyên vương rượu đã xoàng xoàng, bèn nắm tay Chung hậu dắt vào trong loan cung, chúng thể nữ xem thấy đi mất hết. Chung hậu mới tâu rằng:
- Chỗ này chẳng phải Chiêu Dương điện, vợ chồng ân ái không nên, và lại thần thiếp diện mạo xấu xì, sao cho bằng Trương Thúy Vân với Yến Bình công chúa.
Tuyên vương nói:
- Ngự thê đừng chấp nhứt, cô gia đã biết rồi, ngàn vàng không chuộc một lời, thất tịch đã thành giai hội.
Chung hậu cũng không phương từ chối, dắt tay nhau bước tới màn loan. Hải đường mừng đặng mưa xuân, ân vũ lộ đã thỏa tình thần nữ. Vui dài đêm vắn, trời đã hừng đông, Tuyên vương sửa soạn lâm trào còn Chung

https://thuviensach.vn

hậu giấu hết những đồ tiên báu.
Khi Tuyên vương lâm điện, văn võ triều bái xong, Chung hậu cũng ra ngự chánh. Tuyên vương ngó thấy Chung hậu hình dung chẳng khác xưa, mới nghĩ thầm rằng: Ngự thê hồi hôm sao chẳng khác bồng lai tiên nữ, bây giờ như Thập Diện dạ xoa, hay là đương khi mình say rượu ngà ngà, con mắt ngó chớp lòa chẳng thấy. Kế đó vợ chồng Triệu vương, Lạn Tương Như, và Liêm Pha tới triều kiến. Chung hậu phân ngôi tân chủ mời ngồi rồi truyền quan dọn yến tiệc thiết đãi. Rượu đặng vài tuần, Chung hậu nói với Triệu vương rằng:
- Nay ai gia tha cho ba năm tấn cống, trở về sửa sang trị nước nhà. Từ đây Tề, Triệu giao hòa nghĩ thuần xỉ tình sui gia hai nước.
Triệu vương cảm tạ. Chung hậu lại kêu Liêm Pha nói rằng:
- Vợ chồng tướng quân phò giá hồi quốc, phải hết lòng ngay mà tá trợ quốc quân, đồ trân châu này ta để làm tin, ấy vật mọn dùng làm sính lễ.
Hai vợ chồng Liêm Pha nhận lấy báu vật giao hết cho gia tướng cắt đặt hẳn hòi. Chung hậu lại kêu Điền Côn dặn rằng:
- Vương nhi phải theo Liêm nguyên soái tới Hàng Đan lựa ngày lành thành thân, dây cát đằng vương cấn tình ân, duyên túc thế Châu, Trần hai họ.
Điền Côn cúi đầu lạy tạ. Tiệc vừa tàn thì cũng đã hoàng hôn, vua tôi Triệu vương từ giã bá quan trở lui về nước. Còn Tuyên vương lui vào Hồi long điện, Chung hậu nhập hậu cung, nhớ lời nguyệt lão tơ hồng cho vợ chồng ba đêm ân ái, mới đem dạ dung xoa gắn lên mái tóc và lấy hai cái ly ngọc để trên bàn, thấy tám thể nữ ca xang cùng đủ mọi đồ yến tiệc. Khi ấy Tuyên vương nghe tiếng đờn ca xướng hát lại lò mò đi tới hậu cung, thấy nương nương lịch sự vô cùng, cũng chẳng khác tiên bồng giáng thế. Chung hậu xem thấy rước mời nơi long ỷ, bọn cung nga dâng rượu vài tuần. Tuyên vương uống đã say mèm, rồi vợ chồng dắt nhau vào phụng trướng, cuộc hành lạc vẫy vùng phỉ chí, chữ phong lưu một giấc thừa hoan, Tề triều cơ nghiệp giang san, tinh tú đã ứng vào mộng mị.
Đây nói về một ngày nhằm tiết lương thần, chư vị tinh quân về chầu Ngọc Đế. Sau khi triều bái xong, Ngọc Hoàng mới phán rằng:
- Thái Bạch kim tinh! Nay ta sai ngươi xuống hạ giới đầu thai làm con của

https://thuviensach.vn

Mao Đoan tinh, tới Hoài Nam phủ mới sinh, bỏ giữa đất không ai nuôi nấng, người dân dã đem về cấp dưỡng, ngự úy gọi là Điền Đơn, đợi đến hội Tương giang trận thượng cứu nạn, mười hai tuổi mẹ con mới đặng gặp.
Ngọc Đế phán rồi lại sai Thổ địa thần đi dẫn lộ, hai vị đều từ tạ lui ra, đằng vân bay tới Đàm thành trong giây lát.
Khi ấy Chung hậu còn đang giấc điệp mơ màng, bỗng thấy có một người tới nói rằng:
- Ta là Thổ địa thần đưa tinh quân xuống làm thái tử đông cung. Nương nương tua khác bằng lòng, bổn phận phải về trời phục chỉ.
Nói rồi biến mất, kế nghe trống điểm canh năm. Chung hậu giật mình thức dậy thì trời đã sáng, vội vàng đem giấu đôi bông dạ dung, kêu Tuyên vương dậy lâm trào thị chánh. Kế thấy văn võ bá quan thảy đều đến chầu đủ mặt. Yến Anh liền bước ra tâu rằng:
- Mừng thánh thượng muộn năm khương kiết, nay giang san nối nghiệp có người. Nương nương đã ứng mộng long thai, thái tử tất sanh tài hổ phục.
Tuyên vương nói:
- Hoài thần hay bá láp, khéo kiếm chuyện cười ta, phải đánh chết lão già này, kẻo mà hay sinh sự.
Nói rồi liền truyền bãi chầu, văn võ lui về an nghỉ.
Đây nhắc lại từ khi Chung hậu giải vây đặng nhập thành tới nay đã được ba ngày, bữa nay mới sai quan khao thưởng quân sĩ và dỗ an dân thứ xong thì trời đã tối, Chung hậu lại vâng lời nguyệt lão, làm như vậy cho đủ ba đêm. Ấy là: Sắt kia vào lửa cũng mềm, huống chi kẻ tục người tiên trong đời.
Rạng ngày sau, Chung hậu tâu với Tuyên vương rằng:
- Nay tai nạn của bệ hạ đã hết rồi, vậy xin ngự giá hồi triều, ngõ hầu sửa sang chánh nước.
Tuyên vương nhậm tấu, liền truyền cho Điền Năng sửa sang nghi vệ mà hộ giá trở về Lâm Tri, lại đòi quan huyện ở Đàm thành tới gia thăng tam cấp, còn bá tánh tha thuế một năm, như ai có hư cửa hại nhà, cấp thêm cho tiền bạc. Phân phát xong, bắn ba tiếng pháo, vợ chồng lên xe, bá quan đều theo hộ giá trở về Lâm Tri.
Đây nhắc lại nhiếp chánh lão vương là Điền Dưỡng đương lúc lâm triều có

https://thuviensach.vn

quan huỳnh môn vào tâu rằng:
- Quân sư làm kế khổ nhục, tới Thường Sơn cầu viện Chung nương nương, người hiệp với Đông lộ vương kéo binh về Đàm thành đã thâu phục được Triệu vương. Nay đã ban sư trở về nước, cách Lâm Tri chẳng có bao xa, xin tâu với vương gia ngõ hầu xuất thành nghinh tiếp.
Điền Dưỡng cả mừng, liền truyền cho văn võ triều thần ra khỏi thành tiếp rước. Khi đã tới nơi, Điền Dưỡng quỳ xuống bên đường, Tuyên vương nổi giận mắng rằng:
- Lão già kia! Quả nhân có cừu hận gì với ngươi mà ngươi chỉ cho Liêm Pha đến đánh thành vây khốn? Đao phủ quân đâu? Bắt lão già ra chém đầu cho biết mặt.
Quân đao phủ vâng lệnh áp lại trói Điền Dưỡng mà dẫn đi. Yến Anh lật đật chạy tới tâu rằng:
- Muôn tâu bệ hạ! Sự ấy chẳng phải tự lão vương gia. Vì lúc bệ hạ thấy điềm chiêm bao thì ngu thần đã biết có Triệu binh tới đánh, bởi vậy ngu thần mới tâu bệ hạ tới Đàm thành mà tị nạn trăm ngày. Ngu thần có viết tờ cẩm nang lưu lại, bảo lão vương gia y theo mật kế, ấy là tai nạn của bệ hạ chứ chẳng phải lỗi nơi ai. Khi Triệu vương dẫn công chúa Yên Bình, nhu thần đã đôi ba lần can gián.
Tuyên vương nhớ lại sự mình làm quấy, liền truyền quân mở trói cho lão vương, rồi hai chú cháu trò chuyện với nhau đi thẳng về Lâm Tri báu điện.
Khi vợ chồng Tuyên vương về tới ngự nơi Kim Loan điện, văn võ triều thần và tam cung lục viện, thảy đều tới triều kiến thiên tử cùng Chung nương nương. Tây cung là Trương phi cũng tới triều bái. Khi ấy Chung hậu ngó thấy mặt Trương phi, bụng sôi sục sục, mặt đỏ phừng phừng, đứng dậy níu long bào của Tuyên vương mà nói rằng:
- Thiên tử! Đàm thành bị khốn, ai gia thâu phục Liêm Pha, nay đà an nước an nhà, sự cừu hận bỏ qua không đặng. Muôn tâu thiên tử! Vậy chớ lửa đốt lãnh cung hôm nọ, chủ mưu bởi tại nơi ai? Xin thiên tử tỏ thiệt tên người, giao cho văn võ liệu bài công đoán.
Tuyên vương nghẹn họng, không biết tính lẽ nào, giây lâu mới nói:
- Ngự thê ơi, việc đã lâu ngà, trẫm không còn nhớ.

https://thuviensach.vn

Chung hậu lại hỏi Yến Anh rằng:
- Quân sư là một người toán quẻ rất hay, vậy có biết ai không xin hãy nói.
Yến Anh quỳ tâu:
- Chuyện phóng hỏa lãnh cung hỏi nơi thiên tử, ngu thần dầu biết cũng không dám tỏ bày.
Chung hậu nổi nóng chỉ mặt Trương phi nói rằng:
- Mày là đồ nghiệt súc! Sao dám mưu toan ám hại ai gia. Đao phủ hãy bắt nó cho ta, mau phân thây thành muôn đoạn.
Yến Anh khi ấy bước lại tâu rằng:
- Xin nương nương bớt giận, sự đó cũng đã lâu rồi, xin nhậm lời ngu thần sở tấu, đánh đòn Trương phi cũng đủ còn sự chém xin dung.
Chung hậu y lời, liền truyền cho quân ngự lâm đè Trương phi xuống giữa sân chầu mà đánh bốn chục roi, máu chảy dầm dề, rên la inh ỏi. Không dè lúc ấy Trương phi đã tới số, thở ra một tiếng mà đi xuôi. Yến Anh lật đật quỳ xuống tâu bày:
- Tây cung hồn đã về chín suối.
Tuyên vương nghe nói té xỉu xuống ngai rồng. Văn võ bá quan kêu cứu giây lâu mới tỉnh, bèn thở ra thở vào lụy tuôn rơi lai láng! Rồi chỉ mặt Chung hậu mà mắng rằng:
- Mày là loài ác nghiệt, dám khi dễ phép triều đình. Nay Tây cung đến triều kiến quả nhân, mày lại đến khiến đánh người bỏ mạng. Trị điện tướng quân đâu? Bắt con xủ phụ trói lại lập tức.
Quân ngự lâm vừa muốn động thủ, Chung hậu cầm Định tề đao hươi lên tâu rằng:
- Thần thiếp chẳng phải đành lòng phi nghĩa, tại Trương phi ở dạ bất nhân, như hôm trung thu đem lửa lại đốt lãnh cung, nếu nhằm người khác sao toàn tánh mạng. Tới nay chúa thượng Đàm thành bị nạn, lấy ai cứu giá về đây? Thánh hoàng chẳng suy xét gian nguy, thần hậu cũng cam lòng phản quốc.
Nói rồi cầm đao đi thẳng ra Ngọ môn. Yến Anh lật đật quỳ xuống tâu rằng:
- Muôn tâu bệ hạ! Xin suy đi xét lại, nếu Chung hậu đem lòng tạo phản thì Tề quốc thuộc về tay người.Thánh hoàng nếu chẳng nghe lời, xin chém ngu

https://thuviensach.vn

thần trước mới đành dạ.
Tuyên vương nói:
- Tiên sinh ôi! Một tay con xủ phụ giết chết ba người, bây giờ trong tam cung lục viện không ai, khiến trẫm những đêm ngày phiền muộn.
Yến Anh nghe vua đòi vợ gấp, túng thế phải tâu bừa rằng:
- Tôi hồi hôm xem thiên tượng thấy Trương phi đã tới ngày tận số. Nay có một sao Thủy tinh sáng ngời, ắt có kẻ hơn người tài sắc. Nay thánh thượng trất lương Chung hậu, rồi sai người đi kén mỹ nhân, ấy là kế vẹn toàn mà an nước lợi nhà.
Tuyên vương cả đẹp, liền hối Yến Anh chạy theo ra Ngọ môn mà thỉnh Chung hậu trở vào. Tuyên vương mới phán rằng:
- Nay cô gia tha tội, phải phạt bổng ngự thê ba năm.
Chung hậu cúi đầu vâng chịu, rồi đi thẳng về Chiêu Dương cung. Kế đó, Tuyên vương sai quan Lễ bộ tẩn liệm thi hài Trương phi liệu bề an táng.

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi Thứ Bốn Mươi Bốn

Tề Tuyên vương ái sắc nạp Tây cung,

Hạ Nghinh Xuân thi tài với Chung hậu.

Qua ngày sau, thiên tử lâm triều, bá quan vào triều bái kiến tung hô rồi Tuyên vương mới hỏi Yến Anh rằng:

- Tiên sinh có nói sao Thuỷ tinh, vậy chớ mỹ nhân đó bây giờ ở đâu, xa hay gần và tài mạo có bằng Trương Tuý Vân hay không?

Yến Anh cực chẳng đã phải tâu rằng:

- Người ấy tôi biết tên biết mặt, thiệt là gái khuynh quốc khuynh thành. Nét dung nhan cá lặn chim sa, cách lịch sự hoa nhường nguyệt thẹn. Hơn Trương phi thập bội, trong Tề bang có một không hai. Hạ Nghinh Xuân vốn thật tên người, còn Hạ Diên Quang là tên thân phụ, chức tri phủ Thanh Châu hậu bổ, nay cha con người trú ngụ tại kinh thành, tuổi nàng vừa hai tám xuân xanh, duyên còn đợi ngự câu thả lá.

Tuyên vương nghe nói mừng quá, liền truyền quan Huỳnh môn ra tuyên triệu Hạ tri phủ nhập triều và đem luôn ái nữ tấn kiến trước cung điện. Quan Huỳnh môn vâng lệnh ra đi, trong giây lát Hạ tri phủ theo sau tới Kim loan điện làm lễ trào kiến. Tuyên vương phán rằng:

- Trẫm nghe Thừa tướng nói khanh có ái nữ lục đức vẫn hơn người, còn tam tùng chưa trọn đạo. Nay Trẫm muốn cùng lịnh ái sớm khuya vầy hiệp phụng loan, chẳng biết ý khanh thế nào?

Hạ Diên Quang quỳ xuống tâu rằng:

- Ngu thần trông ơn thánh thượng, muôn thác cũng chẳng đủ đền rồi. Hiềm vì ngu thần ở xứ quê mùa, sợ phận con không biết lễ triều nghi mà mang tội.

Tuyên vương lại truyền cho quan nội thần dẫn Hạ Nghinh Xuân đến báu điện. Thiên tử xem thấy sắc đành là một, tài đành là hai, quả như lời Thừa tướng chẳng sai, mới thoả chí giai nhân tài tử. Bèn giáng chỉ phong cho Hạ thị làm chức Tây cung thứ phi, gia phong Quốc trượng Hạ Diên Quang làm Tháo tử thái bảo, lại phong cho hai người Quốc cựu Hạ Chấp Hổ và Hạ

https://thuviensach.vn

Chấp Long làm chức Chánh phó tổng binh. Ba cha con Hạ Diên Quang liền tạ ơn Thiên tử lui ra. Tuyên vương truyền nội thần rước Hạ Nghinh Xuân về Tây cung rồi bãi chầu, quan ai về dinh nấy. Khi ấy chỉ còn mình Yến Anh thấy tướng mạo Hạ phi tỏ rõ, thì tức mình ấm ách, biết người có lòng hiểm độc, ắt ngày sau có gây sự thù oán với Chung hậu, làm cho Chung hậu phải mang tai nạn. Ngặt vì sự đã dở dang nên không can gián được nữa.

Nói về Thiên tử về tới Tây cung, Hạ phi vội vàng ra nghinh tiếp, dắt tay vào trong nội cung, chúng thể nữ tiệc rượu ân cần. Hạ phi châm ba chung ngự tửu mà khuyên mời Tuyên vương. Ấy là rượu không say mà người say rượu, còn ong chẳng mê hoa mà hoa lại mê ong. Bỗng đâu trống lầu đà nhặt khúc Thiên tử nghỉ lại Tây cung đêm ấy.

Nói về Chung hậu từ khi bình phục xong nước Triệu, liệt quốc ai cũng nghe danh, đều sai sứ thần đến dâng lễ vật sang tấn cống. Lúc ấy Tuyên vương mắc mê say Hạ thị nên chẳng tưởng nhớ đến chánh sự nước nhà, trải qua thỏ lặn ác tà, tính lại đã gần một tháng, tờ biểu văn chất cao thành đống, các sứ thần chờ đợi mỏi mê. Yến Anh khi ấy liệu bề vào Tây viện dỗ bề can gián. Khi tới nơi nghe quan nội giám nói là Thiên tử truyền ngày mai sẽ lâm trào, Yến Anh không biết làm sao, phải về căm gan mà chịu.

Còn Tuyên vương từ khi sủng ái Hạ phi rồi mắc bị tiếng quyến, chén tạc chén thù, đêm ngày mảng những say mê, việc quốc chánh phú cho trời đất.

Ngày kia Tuyên vương còn đang uống rượu, Hạ phi mới hỏi rằng:

- Thần thiếp vào cung đã hơn một tháng, chưa hề thấy mặt Chiêu Dương, không biết người đó có đem lòng thương hay là sanh chuyện ghen tuông thêm đó?

Tuyên vương nói:

- Ái phi ôi! Có rượu thời nên uống, đừng nói tới con Dạ xoa làm chi, người mặc người, ta mặc ta, muốn chết thời gây tới nó.

Hạ phi hỏi:

- Việc gì mà chết? Xin Thiên tử cho thiếp hay với.

Tuyên vương mới thuật hết các chuyện Chung hậu đã đánh chết ba người quí phi, nay còn bị phạt bổng. Hạ phi nghe nói một hồi, lại hỏi:

https://thuviensach.vn

- Vậy chớ Nương nương có tài cán chi mà dám lộng phép như vậy?
Tuyên vương nói:
- Con nhà hái dâu dân dã, không biết làm sao mà phép tắc vô cùng, tài hay hoán võ hô phong, phép biết di sơn hải đảo, liệt quốc thảy đều kinh hãi, thiệt là cái thế anh hùng. Lại thêm kiết hung hoạ phước làu thông, biết được vị lai quá khứ.
Hạ phi nghe Thiên tử nói Chung hậu mười phần lợi hại thì có ý buồn, mới tâu rằng:
- Thần thiếp thủa còn thơ ấu, có theo đòi một ít bút nghiên, chữ cổ văn thể hiệp thanh tân, một giây lát viết rồi ngàn trang giấy. Lại thông thuộc cầm kỳ thi hoạ, đủ mọi nghề tài tử phong lưu, xin cho tôi tỷ thí văn chương còn võ nghệ thiệt tôi không biết.
- Nếu quả như lời ái phi nói, rạng ngày Trẫm sẽ lâm triều, đòi Chiêu Dương tới trước thi đài, hơn được nó mới đành lòng trẫm.
Kế trời vừa tối, cung nữ dọn tiệc dâng lên. Tuyên vương lại uống say mèm rồi vào cung an nghỉ.
Nói về Chung hậu từ bữa đánh Trương phi chết rồi, bị vua phạt bổng ba năm, trở về Chiêu Dương cung cứ ngồi buồn bực. Ngày kia đi dạo chơi hoa viên, bỗng có trận gió thổi qua, cùng mình nổi gai ốc, liền đánh tay toán quẻ thì biết Thiên tử mới lập Tây phi, tính kế tỉ thí văn tài mà làm nhục mình, mới nghĩ rằng: Vô đạo hôn quân cứ mong lòng hãm hại ta hoài, như ta chẳng hơn con Hạ thị, quyết chẳng giữ ấn Chiêu Dương cung. Nghĩ rồi truyền cung nga dọn tiệc giải buồn.
Qua ngày sau, Tuyên vương lâm triều, bá quan vào triều bái tung hô. Yến Anh bước ra tâu rằng:
- Nay liệt quốc sai sứ thần dâng biểu tấn cống, còn đợi lệnh trước Ngọ môn, xin Thiên tử phát lạc.
Tuyên vương giáng chỉ cho vào, các sứ thần tới trước Kim loan điện triều bái tung hô. Quan nội thần lấy biểu dâng lên, Tuyên vương xem xong, truyền nội giám đi đòi Chiêu Dương Chung hậu lâm triều nghị sự. Nội giám vâng lệnh vào tâu lại cho Chung hậu hay. Chung hậu nghe nói có lệnh Thiên tử tuyên triệu, kíp truyền quân nội thị sửa sang phụng liễn, đi thẳng

https://thuviensach.vn

tới Kim loan điện làm lễ triều bái. Tuyên vương bước xuống ngai nắm tay lên mời ngồi. Chung hậu tâu rằng:
- Chẳng hay Thiên tử đòi thần thiếp có việc chi, hay là quốc gia có đại sự.
Tuyên vương nói:
- Bấy lâu Trẫm nhờ ngự thê nên chư hầu tới chầu. Vì ngự thê có công lao nên Trẫm muốn cùng ngự thê chung hưởng sự thái bình, cho các sứ thần triều kiến Chiêu Dương, mới phỉ chí phong vân phong hổ.
Chung hậu tạ ơn, kế sứ thần các nước triều bái Chung hậu xong rồi, Thiên tử truyền dọn tiệc đãi đằng và cấp thưởng tiền bạc cho mỗi sứ thần ai về nước ấy. Việc xong, Thiên tử lại nói với Chung hậu rằng:
- Nay Ai gia có một chuyện, xin tỏ với ngự thê hay. Vì Yến quân sư hôm nọ tấu bày nên trẫm mới nạp con gái Hạ Diên Quang tri phủ. Bởi người ấy vị am sự vũ, một tháng nay Trẫm chưa cho triều kiến chánh cung, xin ngự thê tua khá bằng lòng, tha tội nó vì người không biết phép.
Nói rồi truyền nội giám vào Tây cung đòi Hạ quí phi ra triều kiến Nương nương. Khi Hạ Nghinh Xuân tới trước Kim loan điện làm lễ triều bái xong, Chung hậu nói:
- Vương muội đừng làm lễ nghĩa, đã tới đây như thể chị em, ta xét bổn phận ta là con nhà hàn gia phong vị, còn như vương muội là thế phiệt trâm anh. Nay vương muội tới triều kiến, Ai gia lẽ thời có báu vật phải nên tặng bảo, ngặt vì nhà nghèo phải bị phạt lương. Có chữ rằng: Lực bất tòng tâm, không có chi nên đưa cho vương muội một cái cốt trâm (trâm cài tóc bằng xương) đặng làm của dấu, tuy là vật khinh mà hình trọng.
Hạ phi tạ ơn tiếp lấy. Chung hậu liền truyền quân nội thị nhắc ghế cho Hạ phi ngồi một bên. Khi ấy Chung hậu thấy Hạ phi láy mắt liếc Tuyên vương thì biết ý, bèn làm bộ buồn bực xin kiếu từ về cung. Tuyên vương hỏi:
- Ngự thê có chuyện gì lật đật lắm vậy?
Chung hậu tâu:
- Đã có hơn mấy bữa thần hậu hình dạng bất yên, tinh thần mệt mỏi ưu phiền, e khi ngồi lâu chẳng tiện.
Tuyên vương nói:
- Như ngự thê mà phiền muộn thì Trẫm cũng không biết vui, biết làm chi

https://thuviensach.vn

cho giải khuây, ngõ sum vầy một cuộc.
Hạ phi tâu:
- Tiện phi xin vịnh ít bài thơ để Thiên tử với Chủ mẫu tiêu sầu khiển hứng.
Tuyên vương nói:
- Hay lắm, hay lắm! Vịnh đi, vịnh đi! Nếu ái phi có biết làm thơ, chánh hậu cung nên hoạ vận.
Chung hậu tâu:
- Như quí phi tài cao bát đẩu thì thần hậu cũng học phú ngũ xa, chị em ta xướng hoạ ít bài, như vậy mới rõ tài cao thấp.
Tuyên vương lại hỏi:
- Ái phi có nghề gì hay hơn nữa không?
Hậu phi tâu:
- Thần thiếp có một cách viết chữ thiệp trong giây lát viết được ngàn trang, bút pháp tinh thần, chẳng có nét nào lầm lỗi.
Tuyên vương nói:
- Ái phi biết viết, không biết ngự thê có biết hay chăng?
Chung hậu tâu rằng:
- Thần hậu tuy bất tài nhưng Bệ hạ biểu viết mấy ngàn trang cũng được.
Tuyên vương nghe nói vậy mới nghĩ rằng: Con này chắc nói láo. Ta vốn thiệt chẳng tin, như cây đao nặng mấy ngàn cân thì nó cầm cũng nổi, còn như văn tài hay giỏi nó có học bao giờ. Nghĩ rồi bèn nói với Chung hậu rằng:
- Ngự thê đã phép cao võ mạnh, lại thêm chữ tốt văn hay. Thôi bây giờ đánh cuộc với Tây phi như ai hay ăn cuộc.
Chung hậu nói:
- Thần hậu chẳng có vật chi làm qúi, duy có ấn ngọc tỷ Chiêu Dương, xin đem đánh cuộc với Tây cung, hễ tôi thua thì mất chức.
Tuyên vương nghe nói thì có ý mừng thầm, chắc chuyến này con bà chằng nó ra khỏi cửa, bèn hỏi Hạ phi rằng:
- Vậy Ái phi có vật gì đánh cuộc với Chung hậu không?
Hạ phi cũng nghĩ rằng: Con xủ phụ thiệt là lớn mật, giả khoe tài muốn hang phục bổn gia. Ta cũng quyết liều sanh tử với va, chớ va có học hành gì mà

https://thuviensach.vn

hơn ta đặng. Nghĩ rồi mới tâu rằng:
- Ngọc tỷ thiệt là vô giá, còn đầu người ta cũng của sự liên thành. Tôi xin đem đầu mà đánh cá với Nương nương, sự thắng bại xin Thánh hoàng làm chứng.
Chung hậu nói:
- Một đàng đánh cá ngọc tỷ, một đàng đánh cá đầu người, như vậy rất hệ trọng chẳng chơi, phải làm tờ bảo trạng mới được.
Tuyên vương nói:
- Cô gia với Quốc trượng đứng bảo lãnh cho Tây phi.
Chung hậu cả mừng bèn hỏi:
- Trong văn võ bá quan có ai dám bảo lãnh cho Ai gia không?
Hỏi vừa dứt có hai vị đại thần bước ra lãnh mạng. Tuyên vương xem lại một người làm chức Thượng khanh là Mạnh Tử, một người là Thừa tướng Yến Anh, bèn nói:
- Hai khanh phải ký tên vào tờ bảo trạng này mới đặng.
Mạnh Tử và Yến Anh tới trước long án, ký tên rồi dâng lên cho vua coi. Thiên tử lại kêu Quốc trượng là Hạ Diên Quang đứng ký tên cho Tây phi. Yến Anh lại tâu rằng:
- Hai bà thuận tình đánh cuộc, chớ nên hối hận. Như Chánh cung thua thì dâng ấn Chiêu Dương, còn Tây cung thua thì cũng phải cắt đầu lập tức.
Quốc trượng khen phải mà rằng:
- Đã làm tờ bảo trạng, thua thì phải y lời.
Rồi Tuyên vương truyền nội thị đem văn phòng tứ bửu ra và phát cho mỗi bà một thiên giấy.
Hạ phi tâu rằng:
- Dùng năm thước nhang làm hạn, như viết rồi nhang còn cháy người ấy được ăn, còn viết chưa xong nhang đã tắt người ấy thua. Hai người cùng viết một lần, không ai trước sau mới phải.
Chung hậu nói:
- Như ta viết trước thì chẳng khỏi tiếng làm chị hiếp em. Thôi để Tây phi viết trước đi, còn ta viết sau cũng đặng.
Tây phi cả mừng cầm viết, viết luôn một hơi đã hơn một trăm giấy, không

https://thuviensach.vn

có hàng nào lạo, thảo nét chữ sắc như dao. Tuyên vương có ý mừng thầm chắc Chiêu Dương ấn thế nào cũng về tay Hạ phi. Mạnh Tử với Yến Anh xem thấy rất kinh hãi, tới trước long ấn tâu với Chung hậu rằng:

- Xin Nương nương mau hạ bút, kẻo thua sút Tây cung.

Chung hậu nói:

- Hai khanh lẽ đâu chẳng biết, Ai gia có viết được bao giờ. Vì nhà nghèo lo theo việc tằm tơ, còn sự văn học trơn lu không biết. Nay ta cùng Tây cung đánh cuộc, Chiêu Dương ấn mất ta chẳng hề gì, như Thiên tử chẳng có bụng, vì sợ liên luỵ tới hai khanh tội nghiệp.

Tuyên vương với Hạ phi nghe Chung hậu nói như vậy lại thêm đắc ý vô hời, kế một giây lâu, Hạ phi đã viết được năm sáu trăm trương giấy. Mạnh Tử lòng thêm nóng nảy, lại tới trước long án hối giục Nương nương. Chung hậu nói:

- Cho Hạ phi viết được tám chín trăm trương, Ai gia cũng chẳng sợ.

Nói rồi cũng chẳng thèm viết, để nhang cháy được hơn hai phần, Hạ phi viết được chín trăm trương, Chung hậu còn ngồi trơ trơ chưa hề cầm tới viết.

Kế đó, Chung hậu liền giơ tay bắt quyết, miệng động niệm châm ngôn, tức thì thiên ám địa hôn, gió thổi cát bay mờ mịt. Hạ phi cứ ngồi chăm chỉ viết, bụi bay vô mắt không hay, làm cho như ngây như dại, hai tay cứ dụi lia dụi lịa. Kế đó trên không bay tới sáu vị tiên cô, tới cùng nhau chào hỏi ân cần, Chung nương nương thuật hết sự nhân, sáu vị viết không đầy nhứt khắc. Chị em cùng nhau phân cách, giã từ rồi trở về Tiên cung, mây quang gió tạnh khi không, Chung hậu kêu Yến Anh tới bảo rằng:

- Thừa tướng hãy đưa ngàn trương giấy, dâng cho Thiên tử xem tường.

Yến Anh vâng lệnh tiếp lấy và lấy làm lạ lùng, rồi tới Long điện dâng lên Thiên tử. Tuyên vương xem thấy hồn bất phụ thể, mới nghĩ thầm rằng: Vì một trận cuồng phong Chánh hậu viết xong ngàn trương giấy. Sự ấy rất nên kỳ dị, xem hàng bút pháp tinh thần hay là trời muốn hại quả nhân khiến Chung hậu giết luôn một người nữa? Chung hậu ngó Thiên tử thấy sắc mặt buồn thì đứng dậy tâu rằng:

- Vậy chớ Tây cung viết rồi chưa? Xem đem tới đo tài cao thấp.

https://thuviensach.vn

Tuyên vương nói:
- Tây cung thiệt đà bất cập, xin ngự thê vì Trẫm chế dung. Ngự thê pháp lực thần thông, còn nó mắt thịt người phàm làm sao cho lại.
Chung hậu nổi giận nói rằng.
- Lời thánh xưa có nói: Thiên tử vô hý ngôn. Thánh hoàng đã bảo lãnh cho Tây cung, phải cắt đầu đưa đây mới đặng.
Nói rồi liền rút cây gươm Long tuyền ra, chạy tới chụp tóc Hạ Nghinh Xuân. Tuyên vương xem tới mặt xanh như chàm, lật đật chạy theo níu tay Chung hậu năn nỉ ỉ ôi. Chung hậu đương nóng như dầu sôi, đá Tây phi té ngửa giữa đất. Tuyên vương dắt Chung hậu lên ngồi long toạ rồi Tây phi lạy tạ đền ơn và tâu rằng:
- Tiểu phi đã viết được chín trăm. Vì trận gió nên thua bất tử, nếu chẳng có ý trời giúp đỡ thì hơn thua chưa biết về ai?
Chung hậu thấy Hạ phi hãy còn khoe tài mới hỏi:
- Tây phi có nghề gì khéo nữa hãy mang ra tỷ thí với Ai gia?
Tuyên vương nói:
- Một lần cũng đã đủ, đâu dám gây nên sự oán thù.
Chung hậu tâu:
- Hễ đánh cuộc thì có khi ăn có khi thua, biết về ai mà kể chắc?
Hạ phi nghe nói cả mừng tâu rằng:
- Nay tiểu phi với chúa mẫu xin thi cuộc lăn bông.
Chung hậu hỏi:
- Lăn bông thế nào, Ai gia chưa biết.
Hạ phi tâu rằng.
- Đem ra ít chục cái bàn cái ghế để trước điện Kim loan, bao nhiêu bông gòn ở trong kho chất lên trên bàn cao chừng bảy thước, rồi đó mặc luôn triều phục, lên trên bàn nhào lộn chơi. Hễ bông không vấy tới quần áo như vậy là được cuộc.
Chung hậu y lời và phán rằng:
- Ai gia đánh luôn tám món cung y với ngọc tỷ, còn Tây cung thì đánh một cái đầu. Phải làm tờ bảo trạng với nhau, kẻo triều thần dị nghị.
Nói rồi bèn hỏi trong triều thần có ai dám bảo lãnh chăng? Khi ấy có bốn vị

https://thuviensach.vn

đại thần là Mạnh Tử, Yến Anh, Điền Năng với Điền Ngọc vâng lệnh đứng ký tên vào tờ bảo trạng, còn Tuyên vương với ba cha con Hạ Diên Quang đứng bảo lãnh cho Tây cung. Làm xong giấy tờ, Thiên tử truyền nội thị đi sửa soạn bàn ghế và bông gòn, làm y như lời Hạ phi nói. Rồi Chung hậu tâu rằng.

- Hồi thi chữ, Tây cung đã viết trước, nay lăn bông Tây cung phải làm sau, để thần hậu đi đầu, như vậy mới công bình chính trực.

Thiên tử nhậm tấu. Chung hậu liền niệm chú hô thần, đòi Lục đinh lục giáp tới nói nhỏ rằng:

Nay Ai gia với Hạ phi thi lăn bông. Vả lại, Ai gia hình thù to lớn, tay chân mập mạp làm sao cho bông khỏi vấy vào mình. Vậy xin chư thần hãy đè bông xuống cho ta thi tài một cuộc nữa.

Chư thần vâng lệnh. Chung hậu bước lên trên bàn trước làm như người nằm ngủ, kế lại múa lộn không biết mấy chục vòng, chẳng khác sư tử hí cầu, thần long thủ thuỷ. Sau lại ngồi dậy nhào luôn mười mấy cái nữa rồi bước xuống bàn, tới trước mặt Thiên tử tâu rằng:

- Xin Thiên tử xem xét cho kỹ, có chút bông nào dính vấy vào người tôi không?

Rồi hai vợ chồng dắt tay nhau lên ngồi, quân thị tì dâng trà giải khát. Chung hậu khi ấy nói:

- Tây cung hãy ra tài cho Ai gia xem thử.

Tây phi vâng mạng, bước lên trên bàn, làm ra nhiều cách tuyệt diệu, thấy cung y bay ra năm sắc, còn mình như giấu trong lá cây, bày ra hai sắc hồng hài, và mười ngón tay quản viết, bá quan thảy đều khen. Tuyên vương có bụng mừng thầm, cha con Diên Quang đắc ý mười phần, mới nói rằng:

- Hay hơn Chiêu Dương hai ba bậc.

Chung hậu nghe nói tức giận nghĩ thầm rằng: Ta phải thâu phục con này mới trừ yên hậu hoạn. Nghĩ rồi bèn đòi Lục đinh lục giáp tới dặn phải làm như vầy…như vầy…

Chư thần vâng lệnh ra tay. Đương khi Tây cung trổ tài nghề nhào lộn ba bốn lần nữa, không ngờ bị bông vấy cùng mình té nhào xuống đất, triều thần đều vỗ tay cười ngất. Tây cung mắc cỡ chạy ngay, Chung hậu giả vờ

https://thuviensach.vn

không hay bèn hỏi:
- Tây phi chạy đi đâu không thấy tới phục chỉ?
Hỏi rồi nổi giận nói rằng:
- Con này thật vô lễ, nó dám khinh thị triều đình.
Dứt lời bèn rút cây Tru phi kiếm chạy theo, miệng thì niệm Định thân thần chú. Hạ phi liền đứng trân như khúc gỗ không day trở đâu đặng. Chung hậu đi vừa đến, Tuyên vương cũng mau chân chạy theo năn nỉ đến đà gãy lưỡi, Chung hậu khi ấy mới chịu tha. Hai vợ chồng dắt tay nhau trở về triều. Tây phi cũng còn đứng sững đó. Chung hậu mới nói:
- Ai gia đã tha nó, muốn chạy đâu thì chạy thử coi.
Yến Anh khi ấy mới tâu rằng:
- Pháp lực của Nương nương lợi hại, nếu Thiên tử không theo năn nỉ, Tây cung chắc đứng tới năm sau.
Tuyên vương cực chẳng đã phải cúi đầu xin tha chết cho Hạ thị. Chung hậu vừa niệm thần chú, Hạ thị chạy thẳng về Tây cung.
Khi ấy, Tuyên vương với Chung hậu đi về Kim loan điện, Chung hậu bèn tâu rằng:
- Thần hậu đã hai lần tha chết, phép triều đình chẳng phải là chơi, bây giờ tội chết đã tha, còn tội sống phải hành hình mới đặng.
Tuyên vương hỏi:
- Bây giờ ngự thê muốn hành hình nó thế nào?
Chung hậu tâu:
- Phải đánh đòn một trăm mới bù qua tội nọ.
Tuyên vương nói:
- Ngự thê ơi! Nếu đánh như vậy thì nó chết, có sống nổi đâu. Lúc trước Trương phi bị có bốn chục roi hãy còn bỏ mạng, huống chi là Hạ phi ngự thê đòi đánh tới trăm roi. Xin ngự thê bớt lại cho nó nhờ, đánh một roi cũng là đủ.
Chung hậu tâu:
- Thiên tử khéo làm bộ, sợ Hạ thị phải đòn. Thôi, thôi! Thần hậu cũng vị lòng giảm đi chín chục, nhưng vậy cần gì phải động đến da thịt người, hãy bảo trẻ đem cái áo lót mồ hôi của Hạ phi ra đây, đánh cái áo ấy đủ mười roi

https://thuviensach.vn

thôi, như vậy cũng là đủ phép.
Tuyên vương cả mừng, hối nội giám tới Tây cung lấy cái áo lót của Hạ phi đem ra để cạnh long đôn. Chung hậu bèn niệm chú cầu hồn, rồi xin Thiên tử cầm roi hạ thủ. Tuyên vương miệng cười ra rả, giơ tay đánh đủ mười roi. Hạ phi đang ngồi trong Tây lầu bỗng dưng té nhào xuống đất, chúng nội giám lật đật chạy vào phi báo cho vua hay. Tuyên vương liền đứng dậy đi vào thấy Hạ phi hôn mê bất tỉnh. Nội giám xúm nhau kêu cứu giây lâu Hạ phi mới tỉnh hồn.
Tuyên vương bèn hỏi căn cứ gần xa, Hạ phi tâu rằng:
- Trong mình thiếp đau như bị ai đánh vậy.
Khi ấy, bọn nội giám cùng nhau hơ bóp, thấy mình Hạ phi nổi lên những lằn roi. Tuyên vương khi ấy hiểu ra liền truyền nội giám chăm lo thuốc thang rồi trở ra triều.
Kế đó, Tuyên vương lại nghe Hạ phi bệnh trượng, lại kiếu từ Chung hậu mà đi đến Tây cung. Chung hậu truyền cho Trị điện tướng quân bắt ba cha con Diên Quang trói trước sân chầu, Tuyên vương lắc đầu không biết kế chi giải cứu. Giây lâu, xảy thấy Yến Anh bước tới tâu rằng.
- Như bệ hạ muốn cho cha con Diên Quang khỏi mất đầu thì phải chồng cho Quốc mẫu 10.000 lượng vàng ròng mới đặng.
Tuyên vương nhậm lời, liền hối Trị điện tướng quân vào kho nội vụ lấy ra mười ngàn lượng đủ dâng cho Chung hậu. Chung hậu thâu lấy vàng, cấp thưởng cho bốn vị lão quan. Bốn người đều tạ ơn. Chung hậu lại tâu rằng:
- Luật triều đình là phép chung của thiên hạ, chẳng phải là riêng của một mình ai. Như tội chết của ba cha con Diên Quang đã tha, còn tội sống phải đánh đòn bốn chục.

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi thứ Bốm Mươi Năm

Sở Trang vương sai người dâng biểu

Chung Quốc mẫu dự hội đánh cờ

Tuyên vương nghe nói, cắn răng bấm bụng, cực chẳng đã cũng phải nghe lời, truyền Trị điện tướng quân dẫn cha con Diên Quang đè xuống giữa sân chầu mà đánh mỗi người bốn chục. Cha con Diên Quang la rên khóc vang, Tuyên vương cũng nát dạ tan hồn. Chung hậu lại phán rằng:

- Cất chức đuổi về làm dân thứ, từ đây về sau vĩnh viễn bất tư dụng.

Cha con Diên Quang cúi đầu lạy tạ rồi Thiên tử truyền nội thị dọn tiệc đãi yến quần thần. Tuyên vương kính chúc Chung hậu ba ly, tạ ơn tha chết Hạ phi cùng Diên Quang phụ tử. Tiệc tan ai về dinh nấy.

Cách ít ngày sau, Tuyên vương với Chung hậu vừa lâm triều thì quan Huỳnh môn vào tâu rằng:

- Nay Sở Trang vương sai sứ thần dâng biểu, đang đợi lệnh trước Ngọ môn.

Tuyên vương liền hạ chỉ cho vào. Thạch Phụng đến trước Kim loan điện triều bái, Tuyên vương hỏi rằng:

- Chẳng hay Sở vương sai người tới đây có việc chi cần kíp?

Thạch Phụng tâu rằng:

- Quốc vương sai tôi đến đây triều kiến và xin dâng một đạo biểu văn:

Tâu rồi đưa biểu văn cho nội thần dâng lên. Biểu văn viết như sau:

Sở Trang vương cúi đầu trăm lạy
Dâng biểu văn tâu với Tề vương
Từng nghe danh Chung hậu nương nương
Yến thừa tướng âm dương hữu chuẩn
Nên hạ bang bày làm tiệc yến
Mời Tề vương đi đến mà chơi.
Cuộc đánh cờ uống rượu làm vui
Hầu Thừa tướng là tay có tiếng
Đủ binh mã hai bên đấu chiến
Sự hơn thua một chuyến sẽ hay

https://thuviensach.vn

Xin Tề vương giá ngữ tới ngay
Ấy mới gọi là người quân tử
Nếu trong bụng hãy còn lưỡng lự
Chẳng tôi đây là đủ tiểu nhơn
Ít lời phân tỏ thiệt hơn
Vua tôi Sở mười phần trông đợi.
Khi Tuyên vương xem xong biểu văn thì lấy làm tức tối, nói chẳng ra lời. Giây lâu mới hỏi Chung hậu rằng:
- Nay Sở vương lập cuộc kỳ bàn đại hội, mời quả nhân tới phó yến Hoài Nam. Trẫm xét lại, Hầu Anh là con khỉ cao cờ có tiếng, còn Ngũ Tân thao lược cũng tinh thông, và mấy viên nữ tướng như Ngọc Nga với Phụng Anh cũng là anh hùng vô địch. Nếu chẳng đi thì Sở bang khinh nhờn, còn đi thì quan hệ chẳng nhỏ. Xin ngự thê tính coi lẽ nào, đặng Trẫm phục thơ về cho Sở quốc.
Chung hậu nghe nói liền co tay đánh quẻ, đã biết Vọng giang lầu phó hội, kiết thiểu hung đa. Sở vương mai phục hằng hà, quyết nhất tràng khổ chiến. Thấy vậy bèn tâu nhỏ với Tuyên vương rằng:
- Chuyện như vầy…như vầy…mà Thiên tử có muốn đi hay không?
Tuyên vương nói:
- Trẫm cũng muốn tới đó xem phong tục, sau cùng Sở quốc giảng hoà, như ngự thê đi theo ta thì mấy vạn phục binh cũng không đủ sợ.
Chung hậu tâu:
- Thần hậu xin đi bảo giá tới Hoài Nam cho thấy mặt Ngọc Nga.
Nói rồi kíp truyền Sở sứ lui ra, tới nơi Dịch đình tạm nghỉ. Thạch Phụng vâng lệnh cúi đầu, kế đó Chung hậu kêu Lưu Trinh bảo rằng:
- Tướng quân lãnh mười muôn binh thuỷ mai phục ở Trường giang, còn Lưu Phụng cũng lãnh mười muôn binh cung tiễn đi theo hộ giá Ai gia.
Hai tướng cúi đầu vâng mạng, lui về điểm binh. Chung hậu lại kêu Trang Bạo tới bảo rằng:
Tướng quân đem một đạo mật chiếu tới Triệu bang đòi vợ chồng Điền Côn còn một đạo mật biểu thì dâng cho Triệu vương, mượn cha con Liêm nguyên soái phải mau cử hưng binh mã tới Hoài Nam phó hội kỳ bàn.

https://thuviensach.vn

Trang Bạo vâng lệnh về dinh sửa soạn hành trang. Khi ấy, Chung hậu nói với Yến Anh rằng:
- Tề phủ phải chọn ngày Tinh sách để thiên nhân đi phó hội Hoài Nam.
Yến Anh vâng lời, liền đòi quan Khâm thiên giám đem sách ra coi rồi tâu rằng:
- Ngày mùng ba tháng chín ấy là ngày đại kiết.
Chung hậu tức thì truyền cho quan Huỳnh môn ra đòi sứ Sở vào. Thạch Phụng tới trước Kim loan điện triều bái. Chung hậu nói rằng:
- Sở vương đã biết Ai gia lợi hại nên mời vợ chồng ta phó hội kỳ bàn, người lại làm chi ra thói dã man, đem binh mã ra toan mai phục? Nhưng vậy dù cho mấy lớp đao sơn kiếm hải, Ai gia cũng không sợ hãi chút nào. Ngươi trở về tâu lại cho mau, tháng chín ngày mùng ba ta sẽ đến phó hội.
Thạch Phụng cúi đầu lạy tạ rồi từ biệt thành Lâm Tri, đêm nghỉ ngày đi, lo về đến Hoài Nam mà phục chỉ.
Nói về Sở Trang vương đương lúc lâm triều mới kêu Ngũ Tân tới hỏi rằng:
- Vương huynh! Cô gia đã sai Đông binh hầu Thạch Phụng tới Lâm Tri dâng biểu với Tề vương, sự kiết hung chưa rõ lẽ nào, sao chẳng thấy về thông tin tức?
Vua tôi còn đang ngồi bàn luận, bỗng thấy quan Huỳnh môn vào trước tâu rằng:
- Đông binh hầu xuất xứ đã về, còn đứng trước Ngọ môn đợi lệnh.
Sở vương cho vào. Thạch Phụng tới trước Kim loan điện mà thuật lại hết mấy lời Chung hậu cho Sở Trang vương nghe. Trang vương cả giận mắng rằng:
- Cẩu nam cẩu nữ, chuyến này bay có đến đây đừng mong mà về nước.
Mắng rồi liền hỏi Trung hiếu vương Ngũ Tân:
- Binh mã ở Hoài Nam chừng được bao nhiêu?
Ngũ Tân tâu:
- Hùng binh bốn mươi lăm vạn, chiến tướng hơn tám chục viên.
Trang vương nói:
- Trẫm chưa từng thấy vương huynh hành binh bố trận thế nào, nay vương huynh thi triển cho quả nhân xem thử. Như nên thời làm, bằng không nên

https://thuviensach.vn

thời thôi, chớ nên gây hoạ với chúng ắt khó gỡ.
Ngũ Tân vâng mạng bước xuống kim giai, một tay cầm ấn Nguyên nhung, một tay cầm gươm Thiên phương, phát một lệnh tiễn đòi hết ngũ đinh tứ điện tới trước ngự tiễn chờ lệnh.
Trong giây phút, chúng tướng đã tề tựu đủ mặt. Ngũ Tân kêu Trấn nam vương là Tiêu Mân bảo rằng:
- Vương huynh hãy lãnh một muôn binh tinh nhuệ và ban ngàn chiến thuyền mai phục bên mé sông, chớ để Chung xủ phụ và Tề vương tẩu thoát.
Trấn nam vương vâng mạng. Kế sai Hắc hổ vương là Tiêu Khôi lãnh ba ngàn quân bộ đều mặc giáp vần và cầm đoản đao, hễ thấy Chung Vô Diệm lên lầu thì ào ra cướp ngựa. Tiêu Khôi vâng mạng. Kế sai Đông bình vương Kỳ Mưu lãnh một muôn binh đi mai phục ở Đơn Phụng và đoán chắc khi Chung hậu đến phó hội thì sẽ đóng binh tại núi Phong Ma. Đợi khi dấy động can qua thì xua binh cướp trại. Kỳ Mưu vâng mạng. Lại sai Ngũ Anh và Liễu Cái sắp đặt trong Vọng giang lầu. Tầng thứ nhất mai phục mười tên quân mạnh, cầm những đoản đao lợi khí; tầng thứ nhì treo những câu móc hai bên; tầng thứ ba áp phục quân cung tiễn cho nhiều; tầng thứ tư để những đồ hoả pháo hoả tiêu; tầng thứ năm và thứ sáu mai phục những viên chiến tướng. Nếu như đánh không lại Chung Vô Diệm thì mau rút thang lầu. Còn Bắc Bình vương An Thế Long thì đứng đãi tiệc, chờ tới lúc châm rượu thì nhanh tay bỏ thuốc độc mà hại Tề vương.
Còn Đại nguyên vương Cáp Phi Long lãnh ba ngàn quân cung tiễn, giữ trước Vọng nguyệt lầu, chờ khi Chung hậu và Tề vương chạy xuống thì ra ám hiệu truyền quân bắn ra một lượt. Còn Tiểu nguyên vương Cáp Phi Hổ khi thấy trong tiệc loạn động thì phải theo hộ giá Trang vương.
Còn Đông bình hầu Thạch Phụng lãnh ba ngàn quân khinh kỵ, bắt cho Đặng Côn với Yến Anh. Tất cả đều vâng mạng. Lại đòi thêm tám viên nữ tướng đến mà sai khiến rằng:
- Một là Bạch thị phu nhân tên Ngọc Nga (vợ của Ngũ Tân), lãnh ba ngàn quân mạnh mai phục phía đông, phải dùng phép thần thông mà bắt vợ chồng Chung Vô Diệm.
Hai là Nhan thị phu nhân tên Tố Trinh (vợ Lý Kiến Phong) lãnh ba ngàn

https://thuviensach.vn

quân mai phục phía nam, dùng đồ hoả công và bửu bối bắt cho đặng vợ chồng Vô Diệm.
Bốn là Ngân Hoa công chúa (vợ của Tiêu Mân) lãnh ba ngàn quân mai phục phía tây, chờ hoả hiệu phát lên, dùng đồ phép báu mà bắt vua Tề cho đặng.
Năm là Biện độ Trinh phu nhân lãnh ba ngàn quân mai phục phía nam.
Sáu là Kim Hoa công chúa lãnh ba ngàn quân mai phục phía tây bắc.
Bảy là Hứa Nguyệt Anh lãnh ba ngàn quân mai phục phía đông nam.
Tám là Lý Tuý Anh phu nhân cũng lãnh ba ngàn quân đem mai phục phía đông bắc. Nếu thấy trên lầu lửa dậy đều xông ra vây phủ và dùng đồ tiên bửu mà bắt cho được vợ chồng vua tôi Tề. Nếu ai trái lệnh xử theo quân pháp.
Chúng nữ tướng đều vâng mạng, thảy lo theo phận việc của mình. Ngũ Tân lại kêu Tảo tần vương Thân Văn Long tới dặn rằng:
- Vương huynh, nay Tề vương tới phó hội chắc có thằng lùn đi theo, Vương huynh hãy lãnh một ngàn quân cường tráng, hiệp lực với Thạch Phụng bắt cho được thằng lùn ấy mới trừ an hậu hoạ.
Tảo tần vương vâng mạng. Ngũ Tân điều khiển xong, bèn tới trước ngự tiền phục chỉ. Trang vương cả đẹp, truyền nội thị dọn yến thiếc đãi chư thần. Tiệc rượu bày ra, vua Sở khiến Huỳnh Kỳ nguyên soái châm rượu ban thưởng cho mỗi người, rồi nói với Hầu Anh thừa tướng rằng:
- Nay mai vợ chồng vua Tề tới đây phó hội kỳ bàn, mọi chuyện quả nhân phó thác cho tiên sinh, phải nên cẩn thận. Như hơn đặng Chung Vô Diệm, quả nhân sẽ trọng thưởng, như vậy mới quan thượng gia quan, công hầu đại đại.
Hầu Anh tuy là loài vật không biết nói, nhưng biết nghe tiếng người, liền nhăn răng há miệng cúi đầu bái tạ ơn vua.
Ngày thứ, Trang vương thăng điện. Khi triều thần triều bái xong, Ngũ Tân giao lệnh tiễn cho Huỳnh Nhung nguyên soái đến trước giáo trường thảo luận binh mã. Kế có một vị lão thần tới triều kiến Thiên tử, Trang vương xem lại thấy người ấy đầu trắng như tuyết, da đỏ tợ hoa, sống đặng 130 tuổi tên là Dưỡng Long Cơ làm đến tước vương. Trang vương liền kêu đến mà

https://thuviensach.vn

rằng:
- Lão vương gia miễn lễ. Nay Ngũ vương huynh lập cuộc kỳ bàn để thu phục vua Tề. Trẫm với triều đình đều đến Vọng giang lầu hội yến, còn việc triều chánh xin phú thác cho lão vương gia, chờ bắt Chung Vô Diệm rồi Trẫm sẽ hồi triều trọng thưởng.
Nói rồi liền truyền nội thị rót ba chung ngự tửu dâng cho lão vương, Long Cơ cúi đầu tạ ơn. Phân phát xong, phát ba tiếng pháo, bá quan đồng tựu đến hộ giá Trang vương thẳng tới Vọng giang lầu mà đợi tin Tề quốc.
Nói về Tuyên vương đến ngày mùng ba tháng chín, nhằm lúc canh ba đã dậy sửa soạn lên triều, văn võ bá quan tề tựu đủ mặt. Thiên tử sai nội thị vào Chiêu Dương cung thỉnh Chung nương nương. Khi đó Chung hậu cũng đã sắp đặt xong, bèn tới thẳng Kim loan điện triều bái và tâu rằng:
- Nay tới ngày đến Hoài Nam phó hội, chắc là dấy động đao binh, giao cho lão vương thúc ở nhà coi việc quốc chánh.
Tuyên vương nhậm tấu, liền cho vời Điền Dưỡng đến trước Kim loan điện mà dặn dò các việc, Điền Dưỡng cúi đầu vâng chịu. Rồi Chung hậu cầm đao đi trước, Tuyên vương cũng cưỡi ngựa theo sau. Yến Anh, Điền Năng, với Điền Ngọc cũng theo bảo giá tới giáo trường điểm quân mã rồi phát pháo kéo cờ chỉ thẳng Hoài Nam tấn phát.
Lúc này Trang Bạo lãnh mật thơ thẳng qua nước Triệu mà thỉnh Điền Côn và cha con Liêm Pha, đi luôn cả ngày lẫn đêm đến kinh thành Hàng Đan. Nhằm lúc Long vương lâm triều, Huỳnh môn quan dẫn Trang Bạo tới trước kim giai triều kiến, dâng mật chiếu và mật biểu. Triệu Long vương xem xong, kêu Liêm Pha nói rằng:
- Nay có tin vợ chồng vua Tề cho hay rằng: Đi phó hội bên Sở, viết biểu cho quả nhân mà mượn cha con Nguyên soái. Vậy khanh lãnh năm ngàn quân pháo thủ giúp người tới Hoài Nam phó hội. Như vậy, hiệu cờ đừng để theo nước Triệu, sợ khi mang lỗi với Sở bang. Nguyên nhung tua kíp đăng trình, kẻo để trễ nải lòng người hoài vọng.
Nói rồi lại kêu Điền Côn tới bảo rằng:
- Chủ mẫu ngươi có phong mật chiếu biểu vợ chồng mau hộ giá Tề vương đi phó hội. Vậy ngươi hãy vì Cô gia mà tấu lại cho tỏ tường rằng: Ta kính

https://thuviensach.vn

dâng bốn chữ Bình khương phước thọ.
Cha con Liêm Pha cùng với vợ chồng Điền Côn từ tạ Triệu vương, thẳng tới giáo trường kiểm điểm mười muôn binh mã và năm ngàn binh pháo thủ. Sau đó từ biệt thành Hàng Đan, kéo binh thẳng tới ngã ba đường qua Sở đóng quân chờ đợi.
Khi ấy binh Tề đi cũng vừa tới, quân thám tử trở lại tâu rằng:
- Đông lộ vương là Liêm nguyên soái còn đồn binh trước tam kỳ lộ chờ lệnh.
Chung hậu cả mừng và nghĩ rằng: như được có Liêm Pha đi giúp sức thì phần coi dinh trại phú thác cho người, dẫu cho mấy chục đạo binh của Sở cũng chẳng đủ lo sợ. Nghĩ rồi bèn cho mời Liêm Pha tới ra mắt. Cha con Liêm nguyên soái tới trước Huỳnh la trước triều bái Tuyên vương cùng Chung hậu. Chung hậu khi ấy mau mắn nói rằng:
- Nguyên soái miễn lễ, ta cảm đội ơn vua Triệu và tướng quân khôn cùng.
Cha con Liêm Pha cảm tạ. Kế Điền Côn và Liêm Thoại Hoa cũng đến triều bái Vương phụ và Chủ mẫu. Vợ chồng Tuyên vương mừng rỡ vô hồi, liền truyền quân Ngự lâm dâng ngự tửu mà đãi đằng mỗi người ba chén, rồi truyền quân bạt trại khởi hành. Đi được ít lâu, quân thám tử trở lại báo rằng:
- Đây đã tới Phong Ma lãnh, cách Vọng giang lầu chừng ba mươi dặm, xin Nương nương hạ lệnh.
Chung hậu liền sai Liêm Pha đi xem địa thế, rồi đồn binh hạ trại, phân ra làm năm dinh án theo Kim, Mộc, Thuỷ, Hoả, Thổ. Khi đó Tuyên vương và Chung hậu ở giữa trung dinh. Ba quân đồn trú xong, Chung hậu đòi chư tướng tới trước điền khiển như vầy:
- Điền Côn vương nhi, ngày mai là ngày phó hội thì bên Sở đã có phục binh rồi, chừng vương nhi lên lầu phải đứng về phía bên tả mà bảo hộ Quân sư, còn Liêm Thoại Hoa nhi tuấn cũng lãnh một đạo binh mã tới giữ mé sông Trường giang mà tiếp ứng với Lưu Nguyên Trinh nguyên soái, như thấy lầu lửa dậy, mau tới cứu Ai gia chớ trễ chầy.
Hai vợ chồng Điền Côn vâng mạng. Chung hậu lại sai Quảng Thoại Hoa, ngày ấy lên trên lầu, đứng về phía bên hữu, giữ đồ bảo bối cho mình và

https://thuviensach.vn

phải tuỳ cơ bảo giá.
Còn Liêm nguyên soái lại coi dinh trại, cùng cụ bị đồ hoả pháo, hoả tiêu phòng quân Sở cướp trại thâu binh không chừng đỗi. Lại kêu Điền Ngọc vương điệt mà dặn rằng:
- Giữ đồ ngọc ấn sắc thơ, cùng các món bửu bối khác, bảo thủ cho vẹn toàn, hễ thấy trong lầu động thủ thì Vương điệt phải đề phòng.
Kế đó lại kêu Liêm Cang công tử mà dặn rằng:
- Ngày mai ta lên lầu hội yến, thời đao mã không có ai coi. Sở binh mai phục hẳn hoi, nếu sai thất thời tội kia chẳng nhỏ. Ai gia cấp cho một trăm quân tinh nhuệ, giả làm như bọn mã phu , đầu đội mão nhung đen, chân thì đi hài trắng. Liêm Cang vâng mệnh.
Lại kêu Điền Năng, Liêm Ấn, Liêm Thuận với Liêm Phấn dặn rằng:
- Mỗi người lãnh một ngàn quân hoả pháo mai phục phía bắc giang lầu, như Ai gia bắt được Trang vương hay Ngũ Tân thì để cho Ai gia đi qua rồi dùng hoả pháo bắn ra mà ngăn quân Sở.
Mấy người đều vâng lệnh. Chung hậu sai cắt xong, Tuyên vương nghe các điều thì thất phách nói rằng:
- Nếu Sở bang đã mai phục thì Cô gia cũng chẳng tới đó làm chi. Hồi trước bị vây nơi Đàm thành cũng đã hết hồn hết vía, nay tới Hoài Nam phó hội như có điều chi thì sợ khó long. Vậy để trẫm về nước cho khỏi mang vòng tai hoạ.
Chung hậu cười và tâu rằng:
- Thiên tử lòng đà khiếp sợ, sao ban đầu lại chịu đi, bây giờ như thế cưỡi cọp đã rồi, dầu muốn xuống cũng không xuống đặng. Cơ hội đã đành cơ hội, tử sanh cũng quyết tử sanh, dầu Sở bang có trăm vạn phục binh, thầu hậu cũng thị như thảo giới. À hay là Thiên tử bụng nhớ Tây cung Hạ thị, muốn trở về cho phỉ chí rồng mây chăng?
Tuyên vương thấy Chung hậu nói gay gắt, cực chẳng đã phải chịu lòng nghe theo lời Chung hậu. Vua tôi vừa bàn luận xong thì trời đã tối, Chung hậu truyền bày tiệc rượu để chư tướng mua vui. Tuyên vương lòng những ngậm ngùi cứ liếc mắt ngó chừng Chung hậu.
Nói về Sở Trang vương khi còn ở trên Vọng giang lầu xem đồ trận thì bỗng

https://thuviensach.vn

thấy quân kỳ bài vào báo rằng:
- Tề Tuyên vương và Chung hậu đem theo 20 vạn hùng binh tới Phong Ma lãnh dồn binh, chúng tôi phải về tâu lại.
Trang vương gật đầu rồi nói với Ngũ Tân để ngày mai sẽ nghinh tiếp.
Khi đó, Ngũ Tân kêu Cáp Thế Kỳ và Cáp Thế Kiệt tới mà bảo rằng:
- Ngày mai hai ngươi phải giữ nơi thang lầu, chớ cho lộn xộn.
Hai người vâng lệnh. Ngũ Tân lại truyền cho các vị tập ấm công tử phải sửa soạn thương giáp cho sẵn sàng, ở dưới thang lầu mà tiếp ứng.
Rạng ngày sau, Chung hậu dậy sớm truyền chư tướng phát pháo tế cờ, rồi dắt con Thần mã cu tới mà nói rằng:
- Bấy lâu mi chịu công khó nhọc đối với ta cũng nhiều, ngày nay lại bị phó hội kỳ bàn, vậy cũng nhờ mi làm sao cũng ráng cứu lấy vợ chồng ta lần này. Vậy ta kính mi ba chung ngự tửu và phong cho làm chức Trường thắng đại tướng quân.
Con ngựa vốn có tánh linh, biết nghe tiếng người, liền gật đầu múa đuôi reo hí om sòm. Chung hậu lại cầm lấy cây Định Tề đao, kính luôn ba chung ngự tửu nữa, rồi kêu Liêm Cang nói rằng:
- Tánh mạng của Ai gia tại nơi công tử. Như khi Ai gia đã lên lầu, công tử phải giữ đao, mã này cho cẩn thận, ấy là đầu công.
Nói rồi truyền quân châm ba chung ngự tửu thưởng trước Liêm Cang. Đâu đó xếp đặt xong, đóng binh lại an nghỉ và đợi tin vua Sở.
Đây nói về Trang vương đầu canh năm đã thức dậy, truyền cho chúng tướng và tám vị phu nhân sửa soạn đi theo hộ giá, đến Tề dinh nghinh tiếp hai vợ chồng Tuyên vương. Khi đi gần đến nơi, quân kỳ bài vào báo cho Chung hậu hay. Chung hậu bèn sai Điền Côn ra tiếp rước. Điền Côn vâng lệnh mở cửa dinh đến trước đầu ngựa quỳ nghinh tiếp Sở vương. Trang vương liền nắm tay Điền Côn đỡ dậy rồi đi theo vào giữa trung dinh. Tuyên vương và Chung hậu thỉnh vào, phân chủ khách mà ngồi. Khi ấy, Chung hậu nói với Sở vương rằng:
- Vua Tề tài sơ đức bạc, ngửa trông đại độ. Vương huynh đã mời qua phó hội, lại tới đây thân nghinh, vợ chồng em cám đội vô cùng, biết lấy chi báo đáp.

https://thuviensach.vn

Trang vương nói:
- Vương tẩu ôi! Bấy lâu nay nghe tiếng cũng như sấm nổ vang tai, muốn cho anh em hiệp mặt vui vầy, nên mới dọn bày tiệc yến. Vả nước tôi mới sanh ra một con khỉ đột, tánh tình chẳng khác loài người, đánh cờ như thể là chơi, trong mấy nước không ai địch thủ. Vì vậy nên mời Vương tẩu tới vui chơi cho tiêu khiển và nhờ oai người đặng hàng phục Hầu nhi.
Đương khi nói chuyện, kế có quân Ngự lâm dâng trà, Tuyên vương khuyên mời vua Sở uống vài chén nước. Rồi đó Sở vương từ giã ra về. Chung hậu liền dặn dò Liêm Pha ở trại, vợ chồng và các tướng đều lên ngựa theo sau. Khi vua tôi Tề quốc đi dọc đường, thấy binh nước Sở bang mười phần lợi hại, lại thấy một đạo nữ tướng cờ đề chữ Kim oai phong rực rỡ. Chung hậu lại ngó bên Vọng giang lầu thấy sát khí đằng đằng, hơi lên ngun ngút. Tuyên vương hay đặng càng thêm khiếp vía, còn Yến Anh thì trực thị kinh hồn. Khi đi đặng một đỗi xa, bỗng đà tới chỗ. Trang vương xuống ngựa vào trước, còn Tuyên vương và Chung hậu cũng xuống ngựa theo sau, bá quan nghinh tiếp khấu đầu, mời thẳng lên lầu hội yến.
Chung hậu khi ấy bèn ngó Liêm Cang nói rằng:
- Mã phu ở đâu? Tới coi giữ gìn mã đao cho tử tế.
Liêm Cang liền chạy lại, hai tay tiếp lấy đao thương rồi đứng kề một bên. Ngũ Tân liếc thấy tên quân giữ ngựa đầu cọp mắt beo và mặt lại đen như mực, mình cao một trượng mấy, tuổi đặng chừng đôi mươi, diện mạo đường đường, oai phong lẫm lẫm thì có ý khen thầm rằng: Thằng mã phu này chẳng phải tầm thường, chắc là mưu sâu của Chung Vô Diệm.
Rồi Trang vương đi lên thang lầu trước, Tuyên vương, Chung hậu cùng mấy vị vương gia, cùng tám vị phu nhân cũng lục tục theo sau tới từng lầu chót. Trang vương mời hai vợ chồng Tuyên vương ngồi giữa, còn Trang vương thì ngồi lại một bên, mấy vị vương gia và tám vị phu nhân đều tới ra mắt Tuyên vương và Chung hậu. Khi đó, Đông Lộ vương, Yến Anh và Quảng Thoại Hoa cũng tới ra mắt Trang vương. Kế quân Ngự thiện dâng trà, rồi bày yến tiệc. Trang vương mới nói rằng:
- Em rất mến đức Vương huynh cùng Vương tẩu, bình phục đặng nước Triệu với nước Yên. Nay hạ bang sáu năm rồi mà chưa tấn cống lương tiền,

https://thuviensach.vn

xin Vương huynh một phen dung thứ.
Nói rồi truyền An Thế Long châm rượu dâng lên. Khi đó bị Điền Côn đứng kề một bên nên không thể bỏ thuốc độc vào rượu được. Tuyên vương liền đáp rằng:
- Sự ấy Vương huynh đừng vội trách, chẳng phải là tại nơi Cô gia, vì Yên bang dâng cây Ngẫu tư kìm, còn Triệu bang thì dùng mỹ nhân kế. Sau lại hai nước đồng hưng binh mã tới xâm phạm Tề bang, bởi vậy cho nên mới sanh ra sự bất an, cực chẳng đã Cô gia phải dẹp yên hai nước. Còn nay Vương huynh mở kỳ bàn đại hội mà có lòng mời vợ chồng Cô gia tới đây. Thôi, thôi, sự đã sáu năm tấn cống chẳng hề gì, muốn cho được bình an hai nước.
Trang vương lại biểu An Thế Long châm rượu lên nữa. Khi đã xoàng xoàng, người đều hứng chí, mấy vị công thần nước Sở thấy Chung Vô Diệm thì đều xầm xì chê bai rằng:
- Hèn chi thiên hạ nói chẳng sai, mười phần giống quỉ Dạ xoa đã phải.
Kế đó, Chung hậu hỏi:
- Ta có nghe nói Vọng giang lầu này lập hội kỳ bàn, xin đòi Thừa tướng tới để phòng toan giả muộn.
Trang vương liền sai Ngũ Tân đòi Hầu Anh đến trước ngự điện. Hầu Anh làm bộ nhảy nhót tới bái kiến Tuyên vương và Chung hậu, rồi đứng lại một bên cúi đầu xuống đất. Chung hậu xem thấy con khỉ hình thù không giống khỉ, mà lại cũng không giống mèo, đầy mình toàn những lông beo, mặt vắn đầu dài, lỗ tai như con hến, mắt lớn, môi son, áo mão rỡ ràng, tay lại cầm cái hốt. Chung hậu thấy vậy có ý tức cười, bèn hỏi rằng:
- Hầu Thừa tướng, Ai gia muốn cùng ngươi thử tài cao thấp mà làm cho vui trong tiệc rượu này.
Hầu Anh nhăn răng cười và gật đầu ba bốn cái. Chung hậu bèn cho ngồi nơi cẩm đôn. Hầu Anh nhảy phóc lên, Ngũ Tân khi ấy bước ra tâu rằng:
- Nay Chung hậu đánh cờ cùng Hầu thừa tướng, ăn thua phải lẽ nào như vậy mới biết thấp cao, xin nói trước cho ngu thần sắp đặt.
Chung hậu nói:
- Mặc ý Sở vương liệu định, Ai gia chẳng muốn đánh bạc vàng, nếu hơn

https://thuviensach.vn

thua đều đổi giang san, cống lễ mỗi năm mỗi lượt. Như cờ Ai gia đắc thắng thời Sở quốc phải dâng biểu xưng thần, còn Ai gia mà thua sút Hầu Anh thì Tề cũng cam tâm làm hạ quốc.

Ngũ Tân thưa:

- Nếu quả như vậy mà thua hết đất Hoài Nam thời ngu thần cũng bằng lòng.

Chung hậu nói:

- Ấy vậy phải lập tờ bảo trạng trước đặng cho công thần thế tước ký tên vào, sau cho khỏi điều than trách.

Ngũ Tân vâng lệnh truyền nội thị đem văn phòng tứ bửu ra viết một tờ bảo trạng đứng ký tên trước vào, rồi lại đưa cho Liễu Cái cùng mấy vị thế tước và mấy vị phu nhân đều ký tên rồi dâng lên cho Chung hậu. Chung hậu xem quả như lời giao ước, bèn đưa lại cho Điền Côn cắt đặt xong xuôi, liền lấy giấy viết một tờ bảo trạng của mình, bảo Yến Anh, Quản Thoại Hoa với Điền Côn cùng ký tên mình vào đó, rồi đưa lên cho Sở Trang vương coi. Vua tôi Sở cả mừng! Chung hậu lại nói với Ngũ Tân rằng:

- Như cuộc cờ này mà Hầu Anh có lỡ thua mất giang san nước Sở thời Trung Hiếu vương chớ có phàn nàn đa.

Ngũ Tân tâu:

- Đại trượng phu làm chẳng phải như đồ con trẻ chơi, một lời đã nói ra ngàn vàng khó chuộc.

Ngũ Tân nói rồi, liền sai bày cờ ra. Tuyên vương và Trang vương ngồi trên tiệc coi và uống rượu, còn mấy vị phu nhân nước Sở thảy đều lẻn xuống lầu mà đem binh mã mai phục tứ hướng.

Khi Ngũ Tân sắp cờ rồi dâng lên. Chung hậu đi trước vào pháo giữa. Hầu Anh lên ngựa. Chung hậu giục chốt đầu, Hầu Anh lại hoành xe. Đi được giây lát, Chung hậu lên sĩ, kế bị Hầu Anh ăn mất một con pháo. Chung hậu thất sắc, tính thế khó hơn, mới làm bộ hối Hầu Anh đi cho mau. Hầu Anh lật đật làm rớt xuống đất một con cờ thì vội vàng cúi xuống mà lấy, không dè tay áo rộng, đụng sái ngay một nước cờ đi hết một vài chỗ. Yến Anh thấy vậy nói ngay:

- Hầu thừa tướng cả gan, làm bộ mà đổi thế cờ hết.

https://thuviensach.vn

Ngũ Tân bèn nổi nóng cãi lộn với Yến Anh. Hai đàng nói qua nói lại giành phần, không cho ai hơn ai phải. Trang vương thấy vậy mới nói rằng:
- Hai khanh hãy nghe lời trẫm, bàn cờ ấy ta cho làm cờ hoà. Thôi hãy lập bàn cờ khác ra, chớ Yến thừa tướng tới đây là khách, Ngũ vương huynh cũng nên nhượng một hai lời.
Hai người nghe nói mới làm thinh. Ngũ Tân bèn sắp bày bàn khác. Còn Chung hậu ngồi nghĩ biết nước cờ của Hầu Anh lợi hại nhưng không lẽ chịu thua loài súc sanh, cực chẳng đã nói với Hầu Anh rằng:
- Hầu thừa tướng, Ai gia cũng đi trước phải không?
Hầu Anh gật đầu lia lịa. Chung hậu liền lên tượng trước, Hầu Anh vô pháo. Sau Chung hậu gánh sĩ, Hầu Anh lên ngựa. Đi đặng giây lâu bị Hầu Anh ăn mất một con ngựa, kế thêm một con xe, một con pháo nữa. Chung hậu đổ mồ hôi, ngó thế cờ của mình, trong mười phần đã thua hết năm sáu, mới sanh ra một kế, làm bộ giả ho, văng đàm lên trên con xe đỏ của Hầu Anh (hễ khỉ thấy đồ dơ hay gớm), liền lấy tay chùi lia chùi lịa, cũng bị tay áo rộng làm cho hư lộn hết nước cờ. Chung hậu làm bộ nạt lên rằng:
- Con khỉ này thật lớn mật, đã hai phen ngươi dám khi ta.
Hầu Anh cũng biết Chung hậu lập mưu gian, ngặt vì miệng nói ra không được. Ngũ Tân với Yến Anh lại gây nhau nữa. Tề, Sở vương hai ông cứ giải hoà, Ngũ Tân cực chẳng đã phải sắp bàn cờ khác đưa ra. Chung hậu lòng thêm sầu muộn bèn nói:
- Để Ai gia ra sau này hứng gió, nghỉ giây lát rồi sẽ hay.
Vua tôi Tề hội ý, Quản Thoại Hoa cũng bước theo sau. Chung hậu ra tới phía ngoài lầu, liền quỳ xuống mà vái bà Lê San thánh mẫu. Đương lúc Thánh mẫu ngồi trên bồ đoàn, bỗng có trận gió thổi qua, trong bụng bắt xốn xang mới đánh tay thời đà biết rõ, liền đẳng vân bay tới Hoài Nam, đứng lại trên mây xanh, làm gió thổi bay xuống một tờ giản thiếp. Khi đó Chung hậu còn đang bối rối, thấy giữa không trung bay xuống một tờ giấy rõ ràng, vội vàng lượm lấy xem:
Bữa nay kỳ bàn hội. Nhóm tiệc tại lầu hồng
Việc này hoạ chẳng nhỏ. Khổ chiến biết mấy trùng
Tướng Sở trai và gái. Đều những mặt anh hùng.

https://thuviensach.vn

Như muốn hơn con khỉ. Phải kiếm trái đào hồng.
Khi Chung hậu xem rồi, cúi đầu tạ ơn Thánh mẫu và nghĩ thầm rằng: Ở đây xứ người, biết đâu có trái đào tươi mà kiếm, chi bằng sai đòi thần Lục đinh, Lục giáp đi kiếm quả phàm thì hay hơn.
Nghĩ rồi bèn niệm chú hô phong, giây phút thần Huỳnh Cân lực sĩ tới thỉnh lịnh. Chung hậu nói:
- Hôm nay ta vì đánh cờ với con khỉ nên phải kiếm trái đào hồng. Ai gia xin phiền tới tôn thần mau đem về đây cho kịp.
Huỳnh Cân lực sĩ vâng mạng nổi gió bay đi, giây phút đến thấy giữa thinh không, dâng trái đào hồng cho Chung hậu. Chung hậu tiếp lấy giấu vào tay áo bước vô liền, còn các thần hoá trận gió bay lên mây hết.

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi thứ Bốn Mươi Sáu

Chung hậu đánh cờ, chém Hầu thừa tướng

Ngũ Anh cướp trận, trúng kế Liêm Pha

Nói về Chung hậu khi được trái đào hồng rồi thì mừng rỡ khôn cùng, bèn trở vào tiệc nói với Trang vương rằng:

- Ai gia đánh cờ với Hầu Anh hơn thua trong một bàn cũng đủ biết.

Trang vương khen phải. Trung Hiếu vương (là Ngũ Tân) bày cờ dâng lên. Chung hậu đi ngựa trước, Hầu Anh lên tướng, sau Chung hậu vô pháo, Hầu Anh ra xe. Khi đó, Chung hậu cố ý làm cho trái đào trong tay áo ló ra, Hầu Anh thấy trái cây thời thèm lem lẻm, tay thời đi cờ lia lịa mà mắt cứ ngó chăm chú trong ống tay áo của Chung hậu hoài. Khi cờ đã nhập cuộc, Chung hậu đem ngựa chiếu tướng bên điều, Hầu Anh xem lại cả kinh! Nếu lên một nước thì mắc chân ngựa, còn đi qua bên tả thì bị xe, đi qua bên hữu thì có pháo. Hầu Anh còn đương lúng túng, Yến Anh vỗ tay cười lớn và nói rằng:

- Chung nương nương hơn rồi.

Sở vương nghe nói hồn kinh thất vía. Trung Hiếu vương cũng ta nha thiết xỉ, không biết vì cớ gì khi hồi nãy Hầu Anh đã gần ăn hai lượt mà bây giờ sao lại bị thua. Oán khí bèn xông lên, đứng cãi lộn với Yến quân sư om sòm bở lở. Tề Tuyên vương thấy vậy mới nói:

- Thôi các người đừng rầy nữa, để đánh bàn khác mới rõ tài.

Trung Hiếu vương vâng chịu, sắp cờ lại dâng lên, hai người cùng ngồi đánh như thường. Chung hậu giây lâu làm cho trái đào lòi ra, Hầu Anh thấy đào thời đã thèm chảy nước miếng. Chung hậu lại cố ý bèn lấy trái đào bỏ ra ngoài. Hầu Anh thấy vậy cả thèm, một tay thì đi cờ, còn một tay thì rờ rẫm trái đào mà không dám lấy, bởi cớ ấy nên bị Chung hậu chiếu một nước pháo trúng nữa. Hầu Anh ngó lại thấy cờ đã thua chắc rồi, cứ ngồi gầm mặt xuống hoài. Chung hậu nói:

- Ai gia đã thắng luôn hai bàn rồi, có ai điều gì nói nữa không?

Trung Hiếu vương khi ấy trong bụng như có dầu sôi lửa đỏ, chỉ mặt Chung

https://thuviensach.vn

hậu mà mắng rằng:
- Con xủ phụ mi dùng gian kế mới thắng được Hầu Anh.
Chung hậu nổi giận mắng lại rằng:
- Vua tôi bây thật bất thông! Khi không mà lập ra hội kỳ bàn, đem giang san ra đánh cuộc. Giữa đây ta làm thua luôn hai cuộc, chúng bây đừng ỷ thế binh nhiều, Ai gia thiệt không nao một mảy.
Chung hậu nói rồi đứng dậy, lấy mắt mà ngó Quản Thoại Hoa với Điền Côn, hai người biết ý liền giữ theo việc bổn phận mình. Chung hậu lại nói rằng:
- Ta hôm nay cũng vì các ngươi mà trừ một mối hoạ căn.
Dứt lời liền rút cây báu kiếm chém Hầu Anh đứt làm hai đoạn. Ngũ Tân bèn hươi gươm xốc tới nói rằng:
- Con xủ phụ này thiệt quá lẽ, dám tới đây làm sự sát nhân.
Điền Côn nghe nói đổ cơn nhưng phải dằn lòng, bèn bảo hộ Yến Anh đi xuống trước.
Khi xuống khỏi tầng thứ nhất, thấy hai bên có binh mai phục rất nhiều, những đồ câu móc với dây giăng mà một mình tả xung hữu đột, chém người như cắt cỏ, lần lần đi tới tần thứ tư thì phục binh ào đến vây phủ, mà thang lầu đã bị rút mất, bốn phía không có đường. Điền Côn nghĩ đi nghĩ lại đã vô phương, bèn cặp nách Yến Anh nhảy bay xuống đất. Khi xuống tới nơi lòng mừng lập cập, đã lo giữ mình lại lo giữ quân sư, một con mắt chia làm ba, bốn phía đều thấy binh Sở.
Còn khi Ngũ Tân hươi gươm tới muốn chém Chung hậu, Chung hậu lật đật cõng Tuyên vương cùng đưa gươm rượt đánh và thối lui. Khi ấy Quản Thoại Hoa kêu nói:
- Huỳnh Nhung! Tới đây nạp mạng hay sao?
Huỳnh Nhung cả giận, đánh với Quản Thoại Hoa một hồi, nhưng sức già cự sao cho lại, bị Quản Thoại Hoa chém một gươm hồn lìa về địa phủ. Quản Thoại Hoa lại lia gươm xốc tới chém Sở Trang vương, Ngũ Tân trở lại tiếp đánh với Quản Thoại Hoa để cho Trang vương đào nạn. Đương lúc hỗn chiến, một mình Chung hậu, sau lưng thì mắc cõng Tuyên vương, hai tay chém nam đỡ bắc như vào chỗ không người, còn Ngũ Tân đánh với

https://thuviensach.vn

Quản Thoại Hoa tính bề khó thắng nổi, bèn truyền cho quân cung tiễn bắn ra một lượt như mưa. Tuyên vương xem thấy lệ ứa dầm dề, Thoại Hoa lòng đau từ khúc. Khi đó Chung hậu niệm chú tị tiễn bắn ra vẹt ra chẳng trúng mình, còn thương thay, Quản thị một thân một kiếm, tay đã mỏi rung, không phương ngăn đỡ nữa, bèn ngó Chung hậu hai hàng tuôn nhỏ thiết tha, lưỡi gươm linh phú mặc trời già, ngàn năm thành sử bia danh. Quản Thoại Hoa liều mình vì nước, một khối thi hài bên Sở quốc, trung hồn ngàn năm lại Tề thành. Tuyên vương thấy vậy cả kinh, Ngũ Tân vui mừng quá đỗi, bèn truyền quân mai phục bốn phía đều phóng hoả vây khốn vợ chồng vua Tề.

Nói về Tiêu Mân ngó thấy trên lầu loạn động, liền khiến một viên tướng cạnh tới ăn cướp con ngựa của Chung nương nương. Không dè Liêm Cang là Thần sát vương giáng thế, mắt ngó bốn phương tám hướng chẳng sót nơi nào, tướng Sở chạy đến thình lình bị Liêm Cang đâm trúng một thương chết tốt. Tiêu Mân xem thấy nổi giận mắng rằng:

- Thằng giữ ngựa vô lễ, sao dám giết tướng của ta.

Nói rồi hươi thiết bảng nhắm đầu Liêm Cang đánh xuống. Liêm Cang đưa thương ra đỡ, hai đàng đánh vùi nhau một trận, sức thắng bại chưa phân.

Còn lúc này, chiến thuyền của nước Tề đến bên mé Trường giang, Liêm Thoại Hoa ngó thấy trên Vọng giang lầu rồi bèn nói với Liêm Trinh rằng:

- Nguyên soái hãy ở đây quản xuất ba quân, để cho tôi lên bờ cứu giá.

Lưu nguyên soái y lời. Liên Thoại Hoa lật đật lên ngựa và thống lĩnh một muôn tinh binh thẳng tới Vọng giang lầu. Đi chưa đến, xảy gặp một viên tướng Sở, tuy tuổi còn nhỏ mà lẫm lẫm oai phong, tay cầm ngân thương, mình cưỡi ngựa bạch, kêu hỏi rằng:

- Con đàn bà kia tên họ là gì, mày không sợ chết hay sao mà dám xông vào trận?

Liêm Thoại Hoa đáp rằng:

- Ta là Đông Tề điện hạ nguyên phối, tên ta vốn thiệt là Thoại Hoa.

Thế Kiệt cũng xưng tên mình rằng:

- Ta là Cáp Thế Kiệt, con của Đại nguyên vương, tay lợi hại các nước đều phải kiêng nhường, như mày muốn sống thì quy hàng đi cho sớm. Nếu để

https://thuviensach.vn

Vương gia động thủ, ắt là tánh mạng chẳng còn.
Liêm Thoại Hoa cười và nói rằng:
- Tiểu tướng chớ khoe tài múa miệng, hãy lui binh kẻo chết oan hồn.
Thế Kiệt nổi giận lôi đình, hươi ngân thương đâm tới. Thoại Hoa cũng đưa kim đao ra đỡ, hai đàng còn thắng bại chưa phân, Thoại Hoa có ý khen thầm: Thiệt Sở quốc năng nhơn dũng tướng. Nếu như mình đánh đại với nó, sợ chi cứu giá vô công, chi bằng tương kế tựa kế cho xong, giả trá bại giết nó đi cho rảnh. Nghĩ rồi liền chém bậy một đao, quất ngựa chạy nhào. Thế Kiệt tưởng thiệt, cũng giục ngựa đuổi theo. Thoại Hoa cả mừng, rút tên cầm nơi tay. Thế Kiệt vẫn không hay cứ cong lưng đuổi mãi. Khi ngựa chạy vừa gần tới, Thoại Hoa liền bắn trúng giữa yểm tâm một mũi tên từ trước ra sau, Thế Kiệt nhào xuống ngựa chết tức thì. Thoại Hoa vừa muốn tới lấy đầu, lại nghe pháo nổ rền tai, bốn phương đều lửa sáng mà không biết Chung hậu ở đâu.
Nói về Chung hậu, từ khi Quản Thoại Hoa đã tự vẫn còn có một mình, sau lưng lại mắc cõng Tuyên vương, hai tay cũng đã hết phương ngăn chống, bốn phía thảy đều lửa dậy, biết làm sao xuống lầu cho được, mới nghĩ rằng: Một mình ta chết nào có tiếc, hiềm vì một đôi việc chưa xong, một là chưa giải vây đặng cho chồng, hai là chưa đền công ơn cha mẹ, ba là mình thai dựng chưa sanh đẻ, không hay hoa nở ngày nào, bốn và Tuyên vương chưa có con nối về sau, cơ nghiệp Tề trào ai gìn giữ? Nếu như mình dùng tiên pháp độn hoả đã xong, nhưng lấy ai bảo giá Tề vương cho khỏi nạn? Nghĩ đi nghĩ lại cùng đường, mồ hôi đổ như mưa xối, bèn vái cung Hoàng thiên hậu thổ và Điềm gia lịch đại tổ tiên rằng:
Xin cho Vô Diệm phò quân vương thoát nạn, thì giúp trợ oai phong, như vận nước Tề đã tới số nguy vong, thời cho thác chung cả vợ chồng, chớ đừng có để làm chi lỡ dở, nếu chồng chết vợ còn lại cũng u ơ. Vái cùng thiên địa phò trì, tấm lòng phú mặc lầu cao mười trượng.
Chung hậu vái rồi một tay thì cầm gươm, còn một tay thì đỡ Tề vương, bèn co giò nhảy đại xuống đất. Lúc đó chư vị Công tào và thần Lục đinh, Lục giáp nổi gió đưa Chung hậu xuống nhẹ như lá rơi, vua Sở ngó thấy bồi hồi và tám vị phu nhân cũng thảy đều thất vía! Kế đó tám hướng phục binh đều

https://thuviensach.vn

ùa tới, ai cũng hầm hầm muốn bắt cho được vợ chồng vua Tề, tám vị phu nhân lại đốc xuất chư binh, làm sao cũng quyết bắt cho đặng.
Chung hậu một mình một kiếm, chém nam giết bắc rần rần, bá vạn hùng binh của Sở thảy đều nhờ một lưỡi gươm Thanh phong đưa hồn về địa phủ hết.
Đây nói về Liêm Thoại Hoa sau khi bắn chết Cáp Thế Kiệt liền giục ngựa tới Vọng giang lầu cứu giá. Vừa khi lướt xông vào trận, lại thấy có một viên tướng Sở đón đường, kêu lớn tiếng rằng:
- Bớ Tề bang cẩu phụ, mày đến nạp thịt cho ông hay sao?
Thoại Hoa ngó thấy tướng Sở mặt vàng, mắt tợ sao sa, thân hình chẳng đủ ba thước bề cao, bề ngang lại có hơn hai thước, tay cầm roi cù lông, đi chân không, chẳng có ngựa. Thoại Hoa xem thấy thất kinh nghĩ rằng: Chắc là thằng này dị nhân dị tướng. Bèn hỏi:
- Bớ hoài tặc! Mày hãy xưng tên họ, hãy chịu chết cho rồi.
Tướng Sở đáp rằng:
- Tảo Tần vương điện hạ, ta vốn thiệt Thân Vân Long, như mày biết danh ta lợi hại, phải mau xuống ngựa đầu hàng.
Thoại Hoa giả như không nghe, hươi đao chém tới, Thân Vân Long đưa roi ra đỡ. Hai người đánh nhau say máu ngà. Vân Long mình thấp, day qua trở lại thật là lanh lợi, hươi roi đánh ngay đầu ngựa của Thoại Hoa. Thoại Hoa lanh mắt quày ngựa chạy dài, Vân Long cũng chạy đuổi theo như gió. Thoại Hoa vừa chạy vừa nghĩ rằng: Thằng lùn này anh hùng có tiếng bên nước Sở chớ chẳng chơi, nếu mình dùng sức đánh hoài thì khó hơn nó. Chi bằng dùng tiên phép hạ nó đi, đặng cho rảnh, mình đi cứu giá mới đặng.
Nghĩ rồi ngó thấy Vân Long đã chạy tới gần, liền thò tay vào túi lấy Bích sa thần thạch liệng lên, niệm ít tiếng chân ngôn, thấy hào quang sáng giới chỉ đầu Vân Long đánh xuống tức thì té nằm xuống đất, sặc máu ra dầm dề. Quân Sở rước đặng thây đem về cứu giây lâu mới tỉnh.
Khi ấy, Thoại Hoa thâu phép lại cứ giục ngựa tấn tới hoài, xảy đâu thấy Liêm Cang còn đánh với Tiêu Mân. Tiêu Mân lúc ấy cũng bị Liêm Cang dùng thế Hồi mã tam thương đánh trúng một roi ngang hông, hộc máu ra mà chạy mất. Cô cháu gặp nhau mừng rỡ, Thoại Hoa mới hỏi thăm rằng:

https://thuviensach.vn

- Tề chúa với Chung hậu hà phương? Mau đi tìm cứu giá.
Hỏi rồi dẫn nhau đi tìm kiếm, thời may lại gặp Điền Côn điện hạ. Vợ chồng cùng dượng cháu gặp nhau rất mừng rỡ. Lúc ấy Yến Anh mới tỉnh hồn, liều biểu mã phu dẫn ngựa đến.
Điền Côn và Yến Anh lúc này mới vững bụng, tức thì cầm thương rượt đánh với Thạch Phụng, ngoài có Liêm Thoại Hoa và Liêm Cang hai cô cháu tiếp chiến nữa. Thạch Phụng thế cự không nổi, liền quất ngựa chạy dài, mấy người cũng giục ngựa đuổi theo, nghe có tiếng người nói văng vẳng rằng:
- Chúng tướng phải đồng tâm hiệp lực chớ cho Chung Vô Diệm với Tề chúa chạy ra khỏi trùng vây.
Liêm Thoại Hoa nghe nói liền kêu Điền Côn phân rằng:
- Chắc là Thiên tử ở đây, phải mau tới đó mà cứu giá.
Vợ chồng đều giục ngựa lướt tới, để Liêm Cang bảo hộ Yến Anh, thương đao đâm chém tung hoành, binh Sở chết nằm sắp lớp.
Lúc này, nhắc lại Chung hậu cõng Tề vương nhảy xuống lầu rồi, chỉ nhờ có một cây Thanh phong kiếm mà binh Sở chẳng dám tới gần, trông binh cứu đã hết sức hết hơi mà chẳng thấy một viên tướng Tề nào lai vãng, mới nghĩ rằng: Ta là Chung Vô Diệm coi mạng chết nhẹ như lông chim, để tiếng đời nặng như non Thái. Ngày nay vua tôi nước Sở gây nên thù oán, làm sao cũng quyết một mất một còn. Lời tục có nói: Cọp chết để da, người chết để tiếng. Ta thà liều chết mà tiếng còn, chớ chẳng luỵ người mà còn mang tiếng xấu. Nghĩ rồi lại ngó mặt Tuyên vương mà khóc. Hai vợ chồng đang lúc than khóc với nhau kế thấy tướng Sở ào tới, những Phi Long, Phi Hổ, An Thế Kỳ, An Thế Cử, cũng là Bá Trinh, Giang Khôi, kẻ tên người giáo, kẻ búa người đao, còn Chung hậu thời một người một kiếm mà khôi giáp chẳng có một mang, chỉ có một cây Thanh phong kiếm làm sao địch nổi muôn binh vạn tướng. Vợ chồng chắc chết phen này, may đâu có Thiên hỷ tinh tới cứu.
Nói về Nhan thị Tố Trinh, vợ của Cửu phủ nguyên nhung là Lý Kiến Phong phụng mạng mai phục phía đông nam, xảy thấy quân báo rằng:
- Có một viên nữ tướng Tề đột nhập trùng vi, xin phu nhân cự chiến.

https://thuviensach.vn

Tố Trinh giục ngựa liền tới hỏi rằng:
- Nữ tướng đó tên họ là gì?
Liêm Thoại Hoa quay lại dặn Điền Côn và Liêm Cang rằng:
- Phu quân với hiền điệt hãy ở lại đây, để tôi đi qua phía sau lầu mà tìm Nương nương với Chúa thượng.
Dặn rồi bèn đáp với tướng Sở rằng:
- Ta là Đông lộ vương nguyên phối, tên là Liêm Thoại Hoa. Vậy chớ phu nhân tên gì? Nói đi cho ta nghe thử.
Tố Trinh đáp rằng:
- An khanh hầu chánh thất Nhan Tố Trinh vốn thật tên ta. Nay Tề vương với Vô Diệm đã vào trong tay ta rồi, chưa biết lúc nào bị chết, người có biết ta mau xuống ngựa quỳ hàng đi.
Liêm Thoại Hoa cả giận hươi đao chém đùa. Tố Trinh cũng đưa gươm rước đánh hơn hai chục hiệp. Thoại Hoa quất ngựa chạy ra phía sau lầu, Tố Trinh không đuổi theo. Lúc này Liêm Thoại Hoa gặp đặng Chung quốc mẫu, Chung hậu hỏi Thoại Hoa rằng:
- Có thấy Liêm Cang ở đâu và đao mã còn hay là mất?
Liêm Thoại Hoa nói:
- Nhi túc gặp nó rồi, vậy để con trở ra bảo Liêm Cang đem tới dâng.
Lúc đó Liêm Thoại Hoa từ biệt Tuyên vương và Chung hậu, quay ngựa lộn trở ra, gặp Tố Trinh chận lại đánh một hồi và nói rằng:
- Cẩu phụ dám to gan lớn mật cứ xông vào trận thế của ta hoài, bây giờ ta quyết chẳng tha chém lấy đầu cho biết mặt.
Nói rồi hươi song kiếm tới chém đùa Thoại Hoa, Liêm Thoại Hoa cũng đưa kim đao ra đỡ. Hai người đánh một hồi nữa cũng cầm đồng, Tố Trinh bèn khen thầm rằng: Con này thiệt mười phần lợi hại, hèn chi Tề vương tới đây hội kiến kỳ bàn, để ta dùng tiên báu bắt nó cho đặng, kẻo đánh lâu tốn công mệt sức. Nghĩ rồi miệng niệm chân ngôn, lấy cây Viếm tâm chuỳ liệng lên trên không, hào quang sáng ngời như chớp. Liêm Thoại Hoa ngó thấy hồn phi phách tán, không biết bửu bối ấy là vật gì, lúc ấy Chung hậu còn bị khổn trong trùng vây, mắt liếc thấy xa xa có hai đạo hoà quang bay xuống, chẳng biết vật ấy là cảu ai, liền niệm ít tiếng chân ngôn thâu cây thần chuỳ.

https://thuviensach.vn

Tố Trinh ngó thấy kinh hãi, chẳng biết ai thâu mất bửu bối của mình, không hiểu vì cớ gì mà thần chuỳ chẳng linh, hay là con cẩu phụ này có bàng môn pháp thuật. Nghĩ rồi liền hết lên một tiếng lớn nói rằng:

- Con cẩu phụ, trả bửu bối cho ta.

Nói rồi hươi song kiếm rượt nà, Liêm Thoại Hoa thấy hai đạo hồng quang đâu mất, Tố Trinh lại đuổi theo bèn lấy cây Đoạt hồn châm tế lên, tức thì một đạo hồng quang bay lên không trung, nhắm ngay đầu Tố Trinh xẹt xuống. Tố Trinh chẳng kịp đề phòng, bị cây thần châm chích vào nơi tay tả, đầy mình nhức nhối, giục ngựa chạy dài. Thoai Hoa thấy vậy cả vui rồi cùng đi ra khỏi trùng vây kiếm chồng và cháu.

Khi Thoại Hoa ra gặp Điền Côn với Liêm Cang rồi, bèn thuật lại sự Chung hậu và Tề vương đang còn bị khốn, phải mau mau đem thương mã cứu người. Hai dượng cháu cả mừng, bèn dắt tay nhau đột nhập trùng vây. Điền Côn với Liêm Cang đi trước, còn Liêm Thoại Hoa đi sau bảo hộ Yến quân sư. Ba người đao thương đâm chém, giết binh Hoài Nam chẳng khác chém cây, đương lúc reo hò vang dậy. Bốn người đều ân cần thi lễ. Chung hậu thấy có người đến cứu mới an tâm. Khi đó Chung hậu mới để Tề vương xuống. Điền Côn liền dâng ngựa tới cho vua cưỡi, còn Liêm Cang thì cũng dâng đao mã cho Chung hậu. Chung hậu tiếp lấy đao mã rồi mặc nhung phục vào. Năm người lúc này đồng phò Tề vương sát xuất trùng vây.

Nói về khi Ngũ Tân phò Sở vương xuống lầu rồi, liền huy động ba quân áp tới phủ vây nam bắc. Còn Trang vương đi đến một gò đất cao đứng quan chiến, thấy quân tướng Sở áp vây vợ chồng vua Tề, chẳng khác như chim lồng cá chậu, hết thế vẫy vùng, mới truyền hiểu dụ rằng:

- Chúng tướng, như ai bắt đặng vợ chồng vua Tề thì sẽ bình phân thiên hạ.

Lúc ấy, Ngũ Tân xem thấy Chung hậu có đồ chiến cụ, đao mã rỡ ràng bèn thở ra một tiếng và nghĩ rằng: Ta từ thủa làm tướng tới nay đã từng giao binh với các nước hơn mấy trăm trận mà chưa thấy ai lợi hại như con xủ phụ này. Nếu như để nó thoát phen này thời làm sao thâu phục đặng Tề bang cho sớm. Nghĩ rồi, bèn đốc xuất chúng tướng rằng:

- Như ai thối lui binh một bước thì án theo quân pháp xử trảm liền.

Quân Sở vâng lệnh, reo ó vang trời, đao thương ngốt mắt. Chung hậu lúc

https://thuviensach.vn

này cũng chẳng có một chút gì lo sợ, bèn bảo Liêm Thoại Hoa làm tiên phong đi đánh với mấy vị nữ tướng nước Sở. Lại sai Điền Côn với Liêm Cang, phân ra hai bên tả hữu bảo hộ Tề vương với Yến quân sư, còn mình thì đi ở giữa đương địch cùng tướng Sở.

Đương lúc hai bên đánh nhau, vừa say máu ngà thì trời đã tối, ai đứng đâu cứ đứng ở đó, chẳng dám lui tới xôn xao.

Khi mới lúc đầu hôm, Ngũ Anh và Liễu Cái đem mười muôn binh ròng tới Phong Ma lãnh toan phòng cướp trại, quân thám tử đi tuần về bẩm báo cho Liêm Pha hay. Liêm nguyên soái đã sắp đặt trong ngoài ám hiệu ra cho chư quân rằng:

- Hễ thấy binh Sở tới gần thì thảy đều phát pháo.

Trong giây lát, Ngũ Anh và Liễu Cái dẫn binh đi vừa tới, Liêm Pha nổi hảo pháo làm hiệu, ba ngàn quân hoả pháo đều bắn ra một lần. Binh Sở kẻ thì bị xuyên tâm, người thì mang chiết túc, ngựa thì đổ ruột, cũng có tướng bể đầu, ba quân đều vỡ chạy tưng bừng, hai tướng đã thất cơ thối hậu. Đang lúc đêm hôm tăm tối, người trông người chẳng biết là ai, quân kỳ bài chạy về báo cho Ngũ Tân hay, Sở Trang vương nghe báo liền rơi luỵ dầm dề. Kế đó, Ngũ Anh với Liễu Cái chạy về tới, tra điểm binh tàn thấy hao hết năm muôn dư.

Khi ấy Trang vương mới nói với Ngũ Tân rằng:

- Vương huynh ra hiệu cho chư tướng, tính mưu kế chi mà bắt cho được vợ chồng vua Tề.

Ngũ Tân tâu:

- Xin chúa thượng chớ lo. Vô Diệm đã võ nghệ cao cường, lại thêm tiên tri đoán số. Nếu mình nói trước ra thì chắc nó hay đặng, để vi thần truyền lệnh cho tám viên nữ tướng ám trung phóng tiễn thì hay hơn, như kẻ tuỳ tùng của nó bị chết hết rồi thời nó cũng nan đào lộ.

Trang vương khen phải. Ngũ Tân liền sai tám người cầm tám cây lịnh tiễn đi truyền cho tám vị phu nhân hay. Tức thì ngũ dinh tứ tiệu, hơn ba mươi muôn binh đều bắn ra một lượt. Chung hậu thấy thất kinh, liền niệm chú tị tiễn mà bảo hộ cho mấy người, rồi truyền cho Điền Côn, Liêm Thoại Hoa và Liêm Cang phò trì Tề vương với Yến quân sư, lần lần sát xuất trùng vây,

https://thuviensach.vn

tới bên mé sông mà đợi thuyền tiếp cứu.
Nói về Bạch thị Ngọc Nga mai phục ở nơi phía đông, khi thấy Chung hậu phò vua Tề chạy tới thì cầm đao chỉ mặt mắng rằng:
- Bớ con xủ phụ mau xuống ngựa quy hàng.
Chung hậu nghe kêu ngó lại thấy một viên nữ tướng dung nhan hoà nhã, diện mạo thanh kỳ liền hỏi:
- Nữ tướng đó tên họ là chi, xin nói cho ta hãn tường.
Ngọc Nga đáp:
- Ngọc Nga là tên mỗ, vợ của Trung Hiếu vương, xủ phụ nên hạ mã lai hàng cho khỏi nhọc công Ai gia ra sức.
Chung hậu cười và nói rằng:
- Ai gia với phu nhân không thù không oán, làm chi phải dùng đao dùng thương, việc lập ra hội kỳ bàn này cũng tại chồng của phu nhân gây nên hoạ hoạn. Người ở đời lòng không phiền não, cũng bởi nhà có vợ hiền, sớm khuya phải trái tỏ khuyên, đâu có để chồng mưu sự quấy ấy. Nay Ai gia có một lời thưa lại, xin triệt binh cho khỏi hại nhân dân, nếu như phu nhân chẳng nghe lời thì đừng trách Ai gia bạc đãi.
Ngọc Nga nổi giận hươi đao chém tới, Chung hậu cũng đưa đao gạt ra. Đánh hơn một trăm hiệp mà thắng bại chưa phân, Ngọc Nga liền niệm ít tiếng chân ngôn, lấy một vài bửu bối liệng lên trên không, thấy bốn đạo hồng quang bay xuống, hiện ra bốn vị hung thần, người cầm dây, kẻ cầm gươm rất hung ác. Chung hậu ngó thấy cười rằng:
- Những đồ bàng môn pháp thuật, Ai gia chẳng sợ chút nào.
Nói rồi niệm ít câu linh văn, cắn máu đầu ngón tay phun lên, bốn vị hung thần đâu mất mà bốn đạo hồng quang chẳng thấy chút nào. Ngọc Nga thấy Chung hậu phá mất phép của mình thì lấy làm mắc cỡ, bèn giục ngựa hươi đao tới đánh. Hai ngựa xây quanh, xảy thấy một viên tiểu tướng giục ngựa tới nói lớn rằng:
- Mẫu thân hãy lui ngựa nghỉ tay để hài nhi bắt con xủ phụ này cho biết mặt.
Ngọc Nga nghe kêu, lui ngựa dang ra xa vài bước. Chung hậu ngó thấy tướng Sở chừng mười lăm mười sáu tuổi, dung mạo tợ thần tiên, oai phong

https://thuviensach.vn

như beo cọp, thật là con nhà tướng, chắc cũng có tài năng, mới buông lời hỏi rằng:
- Tướng thiếu niên đó ôi! Tên họ là gì nói cho ta rõ.
Tướng Sở đáp:
- Ta tên là Ngũ Ấn, con thứ hai của Trung Hiếu vương, chức Hoài Nam hầu, thiên hạ đều nghe tiếng. Con xủ phụ sao mày vô lễ thấy Hầu gia chẳng xuống ngựa chịu đầu.
Chung hậu nói rằng:
- Như tướng nào thì ta chẳng thèm giao chiến, chớ như con Ngũ Tân thì để ta bắt sống cho thấy tài.
Nói rồi hươi đao tới chém, Ngũ Ấn cũng cầm báu đao gạt ra. Hai người đánh hơn trăm hiệp mà khí lực chẳng ai thua ai, Chung hậu cũng khen tài rồi quay ngựa ra phía sau, tay trái cầm Định tề đao, tay mặt thì nắm áo chinh bào của Ngũ Ấn mà lôi lại, bắt Ngũ Ấn bỏ qua yên ngựa, đầu dộng xuống đất, chân trở lên trời. Chung hậu lại mắng rằng:
- Cẩu tử! Mày có tài năng gì mà dám khua môi múa mỏ, nay Ai gia đã bắt đặng thì kiếp khác thấy mặt cha mẹ.
Nói rồi kêu Điền Côn và Liêm Cang dặn rằng:
- Mấy người hãy phò giá chạy theo ta, chờ tới mé sông Trường giang sẽ nghỉ.
Mọi người đều vâng chỉ, sát xuất trùng vây. Lúc ấy Ngọc Nga thấy con mình bị bắt thì rơi lệ dầm dề, bảy vị phu nhân xúm lại khuyên giải và nói rằng:
- Chúng ta hãy đùa binh tới vây phủ vua Tề mà cứu Toàn vương điệt.
Ngọc Nga nói:
- Không xong đâu! Nếu như mấy vị phu nhân động thủ, ắt tánh mạng con ta chẳng còn, hãy để cho nó chạy tới Giang hà, khi ấy sẽ lo mưu giải cứu.
Bảy vị phu nhân cũng sợ Ngũ Ấn bị giết nên phải nghe theo, bởi vậy cho nên Chung hậu để Ngũ Ấn nằm ngang trên lưng ngựa chạy trước, còn tám vị phu nhân bên Sở cũng hăm hở theo sau đi một đỗi lâu lâu, Giang hà đà ngó thấy trước mặt. Cuồn cuộn một dòng sông uốn lượn, ào ào muôn đợt

https://thuviensach.vn

tựa ong bay, đứng trên bờ ngơ ngẩn sầu tây, xa xa thấy chiến thuyền hầu tới. Chung hậu lòng mừng khấp khởi, ấy thiệt là tử sử phùng sanh.

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi thứ Bốn Mươi Bảy

Ngũ đình chùy, Độ kim dùng phép

Sản Long trì, Chung hậu lâm bồn

Khi Chung hậu đi gần tới mé sông, ngó thấy chiến thuyền của Lưu Trinh giao chiến với Tiêu Mân bị hao gần phân nửa, trong lòng bối rối, không biết tính kế gì, bèn nói với Ngũ Ấn rằng:

- Như cẩu tử muốn sống thì truyền cho quân Sở lui ra, bằng không thì tính mạng chẳng còn.

Ngũ Ấn mắng lại rằng:

- Ta quyết liều mình vì nước, dầu có tan xương nát thịt cũng chẳng phàn nàn. Con xủ phụ, mi khéo nói lăng loàn, hễ đã làm đấng anh hùng thì chẳng khi nào sợ chết, mi có chém giết thì làm đi.

Chung hậu nổi giận mà rằng:

- Tại số mi muốn chết, chớ trách ta vô tình.

Nói rồi liền nắm hai chân Ngũ Ấn tét ra làm hai rồi tung lên trên không, tức thì rơi xuống thịt xương tan nát.

Lúc đó, vợ chồng Ngũ Tân nhào ra lăn khóc, Trang vương và mấy vị phu nhân khuyên giải giây lâu, Ngọc Nga mới tỉnh lại, lau nước mắt than rằng:

- Con ôi! Mẹ sanh được hai anh em con, cũng tưởng ra tài khuyển mã lập công cùng nhà nước để đền ơn dưỡng dục cho cha mẹ cùng thừa diêu nối giữ nghiệp nhà. Sách có chữ: Phụ tử chất môn thừa xủng mạng. Con ôi, tuy chưa hưởng tước lộc xe trăm cỗ, nhưng cũng để thơm tho tiếng ngàn năm, biết bao giờ cho thấy hơi tăm, mẹ mỏi mắt môn lư ỷ vọng.

Than rồi cầm đao lên ngựa rượt theo Chung hậu. Chung hậu liệu bề đem Tề vương với Yến Anh xuống ngựa không nổi, bèn niệm chú hô thần, đòi Phong bá tới bảo rằng:

- Nay vợ chồng ta đến đây dự hội kỳ bàn, vua tôi đều bị vây, có thuyền mà không xuống được nên phiền chư thần nổi gió lên đánh chìm các chiến thuyền của Tiêu Mân đặng giải vây cho Tề chúa.

Chư thần vâng lệnh, tức thì nổi gió kéo mây, cột buồm đều bay xuống

https://thuviensach.vn

nước. Chiến thuyền thảy đều tan bể nát, quan quân cũng bị chết trôi chết nổi, kẻ chìm thây, người tấp vào bờ. Tiêu Mân ngó thấy ngẩn ngơ, Ngũ Tân lại đốc quân vây phủ.

Chung hậu thấy chiến thuyền của Tiêu Mân tuy bị chìm, Lưu Trinh có thể đắc thắng nhưng vua tôi Tề vương cũng xuống thuyền không đặng, bèn biểu Điền Côn ở lại bảo giá, còn Liêm Thoại Hoa và Liêm Cang theo mình mà chiến phục Sở quân. Mấy người vâng lệnh xong rồi, Chung hậu đánh qua phía tây, Ngũ Tân lại đốc xuất mấy vị vương tức áp tới vây đánh Chung hậu tưng bừng.

Từ khi bày hội kỳ bàn, gây sự chiến tranh tới lúc này đã hai ngày hai đêm mà người không lìa giáp, ngựa chẳng hở yên, hết ngày tới đêm thảy đều mỏi mệt. Lúc đó Chung hậu chạy qua phía tây không nổi bèn trở ngựa qua phía đông, xảy gặp một viên nữ tướng, tay cầm Cang đao, mình cưỡi đào hoa mã, bèn hỏi rằng:

- Nữ tướng đó họ tên là gì?

Độ Kim đáp rằng:

- Ta họ Biện, tên Độ Kim, vợ của Đông Bình vương Liễu Cái. Như xủ phụ biết danh ta lợi hại thì xuống yên chịu trói cho rồi. nếu chấp nê chẳng ứng nghe lời thì ta sẽ bắt sống mà rửa hờn cho Vương điệt.

Chung hậu cả giận, hươi Định tề đao chém tới, Độ Kim cũng đưa đao gạt qua, hai người trăm hiệp xông qua mà cũng chưa biết ai thắng bại. Biện Độ Kim biết Chung hậu là một tay đao thương thuần phục, võ nghệ cao cường, dùng sức mà địch hoài e chẳng nổi, bèn sanh ra một kế giả chém bậy một đao, quay ngựa bỏ chạy dài. Chung hậu biết kế nhưng cũng giục ngựa đuổi theo. Khi Độ Kim ngó lại thấy Chung hậu đuổi đã gần tới liền niệm ít tiếng chân ngôn, liệng cây Ngũ đinh thần chuỳ lên trên không, tức thì thiên âm địa hôn, hoà quang túa ra muôn đạo. Chung hậu chẳng biết bửu bối ấy là vật gì, các tướng Tề thảy đều kinh hãi. Trong cơn nguy cấp không biết làm sao thoát thân, Chung hậu bèn ngửa mặt lên trời, vái cùng bà Lê San thánh mẫu.

Vừa lúc lão mẫu ngồi trên bồ đoàn sực nhớ lại vua Tề đi dự hội kỳ bàn, bèn biến ra một đạo kim quang bay thẳng tới Hoài Nam mà giải cứu. Khi Lão

https://thuviensach.vn

mẫu tới nơi dừng lại trên mây mà xem, thì thấy cây thần chuỳ đã gần đánh tới đầu Chung hậu, lật đật niệm thần chú thâu cây thần chuỳ vào trong tay mình rồi kêu Độ Kim bảo rằng:

- Ta vốn thiệt là Lê San thánh mẫu, chẳng phải loài yêu quái tà ma, nay tới đây cứu học trò ta, mày chẳng được trở ngăn đường xá.

Độ Kim nghe mấy lời đẳng đẳng trên mây như vậy, sự ngó lên thì thấy đám tường vân đã bay xa, mới nghĩ thầm rằng: Con xủ phụ này chưa tới số nên mới có Thánh mẫu cứu sanh. Nghĩ rồi lại giục ngựa tới đánh Chung hậu hơn trăm hiệp nữa mà sức cũng cầm đồng. Chung hậu mới nghĩ rằng: Nếu như mình cứ ở đây đánh với con này mãi sợ không ai bảo vệ Tề chúa chăng? Bèn quay ngựa lại mà chạy qua phía tây nam. Độ Kim cũng giục ngựa đuổi nà theo. Chung hậu liền dùng thế hồi đao chém trúng Độ Kim một đao trên óc tức thì té nhào xuống ngựa chết tươi.

Khi Chung hậu chạy qua phía tây nam rồi, lại gặp một viên nữ tướng chận đường mà đánh. Chung hậu xem tướng Sở gương mặt tợ hoa đào, nước da như bóng tuyết, mình cưỡi con bạch mã, tay cầm cây chĩa ba, bèn nói rằng:

- Bớ tướng Sở! Làm người phải biết thời thế mới gọi là thuận theo lòng trời, việc này cũng bởi tại nơi ai, chớ mỗ không mang lòng gây hoạ.

Công chúa đáp rằng:

- Ta là Ngân Hoa công chúa, vợ của Trần Giang vương, mày phải mau xuống ngựa đầu hàng, nếu trễ nải thì ta cho một chĩa ba phều ruột.

Chung hậu nổi giận hươi đao chém tới, công chúa cũng đưa chĩa đâm đùa, ba trăm hiệp chưa định hơn thua, Chung hậu liền ám thí tiên pháp, bèn thò tay vào trong túi áo lấy cái Âm dương kiểng ra chiếu ngang mặt công chúa hai ba lần mà không thấy linh nghiệm. Công chúa cười rằng:

- Bớ con xủ phụ, những đồ tà thuật đó có làm gì ta nổi?

Nói rồi hươi chĩa ba đâm liền, Chung hậu trở qua khỏi rồi cũng hươi đao chém tới. Hai người đánh nhau trăm hiệp nữa. Liêm Thoại Hoa lại giục ngựa tới mà trợ nguy. Công chúa nói:

- Mày là con nào dám tới đây cự địch.

Nói rồi cũng hươi chĩa ba đánh vùi một hồi. Chung hậu thấy có người giúp sức, mới nghỉ tay đặng giây lâu bèn niệm chú hô thần, bắt ấn chưởng tâm

https://thuviensach.vn

lôi tới đánh công chúa mà không thấy linh nghiệm, cũng trơ trơ. Công chúa cười mà rằng:
- Mày có phép gì nữa làm đi cho ta coi?
Chung hậu liền niệm chú Ngũ lôi, sấm sét vang trời, giống như lửa đốt. Công chúa đề phòng chẳng kịp, bị thần Ngũ lôi đánh té nhào xuống ngựa, hồn xuống âm ty. (Nguyên Ngân Hoa công chúa là Nguyệt sát tinh giáng thế, được 51 tuổi, nay bị tán mạng về tay Mão Đoan tinh là Chung hậu).
Lúc đó Trang vương với Ngũ Tân đứng trên gò cao quang chiếu, thấy công chúa bị Ngũ lôi đánh chết, trong bụng dường như dao cắt, liền phất cờ gióng trống giục quân đuổi theo. Chung hậu chạy tới phía nào cũng có Sở binh ngăn trở. Khi đánh vào trung dinh thì gặp Bạch thị Ngọc Nga là vợ của Ngũ Tân buông ngựa cự chiến. Lúc ấy, Chung hậu mắt đổ hào quang, té xỉu xuống đất. Ngọc Nga chạy lại muốn cắt đầu đem về dâng công, bỗng thấy hào quang muôn đạo thẳng xông, Ngọc Nga lòng đà khiếp sợ, mới đánh tay toán quẻ biết Chung hậu gần đẻ long nhi, số trời đã định rồi, nước Tề thì đương khi hưng thịnh, nếu ta chẳng cứu người nguy cấp sợ khi phạm tội với trời, bèn xuống ngựa bước tới kêu rằng:
- Chung nương nương lai tỉnh!
Kêu luôn ba bốn tiếng, Chung hậu mới mở mắt, nhìn thấy Ngọc Nga liền tạ ơn thứ tha chẳng giết mà rằng:
- Mong ơn phu nhân rộng lượng, cam đội tình ấy đời đời. Số là chẳng phải Ai gia muốn gây nên thù oán, bởi Trung hiếu vương lập hội kỳ bàn, vua tôi đều mắc tai nạn, muôn đội ơn phu nhân tha sát. Còn như sự công tử bị giết ấy cũng là tại nơi người. Ai gia đã khuyên giải hết lời mà công tử cũng một hai liều chết, vì công tử nhiều điều mắng nhiếc Ai gia làm việc vô tình, xin phu nhân tha cho Ai gia ra khỏi trùng vây, thì sẽ có ngày báo đáp.
Ngọc Nga nói:
- Hễ việc gì cũng đã có Hoàng thiên sớm định, chốn sa trường chẳng phải chỗ nói chuyện dài dòng, nay ta giả trá bại cho Nương nương đuổi theo, chờ ra khỏi trùng vây rồi sẽ lo phương thai sản.
Chung hậu cúi đầu tạ ơn rồi hai người cầm đao lên ngựa, giả đánh cùng nhau ít hiệp. Ngọc Nga giả thua chạy, Chung hậu giục ngựa đuổi theo.

https://thuviensach.vn

Quân Sở chẳng ai dám ngăn đường để cho Ngọc Nga chạy. Khi chạy được một đỗi xa chẳng còn ai ngó thấy, Ngọc Nga liền quay ngựa về dinh an nghỉ.

Còn Chung hậu ra khỏi trùng vây, rồi một mình một ngựa ngó bốn phía chẳng thấy nhà cửa xóm làng. Đi vừa tới một cụm rừng kia, bụng đau quặn bèn xuống ngựa ngồi ngay gốc cây cổ thụ. Vừa mới ngồi nghỉ an, bỗng ngó thấy có một tấm đá hình như cái bia có chạm ba chữ lớn Sản Long Trì rõ ràng. Chung hậu nghĩ rằng: Ấy là ý trời xui khiến, biểu ta sanh tại chỗ này. Kế bụng đau như cắt, bèn nhắm mắt cắn răng mà chịu, bỗng thấy Thổ thần và các vị Trì nhựt, Công tào tới tâu rằng:

- Nay chúng tôi vâng lệnh Ngọc đế, đưa Kim Sĩ Long giáng phàm.

Một hơi giấc điệp mơ màng, đã sanh đặng một vị hoàng nam Tề quốc. Chung hậu vừa mở mắt thì đã sanh rồi, bỗng cơn luỵ ngọc tuôn rơi, đồ y phục một mảnh không có. Trời làm mùng, đất làm nệm, vừa chừng khu giao tý canh ba, càng nhìn con càng xót xa, tủi phận trẻ khóc oà và than thở rằng: Phải chi ở nơi cung điện, thiếu gì cung nga thể nữ, lại ê hề sản phụ ổn bà, nay tới Hoài Nam đi địa khai hoa, cám cảnh nỗi lìa cha cách mẹ. Biết ngày nào mẹ con gặp mặt hay là tới lúc đại hội Trường giang chăng. Lúc ấy trống triều lâu nhặt thúc, gà đã gáy tan canh, mới cởi áo và cắn máu đầu ngón tay, viết tờ huyết chiếu rằng:

„Tháng Nhâm Tuất trong năm Mậu Ngọ, tiết Trùng dương sau độ năm ngày, Vương phụ vốn hiệu là Tề Tuyên, còn mẫu hậu là Chung Vô Diệm. Tới Hoài Nam kỳ bàn đại hội, sanh ra tại Sản Long Trì, Điền Đơn là con của vương nhi, nối cơ nghiệp cho Điền gia tông tổ. Như phần có quang sanh môn hộ, thì sẽ gặp lương nhân đem về bảo dưỡng lớn khôn, nếu như ông cha chẳng tích đức cho nhi tôn, gặp beo cọp chẳng toàn tánh mạng“.

Chung hậu viết xong huyết chiếu gói lại tươm tất, rồi cắn nhau rún cho con, cởi áo nhung bào ra mà ủ con nằm lại đó, than khóc một hồi thì trời vừa sáng, xảy nghe gió thổi lao xao như tiếng quân reo ó dậy. Chung hậu lật đật cầm đao lên ngựa, vừa đi vừa ngó lại chỗ Sản Long Trì, biết bao nhiêu đoạn thảm tình ly, con với mẹ bắc nam đôi ngả.

Nói về Trung Hiếu vương sáng ngày ấy thăng trướng, tra điểm chúng

https://thuviensach.vn

tướng, lựa ba ngàn quân dũng sĩ đều cho cầm đoản đao và bảo:
- Nằm sải ra giữa đất hễ thấy ngựa vợ chồng vua Tề và các tướng Tề đi qua thì chém cho què cẳng ngựa.
Các tướng đều vâng lệnh làm y như kế. Còn Liêm Thoại Hoa đêm ấy suốt cả đêm đi kiếm Chung hậu, tới sáng ngày mới gặp, vừa quày ngựa trở về thì thấy quân Sở nằm liệt ra đầy đất, không biết là sự gì. Chung hậu bèn kêu Thoại Hoa thối lui lại và nói rằng:
- Nếu vương tức xông pha thì bị ác kế của Ngũ Tân đó.
Nói rồi liền niệm chú hô thần, đòi Võ sư tới mà bảo rằng:
- Nay Ai gia tới Hoài Nam bị vây, mắc kế của Ngũ Tân, tuy làm ra thời ở dạ bất nhân, nếu chẳng làm mưa thời làm sao cho bảo toàn tánh mạng.
Bốn vị Long thần vâng lệnh tức thì nổi gió làm mưa, trong giây lát nước chảy bằng đồng, quân Sở chết trôi như kiến. Vua tôi nước Sở thấy vậy như điên như dại, bèn nghĩ: Sách có chữ Hại nhân, nhân hại, cớ sự này cũng tại nơi ta. Kế đó, xảy có một viên lão tướng bước ra thưa rằng:
- Tôi xin đi bắt vợ chồng vua Tề trả thù cho huynh trưởng.
Ngũ Tân cũng dặn dò phải cho cẩn thận. Huỳnh Mậu cúi đầu vâng lệnh, tay cầm cây hoạ kích, thót lên lưng ngựa, xông ra đón đường. Chung hậu vừa muốn giao phong thì Liêm Thoại Hoa tâu rằng:
- Sá chi đồ vô danh tiểu tốt mà nhọc sức Quốc mẫu ra tay.
Nói rồi liền hươi đao tới hỏi rằng:
- Bớ tướng Sở, tên họ là gì?
Tướng Sở đáp:
- Ta tên là Huỳnh Mậu, chức là Tiền bộ tiên phong, anh ta là Huỳnh Nhung, đã lầm tay Vô Diệm. Nếu như mi biết chuyện, hãy kêu con xủ phụ ra đây.
Thoại Hoa nói:
- Mi là thằng tiểu tốt, Chung hậu có giết cũng dơ tay, mau mau đưa cổ lại đây, đặng cho ta rước về địa phủ.
Huỳnh Mậu cả giận, hươi cây hoạ kích đâm liền. Kẻ đao người kích đánh hơn ba trăm hiệp. Huỳnh Mậu liệu bề cự địch không nổi, quày ngựa bỏ chạy. Thoại Hoa cũng giục ngựa đuổi theo và hét lên một tiếng nói rằng:
- Cẩu tặc chạy đâu cho khỏi.

https://thuviensach.vn

Nói dứt lời thì đao đã chém trúng đầu Huỳnh Mậu nát óc chết tươi. Quân Sở áp tới cướp thây đem về trại. Trang vương khóc ngất một hồi, Ngũ Tân liền bước tới khuyên giải.

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi thứ Bốn Mươi Tám

Thế cùng quẫn, Ngũ Tân bị bắt

Đặng toàn thắng, Chung hậu ban sư

Nói về Ngũ Tân thấy Trang vương thương tiếc Huỳnh Mậu, thì bước tới tâu rằng:

- Xin chúa thượng an lòng để ngu thần xuất trận, bắt con xủ phụ mà trả thù cho Huỳnh tiên phong.

Tâu rồi bèn tuyền bảy vị phu nhân y theo phương hướng mà mai phục, sắp đặt xong rồi, cầm thương lên ngựa thẳng ra trước trận kêu rằng:

- Bớ Chung xủ phụ, có Trung hiếu vương ở đây, nay ta quyết sanh tử với mày, mà rửa hờn cho mấy tướng.

Chung hậu thấy Trung hiếu vương tới trận thì cả mừng đáp rằng:

- Ngũ vương gia sự khổ chiến này chẳng phải Ai gia đề binh phạt Sở, tại nhà ngươi lập ra hội kỳ bàn, mong lòng thâu đoạt Tề quốc giang san, nên mới mời vợ chồng Ai gia phó hội Vọng giang lầu mười tầng cao vọt, binh tướng đều mai phục bốn bên, bởi tại ai làm sự chẳng nên, trên đầu có tam quan soi xét, sao vương gia không biết nghĩ, ông cha trước lên đồng cử đỉnh, Sở với Tề hoà hảo anh em tới bây giờ làm việc khuy tâm, cũng tại nhà ngươi gây đầu mối hoạ. Vậy hãy nghe Ai gia mà bãi binh đi thời khá để làm chi sanh sự, sự sanh, nước tới trôn chớ trách mỗ bạc tình, dầu nhà ngươi có cánh cũng lên trời không nổi.

Ngũ Tân nghe mấy điều nổi giận, hươi ngân thương đâm tới. Chung hậu cũng đưa đao ra đỡ, đánh hơn một trăm hiệp, Chung hậu lại nói với Ngũ Tân rằng:

- Xin vương gia bớt giận, cho vợ chồng Ai gia về nước, thì cảm ơn ngàn đời.

Ngũ Tân nói:

- Con xủ phụ này đừng có khoe tài múa miệng, ta với mày quyết một mất một còn.

Hai người lại đánh vùi với nhau, hơn hai trăm hiệp nữa, cây đao chẳng rời

https://thuviensach.vn

tay, người không lìa ngựa, thế như cưỡi cọp, dầu muốn xuống cũng khó long. Sách binh thơ có nói: Cường giả trí thủ, nhược giả lực gia, để dùng kế mà bắt Ngũ Tân, vợ chồng mới về nước đặng. Nghĩ rồi lại đánh với nhau một hồi nữa, hai ngựa giao kề, đao thương rang rảng. Chung hậu liền dùng thế hồi mã, quay lại sau lưng chụp lấy nhung bào của Ngũ Tân, một tay giở hỏng lên để nằm ngang trên lưng ngựa. Lúc đó Sở Trang vương ngó thấy kinh hồn, bảy vị phu nhân cũng đều thất vía! Vợ của Ngũ Tân là Ngọc Nga cũng giục ngựa đuổi theo tiếp cứu mà không kịp, bèn quày ngựa về dinh, tâu với Trang vương rằng:

- Xin Chúa thượng truyền lệnh thâu binh, cho chồng tôi khỏi lâm hoạ.

Trang vương khuyên giải rằng:

- Vương tẩu chớ bi thương, Trẫm nhờ công cán của Vương huynh rất nhiều, mới giữ an vạc cả, như nay Ngũ vương huynh còn thì trẫm cũng còn, bằng Ngũ vương huynh có bề gì thì Trẫm sống sao cho nổi. Thôi để sai một người qua cầu khẩn với Chung nương nương, chịu nhận Tề làm thượng bang, Sở quốc tấn cống xưng thần, sáu năm bồi thường cống lễ.

Ngọc Nga nghe vua phán cả đẹp! Cầm lệnh tiễn phát ra, rao tam quân chúng tướng, không ai được ngăn trở. Bởi cớ ấy Chung hậu mới thoát khỏi trùng vây.

Khi ấy Chung hậu đi đặng thong thả, quân Sở chẳng một ai dám cự đương, vừa gặp Tuyên vương và các tướng Tề thì mừng rỡ khôn cùng. Chung hậu khi ấy mới hỏi Ngũ Tân rằng:

- Ngũ vương huynh bữa nay đã chịu đầu Ai gia hay là chưa, bằng không để ta cho một đao biết mặt.

Ngũ Tân mắng lại rằng:

- Con quỉ Dạ xoa, mày đã bắt được tao, chém giết gì tự ý, ta là một đứa trung thần miêu duệ, có lẽ đâu đi hàng phục con đàn bà.

Dứt lời bèn nói lớn nữa rằng:

- Sao, mấy vị phu nhân ở đâu? Không tới phân thây con xủ phụ này muôn đoạn.

Chung hậu cũng làm thinh, truyền cho chúng tướng mau lui binh về Phong Ma lãnh. Khi Tề vương với Chung hậu cùng các tướng về tới dinh trại

https://thuviensach.vn

mình, Liêm Pha ra nghinh tiếp, Chung hậu an ủi rằng:
- Liêm soái miễn lễ, Ai gia nhờ có nguyên soái coi giữ dinh trại nơi đây bền vững, mới bắt Sở bang hàng phục đặng.
Liêm Pha tạ ơn xong, Chung hậu lại truyền cho đao phủ quân, đè Ngũ Tân xuống, lột hết khôi giáp và bẻ nát cái ngọc đài đi, trói chặt lại rồi bỏ ngồi ở dưới đất.
Nói về Trang vương dẫn theo ít muôn binh và bảy vị phu nhân cùng văn võ bá quan đi tới Tề dinh chịu tội, không dè đi vừa tới Đơn phụng lãnh, Điền Năng với Liêm Ấn tưởng là truy binh, tức thì truyền quân hoả pháo bắn vãi ra như mưa, quân Sở chết đà vô số. Trang vương truyền cho các tướng thảy đều xuống ngựa, thông báo vào Tề dinh. Quân kỳ bài vào tâu lại cho Tề vương và Chung hậu hay, Chung hậu mới nghĩ rằng: Ngũ Tân là một vị lương đống bên nước Sở và lại là tướng tâm phúc của Trang vương, để ta làm sỉ nhục cho nó biết tay, kẻo nó hay khoe tài múa mỏ. Nghĩ rồi bèn truyền cho đao phủ quân, dẫn Ngũ Tân ra trước dinh, hai bên gươm giáo sáng ngời, Ngũ Tân lòng không run sợ, cứ đứng sững không quỳ, quân sĩ hai bên khuyên rằng:
- Chúa thượng và Quốc mẫu ngồi ở trên trướng sao nhà ngươi không quỳ xuống chịu tội đi cho khỏi chết.
Ngũ Tân nạt và nói rằng:
- Bây là đồ tiểu súc, biết chi dám nói tới việc ta, lúc ngày thường ta biết thiên hạ quỳ ta, chớ ta thì chẳng biết quỳ ai hết.
Nói rồi lại kêu tên Chung Vô Diệm mắng rằng:
- Bớ con Chung xủ phụ, ta là một đấng anh hùng đội trời đạp đất, có lẽ đâu đi chịu quật hạ với con đàn bà, xưa nay uý tử bất anh hung, mặc ý mày lăng trì xử tử.
Chung hậu nổi giận mà rằng:
- Ta đã đôi ba phen khuyên dỗ, nhà ngươi lại sỉ mạ nhiều lời. Ngự lâm quân! Dẫn ra pháp trường chém quách cho rồi, còn Điền Côn ở đâu, con mau cầm lệnh đi ra giám trảm cho mau.
Đông lộ vương vâng lệnh, cầm thương lên ngựa dẫn theo ba ngàn quân Ngự lâm, phát ba tiếng pháo, trói gô Ngũ Tân lại, khiêng ra nơi pháp

https://thuviensach.vn

trường. Khi vua tôi nước Sở mới đi tới núi Đơn Phụng, bị Điền Năng với Liêm Ấn, dùng hoả pháo bắn thối lui, mới sai người đi vào thông báo bên Tề dinh, người hãy còn đứng bên núi đợi tin, xảy nghe tiếng pháo nổ vang trời, ngó qua dinh Tề, thấy có một đạo quân, đi trước có một cây cờ trắng, nhìn kỹ lại mới biết là dẫn Ngũ Tân đi chém, Trang vương hoảng kinh, hỏi rằng:

- Triều thần ai dám tới dinh Tề, cầu xin đưa đồ báu ngọc mà chuộc tội cho Ngũ vương huynh chăng?

Vừa dứt tiếng xảy có một viên lão thần bước ra lãnh mạng. Trang vương cả mừng xem lại người ấy tên là Thân Tự, làm chức Tể tướng đã hai triều vua, thiệt một vị lương đống bên nước Sở. Trang vương mới dặn rằng:

- Khanh hãy qua dinh Tề, tâu cùng Tuyên vương với Chung quốc mẫu hay, nói rằng: Ai gia xin gởi lời nhường nước Tề làm thượng quốc, nước Sở xin cống thần, cùng dâng đồ châu báu chuộc tội cho Ngũ Tân. Nhưng khanh qua đó nói đắt lời, chừng trở về Trẫm sẽ ban trọng thưởng.

Thân Tự vâng lệnh lên ngựa, thẳng tới dinh Tề ra mắt Điền Năng, tỏ các sự tình, kế Trang vương cũng sai người đệ những đồ cống lễ tới nữa. Điền Năng mới sai kỳ bài quân, tới quan Chánh ty, biểu tâu cho vua hay. Chung hậu cả mừng liền sai quân cầm cây lệnh tiễn tới pháp trường nói với Điền Côn, hãy khoan chém Ngũ Tân, rồi lại sai quân Ngự lâm ra đòi Thân Tự vào ban hỏi. Khi Thân Tự tới trước Huỳnh la trướng, quỳ lại tung hô xong rồi, tâu rằng:

- Nay ngu thần vâng lệnh Quốc vương, đem đồ châu báu tấn cống, cầu xin tha tội cho Ngũ Tân, Sở bang chịu xưng thần, ngàn năm cũng minh tâm khắc cốt.

Chung hậu đáp:

- Việc đó chẳng phải Ai gia gây hoạ, vì Ngũ Tân dấy động đao binh, bây giờ thì phân da xẻ thịt cũng ưng, phiền Thừa tướng về tâu với Sở vương hay, Ai gia chẳng dám nhận các đồ cống lễ.

Thân Tự nghe nói hỡi ôi, không biết nói làm sao nữa cho đắt lời, đương lúc bối rối như tơ vò, xảy thấy quân kỳ bài vào tâu rằng:

- Có Bạch thị phu nhân tới xin ra mắt Nương nương.

https://thuviensach.vn

Chung hậu nghĩ thầm rằng: Ta hồi khai hoa kết quả, có mang ơn Bạch thị Ngọc Nga, như lúc đó người cố chấp chẳng tha, thời mẹ con sao cho toàn tánh mạng. Nghĩ rồi bèn sai Liêm Thoại Hoa ra trước quân môn, mời Bạch thị phu nhân vào. Ngọc Nga đi theo Thoại Hoa, thẳng tới Huỳnh la trướng ra mắt Tuyên vương với Chung hậu xong rồi. Chung hậu hỏi:

- Chẳng hay phu nhân tới đây có việc chi chăng?

Ngọc Nga tâu:

- Vì chồng tôi gây ra hoạ hoại, làm cho phạm tội với Nương nương, nay Quốc vương tôi đã biết sự lỗi lầm, nên mới sai Thân Tự đưa đồ tấn cống, xin Nương nương mở lòng giảng trọng, tha cho chồng tôi khỏi làm quỷ không đầu, trước là hai nước hoà hoả cùng nhau, sau nữa sanh dân khỏi lầm cơn đồ than.

Chung hậu đáp:

- Tội Ngũ Tân đã dư muôn chết, xin vương thơ nay khá an lòng, như nay mà vương thơ đã tới đây nói với Ai gia mấy lời như vậy, thời Ai gia có lẽ đâu từ chối. Ai gia xin vâng lời vương thơ, chịu tha bề tử tội, còn như tội sống thì phải hành hình, xin vương thơ hãy về trước dinh, tâu lại cho Trang vương hay mọi lời sau trước.

Ngọc Nga cả mừng đáp tạ, bèn từ biệt vợ chồng Chung hậu, rồi lên ngựa chạy bay về dinh mình thông báo cho vua hay:

Kế đó Chung hậu truyền cho Yến thừa tướng tra điểm lương tiền và những đồ cống lễ xong rồi, mà chưa thấy hàng biểu. Yến Anh trở về tâu lại, Chung hậu nói:

- Chưa có cũng không hại gì, để tha Ngũ Tân về sẽ hay.

Nói rồi liền truyền quân kỳ bài cầm lệnh tiễn tới biểu dụ cho Lưu Trinh hay, đừng giao chiến với Tiêu Mân nữa. Kế giây lát, Điền Côn dẫn Ngũ Tân trở về phục chỉ. Khi Ngũ Tân tới trước quân trướng, hai mắt cứ ngó Chung hậu lườm lườm, đứng hoài mà không chịu quỳ, lại thấy Thân thừa tướng tới nói:

- Trang vương sai tôi dâng biểu hàng đầu và đưa những đồ châu báu, đặng chuộc tội cho vương gia, sao vương gia không quỳ lại tạ ơn, cứ đứng hoài làm chi như vậy?

https://thuviensach.vn

Ngũ Tân nghe nói cả giận mắng rằng:
- Lão già này khéo nói vấy, Ngũ Tân này là một thằng có danh. Sách có câu Uý tử bất trung thần, dầu có chết cũng lưu danh thiên cổ.
Chung hậu nghe Ngũ Tân mắng Thân Tự như vậy, tức thì nói lớn rằng:
- Đồ nghiệt súc, ta tha giết mà chẳng biết ơn, nay vua nhà ngươi đã dâng biểu xưng thần, còn ngươi cứ quật cường theo tánh cũ. Ngự lâm quân đưa nó ra trước quân môn đánh đòn đủ bốn chục.
Quân Ngự lâm vâng lệnh dắt Ngũ Tân ra đè sấp xuống khảo đủ bốn chục côn, Thân Tự quỳ xuống tâu rằng:
- Nương nương đã có tâm mà tha giết, thời đánh đòn cũng chẳng ích gì, xin Nương nương hãy nể thể diện cho Trang vương, bởi vì có Bạch thị đã tới đây thú tội.
Yến Anh thấy vậy cũng giả bộ kêu nài mà xin giùm cho Ngũ Tân. Chung hậu nói:
- Ai gia cũng vị tình hai khanh mà tha đánh chết cho Ngũ Tân, nhưng bây giờ tha nó về thì nó còn sanh sự nữa. Ai gia phiền Thân thừa tướng về tâu lại cho Trang vương hay, mau đưa hàng biểu tới đây bằng không thì ta sẽ đạp đổ thành trì Sở quốc.
Thân Tự cúi đầu tạ ơn, kế đó Chung hậu lại truyền cho Ngự lâm quân đuổi Ngũ Tân đi ra khỏi cửa. Ngũ Tân mắc cỡ, cúi đầu đi một nước. Tới Đơn Phụng lãnh, Liêm nguyên soái cũng biết Chung hậu tha Ngũ Tân về, đi cùng với Thân thừa tướng nên chẳng hỏi tra việc gì. Lúc đó Ngũ Tân hai chân đau quá, nên đi không nổi, bèn ngồi xoà xuống đất nói với Thân Tự rằng:
- Chúa thượng làm gì thấp mưu quá vậy? Một mình ta chết, cũng chẳng đủ hại gì Sở bang, sao lại đưa đồ kim ngân châu báu mà chuộc ta về làm chi, khiết ta mặt chẳng ngó đặng hàng triều thần, thôi lão tướng để ta chết đây cho khuất mặt.
Thân Tự khuyên giải rằng:
- Như vương gia có sự gì sai thất, chắc Chúa thượng cũng chẳng sống ở đời, vả lại binh gia thắng bại cũng là việc thường, hãy ẩn nhẫn mà mưu toàn kế khác.

https://thuviensach.vn

Khi hai người đang ngồi đàm đạo với nhau xảy thấy quân vương đưa khôi giáp, thương mã tới trả lại cho Ngũ vương gia. Hai người đứng dậy, lãnh các đồ rồi Thân Tự đỡ Ngũ Tân lên ngựa mà đi. Ngũ Tân lên ngựa rồi, càng đau càng giận, chỉ mặt Điền Côn mà nói rằng:

- Nay con xủ phụ đánh ta bốn chục trượng, thù sâu tợ biển, oán chất bằng non, như ta có chết đi mới quên cái thù này, cũng có ngày kia ta bắt đặng nó, cứ một roi thì ta trả cho nó mười roi kẻo để nó quen thói làm nhục tôi công thần nước Sở.

Cha con Liêm Pha, Điền Côn và Điền Năng thấy vậy tức cười mà cũng không trả lời, Ngũ Tân liền bắn lại ba mũi tên, rồi theo Thân Tự về tuốt Hoài Nam dinh trại.

Nói về Sở Trang vương ngồi đợi tin Ngũ Tân, chưa biết kiết hung lẽ nào, vua tôi đang ngồi lo bấn ruột, xảy đâu thấy quân kỳ bài vào báo rằng:

- Thân thừa tướng và Trung Hiếu vương đã về tới.

Trang vương mừng rỡ không cùng, liền bước ra khỏi hành dinh tiếp rước, Ngũ Tân đi tới nơi, quỳ xuống tâu rằng:

- Mạt tướng bất tài thất cơ lâm phải tay con xủ phụ, làm trai như vậy xấu hổ biết là dường nào, đã mong ơn Chúa thượng đưa bạc vàng mà chuộc ngu thần về, lại phiền Chúa thượng xuất dinh nghinh tiếp, tội ngu thần đã dư muôn thác.

Trang vương nói:

- Dẫu cho hết bạc vàng trong nước, thời Trẫm cũng chẳng tiếc gì, miễn chuộc tội cho đặng vương huynh, gặp mặt nhau cũng đành lòng dạ.

Ngũ Tân cúi đầu lạy tạ, rồi day lại nói với bảy vị phu nhân rằng:

- Ta có một cục máu nóng, nhiệt huyết còn để lại bên dinh Tề, thề có Vô Diệm thời chẳng có Ngũ Tân, quyết dạ chẳng một trời chung đội.

Trang vương nói:

- Vương huynh đừng vội nói, việc đó để về sau, chờ tu binh mã có dư, sẽ cùng con xủ phụ quyết một phen sanh tử, năm sau tiết xuân thiên hoà phú, đánh Lâm Tri cũng chẳng muộn chi, vương huynh hãy về tịnh dưỡng một khi, rồi ta sẽ kiến cơ nhi động.

Ngũ Tân tâu:

https://thuviensach.vn

- Tôi giận con xủ phụ thái thậm, dầu có bắt đặng tôi mà chém đi cũng ưng, chớ không lẽ làm nhục lãn quốc công thần, đánh cho tới tan da nát thịt, chờ tới xuân tôi sẽ đại hưng binh mã, tới Lâm Tri bắt cho đặng con xủ phụ mới thoả tấm lòng.

Trang vương nghe nói cả mừng, bèn truyền cho quan Chánh ty đem binh sách mà tra xét lại thì thấy chết hết ba viên thượng tướng, một viên nữ tướng, hai trăm tám viên cạnh tướng, binh lính hơn hai mươi vạn. Trang vương xem rồi, thương tiếc vô cùng:

- Từ thuở nay trăm dặm giao phong chưa có lúc nào mà hao tàn đến thế.

Nói rồi rơi luỵ dầm dề, kế truyền chúng tướng thâu binh rút về thành Hoài Nam mà an dưỡng, chờ tới năm tới sẽ hay. Ấy là việc sau.

Đây nói về Chung hậu khi đang ngồi trên Huỳnh la trướng nghị luận việc binh, xảy thấy Điền Năng tay cầm ba cây tên bước tới, mà tâu thuật lại những lời Ngũ Tân nói cho Chung hậu nghe. Chung hậu nổi giận lôi đình mắng rằng:

- Đồ súc sanh! Ta tha giết cho nó, mà nó không biết ơn để ta thẳng tới Hoài Nam bắt nó đánh thêm cho biết mặt.

Yến Anh khi ấy tâu rằng:

- Xin Nương nương bớt giận, việc ấy vốn thiệt không nên, hãy để Ngũ Tân sống lại nhất niên, tới lai xuân sẽ hỏi hàng thơ mà thảo tội, trước đã khỏi chư hầu chê nói, sau lại thêm sư xuất hữu danh. Bây giờ đây phải tựu kế thâu binh, sách có chữ: Mạt truy cùng khấu.

Chung hậu gật đầu khen phải, kịp truyền Ngự lâm quân dọn tiệc yến diện, Liêm Thoại Hoa rót rượu dâng lên, Chung hậu kính mời cha con Liêm Pha công khó. Cha con Liêm Pha cúi đầu lạy tạ, chúc Tề triều phước lộ thiên niên, vui tôi đều vui vẻ say mèm, tướng sĩ cũng vầy đoàn yến lạc. Kế quân kỳ bài vào báo rằng:

- Sở chúa đã triệt binh về nước, Vọng giang lầu đã phá nát như đất bằng. Một lời tấu với cửu trùng, xin Nương nương hạ lệnh.

Chung hậu ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói rằng:

- Sao không thấy qua dâng hàng biểu, làm phép chi trị nó bây giờ?

Yến Anh lại tâu rằng:

https://thuviensach.vn

- Ngu thần hôm qua có xem thiên tượng, thấy Đông Tề có một hắc khí xông lên, Quốc mẫu đà phải chịu tai khiên, đao binh lại bốn bên phong khởi, xin mau mau ban sư về nước, chẳng nên chậm trễ ở chốn này.

Chung hậu chuẩn tâu, rồi truyền lệnh cho chúng tướng bạt trại thâu binh về nước.

Ba quân nghe tin thâu binh đều mừng rỡ, reo ó vang dậy, khi nên trời cũng chiều người biết đâu nỗi nhân duyên hoạ phước. Nếu Tuyên vương chẳng có Chung hậu thì làm sao lập được bá nghiệp nước Tề, vui tình quân sĩ thoả thuê, đi ít ngày vừa tới Triệu, Tề giao giới. Xảy thấy quân Chánh ty tâu lại rằng:

- Có sứ thần của công chúa Yên Đơn.

Chung hậu truyền chỉ cho vào, sứ thần tới trước hành dinh mà triều bái tâu rằng:

- Tôi tên là Cao Thần Võ, phụng mạng dâng biểu văn cầu cứu Tề trào, xin Quốc mẫu nương nương xem xét.

Yến Anh liền lấy biểu văn dâng lên. Tuyên vương và Chung hậu xem một hồi lâu, mới biết từ lúc phân biệt đã gần bốn năm chẵn, vì Tử Chỉ có người vợ tên là Hồ Tuý Vân, lập ra một cái Hỗn thiên trận. Vương điệt là Điền Thương cũng bị khốn, còn tam quân không biết hao tốn là bao nhiêu. Chung hậu xem rồi ruột đau như dao cắt, bèn đứng dậy tâu với Tuyên vương rằng:

- Nay gian thần Yên quốc là Nguỵ Vân Anh ỷ vợ nó tinh tà thuật, lập ra Hỗn thiên ác trận, làm cho vương điệt đà bị khốn hôm nay, Chúa công toan liệu lẽ nào, cho thần hậu an lòng giao kết.

Tuyên vương nói:

- Nay rồi việc Hoài Nam phó hội, binh mã đang mỏi mệt hư hao, như ngự thê muốn đi qua giúp công chúa Yên Đơn, thời ngày nào được an thân ngọc thể?

Chung hậu lại tâu rằng:

- Thần hậu với công chúa đã kết làm chị em, tình chi giao nghĩa trọng ngàn non, như nay công chúa có sự nguy cấp mà sai sứ tới đây thì thần hậu cũng phải nhớ lời thề thủa trước.

https://thuviensach.vn

Tuyên vương nói:
- Ngự thê chẳng từ lao khổ, muốn cho trọn nghĩa chị em, mặc lòng gối vác ôm yên, cho phỉ dạ kết nguyền sơn hải.
Chung hậu cả mừng, liền quay lại hỏi quân Chánh ty rằng:
- Đây là địa phận nước nào?
Quân Chánh ty tâu:
- Đây là nơi tam kỳ lộ, bên kia nước Triệu, bên này nước Tề.
Chung hậu liền đòi cha con Liêm Pha tới, ban thưởng một ngàn vàng, một ngàn đài bạc và mấy ngàn cây gấm nhiễu mà đền ơn công khó, nhờ giúp sức mới đặng trở về nước. Cha con Liêm Pha lãnh lấy các món, lạy tạ Tuyên vương và Chung hậu xong, cha con mới phân binh mà trở về Hàng Đan an nghỉ. Kế đó Chung hậu lại kêu Yến Anh và Trang Bạo dạy rằng:
- Thống lãnh ngự lâm quân bảo giá trở về Lâm Tri, còn biểu vợ chồng Điền Côn tuyển lấy mười muôn binh cường tráng để đi qua Yên bang giải cứu nạn nghèo.
Sắp đặt xong rồi dọn tiệc tiễn hành, vợ chồng rơi luỵ phân tay, một đằng về Lâm Tri Hỗn hải, một đằng tới giải cứu Dịch Châu, biết bao nhiêu muôn thảm ngàn sầu, ba tiếng pháo phân nhau hai ngả.

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi thứ Bốn Mươi Chín

Mạnh Như nhân mộng kiếm con Rồng,

Chung hậu nhờ thầy trừ chị Cáo.

Đây nhắc lại khi Chung hậu sanh Điền Đơn tại Sản Long Trì có viết huyết chiếu và cởi chiến bào ra ủ xong xuôi, rồi để nằm tại cái hầm, chư vị thánh thần và Trị Nhựt Công Tào ở đó canh giữ từ lúc ban mai cho tới tối.

Lúc ấy tại xứ Hoài Nam có vợ chồng Mạnh Như, gia tư phú hữu, chồng đã năm mươi sáu tuổi, vợ cũng quá năm mươi ba mà chưa có con nối dõi, vợ chồng cũng phiền muộn đêm ngày! Lời xưa có nói: Của tại trời, con tại số, cũng có kẻ đất ruộng đồng liên thiên mẫu, bạc tiền chất đầy chật trong ngoài, một mai kia nhất đáng vô thường, cám cảnh nỗi hương tàn khói lạnh. Vợ chồng đương lúc buồn rầu than thở với nhau, trời đã quá canh hai mà không hay, xảy nghe trên lầu trống điểm, Vương thị mới nói với Mạnh Như rằng:

- Phu quân hãy nghỉ an giấc điệp, ngày mai lo việc sanh nhai, để tôi kiếm vợ bé cho một hai người, hoạ may có nam nhi kế hậu.

Nói rồi vợ chồng dắt tay vào phòng an nghỉ. Vừa khi giấc ngủ mơ màng, bỗng thấy thần nhân ứng mộng rằng:

- Ta là thần Công Tào Trị Nhựt, tới mách bảo sự vân vi vì Tề triều Chung hậu tới đây, mới sanh sản long nhi thái tử tại Sản Long trì, ngự huý gọi là Điền Đơn. Vợ chồng người hãy đem về dưỡng dục thành nhân, ngày sau người sẽ đền ơn đáp nghĩa, nếu nhà ngươi chẳng nghe lời ta dặn bảo, thời e có tội với Thiên tào. Vợ chồng tỉnh dậy cho mau, ta kíp mau trở lại Thiên đình.

Nói rồi đi liền, bỗng gió đâu chạm bức mành mành, Vương thị mới giật mình thức dậy, kêu Mạnh phu quân mà thuật lại các lời chiêm bao. Mạnh Như nói:

- Sự ấy cũng rất kỳ, ta cũng nằm thấy điềm chiêm bao như vậy.

Vợ chồng cứ ngồi đàm đạo, không biết lời thần nhân mách bảo như vậy, mà tin chân giả lẽ nào, vợ chồng đều vái Phật cầu Trời, xin ngày mai tới đó cho

https://thuviensach.vn

quả như lời sở mong. Kế đâu giây lát trời đã hừng rạng đông, Mạnh Như kêu gia nhân thức dậy, thắng ngựa vừa xong, bèn từ biệt phu nhân thẳng tới Hoài Hà một nước. Tới nơi thấy non nước hữu tình, một bầu như vẽ, ngọn sóng lao xao dờn sắc bích, nghe như đàn nhạc phủ tiên gia, trên non inh ỏi tiểu ca, cũng chẳng khác thái hoà phong vân! Vừa đi vừa nhìn và kiếm, chẳng thấy có hơi tăm. Mạnh công mới trách lầm than hay là quỉ thần nói láo. Còn đang mắt nhìn điên đảo, bỗng nghe tiếng khóc khổ a, khổ a! Mạnh công tìm kiếm gần xa, thấy ủ một đống để nằm dưới hố. Chân lập cập lòng càng mừng rỡ, hai tay thò vội đỡ ẵm liền, thót lên lưng ngựa băng miền, thẳng về tới nhà một nước.

Khi Mạnh công về tới nhà xuống ngựa, thẳng vào phòng đưa Điền Đơn vào cho Vương thị và thuật lại các chuyện đi tìm kiếm ở trên Sản Long trì. Phu nhân xem thấy Điền Đơn mặt vuông tai lớn, khí tượng chẳng phải là người thường, vợ chồng mới bàn luận với nhau rằng:

- Giả làm bộ con mình mới đẻ.

Mạnh công ưng dạ, giả lăng xăng líu xíu và nói:

- Bữa nay phu nhân sắm sửa lâm bồn.

Kế giây lát có tiếng con nít khóc, nội nhà ai cũng lấy làm lạ, không biết thai nghén hồi nào hay là Hoàng thiên chẳng phụ người lành, ông cha có âm đức để dành cho con cháu chăng? Kế đó Mạnh công truyền gia nhân đốt hương đèn bái tạ tổ tiên, tiếng đồn khắp xa gần già trẻ.

Qua được ba ngày mở tiệc đãi đằng những người cố hữu thân bằng, đều đi tới vui mừng chúc hạ. Tiệc vừa mãn mặt trời gác núi. Mạnh công mới bước tới nội phòng, thấy phu nhân ẵm con trong lòng, ngó như thể hình dung buồn bã. Mạnh công hỏi:

- Việc chi mà mày hoa ủ dột, hay là mụ chẳng muốn nuôi con thơ?

Vương thị đáp:

- Con nít đã ba ngày không có sữa, làm sao mà nuôi đặng bây giờ? Nếu nói ra thì bại lộ cơ quan, chửa đẻ gì mà vú teo không sữa?

Mạnh công nghe nói hỡi ôi! Thiên phương bá kế không biết tính kế chi lưỡng toàn, vợ chồng dài thở vắn than, gần một đêm hai hàng luỵ ứa, rồi vái với Phật trời tông tổ có phương chi cứu độ Thái tử.

https://thuviensach.vn

Nói về Quan âm phật tổ, khi đương ngồi trên toà sen, bỗng thinh không trong bụng xốn xang, bèn đánh tay thì biết Kim Sĩ Long xuất thế. Mới ra khỏi lòng mẹ thì hai phương phân rẽ, Mạnh Như đem về ôm ấp làm con nuôi, hiềm vì không sữa nuôi người, nếu chẳng cứu sao cho toàn tánh mạng. Sau tới lúc Tương Giang đại hội, lấy ai mà cứu Mão Đoan tinh? Nghĩ rồi liền hoá ra một đạo kim quang bay thẳng tới gia trang Mạnh thị, hoá ra một bà già hành khất, tới xin ra mắt Mạnh công. Quân gia nhân thấy vậy mới nói:

- Mụ già này nhiều chuyện, có muốn xin cơm thịt để ta đưa ra cho, nói chi tới ra mắt ông chủ nhà, chủ nhà còn ngủ chưa dậy.

Kế đó thình lình như ai xui khiến, Mạnh viên ngoại đi ra thấy người, lòng hảo tâm vội vã rước mời, thẳng vào giữa trung đường nói chuyện. Bà già ấy nói:

- Vợ chồng người có điều sầu muộn, ta đà biết hết tỏ tường, có một điều hỉ lạc nhứt trường, nếu nói thiệt có phương giúp đỡ.

Mạnh Như ngó thấy không có gia nhân ở đó, bèn tỏ thiệt hết các lời. Bà già nói:

- Muốn cho lão phu nhân có sữa cũng chẳng khó gì, hãy uống thuốc linh đơn này vào thì sữa xuống ào ào như nước.

Mạnh Như liền dắt bà già đi thẳng vào phòng thấy Vương thị còn ngồi ẵm con mà khóc. Bà già liền lấy ra một hườn thuốc đưa cho Vương thị nhai, lại biểu cởi áo ra, thư hai đạo phù nơi hai vú, giây lát thuốc thấm tới tam quan cửa khiếu. Vương thị thấy hai vú có hơi nặng nặng, lấy tay đè thì có sữa chảy ra, vợ chồng liền bái tạ lão già và lấy tiền bạc ra đền ơn đáp người. Bà già cười, chỉ qua hướng tây mà nói rằng:

- Kia kìa, người đạo hữu của ta đã tới đó.

Vợ chồng Mạnh Như ngước mặt lên coi thì bà già hoá ra một đạo kim quang bay mất. Vợ chồng mới biết là Tiên Phật, quỳ xuống lạy tạ giữa thinh không, tháng ngày là dưỡng dục con rồng, coi chẳng khác như châu như báu.

Đây nhắc lại Chung hậu, từ khi từ biệt Tuyên vương và các vị triều thần rồi, đội tuyết mang sao, treo non qua ải, lo mau tới Dịch Châu đi thẳng mấy

https://thuviensach.vn

ngày, đà tới đất Yên Sơn trước mặt. Quân thám tử hay tin về báo cho Yến Bình điện hạ với vợ chồng phò mã hay. Yên Đơn mới mở mặt vui cười, lo sửa soạn xuất binh nghinh tiếp. Yên Bình lên ngựa đi trước, vợ chồng Tôn Tháo cũng giục ngựa theo sau, thẳng tới Tề dinh tiếp rước. Khi đi tới nơi, quân kỳ bài vào báo cho Chung hậu hay. Chung hậu cũng xuống ngựa đáp lễ lại, chị em gặp nhau phỉ tình khao khát, Yên Đơn và Yên Bình, chị em khóc kể các việc bị Hồ Tuý Vân tinh thông tà thuật, lại lập ra Hỗn thiên trận vây khốn mấy vị anh hùng. Chung hậu nói:

- Vương thơ và vương đệ khóc lóc làm chi, như Ai gia chẳng tới thời thôi, nay Ai gia đã vị tình cốt nhục đồng minh tới đây có đâu để con yêu phụ hành hung lừng lẫy.

Kế đó văn võ triều thần nước Yên kéo tới triều bái Chung hậu. Chung hậu lại biểu Điền Côn với Thoại Hoa tới ra mắt Yên Đơn và nói rằng:

- Thằng này vốn thiệt ở Triệt Long Sơn, em thâu làm nghĩa tử, còn con kia là vợ nó em mới cưới, người vốn thiệt em ruột của Liêm Pha, hai vợ chồng nó đều võ nghệ cao cường, cũng nhờ có trẻ mới bắt đặng Ngũ Tân và bình phục Sở quốc đó. Khi ban sư về tới tam kỳ giới gặp sứ thần dâng biểu của vương thơ, em giận không có hai cánh bay tới giết đảng tặc thần cho chóng.

Yên Đơn đáp:

- Như vương đệ em khôi phục ngôi báu lại được, thì ơn Nương nương sơn hải cao siêu, một lời đã nhớ nghĩa nhau, trăm năm nguyện ngậm vành kết cỏ.

Kế đó công chúa mời Chung hậu thẳng tới quân trướng bày tiệc yến diện. Chung hậu mới hỏi:

- Trận Hỗn thiên lập tại chỗ nào?

Công chúa đáp:

- Trận hỗn thiên lập tại phía chánh bắc núi Kinh Kha, thiệt là vô cùng lợi hại. Trận thứ nhất, Điền Thường bị khốn; trận thứ nhì, thâu luôn Tôn Hổ; trận thứ ba, Cao Kim Định; trận thứ tư, một viên lão thần; trận thứ năm, Nguyên nhung Thạch Hán; trận thứ sáu, phó tướng Lý Kỳ; trận thứ bảy, mắc kẹt Vương Vân. Bảy trận giao binh thì bị bắt luôn bảy tướng, chưa rõ các tướng chết hay là sống thế nào, nên mới lập tức tới cầu cứu với Nương

https://thuviensach.vn

nương đó.
Chung hậu nghe nói lắc đầu, nghĩ riết; Trận ấy thiệt là lợi hại, bèn kêu phò mã nói rằng:
- Thoại Lăng quân (Tôn Tháo) đem năm trăm quân ngự lâm, tới phía nam trận hỗn thiên, lập một cái đài để một cái mái nước cho lớn, trong mái nước cắm một cây cờ, cao ước chừng năm thước và những đồ hương đăng đồng kiến, đem để sẵn trên đài, làm trong một ngày chớ có nên trễ nải.
Phò mã lãnh mạng đem quân đi lập tức, nội một ngày trở về phục chỉ. Qua ngày sau, Chung hậu thăng trướng, truyền chỉ một vị quan dẫn lộ đi trước, Thoại Hoa đi theo hộ giá, còn công chúa cũng đi theo sau, tới phía nam xuống ngựa lên đài, xem tường trận thế, Chung hậu liền lấy ra một cái Long tu phách với một cây cờ cầm nơi tay, hớp một miếng nước phun ra, rồi niệm ít câu chân ngôn, thấy chư thần ở trên trời sa xuống tới hỏi rằng:
- Tinh quân đòi anh em tôi có việc chi dạy khiến?
Chung hậu đáp:
- Nay vì con yêu phụ lập Hỗn thiên trận, bắt bảy tướng chưa biết sống chết thế nào, nên Ai gia phiền chư thần vào trận phò hộ phách bảy tướng, chờ phá trận rồi sẽ cứu sanh chúng tướng.
Chư thần lãnh mạng lui ra, Chung hậu lại niệm chú hô Thuỷ thần và một tay cầm cây cờ khuấy ở trong mái nước, còn một tay cầm cái Âm dương kiếng mà soi, thì trong trận thấy như in vẽ, thấy hết năm phương bốn hướng, những là cửu điệu, lục thần, cùng là Nhị thập bát tú tinh quân và tứ đại kim cương cùng là tứ đẩu. Tuý Vân thì ngồi ở giữa, năm phương có năm cây tàn lớn phủ che, kim quang muôn đạo xông lên, sát khí ùn ùn chớn chở, bảy tướng đều nằm ngay giữa đất, giống như người đã mất hồn. Chung hậu thấy lạnh mình, kêu công chúa lại coi qua cho biết. Yên Đơn xem rồi cũng thất vía! Rồi đó Chung hậu niệm chú tống thần dắt nhau xuống đài trở về dinh an nghỉ. Khi về tới dinh, công chúa truyền quân dọn tiệc thiết đãi, bèn bước ra lạy Chung hậu nói rằng:
- Trận Hỗn thiên thiệt là lợi hại, ngu thơ đánh không lại Tuý Vân, nên mới cầu Nương nương tới cứu thần dân Yên quốc.
Chung hậu lật đật bước xuống đỡ dậy mà rằng:

https://thuviensach.vn

- Ngu muội đã tưởng tình đồng cốt nhục, nên tới đây mà giúp chị em làm sao cũng bắt cho đặng phản thần mà trả thù cho Vương bá.
Yên Bình cũng bước ra lạy tạ, và thuật lại rằng:
- Tấn Anh có năm người con với ba người rể, thiệt là anh dũng vô song, nên nó mới ỷ mình mà sát cha tôi, xin Nương nương ra ơn giúp sức.
Chung hậu gật đầu rồi cứ ngồi mà nghĩ thầm hoài, không biết phép chi mà phá trận, bèn nói với công chúa rằng:
- Để ngu muội tới thành nam khiêu chiến, bắt con yêu phụ mà cứu chúng tướng thì mau hơn.
Nói rồi liền nai nịt cầm cây Định tề đao nhảy phóc lên ngựa, còn vợ chồng Điền Côn dẫn binh theo bảo giá hai bên. Khi tới nơi, Chung hậu biểu Điền Côn tới dưới điếu kiều kêu nói, Điền Côn vâng mạng đến kêu nói rằng:
- Bớ loạn thần tặc tử và con cẩu phụ là Tuý Vân, nay có Tề trào Chung hậu tới đây, mau mở cửa thành ra mà tiếp giá, nếu tặc tử chẳng nghe lời giáo hoá tới lúc phá thành thì chẳng để sót một người.
Lúc ấy, vừa lúc Tấn Anh lâm triều, quan Huỳnh môn liền vào tâu báo rằng:
- Muôn tâu bệ hạ có sự chẳng lành, vì Tề triều Chung hậu cứu binh, còn ở ngoài thành khiêu chiến.
Tấn Anh nghe tâu bủn rủn tay chân, mới nghĩ rằng: Chung hậu là một người thần thông quảng đại, võ nghệ lại cao cường, năm xưa đã đánh ta nát thịt tan da, lại thích chữ mà đuổi về nước, oán thù sâu tợ biển, nay gặp mặt cừu nhân, tưởng Ngự thê lập trận Hỗn thiên, chắc là phục được chị em Yên Đơn công chúa không dè nay có con Chung xủ phụ thì khó nỗi giao binh. Đương khi lo sợ bồi hồi, bỗng thấy một người thiếu niên bước ra tâu rằng:
- Thần nhi lãnh mạng đi lập trận đầu công, quyết cùng con xủ phụ giao phong, cho biết tài cao thấp.
Tấn Anh xem lại thì là thái tử Nguỵ Nguyên, mới phán rằng:
- Số là con chưa rõ, để phụ vương nói rõ cho con nghe. Xủ phụ sức mạnh hơn muôn người, lại thông tri thao lược, tài hay di sơn hải đảo, phép biến hoá võ hô phong, như vương nhi có xuất trận, khá đề phòng kẻo lầm tay con nghiệt súc.
Nguỵ Nguyên cúi đầu lãnh mạng, phát ba tiếng pháo dẫn theo bốn viên

https://thuviensach.vn

tướng và năm trăm quân sĩ, liền thả điếu kiều xuống mà xông ra. Chung hậu nghe tiếng pháo nổ thì đã biết có tướng giặc ra, đứng xem giây lâu thấy có một viên tiểu tướng, ngân khôi ngân giáp, tay cầm cây phương thiên hoạ kích, mình cưỡi con bạch mã, giục lướt tới trận đồ, Chung hậu hỏi:

- Tiểu tặc đó tên họ là gì?

Nguỵ Nguyên đáp:

- Ta là con Thành vương giá hạ, tên Thái tử Nguỵ Nguyên.

Chung hậu nói:

- Đồ loạn thần sanh ra tặc tử, bây là phồn nghịch lý bội thiên, Yên Khoái vương đãi cha mày ân nghĩa châu tuyền, sao cha mày lại ở ra lòng đảo điên thí nghịch, Ai gia chẳng giết người tuổi trẻ, hãy trở về nói lại cho cẩu phụ mày hay làm tôi há nỡ đi giết vua, trời đất lẽ đâu dung thứ.

Nguỵ Nguyên cả giận mắng lại rằng:

- Con xủ phụ! Sao mày vô lễ, dám sỉ nhục tới phụ vương ta.

Nói rồi hươi kích đâm liền, Chung hậu cũng đưa đao ra đỡ, đánh hơn ba chục hiệp, Chung hậu cười mà rằng:

- Cẩu tử tua đình thủ, kẻo mà chết oan hồn, trở về nói cùng cẩu phụ mày hay. Phải nhường nước lại cho thái tử Yên Bình, như vậy thời trước chẳng đồ thán sanh linh, sau nữa toàn gia khỏi lâm cơn tai hoạ. Nghe lời Ai gia thời khá để tới khi hối hận sự đã muộn rồi.

Nguỵ Nguyên nói:

- Con xủ phụ này khi người thái quá, ta quyết chẳng để mày sống.

Nói rồi hươi kích đâm nhầu, Chung hậu cầm đao gạt ra nói rằng:

- Ta có nghe cha con nhà bây đông quá, giết được đứa nào thì trừ một mối hại cho nước Yên.

Nói rồi hươi đao chém liền, Nguỵ Nguyên đã đứt làm hai đoạn, năm trăm quân ào ra một lượt cướp lấy thây đem về thành, một mình Chung hậu tung hoành giết có hơn trăm thủ cấp. Quân Nguỵ chạy đến điếu kiều, lật đật về thành báo lại cho Tấn Anh hay rằng:

- Muôn tâu Chúa thượng, nay Điện hạ giao binh thất lợi, đã lầm tay Chung xủ phụ rồi.

Nguỵ vương khóc ngất một hồi, không biết sai a ira báo thù cho con trẻ,

https://thuviensach.vn

bèn hỏi:
- Văn võ triều thần có ai lãnh mạng, dám ra đối địch với Chung Vô Diệm chăng?
Hỏi luôn ba bốn tiếng, mà không thấy ai trả lời, một mình ngồi như dại như ngây, không biết tính mưu chi cự địch.
Nói về Hồ Tuý Vân khi ngồi trên đài, đánh tay toán quẻ, đã biết Tề triều Chung hậu tới coi trận thế của mình, bèn bước xuống đài, trở về cửa Bắc môn, thẳng tới hậu cung, kiếm mưu kế bắt Chung Vô Diệm. Khi ấy mới nghĩ rằng: Chung hậu là học trò của bà Lê San thánh mẫu vốn một tay pháp lực vô biên, nếu như ta trừ đặng con xủ phụ này coi thời thiên hạ không ai địch thủ với ta đặng. Lời xưa có nói: Mầy chẳng động tới thuyền ta thì ta chẳng tới nhổ cây cột của mày. Ta cùng mày bỉ thủ vô can, tại mày muốn tới đây sanh sự, chuyến này quyết một phen sanh tử, cho rõ mặt anh hùng. Nghĩ rồi liền thẳng tới Kim loan điện triều kiến Nguỵ vương. Tấn Anh thấy có vợ tới thì nước mắt nhỏ xuống ròng ròng. Tuý Vân mới hỏi việc gì. Tấn Anh thuật hết sự thái tử giao binh bất lợi, đã bị tay độc thủ rồi mới khiến bỏ mẹ lìa cha như vậy. Tuý Vân cũng lụy ngọc nhỏ sa, thương con trẻ sa trường tán mạng, bèn tâu với Tấn Anh rằng:
- Nay thần thiếp muốn xin ra trận, ngõ trả thù cho Thái tử thác oan.
Tấn Anh nói:
- Ngự thê xuất trận tua khá đề phòng, con xủ phụ hay dùng pháp thuật lắm. Vậy để trẫm sai theo ba phò mã cùng ngự thê bảo hộ nơi trận tiền.
Tuý Vân cả mừng, sửa sang nai nịt cầm đao lên ngựa. Tấn Anh kêu người rể đầu là Triệu Quốc Long tới bảo rằng:
- Con lãnh một ngàn nhân mã, đi làm tả quân.
Triệu Quốc Long vâng mạng. Kế kêu người rể thứ hai là Dư Tư với bảo rằng:
- Con lãnh một ngàn nhân mã, đi làm hữu quân.
Và kêu luôn người rể thứ ba là Quách Man tới bảo rằng:
- Con lãnh một ngàn nhân mã, đi theo tập hậu. Hễ khi Quốc mẫu giao chiến, phải dùng quân cung tiễn bắn vãi ra, chớ cho Vô Diệm tẩu thoát.
Ba vị phò mã cúi đầu vâng lệnh, ai lo theo bổn phận nấy. Tấn Anh lại kêu

https://thuviensach.vn

bốn người con trai tới bảo rằng:
- Bốn con phải đi theo bảo hộ Quốc mẫu, hãy ráng sức bắt cho được con xủ phụ về đây thì cha sẽ trọng thưởng.
Bốn người đều vâng lệnh, sửa sang ra trận, phát ba tiếng pháo, bốn người con, ba người rể đều đi sau bảo giá Tuý Vân.
Khi ấy Chung hậu còn đang thảo chiếu, thấy có một vị nữ tướng xông ra, Chung hậu ngó thấy trán cao mặt đẹp, thiệt là mỹ lệ phong tư, sực nhớ lại lúc chưa hạ san, Thánh mẫu có dặn: Sau tới nước Yên, sẽ gặp con Hồ tiên, phải đề phòng cho cẩn thận, cũng tại nó xúi Tấn Anh làm loạn, đã giết vua rồi lại cướp ngôi, phải lập mưu mà bắt cho yêu phụ này, mới phá đặng Hỗn thiên trận. Nghĩ rồi bèn hỏi rằng:
- Nữ tướng đó tên họ là gì?
Tuý Vân đáp:
- Mày hãy xưng tên họ trước, rồi sau ta nói tên ta cho mà nghe.
Chung hậu cũng tức cười mà rằng:
- Ta là Tề Tuyên vương chánh hậu, chưởng ấn Chiêu Dương, Thương sơn pháp mã chỗ quê hương, ngự huý gọi là Chung Vô Diệm.
Tuý Vân đáp lại rằng:
- Ta đây là Thành vương chánh viện, ngự huý gọi là Hồ Tuý Vân.
Chung hậu nói:
- Nay Ai gia có một chuyện, kể lại cho Chánh viện nghe. Năm trước Tử Chí đi sứ qua nước Tề ta, bởi vậy nên Ai gia chẳng nỡ giết, đánh đòn bốn chục mà đuổi về, trước là trọng nghĩa phu thê, sau nữa vì Khoái vương có kiếp tình lâm hạn, Tấn Anh được ba năm vương vị, Ai gia đã biết hết tỏ tường, uổng công trình tu luyện ngàn năm. Mày là con cáo bạch mà đặng lên chánh quả, nay đã thành hình biến hoá, còn tham mùi tục luỵ làm chi, mau mau về động phủ tức thì thời sẽ đặng triều nguyên đắc đạo, như còn ở lại Dịch Châu khuấy rối, thì ta sợ cho khó nỗi tu hành, nếu Lê San thánh mẫu hay tin, chắc bắt mi về hiện nguyên hình bị đoạ. Khuyên hãy nghe thời khá, chớ mê dâm mà bỏ quá công xưa.
Tuý Vân nghe hết mấy lời thì đỏ mặt tía tai, nói rằng:
- Năm trước chồng ta bị đánh, lại thích chữ vào mặt nay con ta cũng chết

https://thuviensach.vn

tại tay mày, ta với mày thù oán bằng trời, đã tới số thời đưa đầu ta chặt.
Nói rồi hươi đao chém đùa, Chung hậu cũng đưa đao ra đỡ, đánh gần ba chục hiệp mà chưa định hơn thua. Lúc ấy tả quân là Thiệu Quốc Long, hữu quân là Dư Tú, hai phò mã cũng buông ngựa chạy ra mà đánh tướng Tề, vợ thì đánh bên hữu, Thiệu Quốc Long hươi thương đâm tới, Điền Côn giả như người không hay, để cho Quốc Long thương đã đuối tay, liền gạt ra mà đâm trái lại. Bị tay Điền Côn quá lẹ, đâm thương tuốt luốt thấu xương. Than ôi! Hồn xuống Huỳnh tuyền, quân Tề tới cắt liền thủ cấp. Còn Thoại Hoa đánh với Dư Tú, đang giây lâu, Thoại Hoa biết Dư Tú cũng một người võ nghệ cao cường, bèn dùng thế đại bàng triển dực, quày ngựa trở lại chém Dư Tú một đao, nhào xuống ngựa chết tốt. Vợ chồng Điền Côn lại hiệp binh lại mà đánh giết binh Ngụy, vỡ chạy tan hoang kéo lui về trận.
Khi Chung hậu thấy vợ chồng Điền Côn chém được hai viên tướng Ngụy thì cả mừng mà rằng:
- Yên phụ mày có thấy hay chưa? Tướng Tề chẳng phải như ai, một người đàn bà cũng vạn phu vô địch.
Tuý Vân thấy hai người rể bị chết trong ruột thêm nóng muôn phần, quyết bắt cho đặng cừu nhân mà phân thây mổ mật, bèn dùng thế trá bại, quất ngựa chạy vô. Chung hậu cười và nói rằng:
- Con yêu phụ mi chạy đi đâu? Ta cũng giục ngựa đuổi theo.
Tuý Vân cả mừng và nghĩ thầm rằng: Con xủ phụ đã tới số nên trời khiến nó đuổi theo ta. Nghĩ như vậy bèn thò tay vào túi, lấy ra một món bửu bối, tên là Bát bửu hỗn nguyên chung, niệm ít tiếng chân ngôn, liệng lên trên không, bỗng thấy hào quang muôn đạo, lại nghe tiếng kêu rang rảng trên mây, Chung hậu ngó thấy cả kinh sực nhớ lên lúc trước Thánh mẫu có dặn, tới Yên quốc sẽ gặp con Hồ tiên. Nghĩ rồi liếc mắt ngó lên, thấy trên trời có một vật lớn hình bánh xe, bốn phía máy móc túa ra bay lại nhằm ngay trên đầu, hầu gần đánh xuống chẳng biết bửu bối gì, bèn lấy ra một vật Phục yêu pháp, kêu là Xuyên vân tiễn, niệm chú phục yêu rồi lắp vào cung, bắn luôn ba mũi tên, phép ấy tức thì rớt xuống và bể nát ra, Chung hậu xem lại, thấy rõ ràng một cái Đại hồng chung bèn cười ngất và hỏi Tuý Vân rằng:
- Yêu phụ! Có vật gì nữa chăng hãy làm đi cho ta coi thử?

https://thuviensach.vn

Tuý Vân cả giận mắng rằng:
- Con xủ phụ! Sao mà dám phá phép của ta?
Nói rồi hươi đao xốc tới chém đùa, Chung hậu đưa đao rước đánh, hơn một trăm hiệp, Chung hậu liền rút cây roi Đả yêu tiên ra đánh Tuý Vân một roi, từ trên vai cho tới sau lưng, Tuý Vân bị một roi đau quá, giục ngựa chạy dài, chạy chừng nào huyết trong miệng trào ra chừng nấy. Bốn người con thấy mẹ thua bỏ chạy, cũng giục ngựa theo bảo hộ. Còn người rể thứ ba là Quách Mân, thấy Hồ nương nương thất trận, liền giục ngựa ra cản đường lại, để cho Tuý Vân chạy qua khỏi rồi, bèn hươi cây chĩa ba ngăn đánh với Chung hậu. Quân Nguỵ áp tới phủ vây, Chung hậu chém trái ra sau một đao, đứt ra làm hai đoạn. Còn người con đầu của Nguỵ Tấn Anh là Nguỵ Kiết thấy vậy nóng ruột hươi thương đâm tới, Chung hậu khi ấy còn cầm sẵn cây roi nơi tay, đánh trúng một roi giữa đầu, bể óc chết tươi. Người con thứ hai là Nguỵ Ân cũng vừa binh ra ngăn trở, đánh với Chung hậu mới đặng ít hồi, cũng bị luôn một đao về địa phủ. Tuý Vân ngó lại đánh mà định việc hơn thua, ngặt vì mình mới bị một roi tính thế đánh cũng không lại, phải đâm bậy mà chạy dài, Chung hậu cũng cứ rượt theo, người con thứ tư là Nguỵ Tín lại đốc binh vây đánh nữa. Một mình Chung hậu tả xung hữu đột, binh nguỵ bị chết lăn như kiến, Nguỵ Tín bèn truyền quân bắn vãi ra như mưa, Chung hậu lại niệm chú tỵ tiễn, tên chẳng dám tới gần, nên cứ thừa thế mà đuổi Tuý Vân hoài, Nguỵ Tín thấy tên bắn sao không trúng, tức mình giục ngựa đuổi theo kêu lớn tiếng nói rằng:
- Bớ con xủ phụ! Mi chạy đâu cho khỏi ta?
Chung hậu ngó lại thấy có một viên tướng Nguỵ đuổi mình, bèn giương cung lắp tên, bắn một mũi trúng nơi yết hầu, tức thì ngào xuống ngựa. Rồi lại đuổi theo Tuý Vân nữa, Tuý Vân chẳng trở về thành cứ đi thẳng lên núi Kinh Kha, Chung hậu biết kế Tuý Vân dụ mình, bèn day lại nói với vợ chồng Điền Côn rằng:
- Rút binh trở về mà công thành Nguỵ.
Vợ chồng Điền Côn lãnh mạng lui binh về. Khi Chung hậu đuổi Tuý Vân lên tới núi Kinh Kha. Tuý Vân bèn kêu hỏi:
- Con xủ phụ, mầy đã đuổi ta lên tới đây, có dám vào phá trận của ta chăng?

https://thuviensach.vn

Chung hậu đáp:
- Như ta chẳng lên đến đây thời thôi, nay đã tới đây, là có ý coi thử trận đồ của mày lập ra thế nào cho biết.
Nói rồi Tuý Vân đi trước. Chung hậu cũng lật đật theo sau vào trận. Tuý Vân lên thẳng trên đài, niệm chú hô thần, dặn dò chư vị phải đề phòng cho cẩn thận, bởi vì nay có Chung Vô Diệm tới trận, nếu sơ thất thì sẽ biếm trách chớ chẳng chơi. Lúc ấy Chung hâu vô tới trận rồi, thấy sấm gió vang tai, hồng quang chói mắt đi vào giữa trận, thời khí lạnh đầy mình rởn óc, trời đen chẳng thấy mặt người, tới lui cũng khó, liền quì xuống vái bà Lê San thánh mẫu rằng:
- Đệ tử ngày nay bị khốn, vì con yêu phụ pháp lực cao thâm, xin thánh mẫu soi xét thi ân, cứu đệ tử đi ra khỏi trận.
Vái rồi lại lên ngựa đi bạy đi bạ một hồi xảy gặp một vị hung thần đón đường hỏi rằng:
- Mão Đoan tinh muốn chạy sao khỏi?
Chung hậu nghe nói mà không thấy mặt người, chẳng biết vị thần ấy là thần gì, bèn thò tay vào túi, lấy ra một món bửu bối gọi là Âm dương kiếng, nửa trắng nửa đỏ, soi một hồi lâu, kim quang túa ra sáng giới, thấy bốn vị Thiên vương đứng giữa không trung mà giữa bốn phía. Vị thứ nhất pháp hiệu là Ma Lý Thanh, vốn là một người tu luyện nhiều năm, đã nên chánh quả, mặt xanh như chàm, mình mang kim giáp kim cang, đầu đội mão Ngũ phật, mình cao một trượng sáu thước, tay cầm cây đờn tỳ bà, đón đường chận Chung hậu. Chung hậu năn nỉ xin cho ra khỏi trận, Ma Lý Thanh nói:
- Trận này vào thời dễ ra thời khó, ta phụng pháp chỉ coi phía này, Tinh quân hãy lui vào, thì khỏi sự tai ương.
Nói rồi cầm cây đàn tỳ bà khảy một hồi, tức thì thiên ám địa hôn. Chung hậu hai mắt ngó chẳng thấy đường, bèn niệm chú tả đột bay lên, bỗng gặp Huyền Đàng triệu nguyên soái, cưỡi cọp bay tới, tay cầm roi bằng gang, nạt lớn rằng:
- Mão Đoan tinh không được đằng vân, phải về trận lập tức.
Chung hậu liền sa ngựa xuống, chạy qua phía tây, lại gặp đệ nhị Thiên vương là Ma Lý Hồng kêu hỏi rằng:

https://thuviensach.vn

- Mão Đoan tinh đi đâu, ta giữ ở đây đã lâu, không được qua mà mang hoạ.
Chung hậu cứ theo năn nỉ hết sức Ma Lý Hồng, cũng không cho, bèn tức mình giục ngựa đi qua phía bắc, vừa gặp đệ tam Thiên vương là Ma Lý Thọ, ra mắt Chung hậu mà rằng:
- Ta chào Tinh quân, nay vị thần phụng chỉ của Hồ tôn sư, canh giữ phía này, nếu như chẳng vị chút tình, tế con Hoá thiên khuyển lên, thì cả ngựa và người sẽ bị nó nuốt vào bụng, thôi ta cũng vị tình dung thứ và xin Tinh quân phải vô trận cho rồi.
Chung hậu cũng đứng kêu nài và năn nỉ, Ma Lý Thọ nói:
- Nếu trái phép chỉ thì chúng ta bị phạt.
Chung hậu liệu bề nói không được, lại giục ngựa chạy qua phía nam, gặp đệ tứ Thiên vương là Ma Lý Hải, người này mặt đen như lọ chảo, đầu lớn và mình cao, tay cầm cây báu kiếm đưa lên nói rằng:
- Như bổn thần chẳng có vị tình, chém một gươm xương thịt hoá ra như nước. Tinh quân đi ra không được, phải lui vào trận cho mau.
Chung hậu nói:
- Nếu Tôn thần chẳng vị mặt vua Tề Tuyên vương, thì cũng phải vị tình bà Lê San thánh mẫu, chớ con Tuý Vân nó là loài yêu phụ, còn Ai gia là Tiên nữ Diêu trì, nó ỷ phép tà phò tá Tử Chi, giết Yên chúa mà giành ngôi báu. Thiên vương là vị thần chánh giáo, có lẽ đâu đi giúp bọn yêu tinh, đã mang tiếng xấu với Thiên đình, lại chẳng rõ đạo trời thuận nghịch, ngày nay Tấn Anh đã tới số, còn Tuý Vân cũng khỏi tay ta, nếu Lê San thánh mẫu hay ra, tới đây rồi, chừng đó mới tường trong đục.
Bốn vị Thiên vương nghe nói nổi giận đều liệng bửu bối lên, bốn phương tám hướng, những là Cửu diện tinh quân, và Nhị thập bát tú đều tới phủ vây Chung hậu.
Nói về Tuý Vân khi đứng trên đài xem thấy Chung Vô Diệm bị vây trong trận thì cả mừng! Nghĩ rằng: Một mình con xủ phụ giết con và rể của ta hết bảy người, giờ nó đã bị vây rồi, phải bắt nó trả thù cho mấy trẻ. Nghĩ vậy bèn xách đao đi xuống đài, kêu nói rằng:
- Bớ con xủ phụ! Mau đưa tay chịu trói, không thời hồn xác tiêu liền.
Chung hậu nghe nói nổi giận, hươi đao tới chém đùa, hai đàng đánh nhau

https://thuviensach.vn

gần tám chục hiệp. Tuý Vân pháp lực cũng giỏi, võ nghệ cũng hay, Chung hậu liệu bề hơn không nổi, bèn lấy dây Khổng tiên thằng tế lên. Tuý Vân thấy hào quang nháng ra, nhằm ngay đầu mình bay xuống, bèn hoá ra một đạo bạch quang, chạy tới núp dưới cây Hỗn thiên tán. Chung hậu đi kiếm giây lâu, không biết con cáo trốn mất phương nào, vừa đi vừa mắng om sòm, vừa gần tới chỗ cây tán, thấy Tây đẩu tinh quân bước ra nói rằng:

- Mão Đoan tinh không được tới gần.

Nói rồi liền cầm cây tán rung qua rung lại ít lần, Chung hậu đầy mình ớn lạnh, ngồi trên ngựa không an, bèn đưa cây Hạnh huỳnh phan ra hộ thể. Tuý Vân thấy vậy cả mừng liền nhảy phóc trên đài, truyền lệnh cho chư thần diêu động. Kế năm cây tán đều lung lay một lượt, phải chi nhằm người khác, thì đã bị tán đè tan xương, vì nhờ cây Hạnh huỳnh phan là một vật tiên báu của bà Lê San, nên yêu pháp không tới gần đặng. Tuý Vân ngó thấy tức giận lại lấy cái Tụ hồn bình tế lên, thấy Chung hậu cũng ngồi trên ngựa trơ trơ, Tuý Vân liệu khó bề hại nổi, bèn truyền thánh thần vây phủ chẳng cho Chung hâu thoát ra khỏi trận Hỗn thiên. Chung hậu cũng vì là một vị thần tiên, nên chư thần chẳng dám xúc phạm.

Nói về bà Lê San thánh mẫu, đang ngồi trên toà sen, bỗng thấy trận gió thổi qua đánh tay thì đã biết môn đồ bị mắc nạn bèn kêu mấy vị tiên cô tới dặn dò sau trước, ở nhà giữ động, rồi dắt theo hai người đệ tử vào dinh Yên, thông báo rằng là Lê San thánh mẫu giá lâm, Công chúa phải mau mau ra tiếp rước. Quân giữ cửa vào báo lại cho Công chúa hay, Yên Đơn nghe nói vui mừng hết sức, chẳng khác chi cây khô gặp lại mưa rào, thiệt là Chung hậu phước lớn bằng trời, nên Yên bang có cứu tinh giúp. Công chúa tức thì khiến quân đặt bàn hương án, đốt trầm thắp nhang, rồi chị em dắt nhau đi ra nghinh tiếp vào dinh rồi khóc thưa rằng:

- Ba năm nay gia vong quốc phá, từ cha tôi bị tay gian tặc cho tới bây giờ khó phục đặng yêu nhân, nên mới đến cầu cứu với vương muội ra ân giúp sức, không dè con yêu phụ tinh thông pháp thuật, vương muội đã bị khổn trong trận Hỗn thiên, xin Thánh mẫu cấp cứu vẹn tuyền, ngàn năm chẳng quên ơn trời bể.

Thánh mẫu nói:

https://thuviensach.vn

- Công chúa và Điện hạ chẳng nên bi thương mà hao tổn tinh thần. Vô Diệm môn hạ dầu ở trong trận cũng an nhàn vô sự. Ngày nay ta hạ san đây một là cứu Chung đồ đệ, hai là bắt cho đặng yêu nhân, ba là cho Yên Bình phục cừu giang san, đặng lê dân an cư lạc nghiệp.

Vợ chồng công chúa và Yên Bình điện hạ cúi đầu lạy tạ muôn năm. Thánh mẫu lại nói với công chúa rằng:

- Đêm nay ta quyết phá trận, phải truyền cho tam quân sắm sửa sẵn sàng, như phá trận phải có công chúa đi mới xong, nếu để trễ nải thì bảy tướng không toàn tánh mạng.

Công chúa nghe nói liền thưa rằng:

- Đệ tử thân hoài lục giáp, khó bề lên ngựa cầm đao, rủi như có sự âm hao, làm sao mà bảo toàn con mẹ.

Thánh mẫu nói:

- Để ta đưa cho pháp chỉ, đệ tử có vào trận cũng an hỉ như thường.

Công chúa cả mừng, kế Thánh mẫu giao cho một cây lệnh tiễn, bảo toán lãnh năm trăm quân Ngự lâm đem đồ hoả công pháo lửa, cùng một cây pháp báu, gọi là Ngũ long phan, đánh vào cửa hữu phía đông, như gặp Thiên vương đón đường thì phất cây phan này ra mà hộ thân, rồi đánh thẳng tới trung ương, bắt cho đặng con yêu phụ. Công chúa lãnh mạng lui ra, Thánh mẫu lại kêu Yên Bình tới giao cho một cây lệnh tiễn và biểu ngửa bàn tay viết cho ba chữ, dặn nắm lại cho chặt, đoạn lãnh năm trăm nhân mã, đánh vào cửa Sanh phía bắc, hễ nghe trong trận có tiếng nhạc thổi lên thì áp vào mà bắt con yêu phụ, như Điện hạ đánh không lại nó, thì sẽ xoè bàn tay ra, tức thì có lôi thần làm sấm sét mà đánh con yêu phụ phải lui vào trận tức thì.

Thánh mẫu căn dặn rồi lại kêu Tôn Tháo tới phát cho một cây lệnh tiễn và bảo: Lãnh năm trăm quân sĩ và cho một cây phá yêu kiếm, dặn đánh vào cửa Thương phía tây, hễ nghe trong trận có tiếng nhạc thời áp vào mà bắt con yêu phụ, như nó có cự đương thì cầm cây kiếm này hươi lên mà đuổi nó vào trận.

Dặn rồi, lại kêu Tôn Long tới, phát một cây lệnh tiễn và bảo lãnh theo năm trăm quân mạnh, dùng đồ hoả pháo tuỳ thân và cho một Đang ma côn, đánh

https://thuviensach.vn

vào cửa Đỗ phía nam, hễ nghe trong trận có tiếng nhộn nhàng thì đánh vào chớ cho con yêu phụ chạy khỏi, nếu như đánh không lại nó, thì cầm cây cờ này phất ra mà đuổi theo nó vào trận.

Các tướng lãnh mạng đều lui ra hết. Thánh mẫu lại sai bốn vị quý nhơn, mỗi người lãnh hai ngàn quân, mai phục ở ngoài trận, bắn pháo đốt lửa trợ oai. Khi Thánh mẫu phân phát xong thì trời đã tối, chư tướng đều dùng cơm nước, chờ tới canh hai đều kéo nhau đi phá trận.

Đây nói về Thái Bạch tinh quân tới ngày đi chầu Ngọc đế, tới tâu rằng:

- Công nghĩa chơn chơn là Tôn Võ Tử, ngày nay đặng ngày tốt giáng sanh, xin sắc ra cho Ngũ Lôi Tứ bộ chư thần, đưa người xuống thác sanh hạ giới, cha con phải kêu lộn lại, cha làm con, con lại làm cha, nàng dâu trở lại làm bà già, cũng bởi kiếp trước sát sanh phạm giới nên phải đầu thai lộn lại, tới làm học trò cùng Quỉ cốc vương Thiền đạo hiệu là Bá Linh, tên kêu là Tôn Tẩn ngày sau đặng nên chánh qủa xưng làm Quảng Văn Tiên, biệt hiệu là Liễu Nghĩa chơn chơn, nay xuất thế đặng phá Hỗn thiên ác trận.

Ngọc Đế chuẩn tấu giao cho Kim tinh cụ xuất chư thần, mà đưa Chơn chơn xuất thế. Lúc ấy những là Lục đinh, Lục giáp, Hộ pháp, Già lam, Ma nữ tinh quân và Thiên Bồng Hắc sát đêm đó đều tới Hoả thiên trận đứng ở trên mây. Còn Thánh mẫu cũng đằng vân đến đó ở giữa thinh không, muôn đạo hào quang chiếu sáng chờ tới canh ba phá trận.

Khi ấy Thánh mẫu mới nghĩ rằng: Lộn kiếp việc này cũng tại Tôn Võ Tử lúc khổ chiến tại sông Huỳnh hà, đánh phá trận hoả công dơ uế tới Ma tinh thần thánh. Lại lấy vợ làm cho thương bề nguyên khí, phạm giới cấm ăn đồ ngũ huân (Hành, tỏi, hẹ, ngò, rau sống), đã nghịch thiên rồi lại sát sanh, trảm tiền đài đã chịu tội hành hình, nay lại đày xuống mà bổ công thục tội. Đêm nay cũng nhờ uế khí ấy mới phá đặng con yêu phụ này. Thánh mẫu nghĩ rồi, lại cười thầm một mình, xảy thấy chư vị Tinh quân tới chào hỏi rằng:

- Yên Đơn hoài thai đã bốn mươi tám tháng nay, tới kỳ Công Nghĩa chơn chơn ra đời chẳng hay Thánh mẫu tới đây có việc chi? Chớ anh em tôi vâng Ngọc chỉ đưa người xuất thế.

Thánh mẫu đáp:

https://thuviensach.vn

- Vì có môn đồ bị khổn, Mão Đoan tinh mắc nạn trong trận Hỗn thiên, ta cũng phiền chư tiên giúp sức mà bắt giùm con yêu phụ, đặng cứu Yên bang thần tử.

Chư thần vâng lệnh, đều ở lại trên mây mà đợi phá trận.

Nói về Yên Đơn công chúa phụng pháp chỉ đi đánh cửa phía đông, thấy một vị thần nhân xông ra ngăn trở. Công chúa liền lấy cây Ngũ long phan phất qua phất lại ba lần, thấy kim quang muôn đạo chói ra, Thiên vương để cho vào trận. Công chúa vừa đi kiếm dáo dác, chẳng thấy Chung hậu ở đâu, trời thời tối đen như mực, gió thổi lạnh thấu xương, dầm dề luỵ ứa hai hàng, lui tới khó toan hai ngả.

Lúc đó Tuý Vân còn ở trên đài niệm chú mà thâu hồn phách của Chung nương nương, khi không lại thấy bốn phía đều chói sáng mấy muôn đạo kim quang và pháo nổ người reo inh ỏi. Bèn ngó qua phía đông phương Giáp, Ất, thấy có một người nữ tướng xông vào, vội vàng xuống đài hươi đao xốc tới đánh. Khi Tuý Vân tới trận thấy Yên Đơn công chúa thì mắng rằng:

- Mi một con mật lớn, dám xông vào trận của ta.

Công chúa đáp:

- Oán thù này tại bởi cướp nước giết cha, cũng tại mày xui mưu làm loạn.

Nói rồi hai đằng hỗn chiến, chưa định hơn thua. Công chúa cầm cây Ngũ long phan phất ra, Tuý Vân liền bỏ chạy về Trung ương mộ kỷ, lên đài niệm linh văn thần chú, Hỗn thiên tán đè xuống phủ che, Công chúa ngồi trên ngựa không an, bèn sa xuống nằm ngay giữa đất, đầu hướng nam gót hướng bắc, ba hồn chín vía gần về trời. Lúc này bà Lê San thánh mẫu ở trên mây xem thấy hối chư vị thánh thần xuống trận bảo hộ tức thì. Kế đó Thánh mẫu xem Bắc đẩu đã qua giờ tý giữa không trung gió thổi sấm vang, bát âm trỗi tiếng nhạc nhàng, đưa Công Nghĩa chơn chơn xuất thế. Trị Nhựt Công Tào đi trước, Trường Canh, Thái Bạch theo sau, Thiên vương, Tinh tú đều khấu đầu, Thái Bạch lại dặn:

- Chớ cho yêu nhân tẩu thoát.

Phục Hổ, Huyền Đàng vâng lệnh, Cửu cung bát quái thảy nghe lời. Kim tinh vừa đi tới nơi lấy tay chỉ một cái, năm cây Hỗn thiên tán đều bay ra

https://thuviensach.vn

hết. Chư vị áp vào giải cứu. Yên Đơn khi ấy mới tỉnh, trong bụng liền chín khúc quặn đau, giây lát đã tới kỳ sanh sản, lúc ấy bởi huyết quang uế khí, cho nên chư thần đều tẩu tán tưng bừng, ông nào cũng đều căm giận Tuý Vân, vì nó mà làm cho thánh thần lâm luỵ. Lúc đó Tuý Vân thấy công chúa đã sanh, Tôn tẩu ra nên Hỗn thiên tán bị uế khí mà bay đi mất hết, thì ta nha thiết xỉ kêu khổ liên thinh, chẳng biết tính kế gì, bèn muốn tính trở về nhà mà thương nghị với Tử Chi, đặng vợ chồng dắt nhau đi xứ khác. Nghĩ rồi liền giục ngựa chạy qua phía bắc, gặp Yên Bình đón đánh tức thì, cừu nhân lại gặp cừu nhân, đối trận quyết một phen sanh tử, Yên Bình xoè bàn tay có chữ Lôi thần đánh vào mặt Tuý Vân, Tuý Vân lại bỏ chạy qua Tây môn, Tôn Long đã cầm thương đứng chực, hai người đánh đặng bă hiệp, Tôn Long cầm cây Đặng ma côn giơ lên, Tuý Vân xem thấy bỏ chạy liền qua phía Nam lại gặp Tôn Tháo. Hai người đánh chừng vài hiệp Tôn Tháo cầm cây Phá yêu kiếm chỉ ra, Tuý Vân tức thì nhảy phóc lên đài, lo kiếm thế tẩu thoát.

Lúc này bốn cửa đều có người nghiêm nhặt, Tuý Vân không biết chạy ngả nào, bèn niệm chú đằng vân đặng mưu toan đào vị. Vừa người vừa ngựa mới bay lên ít thước, Huyền Đàng nguyên soái cầm roi đánh xuống và nói rằng:

- Cũng tại mi làm cho dơ uế tới thánh thần, nay muốn chạy đi đâu cho khỏi?

Tuý Vân biết Triệu Công Minh là một tay lợi hại, bèn sa xuống giữa pháp đài, hai hàng luỵ ngọc tuôn dài và nghĩ tiếc uổng công tu luyện ngàn năm đắc đạo.

Nói về Chung hậu khi Hỗn thiên tán đã bay mất, thánh thần đều ở trên mây thì tinh thần mạnh mẽ như xưa, bèn cầm đao lên ngựa, tới pháp đài kiếm con yêu phụ. Khi gặp đặng mặt Tuý Vân, rất mừng rỡ bèn đánh cùng nhau độ đặng nửa giờ, Chung hậu liền dụng thế hồi đao chụp được nhung bào Hồ thị, bèn xách qua để nằm trên lưng ngựa, hỏi rằng:

- Hồn phách bảy tướng ở đâu?

Tuý Vân đáp:

- Hồn bảy tướng ở trong Tụ hồn bình, bây giờ còn để nơi tay áo đây.

https://thuviensach.vn

Chung hậu liền lấy cái Tụ hồn bình xong rồi bèn giở hông Hồ Tuý Vân lên trên cao, ném xuống bể đầu chết tốt. Chung hậu cũng tưởng là chết thiệt, không dè con Bạch Hồ pháp lực vô cùng, bởi tu ngàn năm đắc đạo thành nhân, làm sao mà giết nó nổi, chẳng qua là nó sợ đánh bắt nên xuất nguyên thân mà thôi. Kế đó nó sống lại, bèn sắc sai phù pháp om sòm, đòi chư thần tới đánh cùng Chung hậu. Chung hậu nổi giận liệng phép lên bắt nó hoàn hình, bốn vị Thiên vương thấy Tuý Vân đã hiện nguyên hình ra con cáo bạch, nên nổi giận hươi thần chuỳ đánh xuống tan xương, Thương thay uổng ngàn năm thâu góp mấy càn khôn, chỉ một phút tan tành trường phong nguyệt. Thánh mẫu thấy Bạch Hồ đã thiệt chết, bèn sa xuống pháp đài, giở những đồ kim bài sắc kiếm ra và ba cuốn thiên thơ rồi tụng niệm châm ngôn, đưa chư vị thánh thần, ai nấy đều đâu về đó.

Lúc này trong trận, trời quang mây tạnh thấy tỏ rõ như ban ngày. Chung hậu mới ngó trái thấy Yên Đơn nằm gần bên góc pháp đài, mặt giống in như hình người chết. Chung hậu lật đật bước tới kêu hồi lâu, Yên Đơn mới tỉnh lại và hỏi rằng:

- Vương muội tới đây hồi nào, còn con yêu phụ nó ở tại đâu, chớ lúc ta vô trận bị yêu thuật hôn mê tới bây giờ không biết chi hết.

Nói rồi bèn ngó lại và nói nữa rằng:

- Ôi thôi, làm gì mà giống như tôi đã lâm bồn, cơ khổ, vậy mà tôi không hay chi hết.

Chung hậu mới thuật lại rằng:

- Có Thánh mẫu giáng hạ, nên mới phá nổi đặng trận Hỗn thiên này. Còn con yêu phụ đã chết rồi, vương thơ hãy an tâm mà ẵm bồng công tử, chờ ngày sau khôn lớn phải cho qua tá trợ Tề bang.

Yên Đơn đáp:

- Một tiếng ừ giá đáng ngàn vàng, lời giao ước quỉ thần chứng giám.

Chung hậu lại lấy cái Tụ hồn bình giở ra, niệm chú hoàn hồn, giây lát bảy tướng nhảy lên nhảy xuống, la ré om sòm. Chung hậu lại niệm chú định tâm, bảy người mới tỉnh hồn lại, nhướng mắt ngó xem bốn phía. Yên Đơn mời Chung nương nương, còn sáu Yên và Điền Thường đều cúi đầu lạy tạ Chung hậu mà cám ơn cứu tử. Chung hậu lại biểu Cao Kim Định phò Gia

https://thuviensach.vn

nương và đem công tử về dinh, mẹ con đều lên ngựa đi về, lo bổ dưỡng mọi bề thang thuốc.

Nói về bà Lê San thánh mẫu niệm chú đưa chư vị thánh thần về trời xong rồi, bèn kêu Chung hậu tới dặn rằng:

- Hỗn thiên trận đã trừ yên yêu quái, đệ tử phải phò Yên Bình lên ngôi báu cho xong việc rồi thì con mau trở lại Tề bang, chớ trễ nải mà mang bề tội lỗi.

Nói rồi đằng vân bay mất. Chung hậu, cha con Tôn Tháo, và Yên Bình đều cúi đầu lạy tạ giữa thinh không, mà đưa Thánh mẫu, rồi hồi cung an dưỡng. Chung hậu lại nói với cha con Tôn Tháo rằng:

- Phải mau mau truyền quân sửa soạn trong trận Hỗn thiên cho sạch sẽ, không nên để dơ uế.

Nói rồi cầm đao lên ngựa trở về cửa nam thành Dịch Châu. Khi vợ chồng Điền Côn muốn đi theo Chung hậu vào trận mà đi không được, bèn trở lại dốc binh đánh phá cửa nam. Quan Tổng binh giữ thành vào tâu cho Nguỵ vương hay. Người con thứ năm Nguỵ vương là Nguỵ Bưu lãnh mạng xuất trận. Tấn Anh thấy con tình nguyện xin đi thì cả mừng, bèn đem văn võ bá quan lên thành lược trận. Khi phát ba tiếng pháo rồi, thả điếu kiều xuống, Ngụy Bưu bị Điền Côn đâm trúng một thương bên hông, té nhào xuống ngựa chết tươi. Tấn Anh ngó thấy con bị chết rồi, thì nhào lăn ra mà khóc, bá quan đều tới khuyên giải. Đương lúc lộn xộn, có một quan Đô đốc phó quân, tên là Lý Kiện là em ruột của Lý Kỳ, mật nghị cùng triều thần rằng:

- Tấn Anh là đồ gian tặc, ỷ mình có ba thằng rể với năm đứa con, vợ Tuý Vân pháp lực cao cường, mới giết Khoái vương mà soán vị. Nay con rể thảy đều chết hết, Tuý Vân đã bày mặt cáo rõ ràng, bây giờ anh em chúng ta bắt Tấn Anh mà dâng điện hạ Yên Bình, đặng cứu trăm vạn sanh linh đồ khổ. Trước đã đặng bề trung nghĩa, sau gia quyến được bình an.

Lý Kiện nói vừa dứt lời, trào thần ai cũng đều bằng lòng hết. Chờ đến canh khuya, Tấn Anh đang lúc giấc điệp mơ màng, trào thần áp tới bắt ngay trói lại, Tấn Anh hồn bất phụ thể, chẳng biết là cớ sự gì, mở mắt ra xem, nghe mắng chửi om sòm rằng:

- Đồ phản tặc khi quân vô đạo.

https://thuviensach.vn

Lúc ấy Tấn Anh khóc như cha chết, xin triều thần tha tội một phen. Kẻ trong người ngoài chật như chen, ai cũng bằng lòng đẹp dạ.

Qua đầu canh năm, triều thần truyền quân đặt bàn hương án mở cửa mà rước thái tử Yên Bình. Vừa lúc Chung hậu đi tới thành Nam hảo chiến, lại gặp vợ chồng Điền Côn, mẹ con rất mừng rỡ. Kế giây lát thấy cửa thành mở hoác, bá tánh đều chạy ra nghinh tiếp. Chung hậu cầm đao đi trước, Yên Bình với vợ chồng Điền Côn hộ giá theo sau, hai bên văn võ khấu đầu, quỳ lạy kể trước sau mọi nỗi. Yên Bình cũng xuống ngựa đáp lễ, cầm tay đỡ dậy nói rằng:

- Liệt vị hiền thần! Việc đó bất can, cũng tại Phụ vương tôi tin dùng đứa nghịch tặc nên phải lâm cơn tai hoạ. Xin bắt cho đặng đứa phản thần mà phân thây muôn đoạn mới cam tâm.

Rồi đó văn võ lại tới triều bái Chung nương nương. Giây phút kế dắt Tấn Anh tới phục tội. Yên Bình thấy mặt Tấn Anh, mắt ngó lườm lườm, liền truyền quân đặt bàn hương án mà tế lạy Khoái vương, rồi cầm dao khoét hai con mắt Tấn Anh, tức thì bỏ vào miệng mà nuốt. Tấn Anh té ra chết giấc, kế cha con Tôn Tháo cầm gươm xốc lại lóc thịt phân thây. Yên Bình thấy thù cha đã trả đặng rồi, liền mời Chung hậu đi thẳng vào đại điện, còn bá quan văn võ, cùng là quốc thích thân vương, đều tới kim giai quì lạy tạ ơn, nhờ Quốc mẫu mới dẹp an nghịch tặc. Chung hậu ngồi giữa đại điện, kêu Điền Côn dạy rằng:

- Vương nhi hãy dồn binh ở trước ngọ môn, còn vương tức phải ở đây bảo giá.

Điền Côn vâng lệnh lui ra. Chung hậu lại nói với văn võ nước Yên rằng:

- Nước không vua thì tôi làm loạn, con nối cha quốc lệ xưa nay, bá quan phải phò Thái tử lên ngôi, ngõ đặng trị an việc nước.

Bá quan vâng lệnh, phò Yên Bình qua bên Thiên điện, thay đổi triều phục, văn võ đứng hầu hai bên, Yên Bình bái địa tham thiên, rồi tới lạy lịch đại tổ tiên Yên quốc. Kế đến tế điện Yên vương Tử Khoái, lại tới triều bái Chung hậu nương nương lên ngai rồng ngồi trở mặt hướng nam, văn võ bá quan hai hàng triều bái. Lúc này cải niên hiệu Sung Hưng vạn tải, vương hiệu gọi là Chiêu vương, lại phong cho văn võ công thần. Khuất Sản làm chức

https://thuviensach.vn

Tả thừa tướng, Tôn Tháo làm Phò mã đô uý, Tổng đốc binh mã nguyên nhung, Tôn Long làm Trị quốc tổng binh, Tôn Hổ làm chức Phó nguyên soái, kỳ dư văn võ gia phong mỗi người tam cấp. Bá quan tạ ơn xong rồi, Chiêu vương lại truyền mở kho chẩn cấp bần dân và khao thưởng tam quân tướng sĩ.

Các việc xong rồi, Chiêu vương mới nghĩ rằng: Như chẳng có Chung hậu tới cứu thì mình làm sao phục đặng nghiệp tổ tông, công đức ấy so bằng non Thái, vậy hãy lưu Chung hậu ở lại đây, nhứt niên lương tải mới bằng lòng, trước là khỏi ngoại quốc xâm lăng, sau nữa đặng đền ơn tái tạo. Nghĩ rồi truyền nội thị dọn bày tiệc yến, Khuất Thừa tướng đứng một bên hầu tiệc, Chiêu vương rót dâng lên ba chung rượu và tâu rằng:

- Hạ quốc mong ơn tái tạo, trả thù cha, phục cựu giang san, trừ yêu trảm nịnh đã xong, nối cơ nghiệp cầm quyền đại báu, còn sợ ngoại bang khi dễ, uổng công trình Quốc mẫu nhọc nhằn, muốn xin định giá it năm, cho khỏi sự tương tranh hoạ hoạn.

Chung hậu cười rằng:

- Tân vương quá lòng lo lắng. Yên với Tề giao hảo xưa nay, danh Ai gia bay khắp đông tây, có ai dám đề binh xâm phạm. Vả lại cha con phò mã là người anh dũng, vương thơ công chúa lại võ nghệ tinh thông, nay Ai gia muốn về như lửa đốt lòng, sợ nỗi Chúa thượng đền rồng trông đợi.

Chiêu vương biết lưu Chung hậu ở lại không đặng, bèn truyền quân nội vào kho, lấy đồ ngọc ngà châu báu đưa ra tạ ơn Chung hậu và khao thưởng quân Tề. Chung hậu từ chối không nhận, chỉ lấy của cấp thưởng cho quân sĩ mà thôi. Kế đó, Chung hậu từ biệt Chiêu vương, rồi đi tới Đô uý phủ. Vua tôi nước Yên tống biệt rất trọng thể.

Khi Chung hậu đi tới cửa phủ, có Cao Kim Định đi ra tiếp rước thẳng vào hậu dinh. Công chúa bước ra thi lễ, Chung hậu an ủi rằng:

- Vương thơ hãy còn non ngày non tháng, chớ nên cử động mà hao tổn tinh thần.

Công chúa tạ ơn, phân tân chủ mời ngồi, trà nước vừa xong, Chung hậu nói:

- Xin hãy đưa Tam công tử ra cho tôi xem thử.

https://thuviensach.vn

Công chúa biểu Cao Kim Định vào phòng bồng ra, Chung hậu ẵm vào lòng, thấy thiên đình rộng lớn, địa các vuông tròn, cốt cách thần tiên, dưới đời ít có, hiềm vì lông mày thưa thớt, sớm phải ly gia. Xem hồi lâu khen ngợi vô cùng, bèn truyền cầm lệnh tiễn đưa ra, nói với Liêm Thoại Hoa lấy mười đỉnh vàng mười đỉnh bạc đem đến. Chung hậu cầm đưa cho công chúa mà rằng:

- Tiền này để cho công tử khôn lớn lên tiền chi phí học hành.

Công chúa nói:

- Thằng nhỏ này hồi còn ở trong bụng mẹ đã thọ ân của vương muội rồi, tới lúc khôn lớn trưởng thành tôi sẽ cho qua ở bên Tề, đền ơn đáp nghĩa, ngày nay chị em ly biệt, biết ngày nào vầy tiệc giao hoan.

Công chúa nói rồi khóc ròng như mưa. Chung hậu cứ theo khuyên giải, rồi mỗi người rơi luỵ từ biệt nhau. Công chúa đưa ra khỏi dinh mới trở lại. Lúc này Chung hậu đi tới chỗ đồn binh của Điền Côn, truyền cho tam quân bạt trại ban sư về nước. Sắp đặt xong, xảy thấy quân vào báo rằng:

- Có vua tôi Chiêu vương ở trước trường đình, tống biệt Quốc mẫu.

Chung hậu đi vừa tới nơi, thấy Chiêu vương quỳ trước, văn võ bá quan quỳ hai hàng ở phía sau. Chung hậu lật đật xuống ngựa cầm tay Chiêu vương đỡ dậy mà rằng:

- Vương đệ làm chi lễ nghĩa thái quá đi vậy, và lại nhọc sức tới các vị thần, bữa nay Ai gia trở về nước, sau cũng sẽ sai tướng thường đi qua thăm hỏi, như có nước nào khinh dễ thì Ai gia sẽ giúp sức cho.

Nói rồi dạy lại nói với Tôn Tháo rằng:

- Tam công tử chẳng phải là người tầm thường, phò mã khá nên bảo trọng.

Vua tôi nước Yên thảy đều tạ ơn, kế đó Chung hậu truyền quân phát pháo khởi hành, vua tôi Chiêu vương đều lui về hết. Lúc này quân sĩ Tề mang sao đội tuyết, mẹ con quản hạc đình mai. Tiếng khởi ca inh ỏi vang trời, tới châu huyện thảy đều đón rước, đi ít bữa tới miền Tề địa, thêm mấy ngày đã ló thấy Lâm Tri, lòng trở về mau tợ tên bay, phút tới Trường đình cách chừng ba mươi dặm.

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi thứ Năm Mươi

Nơi Hoa viên, trang lầu bị cháy

Tại Bình Sơn, Chung hậu kén chồng

Nói về Tề Tuyên vương từ khi phân biệt với Chung Vô Diệm thì đã có Yến Anh bảo giá, vua tôi trở về tới kinh thành. Bá quan tiếp rước Tuyên vương vào cung thì tây cung là Hạ Nghinh Xuân ở nhà đã làm sẵn một cái Sở trang lầu mà tị thử (tránh nắng), nay Tuyên vương về tây cung, Hạ phi ra tiếp mừng rồi rước thẳng lên trang lầu dọn bày tiệc rượu. chén thù chén tạc, tiếng quyển tiếng kèn, Tuyên vương quýnh quíu đê mê, đêm ngày luống những say mê tửu sắc. Đương lúc vợ chồng uống rượum thấy nội giám vào tâu rằng:

- Chung quốc mẫu phá đặng Hỗn thiên trận, giết gian thần với yêu phụ Túy Vân, nay ban sư tấu khải hồi trào, cách hoàng thành chừng ba chục dặm.

Tuyên vương nghe tâu cả sợ, bủn rủn tay chân, làm rớt cái ly xuống bể tan ra mà không hay biết gì, miệng làm như người á khẩu, muốn nói mà chẳng nói ra lời, giây lâu mới tỉnh, bèn nghĩ thầm rằng:

“ta tưởng rủa nó qua bên Yên cho tuyệt mạng, đặng để quả nhơn vui vẻ với Tây cung, ai dè đâu trời không độ anh hùng, lại khiến cho nó đắc kỳ công ban sư về nước".

Nghĩ như vậy lại thấy nội giám vào báo rằng:

- Chung nương nương đã đến trường đình, xin thiên tử phân tường sau trước.

Tuyên vương cực chẳng đã phải truyền cho nội thị sắm sửa xe giá đồng đi ra tiếp nghinh. Sắp đặc xong, Tuyên vương lên long xa đi trước, văn võ triều thần hộ giá theo sau, vừa đi tới trường đình, Chung hậu nhìn thấy bèn xuống ngựa quỳ tâu rằng:

- Thần hậu có tài đức chi mà dám phiền thánh giá tới đây tiếp rước.

Tuyên vương lật đật cầm tay chẳng lẽ vừa cười vừa nói rằng:

- Ngự thê vì nước dày công lao khổ, bởi vậy cho nên trẫm phải thân nghinh

https://thuviensach.vn

mơi xứng đáng cho.
Nói rồi vợ chồng dắt nhau vào dịch đình trà nước. Chung hậu bèn thuật lại hết chuyện cầu cứu của Yên Đơn công chúa cho Tuyên vương nghe một hồi, rồi truyền lệnh hộ giá về thành an nghỉ. Khi về tới Kim Loan điện, văn võ triều bái xong, Chung hậu tâu với Tuyên vương xin cấp phát bạc tiền mà thưởng công lao cho tướng sĩ, rồi lại truyền cho nội thị dọn tiệc đãi yến triều thần, vua tôi chung hưởng vui vầy, nhạc công đờn ca inh ỏi. Tiệc vừa mãn thì mặt trời gác núi, Tuyên vương bèn hạ chỉ bãi triểu, bá quan đều tạ ơn lui ra. Chung hậu cũng xin kiếu mà lui về Chiêu Dương cung, Tuyên vương khi ấy lại dặn Chung hậu rằng:
- Đêm nay trẫm sẽ tới Chiêu Dương cung mà vui vầy cùng ngự thê một tiệc.
Nói rồi lui vào hậu viên thay đổi triều phục, bèn sực nhớ lại lúc bị khốn nơi Đàm thành, Chung hậu tới giải vây, vì cớ sao có ba đêm lịch sự như tiên bồng, sao nay bà chẳng cũng chưa hoàn cốt? Nếu trẫm mà tới đó hôm nay chắc lâu ngày nó cũng muốn nọ kia. Tuyên vương vừa đương suy nghĩ, xảy đâu lại thấy Tây cung bước tới tiếp rước chào mừng, Tuyên vương bèn nói rằng:
- Thôi, thôi, hôm nay trẫm đi với ái khanh , để ngày mai sẽ tính một kế.
Nói rồi vợ chồng dắt tay tới Sở trang lầu mà vui vầy tiệc rượu.

Nói về Chung hậu, khi nghe Tuyên vương hứa với mình hôm nay sẽ tới Chiêu Dương cung, thì trở về lật đật sai nội giám sửa soạn tiệc rượu dọn dẹp tươm tất trong cung, bốn phía đều đèn thắp sáng ngời, một mình luống vào ra thơ thẩn, từ đầu hôm cho tới quá canh một, trông đã mòn con mắt, bèn nghĩ rằng:
“Hay là thiên tử mắc lắm việc nước nhà, nên nói với ta lỡ tiếng chăng?"
Nghĩ rồi bèn cầm báu kiếm đi xem tinh tượng, giây lâu sanh canh ba trống đã điểm đầu, trước sau nào có ai đâu,trong cung điện thảy đều say giấc điệp. Kế giây lát đồng hồ nhặt thúc, trống tiêu lầu đã trở canh tư, trăng lu sao lặn lờ mờ, gần đó nghe tiếng gà đã gáy, cả đêm chẳng hề nhắm mắt, cứ vào ra than thở một mình, gà gáy giục trời vừa gần sáng. Chung hậu mới

https://thuviensach.vn

truyền cho nội giám đi dọ coi thiên tử ở cung nào. Giây lâu nội giám trở vè tâu lại rằng:
- Hồi hôm thiên tử nghỉ lại Tây cung.

Chung hậu nghe tâu nổi giận như lửa đốt gan, bèn trách thầm rằng:
"Sao thiên tử vô tình bạc đãi, nói dối với ta làm yến tiệc sẵn bày, trông đợi sáng đêm chẳng có lai vãng."
Nghĩ vậy cả ngày Chung hậu bụng thêm phiền não, chẳng hề ăn uống chút nào, cung nhân thấy vậy mới tâu rằng:
- Xin nương nương đi dạo mát hoa viên, mới tỏ tường áo lý, trước là lánh bề tử khí, sau thời hứng gió tiêu sầu.
Chung hậu nghe tâu đẹp dạ, liền khiến cung nga dẫn lộ thẳng tới hoa viên, thấy những thạch lựu phơi màu đỏ, ao sen mịt sắc xanh, ve ngâm lăng líu trên thành, yến nói véo von bên núi, cảnh trí rất u nhã, mùi hương thơm ngạt ngào, đầy vườn vượn hú oanh chào, dưới bóng tòng lâm ngồi hóng gió. Lúc ấy bớt hơi nắng, sực nhìn lên ngó thấy lầu đài tỏ rõ nguy nga, mười phần mỹ lệ tinh hoa. Chung hậu kêu cung nhân hỏi rằng:
- Cửa nhà ai đó?
Cung nga mới quì tâu phán tỏ rằng:
- Khi thiên tử Hoài Nam phó hội, Hạ nương nương ở nhà sắc sai công bộ làm tòa nhà ấy kêu là Sở trang lầu. Từ khi thiên tử hồi triều tới bây giờ, thường đêm ngày ở đó đàn ca rượu tiệc.
Chung hậu nghe tâu vừa dứt, cả giận mắng rằng:
- Đồ tiện tỳ sao dám làm điều phi pháp, đã hao tốn mà làm hại của nước nhà! Nói vậy, chắc có thiên tử ở trên đây, để ai gia đi lên xem cho biết.
Nói rồi truyền cung nga dẫn lộ, đi tới nơi thấy trinh sơn, cột chạm, cửu đá, rèm châu, Chung hậu bèn bước tới trong tẩm phòng, thấy đủ những đồ ngự dụng, ngó ra nơi cửa sổ nghe có tiếng đàn địch vàng đầy, dòm qua phía hiên Tây, thấy hai người còn đang uống rượu. Tuyên vương ngồi bên tả, Hạ Nghinh Xuân ngồi bên hữu, ngó qua liếc lại, chén khuyên chén mời, giây lát Hạ phi lại ngồi lên nơi bắp vế Tuyên vương còn thể nữ hai bên đứng quạt, Hạ phi cất tiếng lên hát. Tuyên vương cầm trống đánh chầu, cuộc vui

https://thuviensach.vn

chơi đà thất thể diện quân thần, cơn say sưa lại lõa lồ thân thể. Chung hậu thấy vậy ta nha thiết xỉ muốn nhảy ra đánh cho chết Hạ phi, cung nga liền quỳ xuống tâu xin xét suy, Chung hậu mới dịu cơn tức giận bèn bỏ đi vòng ra sau nhà tắm, thấy có một cái kiếng sáng hào quang, Chung hậu mới nói:

- Ai gia từ bé tới nay, chẳng biết hình dung tốt xấu thế nào, nay mới thấy cái lãng hoa kiếng ở đây vậy để xem thử coi dường bao cho biết.

Nói rồi đứng ngắm nghía hồi lâu, thấy miệng cọp, mặt beo, mỏ ó, tai lớn, tóc đỏ, mũi cao, lại có bốn cái nanh xỏ ra ngoài môi, coi rất hung ác. Xem rồi tức giận lại buồn cười, rồi hỏi cung nga rằng :

- Ai đứng ở trong kiếng đó vậy?

Cung nga tâu rằng :

- Thiệt là hình của nương nương đó.

Chung hậu lại hỏi:

- Hình ai gia xấu như vậy hay sao? Nếu vậy chẳng trách chi thiên tử không đem lòng đoái tưởng, còn Tây cung được chúa thương yêu, xét mình phước ít tội nhiều, nên mới sanh hình xấu xa như vậy. Thôi, cũng chẳng tưởng chi Chiêu dương là vinh hiển, trở về Thường Sơn hái dâu cho qua tháng ngày, cung nhân bay khá ra tay, phá cho hư hết những đồ ngoạn hảo.

Cung nga vâng mạng, phá nát toan hoang. Rồi Chung hậu lại biểu theo mình mau trở về cung viện, bèn lấy báu kiếm niệm chân ngôn ít tiếng tức thì liền thấy thần Chúc Dung ứng hiện lên hầu. Chung hậu nói rằng:

- Ai gia phiền tô thần đốt nát Sở trang lầu và Tây phi cung viện.

Nói rồi cầm gươm trở vô cung báu, Chúc Dung liền vâng pháp chỉ thẳng tới tru phòng, mượn nhân hỏa đẳng không rật rật, giây lát lâu đài cháy hết, gió càng đưa ngọn lửa lên càng cao, đầy sân lá chạy lao xao. Vợ chồng Tuyên vương hồn bất phụ thể, chẳng hay thình lình ở đâu phát, trong mình còn bận một cái áo mất thôi, đâu không nón, tóc bỏ xả, chạy nhào tới Kim loan điện, truyền nội giám đánh trống đổ chuông nhóm triều thần tựu tới. Khi văn võ bá quan đến chầu đông đủ, còn quân Ngự Lâm kẻ xách nước nhiều cầm gầu, đua nhau chạy tới ra tay chữa lửa. Còn Yến Anh thấy Tuyên vương lõa lồ thân thể như vậy liền cởi bào của mình dâng cho thiên tử và tâu hỏi rằng:

https://thuviensach.vn

- Vì sao thánh thể trần truồng, xin thiên tử phán tường áo lý cho ngu thần trước sau tự sự.
Tuyên vương nói:
- Lúc trẫm đương mê giấc ngủ, giựt mình nghe lửa cháy rần rần, kíp tầm sanh lộ thoát thân, tưởng chi tới những quần với áo.
Yến Anh nghe vậy nực cười chẳng dám nói, liền truyền nội giám vào lấy đồ triều phục ra cho thiên đổi thay, Tuyên vương mới hỏi:
- Hạ quý phi bây giờ ở đâu? Còn Chiêu Dương cung lửa có cháy tới chăng?
Nội giám tâu:
- Tôi thấy Hạ nương nương chạy ra phía sau lầu, còn Chung quốc mẫu tôi lại thấy đương cầm thanh gươm đứng nói chi lầm thầm không biết.
Tuyên vương nghe tâu bèn ngẫm nghĩ rằng: "Chắc là con xủ phụ nó cố ý đốt ta với Hạ thị đây chớ chẳng ai, để ta bắt nó giết phứt đi cho rồi kẻo để nó sống cứ theo bao hại. Nghĩ rồi bèn truyền cho ngự lâm quân biểu điểm quân tới vây Chiêu Dương cung. Lúc đó Chung hậu đã hay rồi, kíp truyền cung nhân cầm lấy cây kiếm báu, chạy thẳng tới phủ Điền Côn, biểu vợ chồng phải dẫn binh vào cung cho mau vì có việc cần. Cung nhân vâng lệnh, thẳng tới vương phủ, thuật lại mấy lời cho Điền Côn nghe, vợ chồng lật đật sửa sang nai nịt cầm đao lên ngựa, dẫn theo tám viên dũng tướng còn tam quân thì kéo theo sau. Khi đi tới cung môn, Điền Côn nạt một tiếng quân ngự lâm đứng vẹt hai bên, Điền Côn cầm đao đứng giữ giữa, còn Liêm Thoại Hoa đi tuốt vào trong cung tâu hỏi Chung hậu:
- Vì việc chi thiên tử lại sai quân tới vây cung điện?
Chung hậu thuật lại các việc cho Liêm Thoại Hoa nghe, rồi cũng sửa soạn những đồ bảo bối liền lên ngựa đi ra khỏi cung môn, kế gặp Điền Côn phân trần sự việc một hồi nữa, Điền Côn nổi giận nói rằng:
- Nhân lúc này mẹ con ta giả làm phản, kéo binh đi cho hôn quân biết mặt.
Nói rồi ba mẹ con dắt nhau ra đi vàn dẫn theo một muôn binh mạnh, nhắm Triệt Long sơn giao giới. Chung hậu bèn truyền quân lên Túy Bình sơn hạ trại và sai tú trúc thành trì làm cũng như nghi vệ hoàng gia. Cách ít ngày làm xong dinh trại, Chung hậu mới nói với Liêm Thoại Hoa rằng:
- Vương tức thêu dùm ta một cây cờ chiêu phu cho khéo trước làm cho

https://thuviensach.vn

người ta coi cho vừa mắt, sau nữa mưa gió cho khỏi mau hư, vì ai gia có sự cần dùng, vương tức chẳng nên trễ nải.
Liêm Thoại Hoa vâng lệnh trở về phòng sửa soạn đồ kim chỉ ra ngồi thêu được ít chữ kế thấy Điền Côn bước vào trợn trạo hỏi, Thoại Hoa thuật lại các lời. Điền Côn mắng rằng:
- Nàng sao lếu quá, không hiểu thời sự gì, chẳng qua là quốc mẫu giận chúa thượng bỏ đi, nói ra những điều như vậy, chớ có lẻ nào một vị mẫu nghi trong nước đi làm cái sự tệ vậy sao? Hiền thê hãy dẹp đi, chớ làm chi cho mệt.
Thoại Hoa không nghe cứ ngồi thêu hoài, Điền Côn nổi giận lấy những đồ thêu dẹp đi, vợ chồng giành xé rầy lộn nhau một hồi, kế thấy Chung hậu bước tới khuyên giải, nói với Điền Côn rằng:
- Thật là ai gia cậy nó, vì đây có sự cần dùng.
Điền Côn nghe nói mấy lời bụng thời giận mà không dám nói ra, liền bước trái ra trước trại, giả coi tập luyện việc binh. Kế được ít ngày, Thoại Hoa thêu xong cây cờ đem dâng lên cho Chung hậu xem, thật nên tế kiều, kim chỉ tinh thông, lại có một mài thơ ngũ ngôn như vầy:

Đông Tề Chung quốc hậu, thiên hạ thảy biết tên Vì Tuyên vương vô đạo, không trọng kẻ anh hiền
Cứ tham mê tửu sắc, triều đình phải đảo điên
Chim khôn kiếm cây đậu, sẽ chọn kẻ lương duyên.

Chung hậu xem rồi cả đẹp, cứ cười chúm chím hoài và khen thâm: Liêm thị đủ tài, võ nghệ hơn trai thập bội, còn tới việc nữ công, nữ hạnh cũng chẳng thua sút ai. Nghĩ rồi bèn truyền quân đem lá cờ chiêu phu tới nơi quân môn rút thẳng cho mọi người xem tường tự sự. Kẻ khách thương qua lại, người lão ấu gần xa, đều tới núi Bình Sơn mà coi, lên xuống dập dìu, thảy đều vỗ tay cười nói vang rằng: Sự lạ. Điền Côn nghe tiếng chê cười của thiên hạ thì có ý bất bình, bèn vào tâu với Chung nương nương rằng:
- Như mẫu hậu cố tình cải giá, thì vợ chồng tôi biết nương náo với ai đây, trước là phải bị các nước chê bai, sau lại muôn dân đàm tiếu, có lẽ đâu một

https://thuviensach.vn

vị Tề triều quốc mẫu đi làm điều biệt trạch tha phu, ngửa trong mẫu hậu nhân từ, phải nghe lời con can gián.
Chung hậu làm mặt giận mà mắng rằng:
- Cái thằng rất tệ! Việc ai gia đã toan liệu bất can, đừng nhiều tiếng không toàn tánh mạng.
Liêm Thoại Hoa thấy Chung hậu nói vậy bèn cầm tay Điền Côn dắt ra mà nói rằng:
- Mẫu hoàng đã thần thông quảng đại, lại thêm võ nghệ cao cường, đừng làm xúc nộ đến nương nương mà có khi lâm họa, vả lại thiếp đã có xét sự chiêu phu chắc là kế trá, ấy làm cho bỉ mặt Tuyên vương. Quốc mẫu chẳng phải người tầm thường mà vương phu hòng nghi ngại.
Điền Côn nghe nói lõ mắt nhìn Thoại Hoa mà rằng:
- Ta tưởng là người đoan chánh mới quy thuận mà làm con nuôi, ai dè đâu tác tệ như vầy, để ta giết phứt hắn đi cho rảnh.
Thoại Hoa nói:
Không xong đâu, phu quân hãy bớt giận để rồi sẽ hay.
Nói rồi vợ chồng dắt nhau đi tới thơ phòng, xem binh đồ trận.
Nói về Lương vương nước Lỗ, đương buổi lâm trào xảy có quan Huỳnh môn vào tâu rằng:
- Nay Đông Tề Chung Vô Diệm đã đốt cháy Sở Trang lầu, lại làm phải Tuyên vương, ra ở tại núi Túy Bình sơn, dựng một cây cờ chiêu phu cải giám chẳng luận há vương, há quốc, hễ bằng lòng thì người giữ ấn Chiêu Dương, muốn thấy mặt thì phải vàng ròng muôn lượng, còn lễ vật ngàn thùng mới đủ, với những trâu dê heo rượu để cấp thưởng cho tam quân đủ mọi đồ thì đưa tới cầu thân, người chẳng cần ai làm mai làm mối.
Lương vương nghe tâu cả đẹp, bèn phán với triều thần rằng:
- Nước Tề nhờ có Chung Vô Diệm, mới hay giá ngự liệt bang, như nay mà Chung Vô Diệm đã phản Tuyên vương, trẫm dầu bán hết nước cũng bằng lòng đi cưới.
Lương vương nói vừa dứt, có một vị triều thần bước ra tâu rằng:
-Muôn tâu bệ hạ! việc đó không nên, Chung Vô Diệm là một con xảo trá bách đoan, chớ tin nó mà mắc mưu gian kế độc, ngu thần tưởng bên Lâm

https://thuviensach.vn

Tri đã hết lương thảo, nên Chung Vô Diệm giả chiêu phu mà kiếm tiền kiếm bạc, xin bệ hạ hãy nạp lời gián ngu thần, chớ nên chọc tới con Chung xủ phụ .

Lương vương nghe tấu bèn xem lại người ấy tên là Nhiễm Văn Hào, làm chức Chiêu thảo sứ, Lương vương mới phán rằng:

- Nhiễm huynh tâu cũng có lý, nhưng mà để trẫm tới Bình sơn sẽ hay, quả như vợ chồng nó có sự bất hòa, thì việc cải giá chắc là tình thiệt.

Văn Hào cứ theo can mãi, nhất định không cho Lương vương đi, Lương vương cả giận mà rằng:

- Việc chiêu thân là tự nơi ý trẫm, nào có can chi tới khanh mà phòng lo, nếu khanh còn nói nhiều lời thì sẽ toan gia trị tội.

Văn Hào thấy vậy bèn bỏ đi ra ngoài, Lương vương truyền cho quan phó soái là Nhan Hưng vào kho lấy một bức rèm Trân châu minh nguyệt, với những là vàng bạc, trâu dê và điểm ba ngàn quân Ngự lâm đi tới Bình sơn cưới Chung Vô Diệm.

Đây lại nói về Tương vương nước Lương ngày kia lâm triều, văn võ bái xong, có quan Tri điện tâu rằng:

- Nay có một việc rất nên kỳ dị, vợ vua thời nay mà đi kén chồn, tôi nghe nói Chung Vô Diệm đã phản Tuyên vương, tới Bình sơn dựng cờ cải giá.

Tương vương nói:

- Sự ấy cũng lấy làm lạ, để quả nhân tới đó thử xem.

Trị điện quan lại tâu rằng:

- Chung Vô Diệm chẳng phải kén chồng, ắt là kén bạc kén tiền, cờ chiêu phu nói đã rành rành, như muốn thấy mặt thì vàng ròng ngàn lượng vô tới cửa phải chịu hai mươi muôn lượng bạc, lễ hoa hồng cho đủ ngàn thùng, những đồ rượu thịt đủ dùng và một vật báu chi trong nước, đủ như vậy thời cưới mới được, bằng không thì chớ tới mất công.

Quan trị điện nói chưa dứt tiếng lại có một vị danh thần là Thạch Anh bước ra tâu rằng:

- Chúa thượng đừng tin lời con xủ phụ, tới Bình sơn rồi khó nỗi trở về, nó là một vị quốc mẫu bên Đông Tề, có lẽ đâu đi hồ hành cải giá. Chẳng qua là nó gạt vua các nước, trước là tóm thâu tiền bạc, sau là làm cho xấu hổ

https://thuviensach.vn

vua Tề, vì vợ chồng nó sự ủ ê, xin chúa thượng hãy suy đi xét lại.
Tương vương nói:
Cũng bởi Tuyên vương vô tình bạc đãi, nên Chung Vô Diệm mới cải giá chiêu phu, nếu trẫm chẳng tới đó mau chân, ắt phải về tay nước khác. Thôi! Khanh đừng có nói nữa, ý trẫm đã quyết hẳn một lời.
Nói rồi liền truyền cho quân tả đô uý là Châu Kiều vào nội kho lấy một cái Cửu đỉnh ngọc lư đem theo và những đồ kim ngân lễ vật. Sửa soạn xong rồi, chờ tới ngày mai thì di giá. Rạng ngày Tương vương lâm triều, truyền nội thị sửa sang long trọng phụng tán, rồi từ biệt triều thần phát pháo mở cửa thành mà thượng lộ, còn Châu Kiều thì hộ giá và đốc xuất quân sĩ khiêng gánh những đồ kim ngân châu báu đem theo.
Khi Lỗ Lương vương đi tới Hồng Xương phủ, cách Túy Bình sơn chừng năm dặm, quân kỳ bài liền trở lại tâu cho vua hay, Lương vương bèn truyền lệnh phát pháo an dinh kế đó quân thám tử bề Tề, không biết là sự gì, lật đật vào tâu cho Chung hậu và Điền Côn rõ. Chung hậu tức thì cười mà rằng:
- Tuyên vương tưởng ai gia hình dung xủ lậu, đi ra chắc không ai màng, như nay mà vua Lỗ quốc tới cầu thân, nhân duyên ấy cũng vì tại trời xui khiến.
Nói rồi vỗ tay mà cười nữa. Điền Côn thấy vậy cả buồn tâu rằng:
- Nay vương phụ còn Lâm Tri ngự trị mà vương mẫu ra đi cải giá chiêu thân, trước đã không đạo ngũ luân, sau lại chư hầu sỉ tiếu, xin vương mẫu đừng lấy việc ấy, mặt mũi nào mà ngó thấy đất trời, như vương mẫu quyết chẳng nghe lời, thì mẹ con phải một nơi một ngả.
Chung hậu giả giận cầm gươm hét lớn rằng:
- Mặc ý mặc ý! Đi đâu thời đi, ai gia cũng cho đó phân ly, về Lâm Tri mà minh linh nghĩa tử. Còn ai gia thì sang qua bên Lỗ mà bầu bạn với Lương vương, cũng có ngày ta sẽ hưng binh tới Lâm Tri mà giết hết cha con mi đi cho rảnh.
Thoại Hoa nghe Chung hậu nói lớn, liền bước tới khuyên giải Điền Côn.
Nói về khi Tương vương đi được năm ngày đường, kế thấy quân kỳ bài trở lại tâu rằng:

https://thuviensach.vn

- Trước mặt đó là núi Túy Bình sơn, xin bệ hạ phát lạc.
Tương vương bèn truyền cho Thạch Anh nguyên soái phát pháo an dinh, quân thám tử của Tề cũng vào tâu cho Chung hậu hay nữa. Chung hậu cũng tức cười, kêu Điền Côn mà dặn rằng:
- Nay có vua nước Lỗ với vua nước Lương tới nạp sính lễ, con hãy thâu cho đủ như trong bảng chiêu phu, chẳng cho thiếu một phân nào, còn việc chi để ai gia liệu định.
Điền Côn vâng lịnh lui ra, Chung hậu lại kêu Cao Khôi Nguyên và Lư Thành tới mà bảo rằng:
- Hai tướng đem hai đạo ý chỉ, Lư Thành thời qua dinh Lỗ, còn Cao Khôi Nguyên thì qua dinh Lương, tâu với hai vua y như lời họ thi hành, rồi trở về ai gia trọng thưởng.
Hai tướng tiếp lấy ý chỉ, từ tạ ra đi. Khi Lư Thành tới bên dinh Lỗ, quân chánh ty vào báo cho Lương vương hay. Lương vương cả mừng, liền sai quân đi ra tiếp sứ. Lư Thành vào trước quân trướng, quì dâng một đạo chiếu văn, Lương vương vội mở ra xem, thấy có mấy lời như vầy:

“Đông Tề Chung Vô Diệm bì đốt Sở Trang lầu, vợ chồng nên chẳng thuận, ra lập bảng chiêu phu, như có vua các nước, muốn kết nghĩa trăm năm, muốn thấy mặt, vàng muôn lượng; vào cửa bạc hai chục muôn; lễ hoa hồng các thứ phải cho đủ ngàn thùng, với một vật châu báu, cùng rượu thịt đủ dùng, chẳng nệ ngày với tháng, được phép tới giao thân, bằng không thời về nước, chơ đi tới mất công.”

Lương vương xem rồi cả mừng, truyền quân dọn tiệc, thiết đãi và ban thưởng cho Lư Thành một ngàn lượng bạc, khiến trở về phục chỉ cho Chung hậu hay, rồi sẽ đem đồ sính lễ tới. Lư Thành giã từ lui về tâu lại cho Chung hậu hay các việc. Còn Cao Khôi Nguyên khi đi tới bên dinh Lương, quân vào báo cho Tương vương hay, Tương vương cũng sai người ra tiếp rước. Khôi Nguyên vào dâng môộ đạo văn, Tương vương xem rồi, truyền

https://thuviensach.vn

quân dọn tiệc đãi đằng và cấp thưởng cho lụa là tiền bạc, Khôi Nguyên từ tạ lui về phục chỉ.

Qua ngày sau tảo thìn, hai vua sửa sang thay đổi áo xiêm, ai cũng cầu trời đất quỷ thần, xin cho phen này cưới cho được Chung Vô Diệm. Khi hai tới tới Sơn dinh đã có Điền Côn đứng đợi tiếp rước ân cần. Điền Côn thâu đủ các món lễ vật hai nước xong rồi, liền đem vào hậu dinh mà tâu lại, còn hai vua ở trước quân môn còn đợi lịnh.

Khi Điền Côn vào hậu dinh tâu hết các việc cho Chung hậu hay, Chung hậu liền kêu Điền Côn tới nói nhỏ rằng: Phải làm như vầy... như vầy... Lại kêu Cao Khôi Nguyên và Lư Thành dặn phải dàn quân cho nghiêm chỉnh mà chầu chực trong hậu dinh. Ba người vâng lịnh lui ra. ChChung hậu lại kêu Liêm Thoại Hoa, bảo phải mặc đồ nhung phục tay cầm binh khí đứng hầu một bên.

Lúc này Điền Côn trở ra trước quân môn và rước hai vua, hai vua đi theo Điền Côn vào vừa tới trung dinh, xảy thấy có hai tướng mặc giáp cầm đao nói lớn tiếng rằng:

- Chúng ta vâng lệnh Chung nương nương ra hỏi chẳng biết hai vua tớ nạp sính lễ mà hai vua quả có chân tâm hay là không nên dạy chúng ta treo mấy lưỡi đao ở đây, hai ngài như có thiệt tình thì đừng sơ chee1t, phải cúi đầu mà đi dưới mấy cái lưỡi đao này.

Hai vua nghe nói ngẩn ngơ và thấy sự sỉ nhục như vầy, thì đã hỡi ôi, bèn ngó lại thấy tứ phía binh đứng đầy nẻo tấn thối lưỡng nan, cực chẳng đã phải cúi đầu mà đi cho khỏi chỗ đó. Khi hai vua qua khỏi, lần tới chỗ hậu dinh, lại thấy hai tướng tay cầm đồ binh khí, đứng hầu hai bên và nói rằng:

- Nay hai ngươi muốn cưới ai gia, nhưng phải bụng dạ hai vua có thiệt chăng?

Hai vua đáp:

- Quốc mẫu oai ang bốn biển, chúng tôi dám tới đây nói dối hay sao.

Chung hậu lại hỏi nữa rằng:

- Vậy chớ hai vua có biết thế gian này cái gì ở trên, cái gì ở dưới chăng?

Hai vua đáp:

- Chẳng có chi là trọng, chỉ có trên là trời dưới là đất thôi.

https://thuviensach.vn

Chung hậu lại hỏi nữa rằng:
- Trời đất đã đành phận trên dưới rồi, trong mười hai nước này, nước nào lớn nước nào nhỏ?
Hai vua đáp:
- Nước Tề là nước lớn, còn mười hai nước kia đều là nhỏ , nước lớn thì kêu là thượng quốc, còn nước nhỏ thì kêu là hạ bang.
Chung hậu hỏi:
- Sự lớn nhỏ đã đành rồi, còn phận trên dưới phải làm sao cho phân biệt?
Hai vua đáp:
- Thượng quốc cũng như quân phụ, còn hạ bang thì ví như tôi con.
Chung hậu nghe nói tới đó giả giận mắng lớn rằng:
- Hai vua thiệt là gian dối, dám tới đây nói giỡn với ai gia! Đã biết thượng quốc là quân phụ, thì vợ của vua thượng quốc là chủ mẫu đã rành rành, có lẽ nào thần tử lại muốn cưới chủ mẫu đem về làm bợ bao giờ? Nếu vậy hai vua làm điều điên đảo sự can thường, thiệt là hai vua coi trên không trời dưới không đất đó. Còn như phận ai gia đây mà dựng cờ chiêu phu cải giá, chẳng qua là làm cho bỉ mặt vua Tề đó thôi, tội vô đạo chẳng dung cùng trời đất, đao phủ quân ở đâu! Mau dẫn hai lão này đem ra chém quách đi mà răn đời.
Quân đao phủ liền áp lại muốn ra tay, kế hai vua quỳ lại cầu xin thứ tội. Chung hậu thấy hai vua đã chịu lỗi liền truyền lịnh cho Điền Côn đem ra đánh đòn mỗi người 20 trượng. Điền Côn vâng lịnh khiến quân đè hai vua ra trước sân, đánh chẫn bốn chục. Hai vua rên la inh ỏi, tưởng là đem tiền của tới cưới Chung Vô Diệm về làm chánh cung, không dè đâu thời vận bất công, bị đánh đòn gần chết. Khi đánh đòn rồi, Chung hậu chỉ mặt hai vua mà nói rằng:
- Vì hai vua làm điều bất pháp, ai gia tha chết cho là may, thôi mau trở về mà sửa trị thần dân, cứ chiếu lệ thường năm tấn cống.
Nói rồi lại kêu vợ chồng Điền Côn, Cao Khôi Nguyên và Lư Thành mà dặn rằng:
- Phải điểm binh chia nhau tới hai nước, thâu đoạt những binh khí và lương thảo đem về cho mau.

https://thuviensach.vn

Bốn tướng vâng mạng lui ra, hai vua cũng tạ từ trờ về dinh trại. Vua tôi gặp nhau rất bi thiết, giận mình sao chẳng nghe lời tôi trung, để đến nổi thân này lâm họa. Chuyện trò hồi lâu bèn dẫn nhau trở về nước, chiêu binh mãi mã chờ ngày sau toan trả cựu thù, hội Tương giang binh hỏa mịt mù, ba trăm vạn binh ròng năm nước, đó là việc sau.

Đây nói về khi bốn tướng đi lấy được những đồ binh khí và lương thảo đem về chẳng biết bao nhiêu. Chung hậu mới nói với vợ chồng Điền Côn rằng:

- Nay vương nhi và vương tức coi ý mẹ ở chân giả ra thể nào, ấy chẳng qua là làm cho xấu hổ đức vua đặng biết sự lỗi lầm mà tỉnh ngộ, sau nữa bắt tội hai vua mà răn các hầu bang kia, thì ai gia sẽ toan mưu kế khác.

Vợ chồng Điền Côn và các chư tướng rất vui cười, kế đó Chung hậu lại truyền đãi yến tam quân, rồi chờ vua Tề lên rước.

Nói về Điền Chương vâng lịnh Tuyên vương đi thám thính sự Chung hậu chiêu phu, nay đã rõ đăng tin tức rồi bèn trở về triều phục chỉ, tâu hết các việc Tuyên vương nghe và xin vua lên Tuý Bình sơn mà rước Chung hậu. Tuyên vương nghe nói hiệp ý, lại thấy Yến Anh bước tới tâu rằng:

- Lời Điền Chương tâu rất có lý, xin bệ hạ nhậm lời.

Tuyên vương chuẩn tấu, truyền cho Yến Anh vào kho lấy một hộ dạ minh châu và đồ lễ vật, đặng đem lên Túy Bình sơn là lễ sính Chung nương nương. Nội ngày ấy sửa soạn phát pháo khai thành, nhắm Túy Bình sơn thẳng chỉ. Khi tới nơi, Yến Anh vào trước nói với quan giữ cửa bảo vô tâu lại cho nương nương hay rằng: Có ngự giá thân nghinh. Quan giữ cửa vào tấu, Chung hậu nghe nói nửa mừng nửa giận. Mừng là thiên tử có lòng hối quá, nên mới lên mà rước mình về; còn giận là giận con tiện phụ Hạ Nghinh Xuân làm cho thiên tử đắm mê tửu sắc. Nghĩ rồi bèn kêu Điền Côn mà bảo rằng:

- Vương nhi hãy mau ra tiếp giá kẻo lỗi đạo quân thần.

Điền Côn vâng mạng bước ra trước quân môn tiếp rước và quì xin chịu tội với triều đình. Tuyên vương cầm tay đỡ dậy nói rằng:

- Vương nhi miễn lễ.

Nói rồi dẫn nhau thẳng vào trung dinh, Chung hậu cũng lật đật xuống ngai tiếp rước. Vợ chồng gặp nhau rất mừng rỡ, Chung hậu mới thuật lại sự cái

https://thuviensach.vn

giá chiêu phu, và thâu đặng những đồ kim ngân châu báu. Tuyên vương cả cười, rồi thò tay vào túi lấy một hột dạ minh châu mà nói rằng:
- Vật này của qủa nhân đưa làm sính lễ, xin nương nương làm của dùng.
Chung hậu mắc cỡ và tâu rằng:
- Thần hậu đương lúc giận, nay xin chịu tội với triều đình.
Nói rồi vợ chồng cả cười, kế truyền cho chúng tướng sửa soạn hành lý và thiêu hủy dinh trại. Trong nội một ngày sắp đặt và thâu góp tiền lương xong xuôi, kế phát pháo thiêu dinh mà trở về Lâm Tri Hỗn Hải. Cách ít ngày đi về tới hoàng thành, văn võ bá quan đều ra nghênh tiếp. Tuyên vương và Chung hậu vào ngự trước Kim Loan điện, bá quan triều bái xong rồi, kế tây cung Hạ Nghinh Xuân cũng tới triều kiến, Chung hậu cho ngồi một bên cẩm đôn, kế thấy Điền Côn hộ giải những đồ kim ngân châu báu tới, Chung hậu mới tâu rằng:
- Vì thần hậu tánh hay lỗ mãng, đốt cháy mất Sở trang lầu, nay lấy được tiền bạc của hai nước đem về đây, xin dùng để cất lại cái khác.
Tuyên vương cả đẹp, bèn truyền cho quân nội vụ thâu cất nghiêm trang. Rồi thiên tử bãi chầu, văn võ ai lui về dinh nấy.

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi thứ Năm Mươi Mốt

Dân minh châu Lý Tuấn bị đòn

Dụng phép mầu, Chung nương giả chết

Nói về Tấn vương ở đất Sơn Tây, lúc đương lâm triều, thấy quan huỳnh môn tâu rằng:

- Đông Tề Chung Vô Diệm phản Tuyên vương lên ở Bình sơn giả lập bảng chiêu phu, gạt vua nước Lỗ nước Lương, thâu hết lương tiền vàng bạc, đã vậy lại đánh hai vua nát da nát thịt, làm cho sỉ nhục trăm bề, Chung hậu cũng trở về với vua Tề, còn hai vua bị đuổi về nước.

Tấn vương nghe tâu trong bụng như dầu sôi, bèn mắng nhiếc Chung Vô Diệm om sòm và quyết hư binh vấn tội. Khi Tấn vương đương cơn nóng giận, xảy có một vị trung thần bước ra tâu rằng:

- Xin chúa thượng bớt oai sấm sét, cho ngu thần tỏ nỗi thiệt hơn, Chung Vô Diệm chẳng phải tay tầm thường mà lại có Triệu, Yên tương trợ nữa, theo ý ngu tôi tưởng phải dụng mưu nọ mới xong, nước ta có một cửu khúc minh châu, hãy sai sứ đi qua Đông Tề mà tấn cống và tâu với vua Tề, như có tài luồn sợi chỉ qua hột ngọc này thì nước ta cam chịu đầu hàng, bằng không thời nước nó đã vô nhân cự địch, chừng đó ta sẽ hưng binh gia phạt, cũng không muộn chi.

Tấn vương nghe tâu xem lại, người này tên là Phàm chiêu, làm chức nguyên nhung, Tấn vương mới nói rằng:

- Nguyên soái bày kế rất hay.

Truyền nội vụ vào kho lấy hột Cửu khúc minh châu đem ra. Lại thấy có một người nữa bước tới tâu rằng:

- Vi thần xin lãnh mạng đi sứ bên Đông Tề.

Vua xem lại người ấy tên là Lý Tuấn, làm chức hạ đại phu. Tấn vương nhậm lời, truyền cho nội thị dọn tiệc tống hành, Phàm nguyên nhung rót ba chung ngự tửu đưa cho Lý đại phu. Lý Tuấn tiếp lấy uống rồi từ biệt Tấn vương và các quan rồi thẳng tới phủ Hồng Xương ở trước ngọ môn mà đợi

https://thuviensach.vn

lịnh. Lúc ấy nhằm Tuyên vương lâm triều, quan huỳnh môn vào tâu rằng:
- Nay có sứ thần của Tấn vương tới, còn ở trước ngọ môn, xin thiên tử định đoạt.
Tuyên vương bèn truyền chỉ cho vào. Lý Tuấn vào trước Kim Loan điện, quỳ lạy tung hô xong, Tuyên vương hỏi rằng:
- Tấn vương sai sứ tới đây có việc chi chăng?
Lý Tuấn lạy và tâu rằng:
- Triều bang chúng tôi có một vật lạ tên là Minh châu cửu khúc thiệt là báu tốt trong đời, vì hạ bang không có ai xỏ sợi chỉ cho qua, nên mới sai đem tới Đông Tề mà phân tỏ, nếu như bên này có ai xỏ được, thì hạ bang cứ thường năm tấn cống xưng thần, bằng như Tề quốc vô nhân thì phải nhượng hạ bang làm thượng quốc, chẳng như vậy thời ắt can qua dấy động, làm cho hai nước bất hòa, mấy lời phải trái tâu qua, xin hoàng gia xét lại.
Tuyên vương nghe tâu cả cười và hỏi lại:
- Báu ấy bây giờ ở đâu?
- Lý Tuấn bèn thò tay vào túi lấy một cái hộp bằng lụa vàng lên để trên giữa long án. Tuyên vương bèn truyền cho nội thị lấy cái kim bồn đem ra, rồi bỏ hột minh châu vào giữa, liền thấy hơi lên ngun ngút, chẳng khác chậu nước sôi, bá quan xem thấy ai cũng khen ngợi vô hồn, coi kỹ lại thấy hột minh châu đủ những là bái quái cửu cung và thiên địa tam tài sơn hải, chín khúc quanh co nhỏ rí, không tài nào mà xỏ được sợi chỉ vào trong, ai ai trông thấy cũng lắc đầu. Tuyên vương mới buông lời phán rằng:
- Như ai mà xuyên được hột minh châu cửu khúc này, thì trẫm sẽ phong nhất phẩm đương triều, lại tập ấm cho con cháu đời đời nữa.
Tuyên vương hỏi luôn ba bốn tiếng, chẳng thấy có ai trả lời, kế đó Yến Anh bước ra tâu rằng:
- Như bệ hạ muốn xuyên hộ minh châu này đặng phải rước nương nương tới đây mới an.
Tuyên vương nhậm lời, liền sai nội thần vào Chiêu Dương cung thỉnh Chung hậu tới trào nghị sự. Nội thần vâng mạng đi liền. Chung hậu hay tin tới đòi, bèn lật đật bước lên phụng liễn thẳng tới Kim loan điện, Tuyên vương thấy Chung hậu tới, liền bước xuống ngai vàng tiếp rước và mời

https://thuviensach.vn

ngồi một bên kim ỷ, rồi thuật lại các việc Tấn vương sai sứ dưng Cửu khúc minh châu cho Chung hậu nghe, Chung hậu cầm hột minh châu coi qua coi lại một hồi, bèn tâu với Tuyên vương rằng:

- Hột minh châu này chẳng phải vật tầm thường mà trong ruột nó nhỏ như mũi kim, biết làm sao mà luồn chỉ vào cho đặng, thôi để thủng thẳng, đợi ngày mai sẽ hay.

Nói rồi lại truyền trị điện quan đòi Lý Tuấn lên điện mà nói rằng:

- Sứ thần hãy ra trước dịch đình tạm nghỉ, để ngày mai ai gia luồn chỉ vào trong Cửu khúc minh châu cho coi.

Sứ thần vâng lịnh lui ra, thiên tử liền bãi chầu. Chung hậu cũng từ giã và cầm hột minh châu đem về cung mình đêm ấy. Chung hậu về cung rồi, kế giây lát trời vừa tối, cung nữ dọn cơm nước xong, Chung hậu cứ ngồi cầm hột minh châu lăn trở hoài, nghĩ không ra kế, liền bước ra giữa sân thấy trời thanh trăng sáng, gió mát sao thưa, bèn ngửa mặt lên vái cùng bà Lê Sơn thánh mẫu rằng:

- Đệ tử vâng theo pháp chỉ, xuống dương trần mà phò hộ Tề Tuyên, đã năm phen, ba thứ chịu khổ phiền, nhờ có pháp luật của tôn sư mà hung trung hóa kiết, hôm nay có một việc Tấn vương dâng hột Cửu khúc minh châu, đệ tử đã vô phương mà xỏ sợi chỉ không nên phải thành tâm van vái, xin thánh mẫu thần thông quảng đại cứu đệ tử phen này.

Chung hậu vái rồi, lại lấy hột minh châu cầm nơi tay đưa qua đưa lại một hồi, rồi liệng xuống giữa đất, làm như vậy đã đôi ba lần, tới lần sau cúi xuống lượm hột minh châu, thì thấy có một có kiến cứ theo trong ruột minh châu mà bò vào. Chung hậu cả mừng, bèn kêu cung nữ lấy một sợi dây chỉ điều đem tới, rồi cột vào giữa lưng con kiến mà cho nó bò, trong giây lát con kiến bò bên này qua thấu bên kia. Chung hậu thấy vậy hết sức vui cười, bèn phong cho con kiến làm Cam nhuận tướng quân (Nguyên con kiến đó là bà Lê Sơn thánh mẫu sai một vị tôn thần biến hóa ra, bởi cớ ấy bây giờ kiến thấy đồ ngọt thì ưa, cũng có tích Chung nương nương phong nó làm Cam nhuận)

Khi Chung hậu nhờ con kiến luồn đặng sợi chỉ vào trong ruột hột minh châu rồi thì trời đã khuya, liền truyền cho cung nữ dọn dẹp đi nghỉ. Qua

https://thuviensach.vn

đầu canh năm, thiên tử lâm triều, sai nội thần vào thỉnh Chung hậu. Chung hậu cũng sửa soạn đi theo, tới nơi Tuyên vương tiếp rước ân cần và hỏi rằng:

- Hột minh châu ngự thê có luồn chỉ được hay không?

Chung hậu tâu:

- Sá chi một việc nhỏ mọn, mệt lòng tới triều đình, xin hãy đòi sứ thần tới đây, cho nó biết tay.

Nói rồi liền đưa hột minh châu ra cho thiên tử xem, Tuyên vương và nội trào ai cũng vui mừng và khen ngợi. Kế Lý Tuấn vừa tới Kim loan điện, Chung hậu sai trị điện quan đưa hột minh châu cho sứ xem, Lý Tuấn cần coi qua lại một hồi, thấy trong ruột hột minh châu có sợi chỉ đỏ xỏ vào, bèn cầm sợi chỉ mà rút qua, thì sợi chỉ cũng chạy qua chạy lại. Lý Tuấn cả kinh liền bái tạ Chung hậu và khen pháp lực cao cường. Chung hậu mới chỉ mặt Lý Tuấn mà mắng rằng:

- Tấn vương thiệt là vô đạo, muốn kết phe đảng với vua nước Lỗ nước Lương, ai gia với sứ thần vốn thiệt bất can, nên ta cũng khoan dung mà tha cho về nước, nhưng phải đánh đòn bốn chục roi và thích chữ vào ấn đường ấy là gởi về cho Tấn vương xem, mau phải tỏ hàng biểu sai người qua tấn cống, nếu chẳng vậy ắt can qua dấy động, tới lúc đó Tấn vương biết dạ ăn năn, thì sự đã muộn.

Chung hậu nói vừa dứt lời. Ngự lâm vâng lịnh, đem Lý Tuấn ra khỏi sân chầu, đè xuống đánh bốn chục roi, lại thích chữ vào nơi gò má, Lý Tuấn rên la inh ỏi , lại nghe truyền đuổi ra khỏi hoàng thành, Lý Tuấn lên ngựa bôn ba trở về Tấn triều mà phục chỉ. Vua tôi lo mưu định kế, sẽ chờ ngày xâm phạt Tề bang.

Đây nói về Tuyên vương thấy Chung hậu luồn đặng hột Cửu khúc minh châu, và đánh đòn đuổi sứ thần về nước rồi, bèn truyền lịnh bày tiệc ra vui mừng, nội triều bá quan văn võ, đều dâng rượu chúc mừng cho quốc mẫu. Tuyên vương cũng châm ba chung ngự tửu mà khuyên mời chánh hậu. Đương khi uống đặng vài tuần, Chung hậu sực nhớ lại sự Kỳ bàn đại hội, Sở quốc chưa dưng hàng thơ tới à việc Ngũ Tân khó nỗi ngồi yên, chi bằng trá tử man thiên, dẫn cọp vào hang bắt cho dễ bắt. Nghĩ rồi liền giả đau, xin

https://thuviensach.vn

từ biệt về cung. Tuyên vương hỏi:
- Ngự thê có việc gì chẳng đẹp cho nên sắc mặt có ý không vui, đương khi tiệc rượu sum vầy, mà ngự thê lại buông lời cáo thối?
Chung hậu đáp:
- Không biết sao mà trong bụng dường như dao cắt, khiến thần hậu ngồi đứng chẳng yên, xin cho thần hậu lui về, đặng liệu bề thang thuốc.
Thiên tử tưởng thiệt nên nhậm lời và truyền cho nội thị mau đem kiệu tới đưa Chung hậu về cung. Khi Chung hậu về tới Chiêu Dương cung, truyền cho cung nữ đi bện một hình nhân bằng cỏ và dâng những giấy tiền vàng bạc tới cho mau. Cung nhân vâng mạng, giấy lát đem tới, Chung hậu biểu cung nhân đi ra, rồi lấy xiêm áo của mình mặc vào cho hình nhân tươm tất và giấu nằm tại một bên, rồi lại họa phù niệm chú đốt giấy tiền vàng mã, Chung hậu lấy một miếng tro tàn đốt giấy ấy đắp vào bên hông mình rồi niêm thêm ít câu châm ngôn, bên hông ấy nổi lên làm một cái mụn, giây lát mụn ấy bể ra và mồ hôi chảy ra dầm dề ướt áo. Kế đó Chung hậu mới kêu cung nhân đi báo tin cho thiên tử rõ. Tuyên vương nghe nói vội vàng đi trước, vợ chồng Điền Côn cũng lật đật theo sau, tới nơi thấy trên đầu Chung hậu mồ hôi to bằng hột đậu, bên hông miệng mụt lở lớn bằng miệng tô, Tuyên vương thấy vậy mới hỏi thăm căn bịnh nguyên do, Chung hậu bèn rưng rưng nước mắt thưa rằng:
- Thần hậu rất vô phước, tưởng trăm năm chầu chực đền rồng, nào hay đâu phát bịnh khi không, cho đến nỗi chồng năm vợ bắc.
Tuyên vương lật đật lại cầm tay Chung hậu than dài thở vắn rồi truyền đòi ngự y vội vàng đặng lo phương điều trị, ngự y tới coi mạch rồi tâu rằng:
- Mục này vốn là ác độc, một giờ ba khắc thì nương nương phải về trời, chúng tôi thiệt vô phương, xin thánh hoàng tưởng tình dung thứ.
Tuyên vương và vợ chồng Điền Côn nghe nói cả khóc, không biết lo phương chi cứu tử cho Chung nương nương, kẻ chạy vật này người kiếm cái kia trong ngoài chật ních. Lúc ấy Chung hậu kêu vợ chồng Điền Côn tới trối rằng:
- Ngày nay chắc mẹ con phân ly đôi ngã vậy nay mẹ để lại cho hai con một bức cẩm nang, như mẹ có chết rồi thì vợ chồng con phải coi theo đó mà

https://thuviensach.vn

làm, nếu cãi lời mẹ thì không toàn tánh mạng.
Vợ chồng Điền Côn tiếp lấy cẩm nang và khóc rống lên một hồi! Yến Anh thấy vậy bán tín bán nghi, mới đánh tay toán quẻ, thì biết Chung hậu lập mưu giả chết mà hại Ngũ Tân, nhưng chẳng dám tiết lậu cơ mưu, nên làm thinh không dám nói. Tuyên vương khi ấy thấy Chung hậu thế sống không đặng lâu, nên lại cầm tay vừa khóc vừa nói rằng:
- Trẫm nhờ ngự thê nam chinh bắc tảo, xã tắc mới đặng vững bền, không dè ngự thê bạc phận vô duyên, khiến cho trẫm muôn sầu ngàn thảm. Ngự thê ôi! Những ước trăm năm loan phụng, ai ngờ một buổi sâm thương, như ngự thê đã bỏ trẫm từ dương thì nước Tề phải xuống làm hạ quốc, trước đã bị hầu bang khi dể, sau lại lo cơ nghiệp đổi đời, biết có ai cột đá chống trời xin ngự thê anh linh mách hộ.
Chung hậu cũng rơi lụy mà từ biệt thiên tử, rồi niệm ít tiếng lầm thầm, bèn tàng hình, hóa thân ra sau hậu cung, lấy hết những đồ khôi giáp bảo bối của mình rồi đằng vân bay tuốt về Thường Sơn pháp mã. Còn cái hình bằng cỏ nằm đó như thây ma. Thiên tử với vợ chồng Điền Côn thương khóc vô hồi, Yến Anh cũng làm bộ sụt sùi rơi lụy. Tuyên vương nói:
- Nay Chung hậu đã chầu trời chầu phật, nước Tề phải quật hạ người ta, biết lấy gì báo đức trả công, khiến trẫm luống tấm lòng chua xót.
Yến Anh tâu:
- Xin bệ hạ giảm sầu yểm lụy, mà lo bề tẩn liệm tang trai, họa phước phú mặc cho trời, chết sống cũng là tại mạng. Nay nương nương từ trần nhằm ngày nhựt sát, chẳng sớm toan thì kiết thiểu hung đa, vả lại ngày ngũ ly xung phạm với trùng tang, e khó nỏi cho tây cung thứ hậu. (Nguyên Yến Anh muốn tâu như vậy là có ý doạ thiên tử, đặng chôn cái thây cỏ đi cho mau, kẻo để lâu tiết lộ cơ mưu) Tuyên vương nghe nói mới phán rằng:
- Chung hậu có công lao rất trọng, nếu làm sơ sài thời dị nghị tới thần dân, nay quân sư đà hơn thiệt tỏ phân, thì trẫm cũng y lời an táng.
Yến Anh lại tâu:
- Lễ nghĩa bởi nhân tình châm chước, người chết thời được táng làm vinh, nay ở núi Trân Châu sơn, Bồng Long lãnh, phong thủy thiệt hữu tình, xin khiến tạo hoàng lăng tại đó.

https://thuviensach.vn

Thiên tử chuẩn tấu, liền truyền cho công bộ tới đó làm một sở lăng tẩm, cũng giống như cung viện Chiêu Dương. Công quan lãnh mạng lui liền, thiên tử lại truyền cho lễ bộ sửa sang tẩm liệm xong rồi và khiến Điền Côn vào hậu cung lấy những đồ bửu bối cùng đao mã của Chung hậu đặng đem theo lên lăng cho Chung hậu. Điền Côn liền vào sau hậu cung thì chẳng thấy món chi bèn trở ra tâu lại cho Tuyên vương hay, Tuyên vương khóc mà rằng:

- Cô gia hồng phước đã hét, nên người chết thời cũng đi theo.

Thiên tử nói rồi thảm thiết trăm chiều, bá quan thấy thảy đều thương xót.

Qua ngày sau phát dẫn, đưa linh cữu Chung hậu lên hoàng lăng, vợ chồng Điền Côn áo bả, mũ gai, bá qua cho tới lục viện tam cung thảy đều cư tang, quải hiếu. Thiên tử cũng bận tang phục, đưa linh cữu thẳng tới núi Trân Châu, hai bên đường lão ấu khấu đầu, thương tiếc kẻ có công vì nước. Khi tới nơi lo bề an táng rồi vua tôi đều trở lại hoàng triều. Còn vợ chồng Điền Côn khi tống táng xong xuôi cũng trở về phủ cứ khóc hoài, mới nhớ sực lại quốc mẫu có cho một bức cẩm nang, vợ chồng bèn mở ra xem thì thấy có mấy câu như vầy:

Vô Diệm đã về trời, Lâm Tri mang khốn khó
Con biết nhờ cậy ai, phải nghe lời phân tỏ.
Lên ở núi Thường Sơn, bậu bạn cùng cây cỏ.
Cày cấy lo làm ăn, đặng tháng ngày chi độ.
Chẳng nghe lời khuyên răng, vợ chồng ắt mang khổ.
Chớ nóng tánh bạo cường, phải dằn lòng tịnh thủ.
Muốn bảo toàn vua Tề, đã có ta phò hộ.

Vợ chồng xem rồi phát nghi rằng: Một là quốc mẫu chết không minh bạch, hai là quân sư chẳng cho để lâu, ba là bữa chết lại nhằm ngày nhựt sát, vả lại Tuyên vương là một người hôn mê tửu sắc, dầu mình có tận trung báo quốc, thì cũng uổng công, chi bằng nghe lời quốc mẫu ắt xong, đã an lạc mà lại khỏi vòng hoạn nạn. Vợ chồng liệu định xong rồi, bèn truyền cho quân sĩ thâu góp đồ tư trang, rạng ngày sửa soạn lên đường phát ba tiếng pháo mà kéo binh đi tuốt. Khi ra khỏi thành, vợ chồng Điền Côn nói với

https://thuviensach.vn

quan huỳnh môn giữ cửa rằng: Gởi lời tâu lại cùng thánh thượng hay, quốc mẫu nay đã chầu trời, hai ta vốn thiệt như người ngoại tộc. Quan huỳnh môn lật đật chạy vào tâu lại, Tuyên vương nghe tâu mới phán rằng:

-Trẫm chưa ở ra lòng bạc đãi, sao con lại đành dạ làm nghịch thần, vì cớ gì chẳng bảo hộ quả nhân. Ngư thê có linh hãy coi xét, xin xui giục nó thủy chung nhứt tiếng, trước cha con thì sau cũng cha con, trăm năm lộc nước vuông tròn, lời vàng đá quỷ thần chứng giám.

Kế đó huỳnh môn qua lại vào tâu nữa rằng:

- Đông lộ vương đã đành lòng tạo phản, kéo binh đi hơn mười dặm xa rồi.

Thiên tử nghe nói ngọc lụy nhỏ sa, đã thương vợ lại tiếc con oanh liệt, vợ mới chết non con đem lòng phản, biết lấy ai gánh vác giang san, hay là vận nước nhà tới hồi suy mòn, sách có chữ: Họa vô đơn chí. Yến Anh thấy vậy theo năn nỉ, xin vua yểm lụy mà lo việc nước nhà, Tuyên vương mới gượng gạo bỏ qua, truyền bãi trào lui về cung an nghỉ.

Nói về Chung hậu khi đằng vân bay về làng Pháp mã, sa xuống giữa Chung gia trang, bèn đi thẳng vào hậu đường gặp cha mẹ phân trần sau trước, lại sai người đi mời con gái của nhà chú tên là Chung Thoại Hoa tới nói rằng:

- Nay chị về đây tạm trú, muốn có em giáo tập đao thương, tới ngày phó hội Tương Giang, em sẽ giúp chị lập công cùng triều đình.

Chung Thoại Hoa nói:

- Quốc mẫu đã có lòng dạy dỗ, em đâu dám chối từ.

Từ đó về sau, hai chị em ở tại Chung gia trang mà tập rèn võ nghệ.

Từ khi Chung hậu hóa thân, Tuyên vương thương tiếc vô hồi, mới ban ai chiếu đi các nước hầu bang hay. Vua các nước cũng sai quan tới mà tế điện. Nước Triệu thì Liêm nguyên soái, nước Yên thì ngự điệt Tôn Long, nước Tần thì Chương Hàng, nước Ngụy thì sai quan thừa tướng. Bốn nước đều tới nước Tề mà điếu thăm Chung hậu, ấy là tình thuận lẽ êm, còn như ai thù hiềm, thì lòng mong báo oán.

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi thứ Năm Mươi Hai

Trân Châu san, Ngũ Tân vong mạng

Chung gia trại, Vô Diệm hưng binh

Nói về Trang vương nước Sở, đương buổi lâm triều, có quan Huỳnh môn vào tâu rằng:

- Vô Diệm lòng hằng ở bạc, bị ác sang hồn xuối suối vàn, vợ chồng Điền Côn lại phản vua Tề lên ở núi Thương Sơn, nay ai chiếu rải cùng hầu bang, nên các nước thảy đều ai phó (điếu tang), vậy ngu thần phải vào tâu phân tỏ với cửu trùng, muốn cho hai nước khỏi sự mất lòng, xin phải cứ theo trong thường lệ.

Trang vương nghe nói Chung hậu chết rồi thì có ý mừng thầm, nhưng hãy còn lưỡng lự, chưa biết phân xử lẽ nào, xảy thấy Ngũ Tân bước ra tâu rằng:

- Năm trước Kỳ Bàn đại hội, ngu thần với Vô Diệm thề chẳng đội trời chung, lòng quyết một lòng toan báo oán, như nay trời chẳng còn dung nó, thì ngu thần xin đem binh tới đó đào mả mà phân thây, trước là trả đặng thù này, sau nữa lại tóm thâu Tề quốc.

Trang vương nói:

- Vương huynh đừng lật đật, để thủng thẳng sẽ hay, Vô Diệm chết chưa đặng mấy ngày, nếu vương huynh đốc chí ra tay, thì các nước cười trẫm vô nhân vô nghĩa.

Ngũ Tân nghe nói giương mắt lên ngó Trang vương mà tâu rằng:

- Nếu bệ hạ chẳng cho trả oán thì ngu thần cũng liều thác phen này.

Nói rồi thò tay rút cây báu kiếm ra, muốn đâm cổ tự vận, Trang vương vội phán rằng:

- Vương huynh tuổi đã bán bách (năm mươi), đi ra đường chinh chiến thì trẫm chẳng an tâm. Thôi thôi! Trẫm cũng chiều lòng, bây giờ vương huynh muốn dùng bao nhiêu nhân mã?

Ngũ Tân cả mừng tâu rằng:

- Lời tục ngữ có nói: Sánh đấng làm trai nào sợ chết, có thù không trả, chẳng lầm người. Ngu thần tuy tuổi đã năm mươi nhưng mà còn đủ sức

https://thuviensach.vn

cầm thương lên ngựa, trước đền ơn thánh chúa, sau trả đặng thù nhà, binh mã xin dùng một muôn ba, ngày mai sẽ đăng trình thượng lộ.

Trang vương liền truyền nội thị dọn tiệc tiễn hành, ba chung ngự tửu khuyến mời chúc bốn chữ kỳ khai đắc thắng. Mãn tiệc Ngũ Tân tạ ơn lui ra, khiến năm vị vương hầu tới giáo trường kiểm điểm nhân mã. Lúc đó Ngũ Tân trở về vương phủ thì phu nhân là Ngọc Nga đã dọn rượu ngồi chờ, Ngọc Nga mới hỏi:

- Nay triều đình có việc gì mà vương gia về chậm như vậy?

Ngũ Tân mới thuật các việc cho phu nhân nghe, Ngọc Nga nghe chồng nói thì đã biết mạng trời đã định, chết sống chẳng lầm, vợ chồng như muốn gặp mặt nhau chỉ có giác chiêm bao mới thấy, nhưng vậy cũng ráng lấy hết nghề tướng thuật mà khuyên cản Ngũ Tân rằng:

- Thiếp xem mặt vương phu, nơi ấn đường có như hắc hãm, vả lại hôm trước thiếp nằm chiêm bao thấy trong hồ nước cạn, cặp oan ương phân lạc đôi nơi, tuy là mưu sự tại người, mà điểm bất tường cũng bởi nơi thiên định. Lời hiền xưa có nói: Cây vì cao lớn nên bị gió gãy, người vì danh vọng nên mới hư mình, vương gia như muốn đông chinh, rủi có việc chi sai chạy, thì vợ con biết phương nào toan liệu?

Ngụ Tân nói:

- cuộc thế sự có cơn bỉ thái, đấng trượng phu nào nại tử sanh, thù năm xưa còn nhớ rành rành, quyết tới đó đào mả phanh thây Vô Diệm.

Ngọc Nga thấy chồng quyết ý, đôi hàng lụy chứa chan lai láng thưa rằng:

- Hôm nay vợ chồng sum vầy một tiệc, ngày mai bắc nam phânrẽ đôi phương, việc đời đoạn thảm tình thương, chi cho bằng sanh ly tử biệt, tuy vương phủ là người oanh liệt, nhưng Vô Diệm hay dùng chước quỷ mưu thần, vậy chớ vương phủ không nhớ hay sao? Hồi năm xưa hỏa hóa lãnh cung, nó tả hỏa độn về nhà ẩn tích, tôi tưởng nó bây giờ cũng làm cách trá tử mà gạt phỉnh người ta, xin vương phủ trước phải đề phòng, kẻo mà lầm mưu độc.

Vợ chồng trò chuyện với nhau mãn tiệc thì trời đã tối, Ngũ Tân bèn truyền quân dọn dẹp nghĩ ngơi, đợi sáng ngày đại hưng binh mã.

Rạng ngày đầu canh năm, Ngũ Tân thức dậy sửa soạn nai nịt, từ biệt phu

https://thuviensach.vn

nhân , cầm thương lên ngựa, thẳng tới giáo trường, chúng tướng đều tới bái yết, sắp đặt đội ngũ, đâu đó chỉnh tề, phát ba tiếng pháo, kéo binh đi ra khỏi thành Hoài Nam, ba quân reo ó vang trời, muôn đội trống chiêng dậy đất. Ngày đi đêm nghỉ, chẳng bao lâu tới Trân Châu sơn, quân thám tử trở lại báo rằng:

- Đây đã tới địa phận nước Tề, trước mặt đó là chỗ lăng phần của Chung hậu.

Ngũ Tân cả mừng, bèn truyền chúng tướng chia ra mỗi một toán là ba ngàn người, vây núi Trân Châu đủ hướng đông, tây, nam, bắc, phát pháo hạ trại an dinh. Quân Tề nghe tiếng súng nổ hoảng kinh, lật đật về phi báo.

Nói về Tuyên vương từ khi an táng Chung hậu xong, về trào lo việc chánh nước, cứ thường bữa thương nhớ nội trợ chánh cung, lại thường lên thăm viếng mộ phần, coi công bộ trùng tu lăng tẩm. Đang lúc Tuyên vương ngồi buồn rầu suy nghĩ, bỗng thấy quân sĩ báo rằng:

- Chẳng biết nước nào đại hưng binh mã bao vây lương lăng bốn phía đông đầy, lời thật tôi xin tấu bày, xin thánh hoàng định đoạt.

Tuyên vương nghe nói cả kinh, bèn kêu Yến Anh, Điền Năng và mấy vị ngự điệt tới bảo rằng:

- Phân binh bốn phía và đặt những đồ hỏa lôi hỏa pháo, đặng gìn giữ cổng thành.

Sắp đặt xong, vua tôi đêm đó năm không an giấc. Qua ngày sau Ngũ Tân sai Long hổ vương Tiêu Khôi tới dưới chân núi khiêu chiến, quân vào tâu cho Tuyên vương hay, Tuyên vương hỏi:

- Trong các tướng có ai dám ra cự với tướng giặc không?

Hỏi dứt lời có một tiếng người bước ra tâu rằng:

- Mạt tướng bất tài, xin đi lập đầu công.

Tuyên vương coi lại người ấy tên là Lưu Phụng, làm chức tổng binh, vua bèn truyền lịnh cho đi. Lưu Phụng liền cầm thương lên ngựa dẫn theo năm trăm binh ròng mạnh mẽ, kéo xuống đối địch với binh Ngũ Tân. Lúc ấy Tiêu Khôi đương mắng nhiếc om sòm, xảy thấy 1 tướng Tề xông ra mình mặt ngân giáp, đầu đội ngân khôi, tay cầm ngân thương, cưỡi con ngựa bạch, bèn hỏi:

https://thuviensach.vn

- Tướng Tề kia, tên họ là gì? Mau nói ra rồi chịu chết.
Lưu Phụng thấy tướng Sở sát khí đằng đằng, oai phong lẫm lẫm, mình mặt thiết giáp đầu đội kim khôi, cỡi con ngựa thanh tòng, tay cầm thiết côn mình cao hai trượng mặt tợ hung thần, bèn đáp rằng:
- Ta tên là Lưu Phụng, làm chức đô 1y tổng binh, vậy chớ mày tên họ là gì, nói đi rồi sẽ đánh?
Long Hổ vương đáp:
- Vương gia là Tiêu Khôi, bốn bể đều nghe tiếng, ở Lưỡng Quảng giao binh trăm trận, anh hùng đều phải khiếp oai, đất Hoài Nam có một không hai, thảy đều biết ta lợi hại, mày hãy trở về tâu lại, nói với Tuyên vương mau đem thây Chung Vô Diệm ra đây, nếu như mày chẳng nghe lời, thời ta đập một cây thiết côn này bể óc.
Lưu Phụng nổi giận, hươi thương đâm tới, Tiêu Khôi cũng đưa côn ra đỡ, đánh được ba chục hiệp, Lưu Phụng liệu kế đánh không nổi, bèn quất ngựa tháo lui, bị Tiêu Khôi lẹ tay đánh trúng một côn bên hông tức thì nhào lăn xuống ngựa, quân Tề ào ra cướp xác, thì Lưu Phụng hồn đã về trời. Tiêu Khôi thừa thế rượt nà, quân Tề lật đật chạy về phi báo rằng:
- Nay tổng binh thất trận, Tiêu Khôi còn đánh đuổi rượt theo, nên chúng tôi phải về tâu lại.
Tuyên vương nghe báo đau lòng rơi lệ, thương Lưu Phụng là tôi trung thần, Tuyên vương còn đang thơ thẩn chưa quyết định sai ai, xảy thấy Điền Văn bước ra lãnh mạng đi báo cừu. Tuyên vương dặn rằng:
- Ngự điệt có đi phải đề phòng cho cẩn thận, nếu có điều chi thất thố, thời quả nhân ngồi chẳng an lòng.
Điền Văn cúi đầu vâng mạng lui ra, sửa sang nai nịt, cầm thương lên ngựa, phát ba tiếng pháo dẫn theo tám viên thiên tướng và một ngàn dũng sĩ lướt xông ra trận, chẳng thèm xưng hỏi, cứ lầm lũi hươ thương đâm đùa, Tiêu Khôi cũng đưa côn rước đánh, một rồng một cọp, kẻ lại người qua, đánh hơn một trăm hiệp dư, sức cũng cầm đồng, Tiêu Khôi bèn sanh ra một kế dùng thế cử hỏa thiêu thiên, quày ngựa giang ra ít bước, Điền Văn vừa muốn giục ngựa đuổi theo thì đã bị Tiêu Khôi ngoái lại lại trúng một côn bể đầu chết tốt. Tám viên thiên tướng và một ngàn quân sĩ ào ra cướp thây

https://thuviensach.vn

đặng đem về, Tuyên vương thấy vậy khóc ngất một hồi, mới hỏi rằng:
- Có ai dám ra trận mà báo thù cho cháu của trẫm chăng?
Hỏi dứt lời thì có một viên đại tướng tên là Quản Hổ xin đi. Quản Hổ ra trận, đánh chưa đặng mười hiệp, đã tuông nhằm một côn của Tiêu Khôi, nhào lăn xuống ngựa. Kế đó ra luôn bốn tướng nữa cũng bị bỏ mình, tính lại trận thứ nhất là: Lưu Phụng, trận thứ hai là Điền Văn, trận thứ ba là Quản Hổ, trận thứ tư là Trần Tổng Nhung, trận thứ năm là Bào Cao, trận thứ sáu là Vương Hiển, trận thứ bảy là Hồ Đô Năng, hết thảy là bảy người đều bị một tay Tiêu Khôi sát tử.
Tuyên vương thấy vậy bèn thẳng tới trước mả Chung hậu khóc mà nói rằng:
- Năm trước Hoài Nam phó hội, thiên binh vạn tướng bên Sở, ngự thê chẳng có sợ chút nào, bây giờ có một mình thằng quỷ sứ Tiêu Khôi giết hết bên Tề bảy tướng, nay ngự thê mới chết, thằng Điền Côn cũng phản rồi, trẫm biết tính làm sao mà lui đặng Ngũ Tân cho sớm? Nó lại đòi phá mộ phần của ngự thê biểu đem dâng thi hài cho nó nữa.
Tuyên vương vừa khóc vừa nói. Yến Anh thấy vậy cũng động lòng, bá quan thảy đều thương cảm. Còn Tiêu Khôi thắng luôn bảy trận, thì trời đã tối, liền thâu binh trở lại dinh, Ngũ Tân bày tiệc rượu hạ công, uống tới canh hai mới mãn. Rạng ngày sau, Ngũ Tân thăng trướng, nhóm chúng tướng lại hỏi rằng:
- Nay tướng nào đem binh ra trận đặng biểu vua Tề phải đem thây Chung Vô Diệm ra cho mau?
Nguyên soái là Huỳnh Kỳ lãnh mạng, Ngũ Tân cho đi, Huỳnh Kỳ cầm đao lên ngựa, thẳng tới dưới triều núi Trân châu biểu quân Tề vào tâu với Tuyên vương, đem thây Chung Vô Diệm ra thì sẽ rút binh về nước. Quan chánh ty vào tâu lại, Tuyên vương cả kinh chết giấc một hồi, Yến Anh kêu cứu khuyên rằng:
- Chúa thượng chớ lo, hãy viết miễn chiến bài nói: Xin hẹn một tháng sẽ đem thấy quốc mẫu ra, đặng gạt cho binh Sở lui về dinh, chừng đó sẽ có người tới cứu.
Tuyên vương túng thế phải nghe lời, truyền quân chánh ty làm ngay như

https://thuviensach.vn

vậy, rồi đem treo ở dưới chân núi, Huỳnh Kỳ xem thấy bèn lui binh về trại thuật lại cho Ngũ Tân nghe, Ngũ Tân cũng y hạn cho vua Tề và dốc binh đêm ngày canh tuần nghiêm nhạt. Từ đó binh Sở không tới khiêu chiến nữa,, vừa được một tuần, Tuyên vương cứ thường đem đốt hương vái van cùng Chung hậu, xin cho thần thông quảng đại mà cứu vua tôi cho đặng khỏi chết phen này. Oán khí ấy thấu tới từng mây, nên động giết các vì tinh tú.

Nói về Chung hậu từ khi về nhà đến nay đã được ba tháng, thường ngày chị em tập luyện đao mã, đang khi ngồi chơi hoa viên, xảy có một trận gió thổi tới trong bụng cảm thấy xống xang, liền đánh tay toán quẻ biết rõ sự việc, bèn vào nhà từ biệt cha mẹ, và thuật hết sự thiên tử đi coi tu bổ vương lăng mà bị Ngụ Tân phủ vây khổn hãm. Vợ chồng Chung viên ngoại nói liền hối Chung hậu mau mau đi cứu giá kẻo phạm tội với triều đình. Chung hậu vâng mạng liền sửa sang khôi giáp, lên ngựa cầm đao, đi cả đêm cả ngày, cho mau đến Trân Châu sơn cứu giá.

Đây nói về Điền Côn, từ khi ra ở núi Thường Sơn vợ chồng đốc sức quân sĩ lo làm rẫy bái mà chi độ tháng nggày, còn giữa dinh thời để linh vị Chung nương nương, thường bữa hôm mai cúng tế, lòng thê thảm não theo nước mắt, lúc đứng ngồi như thể ở cạnh tường, biết bao nhiêu đoạn thảm tình thương, hay đâu nỗi mưa gió bất thường, nên Điền Côn sanh ra căn bệnh. Liêm thị lật đật rước thầy về thang thuốc, một ngày một thêm hôn mê chữa không lại. Than ôi! Thời mạng bất tề, nên khiến những người trung mắc nạn, nhưng sách có chữ: Hoàng thiên bất phụ hảo....ngày kia cá cũng hóa rồng, mới phỉ chí anh hùng cái thế.

Còn Chung hậu lúc này cũng vừa tới núi Thường Sơn, bèn dừng ngựa lại xem một hồi, thấy người qua lại dinh trại lăng xăng, thì đã biết Điền Côn nghe theo lời mình ra ở đó, bèn kêu sắp quân tuần dinh bảo rằng:

- Mau vào báo với trại chủ bay, nói có Chung quốc mẫu tới đây, mau ra nghênh tiếp.

Quân tuần dinh nghe nói thấy làm lạ, nhưng phải vào bẩm lại cho vợ chồng Điền côn hay. Lúc đó Điền Côn đương cơn bịnh trượng nghe những lời bán tín bán nghi, hay là quốc mẫu hóa thân trá tử? Nghĩ rồi vợ chồng dắt tay

https://thuviensach.vn

nhau xuống núi, đặng coi chân giả thế nào, vừa đi một đỗi xa. Thoại Hoa thấy Chung hậu mười phần tỏ rõ, bèn la lớn lên rằng:
- Ôi mẹ ôi! Mẹ có anh linh hiển hách, xin đừng tới nhát dâu con làm chi tội nghiệp.
Nói vừa dứt lời thì té ra chết giấc, tám vị tổng binh xúm lại cứu tỉnh đem về dinh, còn Điền Côn là một đấng anh hùng chẳng có sợ gì ma quỉ, vả lại bấy lâu cứ đem lòng hoài vọng, trông sao cho mẹ con đặng gặp mặt nhau, dầu sống chết thế nào cũng chẳng quản. Thấy vậy bèn giục ngựa tới hoài, gặp tận mắt. Điền Côn xuống ngựa quì lạy và mừng rỡ vô hồi, rước thẳng về thảo dinh mà phân trần sau trước. Khi tới nơi quân vào báo lại cho Liêm thị hay, Thoại Hoa lật đật bước ra, rõ ràng đủ mặt một nhà, nhưng còn ngờ giấc chiêm bao đâu đó, mới buông lời thưa rằng:
- Muôn tâu vương mẫu, xin tha tội cho con, bấy lâu nay chưa rõ sự mất còn, nên con thất lê viễn nghênh quốc mẫu.
Chung hậu nói:
- Số là vương nhi và vương tức chưa rõ để mẹ phân lại cho nghe: Ấy gọi là kế điệu hổ ly sơn, mà gạt vua tôi nước Sở, nếu trừ được Ngũ Tân rồi thì mới yên mối họa lớn, vì vậy nên mẹ giả chết mà dụ nó hưng binh, trong cẩm nang mẹ dặn đã rành rành, ngày nay mau phải toan mưu cứu giá. Bây giờ đây thìn tử ở núi Trân châu đương bị khốn, còn tường Tề đã chết hết bảy người, vua tôi đều cam chịu bó tay lúc này mẹ phải đi suốt đêm ngày tới trước, còn vợ chồng con hãy tóm thâu binh mã theo sau mà thâu phục Sở thần.
Nói rồi cầm đao lên ngựa thoăn thoắt như tên bay. Vợ chồng Điền Côn sau khi đưa Chung hậu ra khỏi dinh truyền cho tám vị tổng binh thâu góp lương thảo, sắp đặt quân sĩ, kế phát pháo đốt dinh, đồng thẳng tới núi TrânChâu tiếp ứng.
Nói về Chung hậu nóng việc cứu giá, đi chẳng kể đêm ngày, không mấy bữa đã gần tới Trân Châu sơn, bèn đứng ngựa lại xem cuộc thế, ngó thấy dinh Sở lập ra trận Nhĩ long quy hải, bốn phương tám hướng đều kín bít như bưng, không thế nào mà xông đục vòng vây cho đặng, liền trở mặt qua hướng tây bắc, đòi thần làm gió tới mà phân bảo vân vi. Thần phong bá nổi

https://thuviensach.vn

trận gió tức thì đầy núi những đã bay cây ngã, binh Sở đều sơ vơ xửng vửng, dinh trại cũng sập nằm sấp lớp một bề. Chung hậu khi ấy giục ngựa lướt vào nói rằng:

- Ta là Chung Vô Diệm, tới cứu giá vua Tề, phải nhượng lộ cho ta đi, nếu không thì chẳng toàn tánh mạng.

Quân Sở nghe nói ngửa mặt lên ngó, thấy một người như quỉ sứ, ngỡ là thần thiên lôi, kẻ té ngửa, người té ngồi, kẻ bỏ thương người rớt mão, lật đật kéo nhau chạy đi phi báo, ngó lại sau thì cũng thấy quỉ sứ đuổi theo, chẳng khác như cọp đuổi bầy cheo, chim đại bàng lùa se sẻ, Tiêu Khôi khi ấy nghe quân báo cặn kẽ, liền nổi giận xách côn bước ra. Chung hậu thấy tướng Sở hình thủ như Phật Kim Cang, đầy mình mặc giáp sắt, bèn cầm đao chỉ mặt mà hỏi rằng:

- Tướng Sở tên họ là? Ai gia chẳng giết đứa vô danh, hãy vào biểu Ngũ Tân ra đây đối địch.

Tiêu Khôi thấy Chung hậu hình dung cổ quái như quỷ như yêu thì cũng nghi, bèn hỏi rằng:

- Mầy là Chung Vô Diệm phải chăng?

Chung hậu đáp:

- Phải.

Tiêu Khôi nói:

- Năm trước Kỳ ban hội chưa từng giao phong, ấy là bởi ý thiên công, cho mầy sống thêm ít năm nữa. Nay ta hỏi sao mày dám giả tới Túy Bình sơn cải giá chiêu phu mà gạt vua nước Lỗ, nước Lương. Mới đây ta lại nghe nói rằng: Mày bị phát mụn tâm đinh mà từ thế, làm sao mày ở đâu mà sống lại tới đây cứu giá? Còn như mày bây giờ muốn biết tên mỗ thời ngoáy lỗ tai cho rộng mà nghe: Sở bang Long Hổ vương Tiêu Khôi là ta đây, hãy mau cúi đầu mà chịu côn này, nếu không thời vương gia giết chết.

Chung hậu đáp:

- Vua tôi bây trúng kế, hãy chịu trói đi cho rồi.

Tiêu Khôi nổi giận, hươi thiết côn đánh tới, Chung hậu cũng đưa đao ra đỡ gạt, một đằng có Huỳnh công tam lược một đằng có đủ Lữ Vọng lục thao, Chung hậu thì thông pháp lực đã cao, Tiêu Khôi lại võ nghệ siêu quần hảo

https://thuviensach.vn

hớn. Hai bên đánh ba trăm hiệp, Tiêu Khôi thất ý đề phòng, bị Chung hậu chém trúng một đao, phân thây ra làm hai đoạn, quân Sở có bốn viên tướng, ào ra cướp lấy thi hài, bèn mau vào trung dinh báo với Ngũ Tân hay rằng:

- Long Hổ vương bị tay Vô Diệm, hồn đã xuống thấy Diêm vương, khi không mang họa phi thường, vương gia phải lo phương cự địch.

Ngũ Tân nghe nói cả kinh, khóc ngất một hồi mới tỉnh, bèn nói với chúng tướng rằng:

- Chung hậu đã bị tâm đinh sang tận số, Chung hậu nào còn sống trên đời? Bởi cớ ấy ta mới sang đây quyết bới thây người nên người mới hiện ra mặt phò Tề chúa đó. Thôi truyền chúng tướng sắp bày một lễ, đặng cho ta tế vong hồn Chung hậu.

Chúng tướng vâng lệnh, bày lễ vật rượu trà ra. Ngũ Tân cúng tế xong, cầm thương lên ngựa dẫn theo tám viên thiên tướng, vừa ra khỏi cửa dinh. Chung hậu thấy mặt Ngũ Tân thì cười rằng:

- Ta chào Trung Hiếu vương mạnh giỏi, có ai gia tới đây.

Ngũ Tân xem thấy Chung hậu mười phần mạnh mẽ hơn xưa thì châu mặt châu mày mà mắng rằng:

- Đồ xủ phụ, thiệt là vô liêm sỉ, mưu tâm cứu đi gạt gẫm người ta hoài, nay linh hồn đà hiển hiện về đây, thôi để vương gia làm chay cho chín bữa.

Chung hậu cười rằng:

- Ai gia có chết chóc gì đâu mà toan hòng cúng tế. Ấy là vua tôi bây quả đà trúng kế, chước ấy gọi là điệu hổ ly sơn.

Ngũ Tân nghe nói trúng kế tức thì tức giận hươi thương đâm nhầu, Chung hậu cũng đưa đưa rước đánh hơn hai trăm hiệp sức cũng cầm đồn. Chung hậu mới nghĩ rằng:

- Trong thiên hạ thì có bốn người vô địch: Ngũ Tân, Tôn Tháo, Điền Côn và ta đây thôi. Nếu ta dùng sức đánh với nó hoài thì khó bề hơn đặng, chi bằng dùng kế giết nó đi cho rồi. Nghĩ rồi bèn dừng tay lại nói với Ngũ Tân rằng:

- Chẳng cần ngồi trên ngựa hươi đao múa thương làm chi, hãy xuống ngựa đánh quyền với ta mới rõ tài cao thấp.

https://thuviensach.vn

Ngũ Tân gật đầu, hai người bèn xuống ngựa bỏ thương, liệng đao sửa soạn đánh quyền. Chung hậu lại nói:
- Mày chịu cho tao đánh một thoi này thì mới gọi là người hảo hớn.
Ngũ Tân nói:
- Mày chịu một quyền nay ta mới gọi mày lợi hại.
Hai bên bằng lòng. Chung hậu hường cho Ngũ Tân đánh trước. Ngũ Tân nói:
- Ta đường đường là một nam tử, có lẽ đâu đi đánh trước đàn bà. Thôi đừng nói nhiều lời nữa, tao cho mày đánh trước đó.
Nguyên Chung hậu có phép ngũ lôi thần chưởng mà Ngũ Tân không hay, ấy cũng bởi số trời, Ngũ Tân chết nơi tay Chung hậu. Chung hậu bèn co tay lại, miệng niệm ít tiếng chơn ngôn, đánh chạt đại vào mặt Ngũ Tân, tức thì bể đầu té xuống chết tốt. Than ôi! Một vị Sở triều lương đống, thọ ngươn có bốn mươi chín tuổi mà bị về trời.
Khi ấy binh Sở áp lại, tư vi, Hoài Nam hầu là Bá Trình thấy Ngũ Tân chết rồi cũng múa đao định chém tới đánh Chung hậu chua đặng mười hồi đã bị một đao đứt là hai khúc. Thạch Phụng bèn nổi giận hươi thương đâm tới, bị Chung hậu lẹ tay gạt ra quá mạnh, rồi chém tới một đao trùng lên đầu, tức thì mãn đĩa huyết lưu, giây lát hồn về chín suối.
Đông Bình vương là Liêu Cái và An Phụng, Giáng Khôi lại vùa binh áp tới vây phủ. Chung hậu một mình tả xông hữu đột, ra khỏi trùng vi thẳng tuốt lên Tran Châu sơn kêu quân báo rằng:
- Hãy tâu với vua Tề có Chung Vô Diệm tới cứu giá.
Quân chánh ty lật đật vào tâu rằng:
- Quốc mãu thật là chưa chết, chúa công quả có cứu tinh, xin bệ hạ phát chỉ khai dinh, sai quan ra nghinh tiếp.
Tuyên vương nghe tâu cả mừng khấp khởi như cây khô gặp được trời mưa, liền nói với Yến Anh rằng:
- Quân sư toán que thiệt chẳng sai.
Nói rồi truyền văn võ bá quan hộ giá xuống núi nghênh tiếp.
Khi xuống tới chân núi, Chung hậu xuống ngựa quì tâu rằng:
- Thần hậu cứu giá tới chậm trễ, tội dư muộn thác.

https://thuviensach.vn

Tuyên vương bước tới đỡ dậy, khóc mà nói rằng:
- Nếu chẳng có ngự thê cứu mạng thì trẫm đã hồn xuống suối vàng, vì quả nhân lên đâu tu tróc Vương Lăng nên mới bị Ngũ Tân vây hẫm. Tiêu Khôi giết luôn bảy tướng, trẫm đà thất phách kinh hồn. Quân sư lại nói: Ngự thê còn ở Pháp Mã thôn sẽ có ngày tới đây cứu giá.
Chung hậu lại tâu:
- Xin bệ hạ đừng lo sợ mà hao tổn mình rồng. Tiêu Khôi đã bị thần hậu giết rồi, còn Ngũ Tân cũng bị chưởng lôi đánh chết, quân Sở đã thấy tha la hết, chắc nay mai rồi cũng phải rút hết về.
Tuyên vương nghe nói cả cười, rồi vợ chồng dắt tay thẳng lên sơn trướng, vào ngồi nơi long ỷ. Bá quan triều bái xong, Tuyên vương mới thuật lại khi Chung hậu chết, Điền Côn lại phản nữa, không ai lui binh Sở, nên phải khốn thủ Sơn Lăng. Chung hậu tâu rằng:
- Vương nhi thiệ vô tâm tạo phản, bởi có lời cẩm nang của thần hậu để lại, biểu nó theo đó mà làm sẽ tới Trân Châu sơn cứu giá, như vậy mới bảo toàn được triều Tề thiên hạ, bằng không thời chết cả hai. Nay thần hậu đã gặp rồi, nó hãy còn sát lại xông trận.
Vua tôi Tề nghe nói rất mừng, liền lạy tạ ơn trời đất và khen Chung hậu mưu kế vô song. Kế đó liền truyền bày tiệc rượu hạ công, bá quan thảy đều vui mừng hớn hở.
Nói về vợ chồng Điền Côn sát nhập trùng vi, tìm chẳng thấy Chung hậu đâu cả, trong lòng nóng này một bề cứu giá, lại không biết mẹ đi ngã nào, khắp đông tây chẳng thấy âm hao, qua nam bắc chém người như chém chuối. Tướng Sở chẳng ai địch nổi, rủ nhau đều vỡ chạy như ong, ba quân hăm hở một lòng, tám tướng anh hùng hiệp lực, đuổi binh Sở chạ ba mươi dặm, khí giới bỏ chất đống như non. Liêm Thoại Hoa bèn minh kiến thâu quân đặng lên Sơn Lăng ra mắt thiên tử.
Khi lên đến núi bèn thông báo cho quan chánh ty hay rằng:
- Vợ chồng Điền Côn đến đây lui binh Sở giải vây cứu giá.
Quân chánh ty liền vào tâu lại, Tuyên vương truyền chỉ cho nhập dinh, vợ chồng tới trước kim trướng lạy dài chịu tội tôi con tạp phản. Thiên tử nói:
- Ấy là tại ngự thê diệu toán chớ trẫm nào có trách chi vương nhi.

https://thuviensach.vn

Vợ chồng Điền Côn rất mừng, kế thiên tử truyền nội thị mở tiệc yến diên, bá quan thảy đều khánh hạ.
Yến Anh khi ấy bước ra tâu rằng:
- Nay ba tháng dư túc trúc Vương Lăng lắm cũng khó, bây giờ quốc mẫu đã tới đây hiệp hội rồi, xin khai phá mộ phần mà khám nghiệm hình thảo còn tươi như trước chăng?
Tuyên vương nghe nói lấy làm lạ, nhưng cũng nhận lời, bèn truyền ngự lâm quân đào lên coi quả như lời chẳng sai. Bá quan thảy đều khâm phục, vua Tề cũng khen ngợi vô cùng, thưởng tài quân sư mười lượng vàng ròng để đền ơn mưu cao toán giỏi. Tiệc mãn thì trời đã tối, ai về dinh nấy nghỉ ngơi.
Nói về Trang vương từ khi Ngũ Tân phụng mạng đi phạt Tề, thường ngày có thiệp văn dâng về, đã rõ tin vua Tề treo miễn chiến bài, hạn một tháng thì đem thi hài Chung hậu ra nộp. Trang vương thấy vậy lấy làm đắc ý, vua tôi đều hoan hỉ vô hồi. Ngày kia vừa mới lâm triều, thấy quan huỳnh môn vào báo rằng:
- Đông Bình hầu thất trận trở về còn ở trước Ngọ môn đợi lịnh.
Trang vương nghe tâu ngẩn ngơ, liền truyền chỉ cho vào, Liễu Cái tới trước Kim Loan điện khóc rống lên một hồi, nội trào chưa ai hiểu sự kiết hung, Trang vương cũng chưa thường chung thỉ, bèn hỏi:
- Có việc gì thì nói, Hầu gia khóc lóc làm chi.
Liễu Cái bèn tâu rằng:
- Từ khi giáp trận, Trung Hiếu vương vây khổn đặng Bồn Long lãnh, kế đó Long Hổ vương lại giết được bảy viên tướng Tề , Tuyên vương sợ hãi xiết chi nên viết miễn chiến bài đem ra kỳ hạn một tháng. Dè đâu Vô Diệm trá tử man thiên, vợ chồng Điền Côn lại đem binh cứu giá. Thứ nhất Tiêu Khôi xuất mã, bị Vô Diệm một đao về trời. Ngũ vương gia nổi giận mới ra binh, lại bị Ngũ lôi của Vô Diệm đấu quyền đánh chết. Còn Bá Trinh và Thạch Phụng thảy đều hồn xuống suối vàng, nay còn có một mình tôi nên tôi phải phải thâu góp binh tàn trở về trào phục tội.
Trang vương nghe nói thương tiếc khóc lóc và nói rằng:
- Than ôi! Mấy vị Sở thần như núi bị có một con xủ phụ mà hết thảy mạng vong.

https://thuviensach.vn

Trang vương khóc lóc một hồi rồi té nhào xuống dất chết giấc. Văn võ triều thần xúm lại cứu, rờ nơi tam tiêu đà hết thở, tứ chi lạnh ngắt như đồng, sao tướng tinh Kim tý thần long đã bay về Thiên tào chầu chực. Bá quan thấy thiên tử đã băng hà liền khóc rống lên với nhau một hồi rồi sai nội thần à cung rước đông cung thái tử là Hỉ Dương ra. Khi thái tử nghe tin ai báo, lật đật tới Kim Loan điện, khóc ngất một hồi, bá quan xúm lại khuyên rằng:

- Nay tiên hoàng đã yên giấc về trời, xin điện hạ phải âu lo việc lớn.

Thái tử nguôi đoạn thảm, bá quan rước thẳng vào nơi thiên cung, thay y quan, tắm gội xong rồi, phò lên ngai rồng ngồi giữa. Bá quan tung hô triều hạ chúc tân vương phúc thọ thiên niên, việc lên ngôi sắp đặt đã yên, lo tẩn liệm tiên hoàng nghi vệ. Lúc đó tân vương sắc sai Bộ lễ, làm chiếu văn tỏ rõ khắp thần dân, ai nấy đều quải hiếu cư tang bốn mươi chín ngày thích phục. Lại rước linh dư (quan tài) vào để nơi Bạch Hổ điện, chờ coi ngày kiết tán hoàng lăng (sách có chữ: Hàm quyết phún nhan ô tử khẩu). Bởi trước vua tôi Sở quyết đi đào thây Chung hậu, hay đâu bị bỏ mình, đạo trời ứng báo đành rành, dục hại tha nhân tiên hại kỷ là vậy.

Đây nhắc lại Tuyên vương và Chung hậu nghỉ binh ba ngày rồi truyền lệnh ban sư trở về Lâm Tri. Nhiếp chánh vương và bá quan đều ra tiếp giá. Khi vợ chồng về tới triều, thẳng vào Kim Loan điện, bá quan triều báo xong, thiên tử truyền Đông Lộ vương tra xét kho tàng, khao thưởng cho quân sĩ. Lại sai nội thần dọn yến, vua tôi đồng sĩ lạc thăng bình. Tiệc rượu tới thâm canh mới mãn, văn võ triều thần các tán, ai lui về phủ nấy nghỉ ngơi.

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi thứ Năm Mươi Ba

Thủy Hoa động ,Ngô Khởi hạ sơn

Cô Tô thành Anh vương tấn bửu

Nói về Lỗ vương cầu thân chẳng đặng, đã tốn của lại thêm bị đòn, oán thù nặng tợ núi non, hằng ngày cứ lo mưu trông trả. Ngày kia Lỗ vương lâm triều, thừa tướng là Nhan Trinh xuất ban tâu rằng:

- Vô Diệm lập kế chiêu phu trá phản, các nước ai cũng đều hờn, ngu thần xin tấu với thượng hoàng phải kiếm kế lo phương trừ nó.

Lỗ vương nói:

- Trẫm với Chung Vô Diệm thề chẳng đội trời chung vì nước ta chưa cỏ kẻ anh hùng nên cắn răng mà chịu.

- Nay Lỗ Lâm chánh cung tuổi vừa hai tám, phận lửa hương chưa định duyên hài, xin chánh cung hãy kén phò mã một người, chẳng luận là quan nhân quỳ tiện. Hễ ai có văn hay võ mạnh, tới Ngọ môn yết bảng chiêu hiền, sẽ phong cho là chiêu thảo binh quyền, như vậy mới trả thù được Chung Vô Diệm.

Lỗ vương khen phải phán rằng:

- Việc ấy phú giao cho thừa tướng, vì quả nhân mà lo cho thành công, họa may có chiều lòng, chốn sơn dã cũng chẳng thiếu chi kẻ anh hùng hào kiệt.

Nhan Trinh vâng lời lui ra, thiên tử truyền bãi triều, ai lui về dinh nấy. Qua ngày sau, Nhan Trinh tới Ngọ môn cất một cái đài, trao tấm bảng chiêu hiền mà chiêu dụ thiên hạ.

Nói về núi Lạc Vân, động Thủy Hoa có một vị chí tôn lão tổ là Quản Đức tiên tử, đương khi ngồi tụng kinh Huỳnh đình, bỗng có một trận gió thổi qua quá dữ, liền xem một quẻ biết rõ Đông Tề Chung Vô Diệm ỷ có tiên pháp cao cường nên trấp áp vua các nước. Nay lại có Lỗ vương dựng bảng chiêu hiền, kén một chàng làm phò mã. Học trò ta ngày nay cũng khá, tên Ngô Khởi, đích danh võ nghệ thuần thục tinh anh, trí thức lại hơn người dưới thế, nếu cho nó hạ san, ắt hội binh trừ Chung Vô Diệm đặng. Nghĩ rồi

https://thuviensach.vn

bèn sai đồng tử đi đòi Ngô Khởi tới hầu. Đồng tử vâng mạng ra sau hậu đường nói cùng Ngô Khởi rằng: - Sư phụ có lịnh cho đòi, sư huynh chớ nên trễ nải.

Ngô Khởi nghe nói thầy đòi thì lật đật tới tam thanh đặng quì lạy thưa rằng:

- Chẳng hay sư phụ đòi đệ tử có việc chi dạy bảo chăng?

Lão tổ nói:

-Hiền đồ hãy đứng dậy, để thầy nói cho nghe. Con là người ở phủ Duyên Châu, tỉnh Sơn Đông. Từ khi mười hai tuổi thầy thâu làm đồ đệ. Đã sáu năm nay, giờ con đã trưởng thành, vậy con muốn hưởng sự thanh phước hay là con muốn sự hồng phước?

Ngô Khởi hỏi:

- Thưa thầy, làm sao gọi là thanh phước, còn làm sao gọi là hồng phước?

Lão tổ nói:

- Thanh phước là triều chơn bái đẩu, tọa ngỏa tham thiền, đói thời ăn thuốc trường sanh, khát thời uống nước suối, gởi thân cùng tòng bá, bầu bạn với cỏ hoa, hang sâu núi thẳm là nhà, toán hạc tuổi phi chưa sá kể. Còn hồng phước là mão vàng đai ngọc, cưới vợ sanh con ăn những đồ hải vị sơn trân, xe ngựa dập dìu cửa tướng.

Ngô Khởi nghe thầy nói làm thinh nghĩ rằng: như mình muốn bên thanh phước thì lấy làm cực khổ muôn phần, khó bề dưỡng tánh tu thân, mà trông sự thành chánh quả. Còn bên hồng phước thời khá, mà ngặt không dám nói ra. Nghĩ rồi bèn rơi luỵ mà thưa rằng:

- Đệ tử từ tuổi trẻ sớm mất cha mẹ, lão sư thâu dưỡng đã sáu năm nay, non cao bể rộng ấy ơn thầy, đệ tử khó trông bề báo đáp. Xét thấy phận hèn phước bạc, cũng khó bề giữ vào bậc tiên gia, ít lời khờ dại thưa qua, trăm lạy xin thầy tha tội.

Lão tổ nghe nói biết ý, bèn nói với Ngô Khởi rằng:

- Nay Lỗ vương có bảng chiêu hiền phong làm phò mã, đệ tử xuống đó thì sẽ gặp lương duyên, vả lại Lỗ vương với Vô Diệm có cừu oán như thiên, còn bổn sư cũng có một việc chẳng yên tấc dạ. Vì năm trước bổn sư công tu luyện cũng còn chưa khá, không bằng thánh mẫu Lê San, đương khi thể được du nhàn, vừa đi ngang qua Lê San động phủ, thấy có một con nữ đồng

https://thuviensach.vn

canh thủ, nó biểu ta vào ra mắt sư tôn, ai dè đâu thánh mẫu lại nói ta hý hước với nữ đồn, bắt ta ra đánh đòn bốn chục. Sự như vậy thiệt là oan khúc, ngàn năm còn ghi tạc vào lòng. Nay con Vô Diệm là học trò của bà Lê San, chờ ngày ta bắt nó rửa hờn cũng đặng. Bây giờ hiền đồ hạ san làm chức phò mã, lãnh binh quyền phò tá Lỗ vương, tới ngày sau binh năm nước đại hội nơi sông Tương thì phải bắt sống cho đặng Tề vương với Chung Vô Diệm.

Ngô Khởi nghe nói cả mừng, cúi đầu tạ ơn. Lão tổ lại khiến đồng tử vào sau hậu đường, lấy những đồ thương mã đem ra giao cho Ngô Khởi. Kế đó thầy trò phân tay từ biệt.

Khi Ngô Khởi ra khỏi cửa động, thấy những non xanh nước biếc hình như vẽ, cỏ tốt hoa tơm kiểng tự nhiên, oanh kêu cụm liễu huyên thiên, gió thổi chòm lau phơ phất. Cũng có chỗ non cao chất ngất, lại có nơi đá lối ghập ghềnh, mấy ngày mấy đêm gió mát trăng thanh, đã ngó thấy Lỗ thành trước mắt. Bèn xuống ngựa vào nơi quán dịch, để liệu bề cơm nước nghỉ ngơi, tới canh hai ăn uống xong rồi,Ngô Khởi mới nằm nghe thương khách trò chuyện. Thiệt quả y như lời thầy dặn, mới tin tài lão tổ thần thông, may gặp thời cá hóa ra rồng, cho bõ công mấy năm rèn tập. Một đêm đó nằm không yên giấc, chờ sáng ngày tới đó thử xem.

Rạng ngày đầu canh năm nhà quán thức dậy, bộ hành ai nấy tính tiền cơm nước vừa rồi. Ngô Khởi cũng thức dậy, liền ngồi kêu tiểu nhị lại trả số tiền sở phí. Giây lát cầm thương lên ngựa đi ra giữa đám đông người, thấy những hàng công tử vương tôn, áo quần đủ mỗi người năm sắc. Còn những kẻ hành quân thương khác, cũng tới lui người chật trong ngoài. Ngô Khởi lướt tới một hơi, thiên hạ xem đều khiếp vía. Vì Ngô Khởi là sao Thiên hà giáng thế, lại thêm võ nghệ tiên gia, hai cánh tay sức mạnh ngàn cân, có ai dám chen vai cho lại.

Khi Ngô Khởi tới giữa ngã tư, thấy một vị khâm sai ngồi giữa, phía ngoài có treo một tấm bảng văn, lại gần thấy mấy lời như vầy:

Ngôi trời dấy vận, trẫm là Lỗ vương có lời chiếu dụ bốn phương, chẳng luận giàu sang đói khổ, với các công tôn vương tử, cùng những người tam giáo cửu lưu. Nay trẫm có một người con gái đầu, tên là Lỗ Lâm chánh

https://thuviensach.vn

cung, tuổi vừa hai tám còn thơ ấu, tam tòng chưa định duyên hài bây giờ trẫm muốn kiếm một người văn võ toàn tài, phong làm chức đông sàng phò mã. Trẫm giao cho binh quyền thiên hạ, để ra tài phò tá giang san, ví như cột đá chống trời, cầu vàng qua biển. Kính thay mấy lời, chớ phụ ý trẫm.

Ngô Khởi xem xong lấy bảng để xuống. Quân giữ bảng thấy dắt vào ra mắt thừa tướng Nhan Trinh. Ngô Khởi tới thi lễ xong xuôi, thừa tướng bèn hỏi:

- Chẳng hay tráng sỉ tên họ là gì và quê quán ở đâu?

Ngô Khởi cúi đầu thưa hết lai lịch cho Nhan Trinh nghe một hồi, rồi Nhan Trinh nói:

- Việc này ta không dám tự chuyên, phải vào ra mắt thiên tử mới đặng.

Nói rồi truyền quân dọn kiệu và dắt Ngô Khởi đi theo vào trước Ngọ môn, biểu Ngô Khởi ở ngoài mà đợi lịnh. Rồi thẳng vào Kim Loan điện, triều bái Lỗ vương và tâu rằng:

- Nay có một người họ Ngô tên Khởi, tuổi vừa mười tám thanh xuân, vốn người ở tại nước mình, học trò của Chí Tôn lão tổ.

Lỗ vương hỏi:

- Người ấy bây giờ ở đâu?

Nhan Trinh tâu:

- Còn đợi lịnh ở trước Ngọ Môn.

Lỗ vương truyền lịnh cho vào, Ngô Khởi bước tới Kim Loan điện triều bái tung hô. Lỗ vương xem thấy hình dung đúng đắn, diện mạo khôi ngô, thiên đường đầy đặn, lại môi son địa các vuông tròn, thêm mặt trắng, đầu bịt khăn chữ nhứt, mình mặc đạo phục sắc huỳnh. Xem xong rồi khen thầm: "Thiệt đáng mặt tiên gia đệ tử". Khen rồi mới phán hỏi rằng:

- Tráng sĩ có nghề nghiệp chi, mà tới đây ra mắt quả nhân vậy?

Ngô Khởi tâu:

- Tôi đã sáu năm học đạo, nay thầy tôi mới dạy hạ san, những là võ nghệ thập bát ban, với tam lược lục thao đều làu thuộc.

Lỗ vương hỏi:

- Trong thập bát ban võ nghệ, tráng sĩ sở trường món chi?

Ngô Khởi tâu:

- Thương pháp của tôi là bậc nhứt.

https://thuviensach.vn

Lỗ vương hỏi:
- Bây giờ có đây hay không?
Ngô Khởi tâu:
- Vật ấy vẫn còn để ở Ngọ môn.
Lỗ vương truyền cho Huỳnh môn quan ra lấy đem vào rồi phán rằng:
- Trẫm muốn coi thương pháp của tráng sĩ thử biết hay giỏi ra thế nào?
Ngô Khởi vâng lịnh cầm thương lên ngựa, múa cách Cơ hổ cầm dương (cọp đói bắt dê), bốn cửa tám phương đều có thứ lớp. Trước khi mở ra tam lộ, kế đó tam tam như cửu, sau lại cửu cửu hoàn quy bát thập nhứt lộ, khi như chim đại bàng xoè cánh, khi như mãnh hổ lìa rừng, có khi như chim ngọc nữ đưa thoi, có lúc giống rồng xanh lấy nước. Ngọn thương nghe qua vùn vụn, trước sau nào thấy rõ mặt người. Lỗ vương đẹp ý bèn cười, văn võ triều thần thảy đều khen ngợi.
Ngô Khởi thi võ rồi xuống ngựa, lại đi thẳng tới điện Kim Loan, Lỗ vương lại phán hỏi rằng:
- Thương pháp thiệt là thần diệu, còn văn tài chưa biết thể nào?
Nói rồi bèn truyền nội thị lấy văn phòng tứ bửu đem ra. Ngô Khởi tiếp lấy ngồi viết một hơi những là việc ở trong binh pháp, chỗ nào thời nên mai phục, chổ nào dùng được chiến tranh, thiên thời địa lợi rành rành, cuộc thắng bại hình như trước mắt. Viết rồi dâng lên cho vua xem, Lỗ vương xem qua cả đẹp và phán rằng:
- Nay trẫm phong cho tráng sĩ làm chức phò mã, giữ binh quyền sử trị nước nhà.
Ngô Khởi cúi đầu lạy tạ, kế nội thần dẫn qua bên thiên cung thay đổi đồ triều phục. Lỗ vương bèn truyền nội thị vào cung đòi công chúa ra. Công chúa cũng lật đật sửa soạn cung trang, theo nội thị thẳng tới Kim Loan điện triều bái. Lỗ vương thấy công chúa tới rất vui mừng, cười và thuật hết trước sau: công chúa tâu rằng:
- Việc hôn nhân tại quyền vương phụ, thần nhi đâu dám cãi lời.
Lỗ vương biết con mình đã đành dạ, bèn truyền cho quan Tư thiên giám coi ngày. Tư thiên giám vâng lệnh lui ra, giây lất trở vào tâu rằng:
- Bữa nay là ngày Thanh long huỳnh đạo, thiết tốt vô song. Sách lịch gia có

https://thuviensach.vn

nói việc vợ chồng, Thanh long là chủ về hỷ sự.
Lỗ vương cả đẹp, bèn mời Ngô Khởi lên báu điện mà phân tỏ một đôi lời. Lúc đó hai người ngó nhau, kẻ liếc qua người liếc lại, nam tài nữ sắc, hai bên đã thích nhau rồi, sự hôn nhân cũng tự nơi trời, mới rõ biết hữu duyên thiên lý năng tương ngộ. Lỗ vương kịp truyền về Lễ bộ, bày hương án cho hai vợ chồng đảo cáo đất trời. Xong rồi vào lạy tạ Lỗ vương. Thiên tử mới truyền lệnh cho nội thần dọn bày yến tiệc.
Đương lúc rượu được vài tuần, thừa tướng Nhan Trinh đứng dậy nói rằng:
- Nước mình có thâm cừu với Chung Vô Diệm. Nay có phò mã xin mau phải lo kế phục thù, chọn ngày lành đi mãi mã chiêu binh, chẳng sớm muộn bắt cho đặng con xủ phụ mà phân thây xẻ thịt.
Nói rồi liền rót ba chung ngự tửu đưa cho Ngô phò mã. Ngô Khởi tiếp lấy cám ơn uống liền, rồi rót một chung lạy tạ ơn thừa tướng. Bá quan ai cũng cũng mừng bá niên giai lão, loan phụng hoà minh. Tiệc vừa mãn thì đêm đã quá canh, văn võ ai về dinh nấy. Còn vợ chồng phò mã cùng về bên Túy hoa cung, tưng bừng tiếng nhạc, vầy tiệc động phòng, người phỉ dạ giường ngà nệm ngọc, kẻ thương yêu võ mạnh văn hay, thoát thôi tay lại cầm tay, hải đường giấc ngủ càng say xuân tình. Tiêu lầu trống đã trở canh, vợ chồng sửa soạn đồng hành tạ ơn.
Nói về Lỗ vương lâm triều, bá quan triều bái xong rồi, kế thấy vợ chồng phò mã tới tạ ơn. Thiên tử truyền nội thần dọn yến, kế công chúa xin lui về cung. Thiên tử nhận lời, giây lát nội thị dọn tiệc dâng lên, vua tôi yến lạc vui vầy. Đương khi ấy, Lỗ vương thở ra một tiếng mà rơi lụy dầm dề. Ngô Khởi liền đứng dậy tâu rằng:
- Chẳng hay vương phụ có sự chi mà buồn rầu long thể?
Lỗ vương mới thuật lại sự Vô Diệm cải giá chiêu phu, cho tới lúc mình bị đánh đòn bốn chục. Ngô Khởi nghe qua hét lên một tiếng và nói rằng:
- Nếu vậy con xủ phụ thật là bất nhân bất nghĩa, dám làm sỉ nhục tới vua các hầu bang, tôi quyết đem binh tới phủ Hằng Xương, bắt nó mà phân thây xẻ thịt. Vả lại lúc hạ san thầy tôi có dặn, con xủ phụ này là đứa cừu nhân, nay tôi đã mong nhờ quốc lộc quốc ân, dầu gian hiểm cũng liều thân báo đáp.

https://thuviensach.vn

Lỗ vương cả mừng bèn ban cho phò mã một cây thượng phương bảo kiếm và một cây lệnh tiễn, đặng phép đi chiêu binh lo đền nợ nước. Kế đó Lỗ vương truyền bãi triều, bá quan ai lui về dinh nấy. Còn Ngô Khởi về phủ rồi thẳng tới giáo trường, kéo cờ chiêu quân hằng ngày thao luyện quân sĩ, tích thảo đồn lương, chờ chọn được tháng tốt ngày lành sẽ hưng binh báo oán.

Đây nói về Anh vương nước Ngô, từ khi nghe Chung hậu phản Tề lên núi Tuý Bình sơn dựng cờ chiêu phu mà gạt vua nước Lương và nước Lỗ, sau lại giả chết gạt vua tôi nước Sở mà giết Tiêu Khôi và Ngũ Tân, bấy lâu trong lòng cứ căm giận Chung hậu hoài mà chẳng nói ra. Ngày kia lâm triều, bèn đòi một vị nguyên soái lên đền mà phán rằng:

- Tề quốc ỷ mạnh khi chư hầu, làm sỉ nhục tới các vua, trẫm bấy lâu muốn vì hai nước mà rửa thù, ngày nay khanh có kế chi hay thì phân qua nghe thử?

Nguyên soái tâu:

- Không có chi mà dấy động binh đao e có sự chẳng lành. Vậy sẵn hôm nay đây bên Tây vực, nước Ngưu Đề có đem hiến cống ta một trái hồ lô rất lớn,, nặng ước mấy trăm cân, không biết là bao nhiêu hột. Vậy sẵn cớ ấy bệ hạ sai người đem qua bên Đông Tề, đó nó nói cho được bao nhiêu hột ở trong, như mà nó nói trúng thì khỏi sự chiến tranh, nếu nó nói chẳng nhằm gì thì ta sẽ hưng binh chinh phạt.

Ngô vương nghe phải, khen hay, bèn kêu bá quan mà hỏi rằng:

- Có ai vì ta mà chịu nhọc, đem hồ lô qua sứ Đông Tề chăng?

Anh vương vừa dứt lời, có một vị bước ra lãnh mạng. Anh vương xem lại người ấy tên là Nhung Trị Quốc, chức thượng đại phu. Anh vương cả mừng mà rằng:

- Khanh và hai sứ Ngưu Đề quốc đem dâng hồ lô tới cống cho Tuyên vương, tiền phi lộ trẫm cấp cho mười đỉnh vàng, hãy tới phủ Hằng Xương cho chóng.

Nhung Trị Quốc tạ ơn lãnh mạnh lui ra cùng hai người sứ nước Ngưu Đề, một người tên là Tát Ma, một người tên là Bật Côn. Ba người cũng đều đều sửa soạn xong rồi truyền quân khiêng hồ lô theo, chỉ thẳng tới kinh thành

https://thuviensach.vn

Lâm Tri tấn phát.
Khi Nhung Trị Quốc tới nước Tề liền vào thẳng trước Ngọ môn, may nhằm lúc Tuyên vương lâm triều, quan huỳnh môn vào tâu rằng:
- Nay có sứ thần nước Ngô đem báu vật tới cống, người còn ở ngoài đợi lệnh.
Tuyên vương truyền chỉ cho vào, Nhung Trị Quốc và hai người sứ thần nước Ngưu Đề tới trước Kim giai, triều bái xong. Tuyên vương hỏi rằng:
- Vua ngươi sai tới đây tấn cống vật gì?
Nhung Trị Quốc tâu:
- Nước tôi nghèo, nhỏ, chẳng có vật chi là quý. Mới đây nước Ngưu Đề sai sứ đem sang một trái hồ lô nặng ước đặng mấy trăm cân, nay vua nước tôi mến bệ hạ đại đức đại nhân, nên sai tôi đem tới đây tấn cống. Còn hai sứ này và lại người Ngưu Đề quốc, đã biết trong ruột hồ lô có hột bao nhiêu. Xin bệ hạ, nếu có ai nói đặng thì nước tôi sẽ thường năm tấn cống. Nếu như thượng quốc nói không nhằm thì nhường hạ bang lên làm bực thượng.
Tuyên vương hỏi:
- Vậy trái hồ lô bây giờ ở đâu?
Nhung Trị Quốc biểu hai người sứ đưa trái bầu lớn bằng cái giỏ, ngoài da đủ năm sắc tốt tươi. Tuyên vương xem kỹ một hồi, mới biết vật ấy dưới đời ít có, bèn phán rằng:
- Trẫm nghe trái hồ lô này ước năm trăm hột phải chăng?
Hai người sứ Ngưu Đề tâu rằng:
- Muôn tâu bệ hạ thật không nhằm.
Tuyên vương mới hỏi triều thần, ai muốn nói thì cho phép. Lúc đó Điền Côn nói:
- Chín đấu ba thăng.
Mạnh Đại Hiền nói:
- Một muôn ba ngàn hột.
Lưu nguyên soái nói:
- Một ngàn sáu trăm bốn mươi ba hột.
Điền Uông nói:
- Chín trăm tám mươi ba hột.

https://thuviensach.vn

Điền Văn nói:
- Chừng hai trăm hột.
Còn Yến Anh nói:
-Mười hai hột.
Sứ Ngưu Đề liền tâu rằng:
- Bá quan đều nói trật hết.
Tuyên vương cả buồn, ngồi ngẫm nghĩ giây lát, bèn sai nội thị vào cung thỉnh Chung hậu ra. Chung hậu nghe nói có chỉ triệu thì cũng lật đật lâm triều. Tuyên vương mới thuật hết các việc, Chung hậu bèn tâu rằng:
- Việc đó chẳng khó chi, thần hậu không xem cũng đã biết. Xin đòi sứ thần lên điện, thần hậu nói cho nghe.
Tuyên vương cả mừng, truyền chỉ cho đòi ba sứ tới trước kim giai, triều bái Chung hậu. Chung hậu nói:
- Sứ thần tuy là đem trái hồ lô tới đây, nhưng cũng chưa rõ gốc tích của nó ra làm sao, để ai gia phân lại tỏ tường cho ba sứ nghe. Vả chăng trái bầu ấy tại xứ Tây Vực nước Ngưu Đề, có một hòn núi tên là Hồ Lô sơn cao hơn ba mươi trượng. Lúc trước bà Lê San thánh mẫu tới núi Lạc Già sơn mà yết Phật chí tôn. Khi đi ngang qua núi Hồ Lô, nhằm lúc tiết tháng ba, khí trời mát mẻ, cây cỏ tốt tươi, người mới hứng chí xem chơi biết rằng: Ngày sau mười nước tranh hùng, ắt có sự đại thương hòa khí. Bởi vậy cho nên người mới thò vào tay áo, lấy ra một hột hồ lô, bỏ lại trên núi ấy rồi đòi thổ địa thần đến dặn: Phải ngày đêm canh giữ, còn thần Công tào trực nhựt thì săn sóc vun trồng, tới năm đã có hơn ba trăm năm dư, nó mới lớn được như vậy. Trên đầu có hào quang năm sắc (đủ kim mộc ngũ hành), bên hông tám phía đành rành (tượng càn khôn bát quái), nơi gần cuống có bốn chữ “thiên tàng chi báu”. Trong ruột đủ nguyên hình mười hai nước hầu bang. Khi vua Ngưu Đề dạo ngang qua núi đó thấy có ánh hào quang sáng chói, mới sai người lên hai coi, rồi lại đem qua mà làm hại nước Ngô người. Ai gia đã biết rõ thiệt trong trái hồ lô này chỉ có âm dương hai hột mà thôi. Một bên có bảy lằn bạch khí, còn một bên có năm lằn hắc khí rõ ràng, đó là tướng tinh của các nước quân vương, bởi vận số nước còn nước mất. Nếu chẳng tin ai gia nói là thật, thì sẽ xem ta chặt nó ra làm hai cho coi.

https://thuviensach.vn

Chung hậu nói rồi thì hai người sứ nước Ngưu Đề cúi đầu lạy lia lạy lịa, khen ngợi rằng:

- Nương nương huệ nhãn thần thông, thiệt tiên gia pháp lực vô song, chớ chẳng phải người phàm biết đặng.

Còn Nhung Trị Quốc thấy sứ nước Ngưu Đề đã khâm phục Chung hậu rồi thì đầy mình mồ hôi, mà cũng lấy chi làm chắc. còn Tuyên vương và nội triều văn võ thảy đều mừng rỡ. Chung hậu bèn cầm gươm bước xuống, chém trái bầu đứt ra làm hai. Quả y như lời đã nói, chẳng sai một chút nào, hột bên dương bay bổng lên cao, hóa ra bảy đạo bạch khí tường quang bay mất. Trong bảy đạo tường quang bay mất đó là tướng tinh vua Tề, Vệ, Sở, Hàn, Triệu, Ngụy và Tần. Còn hột bên âm năm luồng hắc khí là tướng tinh vua nước Tống, Ngô, Lỗ, Tấn và Lương.

Khi Chung hậu chém xong trái hồ lô rồi, thấy rõ ràng như vậy thì biết rằng chẳng bao lâu đại hội Tương giang một ngày giết luôn năm con rồng và là tướng tinh của năm nước đó. Ấy cũng bởi số trời đã định nên thất hùng giành định hơn thua, phần mình sao cứ mãn địa thì đua, chẳng có lúc nào được thong thong thả. Khi đương ngẫm nghĩ, lại thấy Nhung Trị Quốc bước ra tâu rằng:

- Ngô thần bị ở tại cô lậu xứ nên chẳng hay rõ biết sự đất trời, xin Nương nương dạy bảo một hai lời, bao nhiêu trượng trời cao đất rộng.

Chung hậu nói:

- Ai gia chẳng có học thiên văn địa lý, làm sao biết được việc đất trời. Thôi! Bây giờ hãy nói về việc ngươi, vậy chớ mình gã đó nặng bao nhiêu cân lượng.

Nhung Trị Quốc nói:

- Người ta nhờ phụ tinh với mẫu huyết, được thành hình thập nguyệt hoài thai, xưa nay ai có cân người mà biết bao nhiêu nặng nhẹ.

Chung hậu nói:

- Ấy tại nhà ngươi sanh tệ, chớ trách ai gia ở dạ bất nhân. Cái đầu nhà ngươi có chín cân bốn lượng, chẳng tin cắt ra rồi rõ biết.

Chung hậu nói vừa dứt tiếng, bèn kêu Trị điện tướng quân bảo dẫn ông đại sứ ra pháp tràng xử trảm. Trong giây lát, quan Trị điện đã dâng thủ cấp của

https://thuviensach.vn

Nhung Trị Quốc lên, hai sứ Ngưu Đề mặt xanh như tàu lá. Chung hậu nói:
- Ai gia chẳng có nói quấy, hãy đem ra cân thử mà coi.
Trị điện quan đem cân ra. Quả thật là chín cân bốn lượng. Bá quan cả thảy đều thất sắc, sứ thần thấy vậy cũng kinh hồn. Chung hậu lại truyền đem sứ kia ra đánh đòn, mỗi người bốn chục. Tát Ma và Bật Côn đều rên siết, bị đánh rồi xúm nhau lạy tạ. Chung hậu lại bảo:
- Về nói với Ngô Anh vương mau mau viết biểu hàng đưa qua tấn cống.
Hai người cúi đầu vâng mạng, lui về một nước. Việc rồi bãi triều, Chung hậu về Chiêu Dương cung bá quan thảy đều vui mừng, đồn kéo về phủ an nghỉ.
Nói về Tát Ma và Bật Côn khi ra khỏi kinh thành nước Tề rồi, đêm nghỉ ngày đi, dầm mưa dãi nắng, chẳng mấy chốc nữa đã tới kinh thành Cô Tô nước Ngô vào tâu lại các sự cho Ngô Anh vương hay. Anh vương nổi giận mắng rằng:
- Con xủ phụ thiệt vô lễ, dám cả gan chém sứ ta. Phen này quyết bắt cho được, đặng trả thù cho Nhung Trị Quốc.
Nói rồi bèn cho hai sứ trở về nước và viết thơ ai đi chiêu mộ hùng binh, đêm ngày thường thao luyện tập tành, đặng đợi binh các nước.

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi thứ Năm Mươi Bốn

THÀNH CÔ TÔ NĂM NƯỚC HỘI BINH

SÔNG TƯƠNG GIANG, SÁU SOÁI TIẾP VIỆN

Nói về Lỗ vương từ khi nạp Ngô Khởi làm phò mã tới nay, hằng ngày chiêu binh mãi mãi đặng tính việc báo thù, nay thấy thơ của Ngô vương tới hẹn hưng binh mà trừ Chung Vô Diệm, bèn đòi phò mã tới biểu:

- Truyền sáu chục muôn binh ròng, chờ ngày hiệp lực giao công, phải bắt cho được vợ chồng Chung hậu.

Ngô Khởi tuân lệnh thẳng tới giáo trường tuyển binh, còn Lương vương cũng nóng việc báo thù, ngặt vì một mình thế cô nên chưa dám thổ lậu binh cơ. Nay tiếp được thơ Anh vương đưa tới, trong bụng mừng khấp khởi như chim thêm cánh, cá thêm vi, bèn đòi nguyên soái Thách Anh tới phân tỏ sự ấy, rồi biểu:

- Phải mau chiêu tuyển hùng binh sáu mươi vạn.

Còn Tần vương từ ngày Chung hậu luồn đặng hột cửu khúc minh châu và khắc thơ vào mặt sứ thì thường bữa lo buồn, không biết tính phương kế chi mà rửa hận. Nay cũng tiếp đặng biểu văn của Anh vương cáo cấp, liền phúc thơ lại và lật đật hưng binh.

Còn Tống Nguyên vương đối với Chung hậu không thù oán nhưng nghe Chung hậu làm những điều vô lễ nên đem dạ bất bình, muốn cùng nhau một chuyến tử sinh, cho rõ mặt oanh oanh liệt liệt. May đâu có biểu văn của Anh vương vừa tiếp, bèn mừng thầm vì có dịp hưng binh, liền truyền cho Tân Báu đại tướng quân và bảo rằng:

- Mau điểm hùng binh sáu chục vạn, trước là giúp các nước trả xong thù oán, sau giết được Chung hậu mới ngồi yên. Tướng quân khá tua chịu phiền, sách có chữ:

"Kiến nghĩa bất vi vô dõng".

Đây nhắc lại Long vương nước Triệu đã gả em gái của Liêm Pha cho Điền Côn, Triệu với Tề hòa hảo nhứt môn, chẳng có điều chi xích mích. Còn Chiêu vương Yên quốc, nhờ có Chung hậu thâu phục đặng phản thần,

https://thuviensach.vn

Chung hậu với Yên Đơn công chúa đã kết tình thâm, không lẽ lại đem ơn mà trả oán. Bởi cớ ấy nên nước Yên và Triệu không ai chịu giúp Anh vương, liền viết phục thơ cho Sứ thần, khiến mau đem về nước.
Nói về Hiếu vương nước Tần, Nguyên vương nước Sở, Hưu vương nước Hàn, Hưng vương nước Ngụy, thảy đều nhận được biểu văn cáo cấp của Anh vương, bốn vua còn đang lưỡng lự chưa biết tính lẽ nào mà thi kế, bỗng có các vị trung thần tới can gián. Bốn vua đều nghe lời, giao biểu văn lại cho Sứ thần, bảo:
- Trở về Cô Tô lập tức.
Ngày kia Anh vương lâm triều, Huỳnh môn quan vào tấu:
- Có mười vị khâm sai đã về tới, còn ở trước Ngọ môn đợi lịnh.
Anh vương cho vào. Mười vị khâm sai đến trước kim giai, triều kiến xong rồi dâng thơ các nước lên trình Anh vương. Anh vương xem rồi biết có bốn nước sẵn lòng giúp mình mà thôi, bèn truyền lịnh cho Phi Long, Phi Hổ, làm chức tả, hữu giám quân, Phi Hùng, Phi Báu làm chức thống chế và bảo:
- Dọn dẹp Tương giang địa thế mà tiếp rước bốn vị hầu vương.
Nói về bốn vị hầu vương đã có tờ chiếu hội với nhau trước nên đồng một ngày khởi binh, tới thành Cô Tô, kẻ trước người sau, cách chừng ba chục dặm an dinh hạ trại. Quân thám tử chạy về phi báo, quan Huỳnh môn tâu lại vua hay. Anh vương truyền nội thị sửa dọn kiệu xa, thẳng tới vương dinh tiếp rước. Kỳ bài quân của các nước vào tâu lại cho mấy vị vương hầu hay. Bốn vua đều hỷ lạc hân hoan, gặp nhau hiệp mặt vầy đoàn, kế đó Anh vương rước về thanh đãi yến.
Năm vua ngồi chung nhau trò chuyện, ai cũng căm giận Vô Diệm hành hung, nên ngày nay hiệp lực gia công, quyết trừ cho đặng con Chung xủ phụ. Anh vương nói:
- Như nước nào bắt đặng Chung Vô Diệm thì địa phận Tề sẽ giao cho anh nhứt thống.
Bốn vua đáp rằng:
- Việc này công khó tại nơi vương huynh, xin nhường cho anh nhứt thống.
Đang uống rượu đặng vài tuần, năm vị vương hầu mới bàn cùng nhau rằng:
- Tướng tại mưu bất tại dõng, binh quý tinh bất quý đa, nay năm nước hiệp

https://thuviensach.vn

binh, tính có hơn ba trăm vạn người mà con xủ phụ là một con pháp thuận vô cùng, vậy mình cũng làm sao kiếm cho đặng một người tài trí kiêm toàn mới thống lĩnh năm đạo binh Tương giang thì chúng ta mới khỏi lo bề sai thất.

Năm vua luận rồi bèn truyền lịnh cho quân chánh ty năm nước rao rằng:

- Từ thống binh cho tới du kích, nếu ai có tải trí chi mà bắt được Chung Vô Diệm thì đặng phép tới ra mắt năm vua, chức thống lãnh tức thì ban cho, cầm binh quyền ở trong năm nước.

Rao rồi giây lát có một vị tới xin ra mắt, đặng tỏ bày các việc quân cơ. Năm vua xem thấy ngẩn ngơ, người sao mình cao một trượng, râu mọc năm chòm, má phấn môi son, mày tằm mắt phụng, thiệt là đường đường hảo hớn, chớ chẳng phải một tay tầm thường. Anh vương coi kỹ cả mừng bèn hỏi rằng:

- Tráng sĩ tới ra mắt anh em ta, có việc chi hãy phân nghe thử?

Người ấy bước tới triều bái và tâu rằng:

- Tôi là người tỉnh Sơn Đông chức phò mã Lỗ vương, họ Ngô tên Khởi, xin chư vị đại vương tha tội.

Anh vương nói:

- Vương huynh miễn lễ, có mưu chi hay hãy nói cho nghe.

Ngô Khởi tâu:

- Tôi có một vị sư phụ, bây giờ ở tại núi Lạc Vân sơn, tên gọi là Chí Tôn lão tổ. Người thiệt vô cùng pháp lực, vả lại có cựu thù với Lê San thánh mẫu, người đã sẵn lòng xuống giúp Ngũ đại vương, thời diệt trừ Chung Vô Diệm như trở bàn tay. Thôi bây giờ xin ngũ đại vương đốt hương đảo cáo, trong giâu lát sẽ có người tới đây tức thì.

Năm vị hầu vương nghe nói cả đẹp, liền truyền quân đặt bàn hương án, đốt trầm xông hương rõ ràng lên. Ngô Khởi bước lại đứng van vái trước, năm vị vương cũng quỳ xuống thành tâm cầu nguyện. Lễ cảm ứng thiệt là linh hiển, tấm lòng thành thấu tới chín tầng mây. Đương khi lão tổ ngồi trên bồ đoàn, thinh không bỗng liền nháy mắt, bèn dùng pháp nhãn nhìn xuống liệt quốc, thấy năm vị vương thành ý khẩn cầu, bèn nghĩ lại: Mình cũng có tư thù, thôi quyết xuống đó bày mưu lập kế. Nghĩ rồi liền kêu đồng tử dặn dò

https://thuviensach.vn

giữ động và lấy những pháp bửu tùy thân, rồi cưỡi con Mai hoa lộc đằng vân bay xuống.
Khi tới nơi đến trước quân môn, nói với quân giữ cửa rằng:
- Có lão tổ ở Thủy Hoa động tới.
Quân vào tâu cho năm vị vương hay, năm vua cả mừng liền kêu Ngô Khởi đi theo, ra trước quân môn nghênh tiếp. Hai đàng gặp nhau chào mừng, năm vua bèn liếc xem thấy lão tổ đầu đội đạo quang, mình mặc huỳnh nhung, miệng có bốn cái nanh dài, sống mũi thì ba lỗ, tóc tai bờm chờm như ổ quạ, miệng tỏa loa giống cái hỏa lò, mình cưỡi con Mai hoa lộc rất to, tay cầm cây côn Ngô kim quá lẽ.
Năm vị vương xem rồi bèn rước lão tổ vào dinh, phân tân chủ mà ngồi.
Năm vị vương thưa rằng:
- Anh em tôi tài hèn đức bạc, lại thêm nóng chí phục thù, bởi cớ ấy cho nên Ngô tướng quân ra ơn điểm chỉ, anh em tôi mới biết mà thành tâm khấn nguyện, nên lão tổ mới xuất sơn hạ giới tới đây. Vậy xin dám hỏi lão tổ đạo hiệu là chi? Xin nói cho anh em tôi tường ảo lý.
Lão tổ nói:
- Bần đạo pháp hiệu là Chí Tôn, tên xưng Quảng Đức tiên tử. bởi bần đạo cũng có ý giận con xủ phụ, nó ỷ có pháp thuật mà hiếp người, nên bần đạo mới tới đây, vì mấy vị vương ra tay giúp luôn thể.
Năm vị vương hỏi:
- Lão tổ có kế chi bắt Vô Diệm, xin chỉ bảo cho anh em tôi hay.
Lão tổ nói:
- Nếu bần đạo không có pháp lực thì không dám hạ san, xin năm vị vương cứ bình an để bần đạo bắt Vô Diệm rồi sẽ biết.
Năm vị vương mừng rỡ khôn cùng, ấn phong cho lão tổ làm hộ quốc quân sư, được phép điều khiển binh mã năm nước. Lão tổ cúi đầu tri tạ, kế bày tiệc chay. Ngô Khởi đứng hầu rót rượu. Lão tổ nói:
- Nay binh mã năm nước ba trăm vạn có lẻ, mà Cô Tô đất hẹp muôn bề, bởi chỗ này không phải chỗ đồn binh bố trận đặng, vậy phải kéo hết tới đất Tương giang, thiệt là chỗ đất rộng muôn ngàn, thật dễ làm chỗ để điều binh khiển tướng. Nay ngày huỳnh đạo rất xinh, vậy phát lịnh dời binh kẻo trễ.

https://thuviensach.vn

Anh vương nói:
- Cô gia cũng định chỗ ấy nên sai người đến dọn dẹp nay đã hoàn thành rồi. Vậy xin bốn vị vương huynh hãy vâng lời, đều tề tựu hưng binh tấn mã.
Nói rồi năm nước đều bạt trại khởi hành, chẳng bao lâu đã tới đất Tương giang. Binh năm nước đều an dinh hạ trại, bá tánh hết thảy đều kinh hãi hồn bay, binh đóng bảy trăm ba mươi dặm dài. Lão tổ bấy giờ mới thăng trướng nói với năm vua rằng:
- Nay cũng đã gần tới tiết Đoan dương cạnh độ (là đua ghe), xin truyền cho quan tổn trấn đặng hay, phải gắng công y kế đặt bày, sắm một muôn chiếc long châu lập tức. Rồi sai người tới phi tin đái nhựt, tới Lâm Tri mời cho đặng vợ chồng Tề vương, xin mau mau tới hội sông Tương, coi đua ghe nhiều đường tiêu khiển. Như nó bằng lòng đi đến ắt là mạng hiểm thế nguy, một mình nó chẳng có sá chi, dễ như bắt chim trong lưới.
Anh vương nghe nói rất đẹp, khen kế ấy hay vô cùng, liền sai Phi Quế chẳng luận ngày đêm đưa biếu tới dâng ngay cho Tề chúa. Phi Quế cúi đầu vâng tạ rồi cầm biểu văn mau qua Đông Tề.
Khi Phi Quế đi tới Lâm Tri ở trước Ngọ môn đợi lịnh. Quan huỳnh môn vào tâu cho vua Tề hay, Tuyên vương cho vào. Phi Quế đến trước kim giai triều bái và dâng biểu lên cho vua xem. Tuyên vương mở biểu thấy có mấy câu thơ như vầy:

Thành Cô Tô Ngô vương trăm lạy,
Kính dâng cùng Hỗn Hải Tuyên vương.
Bấy lâu trộm liếc dung quang,
Tiếng Chung hậu vang danh như mõ.
Nay gặp tiết Đoan dương canh độ,
Tiểu bang đã sắm sửa đua bơi.
Mời thượng bang Quân, Hậu tới chơi,
Yến Anh cùng mọi người đều tới.
Cuộc hỷ lạc xin đừng từ chối,
Tiếng anh em ân ái bấy lâu.

https://thuviensach.vn

Tống, Lương, Lỗ cũng theo sau,
Đều phó hội vua hầu tiệc rượu.

Tuyên vương xem rồi cả kinh và nghĩ rằng: Vì việc chém sứ mà gây nên họa hoạn, bởi cớ ấy nên Ngô vương mới cho mời qua phó hội Tương giang. Như năm xưa phó hội Kỳ Bàn, ắt đến đỗi sanh dân đồ thán. Nghĩ rồi bèn kêu Yến Anh mà hỏi rằng:

- Nay Anh vương thỉnh trẫm và quốc hậu tới Tương giang coi hôi đua bơi chơi, việc nên chăng. Trẫm hỏi một lời, sự hiệp hội nhiều nơi tai họa.

Yến Anh tâu:

- Việc ấy tự nơi bệ hạ, xin hãy mời quốc mẫu tới bàn coi tấn thối lẽ nào?

Thiên tử liền truyền cho thỉnh Chung hậu vào triều nghị sự. Chung hậu nghe có chỉ triệu liền bấm tay biết rõ kiết hung, liền theo nội thần thẳng tới ngai rồng, Tuyên vương thấy vội vàng tiếp rước rồi thuật lại sư Anh vương sau trước, mời qua chơi yến lạc Tương giang, vợ chồng đều vầy hiệp một đoàn, Yến Anh và Điền Côn thảy đều đủ mặt. Sự nên chăng trẫm chưa kể chắc, mới cho mời ngự thê tới tính việc hơn thua.

Chung hậu nghe nói chẳng tâu mà nghĩ thầm rằng: "Nếu Ai gia chẳng tới Tương giang, thì làm sao gồm thâu năm nước cho đặng. Thà chịu tội xứ người làm quỷ, chẳng hơn để tiếng người cười về sau."

Nghĩ rồi bèn tâu rằng:

- Anh vương đã thành tâm tới thỉnh, thần hậu xin bảo giá phó hội Tương giang.

Yến Anh nghe nói thất thanh vội bước ra tâu rằng:

- Nay Tương hội có đủ binh năm nước, e khi có việc chẳng lành.

Chung hậu nói:

- Năm nước đã có một lòng, chẳng có điều cho gian trá. Để Ai gia tới xem đua bơi cho phỷ dạ, sau cho biết luôn phong cảnh Tương giang.

Nói rồi bèn đòi sứ thần tới viết chiếu trả lời y kỳ sẽ tới và thưởng sứ mười đỉnh bạc làm tiền lộ phí vế báo cho năm vị quốc vương hay. Phi Quế cúi đầu lạy tạ, lãnh chiếu văn lập tức trở về. Còn Tuyên vương thấy Chung hậu ăn nói chẩm hẩm thì thất kinh mà hỏi rằng:

https://thuviensach.vn

- Ngự thê muốn đi coi bơi thì đi, chớ trẫm thiệt là không dám.
Chung hậu tâu:
- Như bệ hạ có lòng nghi sợ thì thần hậu xin viết chiếu chỉ thỉnh sáu vị nguyên soái sáu nước tới giúp công, đặng lược trận giùm cho.
Nói rồi bèn truyền cho nội thị đem văn phòng tứ bửu ra, viết sáu đạo chiếu văn, sai sứ đem qua sáu nước, hạn trong mười ngày phải trở về phục chỉ, bằng không thời xử theo luật gia hình. Sáu người lãnh mạng, lập tức đi luôn cả ngày lẫn đêm, chẳng bao lâu đều tới kinh thành sáu nước. Vua sáu nước coi rồi đều bằng lòng giúp sức, mỗi người là một muôn binh. Nước Tần thì sai đại nguyên soái Chương Hàng, nước Sở sai đại nguyên soái Huỳnh Cát, nước Yên cóTôn Tháo phò mã, nước Hàn sai đại nguyên soái Trương Xa, nước Triệu sai đại nguyên soái Liêm Pha và bốn người con của Liêm Pha là Liêm Cang, Liêm Ấn, Liêm Thuận và Liêm Đạt, còn nước Nguỵ cũng sai đại nguyên soái Trịnh Anh Bình. Mỗi vị đều lãnh một muôn binh, thảy tựu tới thành Lâm Tri phó hội.
Khi sáu vị nguyên soái sáu nước, kẻ sau người trước kéo binh tới Hỗn Hãi kinh thành, truyền quân pháp pháo an dinh, ở tại trước Ngọ môn đợi lịnh.
Còn Chung hậu từ khi cho Phi Quế về nước và sai sáu vị khâm sai đi rồi thì hằng ngày tới giáo trường thao luyện binh mã, đội ngũ đâu đó chỉnh tề thuần thục. Ngày kia vợ chồng lâm triều, đương lo việc nước, thì có quan Huỳnh môn vào tâu rằng:
- Sáu vị khâm sai đã trở về và sáu nước dều cho sáu vị nguyên nhung tới giúp.
Chung hậu cả mừng, truyền lịnh cho sáu vị nguyên nhung nhập triều. Quan Huỳnh môn vâng lịnh, kế đó sáu vị theo vào triều kiến.
Khi sáu vị nguyên soái tới trước Kim Loan điện triều bái xong, Chung hậu mời ngồi và thuật lại rằng:
- Năm nước hội binh muốn lập ra cuộc Đoan dương canh độ. Bởi cớ ấy nên ta mới vội vàng thỉnh mời quí vị miễn phiền chỗ lao khổ với ta.
Chung hậu nói rồi bèn truyền nội thần dọn yến diên thết đãi sáu vị nguyên nhung. Đương khi tiệc rượu vui lòng, Chung hậu mới hỏi rằng:
- Có dám bảo giá ai gia đi qua phó hội Tương giang chăng?

https://thuviensach.vn

Điền Côn bước ra tâu rằng:

- Thần nhi xin lãnh mạng. Kế đó thấy Liêm Thoại Hoa cũng tâu xin theo nữa. Chung hậu cả mừng, vua tôi yến tiệc vui say, tiệc vừa mãn liền truyền bãi triều, ai lui về dinh nấy.

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi thứ Năm Mươi Lăm

CHUNG THOẠI HOA TỪ BIỆT PHÓ KINH
QUẢNG ĐỨC TIÊN ĐIỀU BINH KHIỂN TƯỚNG

Nói về Chung Thoại Hoa từ ngày Chung hậu từ biệt mà đi cứu giá vua Tề, thì hằng ngày ở nhà luyện tập đao mã để chờ ngày giúp sức cho nước nhà. Đương khi thao luyện trong vườn hoa, bỗng nghe huyết trái tim máy động, sực nhớ lại khi Vương thơ đi có dặn, bèn mở bức cẩm nang ra xem, thấy có mấy câu gắn bó dặn dò như vầy:

Hiệp binh đồng năm nước, vừa buổi tiết Đoan dương
Mời tới xem canh độ, ở tại mé sông Tương
Chị sẽ đi phó hội, em giúp sức vận lương
Tới Lâm Tri cho kịp, chớ trễ nải sâm, thương.

Khi Chung Thoại Hoa xem rồi, bèn bước vào trung đường, tỏ thuật các việc cho chú thím nghe một hồi, vợ chồng Chung viên ngoại nói:

- Lời chị cháu ra đi có dặn, nếu nghịch ý thì mang tội với triều đình nhưng vậy mà chỉ lo đường sá một mình ai bậu bạn với cháu nơi trà đình tửu điếm.

Vợ chồng nói vừa dứt lời thì thấy hai người con là Chung Long và Chung Hổ bước ra tình nguyện xin đi với em. Chung viên ngoại cả mừng và dặn dò:

- Sự đi đường phải cho cẩn thận.

Long, Hổ cúi đầu vâng dạ rồi lui ra sắm sửa hành trang. Chung công liền dạy gia đinh dọn tiệc tống hành, thím với cháu thảy đều rơi lụy. Tiệc mãn rồi ngơi nghỉ, chờ rạng sáng ngày lên đường.

Qua đầu canh năm, Chung Thoại Hoa và hai người anh từ biệt vợ chồng Chung viên ngoại, dẫn theo năm chục tên gia đin, vui vầy thầy tớ thương trình chỉ thẳng kinh thành Lâm Tri mà tấn phát. Lòng chẳng quản dày

https://thuviensach.vn

sương đạp tuyết, dạ bôn ba đội nguyệt mang sao, mấy ngày dư vừa tới cửa trào, ở lại trước Ngọ môn đợi lịnh. Quan Huỳnh môn trả hỏi lai lịch phân minh rồi vào tâu lại Tuyên vương và Chung hậu hay các việc. Thiên tử nghe nói có quốc cữu và vương đi tới thì cả mừng, liền truyền cho vào ngay Kim Loan điện. Chung Thoại Hoa, Chung Long và Chung Hổ tới trước kim giai triều bái xong, Thiên tử liếc qua thấy Thoại Hoa má đỏ như bông hải đường, miệng cười như hoa thược dược, khách Bồng lai phảng phất, gái thần nữ dung nhan, mình mang áo kim giáp liên hoàn, đầu đội mão kim khôi giắt lông trĩ, cung tiễn chia mang hai phía, thanh phong báu kiếm cầm tay, Tuyên vương chẳng biết rõ là ai, mới buông lời phán hỏi. Chung hậu cười mà rằng:

- Ấy là em thúc bá với thần thê, nó nhớ mấy lời tôi dặn lúc ra về, nay mới tới kinh kỳ yết kiến.

Tuyên vương nghe nói có ý mừng thầm: Không biết chúng nó chị em với nhau mà làm sao một đàng xấu quá, một đàng tốt vô cùng. Phải chi mình được kết tóc se tơ trăm năm cho phỉ chí bình sanh. Kế đó Chung hậu chỉ mặt Chung Long mà rằng:

- Hai thằng kia là đồ dân dã, sao dám tới chốn triều đình?

Tuyên vương biết Chung hậu nói mát, bèn giả vui cười mà rằng:

- Thôi đi ngự thê! Ấy là lỗi quả nhân. Bởi lâu nay trẫm chưa biết, để ngự thê đi Tương giang phó hội trở về, trẫm sẽ gia phong quốc cữu. Xin ngự thê tua khá bằng lòng, niệm tình trẫm mà đừng vội trách.

Chung hậu nghe nói đứng dậy tạ ơn, bèn kêu Chung Thoại Hoa mà bảo rằng:

- Bữa nay gần ngày phó hội, ai gia phong cho ngự muội làm Võ Lăng quân, phải đốc vận lương thảo mà cấp phát cho quân nhân, nếu trễ nải cứ theo quân pháp.

Thoại Hoa cúi đầu vâng dạ, kế đó thiên tử cho nội thị dọn yến đãi đằng quốc cữu và vương di. Tiệc xong thiên tử lui về Tây cung, còn Thoại Hoa thì qua bên Chiêu Dương cung, chị em vui vầy đàm đạo.

Qua ngày sau, vợ chồng Điền Côn thắng tới giáo trường kiểm điểm binh mã, còn Chung hậu và Thoại Hoa cũng mặc đồ nhung phục tới Kim Loan

https://thuviensach.vn

điện từ biệt Tuyên vương. Thiên tử cầm tay Chung hậu mà rằng:
- Ngự thê ngày mai đi phó hội, chừng nào trở về Lâm Tri, đêm ngày trẫm luống sầu bi, chồng vợ khiến bắc nam đôi ngả.
Chung hậu cúi đầu cảm tạ, lụy tràn trề lã chã dường châu và tâu rằng:
- Thần hậu đi cũng chẳng bao lâu, nhưng sánh với Kỳ Bàn hội thì khó hơn thập bội. Vì năm nước hùng binh như ba trăm vạn, tướng anh hùng có ngót ngàn viên, việc tử sanh phó mặc hoàng thiên, giữ một tấm lòng son vì nước.
Tuyên vương nghe vậy cũng rơi dầm dề lệ ngọc, kế thấy vợ chồng Điền Côn vào bái biệt, thiên tử an ủi đôi lời, kế mở cửa thành phát pháo vang trời, tới giáo trường hợp binh cùng sáu nước. Vợ chồng Điền Côn lãnh ấn tiên phong đi trước, Chung Long, Chung Hổ hộ giá theo sau, bá quan văn võ khấu đầu đưa quốc mẫu đi Tương giang phó hội. Thiên tử thân hành cũng đưa xa xa một đỗi, vợ chồng bèn phân biệt dời chân, kẻ đi ra gối vác yên ôm, người trở lại chăn cù nệm túy. Bóng cờ xí lẫy lừng quan ải, chỉ Tương giang dặm liễu thẳng xông, biết bao nhiêu tướng mạnh binh ròng, cũng là bởi trời xui khiến Chung hậu gồm thâu năm nước.
Nói về Nguyên nhung Phi Quế lãnh phục thơ của Chung hậu đi luôn cả ngày lẫn đêm trở về nước, tới trước Huỳnh la trướng, dâng thơ lên cho năm vị quốc vương rồi mới biết Chung hậu bằng lòng phó hội, ai ai cũng vui cười, chắc Chung hậu chạy phen này không khỏi. Cũng nhờ kế lão tổ ra tay, nay mới trừ đặng con xủ phụ. Kế đó thấy quan sai vào tâu:
- Đã làm xong mấy chiếc long châu rồi.
Lão tổ truyền đem tới bến Tương giang mà đợi, quan sai vâng lệnh lui ra, lão tổ nói với năm vị quốc vương rằng:
- Nay bần đạo điều binh khiển tướng, nếu chẳng có cái chi làm bằng thì e quân lịnh bất thành.
Năm vị quốc vương truyền quan chánh ty đem văn phòng tứ bửu ra viết một đạo sắc văn: “Hễ ai chẳng tuân theo luật quân, thì được phép tiền trảm hậu tấu”. Viết rồi dâng lên, năm vị đều ký tên, đón ấn vào đưa cho lão tổ. Lão tổ lãnh lấy sắc văn, tạ ơn lui ra, thẳng tới tướng đài, ngồi giữa hổ truớng, ra lịnh đòi nguyên soái năm nước tới bảo rằng:

https://thuviensach.vn

- Nay bần đạo vâng lời sắc chỉ của năm vị quân vương, lập trận đồ tại Tương giang, xin phiền năm vị nguyên soái phải nghe theo quân lịnh.
Năm vị nguyên soái cúi đầu vâng lịnh. Lão tổ bèn phát một lịnh tiễn, giao cho nguyên soái nước Ngô là Quốc Anh mà bảo rằng:
- Soái gia dẫn năm ngàn quân thủy chiến, mai phục dưới Long châu, khi nào nghe hiệu lệnh ba hồi chuông thì dẫn binh phục ào lên mà hỗn sát. Nếu Chung hậu chạy thoát thì mau phóng hỏa đốt thuyền, hễ thấy trên Ngũ long đài có lửa đỏ chói lên phải vượt bờ hỗn chiến.
Quốc Anh vâng lịnh lui ra. Lão tổ lại cho đòi Đề đốc ngũ dinh quân môn là Vương Bình tới, giao cho một cây lịnh tiễn và dặn rằng:
- Soái gia dẫn mười lăm muôn binh tới phía bắc sông Tương giang, đào một cái hầm cho lớn, rộng chừng một thước. Mai phục mười lăm muôn dũng sĩ, chớ cho tiết lậu cơ mưu. Như thấy Chung hậu thoát đặng lên bờ thì trên đài phóng hỏa làm hiệu lệnh, phục binh đưa ra một lượt, đừng cho Vô Diệm tẩu thoát. Nếu sơ ý thì cứ theo quân pháp.
Vương Bình vâng lịnh lui ra. Lão tổ lại lấy một cây lịnh tiễn và kêu Nguyên soái nước Lương là Trần Bưu tới bảo rằng:
- Soái gia lãnh một muôn binh cường tráng mai phục phía nam. Chờ khi Chung hậu đã xuống Long châu rồi thì đao mã không có ai gìn giữ. Ngươi phải phân binh đao phủ làm cho Chung hậu mất sự oai phong. Ấy là một việc đầu công, bằng sai thất thờ chẳng dung quân pháp.
Trần Bưu vâng lệnh. Lão tổ lại sai tả phó đô đốc là Phi Hùng rằng: Ngươi phải giấu đồ lợi khí chớ làm tiết lậu cơ quan, hễ tới khi tiệc rượu giao hoan thì sẽ múa gươm chơi mà giết con xủ phụ. Còn Lỗ bang phò mã và công chúa Lỗ Lâm lãnh hùng binh hai mươi vạn, tới mai phục nơi Bồ Mai lãnh vì con xủ phụ tới đây phó hội ắt đòn binh tại đó chẳng sai. Lúc đêm hôm thanh vắng không ai thời sẽ đùa binh ra mà đoạt dinh trại và phải coi chừng thấy Ngũ long đài lửa đỏ, mau thâu binh về tiếp ứng giao phong. Vợ chồng tua khá hết lòng, nếu sai thất thời xử theo quân luật.
Vợ chồng Ngô Khởi vâng lịnh lui ra. Lão tổ lại đòi Lương quốc chủ soái là Thạch Anh cho lãnh hai mươi lăm vạn binh tới mai phục nơi Ác Hổ lãnh. Tuyến nguyên nhung là Trần Báu cũng lãnh hai mươi lăm muôn binh, y

https://thuviensach.vn

như lịnh thi hành, tới mai phục nơi Đơn Phụng lãnh. Còn Nguyên soái Phàn Chiêu nước Tấn cho lãnh binh quyền hơn ba mươi vạn, đi mai phục nơi Nga Mi sơn và dặn:

- Thấy lửa đỏ thì phân binh ra vây phủ, chớ để con xủ phụ tẩu thoát, ắt theo luật quân xử tử chẳng tha.

Mấy vị đều vâng lịnh bước ra. Lão tổ lại sai điện hạ quốc vương năm nước như vầy: Lỗ bang là Cơ Hiền đứng trước, nước Lương là Ngụy Kim, nước Ngô là Cơ Thao, nước Tống là Tử Anh, nước Tấn là Cơ Chiêu, dặn:

- Năm vị điện hạ lãnh hùng binh, mỗi người mười vạn, chia ra mai phục hai bên. Như Chung hậu thoát khỏi chạy lên thì theo mà phò năm vị quốc vương cho cẩn thận.

Khi lão tổ phân công xong, bước xuống tướng đài thẳng đến Huỳn la trướng phục chỉ lại. Năm vị quốc vương thảy đều hoan hỷ, liền truyền nội thần dọn yến đãi đằng. Ai nấy cùng đều thỏa chí hoan tâ, kể chắc sự sanh cầm Vô Diệm.

Đây nói về Chung hậu kéo binh ra khỏi Chiêu quan, truyền Điền Côn phát pháo an dinh hạ trại. Điền Côn vâng lịnh đi xem địa thế anh dinh xong rồi kế thấy sáu vị nguyên soái lục tục vào triều kiến Chung hậu. (Nguyên Liêm Pha là sao Bắc đẩu giáng lâm, còn Chương Hàng là sao Tả phụ, Tôn Tháo và sao Vũ khúc, Tôn Long là sao Tả cu long, Tong Hổ là sao Tây đẩu, Trương Xa là sao Chu tước, Huỳnh Cái là Thiên Bồng nguyên soái, Trình Anh Bình là hữu cu thần, Điền Côn là Đông đẩu tinh quân, Liêm Thoại Hoa là sao Thiên hỷ. Các vì tinh tú đều đến triều kiến Chung hậu là Mão đoan tinh). Chung hậu truyền quân dọn tiệc vui mừng, rồi ngó qua bên Tương giang thấy có lằn sát khí, bèn thở ra một tiếng, để ly xuống, lụy ứa hai hàng. Sáu vị nguyên nhung thấy vậy chẳng an, mới tâu hỏi mọi đằng sau trước. Chung hậu liền cầm khăn lau nước mắt, thở ra thở vô mà than dài rằng:

- Sáu vị Nguyên nhung lẽ nào chẳng biết binh bảy nước chẳng đầy mười vạn, còn nay Tương giang hội thượng hùng binh có hơn trăm muôn. Dẫu có sáu vị nguyên nhung dũng lực tranh cường cũng sợ không cự nổi hùng binh sáu nước. Như vậy thời ai gia làm quỷ mà lại còn sợ một nỗi mất oai danh

https://thuviensach.vn

sáu nước.
Tôn Long, Tôn Hổ bước ra tâu rằng:
- Lời tục có nói: "Mang ơn chẳng trả là đồ phi nghĩa, được cá quên nơm, là lũ tiểu nhân". Như nước Yên chúng tôi nếu không đặng nhờ ơn Nương nương thì làm sao mà trừ đặng gian thần yêu phụ.
Long, Hổ vừa dứt thì Tôn Tháo tâu rằng:
- Xin Quốc mẫu chớ đem lòng sầu muộn, cha con tôi chẳng sợ binh năm nước trăm muôn. Trận bát ngưu thế lực phi phàm nên mới dám Tương giang phó hội.
Chung hậu nghe nói làm bộ mừng rỡ, rót ba chung rượu tạ ơn. Lại thấy năm cha con Liêm Pha bước ra tâu rằng:
- Cha con tôi xin liều thân khuyển mã mà bảo giá Nương nương. Nếu cha con tôi có dạ bất lương thì có quỷ thần soi xét.
Chung hậu nói:
- Ai gia được Vương huynh chân tâm trợ lực cũng chẳng khác như các gặp nước rồng mây. Đã nói ra đây xin hãy nhớ lời. Tề quốc cũng đời đời cảm tạ.
Lúc đó bốn vị nguyên soái bốn nước, hồi trước cũng tưởng ngồi coi cọp cắn lộn, ai sống chết mặc ai, nay thấy cha con Tôn Tháo với cha con Liêm Pha đã nói hết lời, không lẽ làm thinh cho đặng, cũng đều bước ra tâu rằng:
- Bốn anh em tôi chẳng có lòng bảo giá, thời chẳng tới đây phó hội Tương giang. Nếu có dạ khi gian, thì sẽ tử vu đao kiếm.
Chung hậu thấy bốn vị thề thốt nặng lời thì lòng mừng khấp khởi, lại truyền thị thần rót rượu, tạ ơn sáu vị nguyên nhung. Lúc ấy trời đã tối, tiệc rượu mới xong, chư tướng ai về dinh nấy an nghỉ.
Nói về bên năm vị quốc vương đương khi ngồi nơi Huỳnh la trướng bàn luận việc quân, xảy thấy quân kỳ bài vào tâu rằng:
- Đông Tề Chung Vô Diệm tới đồn binh tại núi Bồ Mai, lời thiệt tôi tâu ngay, xin vương gia định đoạt.
Chí tôn lão tổ nói:
- Bửa mai đã tới ngày, xin sai người ra mời Chung nương nương phó hội.
Ngô Anh vương thình nguyện xin đi. Bốn vị vương cả mừng. Anh vương

https://thuviensach.vn

dẫn theo văn võ bá quan thẳng tới Tề dinh yết kiến.
Khi Anh vương tới Bồ Mai lãnh, quân chánh ty vào báo lại Chung hậu hay. Chung hậu truyền lịnh mời vào, Anh vương tới trước Huỳnh la trướng thi lễ. Chung hậu nói:
- Ai gia có công đức gì với dân mà nhọc lòng hiền vương tới đây nghênh tiếp.
Anh vương đáp rằng:
- Tiếp Quốc mẫu vang danh tợ sấm, trong thế gian ai cũng đều hay, tiết Đoan dương cạnh độ vừa ngày, nên thỉnh Quốc mẫu tới coi đua bơi khánh hạ.
Chung hậu tạ ơn và mời Anh vương ngồi một bên cẩm trướng. Trà nước xong, chuyện vãn hồi lâu, Chung hậu nói:
- Ai gia cũng y như lời ước, ngày mai sẽ tới phó hội Tương giang. Hiền vương hãy về nhà sắm sửa cho sẵn sàng, chừng tới đó sẽ vầy đoàn yến tiệc.
Anh vương từ giã ra về, Chung hậu cũng đưa ra khỏi quân dinh một đỗi. Khi Anh vương lên ngựa về tới dinh mình, bốn vị quốc vương đều ra tiếp rước vào ngồi nơi Huỳnh la trướng. Anh vương thuật lại mấy lời Chung hậu đã hứa cho mấy vị nghe, ai nấy thảy đều vui mừng. Kế đó, lão tổ lại mời năm vị quân vương ra mé sông xem tường trận thế. Trông thấy gió thổi lao xao sóng lượn, long châu kết hằng hà, quan quân kẻ lại người qua chẳng khác như tường đồng vách sắt. Năm vị vương đà xem tận mặt đều ngợi khen tiên trưởng đại tài, Chung hậu chạy đâu cho khỏi phen này, nếu bắt đặng phân thây trăm đoạn. Lão tổ dẫn năm vị đi xem xét một lát, khi trở về thi trời đã tối.

Rạng ngày đầu canh năm, năm vị quốc vương đều thức dậy sửa soạn đao mã cùng bảo giá bá quan, thảy đều tới thẳng Tề dinh, cung nghênh Quốc mẫu.
Còn Chung hậu khi tảo thìn thức dậy, hội tề chúng tướng lại dặn rằng:
- Điền Côn thì theo bảo giá, Liêm Ấn, Liêm Thuận và Liêm Đạt thì giữ gìn đao mã cho kỹ càng.
Lại kêu Liêm Cang tới bảo rằng:

https://thuviensach.vn

- Thần sát vương lãnh ba ngàn nhân mã ở chực trên mé sông. Như năm vua khi đã trở lòng thì phải xông vào hỗn chiến. Còn Tôn Long với Tôn Hổ ở nhà chấp chưởng quân cơ, dẫu đêm hôm cũng phải cẩn thận ngăn ngừa mà phòng sự thâu dinh cướp trại. Trận Tương giang rất nên lợi hại, Liêm vương tức phải thống lãnh Tề quân. Hễ thấy Tương giang lửa đỏ tưng bừng, thì sát nhập trùng vi cứu giá. Còn Yến quân sư thì ở nhà cho thong thả, Ai gia giao Tru phi kiếm và ấn Chiêu dương, đêm ngày gìn giữ âu lo, nếu sai thất thì ai gia chiếu theo quân lịnh.

Chung hậu điều khiển xong thì có quân vào báo có năm vương đến. Chung hậu liền sai Điền Côn ra trước viên môn tiếp rước. Năm vị bước vào thi lễ, Chung hậu cũng mừng rỡ ân cần và nói rằng:

- Ai gia chưa kịp dời chân đã phiền năm vị tới đây nghênh tiếp. Lẽ thời phải nên dọn tiệc, nhưng vì hối bất cập nên chẳng biết làm sao.

Năm vị vương đều tạ ơn và đáp:

- Xin mời nương nương mau đi phó hội.

Chung hậu liền cầm đao lên ngựa đi trước, Điền Côn và bảy vị nguyên soái hộ giá theo sau. Sông Tương giang gió thổi ào ào, hồn tử sĩ biết đâu là mạng số.

Khi tới nơi, Chung hậu và và mấy vị nguyên soái xuống ngựa giao cho ba anh em Liêm công tử và một đội mã phu giữ gìn coi sóc. Kế đó Anh vương kêu nguyên soái là Phi Quế biểu mời bảy vị nguyên soái đến Ngũ Long đài dự tiệc còn năm vị quốc vương mời Chung hậu xuống long châu. Chung hậu ngồi giữa, năm vị chia ra ngồi hai bên. Anh vương khi ấy nói:

- Bữa nay là ngày Đoan ngũ, vì tục xưa hay canh độ đua bơi, nên anh em tôi mời Chung quốc mẫu tới đây trước xem chơi, sau cho phỉ tình hoài vọng.

Chung hậu nói:

- Năm vị hiền vương đã có lòng hảo ý, ai gia cũng thiệt hết dạ cám ơn. Vậy thôi xin hãy truyền lịnh cho quân nhân làm thử xem cho đẹp mắt.

Anh vương liền truyền cho Phi Quế bảo cầm một cây cờ ra đứng trước mũi thuyền, ra hiệu lệnh phát qua phát lại ít lần, kế thấy mấy muôn chiếc long châu, đua nhau chèo bơi tở mở. Có khi bày hàng chữ nhứt, có khi lại làm

https://thuviensach.vn

giống trường xa, đầy sông ó dậy vang tai, tiếng âm nhạc đờn ca inh ỏi. Anh vương lại cho nội thần dọn bày tiệc rượu để vui mừng giai tiết Đoan dương, đủ các đồ hải vị sơn trân, rượu Ngải điệp và Xương bồ thơm phức. Trên tiệc đủ đồ ngon vật lạ, đầy sông đều cờ phát pháo vang, năm vua thảy đều đắc ý hân hoan, còn Chung hậu thì riêng buồn điều tai biến. Thị thần thay nhau rót rượu, Chung nương nương bụng lớn chẳng từ, năm vua đều có ý mừng thầm, Anh vương mới buông lời tâu hỏi:

- Trong thiên hạ có mười hai nước, lúc phân phong chẳng kể trước sau. Vậy mà vì sao Đông Tề lại được làm đầu, bắt các nước thường năm cống lễ?

Chung hậu cười mà rằng:

- Ấy là trời cho ai nấy được, Tuyên vương có hồng phước lớn hơn người. Bởi cớ ấy cho nên lấy một địch mười. Tề bang mới đặng làm thượng quốc.

Anh vương nói:

- Năm nước tôi thiệt là bần khổ, lương tiền chẳng bao lăm, mà anh em tôi tấn cống ngoại mười năm, sự ấy thực là ức hiếp. Xin quốc mẫu xuống tình soi xét, phải tính mà trả lại mới xong, nếu không thì đất bằng nổi sóng đùng đùng, sự binh hỏa khó dung cùng năm nước.

Chung hậu nói:

- Theo trong lệ chư hầu thuở trước thì các nước tấn cống cũng chẳng được bao nhiêu. Ai gia nghĩ đã hết điều, mới để cho bình an vô sự.

Anh vương nói:

- Thôi việc trước Nương nương đã không đẹp dạ, bây giờ xin tha cho anh em chúng tôi mười năm. Xin quốc mẫu an tâm chi khỏi đều tai nạn.

Chung hậu nói:

- Từ lúc tạo thiên lập địa lưu truyền cho đến đời nay, hễ nước nhỏ thì phải tấn cống xưng thần, theo cổ lệ thường năm thâu nạp.

Chung hậu nói chưa dứt lời, bỗng nghe tiếng chiêng vang vậy, thấy một đạo sĩ bước ra giữa tiệc, ngó Anh vương và tâu rằng:

- Bữa nay là ngày giai tiết, nên bày tiệc uống rượu vui chơi, đã mời Quốc mẫu tới nơi, xin đừng nói lời sanh sự.

Chung hậu xem mặt rõ mới nghĩ thầm rằng:

" Cũng vì thằng yêu đạo này nên mới lập hội Tương giang đây, quyết bắt

https://thuviensach.vn

nó mà trừ hoại hoạ."

Sau lại thấy đạo sĩ bước ra tâu rằng:

- Trong tiệc chẳng có chi làm vui vẻ, xin đòi Phi Hùng vào múa gươm, trước là cho quốc mẫu xem chơi, sau nữa cho biết người võ nghệ.

Anh vương khen phải, liền đòi Phi Hùng vào. Phi Hùng vâng lịnh bước tới ra mắt Chung hậu. Chung hậu mới hỏi rằng:

- Ai gia nghe tướng quân toàn tài văn võ, lại có nghề múa gươm rất tài. Hãy múa thử đi rồi Ai gia trọng thưởng.

Phi Hùng cả mừng liền rút guơm ra múa, trước sau tám mươi mốt cách, bốn bên trên dưới chẳng lọt mảy lông, có khi như Huỳnh long, có khi như Đơn phụng. Chung hậu thấy vậy cũng khen thầm. Điền Côn lại gia tâm phò hộ, lão tổ láy mắt ngó năm vua, năm vị đều đứng dậy tức thì. Điền Côn lướt tới một khi, ngăn đánh với Phi Hùng mấy hiệp. Kế đó nghe ba hồi chuông gióng nữa, phục binh đều ào lên. Chung hậu bèn chụp Anh vương kéo lại mà rằng:

- Mong ơn năm vị hiền vương mời tới đây phó hội. Ai gia đã say rồi nên mặt mũi đã tối tăm, xin đưa ai gia lên bờ cho khỏi điều tai họa.

Lúc đó lão tổ thất sắc, còn Anh vương thì cũng kinh hồn. Vì vậy nên phục binh chẳng dám lại gần, lão tổ bèn hươi gươm đến chém Chung hậu.

(Hết tập Một)

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi thứ Năm Mươi Sáu

Chung hậu một ngày giết năm vua,
Điền Đơn vâng lời xuống tìm mẹ

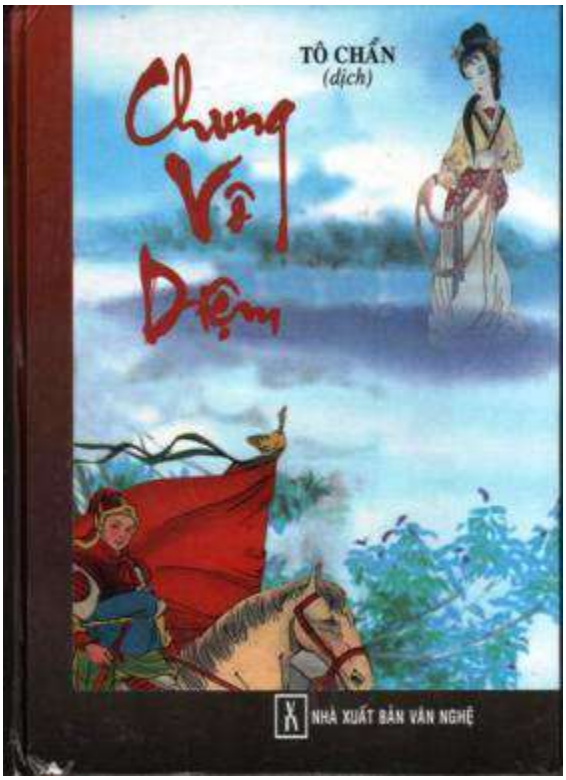

Nói về Chung hậu một tay thì cặp nách Anh vương, một tay thì cũng rút gươm đánh với Lão tổ, bởi vậy nên Lão tổ chẳng dám hạ thủ, sợ Anh vương tánh mạng chẳng còn, liền bàn với bốn vị Quốc vương, hãy để cho Chung nương nương tẩu thoát, chừng cứu được Anh vương khỏi nạn rồi sẽ cùng nó giao phong mới đặng. Bốn vua thảy đều bằng lòng, nên phục binh không hề động thủ. Lúc đó Liêm Cang ở trên bờ ngó thấy, liền đùa binh áp tới mé sông, Chung hậu thấy có cứu binh tới, bèn niệm chú tam thai ly địa, và kẹp nách Anh vương nhảy bổng lên trên bờ, Điền Côn ngó thấy ngẩn ngơ, cũng tuốt ra trước mũi thuyền nhảy theo lập tức. Chung hậu và Điền Côn chạy trước, bốn vua cùng Lão tổ lục thục theo sau, còn anh em Liêm

https://thuviensach.vn

Thuận mau mau, đem dâng những đồ đao mã cho Chung hậu.
Đây nói về Anh vương bị Chung hậu kẹp vào nách, đau bấy khắp mình, mới cầu xin Quốc mẫu phóng sinh, đặng ra lịnh bãi binh về nước, Anh vương khóc than hết sứt, Chung hậu giả làm bộ không nghe, bè dồi Anh vương lên trên trời té xuống đập đầu, hồn về chín suối. (Nguyên năm vị Quốc vương đó, vốn là năm vị Long thần ngày nay số đã mãn phần, nên bị Chung hậu đưa về trời một lượt). Khi bốn vị Quốc vương kia thấy Anh vương đã thác rồi, thảy đều thương tiếc, khóc ròng với nhau, còn Lão tổ lật đật lên tướng đài đốt lửa làm hiệu lịnh. Hết thảy tướng binh năm nước, đều áp lại phủ vây, trung ương, nam bắc, đông tây, tám hướng đao thương chớn chở. Bảy vị Nguyên nhung cũng theo phò trợ, đánh thôi thiên ám địa hồn, đầy đồng máu chảy như sông, khắp nơi thây bày chật đất. Mười một nước tướng tài đủ mặt, say máu ngà chưa định hơn thua, đấu lòng phỉ chí tranh đua, số trời khiến năm vua bỏ mạng.
Nói về Lỗ Lăng, vương lòng hằng hoài hận, đi chiêu thân lại bị đòn, quyết làm sao một mất một còn, mới hiệp nhau lập kế ra Tương giang đại hội, nay lại thấy Anh vương chết nữa, nên tức tối vô hồi, bèn giục ngựa buông cương lướt tới, cả kêu nói rằng:
- Bớ con Xủ phụ, mi chớ hành hung, trận này quyết định thư hùng, đặng trả thù Anh vương cho biết mặt.
Nói dứt tiếng liền hươi đao chém tới. Chung hậu cũng đưa kiếm đỡ ra đánh hơn ba chục hiệp. Lỗ vương thế cự không nổi bèn giục ngựa chạy dài, Chung hậu cũng quất ngựa đuổi theo chém với một đao. Lỗ vương đứt ra làm hai đoạn. Tần vương thấy vậy lòng càng sầu thảm, nhưng quyết chí nên chẳng kể mất còn, bèn hươi gươm Thanh phong và giục ngựa tới chém nhầu mấy hiệp. Chung hậu một tay thời cầm đao cự địch, còn một tay thời với ra níu lấy ngọc đái của Tấn Anh vương, hai đàng lôi kéo nhung nhăng, Chung hậu mới bắt Tấn Anh vương qua để nằm ngang trên lưng ngựa, rồi cầm Định tề đao cứa cổ. Tấn vương kêu năn nỉ hết lời. Chung hậu mới nói:
- Giết rắn thì phải trừ nọc, nếu để ngươi còn chẳng phải dễ chi.
Nói rồi liền xuống đao. Tấn vương bỏ mạng chiến trường, Lương vương lại hành hung lướt tới, mình cưỡi một con hồng thú, tay cầm một cây trường

https://thuviensach.vn

thương. Chung hậu xem mặt lại tỏ tường, bèn mắng rằng:
- Đồ gian vương, sao không chết luôn đi cho rảnh.
Lương vương không hề đáp lại, giục thú hương thương đâm nhầu, hai đàng đánh đặng giây lâu, Chung hậu đã có hơi mệt thở, bèn niệm ít câu thần chú, lấy Ngũ lôi tiên báu liệng lên, nghe tiếng nổ vang rền dậy đất, Lương vương bèn lật đật ngó lên, kế bị Ngũ lôi đánh trúng chết liền, Thần long đà bỏ mạng qui thiên, Chung hậu mới dừng tay nghỉ, Điền Côn ở sau tiếp theo trợ chiến, thấy Nương nương nhung giáp như thoa son, đầy mình dấy máu đỏ lòm, bốn phía lại phục binh bắn tới.
Lúc đó, Tống vương ở trên gò cao ngó thấy, truyền tam quân vây phủ đông tây, đao thương rực rỡ dẫy đầy, khắp núi cờ chiêng inh ỏi. Chung hậu bèn nghĩ:
“Nếu mình làm phép đằng vân độn thổ, mà về dinh thời đặng rồi, ngại vì bảy vị Nguyên nhung, có sai thất thế nào, thì mình chẳng khỏi mang lấy tiếng”.
Nghĩ như vậy nên quyết sanh tử một trường hỗn chiến, cho rõ tài Xủ phụ với đời. Chung hậu suy nghĩ vừa rồi, xảy Tống vương đã buông cương lướt tới, Chung hậu lấy thần cung giương ra, nhắm báng Tống vương trung ngay chỗ yến hầu, liền vùng vẳng trên ngựa giây lâu, quan bảo giá tưởng đâu Tống vương bị kinh phong huyết vựng, nên lật đật đua nhau chạy tới, thấy Tống vương máu chảy dầm dề, cùng nhau bảo hộ đem về, thời Tống vương đã hôn mê bất tỉnh. Kế một lát nương theo mây bạc, năm vua đều hồn xuống suối vàng, uổng công trình lập hội Tương giang, khiến bá tánh đều mang tai họa.
Nói về Chí Tôn lão tổ ở trên tướng đài, xem thấy năm vua đã bị nạn, thì hầm quyết xuống bắt cho đặng Chung hậu mà ăn gan, bè truyền bộ hạ nhi lang, phát hiệu pháo tới chiến tràng đối địch. Chung hậu vừa ngó thấy mặt, thì hỏi rằng:
- Bớ thằng yêu đạo, mi danh hiệu là gì, và người tu hành tới đây làm chi cho uổng công ngàn năm đắc đạo?
Lão tổ đáp:
- Bần đạo ở Lạc vân sơn, Thủy hoa động, đạo hiệu là Quảng Đức đại tiên,

https://thuviensach.vn

thường hay xưng Lão tổ Chí Tôn, có học trò cập môn tên là Ngô Khởi, vì năm vua thành tâm khấn vái, thỉnh bần đạo tới lập hội Tương giang, trước là giúp mười một nước hầu bang, sau nữa để trừ an mối hoạ. Nay năm vua thảy đều bị hại, tao với mày thù oán như biển sâu, phải mau mau hạ mã cúi đầu, cho Bần đạo tế linh hồn vau năm nước.

Chung hậu nói:

- Ai gia với Lão tổ vốn không thù oán, mà bây giờ ra sự tai họa sao cho đành, có phải là phạm giới sát sanh, thời Tiên trưởng mắc tội với Thiên đình, chạy đâu cho khỏi.

Lão tổ cười và đáp rằng:

- Số là Nương nương chưa rõ, để bần đạo phân lại cho nghe, việc đã cách mấy mươi năm dư, Bần đạo nhân hái thuốc đi ngang qua Huỳnh hoa sơn động, gặp hai tên nữ đồng của bà Lê San thánh mẫu, nó lại mời ta vào ra mắt Sư tôn, cũng tưởng là đồng đạo nhứt môn, hay đâu Lê San lại buông lời mắng nhiếc nói: Bần đạo vớ nữ đồng ghi ước, bắt ta ra đánh bốn chục roi, việc oan khiên kêu chẳng thấu trời, vì sự tu hành còn đang thiếu bạc, bấy lâu căm gan tím ruột, chờ có ngày trả óan này, sự giận lây tuy cũng không hay, nhưng bắt trò mà trả oán chothầy cũng đặng.

Chung hậu nói:

- Xin Tiên trưởng hãy trở về non tu dưỡng, cho thân được trường sanh, đừng gây ra sự chiến tranh, mà nhọc tới cây đao nầy, thiệt nó vô tình quá lẽ.

Lão tổ nghe nói cả giận, bèn giục lộc hươi gươm lướt đánh hơn một trăm hiệp, mà chưa định hơn thua, Lão tổ tính bề lấy sức cự không nổi, bèn sanh một kế, chém bậy một gươm, rồi giục lộc chạy đùa. Chugn hậu biết ý, cũng giục ngựa đuổi theo. Lão tổ ngó lại cả mừng, bèn lấy ra một vật tiên báu kêu là Tán hồn phan, niệm ít tiếng chân ngôn rồi tế lên trên không, kêu và nói rằng:

- Bớ Xủ phụ! Mi coi bửu bối của ta.

Nguyên Chung hậu cốt cách thần tiên, nên thấy cây phan ấy không hề gì, phải chi người phàm kahc thì đã bị thâu hồn chết tốt. Chung hậu nghe kêu, ngửa mặt lên xem, thấy Thái dương chân hỏa tỏa ra đỏ lòm liền lấy ra một vật báu kêu là yên xỉ hạp tế lên, hai cái phép đánh với nhau trên không

https://thuviensach.vn

chẳng hề phân hơn thua, hai đàng đều thâu bửu bối lại. Lão tổ lại lấy Hồ lô đưa ra niệm ít tiếng lầm thầm rồi mở nắp, tức thì bay ra một bày mã phong, thiên thiên vạn vạn, không biết bao nhiêu, đều bay nhầu tới bu cắn Chung hậu, làm cho mở mắt không ra, Chung hậu phải đánh nhầu một hồi rồi nằm sấp trên lưng ngựa mà chạy. Lão tổ phụ lộc đuổi theo, Điền Côn buông cương ra cản lại, để cho Chung hậu thoát khỏi. Thời nay, Chung hậu chưa tới số, nên than một tiếng, mà kinh động tới Phật, Trời. Quan Thế Âm hóa ra một đạo tường vân, bay tới Tương giang cứu nạn. Thâu hết những loài ong dữ và rưới nước cam lồ khắp nơi, siêu thăng cho tướng sĩ oan hồn, lại đưa nước Tịnh thủy bình mà rưới cho Chung hậu. Tức thì nọc ong tiêu hết, Chung hậu trong mình mạnh mẽ như xưa. Lão tổ ngó thấy ngẩn ngơ, không biết người nào dám phá phép mình, liền giục lộc lướt tới đánh với Điền Côn, Chung hậu xem thấy trở ngựa lại, cũng hươi đao trợ chiến.

Nói về Võ Lãng quân là Chung Thoại Hoa, phụng chỉ vận lương, ra khỏi Chiêu quan, đi tắt tời núi Bồ mai lãnh, liền sai quân vào báo cho Liêm Thoại Hoa và Yến quân sư hay rằng:

- Có Vương di vận lương đã tới.

Vương phi với thừa tướng cả mừng liền ra rước vào nơi quân dinh trò chuyện với nhau một hồi rồi tra điểm lương thảo. Khi ấy Chung Thoại Hoa hỏi rằng:

- Bây giờ Quốc mẫu ở đâu?

Liêm Thoại Hoa đáp:

- Đi phó hội rồi, chưa biết kiết hung ra thế nào?

Chung Thoại Hoa nghe nói cả kinh mà rằng:

- Nếu cứu giá chậm trễ, thì tội lớn chẳng chơi.

Nói rồi một ngựa một người, thẳng tới Tương giang cứu giá.

Khi tới nơi, vòng binh nào cũng đánh phá, chẳng khác như lửa nọ đốt rừng, chém người chết thôi ngã lăn, không có ai cự nổi, quân vào báo lại cho Tống quốc Điện hạ là Cơ Vân hay rằng:

- Có một viên nữ tướng đi tìm Chung nương nương, thiệt là tay võ nghệ cao cường, giết quân sĩ cũng như kiến cỏ.

Điện hạ Cơ Vân nghe báo, thì nổi giận lôi đình, dẫn theo năm trăm bộ binh,

https://thuviensach.vn

quyết tới xem cho thấy mặt.
Khi Chung Thoại Hoa ngó thấy Cơ Vân, người chẳng cao chẳng thấp, mình cưỡi con ngựa huỳnh bưu, tay cầm cây kim đao, mặt trắng như tô phấn, hai bên xem đà tường tận, làm như một lòng đã có ước ao, xem rồi nghĩ ngợi trước sau, cũng rõ chắc con nhà kim chi ngọc điệp. Chung Thoại Hoa mới nói:
- Ta là Chung vương di đệ tử, tới đây chờ vương tử đã lâu, bây giờ Tề quốc mẫu ở đâu, phải để cho ta đi kiếm, như Vương tử muốn hành hung sanh chuyện thì cây đao này nó thiệt vô tình.
Cơ Vân nghe nói nổi giận lôi đình mà rằng:
- Tống nguyên vương Điện hạ, đệ nhị Thái tử tên Cơ Vân, nay ta gặp đặng cừu nhân, quyết bắt cho Đặng mà trả thù cho Vương phụ.
Nói vừa dứt tiếng, hươi đao chém liền. Thoại Hoa cũng đưa đao ra đỡ, đánh hơn năm chục hiệp sức cũng cầm đồng, vì Thoại Hoa không cố ý đánh lâu, muốn đi kiếm cho gặp Chung vương hậu, nên chém bậy một đao rồi bại tẩu, Cơ Vân ngỡ thiệt đuổi nà theo, đặng một đỗi xa xa, Cơ Vân đã theo đà gần kịp, Thoại Hoa liền chém trái ra một đao, Cơ Vân đứt làm hai quân sĩ ào tới cướp thây, Thoại Hoa lại hươi đao xuống trận. Quan lược trận chạy vào phi báo cho Nguyên soái Tề Trinh hay, Tề Trinh liền tốc ngựa tiếp theo, hai đàng gặp nhau hỗn chiến, Thoại Hoa lại dùng thế trá bại, để đi kiếm Chung hậu cho mau, Tề Trinh lại giục ngựa đuổi theo sau, Thoại Hoa đương khi thế túng, bèn lấy ra một cung Xuyên dương bá hộ, lắp tên vào bắn trúng Tề Trinh. Tề Trinh thất cơ bại trận chạy về, Thoại Hoa lại sát nhập trùng vi đi kiếm nữa. Giây lát ngó xa xa thấy một đạo sĩ, còn quân binh đang vây phủ đông đầy, chắc là Chung hậu ở đây, nên mới liều mình tới đó.
Nói về Chí Tôn Lão tổ đánh với Chung hậu và Điền Côn, một mình cự địch hai người, tính thế không hơn đặng, bèn dang ra ít bước, lấy cây gươm Tru tiên kiếm tế lên, kim quang môn đạo sáng ngời, vừa muốn rớt ngay đầu Chugn hậu, Quan Âm ở trên mây thâu lại, nên gươm báu ấy chẳng thấy sa.
Lúc đó Chung Thoại Hoa ở đâu vừa đi tới, thấy Chung hậu thì mừng rỡ muôn phần, bèn tâu rằng: “Em phụng chỉ giải lương rồi, nên tới cứu giá trễ,

https://thuviensach.vn

xin Nương nương thứ tội". Quan Thế Âm ở trên ngó thấy, mới nghĩ rằng: "Cây Tru tiên kiếm như không vấy máu, thì nó chẳng chịu thôi, ấy là số định bởi trời. Thoại Hoa tới chết thế cho Chung hậu".
Quan Thế Âm nghĩ rồi, chẳng còn thâu lại nữa, cây gươm liền sa xuống chém Chung Thoại Hoa rụng đầu, cây gươm đã vấy máu rồi thì bay trở về tháp, Lão tổ thấy gươm đã trở lại, thì chắc Chung hậu đã chết rồi.
Đây nói về Chung hậu thấy Chung Thoại Hoa chào hỏi, chưa kịp trả lời, khi không gươm đâu ở trên trời bay xuống, làm cho chị một nơi em một ngã. Chung hậu rất buồn bã, than khóc một hồi, kế Điền Côn tới thâu liệm thi hài, Chung hậu lại hươi đao tới đánh nữa, Lão tổ mặt nhìn bất tỉnh, không biết rõ người chết đó là ai, ngặt vì cây gươm chém đặng một, chớ chẳng chém đặng hai, túng thế phải hươi gươm rước đánh, hai đàng hỗn chiến, chưa định hơn thua.
Nói về Mộc Trù Quân đang ngồi nơi Tam thanh điện, bỗng nhiên nghe huyết trái tim máy động, bèn đánh tay đà biết rõ nguyên do mới kêu Ngân hà đồng tử mà bảo rằng:
- Hãy đòi sư đệ tới hầu, đặng cho thầy dạy chuyện.
Ngân Hà vâng lời ra sau hậu điện đòi Điền Đơn, Điền Đơn nghe lịnh thầy đòi,lật đật tới Tam thanh điện quì lạy và thưa rằng:
- Chẳng hay sư tôn cho đòi đồ đệ có việc chi dạy bảo?
Trù Quân nói:
- Hiền đồ có biết tên họ và xứ sở ở đâu hay không?
Điền Đơn thưa rằng:
- Hiền Đồ họ Mạnh ở Vân Nam, chẳng may gia biến hỏa tai, mong ơn thầy đem về dạy dỗ.
Trù Quân nói:
- Hiền Đồ thật là Tề Tuyên vương long chưởng, mẹ là Chung hậu nương nương. Lúc trước đi phó hội Hoài nam, đẻ rớt tại Sản long trì nước Sở. Mạnh gia thời gặp mau, đem về làm nghĩa tử minh linh, nay hiền đồ cũng đã trưởng thành, coi huyết chiêu đây thì sẽ biết.
Điền Đơn hai tay tiếp lấy huyết thơ, coi hồi lâu khóc ngất mà thưa rằng:
- Chẳng biết ngày nào con gặp mẹ cha, xin tôn sư dạy bày cho rõ.

https://thuviensach.vn

Trù Quân nói:
- Nay Chung nương đi phó hội, bị Chí Tôn lão tổ gây việc chiến tranh, Hiền đồ phải mau tới xứ Tương giang, vào tỏ với Yến Anh mọi nỗi, trước là mẹ con gặp mặt, sau thuận theo lòng trời mà thâu phục năm vua, thầy ban cho đủ các thứ báu đồ, những thương mà cùng là khôi giáp. Hiền đồ mau nhắm mắt lại, đặng cho thầy làm phép, đưa hiền đồ tới Tương giang trong một giờ.
Thầy trò trông mặt nhau luống ngẩn ngơ. Điền Đơn quì lạy ơn dạy bảo. Khi Điền Đơn lạy thầy xong rồi, cầm thương lên ngựa, nhắm hai con mắt lại không dám mở ra. Trù Quân niệm chú hô thần đòi Huỳnh cân lực sĩ tới bảo rằng:
- Ta phiền cùng chư thần, hãy đưa Thái tử tới Bồ mai lãnh, đặng người cứu mẹ là Mão đoan tinh.
Chu thần vâng lịnh nổi gió ào ào, đưa Điền Đơn trong giây lâu, thì đã tới Tương giang địa phận. Thái tử vừa nghe lặng gió, mở mắt xem ngựa thì ngựa đã xuống đất rồi, nhìn xem phong cảnh lôi thôi, phía Đông bắc có một tòa doanh trại, bèn lướt tới quân môn xem lại, thấy cờ hiệu đề hai chữ Đông Tề. Thái tử bèn kêu quân giữ cửa mà nói rằng:
- Quân bay vào báo với quân sư Yến Anh nói rằng: Ta đây là Thái tử Điền Đơn, hồi Kỳ bàn Tề Sở tranh cường. Chung mẫu hậu đẻ ra tại Sản long trì thuở nọ, bấy lâu nay ở Tiên sơn học võ, nay thầy ta biểu hạ sơn kiếm mẹ giải vây, một lời nói chẳng đơn sai, hãy mau mau vào thưa lại cho Yến Anh và Liêm thị vương phi hay.
Hai người hay tin mừng rỡ, bèn truyền lệnh mời vào. Điền Đơn theo tới Huỳnh la trướng, thi lễ xong rồi bèn hỏi rằng:
- Quốc mẫu tôi đâu?
Yến Anh mời Thái tử lên ngồi, làm lễ quân thần, Điền Đơn liền đưa cái huyết chiếu ra. Yến Anh xem thấy rồi kế Liêm Thoại Hoa nói:
- Thuở nay tôi chưa nghe nói Quốc mẫu chửa đẻ, mà nay ở đâu lại có vương nhi?
Yến Anh bèn thuật lại các việc cho Liêm thị nghe một hồi, rồi truyền quân dọn tiệc rượu. Chúa tôi yến lạc vừa xong. Điền Đơn lại hỏi:

https://thuviensach.vn

- Quốc mẫu tôi đi phó hội, có ai theo bảo giá hay không?
Liêm Thoại Hoa nghe nói:
- Có chồng tôi là Đông Lộ vương đi bảo giá và bảy vị nguyên nhung.
Điền Đơn nói:
- Vương tẩu đó mà em không biết, xin chị hãy thứ dung, vậy thôi để cho em sát nhập quân trung, tìm Vương mẫu mới đành lòng hoài vọng.
Nói rồi từ biệt Yến Anh và Liêm Thoại Hoa rồi cầm thương lên ngựa, nhắm Tương giang thẳng tới.
Nói về phò mã nước Lỗ là Ngô Khởi, thống lãnh hùn binh ba mươi vạn, đi cướp dinh trại bên Tề, quyết lòng bắt cho đặng Oải quân sư và chánh thê của Điền Côn mới hả dạ. Khi quân đi đã gần tới Bồ Mai lãnh thì phân binh ra mai phục hẳn hòi, chờ tới lúc canh khuya, đặng dốc binh cướp trại, quân thám tử hay tin trở về thưa lại. Yến Anh và Liêm Thoại Hoa nghe nói kinh hồn. Quốc mẫu còn khổn tại Tương giang. Đông Lộ vương cũng mắc đi bảo giá, bây giờ có tướng nào kha khá cự địch lại Ngô phò mã mới xong.
Lúc đó Tôn Long, Tôn Hổ nghe báo Ngô Khởi tới cướp dinh, bèn dắt nhau vào Hùynh la trướng thưa với Liêm Thoại Hoa rằng:
- Lúc Quốc mẫu đi phó hội, đã dặn dò anh em tôi bảo thủ dinh trại cho nghiêm phòng, nay chúng nó tới cướp trại thì cũng uổng công, thiệt anh em tôi chẳng có lòng núng sợ.
Liêm Thoại Hoa và Yến Anh nghe nói cả mừng, dặn hai tướng phải đề phòng cho cẩn thận. Long và Hổ vâng lệnh lui về tuyển tam quân lập ra Hỏa ngưu trận, hết thảy là năm trăm con trâu, mỗi con cột hai lưỡi đao vào nơi hai cái sừng; sau đuôi thì lấy dây sắt mà cột những đồ hỏa pháo, còn quân sĩ đều dùng đồ hỏa công hỏa dược, chờ nghe có hiệu pháo, thì mở cửa dinh mà lùa bầy trâu ấy ra. Tới lúc canh ba Ngô Khở đi vừa gần tới thấy dinh Tề đèn lửa lem hem, thì vỗ tay mừng rỡ, bèn truyền tam quân tả đột hữu xông, ào vô đoạt thâu dinh trại. Long, Hổ truyền quân đốt pháo nổ đã thất kinh, sau đít lại bị hỏa tiêu đốt nóng, nên tưng bừng chạy ra gặp ai chém nấy. Long, Hổ lại truyền quân đốt pháo nổ dồi, trâu hoảng sợ dồn nhau cả bầy mà chém hoảng. Ngô Khởi xem đà thất thế, quân ba phần chết đã gần hai, nên thâu binh cuốn vó chạy dài. Long, Hổ lại giục ngựa nà theo

https://thuviensach.vn

đánh nữa. Hai đàng đã giáp mặt nhau, ba ngựa lại giao chân, đánh hồi lâu mà sức lực vẫn bình quân. Tôn Long mới sanh ra một kế, đâm bậy một thương rồi bỏ chạy. Hổ thấy vậy cũng chạy theo. Ngô Khởi mừng thầm bèn giục ngựa chạy theo đuổi nàho. Tôn Long liền lấy Kim phiêu tế Khởi. Ngô phò mã đương khi bất ý bị Kim phiêu đánh trúng bắp đùi, tức thì quầy ngựa tháo lui. Long, Hổ lại đùa binh rượt tới, bởi vì đêm hôm tăm tối, nên không dám đuổi xa. Long, Hổ thâu binh trở về, tới trướng Huỳnh la đem việc thắng trận tâu qua sau trước. Yến quân sư vui cười hắc hắc, Liêm Thoại Hoa bèn truyền lịnh dọn tiệc hạ công, và khen ngợi tài Yên quốc anh hùng, nhất nhân mà địch vạn quân trung tài tướng. Tiệc vừa mãn thì trời đã sáng, ai lui về trướng nấy nghỉ ngơi.

Còn khi Điền Đơn tới Tương giang, vào đánh phía Đông xảy gặp một viên phó tướng tên là Kỳ Long đón lại cự địch gần năm chục hiệp. Kỳ Long bị một thương, nhào lăn xuống ngựa chết tươi. Điền Đơn bèn giục ngựa đi tìm giây lâu cũng không thấy tăm hơi Chung hậu. Rồi đó Điền Đơn lại đi qua phía Nam gặp một viên Tổng binh tên là Trần Đạt. Tướng ấy hươi đao chém xuống. Điền Đơn cũng đưa thương ra đỡ, đánh được ba bốn hiệp bị ngọn thương của Điền Đơn hay quá đâm qua một mũi. Trần Đạt chẳng kịp trở tay bị thương ấy xuyên qua hông mả bỏ mạng. Kế đó Điền Đơn đi kiếm vơ kiếm vẩn, không thấy ai hình dạng như dạ xoa, phía Tây lại giục ngựa đi qua, sĩ tốt chết hằng hà sa số. Mã Duy là tướng giặc, hươi đao rước đánh, bị Điền Đơn đâm trúng trên Kim khôi. Mã Duy quày ngựa thối lui. Điền Đơn lại hươi đao đuổi theo. Ngựa tiên gia tập luyện rất hay, giết tướng chẳng đầy nháy mắt. Ba phía giết luôn ba tướng, cũng đều chẳng thấy Chung quốc mẫu ở đâu, biết bao nhiêu muôn thảm ngàn sầu, lại giục ngựa đi qua phía Bắc. Mạnh Xuân Nguyên là tên tướng giặc, múa cây bút nặng có trăm cân, tới lui mấy hiệp xa gần, Mạnh Xuân Nguyên hồn đã về địa phủ, binh năm nước bốn phương vây phủ, xếp đao thương đứng ngó trân trân mà rằng:

- Thằng nhỏ đâu hung dữ quá thần, vào bốn cửa giết luôn bốn tướng.

Lúc đó Điền Đơn thừa thắng lại sát nhập trung dinh, gặp chủ soái là Thượng Tiền đùa binh tới vây đánh. Điền Đơn xem thấy tướng Ngô mình cao một trượng, tay cầm thiết bảng, đầu đội kim khôi, mình mặc liên hườn

https://thuviensach.vn

kim giáp, oai phong lẫm lẫm, tướng mạo đường đường thì nghĩ rằng: "Tướng này chắc có võ nghệ cao cường".
Trong bụng có như hình khiếp sợ, nghĩ như vậy rồi cũng hươi thương tới chỉ mặt tướng ấy mà hỏi rằng:
- Bớ tướng Ngô tới đó, có tiểu tướng ở đây, vậy tên họ chi thì nói cho ngay, đặng ta đưa hồn về Sum la điện.
Tướng Ngô đáp:
- Ta tên là Thượng Tiền, vốn làm chức Tổng soái. Tiểu súc mựa đừng có kinh hãi, để bổn soái phân lại một hai lời, vậy chớ còn anh em cha mẹ gì không, làm chức phận gì nói thiệt? Như chẳng có ai nương dựa thì theo ta làm nghĩa tử minh linh, tiểu tướng nếu thuận tình thời tới lạy ta, ta nhận làm thân sanh nghĩa phụ.
Điền Đơn nổi giận mà rằng:
- Tuổi tác ta tuy còn nhỏ, chớ danh vọng thiệt quá to. Tề Tuyên vương ấy là vua cha. Chung chánh hậu là thân sanh Quốc mẫu, Mộc Trù Quân thiệt là sư phụ ở Tiên sơn học võ sáu năm, nay nghe quốc mẫu lâm sự tai nạn, nên thầy ta cho ta hạ giới để cứu, mi phải biết ta là một người anh hùng hảo hớn, thì chớ nên ngăn trở mà mang tai, cây thương ta nó chẳng vị ai, hễ nó đâm trúng chắc là đổ ruột.

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi Thứ Năm Mươi Bảy

Thoại Hoa về nhà thác mộng

Điền Đơn gặp mẹ nhận thân

Thượng Tiền nghe nói cả giận, hươi thiết bảng vụt tới đánh liền, Điền Đơn cũng đưa thương lên đỡ, đánh hơn một trăm hiệp, chưa định hơn thua, kế nghe chuông gióng bên chùa, bóng ác hầu vừa gác núi. Hai đàng đều bãi chiến, đặng lui về nghỉ ngơi. Thương ôi! Điền Đơn một ngựa một người, trót một đêm không hề nhắm mắt, bốn phía thảy đều binh giặc, phú mặc lòng trời phù hộ người lành, lần lần trống đã sang canh, ai nấy lo theo việc mình trong trường chinh chiến.

Nói về Chung Thoại Hoa chết chưa tới số, nên linh hồn phiêu phiêu phưởng phưởng, cứ quanh quẩn nơi Nại Hà Kiều, thương thay, vì nước mà quên mình, trường chinh chiến biết đâu là mạng số. Bữa đó Chung Thoại Hoa chết đã bảy ngày, nên lúc tới Sum la điện ra mắt Diêm Vương tâu rằng:

- Thần thiếp khi tuổi trẻ đã sớm mất cha mẹ, ở cùng chú thím hôm mai, nay đà sớm chốn Diêm đài, tìm cha mẹ đã không thấy mặt, vậy xin Diêm vương cho phép tôi đi về gia hương thăm viếng, đặng mách bảo cùng chú thím tôi rõ hay đoạn cho thoả tình trìu mến mấy năm chầy, nay ly biệt âm dương đôi ngã.

Diêm Vương khi ấy phán rằng:

- Võ Lăng Quân, cha mẹ ngươi vốn người từ thiện. U Minh ty đã cho chuyển thế đầu thai rồi. Nay ta chuẩn như lời mi, cho phép lên dương đài thăm thân thích.

Chung Thoại Hoa cúi đầu lạy tạ lui ra. Diêm Vương sai Dạ xoa quỷ tốt dẫn về làng Pháp mã là chỗ ngụ khi sanh tiền. Lúc đó trống trở canh ba hồn Chung Thoại Hoa theo quỷ tốt về tới Chung gia trang thì trong lòng rất mừng rỡ. Khi vào tới cửa, thổ địa môn quan không cho vô. Chung Thoại Hoa liền kể hết các sở thích cho môn quan nghe. Môn quan xem qua mặt thiệt là Chung vương di và nghe nói có lệnh Diêm Vương, thì không dám

https://thuviensach.vn

để trễ nãi, bèn dẫn Thoại Hoa và trong trung đường ra mắt tổ tông rồi thẳng tới phòng Chung viên ngoại cho thác mộng. Thoại Hoa khi ấy khóc mà thưa rằng:
- Cháu từ khi theo hai anh đến đất Lâm tri, bái kiến Thiên tử, người lại phong cho cháu làm Võ lăng Quân, sai đi giải lương theo Vương thơ tới Tương giang phó hội, lúc tới đó tì Chí Tôn lão tổ tế khởi cây gươm Tru tiên. Quan Âm mới điểm hỏa đưa cho cháu đặng chết thế Vương thơ, vì vậy nên cháu chết chưa tới mạng. Diêm Vương lại thương mến cháu là người trung, sai Dạ xoa dẫn cháu về mách bảo cho chú thím tường, vậy nay cháu xin chịu tội vô tình bất hiếu.
Nói rồi hóa ra một trận gió đi theo quỷ tốt trở về Âm ty cảnh.
Đây nói về Điền Đơn trót một đêm không nhắm mắt, vì nhờ có linh đơn của Tiên gia nên không hề biết gì sự đói khát, cứ ngồi trên lưng ngựa mà chịu cho thấu cả đêm, tới lúc vừa hừng, đã thấy Thượng Tiền đùa binh hươi thiết bảng tới đánh. Điền Đơn nói:
- Vương gia để tánh mạng cho minh sống đặng một đêm, sao không biết xé mà lui binh về, còn tới đây nạp mình nữa vậy?
Thượng Tiền cả giận, hươi thiết bảng đánh liền. Điền Đơn cũng đưa thương rước đánh. Đánh vừa đặng ít hiệp. Điền Đơn dùng thế hồi mã, đâm Thượng Tiền một thương xuyên hông, nhào lăn xuống ngựa mà chết. Điền Đơn sáp nhập trung vây, đi kiếm Quốc mẫu.
Lúc này nhắc lại khi Chung hậu đánh với Lão tổ hơn trăm hiệp sức cũng cầm đồng. Chung hậu lập kế trá bại bèn quất ngựa chạy dài. Lão tổ tưởng thiệt giục ngựa chạy theo. Chung hậu ngó lại thấy vậy cả mừng liền lấy ra một vật bửu bối, gọi là Ngựt nguyệt tử kim quyên niệm ít tiếng chân ngôn thần chú, rồi tế lên trên không kêu lão tổ nói rằng:
- Bớ cẩu đạo, mi sẽ coi bửu bối của ta.
Lão tổ nghe kêu vừa ngó lên xem, thấy hào quang môn đạo sáng ngời, tiếng nổ rền tai vang như sấm. Lão tổ biết thế không xong, bèn muốn tàng hình úp xuống mình con thú, mà không kịp bị bửu bối đánh trúng trên lưng, sặc máu ra nằm dài ôm lộc mà chạy. Chung hậu liền thâu phép lại rồi đuổi giết binh năm nước tưng bừng, chẳng khác gì cọp lùa bầy dê, đi tới đâu ai cũng

https://thuviensach.vn

tránh. Giết mỏi tay thì trời đã tối, còn lão tổ thất cơ đại bại, chạy về dinh uống thuốc linh đơn, thuốc tiên chẳng phải tầm thường, hễ uống vào thì lành tức tốc. Lão tổ mới truyền cho năm vị nguyên nhung năm nước rằng: "Mau đốt đèn đuốc mà bảo thủ quân dinh, sợ khi Chung hậu rượt tới thình lình, mà phải mang tai mắc họa". Sau năm nước đều chỉnh tu binh mã, gia tâm vào cẩn thận đề phòng.

Vừa mới rạng ngày ra. Lão tổ bèn lệnh nhóm chúng tướng lại, đạo nào theo đạo nấy, xúm phủ vây Chung hậu chớ cho tẩu thoát về dinh. Chúng tướng lãnh mạng về rồi xảy thấy quân vào báo rằng:

- Có một thằng tuổi nhỏ mà mặt trắng môi son, xưng rằng: Con đầu của Tề vương vào trong trận đi tìm Chung hậu, giết hết năm viên thiên tướng và Thượng Tiền cũng bị nói giết rồi, nay nó tới đây cách đại dinh cũng chẳng bao xa, xin quân sự định đoạt.

Lão tổ nghe báo, mới nghĩ thầm rằng:

"Ta chẳng giết đặng con Xủ phụ nay con nó đem nạp mạng cũng đủ để trả thù".

Nghĩ rồi truyền quân phát pháo, mở cửa dinh xông ra. Điền Đơn thấy có một đạo nhơn, thì trong bụng đã tính:

"Người này chắc có yêu thuật".

Khi hai đàng gặp nhau rồi, lão tổ nói:

- Mi chẳng phải là con Chung hậu, chớ có nói dối ta.

Điền Đơn đáp:

- Mười sau năm trước Hoài nam phó hội, mẹ ta sanh ta tại Sản long trì, Mộc Trù quân thâu ta làm môn đệ bấy lâu nay, mới biểu ta hạ san đi tìm mẹ, vậy chớ bây giờ Chung quốc mẫu ta ở đâu, xin đó niệm tình chỉ giúp.

Chí Tôn lão tổ cười mà đáp rằng:

- Chung hậu đã bị ta giết chết, đệ tử đừng tìm cho uổng công, thôi hãy theo về với ta thời xong, cho khỏi thác trong vòng binh cách". Điền Đơn nghe nói hỡi ôi! Uổng công thầy biểu hạ san, đi tìm mẹ mà cứu cơn hoạn nạn, nghĩ tới nghĩ lui đã chán, bán tính bán nghi chưa phân. Mộc Trù quân là một vị tiên dưỡng tánh tu chân, có lẽ đâu nói sai như vậy.

Nghĩ rồi nổi giận mắng rằng:

https://thuviensach.vn

- Yêu đạo! Như mi muốn tu nên chánh quả, thì phải đem Chung quốc mẫu trả lại cho ta, nếu như mi nói sai ngoa, thì sẽ coi cây thương nầy nó vô lễ.
Lão tổ cả giận, hươi gươm chém tới. Điền Đơn cũng đưa thương rước đánh hơn một trăm hiệp. Điền Đơn lẹ tay đâm trúng lão tổ một nhát nơi vai, và xớt trợt cái đạo cân của lão tổ bịt trên đầu. Lão tổ thất cơ thua chạy và cũng có ý sợ pháp thuật của Mộc Trù quân, nên Điền Đơn không thèm đuổi theo, cứ giục ngựa đi kiếm Chung hậu. Lúc đó Chung hậu bị khốn trong trùng vây, thì có Điền Côn đi theo bảo giá, khi ấy mới ngó qua phía Tây Bắc, thấy có một tướng thiếu niên mấy vòng quân giục ngựa xông tên như bộ tướng Tề đi tới tiếp cứu. Chung hậu bèn coi tay làm quẻ, thì đã hiểu nguyên do, mới nói với Điền Côn rằng:
- Vương nhi buông cương đi tới trước hỏi tướng thiếu niên đó đi tìm kiếm ai?
Điền Côn vâng lệnh thẳng tới gặp mặt liền hỏi rằng:
- Ta là con đầu vua Tuyên vương Tề quốc tên húy là Điền Đơn, vâng mạng sự phụ là Mộc Trù Quân tới Trường giang này mà đi kiếm quốc mẫu là Chung Vô Diệm hoàng hậu.
Điền Côn nghe nói lấy làm sự lạ, chắc là đứa gian phi, nó lập mưu kế chi đây không rõ, bè trở lại tâu hết mọi lời cho Chung hậu nghe. Chung nương nương lúc ấy dường như da cắt ruột, bèn nói với Điền Côn rằng:
- Mau truyền lệnh cho vào.
Điền Đơn tới quỳ trước đầu ngựa khóc mà thưa rằng:
- Con bất hiếu chẳng hay cớ sự, nên không tới cứu giá đặng mau, tội bất hiếu cũng đáng rớt đầu, xin mẫu hậu một phen dung thứ.
Lúc đó Điền Côn và bảy vị nguyên soái bảy nước nghe nói chưng hửng nghĩ rằng:
“Thuở nay chưa nghe Chung hậu có sự thai dựng mà nay ở đâu lại có long nhi”.
Ai nấy đều những hồ nghi, còn Chung hậu xem như tuồng mắc cở, bèn làm bộ giận hỏi rằng:
- Tiểu tử kia! Mầy xứng đáng Chiêu dương thái tử vậy chớ mầy đã tới ra mắt Vương phụ mầy chưa? Điền Đơn tâu:

https://thuviensach.vn

- Lúc đó Sỡ trang vương lập kỳ bàn hội. Vương mẫu chém Hầu thừa tướng rồi nhảy xuống Vọng giang lầu. Sở binh vây phủ trước sau. Vương mẫu chạy tới Sản long trì sanh sản, đương lúc lửa binh tai nạn, bất đắc dĩ nên mẹ con mới ly biệt đôi đàn, huyết thơ để lại rõ rằng, đặt tên con là Điền Đơn tánh tự. Mạnh Công gặp thâu làm nghĩa tử, mười ba năm dưỡng dục nên người, thời chẳng may gặp ngọn lửa hỏa tai. Mộc Trù Quân lại cứu đem về Tiên động, ba năm chẫn học những binh thơ đồ trận nay con đã mười sáu tuổi đã dự bậc thần đồng, thầy con mới dạy rằng: "Muốn cho cốt nhục trùng phùng phải tới Tương giang mà tìm mẹ". Bởi cớ ấy con chưa về Lâm tri mà ra mắt Vương phụ, vì lời thầy dặn dò cẩn thận trước sau, trước là thâu phục Chí Tôn lão tổ, sau nữa để cho mẹ con gặp mặt.

Chung hậu nghe con nói mấy lời trúng hết thì có ý buồn thầm mà hỏi rằng:

- Như quả có huyết thơ đã sẵn thì đưa ra làm bằng.

Điền Đơn lật đật thò tay vào trong túi áo, rờ qua rờ lại hai ba lần, rồi lại tâu rằng:

- Lúc hạ san thầy có dặn, phải đi ngang dinh Tề ra mắt Yến quân sư, nên khi con đi tới dinh lúc ấy con đã đưa huyết thơ cho Quân sư khán tường, bây giờ đây không có, con bỏ quên tại đó rồi.

Chung hậu nghe nói nổi giận mà rằng:

- Ta tưởng có huyết thơ thì là sự thiệt, bằng không thời nhà ngươi chắc là đứa gian, ấy là chủ mưu của yêu đạo xảo trá bách đoan, tới mạo nhận hòng toan ám hại. Điền Côn vương nhi hãy đem nó ra trói lại, cứ theo quân pháp mà gia hình.

Điền Côn vâng lệnh lui ra, bắt Điền Đơn trói nà chặt cứng. Điền Đơn khóc mà thưa rằng:

- Muôn ơn Vương mẫu mở lượng hải hà, vì con nóng sự cứu giá nên lướt vào trong trận xông pha, quên huyết thơ để lại trong tay thừa tướng, xin cho con xông ra trận thượng, trở về dinh lấy đem tới phân trình, nếu không thiệt thời sẽ hành hình, kẻo ly biệt mười sáu năm rất đau tình cốt nhục lắm Vương mẫu ôi!.

Chung hậu nghe con khóc thì ruột đau như dao cắt, ngặt vì giữa tam quân không biết tính làm sao, kế tới Điền Côn bước tới phân tỏ âm hạo rằng:

https://thuviensach.vn

- Xin Vương mẫu hãy cho Vương đệ về dinh rồi cũng rõ.
Vương hậu mới truyền tha tội. Điền Côn mở trói cho đi. Điền Côn phân giải một khi, lên ngựa đề thương lướt tới.
Nói về Tấn vương nhi điện là Cơ Ứng lược trận ở phía Nam, xảy thấy quân vào báo rằng:
- Có một viên tiểu tướng xưng rằng: Thái tử Tề vương thật là tay võ nghệ cao cường, xin điện hạ phải lo phương cự địch.
Cơ Ứng nghe báo cả mừng và rằng:
- Ấy là trời khiến ta trả thù cho chúa thượng, nên con Vô Diệm tới nạp mạng cho ta, để ta bắt sống nó mà tế năm vị Vương gia, rồi sau sẽ mưu toan mà trừ con xủ phụ.
Nói rồi dẫn theo một ngàn quân bộ tốt, và chiến tướng tám viên, ba tiếng hiệu pháo phát lên giục ngựa chận đường rước đánh. Điền Đơn thấy người rất nên hùng mạnh, mà tướng mạo cũng dị kỳ, môi đỏ như son, mặt đen như lọ, mình mang Xuyên ô giáp, đầu đội Tử kim quan, tay cầm thương thiết anh, mình cưỡi con thú Giải trại, ngó qua cũng là kinh hãi, bèn hươi thương chỉ mặt hỏi rằng:
- Bớ tướng mặt lọ kia, tên họ là gì nói mau kẻo chết?
Cơ Ứng nổi giận:
- Ta con thứ hai của Tấn vương, ngụ danh là Cơ Ứng như mi biết danh ta lợi hại, phải xuống ngựa chịu hàng, để đem về làm con nuôi, cùng đặng hưởng sự giàu sang vinh hiển.
Điền Đơn nói:
- Mi đừng khoe lỗ miệng, coi ta cho một thương tan hồn.
Hai đàng đều giục ngựa buông cương, đánh hơn năm chục hiệp chưa phân thắng bại, một người như thần long du đại hải, một người như mãnh hổ xuất thâm sơn, vì người trả thù cha cho vẹn chữ can thường, còn kẻ mong tìm mẹ cho trọn niềm cốt nhục, hai bên cờ giống trống giục, hễ sự chiến tranh thì phải một mất một còn, hai bên rõ là hoa phước vô môn, sách có chữ: Hại nhân nhân hại. Điền Đơn dùng thế trá bại. Cơ Ứng giục thú đuổi theo. Điền Đơn hồi thủ một thương. Cơ Ứng đã nhào xuống đất, tám tướng áp ra vây chặt. Điền Đơn không ngó tới lui, quân lại vào báo với Nguyên

https://thuviensach.vn

soái là Lỗ Quốc Anh rằng:
- Có một viên tiểu tướng, đã giết chết con Tấn vương là Cơ Ứng lại thêm sát tử quan binh rất nhiều.
Quốc Anh nghe báo thảm thương, truyền phát pháo đặng mình ra hội trận. Điền Đơn thấy tướng ấy đến, đầu beo mắt cọp, lại có cung báu tên thần, thiệt là tướng anh hùng, chẳng phải người thôn dã, bèn hỏi rằng:
- Bớ tướng kia tên họ là chi? Nói cho mau kẻo chết.
Tướng ấy đáp rằng:
- Ta là Ngô Anh vương giá hạ, Nguyên soái Lỗ Quốc Anh, nếu như tiểu tướng đã biết danh, thì phải bó tay chịu tội.
Điền Đơn nổi giận mắng rằng:
- Mầy là đổ tiểu bối dám khoe mẽ với Vương gia, mau mau hạ mã quy hàng, kẻo nhọc mình ta ra sức.
Quốc Anh bèn cả nạt, rồi hươi đao chém đùa. Điền Đơn cũng đưa thương ra đỡ, đánh hơn ba chục hiệp dư, sức cũng cầm đồng. Quốc Anh liền lấy ra một cây thần chùy và niệm chú, rồi liệng lên trên không, chùy ấy nhắm ngay đầu Điền Đơn mà đánh xuống, lúc đó Trí Nhực Công Tào thấy vậy bèn xuất hiện tướng tinh của Điền Đơn ra là một con rồng vàng, nhăn nanh chà gạt rõ ràng, hả miệng ra mà hớp lấy cây thần chùy không cho đánh xuống. Quốc Anh thấy vậy thất kinh, mới nghĩ thầm rằng:
“Số trời đã định cho Tề quốc, cho nên năm vua đều phải về trời, hèn chi Thánh xưa có dạy: Thuận nghịch tồn vong là chánh lý. Ấy vậy sách cũng có chữ: Trung thần bất húy tử, nhưng mà lại có câu: Thuận thiên giả tồn” Bởi cớ ấy cho nên Quốc Anh đành cúi đầu lạy Quốc vương, xin tha tội làm tôi không trọng tiết.
Khi đó Quốc Anh đang còn suy nghĩ, kế thấy Điền Đơn hươi thương tới đâm Quốc Anh cũng đưa đao ra đỡ, đánh được ít hiệp thì Điền Đơn xem thấy ngọn đao của Quốc Anh đã vô lực liền ra sức đánh đùa. Quốc Anh phải chịu thua, rút binh mà chạy. Điền Đơn thừa thắng giục ngựa chạy theo, bởi cớ ấy cho nên mới ra khỏi trùng vây, không có ai ngăn trở. Khi đi một đỗi vừa tới đám rừng rậm kia. Quốc Anh liền bỏ đao xuống ngựa quỳ mọp thưa rằng:

https://thuviensach.vn

- Mạt tướng xin quy thuận, đặng về bảo vệ Tề bang, tôi đã khiếp sợ Quốc mẫu pháp lực cao cường, lại kính phục nỗi điện hạ Kim long xuất hiện, chẳng phải là tôi kiếm chuyện, ấy là thuận theo lòng trời, xin lệnh trên thâu dụng.
Điền Đơn cũng mừng bụng, liền xuống ngựa cầm tay an ủi khuyên dỗ.
Kế đó vua tôi đồng lên ngựa, dong ruổi thẳng tới núi Bồ mai. Khi vừa tới Tề đài, bèn truyền quân sĩ vào trong thông báo.
Nói về Liêm Thoại Hoa và Yến Anh đang ngồi bàn luận không biết Chung hậu phó hội hung kiết lẽ nào, kế thảy thấy quân vào báo rằng:
- Có Điện hạ trở về, nên chúng tôi phải vào thưa lại.
Liêm Thoại Hoa và Yến Anh nghe báo, lật đật ra nghinh tiếp vào trung dinh. Điền Đơn khi ấy khóc và nói rằng:
- Cũng tại quân sư báo hại, làm cho tôi bỏ quên cái huyết thơ, nên Vương mẫu đem dạ nghi ngờ, may không chút nữa hồn về chín suốt.
Liêm Thoại Hoa nghe vậy bèn khuyên dỗ rằng:
- Vương thúc chớ nên phiền não, xin hãy nghỉ ngơi đặng bảo dưỡng tinh thần.
Điền Đơn đáp:
- Em rất cảm ơn Vương tẩu, vậy để em đưa thơ tới trình mẫu thân.
Yến Anh lật đật dâng huyết thơ giao cho Điền Đơn và nói rằng:
- Tướng nào đi theo điện hạ đó? Dung mạo thật chẳng phải tầm thường.
Điền Đơn đáp:
- Ấy là Tổng soái bên Ngô quốc tên gọi là Lỗ Quốc Anh, người mới quy thuận hàng đầu, quyết một dạ phò trị Tề chúa. Bây giờ tôi muốn để người lại quân dinh tạm trú, chờ tôi nhận thân Quốc mẫu rồi sẽ hay.
Kế đó Quốc Anh ra bái kiến Liêm vương phi và Yến quân sư rồi Điền Đơn cũng từ biệt khởi hành lên ngựa. Binh năm nước chẳng ai dám ngăn trở Điền Đơn đi như vào chỗ không người, đi chẳng bao lâu đã tới nơi, liền vào thẳng dâng huyết thơ trình qua Chung hậu. Chung hậu tiếp lấy xem đã tỏ rõ, lại còn e nỗi khổ vì vua Tuyên vương, nghĩ lui nghĩ tới cùng đường, không biết tính phương chi cho mẹ con đoàn tụ, khi ấy Điền Côn thưa rằng:
- Đã có huyết thơ làm bằng cớ, sao vương mẫu chưa chịu nhìn đi?

https://thuviensach.vn

Chung hậu nói:
- Nay như có Yến Anh đứng bảo nhận, thì mẹ con mới được xum vầy.
Điền Côn liền nói:
- Vương đệ hãy chịu khó một phen nữa, mau trở về dinh mời Yến quân sư tới đây mới đặng.
Điền Đơn bất đắc dĩ phải vâng lời, liền đem ngựa đột xuất trùng vi, lại gặp con Tấn vương là Cơ Nguyên đón đường chận đánh. Điền Đơn thấy tướng ấy cũng là một loài long sanh phụng dưỡng, vốn con nhà ngọc điệp kim chi, mới hỏi rằng:
- Tướng kia tên họ là gì, mau xưng ra cho ta đặng biết?
Cơ Nguyên đáp:
- Ta con đầu vua nước Tấn, ngự húy gọi là Cơ Nguyên, phụ vương ta hồn xuống huỳnh tuyền, quyết bắt gà mổ lông tế sống.
Nói rồi hươi thương đâm nhầu. Điền Đơn cũng đưa thương ra rước đánh hơn ba trăm hiệp, thắng bại, liền quất ngựa chạy dài. Cơ Nguyên tưởng thiệt đuổi theo, Điền Đơn biết gã ắt mang vận nghèo, rút cây đồng chuỳ liệng lên trên không. Cơ Nguyên chẳng kịp đề phòng, bị một chuỳ lăn nhào chết tốt. Điền Đơn tức thì thâu phép lại, rồi giục ngựa xông trận ra đi, kế đó quan lược trận chạy vào phi báo với Cơ Chiêu rằng:
- Có một viên tiểu tướng đã giết chết điện hạ Cơ Nguyên rồi và quan quân hao tổn vạn thiên, nói lại thừa thắng tới miền dinh trại, nên chúng tôi phải mau vào tâu, xin điện hạ ra binh trừ nó.
Cơ Chiêu nghe nói hỡi ôi, thương Tân chúa cha con bỏ mạng. Kế đó truyền quân chỉnh tề đội ngũ, quyết một phen thắng phụ tử sanh, hai đàng vừa giáp mặt đành rành, Điền Đơn mới hỏi: - Tướng kia hà danh hà tánh, chớ ỷ mình sức mạnh, nếu sa tay ta thì làm quỷ không đầu.
Cơ Chiêu ngẫm nghĩ giây lâu mới đáp rằng:
- Ta là Ngô Anh vương thái tử, ngự húy vốn thiệt là Cơ Chiêu mi nghe danh ta lợi hại đã nhiều, mau hãy về cùng ta hầu theo thương giáp.
Điền Đơn nói:
- Mầy khéo nói bá vơ chết chẳng kịp trở tay.
Hai đàng buông ngựa đánh vùi, ước chừng được hơn vài mươi hiệp, Điền

https://thuviensach.vn

Đơn thấy thương giáp của Cơ Chiêu tinh thuần mã tiếp như đánh sức thì cũng không hơn bèn đổi tay đâm bậy một thương, rút cây Hổ vị thần tiên ra cầm sẵn và nói rằng:
- Ta đã tài cùng tận lực, thế chẳng đánh lại với ngươi.
Nói rồi cuốn vó chạy dài, Cơ Chiêu cũng đuổi nà theo dõi, Điền Đơn thấy Cơ Chiêu gần tới, liền quày ngựa lại đánh trái một roi ngang hông, Cơ Chiêu thổ ra huyết hồng, Cơ Phụng ở phía đông áp tới, Cơ Lâm và Cơ Tương cùng nhau thay đổi, lại thêm có một vị Nguyên sáoi là Phi Quế anh hùng, một mình Điền Đơn tả đột hữu xông, tính ra không khỏi tên mưa lửa. Cũng may vận Tề còn đương lúc khá, nên khiến cho hồn Chung Thoại Hoa khi ấy đang ở trên mây, ngó xuống thấy gươmg giáo đông đầy, còn cháu mình thì bị vây mấy lớp. Tức thì Thoại Hoa làm mây phủ tứ bề sấm chớp nổi đá chạy cát bay, làm cho tướng Ngô chẳng biết đông tây, cơn hỗn chiến tớ thầy chém lộn. Điền Đơn tuy trong lúc khốn đốn mà tinh thần mạnh mẽ khác thường, đâm Phi Quế đã trúng một thương, còn Cơ Phụng lại sa trường bỏ mạng, bắt luôn Cơ Chiêu để lên trên lưng ngựa mà rằng:
- Mày muốn sống thì phải biểu quân mau dẹp trận khai đàng, đặng ta ra rồi ta sẽ tha cho tốt.
Cơ Chiêu đương lúc khốn cùng bí yếu, nên Điền Đơn biểu chi cũng phải nghe theo, bèn kêu em là Cơ Lâm bảo rằng:
- Vương đệ hãy truyền tam quân mau lui lại đặng cứu anh cho khỏi phen nầy.
Cơ Lâm tức thì minh kim thâu trận. Điền Đơn bè kẹp Cơ Chiêu thủng thẳng đi ra.
Nói về Phó Nguyên soái nước Ngô tên là Tế Phụng nghe quân báo rằng:
- Thái tử Cơ Chiêu bị bắt.
Bèn đùa binh đuổi theo, hai người vừa gặp nhau giao phong một trận, khi ấy trên đầu Điền Đơn lại có kim long xuất hiện, còn Chung Thoại Hoa cũng nguyên hình trợ chiến, Tế Phụng thấy vậy thất kinh, một mình suy nghĩ sự tình, bèn quỳ xuống nạp mình quy thuận. Điền Đơn lại kiếm lời mỹ dụ, đi cùng nhau kẻ trước người sau, tam quân thấy vậy lắc đầu, lập tức tới báo với Tổng soái là Tế Trinh rằng:

https://thuviensach.vn

- Không biết cớ gì Phó nguyên nhung phản quốc, đã quy hàng theo Tề bang Thái tử rồi, lại thêm còn sát tử quan binh.
Tế Trinh nghe nói rõ tình, mới hay nỗi em mình hàng địch. Vì sách có chữ: "Hiền thần trạch quân nhi sự, cũng như Luông cầm trạch mộc nhi thê, anh em mình đều quy thuận đầu Tề, cũng chẳng mất sự vinh huê phú quý".
Nghĩ rồi bèn hươi đao giục ngựa đuổi theo, tam quân ngỡ là Tế Trinh rượt theo mà bắt em lại nên không ai tiếp ứng.
Khi Tế Trinh đi vừa tới, cũng xuống ngựa quy hàng. Điền Đơn bèn khuyên dụ vỗ về rằng:
- Tề bang được hai anh em ngươi về đầu là đại phước.
Cơ Chiêu thấy vậy lõ hai con mắt và mắng rằng:
- Anh em bây là đồ phản quốc, mặt mũi nào thấy Tiên chúa ở dưới phong đô, lẽ báo ứng sẽ cho bây làm thân trâu ngựa.
Tế Trinh nói:
- Xin Điện hạ đừng nói nữa, muốn bảo toàn thì phải lui binh.
Cơ Chiêu dạy lại nói với Điền Đơn rằng:
- Hồi nãy mi có hứa để cho mi ra khỏi vòng quân rồi mi sẽ cho ta về.
Điền Đơn nói:
- Sao mầy còn hôn mê như vậy, cho về là về Âm phủ, cha mẹ con chết với nhau một lũ, khỏi điều cốt nhục phân ly.
Nói rồi cầm Cơ Chiêu dồn lên trên không tế xuống đất thịt xương tan nát.
Rồi đó ba người cùng nhau đi giây lát, thì đã tới dinh Tề.
Khi Điền Đơn về tới dinh ra mắt Yến Anh mà rằng:
- Tôi đã trình qua huyết chiếu, mà Quốc mẫu còn sợ nỗi Phụ vương, như có Quân sư làm chứng tỏ cho tường, chừng ấy mẹ con mới được đoàn vân tụ hội.
Yến Anh tâu:
- Tôi là một người trói gà không chặt, dám đâu vào chốn tam quân, xin Điện hạ hãy thương tình, chắc tôi đi không đặng.
Liêm Thoại Hoa nói:
- Tề phủ đừng đem lòng khiếp sự, có tôi bảo hộ đi theo.
Yến Anh nghe Liêm Thoại Hoa nói vậy, thì không lẽ từ chối, tôi chúa cùng

https://thuviensach.vn

nhau sửa soạn ra đi, dặn dò anh em Tôn Long, Tôn Hổ, phải coi giữ dinh đồn cho cẩn thận, lại dặn anh em Tề Trinh, hãy tạm nghỉ tại dinh chờ cứu giá xong rồi sẽ tính.
Nói về Điền Đơn, Liêm Thoại Hoa và Yến Anh, ba người xông vào trận thương chém giết tưng bừng, quân lược trận vào báo với chúa soái nước Tấn là Phàn Chiêu hay rằng:
- Có Điền Đơn Thái tử, ra vào trận địa đã ba phen, nay lại đem thêm một viên nữ tướng, với một thằng thấp lùn nhỏ nhỏ.
Phàn Chiêu nghe quân báo tỏ rõ, bèn buông cương giục ngựa xông ra. Khi ấy Liêm Thoại Hoa nói với Điền Đơn rằng:
- Vương thúc theo bảo hộ Quân sự, để chị cùng tướng giặc giao phong.
Nói rồi liền lướt ngựa tới trước hỏi rằng:
- Ta bình sanh chẳng giết đứa vô danh tiểu tốt, tên họ gì và chức phận làm sao, ngươi mau phải xưng rồi sẽ đánh.
Phàn Chiêu đáp rằng:
- Ta là tôi trung thần nước Tấn, chức Tổng soái tên gọi Phàn Chiêu, xét mầy là một con nữa yêu, có tài gì bao nhiêu àm đến đ6y khua mỏ.
Liêm Thoại Hoa nói:
- Số là mầy chưa rõ, thế hệ ta còn hơn đó muôn phần, để ta phân lại cho mà nghe! Cha ta là Liêm Hùng làm chức Tổng soái, anh Liêm Pha nối dõi nước nhà, chồng ta là Đông Lộ vương gia, ta đây là Liêm Thoại hoa danh tánh, khuyên mi đừng ỷ mạnh, mà chết chẳng toàn thân.
Phàn Chiêu nổi giận mắng rằng:
- Ta đây lực địch vạn quân, sá chi một con đàn bà mà khoe tài khoe trí.
Nói rồi hươi thương đâm tới, Liêm Thoại Hoa đưa đao chém liền, đánh vừa năm chục hiệp có dư, đao pháp của Liêm Thoại Hoa cũng thêm xuất sắc, Phàn Chiêu trở tay không kịp, bị một đao đứt ra làm hai, Thoại Hoa truy sát các nơi, sĩ tốt chết như bầy kiến cỏ. Quân lại vào báo cho Tổng soái nước Tống và Tần Báu hay, Tần Báu cầm thương lên ngựa tới trước chận đường, Điền Đơn cũng buông ngựa chạy ra, hai đàng gặp nhau chẳng xưng hỏi tên họ, hươi thương đánh vùi tám chục hiệp, mà thắng bại chưa phân. Thoại Hoa sợ khi Điền Đơn thất ý đề phòng, bèn lấy cây Oan Ương báu kiếm tế

https://thuviensach.vn

lên trên không và niệm ít tiếng chân ngôn lầm thầm, hào quang đạo tủa ra nhắm ngay đầu Tần Báu mà chém xuống, một thân chia ra làm hai đoạn, hồn xuống âm ty, Thoại Hoa thâu kiếm trở lại tức thì, ba người thảy đều mừng rỡ. Lúc ấy quân Thám tử chạy về báo với Lỗ Lâm công chúa rằng:
- Điền Đơn và Liêm Thoại Hoa thiệt mười phần lợi hại.
Nguyên Lỗ Lâm công chúa là đệ tử của bà Bạch Liên thánh mẫu, cũng một tay võ nghệ khác thường. Khi nghe quân báo, thì vỗ ngực xông ra, Liêm Thoại Hoa đón lại hỏi rằng:
- Bớ con nữ tướng! Mau xưng tên đi thì khỏi chết.
Công chúa đáp:
- Mày hãy rửa lỗ tai mà nghe cho rõ, chớ cái danh ta nói ra thì đó phải kinh hồn, ta là con gái của Lỗ Lăng vương, lại là học trò bà Bạch Liên thánh mẫu, chồng ta tên là Ngô Khởi, cũng là học trò Lão Tổ Chí Tôn, khuyên đó hãy giữ hồn, nếu hành hung ắt bỏ mạng.
Liêm Thoại Hoa nói:
- Nếu vậy công chúa đã hiểu biết cơ thiên thời nhân sự. Vậy sao mà còn xông ngựa mang giáp ra đây? Thôi thôi! mau thâu trận bãi binh, bằng đó nghịch mạng thiên đình, thời ta cũng chẳng vị tình lân quốc.
Công chúa nghe nói nổi giận, hươi chĩa ba đâm đùa. Thoại Hoa cũng đưa đao ra đỡ, một qua một lại, kẻ chém người đâm hia đàng đều hết sức tinh thần, cuộc sanh tử chưa phân thắng bại, Liêm Thoại Hoa suy đi nghĩ lại, mơi sanh ra một kế bỏ chạy như bay. Công chúa cũng muốn ra tay, giục ngựa đuổi nà theo một nước. Thoại Hoa liền bước tránh ra ít bước, rồi thò tay vào túi lấy cái Hỗn nguyên kinh thiên thạch, niệm chú rồi tế lên trên không, hồng quang muông đạo thẳng xông nhắm ngay đầu công chúa đánh xuống. Thời may công chúa lật đật bỏ chạy, máu trong miệng tuôn chảy ra dầm dề, thần hồn bất tỉnh hôn mê, như chết nằm trên lưng ngựa. Lúc đó ba người thừa thắng, lại sát nhập trùng vi, quân năm nước bắn xả một khi, mũi tên bay dường như mưa bấc.
Chung hậu xem thấy niệm thần chú tị tiễn thâu hết tên, nên bắn chẳng trúng ai, kế thấy ba người tới trước đầu ngựa rồi, Yến Anh muốn xuống quỳ thi lễ. Chung hậu thấy Yến Anh tới thời đã rơi lụy mà rằng:

https://thuviensach.vn

- Chỗ nầy là trường trinh chiến, chẳng phải như Kim loan điện mà Tiên sanh chấp nê, vì Ai gia có một việc đã mười sáu thu chầy, nên mới phiền Tiên sanh tới đây mà tỏ bày tâm sự, như Tiên sanh chịu đứng làm bảo cử, thời Ai gia mới dám nhìn Điền Đơn, mẹ con ta cốt nhục vẹn toàn, ấy cũng là ơn Á phụ, nếu chẳng vậy, thời ta còn lưỡng lự, vì từ lúc thai sản cho tới nay. Chúa thượng không hay biết làm sao tỏ đặng sự gian ngay, cho Chúa thượng khỏi đem lòng nghi ngại. Yến Anh tâu rằng:
- Nước cạn thời lòi đá, sự chân giả thiên hạ đều hay, lúc Đàm thành khi có long thai, tôi có chiếm một quẻ còn để nơi Tư thiên giám, phòng ngày sau nghiệm khán, cho khỏi đều nghị luận thị phi, xin Quốc mẫu hay nhìn đi, trăm sự đã có tôi gánh vác.
Chung hậu nghe nói cả mừng, mới cho Điền Đơn bái nhận. Lúc đó mẹ con than thở, rồi lạy tạ đất trời, và đội ơn Mạnh Công nuôi dưỡng nên người, tới khôn lớn mới theo thầy học đạo, mười sáu năm nhờ Tiên sư dạy bảo, nay mẹ con mới được trùng phùng, đã ba phen tả đột hữu xông, lại nhờ có Quân sư mới khỏi lòng phiền não.
Kế nghe binh bốn phía ào tới. Chung hậu hỏi:
- Có ai dám đột xuất trùngvi về dinh Tề mà đem cứu binh tới chăng?
Điền Đơn lãnh mạng xin đi, Chung hậu dặn rằng:
- Mẹ bị vây tại đây đã một đêm hai ngày rồi, người đã đói mà ngựa cũng đuối hơi, phải mau mau đem cứu binh tới nơi, ngõ đặng sanh phương tẩu thoát.
Điền Đơn cúi đầu vâng dạ, giục ngựa hươi thương, binh năm nước chẳng ai dám tranh cường, mới chạy thối lại báovới Vương Bình tổng soái rằng:
- Nay Chung hậu sai người về cứu viện, có một thằng nhỏ quá mà rất anh hùng, đã ba bốn phen xuất nhập quân trung, giết tướng sĩ cũng như cây cỏ.
Vương Bình ra oai thịnh nộ, giận hung hăng sắm sửa nhung trang, cầm thương đâm đùa, Điền Đơn cũng đưa thương rước đánh hơn một trăm hiệp. Lúc ấy hai người đương say máu ngà, Vương Bình nghe như tiếng người ta, ở văng vẳng xa xa kêu bảo rằng:
- Bớ Vương Binh, ta là Thần Công tào trị nhựt, tới mách bảo cho đó hay, vì năm vị Long thần đã tới số rồi, vận nước Tề đương hưng mạnh, nên Mão

https://thuviensach.vn

đoan tinh mới đầu thai xuất thế, tới mà phò tá vua Tề Tuyên, làm người phải biết chữ thuận thiên, nếu nghịch lý thời chẳng toàn tánh mạng.
Vương Bình nghe tiếng nói ràng ràng, mới dừng thương ngẫm nghĩ hồi lâu mà rằng:
“Anh hùng cũng đều danh lợi, mới đem thâ nra bỏ chốn chiến trường, quả như lời thần cáo tỏ tường, thì ta sẽ đầu Tền cho khỏi mang họa”.
Nghĩ rồi liền thâu thương hạ mã, quì trước mặt Điền Đơn mà thưa rằng:
- Mạt tướng chẳng dám trái ý trời, xin đầu Tề mà lập công lao cùng nước nhà, tên tôi là Vương Bình ở bên Ngô quốc, làm Tổng soái trận tại Tương giang, quyết một lòng bội ám qui hàng, xin Điện hạ hãy ra ơn thâu nạp.
Điền Đơn cũng xuống ngựa cầm tay Vương Bình đỡ dậy và khen rằng:
- Ở đời cho biết cơn bỉ thới, làm tướng phải rõ cuộc hưng suy, mạng trời chẳng có tư vì, hễ cho ai thời nấy được.
Tôi chúa chuyện vãn nhau rồi lại cầm thương lên ngựa, xông ngay ra trận.
Nói về người con thứ ba vua Anh vương nước Ngô, tên là Cơ Lâm, khi lui về dinh an nghỉ, rồi lại cứ ngồi suy nghĩ hằm tức giận, cũng tại Lão Tổ lập ra đồ trận. Nay thù cha, anh thề chẳng đội trời, Quốc Anh và Trịnh, Phụng ba người, đồ phản quốc như một loài trâu ngựa. Suy nghĩ rồi hai hàng lụy ứa, bề tới lui khó nỗi tới lui, kế đó lại có quân vào báo rằng:
- Vương Bình đã đầu Tề phản quốc.
Cơ Lâm lấy làm tức giận mắng rằng:
- Đồ súc sanh phản tặc, đành lòng đi bội chúa cầu vinh, có lẽ đâu ăn ở bạc tình, mặt mũi nào thấy vong linh tổ phụ.
Nói rồi cầm kích lên ngựa, theo rượt đánh với Vương Bình, Vương Bình nói:
- Xin Điện hạ hãy bớt lôi đình chi nộ, hễ đạo làm tướng thì phải biết cơ trời, nay lòng trời đã về cho nước Tề rồi, dùng sức người cãi trời sao đặng. Điện hạ hãy nghe lời ngu thần can gián, thâu binh về qui thuận với Tề bang, trước là xã tắc vững an, sau cũng chẳng mất tước vương hầu cùng thiên hạ.
Cơ Lâm nói:
- Đồ phản tặc dám buông lời gian trá, ta quyết phân thây mi mới đã giận

https://thuviensach.vn

cho.
Nói rồi hươi kích đâm đùa, Vương Bình cũng đưa thương ra đỡ, vì Vương Bình không có lòng đánh trả, nên cứ tháo lui hoài, Cơ Lâm tưởng mình đã cao tài, cứ theo hươi kích đâm mãi. Vương Bình khi ấy nói:
- Nếu Điện hạ đánh nổi ba hiệp thì ngu thần chẳng đi đầu Tề.
Nói rồi hai ngựa giao kề, vừa một hiệp thì Vương Bình đã bắt Cơ Lâm qua nằm để nằm trên lưng ngựa, Điền Đơn thấy vậy vui mừng hớn hở, còn Cơ Lâm thì mắc cở hổ ngươi, giây lâu mới nói ra lời, xin tha cho quy hồi bổn quốc. Vương Bình nói:
- Như nghe lời tôi nói trước, thời có đâu tới nỗi lụy sau, tuy vậy cũng mặc dầu tôi tha ngài làm phước.
Nói rồi liền buông tay thả Cơ Lâm xuống đất, đầu nhằm đá chết tươi, hai người thấy vậy hỡi ôi, cũng là bởi số trời đã định. Rồi đó tôi chúa dắt nhau lên Bồ Mai Lãnh thẳng một đường dong ruổi tới Tề dinh.

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi Thứ Năm Mươi Tám

Chung hậu ba lần tha Ngô Khởi,

Lão tổ bại trận về Thủy Hoa

Nói về Ngô Khởi thống lãnh hơn ba mươi binh, đi cướp dinh trại của Tề, không dè bị anh em Tôn Long dùng Hỏa ngưu trận sát hại đuổi luôn thâu đêm, chạy về tới dinh, giây lát lại thấy Công chúa bị thương nữa, vợ chồng than thở, lo kế phục thù, nhân đêm trời tối mịt mù, quyết đối trên hại Chung Vô Diệm, vợ chồng bàn luận với nhau xong rồi, dặn Công chúa ở nhà giữ dinh, lúc đó Chung hậu ngồi trên ngựa nghe quân reo ó, đã biết binh Ngô Khởi tới vây, bè xủ quẻ bấm tay, thì hiểu rõ việc trước sau hay dở. Ngô Khởi vốn là sao Dạ xa tinh xuất thế, tới ngày sau tư hiệp với Nghinh Xuân, hai đàng đều có quả nhân, nếu giết nó đi thời mang bề tội lỗi, chi bằng dùng Phược Long thằng mà trói, làm cho nó quy phục thì hay hơn. Nghĩ rồi bèn giục ngựa tới hỏi rằng:

- Bớ tướng kia tên họ là chi? Sẽ coi Ai gia bắt sống.

Ngô Khởi đáp:

- Mi là Chung Vô Diệm, không biết tên mỗ hay sao, ta quê quán ở Lỗ bang tên là Ngô Khởi, học trò của Chí Tôn lão tổ, kết duyên cùng Công chúa Lỗ Lâm, đã từng ở tiên sơn học đạo mấy năm, nay mới tới đặng phò vua vực nước, như mi biết ta là một người anh hùng lỗi lạc thì xuống ngựa chịu trói cho rồi, chớ có nói nhiều lời mà mang tai họa.

Chung hậu nói:

- Hội Tương giang thiên binh vạn mã, chiến tướng có hơn mấy trăm viên, Ai gia sát tử biết là bao nhiêu rồi, sá chi mi khoe tài trí.

Ngô Khởi nghe nói đỏ mặt, hươi thương tới đâm nhầu. Chung hậu cũng đưa đao đỡ trước chém sau lui tới có hơn một trăm hiệp, phần cao,, hạ chưa ai kể chắc, cờ gặp tay đối thủ mới hay. Chung hậu có ý khen thầm hòai, thiệt một tay anh hùng hảo hớn. Bèn dùng thế trá bại, để cho Ngô Khở đuổi theo. Khi Ngô Khởi thấy Chung hậu cự với mình không nổi, giục ngựa chạy dài, thì tưởng thiệt như vậy, cũng quất ngựa đuổi theo, Chung hậu ngó

https://thuviensach.vn

lại thấy Ngô Khởi theo đà gần tới, bèn quày ngựa sang qua, với tay nắm lấy vạt áo Ngô khởi lại, và cầm đao giá lên trên đầu mà rằng:
- Cẩu súc hết khoe tài giỏi, có biết bản lãnh của Ai gia hay không, nếu ta chẳng tiếc đó anh hùng, thì ta cho một đao tánh mạng. Thôi ta cũng tha cho đó làm phước có tài nghề gì hãy đem ra đánh với ta.
Nói rồi liền thả Ngô Khởi ra rồi cười ngất mà rằng:
- Cẩu tử như dám đánh với ta ba hiệp, thi ta mới gọi đó là tài.
Ngô Khởi mắc cở sượng trân, cũng liều chết hươi thương lướt tới, và nói rằng:
- Hồi nãy ta mới thất cơ một chút, nên mi mới nắm được vạt áo ta, bây giờ khó nổi ăn qua, hãy xem cây thương này lợi hại.
Chung hậu mới nghĩ thầm rằng:
“Mình đã bị vây đã hai ngày hai đêm, chân ta đã bải hoải, bây giờ dùng sức sợ khi không lại, phải dùng bửu bố thì hay hơn”.
Nghĩ rồi cũng hươi đao tới đánh với Ngô Khởi vừa được ít hiệp. Chung hậu lấy ra một vậy báu kêu là Chấn thiên bạch tế lên không mà chỉ và nói rằng:
- Bớ cẩu tặc hãi coi bửu bối của ta.
Ngô Khởi ngửa mặt xem thấy một đại hồng quang như tấm đá gần đánh xuống trên đầu liền trở ngựa chạy qua, thì Chấn thiên bạch đánh xuống đất, Ngô Khởi bèn ngó lại, thấy lằn đánh sâu xuống một thước, nếu trúng người ắt nát thịt tan xương, kế đó thấy Chung hậu giục ngựa tới nói rằng:
- Ngô cẩu! Ai gia đã hai phen không giết, mầy có biết ơn hay không?
Ngô Khởi mặt giận hầm hầm lại hươi thương mà đâm tới, Chung hậu nói:
- Đồ cẩu tặc thiệt là bất nghĩa, chớ trách Ai gia sao ở vô tình, đã hai lần phóng tử quy sanh, nó lại muốn đem ân làm oán, như ta mà chẳng tiếc đó là hảo hán, thì mi chết mười mạng đã có dư.
Nói rồi bèn lấy cây Cù long bảo kiếm, liệng lên kêu Ngô Khởi mà chỉ rằng:
- Ngô cẩu hãy coi cây gươm nầy nó thiệt vô tình quá lẽ.
Nói về Ngô Khởi khi nghe Chung Vô Diệm kêu, ngó lên thấy mất hồn mất vía, cây gươm cứ liệng lại liệng qua, Chung hậu lấy tay chỉ ra phía sau, cây gươm rớt xuống chém đứt đuôi con ngựa, ngựa đau quá tức thì nhảy dựng, làm cho Ngô Khởi té nhào xuống đất, rồi ngó lại thì ngựa mình đã không

https://thuviensach.vn

đuôi, bèn nổi giận mắng chửi ít lời, rồi lên ngựa hươi thương tới đánh, Chung hậu thấy vậy cả cười, bèn biểu Liêm Thoại Hoa xuất chiến. Khi Thoại Hoa giáp mặt với Ngô Khởi liền nói rằng:
- Đồ súc sanh! Thiệt là vô liêm sỉ, Quốc mẫu ta đã tha cho mi khỏi chết ba phen, bây giờ lại muốn tới đây nạp mạng.
Ngô Khởi lấy làm tức giận bèn mắng lại rằng:
- Đồ cẩu phụ! Chớ tới đây khua mỏ, để bổn soái cho một thương ta hồn.
Liêm Thoại Hoa nghe nói nổi xung, hươi đao nhắm ngay đầu chém xuống, Ngô Khởi cũng đưa thương gạt đỡ, hai người đứng độ đặng một giờ, mà chưa định hơn thua, Thoại Hoa bèn đổi tay trái cầm đao, tay mặt rút cây thần tiên ra đánh trúng Ngô Khởi một roi sau lưng. Ngô Khởi thất thế chạy dài, về tới trại. Công chúa lật đật ra tiếp rước. Ngô Khởi bèn thuật lại việc bại trận cho Công chúa nghe, Công Chúa cũng tức giận muôn phần, mà rằng:
- Phải cùng nhau tính kế bắt cho đặng cừu nhân, mới đền xong nợ nước.
Nói rồi kẻ đi sau người đi trước ra hậu dinh thang thuốc dưỡng an.
Nói về Điền Đơn về tới Tề dinh, Liêm Cang và anh em Tôn Long ra khỏi dinh nghinh tiếp. Điền Đơn bèn thuật lại sự Quốc mẫu biểu về xin cứu binh, mau đem tới Tương giang ứng tiếp. Khi ấy Liêm Cang đứng dậy thưa rằng:
- Xin Điện hạ tha lỗi, cho Tiểu thần thay mặt đổi lời, vì lúc Nương nương phó hội mới ra đi, giao cho tôi ở nhà quyền coi binh phù ấn kiếm, bây giờ cho tôi được phép điều khiển, thì quân lịnh nơi tay tôi, tôi mới dám thi hành.
Điền Đơn đáp:
- Việc đó mặc ý Vương huynh, phải tức tốc điểm tề binh mã.
Liêm Cang tạ ơn, rồi lên ngồi giữa tướng đài, gióng khiển nhóm chúng tướng tới, rồi ban ra một cây lịnh tiễn, giao cho Yên quốc Tổng nhung là Tôn Long, dặn phải dẫn ba ngàn binh mã và năm trăm con hỏa ngưu, lập thành trận Hỏa công, tới phía đông Tương Giang mai phục, hễ thấy hỏa quang làm hiệu, thì sát nhập trùng vi. Dặn rồi, lại phát ra một cây lịnh tiễn nữa, giao cho Phó tổng nhung là Tôn Hổ, và bảo:

https://thuviensach.vn

- Lãnh ba nghìn binh mã, và năm trăm con hoả ngưu, đi mai phục phía tây Tương giang, hễ thấy núi Bồ mai có dấu hoả quang, thì phải đùa binh đánh tới.
Tôn Long, Tôn Hổ vâng mạng, lại sai tới mấy vị mới hàng đầu là: Lỗ Quốc Anh, Tề Trinh, Tề Phụng dặn rằng:
- Mỗi người lãnh ba ngàn quân cung tiễn, đi mai phục phía đông, tây, nam, còn bốn vị tổng binh nước Triệu, lãnh bổn đội hỏa công, hỏa pháo, binh của nước mình, mà đi mai phục phía đông bắc, nếu thấy ở núi Bồ mai cứ hỏa làm hiệu, thời phải sát nhập Tương giang mà cứu giá, như ai trễ nải, thì xử theo luật quân.
Các tướng vâng lịnh lui về, ai lo theo công việc nấy. Liêm Cang lại đứng dậy thưa với Điền Đơn rằng:
- Tôi biết Điện hạ long thể bữa nay đã mỏi mệt, không vào trận mà làm chi, xin Điện hạ hãy lãnh năm trăm quân Ngự lâm, sắm những đồ càn hỏa pháo, lên ở trên núi Bồ mai, chờ tới lúc canh tư, thì đốt lửa lên làm hiệu đính.
Điền Đơn cũng vâng lịnh, rồi dẫn quân Ngự Lâm đi, còn Liêm Cang với ít viên thiên tướng ở lại đó coi giữ dinh trại.
Nói về Ngô Khởi đánh với Liêm Thoại Hoa, bị một roi thần về dinh điều trị mạnh rồi, bèn nói với Công chúa rằng:
- Vô Diệm pháp lực cao cường, bắt rồi lại tha ta tới ba lượt, trong ý nó muốn làm để cho ta qui phục, bây giờ a phải tương kýe tựu kế mới xong, sẽ cùng nó giao phong, mà rõ tài cao thấp.
Nói rồi bèn dặn Công chúa ở nhà giữ dinh, dẫn theo tám viên chiến tướng, sát nhập trùng vi, Chung hậu thấy Ngô Khởi lại dẫn binh tới, bèn cười hỏi rằng:
- Ngô cẩu! Ai gia đã ba phen tha sống, nay còn muốn tìm chết hay sao?
Ngô Khởi chẳng đáp lại lời nào, cứ việc hươi thương đâm tơi. Chung hậu bèn cản lại rằng:
- Ta chẳng bắt sống thằng cẩu tặc, thề chẳng ở trên đời.
Nói rồi liền hươi đao rước đánh, được ít hiệp, Chung hậu vớt một đao, bay cái Kim khôi của Ngô Khởi đội trênđầu, văng xuống giữa đất. Ngô Khởi mắc cở, nổi giận nói lớn tiếng rằng:

https://thuviensach.vn

- Ta thà bỏ mạng nơi sa trường, chớ chẳng chịu mang tiếng thua con Xủ phụ.
Nói vừadứt lời hươi thương tới đâm lia đâm lịa, vợ chồng Điền Côn nổi giận, muốn buông cương ra giết phứt cho rồi. Chung hậu bèn dừng ngựa lại nói:
- Hai con vốn chưa biết số trời. Mẹ muốn thâu nó để ngày sau có chỗ dụng.
Nói rồi liền lấy ra một vật bửu bối, kêu là Phượng long thằng, liệng lên trên không, tức thì hào quang hai đạo giáp vòng, sa xuống trói chặt mình Ngô Khởi. Lúc đó Ngô Khởi té nằm giữa đất linh hồn bất tỉnh hôn mê, quân Tề áp lại khiêng về, Ngô Khởi giây lâu mới tỉnh, thở ra một tiếng bèn nghĩ thầm rằng:
“ Như tay ta không chịu đầu phục, chắc con Xủ phụ nó không để còn hồn thấy vợ con, vậy thời đỡ đầu đỡ đặng lo kế toan phương báo phục”.
Nghĩ rồi bèn nói rằng:
- Muôn tâu Chung quốc mẫu, xin tha tội cho phản thần, thiệt Tề bang mới sanh Nữ thánh nhân, tội muôn thác mong ơn hỉ xả, đặng cho tôi trở về thương nghị cùng Lỗ Lâm công chúa rồi vợ chồng tôi đề huề qui thuận thượng bang, vậy mới là tròn thảo.
Chung hậu nghe nói bèn coi tay làm một quẻ, biết Ngô Khởi muốn dùng kế gian, liền chỉ mặt Ngô Khởi rằng:
- Ngô cẩu, mi tuy là chưa nói, chớ Ai gia cũng đã biết rồi, mi là trượng phu còn đi nói láo làm chi, nhưng Ai gia cũng chẳng sợ gì, ta se tha cho ngươi trở về dinh một phen nữa.
Nói rồi bèn niệm ít tiếng chân ngôn, thâu dây Phước long thằng lại, Ngô Khởi lúc đó hết sực nhẹ nhàng, bèn ngó qua ngó lại giây lát, rồi cầm thương lên ngựa, chẳng có nói cảm ơn một tiếng, cứ giục ngựa chạy tuốt về dinh mình, vừa đi vừa nghĩ rằng:
“Vợ ta là học trò bà Bạch Liên thánh mẫu, pháp lực cũng chẳng phải tầm thường, một cọp cự sao lại cho bầy dương, để về đến rồi sẽ cùng nhau thương nghị”.
Lúc này Ngô Khởi về tới cửa, Công chúa lật đật ra nghinh tiếp vào, Ngô Khởi mới rơi lụy nói rằng:

https://thuviensach.vn

- Con Xủ phụ khi người thái quá, năm lần bắt đặng ta rồi lại tha cho về, bây giờ ta tính với hiền thê, vợ chồng đồng xông trận mới trừ an đặng con mặt quỷ.
Công chúa nghe chồng nói cũng y như ý, rồi cùng nhau đàm đạo và nghỉ ngơi, kế giây lát vợ chồng đều xong ra trận. Công chúa cầm chĩa ba đi trước, Phò mã cũng đề thương giục ngựaa theo sau, hai đàng vừa gặp mặt nhau Chung hậu liền kêu Điền Côn bảo rằng:
- Vương nhi hãy đánh cùng Lỗ Lâm cong chúa, còn Ngô Khởi để mặc mẹ bắt nó cho.
Điền Côn vâng mạng hươi thương xong vào đại chiến với Lỗ Lâm, chưa phân thắng bại. Còn Chung hậu thời đánh với Ngô Khởi ít hiệp, rồi niệm chú định thân.
Ngô Khởi liền đứng sững chết trân, ta chân thảy đều giở lên không nổi. Chung hậu bèn truyền quân áp trói, túm bốn giò lại như heo, bỏ nằm giữa đất chèo queo hồn vía đã muốn theo mây bạc. Công chúa day mặt lại nhìn dớn dác thấy chồng mình quân đã bắt trói rồi, trong lòng chín khúc bồi hồi, cầm cây chĩa quơ lôi thôi hở miếng bị Điền Côn đâm trúng một thương nơi vế, tức thì giục ngựa chạy dài. Điền Côn giả làm bộ như không hay, chẳng thèm buông cương theo rượt. Khi nầy Ngô Khởi mới nói kêu lại khẩn cầu rằng:
- Xin Quốc mẫu thứ tha một phen nữa.
Chung hậu nói:
- Mi là đồ vong ân bạc nghĩa, có để mi sống cũng chẳng ích gì.
Ngô Khởi thưa:
- Lòng trời đất háo sanh không háo sát, loài sâu bọ cũng còn muốn sống nữa huống chi người, xin Quốc mẫu mở lượng biển hải hà, tôi nguyện theo Quốc mẫu phen này dắt ngựa.
Chung hậu nói:
- Như mi muốn Ai gia dung thứ, phải đứng giữa trời minh chứng mới nghe.
Ngô Khởi bất đắc dĩ cũng phải thề rằng:
- Tôi tên là Ngô khởi, xin qui thuận Tề bang, như lòng tôi còn phản phúc gian ngoa thì sẽ bị bếtp sắt chảo đồng nấu tan mạng.

https://thuviensach.vn

(Lời tục ngữ có nói: Thề thì mắc, thắt thì rối, không sai, đến sau Ngô Khởi ba lần bị khôn nơi Thanh châu, quả bị như lời đó). Chung hậu khi ấy nói rằng:
- Ngươi đã thiệt lòng đầu thuận thì ta cũng rộng lượng thứ tha.
Nói rồi bèn truyền cho Điền Côn tới mở trói. Ngô Khởi liền đứng dậy, tới quỳ lạy tạ ơn. Chung hậu lại biểu Ngô Kkhởi rằng:
- Mau mau lên ngựa, thừa lúc đêm ra khỏi trùng vi.
Mấy người giục ngựa ra đi, vừa nghe tiêu lầu canh tư trống điểm.
Nói về Điền Đơn dẫn năm trăm quân Ngự lâm lên ở núi Bồ mai lãnh, chờ tới canh tư thì phát hiệu, khi nghe trống đã quá canh tư, tức thì truyền ba quân nổi lửa giây lát đỏ dậy hừng trời, bốn phương binh phục thảy đều áp vào trong trận, quân reo dậy đất, pháo bắn vang trời. C hung hậu hay đặng có cứu binh tới, bèn truyền lịnh cho bảy vị Nguyên nhung cùng vợ chồng Điền Côn, sát phá trùng vi một lượt. Thương hại cho binh dinh năm nước, không tội chi mà phải chết dầm đàng, kẻ thời bỏ con, người thời lìa vợ, kẻ mạnh thời chạy tan tở mở, người yếu thời đạp chết lấy nhau, làm cho trời thảm đất sầu, trường chinh chiến biết đâu là mạng số.
Lúc này Chí Tôn lão tổ, thấy Chung hậu đã gần thoát khỏi trùng vi, liền hươi hai cây gươm Kim ngô và Mai hoa lộc lên, xông ra trước trận, Ngô Khởi thấy có Lão tổ tới thì khóc mà rằng:
- Muôn tâu sự phụ, đệ tử đã thua luôn bảy trận, nhờ ơn Chung hậu phóng sanh, nay đệ tử đã qui phục thuận tình, về đầu Tề cam đành chịu tội, con rất uổng mấy thu công thầy giáo hối. Đệ tử bất hiếu nên mới đi đầu người, còn Chung hậu thiệt pháp lực vô hồi, vậy xin sư phụ hãy nên về động mà nghỉ ngơi kẻo mệt.
Lão tổ nghe Ngô Khởi nói khích mấy lời, tức thì trợn mắt, múa gươm như chớp tới chém đùa Chung hậu. Chung hậu cũng nổi giận, vừa cản lại vừa mắng rằng:
- Đồ yêu đạo! Không biết tồn vong thuận nghịch, Ai gia đã tha không giết một trận rồi, sao không biết hổ, nếu như bây giờ, mi dám đánh với ta hai hiệp cho cầm đồng, thi ta chịu làm môn sanh đệ tử.
Nói rồi hươi đao xốc tới đánh với Lão tổ, vừa đặng một hiệp, thì cây Định

https://thuviensach.vn

tề đao gạt ra mạnh quá, Lão tổ đã chạy dài như gió. Khi ấy Lão tổ vừa chạy vừa nghĩ thầm:
"Năm vị Quốc vương đã bỏ mạng, nếu bây giờ ta có hết sức cũng uổng công, con Xủ phụ thiệt anh hùng, quả trời sai nó thâu ngũ quốc. Sách có chữ: Nhẫn nhứt thời chi nhục, miễn bá nhựt chi ưu, vậy thời thôi mau trở về núi tu hành, mà đền tội sát sanh phạm giới.
Lão tổ nghĩ rồi ngó lại, thì đã chạy đặng xa một đỗi, bèn vỗ đầu con Lộc mai hoa, và niệm chân ngôn rồi đằng vân bay tuốt về Lạc vân Thủy hoa động. (Chừng sau, còn xuống đánh với Chung hậu tại đất Thanh châu một lần nữa).
Lúc này Chung hậu thấy Lão tổ bỏ chạy, thì không đuổi theo, bèn nhóm tam quân, tả đột hữu xông, đánh phá trùng vui tìm đường mà ra, thì trời vừa sáng, lại thấy Điền Đơn dẫn chúng tướng theo sau, tới quỳ lạy tâu rằng:
- Có bốn vị Tổng nhung Vương Bình. Bốn vị thiệt một lòng đầu minh khử ám, nay binh năm nước thảy đều ly tán, xin Quốc mẫu hạ lịnh thâu binh.
Chung hậu rất mừng rỡ và phán rằng:
- Bốn vị là tài trí, hay rõ thiên ý nhân tình, bây giờ đã quyết lòng bội ám đầu minh, vậy hãy theo cùng Ai gia về bên triều đình Tề quốc.
Bốn vị thảy đều tạ ơn mà lui ra, kế thấy binh tướng năm nước người xin hàng đầu đi theo, kẻ xin trở về cùng vợ con cha mẹ. Chung hậu đều y như lời bèn truyền lịnh cho Điền Côn thâu binh, cùng nhau trở về Bồ mai lãnh.
Đi chẳng bao lâu, thì đã tới dinh Tề, Chung hậu vào ngồi giữa Hùnh la trướng, chúng tướng áp lại triều bái xong rồi, ai nấy cũng có ý vui mừng, chỉ có một mình Ngô Khởi bất bình căm giận. Lúc này Chung hậu truyền quân dọn bàn tiệc rượu, rồi đứng dậy mà tạ ơn bảy vị Nguyên nhung rằng:
- Đội ơn bảy vị ra sức giúp công. Ai gia mới khỏi được trong vòng tên đạn, chén rượu nầy xin mời cho cạn, gọi là đáp nghĩa đền ơn, để Ai gia về tâu với Tề quân, sẽ miễn cống lễ ba năm cho bảy nước.
Bảy vị Nguyên soái thảy đều cúi đầu cảm tạ. Chung hậu lại hỏi:
- Nay tướng sĩ đầu Tề, số được bao nhiêu?
Điền Côn nghe hỏi, lật đật đi tra điểm lại, thì thấy: Đại tướng được bảy viên, binh sĩ hơn mười muôn có lẻ. Tên họ đều vào sổ, và khao thưởng

https://thuviensach.vn

tướng sĩ yến tiệc đã vui say, kế thấy Yến Anh bước ra tâu, xin ở lại Bồ mai lãnh mười ngày cho quân sĩ dưỡng sức, rồi sẽ ban sư về nước. Chung hậu nhậm lời ấy, bèn truyền cho các trại các dinh, đều được phép thỏa tình yến lạc.

Nhựt nguyệt như tên bắn, tháng ngày ngày tợ thoi đưa, chẳng bao lâu đã đủ mười ngày. Chung hậu bèn truyền lịnh cho chúng tướng, khởi binh bạt trại. Tiếng khải ca inh ỏi, đường xe ngựa dập dìu, chỉa Lâm tri trách dặm băng ngàn, vui mừng chữ: Kỳ khai đắc thắng.

Đoạn này nói về Nhiếp chánh ở bên nước Tống là Nghi vương, vừa buổi lâm triều, xảy thấy quan Huỳnh muôn vào tâu rằng:

- Muôn tây bệ hạ, nay đã tai bay đầy đất, hoạ lớn bằng trời, Chúa thượng đã bị Vô Diệm đánh chết rồi, còn Đại điện hạ cũng phải tay Điền Đơn đâm ngã, Tần phó soái dẫn những tàn binh trở lại, trốn về đây còn ở trước Ngọ môn,

Nghi vương nghe tâu cả sợ, liền đòi Tần phó soái vào. Tần Trinh vào trước kim ngai, triều bái xong rồi, bèn tâu hết các việc đi hội chiến Tương giang cho Nghi vương nghe. Nghi vương hết sức buồn, khóc lóc cho mấy ngày, rồi đồng dẫn nhau đi rước linh cửu vua Anh vương về Bạch hổ điện mà cư tang quải hiếu.

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi Thứ Năm Mươi Chín

Nghi vương dùng kế mỹ nữ,

Thắng Hoa vâng chỉ cống Tề

Đây nói về vợ Tống nguyên vương (là anh ruột Nghi vương) tên là Lý nương nương, đương khi ngồi trong cung lo lắng, bỗng thấy Cung giám vào tâu sự tình sau trước, Lý hậu nghe hết các lời, liền nhào lăn xuống đất, ba hồn gần ra khỏi xác, chín vía đã muốn lìa mình. Cung nga bồng để trên long sàng, thang thuốc hồi lâu mới tỉnh. Thương đời đoạn máu theo nước mắt, thảm thiết chồng và lại tiếc con. Cung nhân thấy Lý hậu đau tình ly biệt bèn kiếm lời khuyên can rằng:

- Muôn tâu Quốc mẫu, sách có chữ: Tử sanh hữu mạng, phú quý tại thiên, nay Tiên vương đã cưỡi hạc băng miền, người chết rồi khó bề sống lại, xin Nương nương hãy bớt yểm lụy, mà lo việc nước nhà.

Lý hậu nghe nói thở ra, bèn cầm khăn lau nước mắt, rồi truyền Cung nhân sắm sửa đồ tang phục thẳng tới Bạch hổ điện, Nghi vương thấy có chị dâu tới, liền đem bá quan ra nghinh tiếp. Lý hậu tới trước linh cửu vật mình lăn khóc, bá quan thấy vậy thảy đều thương cảm. Khi ấy Nghi vương mới nói:

- Muôn ơn Vương tẩu! Nay nhà nước ta lâm nạn, anh và cháu thảy bỏ mình, Vương tẩu có kế chi liệu định, xin phân minh cho em biết.

Lý hậu rơi lụy mà rằng:

- Vương thúc hãy cầm quyền chánh nước, cầu xin cho được hưởng thái bình, còn bày Vương thúc phải kiếm kế thi hành lo mà trả thù cho Vương huynh cùng Vương điệt.

Nghi vương nói:

- Bữa nay Vương tẩu có kế chi xin tỏ bày.

Lý hậu bèn hỏi rằng:

- Nước Tề với nước Tống thù chẳng đội một trời, bá quan có mưu kế chi hay, Ai gia sẽ trọng thưởng.

Lý hậu hỏi hồi lâu không thấy ai nói chi hết, giây lát Nghi vương bước lại thưa rằng:

https://thuviensach.vn

- Tuyên vương là một người mê dâm, đắm sắc, nhân nay Chung hậu chưa về tới Lâm trị, vậy ta phải mau lựa một người mỹ nhân cho tuyệt sắc đưa qua dâng cho người, hễ Tuyên vương thấy sắc chẳng khác như mèo thấy mỡ, muốn nói chi và cũng nghe lời, và dặn: Chờ tới lúc các nước vầy vui, sẽ kiếm kế mà hại thầm con Xủ phụ. Sách có chữ: Vi cường tiên hạ thủ, phải cho gấp mới xong.

Lý hậu nghe nói bằng lòng, nhưng không biết mỹ nhân ở đâu mà tìm kiếm. Triều đình còn đương lo liệu, kế giây lát xảy thấy Tây cung quốc trượng là Trịnh Quốc Văn bước ra tâu rằng:

- Tôi mang ơn Tiên vương rất trọng, hễ đạo làm tôi thì lo việc nước chẳng kể chi việc nhà, bởi vậy cho nên, nay tôi còn một gái tên là Thắng Hoa, niên kỷ đương vừa nhị bát, sắc tốt chẳng khác Tiên Nga, vốn nó con út của già, nay xin đem tấn nạp cho Triều đình biện dụng, họa may trời giúp người lành, sẽ lo mưu đặng trả thù cho Tiên đế.

Lý hậu nghe nói mừng rỡ và phán rằng:

- Lão Quốc trượng có lòng ái quốc, Ai gia đâu dám phụ tình, Ai gia thường có nghe lịnh ái ngọc khiết băng thanh, chắc chúa nước Tề làm sao cũng đem lòng yêu chuộng. Nếu được đất kỳ thế, thời Tiên vương ở dưới suối vàng cũng hân hoan, huống chi là Ai gia và Vương thúc ở nơi dương trần không bồi công báo đáp.

Nghi vương nghe nói, tiếp theo lời phán rằng:

- Muôn sự cũng nhờ Quốc trượng, xin hãy lo trả đặng thù ấy cho Vương huynh, như ngày sau lấy được Tề dinh, thì có Cô vương sẽ chia hai bờ cõi, Bạch mã quan định làm giao giới. Quốc trượng ở phía bắc, Cô gia ở phía tây, cùng nhau hòa hảo đời đời, hai họ tình như cốt nhục.

Trịnh Quốc Văn tạ ơn rồi lật đật lui về. Khi về tới vương phủ, có phu nhân và hai người con trai là Trịnh Hoài với Trịnh Xuân, bước ra mừng rỡ. Quốc trượng vào tới trung đường thở ra một tiếng nói rằng:

- Nay trào đình có việc đại sự, Lý hậu lại giao cho lão phu, như muốn việc trả thù, thì phải dứt bề thân ái.

Phu nhân hỏi:

- Vậy chớ Quốc trượng tính kế chi đó? Xin phân lại cho thiếp nghe.

https://thuviensach.vn

Quốc Văn mới đem các việc trong triều, thuật lại cho phu nhân nghe một hồi, phu nhân mới nói:

- Làm tôi phải hết lòng báo quốc, dầu cho tán gia vong mạng cũng chẳng quản gì, thiếp là phụ nữ vô tri, lẽ đâu dám dự bàn việc nước, nhưng mà thiếp còn hồ nghi một nỗi. Chung xủ phụ nó thiệt thần thông quảng đại, e khi hại người chưa được mà trở lại hại mình, chẳng khác như Triệu bang năm trước, cũng dùng kế mà không xong, làm đến đỗi chúa ưu thần nhục.

Quốc Văn nói:

- Lời phu nhân nói cũng phải, chủ ý ta đã định rồi, đừng còn lui tới nhiều lời, làm trễ nải việc quốc gia đại sự.

Nói rồi liền truyền nữ tỳ vào đòi Thắng Hoa ra nghe dạy chuyện. Khi Thắng Hoa nghe có lịnh cha mẹ đòi, liền sửa sang xiêm áo trước trung đường quì lạy thưa rằng:

- Chẳng hay cha mẹ đòi con có việc chi dạy bảo?

Quốc Văn chưa nói, thì đã lụy ứa dầm dề, phu nhân liền đỡ lời thuật lại việc cho con nghe, Thắng Hoa bèn nghĩ rằng:

- Chung Vô Diệm là một tay lợi hại, đánh chết Cung phi bên Tề biết bao nhiêu, chẳng những là tay thượng trận đề đao, lại có phép đánh tay biết trước, nếu ta hại người không được có khi làm họa tới mình. Thôi thôi! Ta cũng thuận tình, nếu nghịch mạng thời làm con bất hiếu.

Nghĩ rồi liền rơi lụy mà thưa rằng:

- Ơn cha mẹ sánh tày non biển, nhà cơ cầu giữ việc lễ nghi, nay cha mẹ định cho con theo phận xướng tùy, mười hai biến nước mặc cho trong đục, còn như việc thù vua nợ nước, để cho con tới đó sẽ hay, lời chiếu chăn (chẩm tịch chi ngữ) như mật rót vào tay, con mới có thể kiếm kế ra tay ám hại.

Vợ chồng nghe con thuận tình thì mừng quýnh, liền hối gia đinh dọn kiệu, đặng cha con đồng thẳng vào triều. Thắng Hoa khi nầy sụt sùi nỗi lìa mẹ xa cha, nhưng mà ráng bái biệt theo cùng cha vào trước Ngọ môn đợi lịnh. Quan Huỳnh môn biết việc ấy vào tâu cho Nghi vương hay tức thì. Nghi vương liền sai Nội thần vào cung thỉnh Lý hậu. Lý hậu nghe tin cả mừng, truyền Nội thị dọn kiệu thẳng tới Kim loan điện, rồi truyền chỉ cho vời cha

https://thuviensach.vn

con Trịnh Quốc Văn vào. Khi cha con tới trước kim giai triều bái xong rồi. Lý hậu nói:
- Lão vương thân miễn lễ.
Rồi truyền Nội thị nhắc cẩm đôn cho ngồi. Lý hậu xem thấy Thắng Hoa hình dung hoa nhường nguyệt thẹn, dưới thế có một không hai, bèn phán rằng:
- Ai gia biết Quốc trượng là người trung thần vị quốc, còn lịnh ái cũng dự bề quốc thích vương thân, nay Vô Diệm là một đứa cừu nhân, muốn báo oán mà không phương toan liệu, may nhờ Quốc trượng chỉ bày kế diệu, xin lịnh ái tua khá hết lòng, như hại đặng Vô Diệm cho xong, thời nước Tống vững bền cũng nhờ ơn lịnh ái.
Thắng Hoa liền tâu rằng:
- Xin Quốc mẫu chớ đem lòng nghi ngại, để thần thiếp tới đó sẽ lo âu, quyết làm sao cũng vì nước vì nhà, dầu có thác cũng làm cho rạng tiếng.
Lý hậu nghe nói rất vui mừng rồi truyền Nội thị dọn yến đãi đằng cha con Quốc Văn, Nghi vương bước xuống ngai rót ba chung rượu ân cần, Lý hậu đứng dậy khuyên mời dự tiệc, cha con Quốc Văn tạ ơn rồi ngồi xuống, chúa tôi đàm đạo với nhau. Kế đó Nghi vương lại truyền chỉ cho Trịnh Hoàng và Trịnh Xuân, lựa ba ngàn quân cường tráng cùng lương thảo cho đủ dùng. Hai người vâng mạng, giây lát trở vào phục chỉ. Lý hậu lại truyền cho Nội thần đem văn phòng tứ bửu ra, làm một đạo biểu văn và lựa những đồ trân châu báu vật, đem ra giao hết cho Quốc Văn và dặn dò sau trước. Quốc Văn lãnh lấy các vật rồi liền lạy tạ ơn lui ra. Lý hậu với Nghi vương đưa tới Ngọ môn mới trở lại.
Nói về cha con Quốc Văn từ biệt Lý hậu và Nghi vương rồi, bèn thôi thúc đi thẳng một đường, không trở về phủ, còn anh em Trịnh Hoàng cũng đi theo bảo hộ. Thắng Hoa thấy vậy càng rơi lụy biệt ly, én nam nhạn bắc phân kỳ, liễu ủ mai gầy cảnh lạ, mấy dặm trường chinh thong thả, đau lòng thục nữ tha hương, xiết bao dãi gió dầm sương, chỉ nẻo Lâm tri dong ruổi.
Đây nói về vua Tuyên vương đương buổi lâm triều, xảy thấy quan Huỳnh môn vào tâu rằng:
- Chung Vương hậu Tương giang phó hội, ban sư đắc thắng về trào, đi đã

https://thuviensach.vn

gần tới trường đình, xin Chúa công hạ lịnh.
Tuyên vương nghe tâu, mừng như ai đem châu báu, bèn truyền thị vệ sửa soạn xe loan, thẳng tới Trường đình nghinh tiếp. Quân thám tử hay trước, trở lại tâu cho Chung hậu hay rằng:
- Có Ngự giá thân chinh.
Chung hậu liền xuống ngựa và dẫn vợ chồng Điền Côn, Điền Đơn và bảy vị Nguyên nhung thẳng tới Trường đình thi lễ. Tuyên vương cầm tay Chung hậu mà nói rằng:
- Trầm biết Ngự thê đi phó hội bận nầy công khó biết bao nhiêu, hồng phước của trẫm rất nhiều, trời mới khiến Ngự thê xuống mà giúp nước.
Nói rồi vợ chồng dắt tay vào ngồi, các tướng đều tới triều bái. Tuyên vương xem thấy mừng rỡ vô cùng, kế thấy Yến Anh cũng tới triều bái nữa. Tuyên vương mới phán hỏi:
- Tể phủ đi phó hội công việc thế nào, hãy thuật lại cho Quả nhân nghe thử?
Yến Anh thuật lại các việc cho Tuyên vương nghe, rồi mới nói tới việc Điền Đơn hạ san tìm mẹ, bốn lần sát phá trùng vui, nhờ cớ ấy mới đắc thắng ban sư, lại thêm được bảy vị Tổng binh qui thuận. Tuyên vương nghe tâu đỏ mặt tía tai mà phán rằng:
- Trẫm có Điền Côn là con minh linh nghĩa tử, chớ trẫm có biết Điền Đơn là con ai ở đây?
Yến Anh tâu rằng:
- Bệ hạ sao hay quên như vậy, không nhớ lúc Đàm thành bị khốn hay sao? Lúc Ngu thần đi thỉnh Quốc mẫu về cứu giá, rồi đó ba hôm đổi dạ dung mà thành thai dựng, tôi đã có chiếm một quẻ để tại Tư thiên làm chứng, rồi sau tới Kỳ bàn hội sanh tại Sàn Long Tri, vì đương lúc quân Sở tứ vi, nên Quốc mẫu phải bỏ Thái tử tại nơi hang núi. Quốc mẫu viết huyết thơ đủ ngày, giờ, năm, tháng; Mạnh Công gặp thâu dưỡng làm con, Mộc Trù Quân lại đem về ở trên non, ba năm học tinh thông võ nghệ, nay người phụng sứ mạng hạ san tìm mẹ, ấy là trời đã cho cốt nhục tương phùng. Lời ngay phân tỏ với cửu trùng, xin Bệ hạ chớ đem lòng nghi ngại.
Tuyên vương nghe như người mới tỉnh giấc chiêm bao, bèn nói rằng:

https://thuviensach.vn

- Vương nhi hãy tới đây cho trẫm xem thử.
Điền Đơn bước lên quỳ lạy, Tuyên vương cầm tay đỡ dậy mà khen rằng:
- Hình dung phương nghi như trẫm, mặt mày chẳng khác Quả nhân, thiệt là Điền gia hậu duệ cho nhân, vậy mà ta trách Ngự thê sao về không nói lại.
Chung hậu tâu rằng:
- Lúc Đàm thành long thai thổ dựng, nào ai có biết ở đâu, tới Kỳ bàn sanh sản về sau, lại bị binh Sở bốn phương mai phục, cực chẳng đã mẹ con lìa cách, mắc chiến tranh nên không nhớ tới việc mình, ai ngờ nay con đã trưởng thành, nhờ Sư phụ biểu tới giải vây nhìn mẹ.
Chung hậu nói rồi lụy tuôn lai láng. Tuyên vương bèn ủy dụ khuyên lơn rằng:
- Ấy là nhờ hồng phước Quả nhân, nên Vương nhi mới được hiếu trung vẹn vẻ.
Nói rồi, liền truyền cho Ngự lâm quân dọn bày tiệc rượu, đặng khao thưởng ba quân. Tiệc rồi, sáu vị Nguyên nhung tâu xin về nước. Tuyên vương mới nói rằng:
- Ngự thê trẫm vào chỗ Long đàm hổ huyệt, nay bình an cũng nhờ công ơn sáu vị Nguyên nhung, hãy về Lâm tri bày tiệc hạ công, cho thỏa chút tấm lòng báo đáp.
Sáu vị Nguyên nhung cứ tâu xin về, Chung hậu nói:
- Việc nầy cũng không nên ép, thuận theo lòng chúng tướng thời hơn.
Bèn truyền quân chánh ty viết sáu đạo biểu văn, tạ ơn vua sáu nước, còn lễ vật một ngàn thùng đầy đủ, bạc vàng mỗi vị trăm đài, lương thảo cấp đủ ba ngàn và miễn mỗi nước ba năm cống lễ. Sáu vị Nguyên soái tạ ơn lui ra, thâu nhận lễ vật đủ hết, rồi từ biệt nhau ai trở về nước ấy.
Chung hậu lúc nầy kêu Tôn Long, Tôn Hổ tới gởi lời về thăm công chúa Yên Đơn, cha con Liêm Pha với vợ chồng Đông Lộ vương, anh em cô cháu đều cùng nhau rơi lụy.
Nói về Tuyên vương với Chung hậu, khi sáu vị Nguyên nhung từ giã lui rồi, bèn truyền phán pháo hộ giá về thành bá quan đều đi theo sau hát ca vui vẻ! Về tới triều môn, thẳng vào Kim loan điện vợ chồng ngồi nơi long ỷ, bá quan triều bái xong rồi. Tuyên vương phán hỏi rằng:

https://thuviensach.vn

- Yến quân sư đi phó hội về, vậy chớ bộ công lao ở đâu, xin đưa cho trẫm xem thử?

Yến Anh liền truyền quân chánh ty đưa bộ dâng lên, Tuyên vương xem từ đầu đến đuôi, trước sau đánh có ba trăm trận, công Điền Đớn thứ nhất sát phá trùng vui có bốn lần. Tuyên vương xem rồi cả đẹp mà rằng:

- Vương nhi hình thù có bảy thước, mà võ nghệ địch hơn muôn người, trẫm phong làm Tây lỗ vương, bổng thưởng một năm hai vạn, lại cho phép đầu đội mão Tam sơn khảm ngọc, mình mặc áo tố long bào, truyền công quan kíp lập phủ tạo hoàn thành rồi sẽ thiên cư di trú.

Điền Đơn cúi đầu tạ ơn, Tuyên vương lại sắc phong cho mấy tướng qui hàng, như vầy: Lỗ Quốc Anh chức Kinh thành đại tướng quân; Vương Bình làm chức Ngũ dinh binh mã đề đốc; Tề Trih, Tề Phụng làm chức Tả hữu phó đô; Lữ Long, Đào HỔ làm chức Tả hữu quân đô đốc; Ngô Khởi làm chức Lâm tri tổng lãnh tướng quân. Chúng tướng đều tạ ơn vui mừng, có một mình Ngô Khởi làm cách buồn rầu, Tuyên vương mới phán hỏi rằng:

- Chúng tướng ai nấy thảy đều vui vẻ, sao khanh sắc coi như buồn, hay là không bằng lòng qui phục Quả nhân, trẫm cho phép phân trần tỏ rõ.

Chung hậu tiếp lời nói rằng:

- Ngô Khởi ở Lỗ bang làm phò mã. Lỗ Lâm công chúa là chánh thê, vợ chồng ân ái nhiều bề, nên gã muốn trở về quê quán.

Tuyên vương gật đầu mà rằng:

- Đấng nam nhi tứ phương là phận sự, vậy nên có câu: Bốn biển làm một nhà, lẽ thường tình ai lại không nhớ nhớ cửa nhớ nhà, nhưng mà đấng anh hùng chẳng phải như loài túi cơm giá áo, khuyên đó đừng đem lòng phiền não, hãy ở đây mà hôm sớm với Quả nhân.

Ngô Khởi không biết tính làm sao, cực chẳng đã phải lau nước mắt mà tạ ơn Thiên tử, Tuyên vương lại phán rằng:

- Còn Yến Anh tề phủ và vợ chồng Điền Côn theo phò Ngự thê phó hội có công, gia phong cho quan hàm nhất cấp, vàng ròng thưởng cho mười dập, (một dập là mười lượng) gấm lụa ban cấp ngàn cây, truyền nội thần dọn tiệc dâng lên, Tuyên vương rót ba chung ngự tửu, đứng dậy đưa cho Chung hậu mà nói rằng:

https://thuviensach.vn

- Ngự thê có công cùng xã tắc, đã phong làm Chiêu dương viện chánh cung, nay chẳng còn chức chi nữa mà phong, hãy uống ba chung rượu nầy mà đền công khó nhọc.

Chung hậu cũng đứng dậy tiếp lấy tạ ơn Thiên tử, còn hàng văn võ bá quan cũng đều thù tạc với nhau, vua tôi yến ẩm vui say, mãn tiệc rồi ai về dinh nấy.

Nói về ba cha con Quốc Văn đưa Thắng Hoa đi cống Tề, và dẫn theo ba ngàn binh cường tráng, dầm sương dãi gió, đạp tuyết tuông sao, đi chẳng bao lâu đã tới kinh thành Lâm tri, hỏi thăm người ta thì mới hay Chung hậu đã ban sư về triều rồi, Quốc Văn mới cả sợ bèn truyền quân phân ở riêng rải rác kẻo e lậu tiếng. Rồi ba cha con đi với Thắng hoa và trước ngọ môn, mà thông báo với Huỳnh môn quan rằng:

- Xin vào tâu cùng Thiên tử hay, có sứ thần nước Tống tới đây dâng biểu.

Quan Huỳnh môn tới Kim loan điện, nhằm lúc Tuyên vương với Chung hậu lâm triều, quan Huỳnh môn bước tới tâu rằng:

- Nay có sứ thần nước Tống còn đợi lịnh ở trước Ngọ môn.

Tuyên vương hạ chỉ cho vào, Quốc Văn tới trước Kim loan điện, triều bái xong rồi, quì tây dâng biểu, Thị thần tiếp lấy đưa lên cho vua xem. Tuyên vương coi một hồi lâu rồi đưa lại cho Chung hậu, Chung hậu tiếp lấy xem qua mỉm cười. Tuyên vương hỏi:

- Việc ấy Ngự thê có bằng lòng chăng?

Chung hậu tâu:

- Việc đó tự nơi Bệ hạ. Thần hậu đâu dám phò lời, hãy đòi mỹ nhân vào đây cho Thần hậu xem tường diện mạo.

Quan Huỳnh môn vâng lịnh ra trước Ngọ môn dẫn Thắng hoa và hai người anh vào trước Kim loan điện, triều bái xong rồi. Chung hậu thấy Thắng Hoa cốt cách phương phi, hình dung yểu điệu thiệt là người hiền lương đức hạnh, lại rõ ràng là một vì sao Mẫu đơn tinh giáng thế. Chung hậu xem rồi liền bước xuống cầm tay Thắng hoa đỡ dậy mà rằng:

- Vương muội hãy bình tán.

Thắng Hoa đứng dậy tạ ơn. Tuyên vương thấy Thắng hoa mày liễu má đào, hình hoa vóc ngọc trogn bụng đã mừng quýnh, mà còn e nỗi Chánh cung,

https://thuviensach.vn

nay thấy Chung hậu có ý ân cần, thì lại mừng thêm hơn nữa, bèn hỏi rằng:
- Việc ấy làm sao phân xử, xin Ngự thê nói lại cho trẫm nghe?
Chung hậu tâu:
- Người này đáng phong làm Cung viện, cùng Bệ hạ vầy duyên cá nước trăm năm.
Tuyên vương nghe nói đã mừng thầm, mà giả làm bộ nói:
- Ngự thê đừng có nói giễu, trẫm chẳng muốn dùng người ấy đâu.
Kế Yến Anh bước ra tâu rằng:
- Ngu thần hôm qua xem thiên tượng, thấy Bệ hạ có sao Hỷ tinh. Nương nương đã hứa lời. Xin bệ hạ phong cho Tân nhân một chức chi trong cung viện.
Tuyên vương nghe Quân sư tâu vậy, liếc mắt ngó Chung nương nương, Chung hậu đã biết ý Tuyên vương, mới nói thầm rằng:
"Lão này lửa dục đã đỏ như chế dầu, lại giả bộ làm kiêu làm cách".
Nghĩ như vậy vừa cười vừa tâu rằng:
- Bệ hạ chớ đem lòng phiền muộn. Thần hậu xin đỡ lời phong cho Thắng hoa làm chức Nam cung phi.
Tuyên vương nói:
- Chức Nam cung là tại Ngự thê phong lập, từ nay về sau nhớ đừng sanh sự thi phi đa!
Chung hậu lại nói:
- Chung Thoại Hoa Tương giang đã bỏ mạng, còn hai anh cũng trở lại quê nhà, Thầy hậu ở đây chẳng có thân thích gần xa. Nam cung Thắng hoa cũng như cốt nhục ruột rà, nếu như bỗng hướng tiêu xài bất túc, thời Thần hậu sẽ ban cấp thêm cho.
Tuyên vương nghe nói cười mơn, biểu Thắng Hoa tới tạ ơn Quốc mẫu. Thắng Hoa tới lạy tạ Tuyên vương và Chung hậu xong rồi, nội thị rước Thắng Hoa thẳng tới Nam cung mà cư trú. Khi Chung hậu đã phong Thắng Hoa xong rồi, bèn đòi Quốc Văn lên đền, Chung hậu mới xem qua, thì lắc đầu mà than thầm rằng:
"Người này chắc là gian giảo, họa phước biết đâu mà dò, tiếc thay! Cha con chẳng đồng lòng, hèn chi lời tục ngữ có nói: 'Cây đắng mà sanh trái ngọt là

https://thuviensach.vn

vậy’.” Than rồi, bèn nói với Quốc Văn rằng:
- Quốc trượng nay là một vị Vương thần Tề quốc, gia phong làm chức Nguyên nhung bảo giá, sai người rước gia quyến tới đây mà ở, sẽ cùng nhau vui hưởng thái bình.
Ba cha con Quốc Văn tạ ơn triều đình, lại thấy Yến Anh tâu rằng:
- Có Cao vương phủ không ai cư trú, xin Trịnh thái sư tới đó nghỉ ngơi.
Thiên tử nghe tâu nhận lời, rồi bãi triều ai về dinh nấy.
Nói về Tuyên vương bãi chầu rồi, thì thẳng tới Nam cung. Nội thần vào báo lại cho Thắng Hoa hay. Thắng Hoa nghe tin lật đật chạy ra nghinh tiếp. Thiên tử vào ngồi giữa trong cung. Thắng Hoa làm lễ triều bái. Tuyên vương cầm tay đỡ dậy mà rằng:
- Vợ chồng là niềm ân ái, chẳng nên thủ lễ nghĩa làm chi cho phiền.
Thắng Hoa tâu:
- Sách có chữ: Quân thần giao kính, lại có câu: Phu vi thê cang, thánh hiền xưa người đã dạy rõ ràng, tiên tề gia nhi hậu trị quốc.
Tuyên vương cười xòa lên và khen phải, rồi vợ chồng dắt tay lên ngồi nơi kim ỷ. Kế thấy nội thị dọn tiệc dâng lên, vợ chồng yến lạc vui say, đêm ấy Tuyên vương ở lại Nam cung an nghỉ. Tuyên vương thức dậy sửa soạn lâm triều, còn Thắng Hoa lại riêng lo điều ký thác.
Nói về Thắng Hoa, khi Tuyên vương lâm triều rồi, ngồi một mình nhớ tới việc Nghi vương và Lý hậu lo mưu ám hai, mới sai thân phụ đưa mình qua đây. xét lại Chung hậu là người hiền đức, còn mình đã trót bề trao thân gởi phận cho người, vận nước Tề hưng thạnh là tại số trời, ta đâu dám đem lòng phụ bạc; chuyện này thật là khó lắm, hiếu tình đâu có lẽ vẹn toàn, nếu chẳng vâng lời thời bất hiếu với bất trung, còn như muốn ra tay, thì e nỗi không toàn tánh mạng, suy đi nghĩ lại, lụy ứa dầm dề, bèn truyền cung nữ sắm sửa kiệu xe, tới thương nghị với Chiêu dương chánh hậu. Khi Thắng Hoa đi tới Chiêu dương cung, nội giám vào tâu cho Chung hậu hay rằng:
- Có Nam cung tới triều kiến.
Chung hậu nghĩ rằng:
“ Người này vốn là người đức hạnh, ngày sau có ơn cứu cấp Điền Nguyên”.
Nghĩ rồi truyền nội giám mời Thắng Hoa và cung. Khi Thắng Hoa tới cung

https://thuviensach.vn

triều bái, Chung hậu cầm tay đỡ dậy rằng:
- Đã kết làm em chị, thời bỉ thử bất phân, hãy ngồi cùng nhau trò chuyện ân cần.
Nam cung từ chối không dám ngồi, Chung hậu không nghe, dắt tay lên ngồi, Chiêu dương rót rượu mừng Nam cung, Nam cung cũng rót lại tạ ơn Chiêu dương. Đương khi trò chuyện với nhau, Thắng Hoa bỗng rơi lụy ngọc, Chung hậu bèn hỏi:
- Vương muội có điều chi tâm sự, xin phân tỏ cho Ai gia tường.
Thắng Hoa nói:
- Như Quốc mẫu có rộng ơn tha tội, thời tiểu phi mới dám tỏ bày.
Chung hậu nói:
- Ai gia chẳng chấp trách Nam cung, nếu có sự chi ta cũng lo mưu giúp đỡ.
Thắng Hoa bèn thuật hết các việc Nghi vương sai cha mình dùng kế mỹ nhân lo ám hại Tuyên vương và Chung hậu, lại có tính thiết lập Kim hoa hội, ngày sau mời Tuyên vương tới chơi tiết Trung thu, phục toàn binh tướng trong nhà, đặng toan bề chước độc. Kế nói rằng:
- Quốc mẫu ôi! Tiểu phi như chẳng nói ra thì bất hiếu với phụ thân. Quốc mẫu có kế chi điều đình, thời thần thiếp cám ơn vạn bội.
Chung hậu nói:
- Vương muội dầu chẳng nói, thì Ai gia cũng đã biết rồi, dẫu cho Nghi vương và Quốc trượng tính kế chi lớn bằng trời, thì cũng không làm chi Ai gia đặng. Vương muội hãy bằng lòng an dưỡng ở đây với ta chung hưởng giàu sang, còn như Thiên tử có bắt tội lây vạ chăng, thì có Ai gia gánh vác.
Thắng Hoa tạ ơn, rồi hai người ngồi lại ăn uống chuyện vãn cùng nhau. Tiệc xong rồi, Thắng Hoa từ tạ lui chân. Chung hậu lại ân cần dặn bảo rằng:
- Vương muội đừng nói chi với Thiên tử, để việc tới đó sẽ hay.
Thắng Hoa dạ dạ vâng lời, bước lên kiệu trở về Nam viện.
Nói về Trịnh Quốc Văn, đặng phong làm chức Thái sư, mới sai người về bên Tống rước gia quyến tới ở nơi Cao vương phủ. Còn ba ngàn binh phân tản ra ở khắp thành Lâm tri, người đi làm thầy làm thợ, kẻ thì đi bán đi buôn, đều thông tin Trịnh thái sư, sẽ cùng nhau ứng việc. Bữa nay gần ngày

https://thuviensach.vn

giai tiết, Trịnh thái sư mở tiệc yến điện, cùng nhau hỉ hạ đoàn viên, tiệc vừa tới canh hai mới mãn. Quốc Văn mới nói với phu nhân rằng:

- Tuyên vương là một người háo sắc, con mình vào cung đã một tháng không thấy trở về thăm, sợ con mình tán tận lương tâm, làm cho cơ quan tiết lộ, nay vừa tiết Trung thu trăng rằm tỏ rõ, phu nhân giả lâm bịnh nằm đó thở than, hội Kim hoa thết lập cho vẻ vang, lão sẽ vào tâu với Tuyên vương tới đây dự tiệc, phục binh mã ào ra giết chết, lấy Lâm tri như trở bàn tay, phu nhân coi kế nọ có hay, phải kíp truyền gia đinh dọn dẹp. Phu nhân nói:

- Việc quốc gia đại sự, chẳng nên nói với đàn bà, nhưng Chung hậu nó có mưu quỷ thuật tà, thiếp sợ ăn qua không nổi, bề vinh hiển ở đâu chưa thấy, sự tai ương đã hại hết cả nhà, làm người nếu chẳng thấy lo xa, nước tới chân rồi chạy ra sao cho khỏi?

Quốc Văn nghe vợ nói như vậy bèn mắng rằng:

- Mẹ con bây là đồ phi nghĩa, ăn lộc nước chẳng biết trả ơn vua.

Nói rồi rút gươm ra muốn tới chém phu nhân, anh em Trịnh Hoàng can rằng:

- Xin phụ thân bớt giận, để cho từ mậu thuận theo.

Quốc Văn lại mắng nhiếc om sòm. Phu nhân phải nghe lời, lên giường nằm trá bịnh. Quốc Văn thấy vợ thuận tình, một đêm đó nằm không an giấc, chẳng bao lâu nghe trống điểm canh năm, cha con dậy sửa soạn vào triều tâu cùng Thiên tử. Khi cha con dẫn tới hàng cung, bá quan thảy đều đông đủ, kế giây lát Tuyên vương lâm triều. Quốc Văn bước ra tâu rằng:

- Ngu thần mong ơn Bệ hạ, đem ơn gia quyến tới Lâm tri, sự chẳng may thần thê cảm mạo phong sương, điều trị đã không phương ứng nghiệm, nên tôi phải cầu thần khẩn phật, thần linh mới cho một bài xâm như vậy, lời thiệt tôi phải tâu bày, xin Thánh hoàng soi xét.

Quốc Văn tâu rồi, dâng bài xâm lên, thị thần tiếp lấy dâng cho vua xem. Tuyên vương dở ra coi, thấy có tám câu như vầy:

Một tấm lòng trung thuận,
Quỷ thần cũng biết cho.
Bịnh hôn trầm quá lẽ,

https://thuviensach.vn

Như cây khô mùa thu.
Tiên đơn nào linh nghiệm.
Uống thuốc uổng công phu.
Thấy chân long mới mạnh,
Chẳng khác như linh phù.

Thiên tử xem rồi gật đầu, cũng tưởng là thiệt, còn Quốc Văn lại giả làm bộ khóc tấm tức tấm tưởi. (Nguyên là Quốc Văn đặt ra tám câu đó, nên giả làm cách bi thiết cho Thiên tử động lòng). Tuyên vương khi ấy mới phán rằng:

- Thôi! Để trẫm tới thăm nhạc mẫu, đặng cứu bịnh người trầm kha.

Quốc Văn lạy tạ ơn và tâu rằng:

- Mới hôm nọ, vua nước Tống có ban qua cho tôi một vật quý, gọi lạ cây Kim hoa và ba bốn trái Tây qua là dưa phương Tây, tôi còn để lại nhà rất nên yêu tiếc, bữa nay là ngày Trung thu thưởng nguyệt tôi xin lập hội Kim hoa, ngửa trông Thánh giá tới nhà, chơi trăng với xem hoa cho mãn tiệc.

Nói về Tuyên vương khi bãi triều rồi, đi thẳng tới Nam cung, Thắng Hoa vội vã rước mừng, vợ chồng đều ngồi nơi kim ỷ trà nước rồi, Tuyên vương thuật lại các lời Quốc Văn tâu cho Thắng Hoa nghe rồi lại hỏi rằng:

- Trẫm đã hứa hai lời thì Quân sư tâu bảo hỏi Ái khanh sẽ biết. Vậy chớ việc ấy nên không thì Ái khanh nói thiệt cho thỏa tình chàng rể với bà gia.

Thắng Hoa nghe hỏi như vậy, thời mồ hôi ra dầm mình, mới nghĩ thầm rằng:

- Cha mình làm kế như thế, chắc là chết cả nhà, vợ chồng đà tình nghĩa tiêu ma, anh em lại thịt da tan nát.

Thiên tử thấy Thắng Hoa làm thinh khỏi trả lời, lại hỏi rằng:

- Việc chi mà Ái khanh không nói chắc là có duyên cớ chi chớ chẳng không?

Thắng Hoa thấy Thiên tử cứ theo hỏi mãi, mới tâu rằng:

- Thiếp vẫn nghe: vua chẳng nên tới dinh tôi, quan chẳng nên tới nhà dân, cha chẳng nên tới phòng con, nếu trái lẽ thì ắt sanh tai hại, còn như sự Chúa thượng muốn đi thăm mẹ thiếp, việc phải hỏi Chánh cung.

Tuyên vương nói:

https://thuviensach.vn

- Việc nhỏ mọn như vậy, hỏi Chánh cung làm chi cho sanh ra sự khó lòng, vả lại mẹ của Ái khanh là nhạc mẫu của trẫm, có bịnh hoạn tới viếng thăm là sự phải.

Khi vợ chồng đang ngồi bàn luận phải trái, kế thấy Cung nhân dọn rượu dâng lên, cùng nhau thù tạc phỉ nguyền, một lát trời đà vừa tối, loan phụng vào phòng chung gối, gió mưa vầy cuộc đá vàng, biết bao nhiêu sự đẹp tình thương, kể đâu hết trong trường dục hải.

Đây nói về cha con Quốc Văn về tới phủ rồi, vào thuật lại cả việc cho phu nhân nghe, nội nhà đều mừng truyền Trịnh Hoành với Trịnh Xuân đi thông tin cho chư tướng hay, giây lát tựu tới Vương phủ mà ra mắt Quốc Văn.

Quốc Văn nói rằng:

- Chư tướng có lòng báo quốc, hôm nay phải ra sức mà giết vua Tề.

Các tướng ai cũng bằng lòng, Quốc Văn đem ra sau hậu đường mà phân phát như vầy: Trần Trung, Trần Hộ, hai tướng lãnh một ngàn quân mai phục hai bên cửa phủ, hễ nghe tiếng đồng la khởi hiệu, thời vừa binh ra vây bắt vua Tề; Tiết Phương, Tiết Đạt hai tướng lãnh một ngàn binh, mai phục sau hậu viện, hễ nghe đồng la khởi hiệu, thời cũng vùa binh ra vây phủ vua Tề. Vương Khảo, Đồng Dõng, Trần Nghĩa mỗi người lãnh hai trăm năm chục tên quân, mai phục ở trong phủ, như thấy Tuyên vương tẩu thoát, thì áp ra mà giết mấy người bảo giá theo hầu, đồng lòng hiệp sức với nhau, chớ cho một người thoát khỏi. Còn Trịnh Xuân thời trong mình giấu một lưỡi dao cho sắc, dâng rượu rồi thì múa cây Kim hoa cho Tuyên vương xem, thừa cơ mà giết đặng vua Tề, trong công bộ ghi cho bực nhất. Còn Trịnh Hoành thời vừa lúc Tuyên vương uống rượu, ra múa guơm trợ lực làm vui, đương lúc chúng nó vô tình, sẽ kiếm thế mà giết cho đặng. Còn Hà Băng, Lý Thuân, Lưu Thành và Đào Năng, mỗi tướng cầm một cái đồng la, nổi đồng la làm hiệu, như ai chẳng tuân theo quân lịnh, thì chém đầu tức thì. Chúng tướng vâng lịnh lui ra, ai nấy giữ theo phần việc.

Qua ngày rằm, Tuyên vương lâm triều, bá quan triều bái xong rồi, Thiên tử truyền Nội thần dọn tiệc, mà thưởng yến bá quan, vua tôi hỉ lạc đoàn viên, vui mừng bữa Trung thu giai tiết, Tuyên vương nghĩ tới Chung hậu dựng nên công nghiệp, sai người vào mời dự tiệc Trung thu. Nội thần vâng chỉ

https://thuviensach.vn

chạy tới Chiêu dương viện tâu bày sau trước. Khi Chung hậu nghe Nội giám tâu như vậy sực nhớ lại mấy lời của Nam cung. Tính ra, hôm nay Thiên tử có tai họa lâm thân, nếu mình có cản lại nói rằng mình xấu. Bèn nghĩ ra một kế nói với Nội giám rằng:

- Hãy ra tâu với Quốc quân rằng: "Ai gia trong mình có bịnh".

Nội giám cúi đầu vâng lịnh, tới Kim loan tâu lại cho vua hay.

Đây nói về Thắng Hoa khi nghe Tuyên vương nói cha mình lập Kim hoa hội, mời Thiên tử tới chơi, không biết kế chi, bèn tới cầu cứu với Chung hậu. Nội giám vào tâu tỏ rõ rằng:

- Có Nam cung tới hầu.

Chung hậu nghe tâu gật đầu, mới ra dẫn vào sau hậu cung trò chuyện. Thắng Hoa thưa:

- Nghe hôm qua Thiên tử nói, cha tôi có thượng điện, mời Thiên tử tới chơi, tôi đã can khéo một hai lời mà Thiên tử cũng đòi đi cho được, tôi đã tính không ra chước, cúi xin Quốc mẫu đừng cho Thiên tử đi.

Chung hậu nói:

- Việc đó chẳng hề chi. Vương muội đừng nghi ngại, mình can Thiên tử sao phải, để tới đó cho thất vía kinh hồn, một lần mới biết dại khôn, kẻo nói chúng ta hay sanh sự.

Thắng Hoa tạ ơn lui về cung.

Khi Tuyên vương nghe Nội giám ra tâu:

- Chung hậu có bịnh.

Liền truyền bãi yến, lên kiệu đi thẳng tới Chiêu dương cung, Điền Đơn, Điền Côn, và Yến Anh hộ giá theo sau, Thiên tử đi tới Cung môn, Nội giám vào tâu với Chung hậu rằng:

- Có Thiên tử giá lâm.

Chung hậu truyền Nội thần đi ra tiếp giá, Nội thần vâng mạng, ra trước cung môn, quì xuống tâu rằng:

- Nương nương có bịnh trong mình, cho nô tỳ ra đây tiếp giá.

Tuyên vương thẳng vào thẫm cung, thấy Chung hậu nằm trên phụng tháp, bèn hỏi rằng:

- Trẫm hay tin Ngự thê có bịnh, tới viếng thăm chậm trễ chớ phiền.

https://thuviensach.vn

Chung hậu nghiêng mình tâu rằng:
- Thần hậu cam thất lễ, xin Thiên tử thứ tha.
Tuyên vương cầm tay Chung hậu an ủi, vợ chồng trò chuyện cùng nhau, Tuyên vương nói:
- Quốc Văn là cha Trịnh phi, hôm qua tâu mời Trẫm tới nhà. Trước là xem cây Kim hoa, sau ăn Tây qua và chơi trăng Trung thu giai tiết. Trẫm có hỏi Nam cung Trịnh thị, thì nó nói phải hỏi Chánh hậu sẽ hay, việc ấy có nên đi hay là không? Thôi Ngự thê phán cho trẫm rõ.
Chung hậu hỏi:
- Vậy chớ Bệ hạ đã trả lời Quốc trượng hay chưa?
Tuyên vương nói:
- Trẫm đã hứa lời với Quốc trượng rồi, tối nay sẽ tới.
Chung hậu nói:
- Thiên tử không nói chơi, nay Bệ hạ đã hứa lời, không đi thời sao đặng.
Tuyên vương nói:
- Bây giờ trời cũng tối, cho Trẫm kiếu từ Ngự thê mà đi luôn.
Chung hậu lại kêu Điền Đơn với Điền Côn tới, dặn nhỏ rằng:
- Phải làm như vậy như vậy.
Hai con vâng mạng lui ra, Chung hậu lại nói với Tuyên vương rằng:
- Như Bệ hạ đi tới phủ Quốc trượng chẳng nên đem quân Ngự lâm đi theo làm chi.
Tuyên vương nói:
- Quốc trượng là một người quốc thích, chẳng có việc chi đề phòng.
Nói rồi vợ chồng từ biệt nhau, Tuyên vương lên ngựa đi trước, anh em Điền Đơn với Yến Anh đi bảo giá theo sau. Khi đi khỏi Chiêu dương cung, ra ngoài Hoành thành, thấy nhà hương đèn rực rỡ, chốn chốn đều kết tụi treo bông, vua tôi xem thấy vui lòng, đi giây lát tới Trịnh phủ. Gia nhân chạy vào thông báo, cha con Quốc Văn đi ra quỳ lạy vội vàng tâu rằng:
- Ngu thần thất lễ tiếp nghinh, xin Bệ hạ tha tội.
Vua tôi thảy đều xuống ngựa, cha con rước vào trung đường, anh em Điền Côn xem sau ngó trước kỹ càng, đi hết thảy là năm từng cửa đông. Khi tới nơi, Tuyên vương vào ngồi chính giữa, anh em Điền Đơn đứng bảo giá hai

https://thuviensach.vn

bên, cha con Quốc Văn triều bái xong rồi, Tuyên vương mới phán rằng:
- Nay trẫm tới đây, trước là thăm bịnh Nhạc mẫu, sau là vầy hội Kim hoa, bây giờ Nhạc mẫu nằm ở đâu? Để trẫm vào thăm cho thỏa tình con rể.
Cha con Quốc Văn tạ ơn, rồi dẫn đường đi trước, Thiên tử với mấy người theo sau. Nữ tỳ vào báo cho phu nhân hay rằng:
- Có Thiên tử giá lâm.
Phu nhân biểu con tỷ nữ là Mai Hương quỳ xuống thềm tiếp giá, vua tôi đi thẳng vào ngọc sàng, phu nhân làm như bộ muốn ngồi dậy mà ngồi không nổi, rơi lụy tâu rằng:
- Thần thiếp mong ơn Bệ hạ, dẫu có thác cũng còn cám đội đức Triều đình.
Tuyên vương nói:
- Ngự nhạc mẫu trong mình không giỏi, nên trẫm đi tới viếng thăm, xin Nhạc mẫu hãy an dưỡng tâm thần, để cho tật tiêu bịnh tán.
Phu nhân tạ ơn, rồi nghiêng mình, nằm xuống. Thiên tử và mấy người lại đi ra trung đường, kế thấy gia đinh dọn tiệc dâng lên đủ các món sơn trân, hải vị. Quốc Văn đứng hầu dâng rượu, cùng nhau uống đâu được vài tuần, Quốc Văn tâu rằng:
- Trong tiệc rượu, cùng nhau uống đâu làm thú, tôi có thằng con võ nghệ cũng tầm thường, xin cho nó múa kiếm và đường, ngõ đặng giúp vui trong tiệc.
Tuyên vương nhận lời, Trịnh Xuân nai nịt sửa soạn, cầm cây Kim thương bước tới, bái Thiên tử rồi múa đủ bốn phương tám hướng như rồng bay qua biển, như cọp lìa rừng. Tuyên vương xem thấy khen ngợi tưng bừng, còn anh em Điền Đơn thì cười, cho là đồ vô dụng.
Trịnh Xuân vừa múa vừa ngó qua liếc lại, thấy anh em Điền Đơn cứ theo coi chừng không có chỗ nào hở mà hạ thủ, lúc ấy đã mệt quá mới vòng tay đứng dừng lại mà thở dài. Tuyên vương mới nói rằng:
- Quốc cựu hãy tạm nghỉ, rồi giây lát sẽ múa nữa cho trẫm xem. Còn bữa trước Quốc trượng nói: Cây Kim hoa, vậy chớ nó ở đâu? Không đem ra cho quả nhân coi thử.
Trịnh Hoành nghe nói cả mừng, liền khiến gia đinh khiêng cây Kim hoa tới, để trước ngự tiền; Tuyên vương xem thấy đầy những đồ trân châu mà

https://thuviensach.vn

kết làm bông trái, nên ánh sáng chói ra ngàn trùng, lá vàng nhánh bạc lunh lay, năm sắc nhuộm nên rực rỡ và bề cao có hơn năm thước, mà vật ấy đựng trong một cái kim bồn. Tuyên vương bèn khen rằng:

- Cây nầy thiệt là vô giá.

Kế đó Quốc Văn lại dâng Dưa tây lên, Tuyên vương dùng rồi, cũng khen là gia vị. Rồi uống rượu thôi túy lúy, nào lo chi tai họa lâm thân.

Đây nói về Chung hậu, cứ trằn trọc nằm không an giấc, tuy đã có hai con đi theo bảo giá, nhưng mà còn e chúng quả khó đang, bèn tả một đạo mật chỉ vội vàng, sai Nội giám đem tới Vương Bình và Quốc Anh Nguyên soái, dặn phải mau mau dẫn năm ngàn binh cường tráng, tới mai phục ngoài Trịnh phủ Thái sư, hễ nghe đồng la nổi hiệu trong phủ tức thì phá cửa phủ mà vào cứu giá. Nội thám vâng lịnh đưa mật chỉ tới cho hai người. Hai ông ấy nghe qua hồn rụng phách rời, cùng nhau vội vã điểm năm ngàn binh đem đi ứng tiếp.

Đây nhắc lại về Kim hoa hội, đêm đã canh hai, Tuyên vương hơi rượu đà xoàng xoàng, Quốc Văn thấy vậy lòng càng hoan hỉ. Liếc mắt ngó, Trịnh Hoành biết kế, bèn cầm cây Kim hoa múa lia múa lịa, vừa đi vừa múa gần kề tới chỗ Tuyên vương ngồi, anh em Điền Đơn thấy sự lạ rồi liền đứng dậy mỗi người che mỗi phía. Điền Côn lúc này rất lanh cặp mắt, thấy Trịnh Hoành vừa rút lưỡi dao ra liền dặn Điền Đơn ở đó giữ gìn sự bảo giá. Còn mình tức thì hươi gươm nhảy qua đánh với Trịnh Hoành. Mới có ba hiệp, mà Trịnh Hoành đã bị đứt cổ. Trịnh Xuân thấy anh mình bị sát tử, bèn hươi thương tới đâm nhầu, Điền Côn khi này mới ra tay, liền dùng thế trá bại. Trịnh Xuân lấy làm đắc ý đuổi theo. Than ôi! Thời vận nghiên nghẻo, bị một đá văng xa mười thước, té xuống đất tức thì chết tươi. Quốc Văn thấy vậy rụng rời, muốn kiếm thế tầm phương tẩu thoát, mà không kịp, liền bị Điền Côn bắt được. Khi ấy bốn tên gia tướng của Tống đều nổi hiệu đồng la, phục binh bốn phía áp ra. Điền Côn tính thế chạy đà không khỏi, bèn nổi nóng mắng la inh ỏi; và va đầu vào Quốc Văn vào nơi trụ đá chết tươi. Thương thay! Họa phước bởi trời, lòng báo quốc bỏ mình nơi khác địa. Điền Đơn lúc này thừa kế, tả xông hữu đột, giết binh Tống như chém cây, còn Điền Côn thời bảo giá Tuyên vương, với phò hộ Quân sư Yến tử.

https://thuviensach.vn

Nói về Vương Bình và Lỗ Quốc Anh vâng mật chỉ của Chung hậu, tới mai phục ở ngoài Trịnh phủ, qua đầu canh hai nghe trong phủ nổi tiếng đồng la, tức thì truyền quân phá cửa xông vào, thấy Điền Côn còn đang đánh giết tưng bừng, hai tướng cũng hiệp lực mà chém luôn binh Tống. Kế đó hai người tới ra mắt Tuyên vương và bảo hộ hồi triều lập tức. Tuyên vương rất mừng rỡ! Yến Anh khi ấy nói rằng:

- Nếu Quốc mẫu chẳng phát cứu binh, thời vua tôi ta đã lầm tay phản nghịch.

Còn Chung hậu một đêm chẳng an giấc điệp, kế nghe tiếng gà đã gáy giục tan canh, bèn truyền Cung nữ sửa soạn hương xa, thẳng tới Kim loan điện tâu qua cùng Thiên tử.

Giây lát thấy Tuyên vương thượng điện, mặt còn tái mét như chàm, Chung hậu liền tiếp rước hỏi han, Tuyên vương thuật lại đầu đuôi các việc, rồi mắng rằng:

- Con Thắng Hoa tiện tỳ! Nó dám đồng mưu với cha nó mà hãm hại Quả nhơn, mau bắt tới đây chém quách lấy đầu, trừ cho hết những loài gian ác.

Tri diện tướng quân vâng lịnh, đi trong giây lát dẫn Nam cung tới trước Kim giai.

Khi Thắng Hoa tới Kim loan điện, quỳ lạy và khóc ròng. Thiên tử bèn nổi giận hành hung, truyền võ sĩ tức thì trói lại, đưa ra pháp trường xử quyết chẳng tha. Quân võ sĩ vừa áp lại, Chung hậu bước xuống Kim giai quỳ lạy tâu rằng:

- Ấy là tại bệ hạ hay tin nên mắc, chớ Nam cung vốn thiện vô can, Nghi vương và Trịnh thái sư đã sắp công việc tại bên Hà nam, nên mới tới đây mà dâng mỹ nữ, lúc Thắng Hoa và cung được đôi ba bữa, đã đem các việc nói lại cho tôi hay rồi, lại cậy tôi tâu cho Bệ hạ tỏ tường, xin đừng tới Kim hoa hội. Ấy là lời kia đã tỏ trước, vậy chớ hôm nay Bệ hạ ở Nam cung nói phó hội, mà Thắng Hoa có tâu gởi điều chi chăng?

Tuyên vương thấy Chung hậu thủ lễ, liền bước xuống cầm tay dắt lên mà rằng:

- Vua chẳng nên tới dinh tôi, quan chẳng nên đến nhà dân, cha chẳng nên vào phòng con, và nó lại nói: Như Quả nhơn có muốn đi, thì hỏi Chánh

https://thuviensach.vn

cung sẽ biết, ấy là lời nó có nói, nhưng mà, sao cha nó đã âm mưu làm tình tiết, mà nó lại không nói thiệt với Quả nhơn?
Chung hậu tâu:
- Nam cung đã nói ý ra như vậy, sao Bệ hạ còn hay chấp nê, còn Thần hậu cũng không muốn nói ra làm chi cho tình tệ, để một lần như vậy mới thất kinh cho biết. Vả chăng tôi nghe lời xưa có nói: Tử bất đàm phụ quá, thần bất luận quân phi, như Trịnh vương muội thiệt là trung hiếu lưỡng đắc chí, chẳng phải là đồ gian phi như Hạ thị, muôn ơn Thánh hoàng thẩm nghĩ, mà tha tội cho Nam cung nhờ, vả lại Thần hậu đã cứu giá có công, dầu muôn tội cũng xin Bệ hạ rộng lòng tha thứ.
Tuyên vương nói:
- Như Ngự thê muốn tha tội cho Trịnh thị, thời trẫm cũng y lời, tội chết đã tha rồi, còn tại sống phải hành hình mới đặng.
Chung hậu lấy mắt liếc Yến Anh, Yến Anh hội ý liền bước ra tâu rằng:
- Nam cung thiệt con người trung chánh. Quốc mẫu đã bảo tấu xin tha, như nay Bệ hạ còn hành hạ làm chi, e bá quan bất phục.
Tuyên vương nói:
- Trẫm đã vị tình Chánh hậu, lại thêm có lời nói của Quân sư, một phen trẫm khá dung tình, nếu từ này về sau, còn gian dối ắt chẳng toàn tánh mạng.
Thắng Hoa nghe nói mừng quá, bèn cúi đầu lạy tạ ơn rồi lui về Nam viện.
Khi Thắng hoa tạ ơn Tuyên vương, trở về Nam cung rồi, Thiên tử mới thuật sự lại rằng:
- Khi hôm qua đương lúc nửa đêm ấy, nếu mà Ngự thê chẳng mật chỉ sai hai vị Nguyên nhung tới cứu, thì Trẫm ắt tánh mạng chẳng còn, xét lại thiệt Ngự thê cứu giá có công, vậy mau hãy dọn tiệc cho vợ chồng mình hỉ lạc.
Giây lát Nội thần dọn yến đưa lên, Tuyên vương rót ba chung ngự tửu mà đền công cho Chung hậu, Chung hậu cũng kính lại ba chung mà tạ tình Thiên tử. Kế giây lát, xảy thấy quan Huỳnh môn vào tâu rằng:
- Ngoài Hoàng thành phía đông nam, khi không đất sụp xuống một lỗ, bề rộng có một mẫu ba phân, bề sâu không có bao nhiêu mà kể, gió lạnh thổi lên kinh hãi, mù đen trông xuống lờ mờ, bá tánh thấy vậy ngẩn ngơ, không

https://thuviensach.vn

biết điềm lành hay dữ, vậy nên chúng tôi phải vào tâu tự sự, xin Thiên tử phân xử lẽ nào.
Tuyên vương nghe tấu kinh mang, bèn phán hỏi rằng:
- Việc đó hung hay là kiết, Ngự thê nghĩ ra có biết cùng chăng?
Yến Anh liền đứng dậy tâu rằng:
- Xin Thiên tử giá ngự tới xem, cho rõ ràng minh bạch đã.
Tuyên vương nhậm lời truyền Ngự lâm quân sửa sang xe giá. Tuyên vương và Chung hậu đi trước, bá quan thảy kéo theo sau, tới nơi xem lại kỹ càng, quả y như lời Huỳnh môn quan tấu. Tuyên vướng khi ấy lại đứng gần một bên mà ngó xuống, bị gió thổi lên rợn óc đầy mình, liền buông lời phán hỏi Yến Anh rằng:
- Địa huyệt điềm lành hay là dữ?
Yến Anh tâu:
- Sự họa phước thiên cơ mạc trắc, Ngu thần có dám chắc ở đâu, xin sai một tên tử tù, đi xuống trước coi có vật chi cho biết.

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi Thứ Sáu Mươi

Thám địa huyệt, Chung hậu đổi chân dung,

Tới Thương sơn, Tuyên vương cưới Chánh hậu.

Tuyên vương nói:

- Quân sư chắc bị gió mà mang bịnh rét, nên nói những điều không trúng vào đâu, địa huyệt xem xuống mù mù, biểu người ta đi sao cho được.

Yến Anh tâu:

- Ngu thần đã có chước, xin phân tỏ Thánh thượng tường, bây giời phải làm một cái giá xa, cột cái giỏ bỏ người vào thòng xuống, và dặn: Hễ khi nào giỏ thông tới đáy đất, thì phải giựt dây làm chứng.

Tuyên vương nghe nói có lý, nên liền nhận lời, truyền làm y như vậy. Bỏ dây xuống hết ba mươi hai trượng mà chẳng hề thấy động địa gì, kế giây lát kéo cái giỏ lên thì thấy mất người, còn lại giỏ không mà thôi. Yến Anh lại tâu:

- Xin bắt gà trắng và chó đen, bỏ vào giỏ thòng xuống một lần nữa.

Giây lát kéo giỏ lên, chó gà thảy đều mất hết, còn triều thần thảy đều kinh hãi. Chung hậu bèn đứng suy đi nhớ lại việc hồi trước đi đầu thai, Lê San thánh mẫu có dặn rằng:

“Tới ba mươi sáu tuổi xuống địa huyệt mà đổi lốt thay hình, chừng ấy vợ chồng mới ân ái hơn nữa và về Thương sơn vinh hiển mẹ cha. Năm nay ta vừa ba mươi sáu chẳng sai ngoa, chắc là Thánh mẫu mở địa huyệt dẫn ta đem xuống”.

Lúc ấy Tuyên vương thấy Chung hậu cứ đứng làm thinh, mới nói rằng:

- Quả nhân thiệt là vô phước đức bạc, nên trời sanh ra sự biến tai hoài, như vậy chắc là giang sơn Điền thì về ai, Ngự thê dẫu có cũng không phương gánh vác. Thôi thôi! Trẫm đành liều thác, cho khỏi bề cực khổ sanh dân, trời làm chi tai biến nhiều lần, hết việc nọ lại gần qua việc khác.

Chung hậu thấy Thiên tử thở than như vậy, bèn tâu rằng:

- Xin Bệ hạ chớ đem lòng sầu não, để Thần hậu đi xem thử coi vật gì?

Tuyên vương nói:

https://thuviensach.vn

- Trong địa huyệt chắc là có yêu quái, vậy Ngự thê chẳng nên đi, nếu rủi như có bề gì, thời giang sơn nầy lấy ai bảo hộ? Thôi! Phú mặc trời tới đâu hay đó, như Ngự thê đi thời bỏ trẫm lại sao đành, thà là thế thác tử sanh, chẳng hơn nỗi sanh ly tử biệt.

Chung hậu nói:

- Như Bệ hạ chẳng cho tôi đi thám địa huyệt, thì cũng đành liều chết giữa chốn nầy. Vậy chớ xưa nay những đấng anh hùng, cơn báo quốc nào ai sợ chết, chết vì nước thơm danh cũng ra ma, hơi đâu nghe việc gần xa mà sợ.

Chung hậu nói rồi muốn rút gươm ra mà tự vận, hai con xem thấy thất kinh, còn Tuyên vương cũng hoảng hồn, liền bước tới cầm lấy cây gươm lại mà rằng:

- Việc ấy mặc Ngự thê liệu định.

Chung hậu nói:

- Chết sống đều có mạng, họa phức cũng tại trời, như nay Thần hậu xuống địa huyệt thăm chơi, sự hung kiết ai đâu dám chắc. Vậy hãy mau đem tới đây hai mươi bốn cái lục lạc và một cặp chim bồ câu trắng, hễ thấy có một con chim bay lên ấy là Thần hậu xuống đã tới đất còn nếu chẳng nghe tiếng kêu la và chẳng thấy chim nầy bay lên nữa, thì đã bị yêu quái ăn rồi.

Thiên tử nghe nói tới đó, liền cầm tay Chung hậu lại mà nói rằng:

- Thôi Ngự thê đừng đi. Quả nhơn không muốn.

Chung hậu nói:

- Dưới địa huyệt chưa hẳn có yêu quái, hay là có tiên gia bửu bối chẳng biết chừng, vậy nhờ hồng phước Chúa công, và cho Thần hậu mượn cây Long tuyền bửu kiếm.

Tuyên vương cực chẳng đã, đưa cây gươm cho Chung hậu, Chung hậu hai tay tiếp lấy rồi từ biệt Thiên tử bước vào ngồi trong giỏ, Tuyên vương và hai người con thảy đều rơi lụy, bá quan ai cũng động lòng, vợ chồng phân giã đã xong, quân Ngự lâm liền thòng dây thả xuống. Lúc đó ai cũng đều thất sắc, có một mình Yến Anh hớn hở vui mừng, vì đã toán quẻ âm dương, biết Chung hậu xuống địa huyện cải dung hoàn cốt.

Nói về Chung hậu khi vào ngồi trong giỏ, quân Ngự lâm cầm dây thả xuống, giây lát đã tới đáy hang, bốn phía đều tối mịt, một mình đứng chẳng

https://thuviensach.vn

vững chân, kế đó liền mở một con chim thả lên, vua tôi Tuyên vương ở trên thảy đều mừng rỡ! Còn Điền Đơn với Điền Côn lúc này đứng giữa nơi thinh không lạy tạ, vái cúng thiên địa quỉ thần, cầu xin bảo hộ bình an, sẽ làm chay bảy đêm ngày đáp tạ. Còn khi Chung hậu thả chim lên rồi, đứng ngó tứ hướng giây lâu thấy phía Tây nam có một lỗ sáng chói như ngọn đèn, ngó kỹ lại dường như có yêu tinh chạy tới. Kế đó nghe nổ một tiếng sấm vang rền inh ỏi, liền thấy sáng hết thảy như có mặt trời, xem rõ con yêu mình cao một trượng sáu thước, hai con mắt lồi ra như hột vịt, bốn cái răng nhọn tợ nanh heo, đầu đội minh quan có khảm nhiều minh kiến, mình mặc lục bào huỳnh giáp, tay cầm cây nguyệt phú tuyên hoa, Chung hậu xem thấy thoáng qua, bèn nghĩ rằng:

“Chắc con yêu này ăn người tử tù khi nãy”.

Nghĩ rồi bèn hươi gươm long tuyền xốc tới mắng rằng:

- Đồ yêu quái, không được vô lễ, có Chung nương nương ở đây.

Con yêu ấy đáp rằng:

- Ta với mày oán thù rất lớn, ở đây chờ đợi mười tám năm dư, bây giờ gặp đây, đố mày chạy đâu cho khỏi.

Nói rồi hươi búa tới chém, Chung hậu cũng đưa gươm ra đỡ, đánh đặng hồi lâu, con yêu thua chạy. Chung hậu rượt theo, chạy được một đỗi, con yêu day mặt lại mà ngó Chung hậu rồi lắc đầu một cái, độn thổ mà biến đi. Lúc này Chung hậu ngó quanh ngó quất, chẳng thấy dấu tích gì, lại ngó qua phía bắc phương ấy có một cái cửa đá thiệt là xinh tốt, bèn lại gần xem tỏ rõ, thấy hai câu chữ đề rằng: “*Nhược yếu thạch mônkhai, đẳng đãi Vô Diệm lai.”* Nghĩa là như muốn cửa đá mở, phải chờ Vô Diệm tới. Chung hậu xem rồi có mừng thầm, nhưng không biết chỗ gì mà lại có tên họ mình khắc vào đó. Nghĩ như vậy bèn lấy tay xô một cái, hai cánh cửa mở hoát ra. Chung hậu bước vào thấy có một chỗ động phủ, bèn bước thêm ít bước nữa, lại thấy một tấm biển có bốn chữ thép vàng như vầy: “*Phù vân dãhạt*”. Chung hậu xem rồi đi cùng Nam Bắc, rồi lại qua phía Đông Tây, thấy những là cảnh vật tốt tươi, hơn cung Chiêu dương thập bội, lại thấy có Hoa hài nhứt đối và Ngũ phụng kim quan, lại có một cái xiêm Đại lý sơn hà, và lại có một cái áo Phụng bào nhựt nguyệt. Của ai để đó không biết. Chung hậu cứ

https://thuviensach.vn

theo ngắm ngía xem hoài, ý cũng muốn thâu lấy đem về cho mình mà hiềm vì một nỗi đồ ấy nhỏ hẹp. Chung hậu lại ra sau nhà bếp, thấy trên bàn để đủ các đồ ăn ê hề, những là: chín cái đầu trâu, một con rồng đen, một con cọp đen, và một con cọp vàng, đều làm bằng bột, lại có một cái bánh màu đen, một cái bánh trắng, một trái lê và một chung rượu cúc nữa, cuộc tiệc sắp đặt có lớp hẳn hoi, mà người ta ở đâu chẳng thấy. Khi ấy Chung hậu đương lúc bụng đói, ăn một hơi hết cả những món kể trên, ăn rồi phát ách, đổ mồ hôi, ngứa cùng mình gãi hoài cũng không đã. Khi đó Chung hậu rất buồn bã, biết vậy chẳng nên cố thực mà bị cành hông, lần hồi cuộn xuôi dòng nước chảy, trên bờ tơ liễu buông mành, cảnh tiên gia đã lịch lại thanh, lại có một cái cầu bắc ngang qua bến. Chung hậu mới nói thầm:

“Chắc là trâu và rồng, cọp cùng nhau cắn lộn, nên nó làm đau bụng lại thêm ngứa cùng mình, bốn bề thinh vắng không ai, tắm một cái chắc là phải hết.”

Nghĩ như vậy, bèn tới bên gốc cây liễu cởi hết xiêm áo nhảy ùm xuống sông ấy hụp lặn rất thảnh thơi.

Đây nói về Đại lạc nữ thiên tiên và ba vị Đại sĩ là Nam hải Quan Âm, Văn Thù bồ tát, và Phổ Hiền bồ tát vâng chỉ Ngọc đế đằng vân ở trên không, thấy Vô Diệm còn đang hụp lội ở giữa sông, liền niệm chú mê hồn, rưới nước cam lồ vào mình Chung hậu. Chung hậu tức thì thay da đổi lốt, thành ra một tiên nữ tốt tươi, còn lốt da quỉ dạ xoa, thì nằm ngửa ra như thây chết đuối. Còn Chung hậu giây lâu mới tỉnh, ngó thấy vừa buổi nước lên, lại thấy có thây ma trôi gần một bên. Chung hậu mới kinh hồn mất vía, bèn nghĩ thầm rằng:

“Nghe nói sông thiên hà là nơi sạch sẽ, sao nay lại có thây chết đuối ở đây, vậy mau mau lội lên, nếu ở đó vấy lây mùi dơ uế”.

Nghĩ rồi lật đật lội lên bờ, rồi ngó ngoài lại thấy thây ma ấy bề dài một trượng, tóc đỏ như son, mặt có vằn xanh, và lại nanh nhăn tợ vút. Chung hậu thấy vậy cả kinh lật đật lấy quần áo mà mặc vào, đặng đi chỗ khác. Té ra đồ đã dài và rộng, còn hài mang vào lại quá gót hơn xưa. Bèn đứng tưởng, khi con yêu quái hồi nãy nó thù, nên mới trộm thay y phục. Trong bụng dầu sôi sục sục, phải biết vậy thì không tắm mà làm chi, vùng vằng

https://thuviensach.vn

khó nỗi ở đi, bèn ngồi xuống bên bờ sông nghỉ mát.
Lúc đó Trần tam Cô vâng lịnh Lê San thánh mẫu, đưa đồ y phục xuống đặng cho Chung hậu dùng, lại giả làm người đi bán quần áo mà rao rằng:
- Có ai mua quần áo không?
Chung hậu nghe có tiếng người bèn ngó lên thấy một nàng con gái mặt tợ hoa anh đào, mày dường nhu là dương liễu, hình dung yểu điệu, cốt cách dịu dàng. Chung Vô Diệm bèn kêu hỏi rằng:
- Ớ nàng kia, bán áo xiêm gì, hãy đưa ta xem thử?
Tam Cô nghe kêu hỏi rằng:
- Người ở chốn phàm tục, sao lại dám tới đây?
Chung hậu hỏi:
- Vậy chớ đây là chỗ gì, xin nói cho ta biết với!
Tam Cô đáp:
- Đây là chỗ Bồng lai lạng uyển, sông đó gọi là sông Thiên hà. Còn người làm việc gì ở đây, nên gặp ta đón hỏi.
Chung hậu đáp rằng:
- Tên ta là Chung Vô Diệm, nhân duyên sách với vua Tề Tuyên, vì thám địa huyệt, mải đuổi theo yêu quái, nên lạc đường mới đi đến chốn nầy, vì thấy sông trong nên tắm mát vui vầy, đồ y phục ai đổi thay không biết.
Tam Cô nói:
- Ấy cùng là thời may cho đó, nên có ta bán ở đây, dầu cho lớn, nhỏ, béo, gầy, cùng là dài vắn cũng như người một thước.
Nói rồi lấy gói áo quần mở ra đưa cho Chung hậu coi, rồi nói rằng:
- Đồ này thiệt là mắc quá, giá bán ba trăm lượng vàng rồng, y như giá mới xong, thiếu một ly không được.
Chung hậu nói:
- Để ta mặc coi thử, nếu vừa thời ta sẽ trả tiền.
Tam Cô nghe nói biết liền, vì người đi thăm địa huyệt tiền bạc đâu có. Biết như vậy miệng liền cười chúm chím và đưa những đồ y phục cho Chung hậu mặc vào.
Mặc rồi, cái nào cũng y như có đo mà cắt trước, Tam Cô khi ấy mới giả hỏi rằng:

https://thuviensach.vn

- Áo quần mặc có vừa không? Tiền bạc đâu đặng ta về kẻo trễ.
Chung hậu nói:
- Tiền bạc ở đây không có, áo quần lại đổi áo quần, nghe chẳng nghe ta cũng làm thinh, đó có muốn tính sao thời tính.
Tam Cô nói:
- Đó dầu có sức mạnh, ta đây cũng chẳng yếu gì, có đánh thời đánh chơi, cho rõ tài cao thấp.
Nói rồi xốc vào đánh Chung hậu, Chung hậu cũng chẳng nhịn thua, áp thần phù vô mà ẩu đả. Vừa được ít hiệp, Tam Cô niệm chú đằng vân, và nói với Chung hậu rằng:
- Bớ Chung Vô Diệm! Ta vốn thiệt Trần Tam Cô vâng lời thầy đưa áo quần tới cho chị, vì đó đã thay da đổi lốt, còn đồ mặc trong mình, ấy là bửu bối Tiên gia, thôi mau mau trở ra địa huyệt, cùng Tuyên vương kết tóc trăm năm.
Nói rồi đằng vân bay tuốt. Chung hậu ngó theo lạy tạ Lê San thánh mẫu và các vị Thiên tiên. Lạy xong rồi mừng rỡ vô hồi, kế lại dạo chơi qua bên phía Đông, lên trên cầu coi cho biết.
Khi Chung hậu đi lên cầu, gặp một người đạo sĩ tóc bạc, lông mày bạc, mình mặc áo trắng, đầu bịt khăn đen, cầm cây quạt lông trắng, bước tới nói rằng:
- Chung Vô Diệm! Chỗ này là Thần tiên cảnh giới, sao mi dám tới tắm rửa cho dơ uế sông Thiên hà, phạm tội trời ta quyết chẳng tha, ta sẽ bắt mi cho Tiên gia trị tội.
Nói rồi hóa phép thần thông làm cho Chung hậu tối tăm mặt mày, giây lát mới tỉnh lại thời người đạo sĩ đâu mất, ngó thấy giữa cầu có một miếng giấy. Chung hậu lượm lấy mà coi, thấy có mấy câu như vầy:
Bốn chín ba mươi sáu.
Tắm gội đổi hình dung.
Đồ Tiên gia rất quý.
Ăn những cọp với rồng.
Vua Tuyên vương yêu chuộng.
Lại đến rước Chánh cung.

https://thuviensach.vn

Cha mẹ cùng vinh hiển,
Phước lộc thiệt khôn cùng.
Khi Chung hậu xem tờ giấy xong rồi, nhưng mà đương đứng ngẫm nghĩ, lại thấy một vị tiên nữ bước tới chào hỏi rồi nói rằng:
- Tôi vâng lệnh Lê San sư trưởng, mời Nương nương tới có việc hỏi han.
Chung hậu hỏi:
- Bây giờ Thánh mẫu ở đâu?
Tiên nữ nói:
- Nương nương hãy đi theo tôi.
Hai người đi chẳng bao lâu đã tới Tử tiên cung. Thấy Lê San thánh mẫu đang ngồi trên toà sen. Chung hậu bước tới quỳ lạy xong rồi, Thánh mẫu cho ngồi và truyền tiên nữ dọn yến dâng lên, thầy trò ngồi uống rượu với nhau, Thánh mẫu mới nói rằng:
- Thầy trò phân biết đã mười tám năm chẵn, bây giờ thầy dẫn con xuống đây, đổi dung mạo và cho thêm phép báu. Bấy lâu nay thầy thương con một nỗi, vì tai nạn đương còn nhiều, nên thầy đòi đến cho con thêm một cái Cửu khúc liên hoàn, một cái Triệu thần bài và một cây Trụ tiên kiếm, để phòng khi chinh chiến, con lấy đó mà đỡ thân; bây giờ con tua học Ngũ lôi thần chú cho thuộc lòng, đặng phòng ngày sau đất Thanh châu Ngô Khởi hành hung; có Chí Tôn lão tổ lại mong báo oán.
Nói rồi liền lấy những món đồ bửu bối ra giao cho Chung hậu. Kế thấy Thái Bạch kim tinh bước tới thưa rằng:
- Tới giờ Ngọ thiên môn đóng lại, Mão đoan tinh không nên ở đây lâu.
Lúc đó thầy trò đứng dậy từ giã nhau, Chung hậu lạy tạ Thánh mẫu rồi mau mau dời gót.
Khi Chung hậu ra khỏi Từ tiên cung, có một người tiểu đồng dẫn đường đi trước, đi vừa tới một khóm rừng tre thấy có một con Lộc ở trong rừng chạy ra, trên đầu đơm hai gạc, nơi miệng có bốn nanh, muốn tới cắn Chung hậu, Chung hậu hoảng kinh, cũng hươi gươmg mà cự, một lát Chung hậu day qua lộn lại, chém trúng con Lộc một gươmg nơi vai, con Lộc bị thương, liền chạy vào rừng mất. (Ấy nguyên là hình của Chí Tôn lão tổ đã thành chánh quả nên được lên cõi Tiên, nay bị Chung hậu chém trúng gươm, chắc

https://thuviensach.vn

là ngày sau lại gây nên thù oán).
Nói về Chung hậu đi theo Tiên đồng, ra khỏi rừng tre thì đã tới Thiên hà kiều, lại thấy Kim tinh đi tới hỏi rằng:
- Bây giờ đã cận ngọ, Mão đoan tinh không được ở lâu.
Chung hậu từ tạ cúi đầu, đi giây lát đã tới cửa đá hồi vô khi trước, Tiên đồng tới đó từ biệt Chung hậu. Chung hậu vừa bước ra khỏi Thạch môn, thì cửa đá tức thì đóng lại. Vô Diệm ngó ra thấy tư bề sáng chói, lại có một cái hộp đá để giữa đường đi, mở ra xem qua trong hộp có ba món những lài: Kim khôi, Hồng bào và Kim giáp. Chung hậu được ba món báu nữa, cả mừng, liền ôm hộp đi luôn và nghĩ thầm rằng:
"Ấy là của Tiên gia cho ta để dùng theo việc chinh chiến".
Nghĩ như vậy rồi cũng cứ theo cũ mà ra. Khi đi đặng một đỗi nữa, thì thấy cái giỏ và con bồ câu hãy còn, Chung hậu mừng rõ biết bao, liền lước tới mở con chim cho bay lên trước, rồi bưng hộp đá ngồi vào trong giỏ, đợi cho quân sĩ rút lên.
Nói về vua tôi Tuyên vương từ khi cho Chung hậu xuống thám địa huyệt tới nay, đã bảy ngày bảy đêm, vua tôi đều ở đó thường xuyên mà đợi. Tới lúc này thấy con chim vừa mới bay lên, thảy đều mừng rõ quá chừng, liền truyền quân áp lại cầm dây rút giỏ. Giây lát Chung hậu đã lên khỏi địa huyệt. Tuyên vương và bá quan ai nấy xem thấy thất kinh mà rằng:
- Không phải là Chung Quốc mẫu, chắc là yêu quái hiện hình ra đây.
Chung hậu nghe nói cả phiền, bưng cái hộp đá phăng phăng đi tuốt, chẳng thèm ngó tới ai, cứ một đường thẳng riết về Chiêu dương cung. Lúc đó Thiên tử với Triều thần kẻ chạy ngược, người chạy xuôi và bàn luận cùng nhau rằng:
- Chung hậu đã bị yêu tinh ăn thịt, nên mới hiện nguyên hình về đây. Vì cớ sao hồi trước Chung hậu cao hơn một trượng ngoài, mà bây giờ lại còn chừng bảy thước, diện mạo thời có vẳn, sao bây giờ lại như bông như hoa, thiệt đồ yêu quái chẳng sai ngoa, quân Ngự lâm phải theo bắt cho đặng.
Yến Anh bước tới tâu rằng:
- Quả thiệt Chiêu dương Chung hậu, chẳng phải loài yêu tinh đâu, hồi trước ngu thần đã tâu thuở đầu, Nương nương chẳng phải là người phàm tục, vốn

https://thuviensach.vn

thiệt Tử tiên cung đệ tự, cháu ngoại bà Lê San thánh mẫu, Mẫu đoan ấy là tướng tinh, người sanh trưởng ở Diêu trì long uyển, vì hội bàn đào buông lời phỉ báng, nên Thánh mẫu mới đày xuống phàm trần, lốt Dạ xoa mượn lấy làm thân, đầu thai làm con Chung viên ngoại, năm nay ba mươi sáu tuổi đúng ngày Nương nương cải cốt hoàn dung, đã ứng mộng cho Bệ hạ khi trước rõ ràng, ngu thần lại vâng bày tỏ rõ.

Tuyên vương nghe nói nhớ lại mừng rỡ cười rằng:

- Trẫm nhờ phước tổ tông, nên trời mới cho Tiên cô xuống như vậy. Bây giờ biết tính sao, vậy hãy mau theo mà rước Chánh cung mới đặng.

Tuyên vương nói rồi lật đật chạy trước, bá quan đều hộ giá theo sau, càng đi theo Chung hậu càng đi mau, Thiên tử và bá quan thảy đều mỏi gối. Chung hậu đi mau phơi phới, tới Chiêu cung dương, cung nhân cũng chẳng biết là ai, bèn truyền rằng:

- Đóng cung môn lại cho mau, nếu trễ nải lấy đầu làm lịnh.

Cung quan chẳng dám chối cãi, liền bế cửa cung lại tức thì, Chung hậu bưng hộp đá vào trong cung, rồi truyền Thị nữ dâng trà giải khát. Khi cung nữ dâng trà lên. Chung hậu ngồi trên long sàn mà dùng trà, rồi mở hộp đá ra xem, thì còn đủ bảy món bửu bối, lại truyền Cung nữ lấy kiếng cho mình xem hình. Chung hậu cứ ngồi soi ngắm nghía hoài, xưa sao xấu có một không hai nay lại lịch sự như người tiên nữ. Kế đó bèn thuật sự tích lại cho Cung nhân nghe:

- Từ khi xuống thăm địa huyệt, nhờ Thánh mẫu cho phép mới được đổi da thay thịt.

Cung nhân nghe nói, ai cũng vui mừng! Chung hậu lúc đó mới nghĩ rằng: "Ai gia vào cung đã mười tám thu, cha mẹ chẳng có chút nào nhờ ơn vua, Tuyên vương thiệt là bất nghĩa chi phu, cứ hiềm nỗi Ai gia xủ hậu, chẳng nghĩ công đánh nam, dẹp bắc, em ta chết cũng vì nước vì nhà, lần này là lần thứ ba, hãy về Thương sơn thăm cha viếng mẹ".

Nghĩ rồi bèn truyền cung nữ đem viết mực ra, viết một phong thơ để lại và dặn dò các việc phải y như lời, rồi truyền đem đao mã ra, gói theo những đồ bửu bối, từ biệt Cung nhân, cầm đao lên ngựa, niệm chú đằng vân, bay tuốt về Thương sơn Pháp mã.

https://thuviensach.vn

Nói về vua Tuyên vương khi đi tới Chiêu dương cung thì thấy cửa cung đã đóng lại. Tuyên vương phán hỏi Yến Anh rằng:
- Nay Chánh hậu có ý bất bình với trẫm, bế cửa cung lại bây giờ biết tính lẽ nào?
Yến Anh liền bước tới tâu nhỏ rằng:
- Phải làm như vầy... như vầy...
Tuyên vương cùng chẳng đã cũng phải nghe lời, bèn nói rằng:
- Có Điền Tuyên Hằng giá ngự, tới viếng Chung nương nương.
Thiên tử kêu réo một hồi, đã hết hơi mỏi cổ, chẳng nghe có tiếng ai trả lời, Thiên tử không biết tính kế gì, lại truyền Trị điện tướng quân kêu nữa. Lúc ấy trời đã vừa gần tối, cũng không thấy hơi tăm, Yến Anh mới tâu rằng:
- Xin Bệ hạ hãy về cung an nghỉ, để ngày mai tôi sẽ kiếm kế phỉnh Nương nương.
Tuyên vương y lời liền giá ngự về cung, còn bá quan ai đều về dinh nấy.
Nói về Chung viên ngoại từ khi Chung Long, Chung Hổ trở về thuật các việc Chung Thoại Hoa đã bị tử trận, còn Chung hậu đắc thắng đã về triều rồi, vợ chồng Viên ngoại nghe rõ mấy lời, đã mừng cho con lại thương cho cháu tính sửa soạn rước thầy làm chay ba thất, cầu cho siêu độ vong linh.
Vợ chồng đang ngồi suy nghĩ một mình, Chung hậu ở trên không thình lình sa xuống nói rằng:
- Con là Chung Vô Diệm, ngày nay về thăm viếng mẹ cha.
Vợ chồng nghe nói ngó ra, tưởng đâu một vị Tiên nga giáng thế hay linh hồn Chung Thoại Hoa tam muội hiện nguyên hình về thăm đây? Chung hậu thấy không ai dám nhìn, liền xuống ngựa bước tới thưa rằng:
- Việc chi trước con đều bỏ hết xin kể việc gần đây cho cha mẹ nghe, khi con đi Tương giang phó hội, Chung Thoại Hoa bị yêu đạo bỏ mình, con đã dặn huynh trưởng đinh ninh, về tỏ thiệt sự tình cùng cha mẹ, con thời ban sư về nước, rồi kế thám địa huyệt đi lên Tử tiên cung, đến Ngân hà tắm gội hóa chân dung, ấy là nhờ sư tôn Thánh mẫu. Lúc về rồi Tuyên vương thấy đi theo kêu réo, con hóa phép ngũ độn về đây, trước thăm cha mẹ sau viếng hai anh, trong ba ngày thời Thiên tử sẽ tới đây, ắt là toàn gia vinh hiển.
Chung hậu nói rồi, chạy tới ôm lấy Chung lão bà khóc mùi! Lúc đó trong

https://thuviensach.vn

nhà ai cũng đều tin mới sửa soạn rượu cơm trà nước, cha mẹ thảy đều mừng rỡ, anh em cùng nhau kể việc sau xưa, kế truyền gia đinh dọn dẹp đợi chờ, đặng phòng ngày tiếp giá.

Đây nhắc về khi Tuyên vương trở về cung an nghỉ một đêm, rồi qua ngày sau truyền bá quan hộ giá tới cung Chiêu dương kêu nữa, cũng không thấy ai trả lời. Tuyên vương cả giận nổi xung, truyền Điền Côn phá bể cung môn, dắt nhau đi thẳng vào Chiêu dương viện. Nội giám thấy kinh hoàng thất sắc, quỳ xuống tâu biện một hồi rằng:

- Nương nương về Thương sơn Pháp mã đã rồi, dặn chúng tôi không cho mở cửa, có để một phong thơ đó, xin Bệ hạ hãy xem thì rõ nguồn cơn.

Tuyên vương truyền lấy thơ ra coi, thấy có mấy lời như vầy:

“Chung Vô Diệm cúi đầu trăm lạy, kính đôi lời gởi lại Tuyên vương, kể từ ngày chưởng ấn Chiêu dương kể bao xiết trăm đường lao khổ. Xã tắc đặng vững bền củng cố, cha mẹ không võ lộ hoàng ân, trên chín trùng ở dạ bất quân, cứ thiên ái một thân Hạ thị, Thần hậu thiệt là Tử tiên cung đệ tử, nay thám địa huyệt rồi cải hoán chân dung, về Thương sơn cho cốt nhục trùng phùng, thăm cha mẹ và vui vầy cùng anh chị, như Thiên tử có lòng suy nghĩ, tới Thương sơn nạp thể thân trang lụa kết tụi vàng sắp đàng, như vậy mới phụng loan sum hiệp”.

Tuyên vương xem thơ rồi, nói với Yến Anh rằng:

- Bây giờ muốn gặp Chung hậu cũng chẳng khó gì, chẳng qua là vàng sắp cho đầy đất và kết tụi treo bông, nhưng mà trẫm nghĩ lại, con năm nay đã mười sáu tuổi, mà mẹ muốn đi cưới sao nên, ấy là Chung hậu muốn làm nhục Quả nhơn, mới bày ra như vậy.

Yến Anh tâu rằng:

- Số là lúc trước Bệ hạ không có đi cưới, nên bây giờ phải tới mà trả lễ năm xưa, cuộc ở đời mặn lạt phải cho vừa, đừng có khi nắng quá lại có khi mưa quá.

Tuyên vương nói:

- Thôi, thôi! Tiên sanh hãy theo bảo giá, hai con cũng phải đi theo ta, Ngự lâm quân lựa lấy ba ngàn, vàng đem theo một trăm vạn lượng, và đồ lễ vật đem theo cho đủ, còn phận Tiên sanh phải coi mà sắm sửa cho Quả nhơn.

https://thuviensach.vn

Yến Anh cười và tâu rằng:
- Tôi xin đi làm mai, muôn việc đều xong cả.
Nói về Điền Côn vâng lịnh đi điểm ba ngàn quân Ngự lâm, Điền Đơn vào nội vụ lấy những đổ vàng bạc tơ lụa, Yến Anh thì coi sắp đặt, ai nấy làm xong rồi, vào phục chỉ cho Tuyên vương hay. Tuyên vương cả mừng, biểu Điền Chương ở nhà quyền coi chánh nước, còn Liêm Thoại Hoa cũng xin đi theo rước Quốc mẫu về. Tuyên vương nhận lời, rồi truyền phát pháo khai thành, xe ngựa rần rần rộ rộ, chỉ thẳng Thương sơn tách dặm.
Đi chưa đầy ba ngày đã tới Chung gia trang, quân bèn thối hồi tâu lại, Yến Anh mời Thiên tử tạm nghỉ nơi Dịch đình. Tuyên vương mới viết thiệp danh sai người đem vào thông báo, Điền Đơn bước ra lãnh mạng, Yến Anh cũng xin đi và tâu với Thiên tử rằng:
- Nương nương vào cung đã mười tám năm dư, mà cha mẹ người chưa đặng phong quan cáo, còn anh em người cũng chưa hưởng lộc triều đình, bởi cớ ấy cho nên Nương nương có ý bất bình, nay Ngu thần xin Bệ hạ thân hành phong thưởng.
Tuyên vương nói:
- Mạc tiên sanh chiếu theo quốc lệ, trẫm sẽ y như lời.
Yến Anh truyền Nội thần đem văn phòng tứ bửu ra, chiếu phong cho Chung viên ngoại làm chức Thái sư, Chung lão bà làm chức Hỗn hải tự thư thái quân, hai vị Quốc cựu phong chức tả hữu tiên phong, bổng hưởng chiếu theo phẩm trật. Viết rồi đóng ấn lại, truyền quân khiêng lễ vật đem theo, đi tới cửa đốt pháo vang dậy, quân gia đinh chạy vào phi báo.
Khi Điền Côn và Yến Anh đưa thiệp danh cho gia đình, bảo đi vào báo cho Chung viên ngoại hay. Vợ chồng nghe có Thiên tử giá lâm, sửa soạn đặt bàn hương án mà nghinh tiếp, lại sai người vào báo lại cho Chung hậu hay, Chung hậu cũng mừng, đi ra trước trung đường mời Yến Anh vào, Điền Đơn đi trước, mẹ con thấy mặt vui mừng, Yến Anh bèn quì đọc mấy lời thánh chỉ, vợ chồng Chung viên ngoại và mấy người con đều lạy tạ ơn vua, Chung hậu lại phán hỏi rằng:
- Bây giờ Thiên tử ở đâu? Hay là chê nhà Ai gia chẳng tới?
Yến Anh tâu rằng:

https://thuviensach.vn

- Thiên tử lấy làm hổ thẹn, đã bốn mươi tuổi mới đi cưới Chánh cung, nên sai tôi vào làm mai cho xong, rồi Thiên tử xe rồng sẽ tới.
Chung hậu nói:
- Tiên sanh hãy về tâu lại, phải y như lời Ai gia để lại tại cung: Thắp đèn, kết tụi, treo hoa, làm một cái Long phụng kiều, vàng bầy ra đầy đất, để ban cấp cho dân Thương sơn tàn tật bần cùng, gọi là của Ai gia đi lấy chồng, cho những kẻ trong vòng hương quán.
Yến Anh vâng lời, về tâu cho Thiên tử hay. Tuyên vương phán y như lời, Yến Anh và Điền Côn liền truyền quân Ngự lâm khiêng những đồ vật vào trong phủ Thái sư làm y như vậy. Trong giây lát trở về phụng chỉ. Yến Anh và Điền Côn hộ giá Thiên tử tới phủ Thái sư. Đầy tai pháo nổ vang trời, trong ngoài những người đều khen chật đất, bát âm trổi tiếng đàn tiếng địch, tam quân đều tiếng hát tiếng hò, vợ chồng Chung thái sư trong cửa bước ra, Chung hậu cũng theo sau tiếp giá. Gặp nhau rất nên mừng rỡ, Tuyên vương thi lễ ra mắt vợ chồng Chung thái sư. Vợ chồng Thái sư cũng quỳ lạy tung hô, Thiên tử lật đật đỡ dậy rồi vào giữa từ đường làm lễ ra mắt tổ tông. Xong rồi đồng ngồi trà nước chuyện vãn với nhau, Yến Anh bước ra tâu rằng:
- Bây giờ đã tới giờ huỳnh đạo, xin phát pháo mà nghinh hôn.
Tuyên vương nghe tấu nhậm lời, Điền Côn kíp truyền Ngự lâm quân phát pháo. Chung thái sư đưa Chung hậu lên kiệu, Tuyên vương cũng từ giã Nhạc gia, hai hàng đàn địch xướng ca chỉ Lâm tri tấn phát. Tuyên vương ngồi long xa đi trước, Chung hậu ngồi phụng kiệu đi sau, Điền Đơn và Điền Côn cưỡi ngựa theo hầu, đi chẳng mấy ngày thì đã tới Lâm tri đại địa. Khi Tuyên vương và Chung hậu về tới triều môn, bá quan đều ra nghinh tiếp, Thiên tử và Quốc mẫu đi thẳng vào Kim loan điện, bá quan với tam cung lục viện đều tới triều bái xong rồi, Thiên tử truyền Nội thần dọn yến, vua tôi đều hỉ lạc cùng nhau. Lúc này ca nhi võ nữ khấu đầu, quì dâng rượu trước sau thay đổi. Tuyên vương bèn buông lời phán nói:
- Hạ Nghinh Xuân phải múa hát cho Quốc hậu xem chơi, nếu chẳng vâng lời thì Quả nhơn trị tội.
Hạ tây cung thấy Tuyên vương làm bỉ thì mặt giận ngó lườm lườm. Chung

https://thuviensach.vn

hậu tiếp lấy nói rằng:
- Ai gia nghe Vương muội múa ca có tiếng, xin giúp vui trong tiệc một đôi câu.
Hạ thị cực chẳng đã nên phải bước tới trước Kim đình múa hát một hồi, Chung hậu xem thấy mỉm cười, Tuyên vương cũng đẹp dạ. Hạ thị vội vàng kiếu tạ, Tuyên vương nổi giận muốn đả Tây cung, Chung hậu khuyên giải vui lòng, ép Hạ thị hãy đàn thêm ít chập; trước đàn khúc "Tương phi oán mộ", sau tiếp đàn "Minh phụng cầu hoàng", tiếng đàn nhịp với tiếng ca xang, Chung hậu lại truyền cung quan châm rượu, trước thưởng tài Tây cung Hạ thị, sau đền ơn các vị triều thần, bá quan uống mãn ba tuần, Hạ thị cũng tạ ơn Quốc mẫu.
Nói về Ngô Khởi đương khi tiệc rượu, lại nhớ tới Công chúa Lỗ Lâm, chồng nam vợ bắc đôi phương biết làm sao cho được loan hoàng vui hiệp. Lúc ấy liếc con mắt xem qua trong tiệc, thấy Nghinh Xuân sắc đẹp cũng chẳng kém gì vợ nhà, động tình ngó lại liếc qua, thấy Hạ thị như là có ý, bốn mắt nhìn nhau gấm ghé, đôi tình như tỏ với nhau. Tiệc mãn rồi Thiên tử bãi chầu, vợ chồng đều tới Chiêu dương cung viện. Đêm giai tịch Kim Long xuất hiện, cùng nhau vầy cá nước duyên ưa, thỏa tình thần nữa mây mưa, trời cửu hạn đặng nhờ ơn võ lộ. (Ấy là thường tình). Còn Hạ Nghinh Xuân khi trở về cung rồi nghĩ tới sự Tuyên vương làm nhục mình, thì nằm chẳng an giấc, trách Thiên tử ở ra lòng bất trắc, giận Chiêu dương đem dạ vô nghi. Bây giờ Vô Diệm đã dung mạo phương phi, thời bổn phận mình cũng khó bề sủng hạnh, trong tiệc nay ngó thấy Ngô Phò Mã anh hùng hảo hớn, biết làm sao cho được vầy hiệp phụng loan, bịnh tương tư như lửa đốt gan, lụy sầu não lại càng lai láng, một mình luống đeo sầu ngậm tủi, căn bịnh nầy biết nói cùng ai, sân rêu chẳng vẻ dấu hài, trong cung cấm hàng ngày tư tưởng.
Đây nói về ở trên Thượng giới, khi Ngọc hoàng thượng đế lâm triều, Thái Bạch kim tinh bước ra tâu rằng:
- Nay Điền Hằng với Vô Diệm trùng hôn phối hiệp, ứng theo ngày thì Kim đầu long phải giáng sanh, và sai các vị Tinh quan, đều xuống dương trần đầu thai tá trợ.

https://thuviensach.vn

Kim tinh tâu rồi, Ngọc đế chuẩn y như lời. Thái bạch bèn dẫn Kim đầu long và các vị Tinh tú khác xuống dương thế mà đi đầu thai.
Còn Chung hậu đêm đó cũng nằm chiêm bao, thấy một vị thần bạch giáp, tới nói: Đem cho một vị Thái tử, rồi biến đi đâu mất. Kế giây lát lại thấy Chung Thoại Hoa tới khóc mà nói rằng:
- Em từ khi bị tay thằng yêu đạo, tấm hồn trung cứ phảng phất trên không, xin Quốc mẫu tâu cùng Thiên tử ban cho chút ân phong, được chỗ nương dựa cho thỏa lòng trung nghĩa.
Nói rồi thời khóc oà lên, Chung hậu cũng mủi lòng mà khóc theo, không dè Tuyên vương nghe tiếng khóc giật mình thức dậy, hỏi Chung hậu rằng:
- Ngự thê làm sao mà khóc như vậy?
Kêu luôn ba bốn tiếng, Chung hậu mới tỉnh giấc chiêm bao, bèn thuật lại hết các việc lại cho Thiên tử nghe. Tuyên vương nói:
- Thôi! Để mai trẫm lâm triều, sẽ phong cho Vương di một chức.
Chung hậu tạ ơn, rồi vợ chồng đang ngồi trò chuyện cùng nhau, thì trời vừa sáng, Cung nga dâng trà nước xong rồi, Thiên tử sửa soạn lâm triều, hộ vệ đã ở trước cung môn ứng chực. Tuyên vương từ giã Chung hậu bước lên long xa, thẳng tới Kim loan điện, bá quan triều bái xong rồi, Thiên tử giáng chỉ, sai quân Lễ bộ, sắc phong cho Vương di là Chung Thoại Hoa làm chức Trinh liệt nhứt phẩm phu nhơn. Quan lễ bộ vâng chỉ lui ra, kế Thiên tử truyền bãi chầu, bá quan về dinh an nghỉ.

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi Thứ Sáu Mươi Mốt

Lỗ Lâm đem binh đánh Tề quốc,

Ngọc Thiền vâng chỉ yến Tuyên vương

Nói về vợ Lăng vương nước Lỗ, là Ân nương nương, đương khi lâm triều, thấy quan Huỳnh môn vào tâu rằng:

- Muôn tâu Quốc mẫu, Chúa thượng nơi Tương giang đã chầu Phật, còn Phò mã lại bị bắt về Lâm tri, Công chúa phò linh cửu về trước Ngọ môn, xin Nương nương định đoạt.

Ân hậu nghe tâu vỗ ngực bứt đầu, khóc òa lên một tiếng, rồi té xỉu xuống ngai mà chết giấc, Cung nga xúm lại cứu tỉnh, Ân hậu giây lát mới thở ra và truyền đòi Công chúa vào, Lỗ Lâm vâng lịnh bước tới Kim giai, mẹ con ôm nhau khóc ngất một hồi, rồi thuật hết các việc đi phó hội Tương giang cho Ân hậu nghe. Ân hậu cũng rơi lụu dầm dề, lại thêm đau lòng ly biệt! Rồi kíp truyền văn võ bá quan đi theo hộ vệ, ra trước Ngọ môn rước linh cửu của Lăng vương đem vào để nơi Bạch hổ điện. Hoàng thân quốc thích, thảy đều quải hiếu cư tang, chờ cho đặng ngày lành, mà lo bề an táng. Việc xong rồi phò Thái tử lên ngôi đại báu. Nương nương phán hỏi bá quan rằng:

- Con Chung xủ phụ nó ỷ có tà thuật, làm hại vua nước ta, Lỗ với Tề cừu oán đôi nhà, ai có kế sách gì mà trả thù cho Chúa thượng?

Ân hậu hỏi luôn ba bốn tiếng, không thấy ai trả lời, Thừa tướng là Nhan Trịnh bước ra tâu rằng:

- Nước ta thế cô binh ít, địch sao cho lại sức Đông Tề, bây giờ đây ta có một cáu Cửu khúc liên hoàn châu, hãy sai sứ đưa qua Tây Tần mà tấn cống, trước là xin binh cứu viện, sau là nhờ sức mạnh của người, họa may Tần có y lời, thời ta mới lo bề báo phục.

Ân hậu và triều thần đều khen phải, tức thì truyền Nội thần đem văn phòng tứ bửu ra, viết một đạo ai biểu, sai quan đem Cửu khúc châu qua cống bên Tần. Lúc đó Tần Hiếu Công tiếp đặng ai biểu của nước Lỗ, bèn giao cho bá quan thượng nghị. Nguyên soái Chương Hàng bèn tâu rằng:

https://thuviensach.vn

- Chung Vô Diệm tinh thông pháp thuật, hội Tương giang giết chết năm vị Quốc vương, thiệt là một tay chẳng phải tầm thường, nếu Bệ hạ phát binh thời tai ương chẳng nhỏ.
Hiếu Công nhậm ời, truyền quan Trị điện đem cất cái Cửu khúc châu, mà không chịu phát binh. Sứ thần trở về phục chỉ cho Ân hậu hay, vua tôi thảy đều rơi lụy! Đương lúc vua tôi rầu rĩ, chưa tính đặng kế chi mà phục thù, kế xảy thấy quan Huỳnh môn vào tâu rằng:
- Quân thám thính đi qua Tề, đã về tới trước Ngọ môn đợi lịnh.
Ân hậu truyền chỉ cho vào, Thám tử tới trước Kim giai quỳ lạy tâu rằng:
- Ngô Phò mã còn ở nơi Kim đình quán, đã chịu phong quan chức bên Tề, đêm ngày luống những ủ ê, lo tính kế trở về cố quốc.
Ân hậu và Công chúa nghe nói Phò mã còn sống, mừng rỡ vô hồi. Kế đó lại thấy quan Huỳnh môn vào tâu nữa rằng:
- Bên Đông Tề có sự rất lạ, thành Lâm tri lở xuống muột hầm sâu. Chung hậu đi thám địa huyệt bảy ngày đêm, tới lúc trở về thời dung nhan xinh tốt, rồi đó ngũ độn về làng Pháp mã, Tuyên vương tới cưới đem về, mười phần chắc chẳng sai ngoa, xin Nương nương liệu định.
Thừa tướng Nhan Trịnh bước ra tâu rằng:
- Nếu Chung hậu đã cải dung hoán cốt, thời chẳng có phép tài như khi xưa.
Công chúa lại tiếp lấy thưa rằng:
- Xin cho Nhi nữ lãnh binh, tới Lâm tri mới am tường tự sự, trước là đi cứu nạn cho Phò mã, sau là trả thù cho Phụ vương. Muôn tâu Quốc mẫu nương hậu, đừng nghi ngại mà lỗi đường trung hiếu.
Ân hậu cả mừng, bá quan thảy đều đẹp dạ, liền truyền thao luyện mười môn binh mã và tám vị Tổng binh, những là: Ân Long, Ân Phụng, Ân Hổ, Ân Báu, Mã Trinh, Mã Lương, Thôi Nghĩa, và Thôi Tú, tám viên đại tướng quì lạy xong rồi. Ân hậu phán rằng:
- Tám vị bảo hộ Công chúa tới Lâm tri, phải đề phòng cẩn thận, chớ con Xủ phụ thiệt là tài trí hơn người.
Tám vị cúi lại vâng lời.
Công chúa cũng tạ ơn Quốc mẫu. Ân hậu lại truyền Nội thị dọn tiệc, mà chúc cho con kỳ khai đắc thắng, mã đáo thành công. Lại còn chỉ e bên

https://thuviensach.vn

Chung hậu pháp lực thần thông, dặn dò phải đề phòng cho lắm. Tiệc mãn rồi Ân hậu bãi triều, Công chúa cũng về cung sắp đặt. Qua ngày sau đầu canh năm, tám vị Tổng binh tới giáo trường tra điểm binh mã, Công chúa thời cũng tới Chiêu dương từ biệt mẫu thân, mẹ con đều rơi lụy dầm dề, con với mẹ đôi phương nam bắc. Bá quan cũng đều đủ mặt, tới đưa Công chúa khởi binh, kéo cờ phát pháo khai hành, chỉ thẳng Lâm tri tấn phát. Quân sĩ vui lòng hăm hở, non sông chẳng quản hiểm nguy, vái cúng trời trung hiếu lưỡng đắc chí, trước thờ cha sau thờ chồng cho trọn tiết. Bao xiết kể phỉ tình đái nguyện, quyết một lòng xuất tử nhập sanh, quân reo trống gióng ình ình, quân đã tới Bạch mã địa cầu giao giới. Quân thám tử trờ về tâu rằng:

- Đây là quan ải của nước Tề, xin Công chúa hạ lịnh.

Công chúa bèn truyền quân phát pháo an dinh vây chặt thành Lâm tri bốn phía.

Đương lúc Tuyên vương lâm triều, quan Huỳnh môn vào tâu rằng:

- Nay có Lỗ Lâm công chúa đem binh tới vây thành nên tôi vào tâu với triều đình, xin Bệ hạ lo phương cự địch.

Tuyên vương cả kinh, hỏi Yến Anh rằng:

- Ngự thê đánh tại Tương giang có hơn ba trăm hiệp mới về trào chưa được mấy ngày, nay Công chúa lại cử binh tới đây, Ngự thê lại phải mang lấy cực khổ nữa chăng?

Yến Anh tâu rằng:

- Xin Bệ hạ mời Quốc mẫu tới thời mới thối đặng binh Lỗ Lâm.

Tuyên vương nhậm lời, liền sai nội thần vào Chiêu du7ng cung mà thỉnh Quốc mẫu. Nội thần vâng lịnh, vào tâu với Chung hậu rằng:

- Thiên tử có việc cơ mật, mời Quốc mẫu ngự giá lâm triều.

Chung hậu nghe có chỉ đòi cũng lật đật lâm triều nghị sự.

Khi Chung hậu đi tới Kim loan điện, Tuyên vương bèn xuống ngai rước mừng, vợ chồng thi lễ ân cần, đều ngồi xuống nơi kim ỷ. Chung hậu tâu:

- Chẳng hay Bệ hạ đòi Thần hậu có việc gì chăng?

Tuyên vương mới thuật các việc Công chúa nước Lỗ cử binh tới vây cho Chung hậu nghe một hồi. Chung hậu tâu rằng:

https://thuviensach.vn

- Lỗ Lâm thiệt là lớn mật, còn Ân hậu làm việc to gan, dám cử đại binh đến gây sự lăng loàn, nó muốn tới đặng tìm chồng là Ngô Khởi. Muôn tâu Bệ hạ, Thần hậu xin xuất binh ra mà bắt Lỗ Lâm công chúa đặng rửa hờn, kẻo để vậy nó khoe khoang thần võ.

Tuyên vương cả mừng, liền truyền chúng tướng sửa soạn binh giáp, chờ ngày mai xuất trận.

Nói về Bạch Liên thánh mẫu, đang khi ngồi trên tòa sen, thấy trận gió thổi qua rất lớn, chiếm tay làm một quẻ, mới biết Lỗ Lâm công chúa hưng binh qua đánh Lâm tri, bèn than rằng:

- Con muốn làm quỉ phương xa, nên không sợ Vô Diệm là một tay lợi hạy, tình thầy trò rất nên thân ái, nếu để vậy mà ngó sao đành.

Than rồi, liền bước xuống tòa se, lấy bửu bối để vào trong tay áo và dặn Tiên đồng ở lại động giữ gìn, rồi hóa hào quang bay tới Lâm tri nhứt khắc. Khi tới nơi, bèn đến trước quân môn kêu nói với quân giữ cửa rằng:

- Chúng bây mau vào báo cùng Công chúa rằng: Có Thánh mẫu ở Báu châu động tới đây.

Quan Chánh ty vào thưa lại. Công chúa cả mừng, liền truyền dọn hương án ra rước Thánh mẫu, gặp nhau mừng rỡ rồi đi thẳng vào quân dinh, Thánh mẫu bèn nói:

- Thầy trò ly biệt đã ba thu có lẻ, vì ban sơ con chẳng nghe lời, bởi vậy nên con mới mắc nơi vòng lao khổ, nay Vô Diệm đã dung nhan biến cải, tinh thần lại mạnh mẽ hơn xưa, tình sư đệ không lẽ làm lơ, nên phải tới cho con pháp báu. Nếu như Vô Diệm xuất binh, thời con dùng hai môn bửu bối đây mà bắt nó mới xong.

Công chúa hết lòng mừng rỡ, bèn lật đật lạy tạ ơn thầy, rồi truyền quân dọn bày tiệc chay ra thiết đãi. Tiệc xong rồi Thánh mẫu từ biệt, hóa hào quang bay lên trên mây, Công chúa liền quì lạy giữa thinh không, đưa Sư trưởng trở về tiên động.

Khi Công chúa đã đưa Thánh mẫu về động rồi, bèn vào giữa quân trung, điểm tám viên chiến tướng, mỗi vêin quản xuất dẫn hai ngàn binh, kéo đến bên phía thành Tề công đả.

Chúng tướng Lỗ đều ráng hết sức bình sanh đánh phá, cho rõ tài hào kiệt,

https://thuviensach.vn

nên tám hướng quân reo ỏi đất, bốn phương pháo nổ vang trời, quân Thám tử Tề hay đặng chạy về Kim loan điện tâu bày sau trước, Chung hậu nghe tin bèn truyền lịnh cho Vương Bình tổng soái bảo mở bốn cửa thành không được đón ngăn. Tuyên vương nghe nói kinh mang, bèn hỏi rằng:

- Ngự thê truyền cái gì vậy? Xin đó chớ nên hở hàng như thế, xưa nay hễ có giặc tới, thời cửa thành phải bế lại, để những đồ hỏa pháo mà giữ ngăn, nay Ngự thê làm thế khiêu binh, Quả nhân sợ lâm nguy bất trắc.

Chung hậu cười và tâu rằng:

- Lỗ Lâm dẫu có mặt lớn bằng hòn núi, Thần hậu chắc nó cũng không dám vào thành, Vương Bình hãy vâng theo quân lịnh thi hành, đừng trễ nải mà cản trở việc quốc gia đại sự.

Vương Bình vâng lịnh, làm y như thế, mở hoát hết bốn phía cửa thành để trống lổng.

Nói về các tướng bên Lỗ, đem binh tới cổng thành, khi tới nơi thấy bốn phía cửa thành đều mở hết, thì liền trở lại báo cho Công chúa hay, Công chúa cười mà rằng:

- Chung hậu làm kế dụ chim vào lồng, ta lại không biết sao.

Nói rồi truyền tam quân không được vào, cứ ở ngoài khiêu chiến, Công chúa truyền lịnh xong, rồi cũng cầm cây chĩa ba, tới dưới thành kêu quân Tề nói rằng:

- Ta là Lỗ Lâm công chúa con vua Lỗ Lăng vương, vì hội Tương giang thất lợi, chồng ta là Ngô Khởi bị bắt về đây, quân bây hãy vào báo lại cho Chung hậu hay, có ta tới tìm Ngô Phò mã. Hãy mau mau đem ra trả, thì vạn sự giai hữu, nếu như đó cứng cổ ngang đầu, chừng ta bắt đặng sẽ phân da xẻ thịt.

Quân nghe nhiều điều xốc óc bèn vào báo lại cho Tuyên vương với Chung hậu hay. Tuyên vương mới hỏi:

- Có ai ra lập đầu công lui binh Lỗ chăng?

Hỏi vừa dứt tiếng, có một tên đại tướng bước ra xin đi, Tuyên vương xem lại người ấy là Lỗ Quốc Anh thiệt là người anh hùng danh tiếng, xem rồi bèn dạy rằng:

- Nguyên soái như có ra trận, xin bắt cho đặng Công chúa đem về trào,

https://thuviensach.vn

trẫm sẽ gia phong cho quyền tước.
Kế đó Chung hậu lại dặn thêm rằng:
- Như đó có ra binh thì phải đề phòng cho lắm, chớ chẳng nên khinh địch, mà lâm họa to.
Quốc Anh vâng dạy tỏ rõ, rồi cầm thương lên ngựa, phát pháo xông ra, Công chúa xem vọi xa xa, biết chắc là Lỗ Quốc Anh Nguyên soái. Bèn mắng rằng:
- Mi là đồ tham sanh húy tử, mặt mũi nào dắm tới đây mà thấy ta, Ngô Anh vương đãi mi tước lộc ưu gia, có lẽ nào mi lại đành cam tâm phản quốc.
Quốc Anh bèn dừng lại mà đáp rằng:
- Vả chăng đấng hào kiệt, phải cho rõ tường thế sự, vì vận Tề đương lúc buổi thạnh cường, chồng nàng còn phải đầu hàng, năm vua trong một buổi cũng thảy đều bỏ mạng, nếu nàng biết cơ trời mà minh đầu khử ám, thời vợ chồng sum hiệp đoàn viên, chẳng hơn để gối chích nệm nghiêng, chồng vợ luống bơ vơ xa cách. Khuyên đó hãy nghe lời ta biện bạch, về đầu Tề cho đặng chữ hiển vinh, làm chi xuất tử nhập sanh, lại đành để chồng nam vợ bắc.
Công chúa nghe nói tức giận, hươi chĩa ba đâm tới như bay. Quốc Anh cũng đưa thương rước đánh được năm chục hiệp. Công chúa thấy thương pháp của Quốc Anh lẹ như nhiếp, liệu bề thắng không nổi, nên đâm bậy một chĩa và quất ngựa chạy dài, Quốc Anh cả thắng đuổi theo, CÔng chúa liền lấy dây Long tiên xích tế lên, hào quang năm đạo nổ rền chỉ ngay mình Quốc Anh mà rớt xuống, Quốc Anh tức thì bị Tiên sách trói chặt, binh Lỗ áp tới bắng đem về. Lúc ấy binh Tề kêu la inh ỏi, tuốt về thành cấp bào cho Tuyên vương và Chung hậu hay. Nương nương ủ mặt châu mày, bèn hỏi rằng:
- Bây giờ ai dám ra đánh với Lỗ Lâm công chúa?
Đông Lộ vương là Điền Côn lãnh mạng. Chung hậu dặn rằng:
- Cùng khấu mạt truy, như Công chúa có bại trận chi chí thì con đừng đuổi theo mà mang họa.
Điền Côn vâng dạ, liền lên ngựa, phát pháo khai thành xông ra, Công chúa lúc nầy còn đương đứng khiêu chiến, nghe có tiếng phát pháo nổ vang thì

https://thuviensach.vn

biết, bèn dang ra vài chục bước. Điền Côn lại hươi thương đâm tới trước, Công chúa gạt đánh tiếp sau, hai đàng đánh hơn mấy chục hiệp, mà chưa định thấp cao, giây lát Công chúa tính bề cự không lại bèn ra lịnh và vỗ ngựa chạy như bay, Điền Côn đứng dừng lại ngó theo và cả cười. Công chúa xem thấy lấy làm tức giận, liền quày ngựa trở lại, lấy cây Càn khôn xích tế lên. Điền Côn xem thấy phép tiên, bèn giục ngựa chạy về thành một nước. Càn khôn đánh không được, vì Điền Côn đã chạy mất rồi. Công chúa la hét vang trời, lại tới dưới thành kiêu chiến nữa.

Còn khi Điền Côn bại trận chạy vào thành tâu tự sự cho Tuyên vương hay, kế thấy có quân vào báo:

- Công chúa đã tới dưới thành công phá.

Lúc này Nguyên soái Tề Trinh bước ra lãnh mạng. Thiên tử liền nhận lời. Tề Trinh tức thì lên ngựa xông ra, Công chúa thấy mặt mắng rằng:

- Mi là loài súc vật, ở ra lòng bội chúa cầu vinh, ta nói thiệt phen nầy quyết bắt cho đặng Tề Trinh, cho muôn thú phân thây giao nhục.

Tề Trinh nghe nói ruột tầm đau mấy khúc, liền hươi thương đâm tới như bay. Công chúa tức thì đưa chĩa ba ra đỡ, đánh thôi bụi cát bay lấp đường. Công chúa bèn dừng lại, lấy câh càn khôn xích tế lên trên không, hồng quang hai đạo chói lòa, đánh Tề Trinh té nhào xuống ngựa, quân Lỗ ào ra bắt được, bèn dẫn tuốt về dinh, Công chúa đắc thắng ỷ mình, lại giục ngựa tới dưới thành kêu réo, quân Tề lật đật vào báo cáo, vợ chồng Tuyên vương nghe nói cả kinh. Kế đó thấy bước ra một vì là Nguyên soái Lưu Trinh, xin xuất trận, nguyện bắt con Sơn đông cẩu phụ. Chung hậu bèn nói:

- Nguyên nhung chẳng phải tay đối thủ.

Mà Lưu Trinh một quyết ra binh mà thôi, Chung hậu cực chẳng đã phải nhận lời. Công chúa thắng luôn tám trận trong mấy khắc, bắt đặng bốn viên đại tướng Tề. Lúc này Tuyên vương khi tình khi mê, không biết phương kế chi thối binh giặc. Yến Anh khi ấy trong lòng như dao cắt, bèn bước ra tâu rằng:

- Xin Bệ hạ đưa Ngô Khởi trả cho Lỗ Lâm, mà chuộc bốn người bị bắt, rồi sau sẽ làm hàng biểu đưa tới, trong một khắc ắt xong.

Chung hậu nghe nói nổi xung mà rằng:

https://thuviensach.vn

- Oải tặc nói thiệt hay là giả, sao có miệt thị Ai gia vậy? Như Ngô Khởi muốn trở về nhà, chỉ có một lúc chiêm bao mới đặng. Vậy để Ai gia xuất trận, thử coi con cẩu phụ tài phép thế nào?
Nói rồi truyền quân dẫn ngựa lấy đao, nai nịt tức thì xông ra trước trận. Tuyên vương lên Phong dịch lầu quan chiến. Chung hậu lại biểu Yến Anh đi theo hầu vua tôi, kẻ trước người sau, phát pháo ra thành đối địch.
Khi Công chúa thấy có nữ tướng ra trận, thì hỏi rằng:
- Mi là ai đó? Hãy nói tên họ đi, mà chịu chết cho rồi.
Chung hậu nói:
- Ta là Chung Vô Diệm, mi không biết hay sao, dám tới đây lừng lẫy?
Công chúa nghe nói lấy làm lạ, bèn ngơ ngần và nói rằng:
- Hồi Tương giang đại hội, mặt Chung hậu in như quỷ như ma, nay Chung hậu nào lại được đẹp như ngọc như ngà, mi chắc là con nữ tỳ già xưng làm Chung Vô Diệm, ta há dễ không biết hay sao? Vậy người mau hãy trở về, bảo Chung hậu ra đây, bằng trái mạng thời ta sẽ bêu đầu thị chúng.
Chung hậu cười và nói rằng:
- Ấy là tại hồng phước của chúa ta, số vì nàng chưa có rõ, để ta nói lại cho nghe.
Chung hậu bèn đọc đầu đuôi sự cởi lốt, và nói rằng:
- Như nàng bây giờ bằng lòng quy thuận thời đặng bề vinh hiển, vả lại vợ chồng cũng được sum vầy, nếu đó trái lời đây, chắc là không ngồi ăn nơi dương thế.
Công chúa nói:
- Nếu nàng phải là Chung hậu thì phải đem Ngô Phò mã trả lại cho ta, được vậy hai nước mới giao hòa, muôn sự chi đều bỏ hết.
Chung hậu nói:
- Như nàng muốn kiếm ai thì do khả, chớ còn như Ngô Phò mã thì đã chết rồi, nghe lời ta quy thuận về Tề, chừng sau sẽ kiếm kẻ anh hùng khác mà vầy duyên cang lệ.
Công chúa nghe nói khóc và kể lể, rồi hỏi rằng:
- Nếu nàng giết Ngô Phò mã, xin đem thi hài trả lại cho ta đặng ta phò linh cửu về nhà, rồi hai nước giao hòa như trước.

https://thuviensach.vn

Chung hậu nghe vậy bèn kêu Yến Anh nói nhỏ rằng:
- Phải làm như vầy... như vầy.
Yến Anh liền bay ngựa về thành, truyền thợ mã làm một cái đầu bằng giấy, in như đầu của Ngô Khởi, rồi đem bêu nơi cửa thành. Chung hậu ngó thấy Yến Anh đã làm y kế, bèn kêu Công chúa nói rằng:
- Nàng hãy xem thử, cái đầu đó có phải là đầu Ngô Phò mã chăng?
Công chúa liền ngửa mặt ngó lên, thấy quả là đầu chồng mình, thì thất kinh, té nhào xuống ngựa chết giấc, quân sĩ xúm lại cứu tỉnh, giây lát Công chúa mở mắt ra khóc và than rằng:
- Những ước trăm năm cang lệ, ai ngờ một thuở rẽ phân. Phu quân ôi! Nay chàng Lâm tri phưởng phất hồn quê, còn thiếp miền Lỗ quốc biết ai nương tựa.
Lúc ấy vua tôi Tuyên vương cũng tưởng là đã chém Ngô Khởi rồi, thiệt ai nấy thảy đều thất sắc, yên Anh tới tâu rằng:
- Ấy là mưu cao của Quốc mẫu, làm cho Công chúa rối loạn tinh thần.
Tuyên vương và văn võ ai nấy khi ấy cũng mừng. Chung hậu lúc này vỗ tay cười ha hả, kêu Công chúa mà tỏ sự nhân tình rằng:
- Ai gia bấy lâu nay thương vợ chồng nàng, kẻ tài năng, nay bây giờ ta mới nói thiệt, Ngô Phò mã vẫn còn chưa chết, người đương yến ẩm ở nơi Kim dịch đình, như nàng qui phục thuận tình, thời vợ chồng đoàn viên cốt nhục. Thôi đem bốn tướng trả về cho thiếp, thời ta sẽ đưa Phò mã trở lại cho.
Nói rồi truyền quăng liệng đầu xuống cho Công chúa xem, quân trên thành vâng lịnh liệng xuống, Công chúa lại gần xem quả là đầu bằng giấy rõ ràng. Công chúa mừng rỡ vội vàng, liền xuống ngựa quì thưa rằng:
- Ngô Phò mã thiệt là chưa chết, thiếp cảm ơn Quốc mẫu ngàn trùng, thiếp mà tới đây cũng chẳng qua tình nghĩa vợ chồng, nên làm ra sự can phạm đến cửu trùng, xin nàng thứ tội.
Chung hậu nói:
- Công chúa hãy về dinh an nghỉ, tới canh ba sẽ đưa Phò mã trả cho, cùng nhau toan tính sự giao hòa, cho khỏi việc can qua dấy động.
Công chúa tức thì vâng tạ, rồi thâu binh trở về dinh an nghỉ và đợi tin.
Nói về Công chúa Lỗ Lâm, khi nghe Chung Vô Diệm phán đoán mấy lời

https://thuviensach.vn

thì vừa dạ, bèn thâu binh trở về dinh an nghỉ và đợi tin. Còn Chung hậu rồi đó cũng trở về thành. Tuyên vương ra tiếp rước vào trong. Chung hậu liền biểu nhỏ Yến Anh, tới Kim dịch đình, lén lấy cho được y phục của Ngô Khởi. Yến Anh lập tức thi hành rồi vợ chồng đồng nhau về Chiêu dương cung đàm đạo.

Khi về tới nơi, Nội giám dọn tiệc dâng lên, Tuyên vương ngồi lại, Chung hậu vội khiến tỳ nữ đi làm một cái hình nhân bằng cỏ, và dặn kế như vậy... như vậy... Cung nhân vâng lịnh làm giây lát đã xong, kế Yến Anh đem áo mão của Ngô Khởi về. Chung hậu xem thấy rất mừng, liền truyền cho Yến Anh đi làm một cái đầu bằng giấy nữa. Yến Anh tức thì ra lịnh, làm y như cách thức hẳn hoi, rồi đem dâng liền cho Chung hậu.

Đâu đó xong xả, các việc an bài. Chung hậu bèn cho phép ai nấy về dinh an nghỉ, còn nữ tỳ cũng bãi việc hầu hạ ban đêm. Lúc này còn có một mình Chung hậu đi vào đi ra, suy nghĩ, bỗng đâu trống tiêu lầu vừa trở khắc, Chung hậu liền vội vã bước ra giữa trời, tay bắt quyết Thiên cang, chân đập ấn Ngưu đẩu, miệng đọc thần chú mà truyền triệu chư thần. Giây lát thấy mây gió thổi đến tưng bừng, chưthần ở giữa không trung sa xuống, thi lễ và hỏi rằng:

- Chẳng hay Tinh quân đòi anh em chúng tôi đến có việc chi dạy biểu?

Chung hậu đáp rằng:

- Khi hội Tương giang Ai gia có thâu phục đặng Ngô Khởi, đem về Tề, bây giờ còn ở tại nơi dịch đình, nay vợ nó là Công chúa Lỗ Lâm, đang hưng binh, tới thành Lâm tri vây phủ, bởi cớ ấy Ai gia xin phiền cùng chư vị, mau đi thâu tam hồn thất phách Ngô Khởi đem về đây.

Chư thần vâng lịnh, thẳng tới Kim dịch đình, thấy Ngô Khởi đương đau bịnh tương tư, còn nằm trên giường thiêm thiếp, bèn làm phép ở trên thiên linh cái, thâu hồn phách đem lại mà dâng cho Chung hậu nương nương. Chung hậu tiếp lấy linh hồn của Ngô Khổi bỏ vào hình cỏ và thư một đạo linh phù, ếm trên đầu cái hình nhân ấy. Giây lát Ngô Khởi bằng cỏ, biết đi biết nói, cũng như người sống không sai. Chung hậu bèn đòi Nội thần là Vương Kiết tới bảo rằng:

- Người hãy vâng lời sắc chỉ, đưa Ngô Khởi tới trả cho Lỗ Lâm, và đổi bốn

https://thuviensach.vn

tướng bị giam cầm đem về đây lập tức. Ai gia sẽ trọng thưởng.
Vương Kiết lãnh mạng, dẫn theo năm trăm quân Ngự lâm, cùng Ngô Khởi giả cầm côn lên ngựa, thẳng tới dinh Lỗ mà thông báo, binh bên Lỗ nghe nói Ngô Phò mã trở về, liền lật đật vào báo hỉ tin cho Công chúa hay. Lỗ Lâm cả mừng vội vàng chạy ra tiếp rước, vợ chồng gặp nhau hết đều mừng rỡ cùng nhau tay lại cầm tay, hai mặt giao kề, bốn mắt những đều rơi lụy, Ngô Phòng mã lại buông lời than thở:
- Khuyên vương cô, chớ nên rầu rĩ mà hao tổn tinh thần.
Kế đó Vương Kiết đưa chiếu dâng lên. Công chúa tiếp lấy xem rồi mời vào trong dinh đàm đạo. Trong lời chiếu nói:
- Đưa Ngô Phò mã đổi về bốn tướng, chẳng nên trễ nải mà phạm tội với triều đình.
Công chúa tức thì truyền quân ra hậu dinh, dẫn bốn tướng đem giao cho Vương Kiết, lại cho Vương Kiết lụa là vàng bạc và gởi về bái tạ Chung nương nương. Tề thần liền lạy tạ lui chân, Công chúa vội khiến dọn bày tiệc rượu, vợ chồng ngồi lại chén thù chén tạc, hỏi han sự sau trước cả đêm, người rơi lụy ôm lòng đòi đoạn, kẻ vui lòng không xiết kể chỗ nói năng! Vợ chồng uống vùi đến canh khuya cũng chưa mãn tiệc.
Nói về khi Vương Kiết về tới Chiêu dương cung, vào phục chỉ cùng dẫn bốn tướng đến lạy tạ ơn, vua Tuyên vương xem thấy hết sức vui mừng, và khen tài trí Chung hậu. Rồi đó truyền quân dọn tiệc rượu vui mừng áp kinh (như chết đi mà sống lại) cho bốn tướng. Vua tôi cùng nhau yến lạc, đàn ca xướng hát thâu đêm. Nội thần ai cũng say mèm, vừa tới sáng mới mãn tiệc.
Còn bên Lỗ Lâm công chúa, khi trả bốn tướng về cho Tề quốc, rồi vợ chồng cùng nhau hỉ lạc, đương vui, Ngô Khởi nói tiếng được tiếng mất, hình như tỉnh như say, có khi Công chúa hỏi thì không trả lời, có khi lại phát thinh ra nói chuyện gì đâu không biết. Công chúa thấy vậy liền biểu dẹp tiệc, đưa Phò mã vào phòng an giấc kẻo khuya, còn bổn thân thời đi lo sắp đặt đội ngũ chỉnh tề, đặng rạng ngày, dâng hàng biểu cho Tề, rồi phản hồi bổn quốc.
Đây nhắc lại về việc Chung hậu đêm ấy khi đã hết canh tư, bèn cầm báu kiếm bước ra giữa trời niệm chú hô thần, tức thì thấy trên không sa xuống

https://thuviensach.vn

một vị Hỏa Đức tinh quân, tới hỏi rằng:
- Pháp sư đòi tôi có việc chi sai khiến?
Chung hậu đáp:
- Ai gia phiền cùng Tinh quân một chuyện, mau mau qua bên dinh Lỗ đốt cái hình của Ngô Khởi bằng cỏ đi, và nổi gió lên đốt luôn hết dinh trại của chúng nó, rồi trở về đây ta trọng thưởng.
Tinh quân tức thì vâng mạng, thẳng tới Lỗ dinh, thấy Ngô Khởi bằng cỏ đương nằm nói mê nói sảng ở trong phòng, nữ tỳ đang theo hầu hạ hai bên, còn đèn đuốc đốt sáng như ban ngày. Khi ấy Tinh quân ra tay, nữ tỳ thình lình không biết lửa đâu ở trong mình Ngô Khởi phát ra cháy hết. Áo quần phát cháy trước, rồi kế tới giường màn, bọn nữ tỳ bèn kêu cứu om vang, lại thấy gió đâu thổi tới, cháy lan tới dinh trại nữa. Công chúa khi ấy xem thấy thất kinh, chạy tuốt vào trung dinh, hỏi thăm sự Phò mã, nữ tỳ lúc ấy đứa cháy tay, người nám mặt, dắt nhau vỡ chạy như bầy ong. Công chúa tính thế không xong, cũng phải bỏ dinh mà chạy. Khi chạy ra khỏi được một đỗi, giây lát thầy trò mới được tỉnh hồn, quân nữ tỳ bèn thuật lại sự cháy rằng:
- Phò mã thiệt là người bằng cỏ, khi không thấy ở trong mình lửa đỏ cháy ra, chúng tôi thảy đều lấy làm lạ! Vừa muốn ra báo, thì lửa đã ùa tới cháy hết cửa hết nhà.
Công chúa nghe thuật lại rất thiết tha và giận nói rằng:
- Ấy là tà thuật của Vô Diệm, nó gạt ta, mà đổi bốn tướng về cho khỏi chết. Sự gạt ta, ta cũng chẳng kể gì, sao lại làm hao tổn đến quân binh ta nữa.
Nói rồi bèn truyền lịnh thâu binh vào tra điểm quân sĩ, thấyt bị cháy chết hết một muôn vừa người vừa ngựa. Công chúa lúc ấy trông mặt ngẩn ngơ, rồi truyền chúng tướng đồn dinh hạ trại chỗ khác. Rạng ngày Công chúa sửa sang nai nịt, đốc chúng tướng tới dưới thành khiêu chiến nữa. Quân giữ thành chạy vào thông báo, Chung hậu liền nói với Tuyên vương rằng:
- Xin để cho thần thê xuất trận một phen nữa, cùng con cẩu phụ quyết sự hơn thua.
Tuyên vương nói:
- Như Ngự thê đi thì trẫm cũng theo sau lược trận.

https://thuviensach.vn

Chung hậu bèn truyền cho vợ chồng Điền Côn theo hộ giá, còn bổ thân dẫn tám viên chiến tướng, mở cửa thành xông ra, kêu Công chúa nói rằng:
- Nàng sao không biết hổ, nhìn đồ cỏ tưởng thiệt là chồng, vậy chớ đã được chút chí tình chung thì nói thiệt cho Ai gia đặng biết với?
Công chúa ngeh nói lòng càng thêm mắc cở, hươi chĩa ba đâm tới và mắng rằng:
- Bớ con Xủ phụ! Mày thiệt là vô tình vô nghĩa, dám gạt ta phen nọ, phien kia, chuyến này ta quyết sống thác với mầy, dẫu có bỏ thân tại Lâm tri cũng chẳng quản.
Nói rồi hươi chĩa ba đâm lia đâm lịa, Chung hậu cũng đưa đao rước đánh, đánh được ít hồi, Công chúa lấy ra một món bửu bối kêu là Hỗn nguyên hạp, tế lên không, thấy hào quang năm sắc đỏ lòm, thâu Chung hậu vào trong cái hộp, Công chúa hết sức mừng rỡ, thâu phép bỏ vào túi áo rồi dẫn binh trở về.
Còn Tuyên vương đi sau lược trận, thấy Công chúa dùng đồ tiên báu thâu mất Chung hậu đi, bèn la khóc li bì, và không biết phương chi mà giải cứu. Tám viên chiến tướng khi ấy tâu rằng:
- Xin để cho anh em chúng tôi liều thác đánh vào Lỗ mà cứu Quốc mẫu về.
Tuyên vương nói:
- Như tám tướng cứu đặng Ngự thê, thiệt là công ấy sánh tày non biển.
Tám tướng tức thì đều ra sức, đùa binh tới đánh vãi vô, không dè bên dinh Lỗ đã có phòng bị sẵn chờ, quân cung nỏ bắn ào ào như bấc. Đồ hỏa pháo, nổ vang trởi ỏi đất, tám tướng cũng đã hết sức, mà vô không được Lỗ dinh, cùng nhau liền phải thâu binh, trở về tâu lại cho Tuyên vương hay rõ, Tuyên vương bèn than rằng:
- Ngự thê ôi! Giang sơn trẩm đã không ai bảo hộ, chắc về tay Công chúa rồi, mau hãy về mà đem Ngô Khởi ra đổi, đặng cho hắn kết đôi, họa may cứu đặng Ngự thê khỏi chết.
Than thở một hồi rồi vua tôi dắt nhau về thành hết. Khi Tuyên vương về đi gần tới Chiêu dương cung, ngó thấy trời xinh cảnh tốt, chim nói hoa cười, mười phần ảo não ủ ê, đã thương vợ lại sợ bề tai biến. Xưa sao cùng nhau trò chuyện, giờ sao vắng vẻ hơi tăm, chân đi một bước một vùng vằng, lòng

https://thuviensach.vn

thương nhớ, không ngăn lụy ngọc! Nội thần theo sau khuyên giải, Tuyên vương mới lau nước mắt mà vào trong cung. Lúc vào tới nơi, thấy Chung hậu còn ngồi uống nước chần ngần, lại có hai tên cung nữ đứng hai bên đang quạt. Tuyên vương lòng đà nhút nhát, bèn đứng lại nói rằng:

- Ngự thê ôi! Tấm trung hồn đó dầu còn oan ức, để trẫm sẽ cho rước thầy, tụng siêu độ cho ít hôm.

Chung hậu nghe nói tức cười mà rằng:

- Thần thê chẳng phải là yêu ma, sao Bệ hạ lại nói sự chi kỳ dị vậy?

Tuyên vương nghe nói rang rảng, liền bước thẳng vào cung hỏi rằng:

- Vậy chớ Ngự thê còn sống đó hay sao? Trẫm thấy Lỗ Lâm nó dùng tiên báu thâu Ngự thê rồi, hay là Ngự thê có phép phân thây, mới trở về Chiêu dương cung viện được?

Chung hậu thưa:

- Lỗ Lâm có tài phép nhỏ mọn, sao cho kịp Thần thê, ấy là ba lần chọc giận Lỗ Lâm, chẳng phải là sự hơn thua giữa trận.

Tuyên vương nghe nói, xem trước ngó sau chắc chắn là Chung hậu còn sống, mới bước lên cầm tay mừng rỡ và khen ngợi một hồi, rồi truyền Nội thị dòn bày yến lạc.

Nói về Lỗ Lâm công chúa về dinh, điểm chúng tướng lại thì mất hai vị quốc cựu làm chúc Nguyên nhung, còn quân sĩ chết hơn một muôn, nhưng mà trong ý còn vui mừng, là nhờ cái Hỗn nguyên báu đã thâu đặng Chung Vô Diệm rồi, chắc là trả thù đặng cho hai người, bèn thẳng vào trung trướng, truyền quân đặt bàn hương án, quì lạy bà Bạch Liên thánh mẫu mà vái rằng:

- Đệ tử cũng nhờ phép báu mới cùng các tướng trừ đặng mối họa to, mừng thay đã trả thù cha! Còn buồn nỗi vợ chồng chưa sum hiệp.

Vái lạy rồi bèn giở hộp ra thấy có một cục đá vuông nằm nơi giữa. Công chúa thấy vậy nổi giận, bèn mắng chửi con Xủ phụ một hồi, rồi liệng cục đá xuống giữa sân, quân Nữ tỳ xúm nhau lại lấy coi, chẳng ngờ thấy cục đá tự nhiên vùng lớn và nặng hơn mấy trăm cân. Giây lát lại hóa ra in như hình một vị Hòa thượng. Công chúa thấy vậy truyền quân áp lại đập nát ra tro. Rồi đó Công chúa cầm chĩa ba lên ngựa, thẳng tới dưới thành mà khiêu

https://thuviensach.vn

chiến nữa.
Đây nói về Chung hậu khi còn ngồi uống rượu với Tuyên vương nơi Kim loan điện, bỗng thấy trận gió thổi qua, mùi hương thơm phức. Chung hậu đánh tay biết rõ, bèn từ giã mà trở về cung. Khi Chung hậu về tới nơi, thấy có một đám mây lành ở giữa thinh không sa xuống, giây phút mây quang gió lạnh, thấy rõ ràng là Trần Tam Thơ. Chị em gặp nhau mừng rỡ vô hồi, khi ấy Chung hậu mới hỏi:
- Chẳng hay Tiên muội lâm trần, có việc gì hay chăng?
Trần Tam Thơ đáp:
- Em phụng sự mang tới đây, cho chị ba vật bửu bối, để mà thâu trừ Công chúa Lỗ Lâm.
Nói rồi liền đưa ra: Món thứ nhất gọi là Ngẫu ty phách, dùng phá Hỗn nguyên hạp; món thứ hai là Tây phương đại, dùng thâu dây Phược tiên sách; còn món thứ ba là Nhựt nguyệt kim hoàn, dùng phá cái Càn khôn xích, Trần Tam Thơ đưa rồi lại nói:
- Nguyên cái Hỗn nguyên hạp là hai cái gương sen, thọ khí âm dương luyện nên vốn có thiệt là lợi hại nên dùng Ngẫu ty phách này là một vật báu của bà Quan âm đại sĩ cho, nếu cái Hỗn nguyên hạp thấy cái Ngẫu ty phách, thời chẳng kêu mà tới, chẳng ngoắt mà gần, xin chị phải nên cẩn thận cho lắm mới đặng.
Chung hậu lãnh lấy ba vật báu linh xong rồi, Trần Tam Thơ lại dặn nữa rằng:
- Chừng Hiền tỷ trừ đặng Lỗ Lâm công chúa xong, thì lại kế có Bạch Liên yêu phụ đến đây, thành Lâm tri bị khốn cùng vây, lại phải nhọc Lão sư xuống chuyến này mới đặng. Ấy vậy còn e nỗi thai bào sanh tiểu chúa. Hiền tỷ bị huyết bịnh hôn mê, sao cũng có đứa tiểu nhân nó đến vỗ về ám hại.
Nói rồi từ giã nhau, kẻ về người ở lại. Chung hậu ngó thấy lằn mây trắng bèn lạy tạ ơn thầy. Rồi đó Chung hậu quày quả đi tới Kim loan điện, Tuyên vương bèn hỏi:
- Chẳng hay Ngự thê về cung có chuyện gì hay chăng?
Chung hậu tâu rằng:

https://thuviensach.vn

- Việc thiên cơ chẳng nên tiết lậu, chờ đến đó rồi sẽ hay.
Nói rồi vợ chồng ngồi lại đặng đàm đạo, kế thấy quan Huyền môn vào báo:
- Có Lỗ Lâm tới thành khiêu chiến.
Chung hậu bèn viết một lá hồgn điệp gói vào với một món báu linh, đòi Điền Côn đến dặn rằng:
- Vương nhi lãnh lấy các vật này và ba ngàn quân sĩ, tới mai phục nơi phía bắc môn, cùng dùng món pháp báu đây mà thâu trừ cái Hỗn nguyên hạp của Lỗ Lâm công chúa.
Điền Côn vâng mạng. Chung hậu lại kêu Lỗ Quốc Anh tới bảo rằng:
- Lỗ nguyên soái hãy lãnh hồng thiệp nầy và bửu bối đây, cùng ba ngàn quân sĩ, đem đi mai phục phía nam thành, chừng thấy Công chúa tới tung hoành thì dùng món bửu bối đây thâu cái Càn khôn xích của nó.
Quốc Anh lãnh mạng, Chung hậu lại biểu Vương Bình lãnh một tờ hồng điệp và dẫn năm ngàn quân cung tiễn đi mai phục hai phía đông tây. Chờ khi Công chúa sang ngay rồi sẽ truyền quân bắn xối ra chớ cho thối lui binh Lỗ, Vương Bình vâng lịnh. Chung hậu lại phát ra một cây lịnh tiễn, gaio cho Nguyên soái Lưu Trinh bảo dẫn theo năm ngàn binh, đi đánh với Lỗ Lâm công chúa, và phải dụng kế trá bại, đặng cho Công chúa đuổi theo, dẫn đem qua cho khỏi nơi mả ông Thái Công thì có phục binh áp ra đánh. Còn Tề Trinh và Tề Phụng dẫn ba ngàn nhân mã, tới mai phục nơi rừng tòng, chờ nơi đó tiếp chiến. Ba tướng vâng lịnh lui ra. Chung hậu lại kêu Liêm Thoại Hoa tới giao cho một món báu linh phá phép và dặn rằng:
- Mau tới trước giao chiến cùng Lỗ Lâm công chúa, rồi có Ai gia tiếp sức theo sau.
Thoại Hoa vâng mạng lui vào. Chung hậu lại thấy quân vào tâu nữa rằng:
- Công chúa đã tới bên thành xỉ mạ, xin lệnh trên định liệu như thế nào?
Chung hậu nghe báo liền kiêu Yến Anh tới bảo rằng:
- Xin quân sư hãy tới trước Kim dịch đình coi chừng Ngô Khởi, và cho Điền Đơn hay, mau phải về đây, nếu nó nghe phía thành Đông có hiệu pháo nổi lên, thì mau mau xua binh ra cướp dinh Lỗ.
Yến Anh ra đi, còn Tuyên vương thì ở trên thành, truyền quân đánh trống phất cờ trợ chiến.

https://thuviensach.vn

Các việc đó hoàn thành. Thoại Hoa làm chức tiên phong dẫn ba ngàn binh, mở cửa ải phía đông ra đánh với Công chúa. Công chúa khi ấy thấy có nữ tướng xông ra trận, bèn sực nhớ lại lúc Tương giang rằng:

"Có đánh lại với một tên nữ tướng bên Tề, giống y hình trạng, chắc con này là Liêm Thoại Hoa, vợ của Đông Lộ vương gia là họ Tiết."

Nghĩ như vậy liền xóc tới hỏi rằng:

- Bớ con nữ tướng kia, có phải mầy là Liêm Thoại Hoa hay không?

Thoại Hoa cười và đáp rằng:

- Như đó đã biết danh ta, thì mau mau xuống ngựa qui hàng, đặng ta về tâu rỗi giùm cho họa may đặng vợ chồng xum họp.

Công chúa nghe như vậy nghĩ thầm rằng:

"Con này thiệt là cao cường võ nghệ, nếu dùng sức đánh với nó ắt không xong, trước hãy cùng nó giao phong sau hãy dùng báu linh thâu trừ nó mới nổi."

Nghĩ như vậy rồi, tay mặt thì cầm cây chĩa ba, còn tay trái thì cầm cái Hỗn nguyên hạp, xốc ngựa lướt tới đánh với Thoại Hoa đặng ít hồi, rồi liệng Hỗn nguyên hạp tế lên trên không, hào quang năm sắc thẳng xông, tả hữu hai bên lừng lẫy. Liêm Thoại Hoa lanh mắt xem thấy liền lấy cái Ngẫu ty phách tế lên, tức thì hiện ra một đám mây lành, giây lát thâu cái Hỗn nguyên hạp đi đâu mất. Thoại Hoa liền niệm chân ngôn thâu nhập. Công chúa thấy Hỗn nguyên hạp đã mất thì thất kinh, liền hươi chĩa ba ẩu đả. Thoại Hoa cũng đưa đao ra đỡ, đánh đặng ít hồi rồi bỏ chạy qua phía tây thành mà ẩn mặt, Công chúa thấy vậy dung rủi quất ngựa chạy theo, kế thấy có người dọn đường chặn đánh vùi, xem lại là Chung hậu, hai người đánh tới đánh lui được chừng năm chục hiệp. Chung hậu liền chém bậy một đao, rồi quày ngựa chạy qua phía Bắc. Công chúa tưởng Chung hậu thua thiệt nên đuổi nào theo vừa được một đỗi xa. Chung hậu chạy đâu mất không thấy nữa. Công chúa vùng vằng muốn trở lại, kế bên tai nghe pháo nổ vang trời, phục binh truy sát tới nơi, còn tướng làm đầu rất nên hung dữ, Công chúa mắt nhìn tường tận, thiệt là Đông lộ vương là Điền Côn bèn lật đật lấy cái Càn khôn xích tế lên, và kêu Điền Côn biểu sẽ coi bửu bối. Điền Côn ngửa mặt ngó lên thấy hào quang hai đạo túa ra, liền giở tờ hồng thiệp

https://thuviensach.vn

xem qua, niệm ít câu chân ngôn y kế, rồi lấy cái Nhựt nguyệt kim hoàn tế lên, nghe tiếng kêu rang rảng như chuông rền, giây lát thấy cái Càn khôn xích bị kim hoàn thâu mất. Công chúa thấy phép mình đã bị thâu nhập thì không dám đánh với Điền Côn, liền giục ngựa chạy qua phía Đông môn mà tị nạn. Điền Côn không thèm đuổi theo, để cho Công chúa thong thả mà đi. Khi Công chúa chạy đặng có hơn mấy dặm, mới dừng ngựa lại xem đường, trước mặt thấy bùn lầy đầy dẫy, còn sau lưng quân mình theo còn có một ít mà thôi. Lại chẳng biết ai mà năn nỉ ỉ ôi, bèn đánh liều nhắm mắt băng sình mà dời gót. Khi Công chúa đi vừa khỏi đám sình lầy ấy, phục binh thình lình ở đâu bắn ra như mưa bấc, quân sĩ chết đã đầy đất, cùng đường khó nỗi tới lui. Công chúa bèn đánh liều, gạt tiễn quày ngựa chạy qua phía Tây, trước mặt lại có tòa núi cao vòi vọi. Bốn bên những là khe suối ghê gớm, cũng đánh liều giục binh vào chốn sơn khê, lòng sầu thảm chín chiều đôi đoạn! Công chúa vừa lên khỏi nửa triền núi, lại nghe pháo vang rền như sấm nổ, phục binh trong rừng ào ra tưng bừng, Công chúa bị vây ở giữa chừng. Tố Trinh lại giục binh công đã tứ vi, Công chúa bèn liều mình sát phá trùng vây, chạy khỏi qua phía nam đặng ít dặm, bỗng thấy phía triền núi có tòa cổ mộ và thạch nhân, thạch mã còn nguy nga, cùng thạch bia tỏ rõ, lộ ra mấy chữ đề rằng:

- Đại châu thần Thái Công chi mộ.

Công chúa thấy vậy hai hàng lụy ứa, bèn ngồi trên ngựa mà vái rằng:

- Lỗ bang là con cháu nhà Châu, nếu ngài có linh xin chứng, nay tôi vì nước mà bị Chung Vô Diệm thị cường hung hiếp, cha tôi đã bị chết, chồng tôi lại bị bó tay, tôi tưởng là cử binh đến Lâm tri cho chồng vợ sum vầy, hay đâu nỗi hao binh chết tướng, xin Thái Công có lòng đoán tưởng, hiển oai linh mà giúp giòng dõi nhà Châu, chừng thâu đặng Vô Diệm rồi, thời cổ mộ tôi sẽ trùng tu lại, gọi lòng thảo đáp ân trả nghĩa.

Khi Công chúa vái vừa dứt tiếng, bỗng nghe pháo nổ vang tai, thấy một tướng đang dương oai xốc ngựa tới, mình mặc bạch bào giáp, đầu đội bạch khôi và cưỡi con ngựa kim, tay cầm cây Lê hoa thương, hét lớn tiếng và nói rằng:

- Công chúa! Ta đố mi chạy đâu cho khỏi.

https://thuviensach.vn

Công chúa liền xem lại kỹ là Lỗ Quốc Anh, mới mắng rằng:
- Mi là đồ phản quốc mặt mũi nào mà dám đến đây.
Quốc Anh nổi giận la hét vang dậy, bèn hươi thương đâm tới. Công chúa rước đánh đặng ít hiệp, mới nghĩ thầm rằng:
"Nay sức mình đã đuối mệt, mà tướng sĩ cũng chẳng còn bao nhiêu, ít làm sao địch lại nhiều, phải dùng đồ bửu bối mới đặng."
Nghĩ rồi liền dang ra vài bước, lấy dây phược tế lên trên không. Quốc Anh đã có ý đề phòng, cũng lấy cái Tây phương đại liệng lên, tức thì dây phược tiên sách rớt vào trong cái Tây phương đại. Công chúa xem thấy rụng rời, không biết vì cớ nào mà Quốc Anh có phép báu, Quốc Anh có ý khi nhạo, bèn kêu Công chúa mà hỏi rằng:
- Công chúa! Có món gì nữa dùng thử cho ta coi.
Công chúa nghe hỏi đỏ mặt tía tai, liền hươi chĩa ba đánh liền cho một buổi. Quốc Anh lúc này dùng kế trá bại, giục binh chạy xông vào đám rừng tòng. Công chúa tả đột hữu xông, giục ngựa đuổi theo sau bén gót. Thình lình bỗng nghe trong rừng có tiếng pháo nổ. Tề Trinh và Tề Phụng hai tướng áp ra, phục binh vô số hằng hà bốn phía những là kiếm kích. Công chúa liều mình ráng sức kình địch, đánh vùi với hai tướng một hồi, hai người kiếm thế tháo lui. Cung chúa cũng theo sau rượt đuổi. Khi Công chúa đuổi theo xa đặng một đỗi, lại nghe tiếng lạc ngựa bên tai, tới nơi thấy rõ mặt mày, mới biết là Liêm Thoại Hoa đón đường rước đánh. Công chúa liền nổi giận mắng rằng:
- Mi là đồ cẩu phụ, đừng quen thói hại ta, đã thâu Hỗn nguyên bửu bối của ta rồi, nay lại không cho ta trở về dinh trại hay sao?
Nói rồi hươi chĩa ba đâm lại. Liêm Thoại Hoa cũng đưa đao rước đánh, hai người đánh hơn trăm hiệp. Công chúa đã đuối sức lần lần, mồ hôi đã đổ dầm dề, mặt mày thời tái ngắt. Thoại Hoa thấy vậy mới nghĩ rằng:
"Bây giờ ta giết con cẩu phụ thì dễ như chơi, ngặt vì Quốc mẫu căn dặn đã hết lời nên không nỡ xuống tay hại nó."
Nghĩ rồi kêu lớn tiếng nói rằng:
- Bớ Lỗ Lâm công chúa! Ta chẳng giết mi làm chi cho nhơ tiết, để ta đánh mi một roi này, từ rày về sau cho biết mặt.

https://thuviensach.vn

Nói dứt lời liền rút cây roi tiêu ra đánh trúng Công chúa một roi ngang hông không đỡ kịp. Công chúa bị thương, liền ôm ngựa chạy dài qua phía đông một nước. Liêm Thoại Hoa rượt theo, kéo binh trở về phục chỉ cho Chung hậu hay.

Khi Chung hậu thấy Thoại Hoa về tâu, thì biết Công chúa muốn trở về dinh, bèn truyền tam quân nổi hiệu lịnh. Trong thành tức thì pháo nổ vang. Điền Đơn nghe biết, y kế xua quân ra đoạt thâu dinh trại. Quân Lỗ rùng rùng bỏ chạy đạp nhau mà chết cùng đường. Công chúa thấy vậy hết dạ bi thương, muốn trở về dinh phòng thì đã bị quân Tề đoạt mất rồi. Kế giây lát thấy Ân Long, Ân Hổ chạy tới lật đật, cùng nhau than khóc thảm thương. Anh em Thôi Văn lụy ứa hai hàng, thầy trò quyết tìm phương tẩu thoát. Công chúa lúc ấy ngồi trên lưng ngựa thở ra một tiếng và than rằng:

- Mặt mũi nào mà còn về thấy Quốc mẫu với long nhan, tấm thân này đành đi kiếm phụ vương nơi suối vàng chẳng tiếc. Thương hỡi thương, phò mã đồng sàng, chồng vợ luống bắc nam hai ngã.

Công chúa than rồi lại khóc, muốn rút gươm ra mà tự tử tại chiến trường. Ân Long, Ân Hổ bèn can rằng:

- Xin Công chúa đừng quá vội nóng, việc binh gia thắng bại là lẽ thường, hãy kiếm nơi tích thảo đồn lương, rồi sẽ toan kế với Hằng xương mà báo phục. Chừng ta đủ sức sẽ tả văn biểu tới các vua mà xin cáo cấp, nhờ chư hầu giúp sức ít nhiều, nếu mà Công chúa chẳng khứng nghe theo, dẫu có thác, thác cũng uổng công sanh dưỡng.

Công chúa nghe được liền lau nước mắt mà rằng:

- Lời Quốc cựu thật là lý nghiệm, ngặt bây giờ không biết trú ngụ nơi nào?

Thôi Văn liền thưa rằng:

- Bên phía nam cách đây chừng ba trăm dặm, có tòa núi kêu là: Ẩn Phụng san, anh em Đinh Năng ở đó ẩn tàng, người cùng tôi thiệt là anh em cô cậu. Xin Công chúa tới đó mà nương náu, rồi sẽ sai người đi cầu cứu với các nước hầu bang, họa chăng trời giúp người cơ hàn, chừng ấy sẽ lo toan mà trừ con Chung xủ phụ.

Công chúa nghe nói cả đẹp, bèn thâu gom hết binh tàn, cùng nhau thẳng tới Sơn trang ẩn phụng

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi Thứ Sáu Mươi Hai

Tề Tuyên vương nạp dụng Ngọc Thiền

Lỗ công chúa đi cầu Thánh mẫu

Nói về khi Công chúa thâu hồi đội ngũ, điểm tra lại thấy hao hết hai phần, rồi đồng kéo thẳng lên núi Ẩn phụng. Thôi Văn đi trước vào báo cho Đinh Năng, Đinh Trí hay, hai người liền vội vã xuống tiếp rước, mời Công chúa thẳng lên sơn trại và truyền quân y theo binh pháp mà an dinh. Các việc xong rồi Công chúa mới hội chư tướng lại, viết biểu văn đi cầu cứu cùng các nơi. Ân Long vâng lệnh điệu biểu văn đi tới các nước Lương, nước Tấn. Vua hai nước đều sợ oai thế Đông Tề, nên không ai khứng chịu. Ân Long lại đi qua nước Tống (nguyên vợ vua Tống Nguyên vương cùng một họ với Ân Long, nên Ân Long qua đó cầu hoạ may có đặng chuyện). Lúc này được Ân hậu lâm triều, quan Huỳnh môn vào tấu rằng:

- Có thần sứ nước Lỗ là Ân Long tới xin triều kiến.

Ân hậu cho vào. Ân Long tới trước Kim loan điện triều bái xong, Ân hậu hỏi:

- Chẳng hay ngự đệ tới đây có chuyện gì chăng?

Ân Long đưa biểu dâng lên. Ân hậu xem rồi phán rằng:

- Tiên vương ta cũng vì hội Tương giang mà bỏ mạng, sau lại Quốc Văn lập hội Kim hoa, làm cho tan hại nước nhà. Lòng hằng muốn báo cừu trả oán, ngặt vì Vô Diệm cao cường pháp lực, các nước đều tấn cống xưng thần, huống chi nước ta đấp hẹp dân nghèo, dám đâu làm chuyện đưa mồi ăn cho cọp.

Ân hậu nói rồi rơi lụy dầm dề, giây lát mới nghĩ ra một kế mà rằng:

- Ngự đệ ơi! Ai gia toan đặng một kế, không biết có thi hành được hay không?

Ân Long tâu rằng:

- Xin Quốc mẫu phân ra, cho vi thần đặng rõ.

Ân hậu nói:

- Nguyên ngày trước tiên vương ta còn đăng vị, đã hứa lời với em Trịnh

https://thuviensach.vn

Bình Công là Ngọc Thiền, tưởng là cùng Thiên tử vầy duyên, hay đâu nỗi kiến sanh bất trắc. Tiên vương và Thái tử đều lâm hại nơi tay con Chung Vô Diệm mà thác, Trịnh Ngọc Thiền còn thủ tiết cô phòng, tuy là người giữ bề tùng thất nhi chung, nhưng Ai gia nghĩ lại cũng thiệt lòng khuê nữ. Và người đủ cách phong lưu tài tử, những cầm, thi ca vô hơn người, ta tính kế đưa dâng người cho Tuyên vương, sau sẽ âm mưu cùng Hạ thị. Trước là trừ cho đặng con Xủ phụ, sau làm mê hoặc Tuyên vương, chừng đó hiệp binh tới đánh Hằng xương, trả thù cho năm vị quốc vương mới nổi.

Ân Long khen diệu kế, trào thần ai cũng bằng lòng. Ân Long từ giã Ân hậu vừa xong lại đi qua nước khác.

Nói về Ân hậu, khi Ân Long từ biệt đi rồi bèn truyền nội thần đòi Ngọc Thiền tới dạy truyền. Nội thần vâng lệnh, chẳng bao lâu Ngọc Thiền tới trước Kim giai triều kiến.

Ân hậu xem thấy rơi lụy mà rằng:

- Ai gia thấy Vương tử tuổi vừa hai tám một mình luống chịu nơi cô phòng, thấy dâu thôi lại đau lòng, nên muốn tính cho vuông tròn phận trẻ. Nay có một điều thương nghị, muốn đưa vương tức qua hầu bạn với Tuyên vương, quyết lòng trừ cho đặng Chung nương nương, thì trước phải toan mưu cùng Hạ thị, nếu như được thiên tùng nhân ý, thời chồng con ở nơi Âm giới cũng tạ ơn, trước là trung hiếu lưỡng toàn, sau cũng để tiếng thơm ngàn thuở.

Ngọc Thiền nghe nói cũng nghĩ thầm rằng:

"Sự thể như vầy rất khổ, tấm thân khó nỗi âu lo, nếu mà chẳng phụng mạng công cô, thời mình làm phận dâu con bất hiếu, vậy hãy tới đó xem Vô Diệm cho tỏ rõ, như người ở nhân từ thì ta sẽ xử dạ trung lương, nếu như người ở bạo cường thì ta sẽ lo phương ám hại."

Nghĩ như vậy mới tâu rằng:

- Mặc ý mẫu hoàng liệu định, thần ức đâu dám chối từ.

Ân hậu cả mừng và phán rằng:

- Trong cung nữ có hai đứa lanh lợi kêu là Thể Vân với lại Thể Hà, cũng là dòng đệ tử lương gia, ta sẽ cho nó đi theo qua cùng con hôm sớm.

Ngọc Thiền cúi đầu vâng dạ rồi trở về cung. Ân hậu liền sai quan nội thần sắm sửa đồ nữ trang phụ tùng, rạng ngày sau đưa Ngọc Thiền cho đi cải

https://thuviensach.vn

giá.
Rạng ngày Ân hậu lâm triều, truyền lệnh cho quan đại phu là Hứa Nho và chủ soái là Khương Dõng đưa Ngọc Thiền qua Đông Tề tấn cống. Hai người vâng lệnh lui ra, lựa năm chục tên quân và sửa sang đồ hành lý, rồi vào triều phục chỉ. Ân hậu khiến dọn tiệc tiễn hành, Ai gia cùng nàng dâu rơi lụy, mấy hàng lả chả tuôn rơi, giây lát Ngọc Thiền cúi đầu bái tạ xin dời gót, thầy tớ đều thong thả lên đường, quản bao đạp tuyết dầm sương phút đâu đã thấy Hằng xương tới gần. Khi ấy thầy trò tạm trú vào quán dịch nghỉ chân. Huỳnh môn quan lật đật vào thành thông báo.
Nói về vua Tuyên vương cùng chánh hậu đương buổi lâm triều nghị sự, xảy thấy quan Huỳnh môn vào tâu rằng:
- Nay có sứ thần Tống quốc đến dâng quí nhân, người còn đợi lịnh trước dịch đường, nên tôi phải vào báo hỉ.
Tuyên vương liền giáng chỉ cho vào. Hứa Nho theo quân tới trước Kim loan điện, triều bái xong rồi đưa biểu dâng lên. Vợ chồgn Tuyên vương xem biết Ân hậu đưa Ngọc Thiền tới xin tha cống lương tiền, vì trong nước tai nạn liên miên, đồ châu báu và bạc tiền khiếm khuyết. Tuyên vương xem rồi rất nên mừng rỡ, khi ấy mới hỏi Chung hậu rằng:
- Trong biểu văn Ân hậu xin như vậy, ngự thê có bằng lòng chăng?
Chung hậu bèn đòi Trịnh quý nhân lên Kim giai yết kiến. Ngọc Thiền vâng lệnh, tới triều bái Tuyên vương và Chung hậu. Chung hậu xem qua rồi nói rằng:
- Người này đã có thiên tư tài mạo, lại thêm đức hạnh hiền lương, thần thê xin phong cho nó làm Bắc viện vương phi, cai quản hết ba ngàn cung nữ, lại xin đó dốc một lòng phượng thờ thánh chúa, tình tương thân như thể chị em, ở cùng nhau cho cốt nhục vẹn tuyền, đây với đó là duyên thiên lý ngộ.
Trịnh Ngọc Thiền cúi đầu lạy tạ; Tuyên vương nghe vậy thời trong lòng mừng quýnh! Việc xong rồi Chung hậu truyền Nội thần đưa tân nhân tới Bắc viện, kế Thiên tử truyền bãi chầu, bá quan ai về dinh nấy.
Lúc nầy vợ chồng Tuyên vương thẳng tới Bắc viện, Trịnh tân nhân ra tiếp rước vội vàng, ba người vào nơi ghế trầm hương. Nội thị dọn tiệc dâng lên, ba người uống tới canh khuya, Chung hậu khi ấy mới kiếu về Chiêu dương

https://thuviensach.vn

viện. Đêm đó Thiên tử nghỉ tại Bắc cung cùng nhau vầy hiệp chung tình giao ước trăm năm như nguyện tử sanh cốt nhục một lòng, chẳng duyên giai ngẫu cũng vòng ái ân. Canh gà vội giục buồn xuân, gác vàng đâu đã hé lần biển đông, người thời tới viếng chánh cung, kẻ thời giá ngự ngai rồng nghị sự.

Rạng ngày, Trịnh quý phi tới triều bái Chung hậu. Chung hậu lật đật đỡ dậy và mời ngồi nơi cẩm đôn: trà nước xong rồi, chị em cùng nhau đàm đạo. Kế đó Chung hậu lại truyền chỉ cho đòi từ Tam cung lục viện, cho tới Vương phi mạng phụ, đều tới Chiêu cung dương dự tiệc. Nội thần vâng lời ý chỉ, ban ra khắp hết các nơi, giây lát cung nữ đều tới Chiêu dương cung triều yến.

Đây nhắc về sự Tây cung Hạ Nghinh Xuân, từ khi thấy mặt Ngô Khởi, về cung mang bịnh tương tư, càng ngày càng lại thêm sầu, có khi mê mẩn mò giường mò chiếu.

Khi ấy có cung nga vào báo rằng:

- Thiên tử mới nạp Trịnh Ngọc Thiền, nên có lời ý chỉ phán truyền rằng: Các cung viện đều phải tới Chiêu dương cung mà khánh hạ, nếu ai chẳng vâng lời nghị ấy thời Đả phi tiên trách phạt không tha, mấy lời tôi phải tâu qua, xin nương nương toan liệu.

Hạ phi nghe nói nghiến răng chặc lưỡi và oán trách Thiên tử ở ra dạ bạc tình, rằng:

- Đã bấy lâu ta luống chịu quạnh hiu, nay vì cơ gì mà lại tham tâm yểm cựu, bây giờ lại còn biểu ta tới Chiêu dương cung khánh hạ, thà chịu chết chớ chẳng thà chịu đi.

Hạ phi nói vừa dứt lời, có giám quan gia bước tới tâu rằng:

- Tôi có nghe nói tân nhân là Trịnh bình Công chi nữ tước Tống sính về mà chưa kịp thành hôn, nay Ân hậu đưa tới đó mà xem cho tường, rồi sẽ cùng tân nhân mưu hại Chánh cung, nếu như Vô Diệm đã trừ xong, thời chức Chánh hậu về trong tay Tân viện.

Hạ phi nghe nói, đổi sầu làm tươi, lật đật sửa sang xiêm áo rồi tới Chiêu dương cung mà khánh hạ.

Nội giám thấy có Hạ phi đến liền vào tâu cho Chung hậu hay, Chung hậu

https://thuviensach.vn

cho vào, rồi thuật lại các việc Tân nhân mới vào cung, nên bày ra yến tiệc. Trịnh tân nhân nghe nói liền bước tới chào mừng. Hạ phi cũng ân cần đáp lễ, rồi chị em phân ngôi thứ mà ngồi. Kế thấy Liêm thị vương phi dẫn mấy vị mạng phụ cũng tới triều hạ vừa xong; nội thị dọn tiệc dâng lên. Hạ phi đứng dậy tâu rằng:

- Thần thiếp trong mình có bịnh, nên những đồ hào soạn tôi chẳng dám dùng, xin cho kiếu trở lại Tây cung, đặng lo bề thang thuốc.

Chung hậu không cho, bảo Trịnh phi phải ân cần mời Hạ phi ở lại mà dự tiệc. Kế đó thể nữ rót rượu dâng lên, mấy chị em uống đặng và tuần. Chung hậu mới nói:

- Ai gia từ lúc mười tám tuổi vào cung, nay đã mười chín năm rồi xiết bao đánh bắc dẹp nam, thân chinh chiến đã cam nhiều lao khổ. Ngày hôm nay có đủ mặt đông tây bốn viện, cho Ai gia phân tỏ một đôi lời, chị em ta đồng lòng phụng sự vua Tề, an phận chớ hề lăng phạm, nay Ai gia ban cây Đả phi tiên cho Tân phi Bắc viện, như ai có khi dể thì được phép đánh chết không tha, còn nếu Thiên tử có gì sai ngoa, thì cũng phải hết lời can gián, chớ nên ỷ quyền hùng hiếp. Ai gia mà hay được, thì tội trọng không dung, chén rượu này ta chúc cho Tân quý nhân, hãy lãnhlấy cây roi đây mà giữ lòng trung ái.

Trịnh quý phi hay tay chấp lấy, rồi đưa lại cho thể nữ là Thể Vân cầm. Lúc đó Hạ phi thấy Trịnh phi có hai người thế nữ cũng bên Tống đưa qua, bèn nói rằng:

- Hai tên thế nữ đó là người đi theo với Vương muội có phải chăng?

Trịnh quý phi thưa:

- Phải.

Hạ phi mới nói:

- Tôi thấy hai người ấy lòng yêu muốn, ước làm sao cho được một người.

Chung hậu nghe nói, thì đã hiểu ý biết Hạ phi muốn lập mưu kế chi, nên mới buông lời như vậy. Nghĩ rồi bèn nói:

- Như Tây cung muốn dùng người bên Tống, thì Ai gia cũng cho qua một người.

Nói rồi kêu Thể Hà mà bảo rằng:

https://thuviensach.vn

- Thể Hà cung nữ! Mi phải đi qua bên Tây viện mà chầu chực Hạ quý phi.
Thể Hà cúi đầu vâng dạ, giây lát mãn tiệc. Hạ Phi đem Thể hà về làm con nuôi, để ngày sau lâm cơ ứng biến.
Khi tiệc mãn tam cung lục viện cùng là các vị mạng phụ phu nhơn, ai đều lui về dinh nấy. Còn lại Trịnh quý phi và Liêm Thoại Hoa ở sau. Chung hậu mới biểu cung nữ đem Chiêu dương ấn, cùng Tru phi kiếm để lên trên bàn mà nói rằng:
- Nay ai gia cùng vương muội, phận có lớn nhỏ khác nhau đã rồi, ấy là mấy lời ai cũng đều là trung tâm báo quốc, gian giảo riêng có một mình Hạ thị Tây cung, nay trong mình Ai gia thai sản đã cận kỳ, còn Công chúa Lỗ Lâm lại cử binh xâm loạn, ấn kiếm này ta giao cho đó, hãy tua gắng ghi vào lòng. Ai gia lâm bồn rồi, ắt có tai họa lâm thân, phải cẩn thận mà dự phòng gian kế.
Chung hậu nói với Trịnh phi rồi, lại nói với Liêm Thoại Hoa rằng:
- Bắc viện là người chánh trực, thiệt đáng tay làm di mẫu của ngươi, có việc gì phải nên hiệp lực với người, chớ khá nghi nan mà trở đương công việc.
Trịnh Bắc cung và Liêm vương phi hai người vâng dạy, rồi lui về phòng nấy nghỉ ngơi.
Đoạn này nhắc về Công chúa Lỗ Lâm, lên ở tại Ẩn Long sơn đã được ba tháng, ngày kia thấy quân Tần vào thưa rằng:
- Quốc cựu là Ân Long đi cầu viện đã về.
Công chúa lật đật ra rước vào, Ân Long bèn thuật hết rằng:
- Các nước ai cũng sợ oai Đông Tề, đều không dám cử binh, chỉ có nước Sở sai Huỳnh Cái đi qua ám trợ và cho mười muôn lương thảo, còn nước Tống đưa Ngọc Thiền làm kế mỹ nhân, chưa biết thành bại thế nào, nên tôi phải trở về thưa lại.
Ân Long nói rồi, kế thấy Ân Phụng bước vào thưa rằng:
- Tôi đã về tâu với Ân thái hậu, tỏ hết các việc bại binh. Ân hậu nổi giận lôi đình, mắng Công chúa là đồ vô dụng, người lại cho có ba muôn binh mã, tới đây trợ chiến mà thôi.
Công chúa nghe nói, ngửa mặt kêu trời và than rằng:

https://thuviensach.vn

- Phen này mẹ con chắc không thấy mặt, còn vợ chồng cũng khó nỗi gặp nhau! Phò mã ơi! Trời đã dứt tình rồi, còn cuộc thắng bại đã đành rành trước mặt.

Công chúa than rồi khóc ngất, Ân Long và Ân Phụng theo khuyên giải giây lâu, Công chúa mới bớt cơn sầu, sực nhớ lại Bạch Liên thánh mẫu. Lúc này Công chúa dặn hai vị quốc cựu ở lại trại tập luyện binh nhung, còn mình thì tach dặm lên non, cầu Sư trưởng phân trần sau trước.

Nói rồi Công chúa khi dặn dò hai vị Quốc cựu xong rồi, lên ngựa xông thẳng. Đi chẳng mấy bữa, thì đã tới Sơn động, thấy nữ đồng ra đón rước chào mừng và hỏi rằng:

- Quý nhân tới ra mắt Sư tôn, chắc là có chuyện chi đại sự?

Công chúa đáp:

- Mấy năm nay cách mặt, nay mới đặng gặp nhau, vậy xin cậy đó vào tâu với Thánh mẫu cho mau, rằng: Có Lỗ Lâm đến, xin vào yến kiến.

Nữ đồng lật đật vào trong báu điện, tâu với Thánh mẫu trước sau, Thánh mẫu dạy cho vào. Nữ tỳ trở ra thông tin ấy. Khi Lỗ Lâm công chúa tới trước bửu tọa quì lạy với Thánh mẫu mà bày tỏ hết các việc rồi. Thánh mẫu mới mắng:

- Đồ súc sanh! Ngàn năm đạo hạnh chẳng có dễ dàng gì, ba món bửu bối của ta đã cho thế mà để người ta thâu mất rồi, nay mặt mũi nào còn dám tới đây. Nữ đồng ở đâu! Mau đuổi nó ra khỏi ngõ.

Công chúa nghe nói năn nỉ khóc lóc hoài, mà Thánh mẫu cũng không nghe, hối Nữ đồng đuổi ra cho rảnh mắt. Công chúa cực chẳng đã phải chạy lạy tạ dời chân, ra tới trước động, xảy gặp chị em bạn là Lục Vân Tiên, bèn đứng lại mà nói chuyện rằng:

- Chị nghĩ coi có tức! Chung Vô Diệm ỷ mình nhiều pháp thuật, đã thâu lấy hết phép của ta, lại khi dể đến Sư tôn nhiều điều quá lẽ, nó nói: Nó quyết lên cho tới Báu châu động, bắt Bạch Liên yêu phụ mà lột da, chị nghe coi nó nói như vậy có tức hay không?.

Lúc ấy Thánh mẫu tàng hình đi ra trước động, thoạt nghe Công chúa nói chuyện với Lục Vân Tiên các lời, bèn trở vào cho đòi Công chúa vô mà hỏi rằng:

https://thuviensach.vn

- Con Xủ phụ nó xỉ mạ ta các điều như vậy mà có thiệt hay là không?
Công chúa thưa:
- Mấy điều đó quả như lời, nên đệ tử mới tới đây mà bạch qua cùng Sư trưởng.
Bạch Liên tưởng thiệt, bèn nổi trận lôi đình, liền đòi bốn tên đồ đệ bảo đem đồ báu linh theo hết và biểu Công chúa về trước, điểm binh tới cửa phía tây thành Lâm tri công phá. Công chúa vâng dạy và mừng rỡ vô cùng, liền lạy tạ ơn trở ra khỏi động trung, cầm chĩa ba lên ngựa, vừa đi vừa cười mà nghĩ thầm:
"Mình đặt điều nói láo mà Thánh mẫu cũng nghe, nếu mình nói thiệt một bề, chắc là Thánh mẫu không chịu hạ sơn cứu giúp."
Nghĩ như vậy, rồi giong ruổi suốt ngày đêm về tới An Phụng sơn, anh em Ân Long ra tiếp rước vui mừng. Công chúa bèn hạ lịnh, truyền ta quân bạt trại kéo xuống đánh cửa phía Tây. Quân Chánh ty vâng lời, trong một ngày đã tới Lâm tri Hỗn hải. Khi Công chúa kéo binh tới, phát pháo an dinh rồi, kế giây lát có quân vào báo rằng:
- Thánh mẫu và mấy vị Tiên cô đã giá lâm.
Công chúa có dạ mừng thầm, liền truyền quân đặt bàn hương án ra nghinh tiếp. Thánh mẫu xông thẳng vào quân dinh, ngồi giữa Huỳnh la trướng, trà nước xong rồi, Thánh mẫu mới phán rằng:
- Nước Tề ở về phía đông, thuộc Mộc, nước Lỗ ở về phía Tây, thuộc Kim, ngày nhật thần bữa nay là Kim khắc Mộc, nếu xuất trận thời thắng được Tề bang.
Nói rồi lại bảo đồ đệ đem cái hồ lô ra, lấy một xấp giấy đưa lên giữa không trung thổi một cái, hóa bốn con thú dữ và một con long mã. Thánh mẫu cưỡi con long mã, tay cầm Oan ương kiếm, đi tới giữa cửa thành khiêu chiến. Quân giữ thành vào tâu lại cho Tuyên vương hay, Tuyên vương cả kinh, liền sai Nội thần vào rước Chung hậu ra trước Kim loan điện mà nghị định. Chung hậu nghe có chỉ triệu, liền đánh tay làm một quẻ, thời đã hay Bạch Liên thánh mẫu hạ san, ngặt vì trong mình đã có mang thai gần tới kỳ sanh sản, biết trốn đâu cho khỏi tai họa.
Nghĩ rồi bèn truyền Cung giám đi đòi Trịnh quý phi tới, dặn dò các việc

https://thuviensach.vn

xong rồi, liền sửa sang long mã thẳng tới Kim loan điện mà tâu rằng:
- Xin cho thiếp ra trận.
Thiên tử bèn y lời, rồi cũng theo chân lên trên Vọng địch lầu mà lược trận. Khi ấy phát ba tiếng pháo, mở cửa thành xông ra. Chung hậu nhìn thấy một vị đạo cô, đầu đội mão Liên hoa, mình mặc áo Bát quái, tóc bạc như tuyết, mặt đỏ dường hoa (Thật là một cái bông sen trắng, ở Trên Phật tổ điểm hóa thành hình, tu luyện lâu năm lên được bề chánh quả). Chung hậu xem rõ rồi, bèn hỏi rằng:
- Bớ yêu đạo! Mụ có phải là Bạch Liên thánh mẫu đó chăng?
Thánh mẫu đáp:
- Ta ở Báu châu động, hiệu là Băng Ngọc địa tiên, ngàn năm chánh quả tu nên, đạo hiệu là Bạch Liên thánh mẫu đây. Vậy người hãy đem Ngô Khởi phò mã ra mà trả lại, và dâng hàng biểu cho Lỗ bang, nếu như chẳng chịu đầu hàng, thì bần đạo chẳng dụng chế.
Chung hậu nghe nói nổi giận, bèn hỏi rằng:
- Có tướng nào ra bắt con yêu phụ để lập công không?
Điền Côn vâng lịnh, buông ngựa xông ra, bên kia Vương Lăng nữ tiên hươi gươm rước đánh, đặng ba chục hiệp, Vương Lăng liền trá bại chạy dài, Điền Côn giục ngựa đuổi theo, Vương Lăng lấy một món bửu bối gọi là Tật lê gáic tế lên trên không, Điền Côn liếc sang thấy có đạo Kim quang thẳng xông, và bửu bối ấy có ba khía, nhắm ngay trên đầu đánh xuống, Điền Côn lật đật quay ngựa bỏ chạy như dong mà không khỏi, bị đánh trúng phớt nơi sau lưng. Chung hậu xem thấy nổi xung, liền buông ngựa chận đường đón lại. Điền Côn bị thương bỏ chạy, còn Vương Lăng thì đánh với Chung hậu một hồi liệu bề cự không lại, mới quây ngựa tháo lui. Bạch Liên lại hươi gươm tiếp chiến. Đánh hơn trăm hiệp mà thắng bại chưa phân. Thánh mẫu có ý khen thầm và nghĩ rằng:
- Nếu dùng sức thì khó bề thắng nổi.”
Bèn niệm chú hô phong, tức thì thấy thiên ám địa hôn, cát bay cây ngã ầm ầm, lôi đánh quân Tề tối tăm mày mặt. Chung hậu cũng lật đật niệm chú Tam thai, gió thổi trở lại đánh quân Lỗ bỏ chạy mất sá tan hoang! Thánh mẫu liền niệm chú thâu phép vội vàng, rồi giục thú đánh với Chung hậu

https://thuviensach.vn

nữa. Giây phút lại niệm chú đòi hung thần ác sát, hồi lâu thấy ở trên trời sa xuống, những đồ yêu quỉ, tinh ma, và niệm chú di sơn, đưa hòn núi Nga mi tới chụp vây lấy Chung hậu. Còn Chung hậu lúc này đánh với Bạch Liên thánh mẫu, đã có ý đề phòng, nên biết được các phéo của Thánh mẫu rồi, liền niệm chú thư phù, nên yêu ma chẳng dám tới, còn sau lưng thì công núi Nga mi đánh với Thánh mẫu, tay hươi đao vùn vụt chân thúc ngựa xông pha, mấy lần day lại trở qua thì phéo của Bạch Liên cũng như tro bụi, Thánh mẫu tức mình nổi giận thâu phéo lại đánh với Chung hậu một hồi, hơn ba trăm hiệp cũng cầm đồng mãi. Thánh mẫu liệu bề dùng sức không al5i, nên mới dùng mưu trá bại, bèn chém bậy một cái rồi bỏ chạy dài, Chung hậu cũng giục ngựa đuổi theo. Thánh mẫu mới lấy cặp kiếm Oan ương tế lên và nói rằng:

- Chung Xủ phụ, mi hãy coi bửu bối.

Chung hậu lanh mắt ngó thấy, có hào quang muôn đạo sáng lòa, phải chi gặp tay thật thà thì bị gươmg Oan ương đưa về chín suối. Vì Chung hậu có long thai gần mãn nguyệt, nên có rồng vàng trên không, sa xuống chém người không đặng. Chung hậu biết mình đã gần kỳ thai dựng, có nhờ con, mẹ mới đặng toàn thây, tức thì cắn máu đào ngón tay, phun lên gươm thiêng vấy máu.

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi Thứ Sáu Mươi Ba

Chung hậu bị biếm lãnh cung

Thể Vân cứu mạng Thái tử.

Thánh mẫu thấy vậy lấy làm lạ, chẳng biết sao gươm báu mình không linh nghiệm, liền niệm chú thâu về, không ngờ thâu đặng cây gươm mái thôi, còn gươm trống thì sa xuống chém trúng nơi bắp đùi Thánh mẫu, Thánh mẫu bị thương liền bại tẩu, còn Chung hậu thì đắc thắng thâu binh về. Khi Chung hậu về tới Kim loan điện. Tuyên vương tiếp rước ân cần, vợ chồng mừng rỡ và đàm đạo được giây lâu, kế Chung hậu bụng có hơi đau quặn quặn, bèn tạ từ Thiên tử trở về cung, khi về tới nơi đã bất tỉnh hôn mê. Cung nữ liền đỡ lên long sàng an nghỉ. Lúc này nhờ có một người Cung quan biết ý sai Thể Vân đi thỉnh Trịnh quý phi, lại sai người đi tâu cho Thiên tử hay rằng:

- Nương nương đã tới kỳ thai sản.

Đây nói về Hạ quý phi là Nghinh Xuân, từ khi Thiên tử không tới Tây cung, hằng ngày đem lòng oán hận, lo mưu kế hại cho được Chung nương nương. Lúc này vừa khi ra đứng chơi nơi phân cung, bỗng thấy Thể Vân chạy ngang qua lật đật. Hạ quý phi liền kêu lại hỏi rằng:

- Mi đi có việc chi cơ mật, sao vô cớ tự xuất cung môn?

Thể Vân quỳ xuống tâu rằng:

- Chung quốc mẫu có việc chi không biết, hay là tới lúc lâm bồn, nên sai tôi đòi Bắc cung vào Chiêu dương bảo giá.

Hạ phi nói:

- Mi hãy trở về đi cho gấp, để ta đi tới Bắc cung thông báo cho, chị em ta cũng sẽ tới sau, đến viếng thăm Chiêu dương luôn thể.

Thể Vân tưởng thật, lật đật từ giã trở về, Hạ phi liền vào cung, khiến bắt con mèo và đòi các bà mụ tới dặn làm y như vậy... như vậy... Các bà mụ cũng đều vâng dạ, kéo nhau tới Chiêu dương cung thi kế. Rồi đó Hạ phi liền kêu Thể Hà tới nói rằng:

- Mi vốn ở bên nước Tống, theo Trịnh phi tới đây, cũng vì Chung sát hại

https://thuviensach.vn

Tống vương, nên Ân hậu mới dùng phương mỹ nhân kế đó. Chung hậu cho mi qua đây hầu hạ, ta thương mi như thể chị em, bây giờ Chung hậu đã tới ngày lâm bồn, chị em ta phải lo phương ám hại, như Chung hậu đẻ con gái thời chớ, bằng sanh con trai thời ta sẽ đổi con mèo này, rồi đem ra nơi hồ sen liệng xuống dưới, làm cho mất tang mất tích. Chừng đó ta sẽ trá tâu cùng Thiên tử rằng: Chánh hậu lâm bồn sanh quỷ sanh yêu, chắc làm sao Thiên tử cũng nổi giận lôi đình, ắt trị tội nương nương bỏ mạng. Đến lúc ấy Chiêu dương chắc về tay ta chấp chưởng, thời phận Tây cung ta sẽ phong tặng cho mi, chị em ta cùng nhau hưởng phúc vô cùng, gặp cơ hội phải theo cơ hội.

Thể Hà cúi đầu vâng chịu, giấu con mèo chết vào tay áo và tâu rằng:

- Việc này xin giao mặc tôi hạ thủ, Nương nương tua khá an tâm.

Hạ phi cả mừng, rồi cùng nhau dẫn tới Chiêu dương cung viện.

Nói về Ngọc đế đương lúc lâm triều, Thái Bạch kim tinh bước ra tâu rằng:

- Kim long đã tới ngày xuất thế, Mão đoan tinh thai dựng đã đủ ngày, xin truyền cho tinh tú các ngôi, mau đưa người ra đời kẻo trễ.

Ngọc đế chuẩn tấu, giao cho Thái Bạch lãnh mạng thi hành. Kim Tinh vâng chỉ, dẫn các bộ tinh tú, đưa Kim Long xuống thành Lâm tri lập tức. Lúc này Hạ phi vừa đi tới Chiêu dương cung, bỗng thấy hào quang sáng ngời, mùi hương bay thơm phức, thì không biết là sự gì, đang còn nghĩ tới nghĩ lui, mới bước vô khỏi cửa thấy Cung nữ bước ra ngăn trở rằng:

- Nương nương cấm cửa không cho ai được vào.

Hạ phi cười mà đáp rằng:

- Ta tới đây chẳng có việc gì lạ, chẳng qua là vâng thánh chỉ tới săn sóc việc Chánh hậu lâm bồn, chúng bây sao dám cả gan, lại có buông lời cản trở?

Cung nữ nghe Hạ phi nói nhưng điều hăm hở, thì để cho Hạ phi vào cung, khi Hạ phi vừa đi vào tới nơi, thì đã nghe tiếng con nít khóc, liền hỏi mấy bà hộ sanh rằng:

- Nương nương lâm bồn con trai hay con gái?

Mấy bà ấy tâu:

- Người đã sanh đặng một vị Thái tử, diện mạo rất phương phi.

https://thuviensach.vn

Hạ phi liền bước tới gần nơi long sàng tâu rằng:
- Quốc mẫu ngự thể mạnh giỏi ? Có cần thiếp tới đây viếng thăm.
Hỏi luôn ba bốn tiếng, mà không thấy trả lời. Chung hậu cứ nằm mê thiêm thiếp trên giường, Hạ phi có ý mừng thầm, vội vàng hối cung nữ, bảo đứa thì đi mỗi phương mỗi đứa, lại sai mấy người cung giám kẻ đi kiếm vật nọ, người đi lấy vật kia, làm cho trong cung đi hết không người, bèn nháy Thể Hà biểu làm y kế. Thể Hà cũng nhặm lẹ, đưa con mèo vào đổi Thái tử đi mất không ai hay. Giây lát Hạ phi giả tiếng hỏi và la lớn rằng:
- Bớ cung nga, vậy Quốc mẫu sanh ra đồ gì quái dị, chớ nào phải Thái tử ở đâu?
Cung nga nghe nói lật đật xúm nhau chạy vô, thấy một con mèo chết mà lông lá gì không có, chẳng khác chi con chuột lột, thấy đều thất vía kinh hồn! Mấy người còn cãi lộn nhau om sòm, kế thấy Trịnh phi đi tới. Cung nga liền thuật hết các việc cho Trịnh phi nghe và nói rằng:
- Khi Quốc mẫu gần kỳ thai sản, có người tới đòi lịnh bà qua sao trễ vậy?
Trịnh phi nói:
- Nào ta có thấy ai đâu! Ta có ý đợi hoài, mà không thấy ai tới nói gì hết! Vậy chớ khi Quốc mẫu lâm bồn, ai vào cung đây trước chăng?
Cung nga tâu:
- Khi Quốc mẫu lâm bồn rồi có một mình Hạ phi và Thể Hà tới đây trước, lại nói rằng: Vâng thánh chỉ tới viếng thăm Quốc mẫu, bởi vậy chúng tôi không dám ngăn trở đang, bây giờ lại chẳng thấy Thể Hà, xin lịnh bà nghiệm lấy.
Trịnh phi nghe nói vỗ ghế la rằng:
- Không xong rồi, đã trúng kế vậy phải kíp đi cứu Thái tử bây giờ cho chóng.
Nói rồi lật đật chạy ra chỗ phân cung, rồi lại muốn qua sau hậu viện, kế thấy có hình dạng đi trước xa xa như con Thể Hà, trong bụng Trịnh phi mừng quá, muốn chạy cho mau không dè vấp lấy lề đường té nhào xuống. Cung nữ thấy vậy tính đem Trịnh phi về Bắc cung mà lo bề thang thuốc, lúc ấy Thể Vân lại tâu rằng:
- Tôi với Thể Hà là chị em ruột, để tôi đi cứu lấy tiểu vương.

https://thuviensach.vn

Trịnh phi nhậm lời. Thể Vân vội chạy ra sau hậu viện tìm kiếm.
Nói về Thể Hà khi bồng Thái tử tới trước hồ sen, ngó đi ngó lại, bốn phía không người, bèn quăng Thái tử xuống chỗ vực sâu, may đâu trúng một cái lá sen lớn quá, nên Thái tử nằm trên lá sen chẳng khác một chiếc ghe chở nặng trồi lên trồi xuống. Thể Hà thấy vậy thất kinh hoàng, muốn lấy đá mà liệng xuống cho chìm, kế nghe văng vẳng có tiếng người kêu, ngó kỹ lại là Thể Vân chị ruột.
Lúc đó Thể Vân đi vừa tới, thấy em còn đứng bên bờ hồ, liền hỏi rằng:
- Quốc mẫu với mầy vốn không thù oán, sao mày đành lòng mà ám hại Tiểu vương, vậy bây giờ Thái tử ở đâu khá phân tường cho chị rõ, bằng mà mày để trễ nãi thì tao không kể đến chị em.
Thể Hà đáp rằng:
- Chị sao còn nói sai như vậy, Ân thái hậu dặn chúng ta tới đây mà ám hại Chánh cung, ai dè đâu Trịnh Quý phi đã đổi lòng, mà chị cũng hùa theo như thế. Như chị mà có muốn cứu Tề vương thái tử thì chị xem giữa hồ sen đó mà coi.
Thể Vân nghe nói hỡi ôi! Ngó xuống thấy Thái tử đang trồi lên trồi xuống, bèn nói với Thể Hà rằng:
- Em hãy đứng đây đợi chị, đặng chị kiếm đồ lập kế cứu tiểu vương.
Nói rồi lật đật đi luôn. Thể Hà mới đứng nghĩ lui nghĩ tới rằng: *"Sợ khi chị mình về tâu với Chung hậu thì chắc là khó sống mà ở trên đời, chi bằng chết trước cho xuôi đặng khỏi điều hành hình cực khổ."*
Nghĩ rồi rồi bèn kêu Thể Vân và nói:
- Chị ạ! Chị em ta từ đây ly biệt, xin chị hãy bằng lòng, để em chịu chết cho xong, đừng có về tâu với Chiêu dương làm chi cho mất công và nhọc chị.
Thể Vân nghe kêu vừa mới ngó lại thì thấy Thể Hà nhảy xuống trầm mình rồi. Thể Vân chạy đến than khóc một hồi, không biết phương kế chi cứu người cho khỏi chết. Giây phút thấy giữa hồ nước chảy mạnh, gió thổi Thái tử tấp vào bờ. Thể Vân mừng rỡ, hai tay bồng Thái tử ẵm vào trong bụng, giữa ngực Thái tử còn hơi nong nóng, được hồi lâu thấy máy động tay chân. Thể Vân mừng rỡ chạy quýnh.
Khi Thể Vân muốn bồng Thái tử trở về Bắc cung mà tâu cùng Trịnh quý

https://thuviensach.vn

phi cho tỏ rõ, bỗng nghe có tiếng đồng la gióng và nghe quân rao lớn tiếng rằng:
- Bắt cho đặng gian nhân cung nữ, tráo con mèo đổi Thái tử đem đi, như ai bắt được thời thưởng tiền bạc chẳng thiếu chi, và quân lính phải tuần phòng cho nghiêm ngặt."
Thể Vân nghe rao như vậy thì nghĩ rằng:
"Việc mình thời ngay đã hẳn, nay lại hóa ra gian, bây giờ khó liệu khó toan, hãy ẩn mình ở đây đợi chúng nó qua rồi hãy tính."
Nghĩ rồi lại vái rằng:
- Xin thánh thần phò hộ, cho ấu chúa đặng bình an, cũng đừng khóc lóc om vang, e lậu cơ mưu thời khó dễ.
Thể Vân vái rồi liền chun trốn vào trong bụi. Thái tử cũng nằm trong mình Thể Vân an giấc chẳng có la khóc rầy rà. Khi quân thần đã đi qua, Thể Vân lại len ra hái gương sen lấy hột nhai cho Thái tử ăn đỡ đói.
(Ấy cũng là bởi Thái tử còn đang vận khó, cơ trời khí số đã định rồi. Bây giờ mẹ con, mỗi người ở mỗi nơi, tới mười hai tuổi đi rước thầy mà gặp mẹ).
Nói về Hạ Nghinh Xuân khi trở về cung viện rồi, cứ ngồi trông đợi Thể Hà về, đã gần nửa ngày thâu mà không thấy tin tức gì hết, liền viết một tờ mật thơ, sai người tâm phúc đưa ra cho cha là Thái sư Diên Quảng. Quân tâm phúc lãnh mạng lấy mật thư, vội vã đem ra phủ Thái sư yết kiến. Khi Diên Quảng được tin con, mừng rỡ khôn cùng, liền viết một đạo biểu văn, vào triều tâu cho Thiên tử hay tự sự. Tuyên vương mở biểu văn ra xem, thấy có mấy câu như vầy:
"*Tôi là Thái sư Diên Quảng, cúi đầu tỏ với Hoàng gia. Trộm nghe nước nhà gần thạnh, thời có điềm lành, nước nhà gần suy thời có yêu nghiệt. Từ khi Chung hậu giữ quyền Quốc mẫu, thời nước nhà khốn khó tai nan, tới sau khi đi khám phá địa huyệt thay đổi dung nhan, thôi chắc là đồ yêu tinh dựa nương vào đó. Bệ hạ lại nghe lời gian hiểm rước đem về ở trong cung, nay hoài thai thập nguyệt đã xong, sanh sản ra một vật chi hình như một con mèo chết. Tôi tưởng Bệ hạ là cây vàng lá ngọc lẽ thời sinh con phụng cháu rồng, có đâu sanh ra đồ yêu quái trong cung, tôi e một nỗi giang san*

https://thuviensach.vn

cũng khó lòng gìn giữ.”

Tuyên vương xem rồi thất kinh, liền phán hỏi rằng:

- Quốc trượng nói vậy thiệt hay giả, lẽ đâu có sự dị kỳ.

Diên Quảng tâu:

- Như Bệ hạ chẳng tin lời tôi nói đó, xin tới Chiêu dương cung xem tỏ rõ trước sau.

Tuyên vương lập tức kíp truyền xa giá, đặng đi tới Chiêu dương cung, khi tới nơi cung nhân tiếp rước ân cần rồi tâu lại các việc rằng:

- Lúc Quốc mẫu thắng trận về tới cung điện, đau bịnh gì không biết mà thấy hôn mê, kế tới Quốc mẫu lâm bồn, thời rõ ràng là một kỳ quân Thái tử, rồi không biết cớ gì thành ra quái sự, bây giờ con mèo hãy còn để đó, còn Quốc mẫu vẫn hôn mê.

Tuyên vương liền biểu đưa con mèo ra cho mình khám nghiệm, thiệt quả là con mèo chết, máu mủ đỏ còn tươi. Tuyên vương đã giận lại tức cười, bèn giáng chỉ biếm Chung hậu vào nơi lãnh cung tức tốc, lại truyền đòi các thầy phù thủy họa linh phù trấn yểm trong cung, các viện chỉ phán vừa xong. Thiên tử trở về Đông cung an nghỉ.

Nói về các quan nội giám, đưa Chung hậu vào trong lãnh cung rồi khi về xảy gặp Liêm thị Vương phi đi tuần bèn thuật hết các việc cho Liêm Thoại Hoa nghe. Thoại Hoa nổi nóng liền tuốt lên đến Đông cung, quân canh cửa không cho vào. Thoạt Hoa đập cửa bể tan tành, quân hộ vệ thất kinh chạy mỗi đứa mỗi nơi mà trốn.

Khi Thoại Hoa tới nơi thấy bá quan đã đủ mặt. Liêm Thoại Hoa quỳ xuống khóc mà tâu rằng:

- Muôn tâu Vương phụ, xin tha cho Quốc mẫu kẻo oan! Hồi ban sơ Quốc mẫu thọ thai, đã có cung quan biên vào sổ bộ, nay sinh sản đã thấy tỏ rõ, sao Từ quân hóa ra yêu tinh, xin tra xét cho phân minh, kẻ đã hại ấu chúa, mà lại oan tình Quốc mẫu.

Thiên tử nói:

- Năm ngoái Chung hậu đi thăm địa huyệt, khi trở về đổi khác dung nhan, lúc đó trẫm đã có dạ nghi nan, vì Yến tử châu toàn bảo tấu. Trẫm lại nghe lời tới Thương sơn rước về làm Chánh hậu, thời trong nước cứ dấy động

https://thuviensach.vn

đao binh, bấy lâu nay tuy là vợ chồng phỉ tình ân ái, nhưng mà trong bụng cũng còn hồ nghi. Bây giờ đây có sự dị kỳ, thời Chung hậu quả là đồ yêu tinh hiện vào mà báo hại. Tấu văn của Thái sư nói đây thiệt phải, mà trẫm xem lại cũng là đồ yêu quái chẳng sai, bởi vậy cho nên trẫm mới lánh nạn qua đây không dám ngồi lâu nơi chánh viện.

Thoại Hoa nghe nói tới tên Thái sư, thì lại càng thêm giận, bèn chỉ mặt Diên Quảng mà mắng rằng:

- Mày chẳng phải là người văn hay võ mạnh, chẳng qua là mày nhờ con mày mà làm tới chức Thái sư, cha con bây thiệt là loài côn đồ, cứ lấy sự tửu sắc giao vu mà làm cho hôn mê Thánh chúa. Muôn tâu Vương phụ! Đời trước Trụ vương mê Đắc Kỷ, giết chánh cung lại với hai con, nên Khương Thái công mới bỏ qua giúp núi Châu, nên cơ nghiệp Thành Thang mới về tay Cơ Phát, còn vua U vương cũng mê Bảo Tỷ, giết Thân hậu và đuổi Thái tử Nghi Dương, bên Tây phiên hay được mọi đường, cất binh tới đánh U vương bỏ mạng. Sau tới vua Bình vương nước Sở, cũng say mê tửu sắc đã đuổi vợ con rồi lại đuổi con. Ngũ Tử Tư trốn qua nước Ngô, giúp thù Ta mà gồm thâu nước Sở. Gương đời trước còn treo tỏ rõ, xin Vương phụ coi đó mà sửa mình, như việc này xử đoán cho công minh, thời phải giết thằng già này mới trừ xong hậu hoạn.

Thoại Hoa nói rồi muốn rút roi sắt tới mà đánh Diên Quảng, Yến Anh bước ra can rằng:

- Vương phi đừng vội nóng, mà lỗi đạo tôi con. Bởi vì hồi trước Quốc mẫu tới đây, đồ trang liêm giao cho ta gánh, vì ta đã lùn lại nhỏ, mà đôi gióng dài gánh làm sao mà đi được, bởi cớ ấy nên ta ngoái lại ba lần, thời Quốc mẫu biết ngày sau phải vào Lãnh cung ba lượt, nay mới rõ lời trước có linh nghiệm, đến lần này đủ ba phen, trong ba ngày Quốc mẫu bình an, chẳng có sao mà vương phi phòng ngại.

Thoại Hoa nghe Yến Anh thông tỏ mấy lời, cực chẳng đã phải trở về dinh mà lo sự thuốc thang cho Điền Côn.

Nói về bên dinh Lỗ, quân đi tuần do thám thính, hay đặng các việc Chung hậu sanh đồ yêu quái, bị biếm vào Lãnh cung, thì vội vàng trở về báo tin ấy lại cho Bạch Liên thánh mẫu hay. Thánh mẫu nghe báo cả mừng, bèn nói

https://thuviensach.vn

với Công chúa Lỗ Lâm rằng:
- Hiền đồ phải dời dinh lên chỗ các gò núi, đặng để ta bắt Chung Vô Diệm như trở bàn tay cho mà coi.
Công chúa nghe lời thầy dạy, liền truyền quân dời dinh bại trại. Bạch Liên liền kêu người học trò thứ nhất là Lục Vân Tiên biểu rằng:
- Hiền đồ hãy đem cái bình bát ngọc ra ngoài biển đông, múc một bình nước biển, đem về đây cho kíp.
Lục Vân Tiên lãnh mạng đằng vân bay tới biển đông múc một bình nước đem về. Thánh mẫu chi ra làm bốn bầu, giao cho bốn người học trò đằng vân bay tới bốn cửa thành ở trên mây làm y pháp như vầy... như vầy... Còn Thánh mẫu cũng đằng vân lên giữa không trung bỏ tóc xõa cầm gương niệm chú hô thần, giây lát thấy Long hỏi đông vương tới thi lễ. Thánh mẫu nói:
- Ta phiền cùng Kong thần xin làm dường ấy... dường ấy...
Long vương vâng theo pháp chỉ, liền sai khiến thủy tộc, những là tướng tôm tướng cá, bảo dâng nước biển lên. Trong giây lát ba đào chuyển động, mưa gió lao xao, nước ngập thành Lâm tri xem thấy như hình sóng biển.
Đây nhắc lại về sự Thể Vân, bồng Thái tử trốn ở trong bụi lách đã gần ba ngày, ý muốn trở về cung mà sợ lính tuần tra bắt, bèn nghĩ thầm:
"Nếu mình đem Thái tử tới đặng cho Chung hậu thời không hề gì, còn nếu đem tới cho Tây cung, chắc là Thái tử với mình cũng không toàn tánh mạng."
Nghĩ khôn nghĩ dại, nghĩ tới nghĩ lui, không biết tính làm sao, ngồi bồng Thái tử mà chịu trận. Khát thời múc nước hồ đó mà uống, còn đói thời hái gương sen mà ăn, trông cho gặp người một phe mình đi qua, đặng hỏi thăm nông nỗi. Cũng là bởi duyên túc đế, nên khiến người bên Tống bên Sở gặp nhau. Lúc ấy Thể Vân đương ngồi suy nghĩ trước sau, bỗng thấy mưa ào đổ xuống, giây phút ngó xuống thấy hồ thành như biển rộng, nước tràn trề sóng bể lao xao. Thể Vân lúc này đã không còn chỗ nào mà an thân, trên bờ nước sâu gần ba thước, bèn tính chắc là không sống phen này cho được, mới ẵm Từ quân lên chỗ cao mà van vái trời đất, kế xa xa xem thấy rõ mặt người, có một ông già ghé thuyền lại hỏi han, rồi Thể Vân bồng Thái tử

https://thuviensach.vn

bước lên thuyền. Lão trượng chở đi một hơi vừa gần chân núi. Thể Vân tạ ơn mà bước xuống đất, ngó lại thì ông già đã đi đâu mất không hay (ấy là Thổ địa thần ở xứ Lâm tri, vâng ngọc chỉ Thiên đình đi cứu Điền Nguyên Thái tử).

Nói về Nguyên soái nước Sở tên là Huỳnh Cái phụng mạng vua Sở, đưa lương thảo đi giúp cho Công chúa Lỗ Lâm, lúc này còn đang đồn binh tại núi Châu Sơn, xảy thấy quân Tuần do về báo rằng:

- Có một người đàn bà bồng đứa con nít đi đâu không biết, chúng tôi đã bắt đem về đây.

Huyền Cái nghe nói truyền lịnh bảo dẫn vào, quân nhân vâng mạng đem Thể Vân vô ra mắt. Huỳnh Cái xem thấy người làm sao mà liễu má đào, mặt hoa vóc tố, bèn nghĩ rằng:

"Người này chắc là có duyên lo chi, nếu chẳng phải phường trốn phủ thời cũng quân lộn chồng."

Nghĩ như vậy bèn hỏi:

- Nàng kia! Việc gì mà trôi nổi tới đây. Hãy nói thiệt cho ta nghe thử.

Thể Vân thưa rằng:

- Vì tai trời gặp cơn thủy nạn, nên cô thân trôi nổi tới đây. Mẹ cha lưu lạc một nơi, nhà cửa cũng bị tơi bời tan nát. Dạ bẩm nguyên soái, thiếp thật là lưỡng gia quê nữ, thằng nhỏ này là con của người anh, tên tôi là Chung Thể Vân tuổi hai tám chưa vầy duyên can lệ.

Huỳnh Cái bèn hỏi nữa:

- Đó nói đó là con nhà dân gia tứ đệ, sao lại đặng mặc đồ cung trang.

Thể Vân thưa:

- Chị con nhà bác tôi là Chung Vô Diệm làm Chiêu dương chánh hậu Tề vương, nhường năm gởi về những đồ cung trang mà cho trong dòng thân thích.

Huỳnh Cái nghe nói thiệt cả mừng, bèn nói rằng:

- Bổn soái đây là một vị đại thần bên nước Sở, đem lương thảo tới đây ám trợ Lỗ bang, phu nhân ta năm ngoái hồn xuống suối vàng, tới nay cũng chưa trùng hôn thiệt thú, như tiểu thư nghe theo lời mỗ, về cùng ta làm một vị mạng phụ phu nhơn và nuôi cháu làm nghĩa tử, đặng như vậy ta sẽ bãi

https://thuviensach.vn

binh về nước cùng nhau an hưởng thái bình, không biết ý đó có vui lòng khứng chịu chăng?

Thể Vân nghe nói thì hổ thẹn ra mặt sượng sùng, bèn ngồi che tay áo và nghĩ thầm rằng:

"Nếu ta chẳng y theo lời gã, thời khó bề bảo dưỡng Từ quân, còn y theo ý chàng thì Tề, Sở khỏi nạn đao binh, một mình mà đặng đối bình an hai việc."

Huỳnh Cái thấy Thể Vân cứ lặng thinh hoài, thì đã biết ý thuận tình, bèn truyền quân dọn tiệc vui mừng, đặng thành thân phối hiệp. Lúc nầy trời vừa tối thì tiệc cũng vừa xong. Nguyên nhung mới từ biệt các tướng mà về phòng, gặp mặt nhau tay lại cầm tay. Huỳnh Cái mới buông lời khuyên dỗ rằng:

- Ta ở Sở bang làm chủ soái, còn phu nhân thì quốc thích bên Tề, cũng vì duyên túc đế vấn vương, nên mới khiến cho hai đàng gặp gỡ, để ta bãi binh về tâu với vua Sở, phong tước phu nhân nhứt phẩm. Nàng sẽ đặng vinh phong, khuyên phu nhơn tua khá an lòng, cùng lão soái vợ chồng cho thắm đẹp.

Thể Vân đáp rằng:

- Xin soái gia hãy vào phòng an nghỉ, để cháu thiếp ngủ rồi thiếp sẽ tới sau.

Huỳnh Cái nghe lời liền vào phòng mà an giấc. Khi đó Thể Vân mới đổi y phục, thấy trong áo còn một cái ngọc ấn đem theo. Thể Vân xem kỹ ngẩn ngơ, mới sực nhớ lại là ấn Chiêu dương giao cho Trịnh quý phi gìn giữ, nếu bây giờ ở nhà Chánh cung có lâm sự, thời Quý phi biết lấy ấn đâu mà dùng, hay là cơ trời có ý khiến ngày sau mẫu tử tương phùng, nhờ cái báu ấn mà làm bằng cớ chăng? Nghĩ như vậy rồi đem cái Ngọc ấn mà cất vào chỗ kín, kẻo e tiết lậu cơ quan. Giấu rồi bèn vào phòng an giấc xuân tình, vợ chồng cá nước duyên ưa, giấc phong lưu ngày dài đêm vắn. (Tới ngày sau Chung hậu bị một mũi tên quỷ tiễn, Điền Côn đi rước Biển Thước, từ ấy mẹ con mới gặp nhau, ấy là việc sau).

Nói về Lê San thánh mẫu đang ngồi trên tòa sen bỗng nghe huyết trái tim máy động, bấm tay làm một quẻ, thì biết rõ các việc thủy chung, bèn biểu Trần Tam Thơ qua bên Nam Hải lạc già sơn, thưa với Phật Quan âm mượn

https://thuviensach.vn

cái Tịnh thủy tinh, đem tới Lâm tri mà giải cứu. Trần Tam Thơ vâng lệnh đằng vâng đi trước, còn Thánh mẫu cũng dẫn mấy người đồ đệ tới thành Lâm Tri. Khi thầy trò tới nơi, ở trên mây sa xuống trước ngọ môn, thấy nước sâu năm thước, sóng bủa ba đào. Thánh mẫu liền lấy cái Tịnh thủy châu chiếu ra, tức thì nước lui xuống được vài thước. Lúc ấy Thánh mẫu liền kêu Huỳnh môn quan mà bảo rằng:

- Chúng ngươi hãy vào tâu với Tuyên vương rằng: Có Lê San thánh mẫu tới xin ra mắt.

Quan Huỳnh môn lật đật vào cho vua rõ. Tuyên vương nghe nói liền truyền bá quan hộ giá ra trước ngọ môn nghinh tiếp. Khi đi tới nơi, Tuyên vương bước xuống Long xa thi lễ. Thánh mẫu cũng đáp lại rồi hỏi rằng:

- Môn đồ ta là Chung Vô Diệm sao không thấy viễn nghinh.

Tuyên vương đáp:

- Vợ tôi còn mang trọng bịnh, nên thất lễ không ra được.

Yến Anh biết rõ Thánh mẫu đã hay đủ các điều nên giả bộ quỳ xuống tâu với Thánh mẫu rằng:

- Chung nương còn bịnh, đang nằm ở giữa lãnh cung.

Tuyên vương nghe nói chết điếng trong lòng và mắng thầm rằng:

"Thằng lùn này thiệt quái gở! Có ai hỏi nó mà nó nhạy miệng thày lay."

Thánh mẫu nghe vậy hỏi nữa rằng:

- Sao Thiên tử không thương tình, lại giam học trò tôi vào trong lãnh cung vậy?

Vẫn Tuyên vương là người mẫn tiệp, nghe hỏi vậy liền trả lời rằng:

- Hôm trước có rước thầy coi quẻ, nói rằng: Vợ tôi năm nay có tai nạn lâm thân. Chiêu dương cung thời bất lợi mười phần, nên phải dời tới Lãnh cung tạm trú.

Thánh mẫu lắc đầu cười và nói rằng:

- Chẳng phải vì coi quẻ mà sanh sản mà mang tai, hãy cho người dẫn bần đạo tới lãnh cung, đặng xem coi căn bệnh nặng nhẹ.

Tuyên vương bèn sai cung quân dẫn đường đi trước. Thánh mẫu và mấy người đồ đệ theo sau, đi vừa tới Lãnh cung, Chung hậu còn nằm mê man bất tỉnh. Thánh mẫu thấy vậy động lòng rơi lụy và nói rằng:

https://thuviensach.vn

- Nếu chẳng có lão sư tới cứu, thời hiền đồ tánh mạng đã chẳng còn, vì Tuyên vương nghe lời đứa gian nhân, chẳng nghĩ tới ân tình kiết phát.
Nói rồi liền lấy Hồ lô thuốc đem ra, đổ cho Chung hậu, giây lát Chung hậu hoàn hồn, mở con mắt thấy Thánh mãu đứng ở bên giường và mấy vị Tiên cô đủ mặt. Chung hậu liền quỳ xuống lật đật tạ ơn cứu tử hoàn sinh, thầy trò vui vẻ đẹp tình. Thánh mẫu lại nói:
- Nay hiền đồ trong mình đã mạnh, còn Trịnh Ngọc Thiền với Điền Côn, thầy ban cho đây hai hộp linh đơn, rồi giao cho quan nội giám đem đi cứu hai người tức tốc.
Rồi đó Chung hậu thỉnh Thánh mẫu và mấy vị Tiên cô về bên Chiêu dương viện.
Đây nhắc về Trần Tam Thơ công chúa, đằng vân bay tới Lạc già sơn, gặp Kim đồng ngọc nữ đang đứng chơi ngoài cửa động. Trần Tam Thơ thuật đủ hết các việc. Ngọc nữ vào bạch lại cho Quan âm hay. Quan âm cho vào. Trần Tam Thơ tới trước toà sen thi lễ xong rồi. Quan âm truyền Kim đồng vào trong lấy cái Tịnh thủy bình đưa cho Trần Tam Thơ mượn và sai Long nữ đi theo trợ lực với Tam Thơ. Trần Tam Thơ lạy tạ Phật tổ, rồi dắt Long nữ đi ra khỏi cửa động cùng nhau đằng vân bay tức tốc xuống Lâm tri nhứt khắc.
Lúc sa xuống giữ Ngọ môn, thì đã có quan Huỳnh môn, rước vào trong Chiêu dương cung, chị em gặp nhau mừng rỡ, rồi Trần Tam Thơ tới thuật lại cho Thánh mẫu nghe các việc Quan âm đã cho mượn bửu bối và sai Long nữ tới giúp tay thêm nữa. Thánh mẫu cả mừng. Liền sai Long nữ đằng vân bay lên trên không, còn Thánh mẫu dẫn mấy vị Tiên cô theo sau. Long nữ tay cầm cái Tịnh thủy bình, niệm ít tiếng chân ngôn, thấy một lằn mống trắng ở bình xẹt ra, bao nhiêu nước thâu vào trong bình hết, rồi Long nữ từ biệt Thánh mẫu mà về động.
Bên kia Bạch Liên Thánh mẫu thấy khi không mà nước rút sạch khô, làm thành Lâm tri hóa ra yên lành như trước, thì biết là có người đến phá phép của mình, liền đằng vân bay lên mà niệm chú phu nước thêm. Bận này Lê San thánh mẫu biết, liền biểu mấy vị Tiên cô rằng:
- Con yêu phụ còn muốn sanh sự, các hiền đồ mau tới đánh và bắt nó đi cho

https://thuviensach.vn

rồi.
Trần Tam Thơ vâng lệnh hươi đồng chùy lướt tới kêu rằng:
- Bớ yêu phụ! Sao chưa chịu trói tay mà xin tội?
Bạch Liên thấy người tiên nữ kêu mình và nói như vậy thì nổi giận mà hỏi rằng:
- Mi tên họ là gì, sao dám tới đây mà phá phép của ta vậy?
Trần Tam Thơ đáp rằng:
- Ta là Trần Tam Thơ công chúa, học trò của Thánh mẫu Lê San, nay ta vâng mạng sư tôn tới đây, bắt yêu phụ đem về trị tội.
Bạch Liên nổi giận mắng rằng:
- Mi đừng có ỷ thế Tử tiên cung đệ tử, tới đây làm sự lăng loàn.
Nói rồi hươi gươm tới đâm chém Trần Tam Thơ. Tam Thơ cũng đưa chùy rước đánh. Nguyên Bạch Liên là một vị tiên tu ngàn năm đắc đạo. Trần Tam Thơ đấu sức làm sao cho lại, nên năm vị Tiên cô thấy vậy xông ra một lần, vây Bạch Liên mà đánh bất phân tả hữu. Bạch Liên liệu bề đánh không lại, bèn hóa ra một con Ngọc kỳ lân. Lê San thánh mẫu xem thấy rõ đặng can do, biết Bạch Liên tính bề muốn trốn, liền lấy cái dây Cửu tiên sách tế lên, tức thì kim quang hóa ra muôn đạo, bắt con Ngọc kỳ lân trói lại. Bạch Liên liền hiện ra nguyên hình và thưa rằng:
- Cầu xin lão mẫu nhiễu sanh, từ nay về sau tôi không dám phạm tới Chung vương hậu nữa. Tôi tình nguyện theo lão mẫu quy y làm đệ tử về Tử tiên cung mà dưỡng tánh tu thân.
Thánh mẫu nghe nói cả mừng. Mở dây Cửu tiên sách thâu Bạch Liên làm đệ tử. Kế đó Thánh mẫu dặn dò Chung hậu, rồi từ tạ thầy trò kéo nhau đằng vân trở về động, Chung hậu lúc này quỳ lạy giữa thinh không, rồi truyền điểm ba ngàn quân võ lâm dẫn chúng tướng mở cửa thành ra đánh với Lỗ Lâm công chúa nữa. Liêm Thoại Hoa làm tiên phong đi trước, gặp Lỗ Lâm đánh được năm chục hiệp có dư. Chung hậu giục binh áp tới phủ vây. Công chúa thất cơ, bị một đao phân ra làm hai đoạn. Chung hậu thừa thế đắc thắng, truyền chúng tướng kéo thẳng tới Lỗ bang, đều cùng nhau đối địch sa tràng, mấy chục trận Lỗ bang thất lợi. Chung hậu đùa binh đánh tới, bắt Ân hậu lại với Tiểu vương, thương ôi sanh tử vô thường, trong một ngày

https://thuviensach.vn

mẹ con đều bị hại. Chung hậu đã dẹp an nước Lỗ, thâu binh về Hỗn hải Lâm tri. Tuyên vương nghinh tiếp vào đơn trì. Chung hậu mới thuật lại chuyện đã tước binh Lỗ quốc. Kế đó Tuyên vương liền gáing chỉ, cho đòi Diên Quảng vào và bắt Tây cung là Hạ quý phi. Cha con đều đáng xửa tội lăng trì, cho rõ mặt thiện ác đáo đầu chung hữu báo. Giây lâu quân dẫn đến Diên Quảng với Hạ Nghinh Xuân tới quì trước Kim giai. Chung hậu mới tâu rằng:

- Tội xử tử thời chúng nói đã cam, nhưng mà lòng thần thê bất nhẫn muôn phần. Diên Quảng thời cách chức đuổi về làm dân, còn Quý phi thời xin phạt bổng ngân mười vạn, đặng cấp phát cho dân Lâm tri bị cơn thủy hoạn, xin hoàng gia hỷ xả tử bi.

Tuyên vương truyền lệnh thi hành, cha con Diên Quảng liền lạy tạ ơn bất sát. Rồi đó Tuyên vương truyền nội thần dọn tiệc, mừng Quốc mẫu dẹp giặc an bình, vua tôi đều khánh hạ viên đoàn, tiệc đã tới canh khuya mới mãn.

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi thứ Sáu Mươi Bốn

Chung hậu ba lần thâu Bạch Khởi

Công Mộng bốn phía phục Ôn Tuyền

Nói về từ khi Chung hậu bình phục nước Lỗ xong rồi, trong nước Tề an hưởng thái bình, biển lặng tăm kình, núi không hơi cáo, nhà nhà ấm no đông đảo, người vui vẻ xướng ca. Hoạ phong ba lượt chúc hoàng gia, cầu cho thánh chúa phú, thọ đa nam tử.

Khi ấy, vợ chồng Tuyên vương vừa buổi thăng điện, xảy thấy quân Hoàng môn vào tâu rằng:

- Có sứ thần ở bên nước Tần đến dâng biểu, còn ở trước Ngọ môn đợi lệnh

Tuyên vương liền giở ra xem, thấy trong lời biểu nói rằng:

Bên nước Tần mới được một cái Cửu liên hoàn, thật là một vật báu lạ trên đời chẳng có, mà bên Tần không ai biết mở đặng, nên xin mời Tuyên vương cùng Chung hậu với Yến Anh tới Hàm Dương hội yến với hạ bang. Như mở ra được vật này thì tôn làm thượng quốc.

Tuyên vương coi rồi, lại đưa cho Chung hậu coi. Chung hậu xem qua liền nói với sứ thần rằng:

- Người hãy về tâu lại với Trang Tương vương, ngày mai sẽ có vợ chồng Ai gia tới Hàm Dương phó hội.

Sứ thần vâng dạ rồi lui ra, bôn ba trở về nước. Xong việc ấy, Vương hậu liền truyền lệnh cho mấy vị Tổng nhung tuyển lựa mươi muôn binh cho tráng kiện, rồi đó Thiên tử bãi triều, ai lui về dinh nấy lo sửa soạn theo việc bổn phận của mình.

Qua ngày sau, đầu canh năm, các tướng tựu tới giao trường điểm dượt binh mã xong rồi, giây lát Tuyên vương và Chung hậu ngự giá đến nơi, phát pháo khởi trình, chỉ thẳng Hàm Dương đi tới. Chẳng mấy ngày đi tới Đồng Quan (là chỗ ải giao giới nước Tần) thấy quân binh võng giá tiếp rước ân cần, vợ chồng Tuyên vương đi thẳng vừa tới Kỳ Sơn, thấy Trang Tương vương đã ở đó chực rước. Tuyên vương xuống kiệu, đến thi lễ và nói rằng:

https://thuviensach.vn

- Vợ chồng quả nhân có ơn đức gì đâu mà phiền hiền vương tới xa nghinh tiếp.
Tần vương đáp:
- Bấy lâu nay lòng tôi hằng hoài vọng, bây giờ mới đặng thấy dung nhan. Vậy xin mời Vương huynh và Vương tẩu vào thành vầy tiệc để tỏ chút lòng thành của tổ quốc.
Chung hậu liền truyền lệnh cho hai vị Tổng soái là Vương Bình và Quốc Anh đem binh lên trên Thạch Sơn an trú, còn chúng tướng thảy đi theo mình bảo giá. Các tướng theo lớp thứ chỉnh tề rồi Tuyên vương và Chung hậu đi trước, Tần vương với chúng tướng theo sau.
Đi đặng một hồi lâu thì đã tới Long đình báu điện, Tuyên vương và Chung hậu vào ngồi giữa, Tần vương thời bồi yến một bên. Giây lát tiệc ngọc dâng lên, chẳng thiếu chi là đồ sơn trân hải vị. Rượu được ba tuần rồi, Tần vương khi ấy mới nói rằng:
- Bên hạ bang tôi có ba món trân bửu, thật là vật lạ trên đời. Một là cái Cửu khúc liên hoàn, có chín lỗ tai lung linh bạch ngọc, tay thợ trời rất nên kỹ xảo, dẫu thần soi quỷ chạm cũng không bì; hai là có thằng tiểu đồng tên gọi là Bạch Khởi, sức mạnh muôn người khôn địch, ba năm nay đã lập cuộc lôi đài, thiệt trong đời có một không hai, bên hạ bang đã không tay đối thủ . Còn ba có một cái suốt gọi là Ôn Tuyền thuỷ, suối này bốn mùa đều nóng tợ nước sôi. Hễ ai có phước xuống tắm thì hưởng thọ lâu dài, như ai vô phước thì phải bị miệng câm mắt tối.
Chung hậu khi nghe Tần vương nói hết các việc thì sực nhớ lại lúc đi thám địa huyệt, Thánh mẫu có đưa ra một cái bửu bối, cũng gọi là Cửu khúc liên hoàn, biểu phải mở ra ráp lại cho thuộc lòng, rồi sau lâm nguy sẽ hưởng dụng, hay là vật đó bây giờ ở đây hay chăng? Nghĩ rồi bèn hỏi Tần vương rằng:
- Vậy chớ cái Cửu khúc liên hoàn ở đâu, xin đưa cho Ai gia xem thử?
Tần vương lật đật mở cái cẩm nang đưa ra, Chung hậu cầm lấy ngắm nghía một hồi thì thấy không khác gì cái Cửu khúc liên hoàn mình đã thấy, bèn nói với Tần vương rằng:
- Như vậy báu này Ai gia mở ra và ráp lại được, thì nước Tần phải tấn cống

https://thuviensach.vn

xưng thần. Nếu Ai gia mà mở ráp không được thì nước Tề phải chịu làm hạ quốc.

Tần vương cả đẹp và dạ dạ y lời. Lúc ấy Tuyên vương thấy cái Cửu khúc liên hoàn đẹp đẽ thì cũng cầm lấy mà coi, ngặt vì không biết ngõ mở ráp thế nào, lại thấy Chung hậu hứa lời chắc chắn kết giao thì trong bụng có ý buồn vì sợ mình lỡ lời hứa nên không lẽ nói chi, còn Tề thần thảy đều lấy mắt ngó nhau, không biết tính kế gì mà Chung hậu giao lời chắc chắn lắm. Khi ấy Chung hậu thấy Thiên tử cùng chư thần đều có ý buồn, liền lấy cái Cửu liên hoàn cầm nơi tay, vặn qua phía trái một cái, rồi xoay lại phía mặt một chiều, day qua trở lại lắm lúc khắc khiêu, giây lát thấy cái liên hoàn mở ra làm chín miếng, chín lần lại thành tám mươi mốt miếng, coi ra lớn nhỏ bộn bề. Chung hậu mở đã xong rồi, bây giờ ráp trở lại từ miếng hoàn thành y như cũ. Vua tôi Tề thảy đều mừng rỡ, còn Tần vương thời mất vía kinh hồn. Kế đó lại đòi Bạch Khởi tới. Bạch Khởi vâng mạng đến ra mắt. Tần vương chỉ cho Chung hậu và nói:

- Thằng nhỏ đó võ nghệ cao cường thập bội.

Chung hậu liếc qua thấy người đó đầu beo mắt vượn, lưng cọp vai sư, thiệt là một kẻ anh hùng, không trách chi Tần vương khoe môi múa miệng. Xem rồi liền kêu Bạch Khởi nói rằng:

- Ai gia nghe Tần vương nói ba năm nay ngươi lập lôi đài thi võ mà không ai dám địch thủ với ngươi, bây giờ đây hãy tỷ thí với Ai gia, cho rõ mặt tiên sanh hào kiệt.

Bạch Khởi cúi đầu vâng lệnh và thưa rằng:

- Nếu như Quốc mẫu hơn ngu thần thì Tần làm hạ quốc, còn như ngu thần hơn Quốc mẫu, thời xin Quốc mẫu nhượng cho Tần làm thượng quốc.

Chung hậu chịu và nói rằng:

- Ai gia dù có hơn ngươi một lần thời cũng chưa đủ làm chi giỏi, ta quyết ăn ngươi ba lượt cho biết sức đàn bà.

Bạch Khởi cúi tạ rồi lui ra, còn vua tôi nhà Tần thảy đều vui đẹp. Chung hậu lúc này xuống Long điện, đổi thay đồ cung phục rồi cầm đao lên ngựa thẳng tới Diễn võ trường. Bạch Khởi cũng lên ngựa cầm trường thương, đến giáo trường tỷ thí. Hai bên giàng giá ra thứ tự hẳn hoi, rồi buông ngựa

https://thuviensach.vn

tới lui năm chục hiệp. Thật là tay võ nghệ tinh thông, chẳng khác chi cọp giỡn với rồng, bề thắng bại chưa chắc ai là giải nhứt. Chung hậu chém bậy một đao rồi bỏ chạy, Tuyên vương ở trên xem thấy hoảng hồn. Bạch Khởi lại giục ngựa theo và kêu với rằng:

- Xin Quốc mẫu trở lại đánh cùng tôi cho đầy trăm hiệp.

Nói vậy mà cứ giục ngựa rượt theo. Chung hậu thấy Bạch Khởi đuổi đã gần kề liền quày ngựa trở lại, thuận tay xô Bạch Khởi một cái nhào lăn xuống ngựa. Tề thần vỗ tay reo ó, còn vua tôi nhà Tần đều thất vía kinh hồn. Bạch Khởi khi ấy lật đật đứng dậy nói rằng:

- Trước mặt làm cho người ta thua kìa mới sợ, còn sau lưng bất ý ai khen. Xin hãy cùng tôi đấu chiến thêm một phen, như Quốc mẫu thắng nữa thì tôi mới chịu đầu phục.

Chung hậu bằng lòng rồi kẻ thương người đao, đánh một hồi nữa tối trời tối đất. Chung hậu lúc ấy giả đưa đao giá đầu chém xuống, Bạch Khởi tưởng thiệt đưa thương gạt ra. Chung hậu lại day cán đao đánh trúng Bạch Khởi một cái ngang hông, té nhào xuống ngựa, đầu thời chổng xuống đất, hai chân chổng lên trời, trong miệng huyết chảy đỏ tươi. Tổng nhung là Bạch Bích thấy vậy, thương con trẻ và nói rằng:

- Thôi, con đừng đua tranh nữa, xin chịu thua Quốc mẫu đi cho rồi, đã hai phen cự chẳng lại người, sa xuống ngựa đã xa trời gần đất.

Bạch Khởi giây lát tỉnh lại rồi đáp rằng:

- Lần thứ nhất Quốc mẫu dùng kế trá bại, lần thứ hai đã chém bậy mà gạt người. Chung quốc mẫu thật cũng chưa tài, để cho con đấu sức một hai hồi nữa.

Nói rồi nhảy phóc lên ngựa, đến tâu với Chung hậu rằng:

- Muôn tâu Quốc mẫu, bây giờ đao thương hãy dẹp đi một chỗ, hai người ngồi trên ngựa mà đấu lực với nhau đủ ba lần thắng bại sẽ phân, tới chừng đó ngu thần xin đầu phục.

Chung hậu chịu và nói rằng:

- Ngươi có tài trí chi hãy đem ra cho hết sức, Ai gia cũng y cho như lời.

Nói rồi liền bỏ đao thương, hai người giục ngựa buông ra, bốn tay quần đả nhau tưng bừng. Chung hậu lúc này lại dùng thế phản thủ cầm long, bèn ra

https://thuviensach.vn

tay nắm lấy chiến bào, bắt Bạch Khởi giở hỏng lên để qua nằm trên lưng ngựa mình rồi kêu vua Tần nói rằng:
- Trang Tương vương muốn Ai gia để sống thằng nhỏ này thì ba chung rượu hãy rót đầy, quỳ dâng cho vua Tề chịu làm hạ quốc. Nếu chẳng vậy thì đừng trách Ai gia ra lòng độc ác.
Chung hậu nói vừa dứt lời, Bạch Bích liền chạy đến tâu rằng:
- Xin Quốc mẫu mở lòng sông biển, vua tôi nước Tần sẽ kính đủ ba chung.
Nói rồi quỳ xuống rót rượu. Trang Tương vương cực chẳng đã phải quỳ mà dâng lên ba lượt và tâu rằng:
- Nước Tần cam chịu làm hạ quốc, xin nhường Tề làm bực thượng bang.
Tuyên vương tiếp lấy vội vàng, vua tôi thảy đều mừng rỡ. Chung hậu xem thấy dâng rượu rồi mới chịu thả Bạch Khởi xuống đất, rồi lại hỏi Tần vương rằng:
- Ba vật trân báu của nước Tần, Ai gia đã phá được hai rồi còn thiếu một. Vậy chớ Ôn Tuyền thủy ở đâu viễn cận, hãy đưa vua tôi ta tới đó thử xem, tắm gội cho biết ai có phước phận cùng không rồi Ai gia nguyện lấy cho đặng hàng biểu rồi mới bằng lòng về nước.
Tần vương tâu rằng:
- Vì Vương huynh và Vương tẩu tới đây gấp quá. Cho nên nơi Ôn Tuyền chưa kịp sửa soạn phô trương. Xin hãy tạm đình ít bữa nơi thành Hàm Dương, đặng sai người lên đó sửa soạn dọn dẹp.
Chung hậu y lời rồi dồn binh an trại nghỉ ngơi.
Nói về Trang Tương vương về đến triều, đòi quân sư là Châu Công Mộng tới thương nghị xong rồi lại trở ra trước dinh Tề dọn yến đãi đằng Tuyên vương và Chung hậu.
Lúc đó, Châu Công Mộng thăng trướng, hội tề chúng tướng lại truyền rằng:
- Nay bần đạo bày binh bố trận, quyết bắt cho được Vô Diệm trả thù, như ai hay nỗ lực tới đâu thời sẽ luận công hành thưởng. Nếu ai thối lui và nhút nhát, thời bêu đầu thị chúng chẳng tha, còn ai bắt được Chung hậu và Tuyên vương thời phong cho tước vương, lưu truyền cho đến đời con cháu.
Các tướng cúi đầu vâng lệnh. Kế đó Công Mộng lấy ra bốn lá tuần phan và bốn tờ giản thiệp giao cho bốn người học trò bảo rằng:

https://thuviensach.vn

Bốn người hãy lãnh lấy đồ này và đái lãnh mỗi người một ngàn binh mã đi mai phục bốn phía pháp đài, hễ thấy Vô Diệm bại trận xông ra thì phải coi theo trong giản thiệp làm y như kế.

Dặn rồi lại kêu Lương Cao, Lương Cận tới bảo rằng:

- Hai người phải lãnh ba muôn binh cường tráng tới gần suối Ôn Tuyền, đào đất để đồ hoả dược hoả diêm, hễ thấy vua tôi Tề đi tới thì chuyên dây ngòi cho nó nổ lên, nếu sai thất ắt là có tội.

Hai người vâng mạng. Rồi đó liền truyền Tổng nhung là Mộng Kỳ cùng hai người con gái là Mộng Ngọc Trinh và Mộng Ngọc Nga đến bảo rằng:

- Ba cha con phải lãnh ba mươi muôn binh mạnh đem tới núi Lê Sơn cất lập mười toà dinh trại, đặt đúng kế mời vua tôi Tề đãi đằng, chừng ấy phân binh ra một đạo đi ám đoạt dinh Tề. Còn một đạo đi mai phục bên mé sông Vị Hà, chừng thấy Chung hậu chạy qua thì phần về Mộng Lương và Mộng Đống đùa binh ra bắn nhầu, chớ để cho vua tôi Tề thoát khỏi.

Mấy tướng vâng mạng. Lại kêu thêm Chương Hàng đại nguyên soái bảo rằng:

- Soái gia lãnh lấy năm trăm gia tướng, chờ khi vợ chồng Tuyên vương xuống tắm dưới Ôn Tuyền, áp binh ra cướp lấy mã đao cho đặng. Còn phó soái là Đào Xương với Bang Hoá lãnh mười vạn tinh binh đến núi Lê Sơn phân ra bốn phía tuần ra đừng cho cứu binh Tề xông pha vào trận. Còn binh mã Đại nguyên soái là Bạch Khởi với mấy vị thân vương phải lãnh ba chục muôn binh theo bảo hộ vua Tần dưới pháp đài và giúp bần đạo ra tài trợ chiến.

Châu Công Mộng điều khiển xong rồi, các tướng lui ra, ai giữ theo công việc nấy.

Đây nói về Tuyên vương với Chung hậu đồn binh ở Hàm Dương, mãn đi du quanh phong cảnh nay đã được ba ngày, xảy nghe thấy Vương Lệ Bộ tới tâu rằng:

- Tần vương xin mời Thiên tử và Quốc mẫu ngày nay xin đi giá tới Ôn Tuyền.

Chung hậu nhậm lời. Tuyên vương khi ấy có ý buồn nói rằng:

- Từ Lâm Tri tới đây vả chăng đường trường muôn dặm, ngự thê đã hai lúc

https://thuviensach.vn

đại công, bây giờ xin đó trở về, đừng có đi đâu nữa làm chi cho nhọc sức.
Chung hậu thưa:
- Dẫu cho Tần vương có mai phục trăm muôn binh đi nữa, thần hậu cũng chẳng hề lo. Xin bệ hạ an lòng, đừng lo cho ngự thê điều gì hết.
Nói rồi liền đòi chúng tướng tới dặn rằng:
- Tới hội Ôn Tuyền chớ chẳng phải là việc nhỏ, như núi Lê Sơn đại chiến giao tranh, các ngươi hãy ráng sức bình sanh, cho rõ anh hùng Tề quốc.
Chúng tướng đều vâng lệnh, Chung hậu lấy ra ba cây lịnh tiễn và một tờ giản thiệp kêu Điền Đơn tới mà dặn rằng:
- Vương nhi hãy lãnh lệnh tiễn và giản thiệp này dẫn binh tới bảo thủ dinh trại ở núi Lê Sơn, qua bảy ngày rồi coi theo trong tờ thiệp ấy mà làm. Còn Lỗ Quốc Anh, Vương Bình tổng soái, hai người đi theo phò tá vương nhi, hễ thấy điện hạ bại trận thất cơ, thời đóng chặt cửa dinh chớ cho tam quân động loạn. Còn Tề Phụng phải truyền quân sắm hai muôn tấm rèm tị tiễn, tới Vị Hà có việc cần dùng. Còn Tống Thiên với Tống Vạn hai tướng anh hùng, khi tới Ôn Tuyền phải giữ gìn đao mã Ai gia cho cẩn thận. Đông Lộ vương với Vương Tứ lãnh mười muôn binh cường tráng theo mà bảo giá Thiên tử với Ai gia, hãy đồng lòng sát phá xông pha bắt cho đặng quân sư là Châu Công Mộng.
Chung hậu điều khiển xong rồi, liền truyền quân phát pháo khởi hành. Đi một đỗi đã thấy vua Tần đón tiếp, cùng nhau ngựa sau ngựa trước đi nửa ngày thì đã tới Lê Sơn, ở đó có lão tướng Mông Kỳ dọn dẹp lâu đài yến tiệc. Hai vua bước vào trú, kế thấy cung nga dâng yến lên, ba lần tân chủ mời khuyên, hai vua ấy ăn uống chơi và nghỉ mát.
Nói về Điền Đơn điện hạ lãnh binh tới núi Lê Sơn đồn binh tại Thất Thánh quan rồi cất năm trăm quân dũng sĩ bốn phía tuần phòng và sai quân thám tử tuần do cùng thám thính. Lúc đó, quân sư của Tần sai người đem lịnh tiễn tới giao cho cha con Mông Kỳ đắc lịnh rồi thương nghị với hai người con gái mình, rồi cùng sai người qua dinh Tề thám thính. Hai đàng gặp nhau, quân Tề đón đường lại không cho quân Tần qua, quân Tần về báo cho Tống soái mình hay. Mông Kỳ nổi giận đem binh tới trước dinh Tề mà khiêu chiến. Quân Tề hay đặng tin liền vào báo rằng:

https://thuviensach.vn

- Có tướng Tần tới nơi thảo chiến.
Điền Đơn liền nai nịt lên ngựa, thấy tướng Tần thời mắng rằng:
- Tần vương thiệt là hôn quân vô đạo, gạt tới đây mà ám hại vua ta. Thương thay đó tuổi tác đã già đem mình tới sa trường bỏ mạng.
Mông Kỳ nói lớn rằng:
- Thằng nhỏ miệng còn hơi sữa, lại dám cả gan khinh dễ ông già, hãy xưng tên họ đi cho ông hay rồi ông đưa cháu về suối vàng cho an giấc.
Điền Đơn đáp rằng:
- Ta là Điền Đơn thái tử, chức phong là Tây Lộ vương gia, vậy chớ ông già tên họ là chi hãy nói đi rồi trở về an nghỉ.
Mông Kỳ cười mà nói rằng:
- Tần Trang vương giá hạ, tam biên nguyên soái là Mông Kỳ, ta ở đây vâng lệnh quân sư bắt mi mà cầm tù cho bõ ghét. Thằng nhỏ kia hãy nghe ta nói thiệt, nay mà Tuyên vương và Chung hậu dự phó hội Ôn Tuyền, thời đã hung thiểu mà kiết đa, cọp vào chồng khó nỗi tung hoành. Ta trước phải bẻ cho hết vuốt nanh, rồi sau sẽ lột da để dành mà lấy tiếng.
Điền Đơn nghe nói cả giận, hươi thương đâm liền. Mông Kỳ cũng đưa thương rước đánh. Sức già sao địch lại trẻ, bị một thương đổ ruột chết tươi. Quân Tần chạy tứ tán về báo với hai nàng đặng rõ. Ngọc Trinh và Ngọc Nga nghe hết đầu đuôi đã tỏ rõ liền khóc và nói rằng:
- Phụ thù bất cộng đái thiên, quyết bắt cho được Điền Đơn mà phân thây muôn đoạn.
Nói về Tuyên vương và Chung hậu khi tới Ôn Tuyền rồi vào nghỉ ngơi Long Bằng, anh em Tống Thiên và Tống Vạn coi giữ đao mã, kế đó xảy thấy nội thần vào tâu rằng:
- Có một viên tướng Tần tới xin bái kiến.
Điền Côn nghe báo lật đật ra trước quân dinh mới biết là Chương Hàng. Điền Côn dắt vào ra mắt Chung hậu. Chương Hàng quỳ xuống tâu rằng:
- Châu Công Mộng đã sai Lương Cao và Lương Cận ở dưới đất chôn những đồ hoả pháo hoả lôi chờ tôi đi ra khỏi chỗ này rồi thời nó sẽ châm dây ngòi cho nổ. Người có biểu tôi phải trộm lấy cho được đao mã, rồi thông tin cho chúng nó đặng hay, chừng đó nó mới ra tay. Tôi sợ nỗi muôn

https://thuviensach.vn

binh cũng không toàn tánh mạng.
Chung hậu nghe nói cả kinh rồi tạ ơn Chương Hàng rất trọng. Khi Chương Hàng ra rồi, Chung hậu liền niệm chú hô thần, đòi thần Lục đinh lục giáp tới bảo rằng:
- Nay yêu đạo ám toán hoả dược phòng toan sát hại Ai gia, nên ta phiền cùng chư thần đem nước ở Ôn Tuyền ra, làm cho trôi những đồ hoả lôi hoả pháo.
Chư thần vâng lệnh lui ra. Chung hậu lại đòi Sơn thần, Thổ địa tới dặn rằng làm y như vầy…như vầy.
Nói về Chương Hàng ra trước quân môn, sực nhớ lại chuyện mình, không biết làm sao về phụng mạng, bèn thương nghị với Điền Côn. Điền Côn liền vào tâu lại cho Chung hậu hay. Chung hậu mới nói:
- Việc đó có gì khó, để Ai gia tính cho.
Nói rồi biểu Điền Côn ra lựa một con ngựa hồng và một cây đại đao giống như đồ của mình dùng mà đưa cho Chương Hàng. Chương Hàng thâu lấy vội vã tạ ơn, đem đao về dâng cho quân su Châu Công Mộng.
Đây nói về Chung hậu với Tuyên vương khi ngự giá tới Ôn Tuyền rồi, thấy suối nước ấy ở trong núi chảy ra, có sáu lỗ mạch, nước trong thấy cát và mát mẻ vô cùng, từng trên làm nhà tắm cũng như Đế vương cung, còn hai bên thời làm nhà nghỉ cho triều thần văn võ. Tề quốc quần thần xem tỏ rõ, ai nấy cứ theo ngôi thứ mà tắm rửa phủ phê rồi trở về lầu bằng mà an nghỉ.
Còn khi Chương Hàng đem đao mã giả về dâng cho Châu Công Mộng rồi vừa mới đi ra, lại gặp Lương Cao và Lương Cận, hai người hỏi rằng:
- Chẳng hay Nguyên soái đã lấy đao mã ra chưa?
Chương Hàng đáp:
- Ta đã lấy từ hồi nào, sao hai người không châm dây ngòi cho hoả lôi nổ?
Anh em Lương Cao nghe nói, lật đật châm lửa vào nơi dây ngòi, trước thì ngó thấy khói bay lên, sau lại thấy lặng âm không nghe chi hết. Anh em lòng càng sợ sệt, không biết tại cớ gì mà không nổ. Kế đó thấy Tống Thiên, Tống Vạn hươi thương chạy bay tới, hai anh em trở tay không kịp, đều hồn xuống suối vàng. Anh em Tống Vạn mới đưa hai cái thủ cấp tới dâng cho Chung nương nương. Chung hậu rất mừng, liền truyền lịnh cho tam quân

https://thuviensach.vn

sát phá trùng vây mà bắt cho đặng Tần vương với Công Mộng. Ba quân vâng lệnh reo hò vang trời.

Đương lúc vừa mới khởi binh, bỗng thấy một đạo sĩ, tay cầm cây phương thiên họa kích, mình cỡi một con cọp có vằn, đầu đội cái mão đạo, chân đi đôi hài cỏ, sau lưng theo hầu ít tên đồ đệ, coi ra cũng là người học đạo tiên sơn. Chung hậu khi ấy ngó thấy liền kêu rằng:

- Bớ thằng yêu đạo, không được vô lễ với Ai gia, hãy nhượng đường để cho ta đi ra, bằng nghịch mạng thời Ai gia không dung thứ.

Chung hậu vừa nói dứt lời, Công Mộng đã hươi kích đâm tới. Hai đàng đánh đặng ba trăm hiệp mà chưa định hơn thua. Kế thấy một người đạo sĩ nữa, cầm cây phướn xanh bước ra trước trận, phất qua phất lại ít lần, tức thì sấm nổ vang trời, khói bay tối đất, quân Tề ngó nhau chẳng thấy mặt đều vỡ chạy tưng bừng. (Nguyên người đó là học trò của Châu Công Mộng, tên là Phùng Chấn, vâng lệnh cầm phướn xanh mà giữ cửa phía đông). Lúc này quân Tề đã vỡ tan, Chung hậu liệu bề cản ngăn không đặng, cũng giục ngựa chạy theo. Vừa muốn qua phía bắc, lại thấy một đạo sĩ cầm phướng đen, phất qua phất lại ba lần, tức thì đất bằng nổi lên sóng gió, nước đổ ba đào chuyển động, xem thấy chẳng khác như mênh mông biển rộng. Quân Tề thấy vậy đều té nghiêng té ngửa, thân đứng chẳng vững chân, cùng nhau vỡ chạy tưng bừng, quân Tần lại áp theo rượt đánh. (Người đạo sĩ này là Khương Khảm, cũng vâng lệnh thầy mà giữ chận cửa phía bắc môn).

Lúc ấy quân Tề kéo chạy qua phía tây môn, lại nghe có tiếng pháo nổ vang như sấm. Kế thấy một người đạo sĩ cầm cây phướn trắng và có dắt theo một cây búa sắt nơi sau lưng. Chung hậu mới nói rằng:

- Bớ thằng yêu đạo, mi tên họ là chi, mau phân qua cho ta rõ?

Người đạo sĩ ấy đáp rằng:

- Ta là người học trò thứ ba của Châu lão tổ, tên là Lưu Dị đại tiên, vâng lệnh thầy trấn thủ tây môn, vậy thời mi phải xuống ngựa bó tay chịu trói.

Chung hậu nghe nói cả giận, hươi đao muốn chém xuống thì Lưu Dị đã cầm phướn phất liền, gió tây phương một trận thổi lên, bốn phía đều cát bay cây ngã. Quân Tề trông nhau đều chẳng thấy mặt nên cùng nhau vỡ chạy lao xao, bị binh Tần giết chết biết bao. Chung hậu lại nhắm qua phía

https://thuviensach.vn

nam môn chạy tới. Lúc này lại gặp một thầy đạo sĩ nữa, Chung hậu thấy đã mỏi mê, mới buông lời phán hỏi vân vi, người đạo sĩ ấy mới đáp rằng:
- Ta tên Huỳnh Ly, học trò thứ tư của Châu lão tổ, vâng lệnh thầy ở đây giữ cửa này, đố mi chạy đâu cho thoát.
Nói dứt lời cầm roi tiên hươi ra, đánh với Chung hậu đặng chừng ba hiệp rồi dùng kế trá bại lui ra, lấy cây phướn đỏ phất qua, khi không lửa cháy rần rần, quân Tề bị nóng nám mày nám mặt, bèn cùng nhau chạy vào giữa trung ương. Chỗ ấy lại thấy có một cái pháp đài, Chung hậu đùa binh tới ngay, thấy trên đài có một đạo sĩ. Chung hậu đưa đao lên chỉ mặt mà mắng rằng:
- Mi có phải là Châu yêu đạo hay không?
Châu Công Mộng cười và đáp rằng:
- Bấy lâu nghe tiếng Quốc mẫu danh vang tợ sấm, nên bần đạo mới hạ san đây. Xét lại thời người chỉ là một đứa con gái ở tại Thương Sơn, sao ngươi dám thị oai cùng các nước. Nay vợ chồng đó đã bị tay ta, ra sao cho được. Hãy nghe lời thầy mà quy thuận Tây Tần, cứ thường năm tấn cống xưng thần, bần đạo sẽ cho về nước.
Chung hậu nghe nói nổi giận mà rằng:
- Dẫu binh Tần có trăm vạn, Ai gia cũng chẳng sợ chút nào, hãy coi ta sẽ đạp tróc thành Hàm Dương, bắt hôn quân và loại trừ yêu đạo.
Nói vừa dứt lời liền giương cung lên bắn Châu Công Mộng. Công Mộng né khỏi, bèn truyền lệnh cho chư tướng, những là Bạch Bích, Bạch Khởi, Thương Ưởng và Lữ Bất Vi áp tới phủ vây Chung hậu.
Lúc này Điền Côn chạy thất lạc và có dẫn đặng một muôn binh theo bảo giá Tuyên vương và Yến tử, lên đồn binh tại núi Triều Dương, hằng trông tin Quốc mẫu thắng bại hoài mà không thấy. Điền Côn mới đi tuần do bốn phía núi, nghe đầy trời pháo nổ vang tai, lật đật trở về tâu lại cho Tuyên vương hay rồi xin dẫn bốn đội binh đến nơi trợ chiến. Tuyên vương và Yến tử cũng theo Điền Côn mà sát nhập trùng vi, tả xung hữu đột nhiều khi. Điền Côn lại gặp Tần Thương Ưởng. Hai người đánh cùng nhau được ba chục hiệp, Thương Ưởng bị một roi giục ngựa chạy dài. Điền Côn chẳng theo bèn giục ngựa đi tìm Chung hậu khắp hết đông tây mà chẳng thấy.

https://thuviensach.vn

Thời may lại gặp vợ là Thoại Hoa Liêm thị, vợ chồng gặp nhau mừng rỡ, liền vầy một đoàn đi kiếm Chung nương nương. Đi tới đâu đâm chém tưng bừng, gặp Bạch Khởi và Lã Bất Vi hai đằng ẩu đả. Hai tướng đánh không lại kiếm đường bỏ chạy, còn Bạch Bích cầm thương ngăn lại, bị Thoại Hoa cho một đao đứt ra làm hai đoạn. Binh Tần thấy vậy chạy hoảng, tướng Tề lại nà theo rượt đánh rầm rầm. Châu Công Mộng ở trên pháp đài xem thấy ân cần, cầm cây phướn vàng phất qua phất lại ít lượt, tức thì đầy trời đất những huỳnh sa, bốn phía cao hơn mười trượng vây khốn Tề vương và Chung hậu. Binh tướng Tề như ngồi trong hang, muốn lên trời thời đà cũng không đặng, nếu xuống đất cũng không đặng đi được. Quân sĩ cùng nhau than khóc, và vái van cầu khẩn đất trời xin cho cứu tinh tới nơi giải phá.

Đây nhắc về chị em Đặng Ngọc Trinh khi nghe quân báo cha mình đã tử trận, tức thì hai chị em nai nịt gọn gàng, dẫn binh ra mà quyết trả thù. Ba người tử chiến một trăm hiệp có dư, hai gái địch lại một trai không nổi. Ngọc Trinh dùng kế trá bại, Điền Đơn giục ngựa đuổi theo. Ngọc Trinh lấy cây Truy hồn chữ liệng lên trên đánh Điền Đơn nằm sải tay trên lưng ngựa. Con cu long thật là một con linh thú, biết chủ mình bị thương bèn bỏ trận chạy qua hướng đông bắc. Ngọc Trinh chẳng theo gấp, liền biểu em mình kíp đem thân phụ thâu nhập và đưa hài cốt về dinh rồi sẽ truy tróc binh Tề cũng không muộn. Ngọc Nga vâng lịnh ở lại coi giữ gìn binh trại. Các việc an bài, Ngọc Trinh lên ngựa đuổi theo. Đi vừa một đỗi xa xa, trước mặt thấy có một cái tiểu bá (con sông nhỏ) bề ngang có gần mười trượng. Ngọc Trinh lòng mừng khấp khởi, chắc phen này sẽ trả được thù cha, hay đâu đi gần tới bên bờ thì thấy con long cu nhẩy một cái đã qua khỏi bực. Ngọc Trinh lòng càng bực tức, muốn nhảy theo mà sợ nỗi té xuống sông, bèn lần theo bờ sông ấy đi vòng kiếm chỗ cạn mà rượt theo cho đặng. Còn con long cu của Điền Đơn nhảy qua khỏi sông rồi, cứ chạy miết một nơi vào đến đám rừng, tới chỗ ấy có xóm nhà người ta ở gọi là Đào gia trang, là xóm nhà của quan thượng thư tên là Đào Nhượng. Người đã hưu trí, về nhà vui thú điền viên vì đã chán lắm điều danh lợi. Trong nhà lại sanh được một người con gái tên là Kim Định tiểu thơ. Mẫu từ đã cưỡi hạc xa chơi còn tiểu thơ cũng chưa có nơi nào vầy duyên cang lệ. Thủa người nhỏ theo học

https://thuviensach.vn

với bà Hoả vân thánh mẫu, rồi sau xin về mà nuôi dưỡng cha già, ngày ngày thường săn bắn xông pha, kiếm thú núi đem về ăn thịt. Bữa ấy tiểu thơ đi săn về tới cửa thấy có một tiểu tướng nằm sấp ở bên lưng ngựa thì chưa biết việc chi lành dữ. Bèn sực nhớ lại, lúc hạ sơn tôn sư có lời huấn dụ rằng: Cứu người mắc nạn ấy là lương duyên, tuy là mình sanh trưởng ở bên Tần, mà sau lại qua Tề kết duyên với một người Kim chi ngọc diệp. Nghĩ rồi, bèn lật đật truyền gia đinh, bảo bồng người nằm trên lưng ngựa vào nhà, mau thay đổi giáp và đem con ngựa ra sau tàu nuôi dưỡng.

Quân gia đinh vâng lệnh, bồng Điền Đơn vào nhà rồi thì thấy nằm trơ trơ như người đã chết. Tiểu thơ lại biểu thay đổi y phục thì gia đinh cực chẳng đã phải nghe theo. Lúc cởi áo ra rồi thấy sau lưng sưng lên một cục xanh bằng miệng tô, hơi thở thì chỉ còn chút đỉnh mà thôi. Tiểu thơ thấy rồi lật đật vào phòng lấy cái Hồ lô ra, khấn vái cùng Hoả vân thánh mẫu rằng:

- Như người này với đệ tử có lương duyên túc thì xin cho được đáo thời xuân.

Vái rồi lấy ra hai hoàn linh đơn, một hoàn thì cậy răng đổ vào, còn một hoàn thì mài ra thoa chỗ bị vít. Giây lát Điền Đơn tỉnh lại, thấy bốn phía những là tú các hương phòng, bèn nhớ lại khi bại trận mạng vong, sao mà lại được tới ở chỗ đây là cớ gì vậy? Nghĩ rồi bèn hỏi rằng:

- Chỗ này là chỗ nào, nhà của ai đây, xin nói cho tôi rõ?

Tiểu thơ bước lại quỳ thưa rằng:

- Tôi tên là Đào Kim Định, con của Đào Nhượng thượng thơ, cha tôi đã cáo lão dưỡng an, còn tôi là học trò bà Hoả vân thánh mẫu. Lúc hạ san thầy tôi có dặn: Năm nay ngày này, gặp một người hậu duệ của Tề quân bị nạn tới đây, người ấy là lương duyên của thần thiếp. Bởi vậy khi thần thiếp đi săn vừa về tới, thấy từ quân bị thương nằm trên lưng ngựa, thiếp mới đem về nhà mà cứu tỉnh lại đây.

Điền Đơn nghe nói quỳ lạy tạ ơn, Kim Định cũng vội vàng đỡ dậy. Điền Đơn nói:

- Tiểu thơ đã có ơn cứu mạng, lại nguyền kết tóc trăm năm, Tiểu vương rất cám đội ơn này, mà ngặt nỗi cha mẹ ta còn đương bị vây trong trận. Vậy xin đó hãy đợi trừ xong yêu đạo, rồi ta tâu cùng vương phụ, vương mẫu ta

https://thuviensach.vn

hay, chừng đó đôi bạn sẽ loan phụng sum vầy, cũng chẳng có chi mà nghi ngại.
Kim Định thưa:
- Xin từ quân hãy y theo lời thiếp, rồi sẽ cùng nhau cứu giá chẳng muộn gì.
Lúc ấy có một tên nữ tỳ đứng một bên thưa rằng:
- Việc nhân duyên tự nơi trời định, xin Từ quan chớ nghĩ vẳn nghĩ dài, bữa nay là ngày Huỳnh đạo tốt ngày, xin làm lễ thành thân mà cáo với trời đất, rồi sẽ đề thương phục trừ yêu đạo.
Điền Đơn nói:
- Vậy thì mặc y đó toan liệu, ta sẽ y như lời.
Tiểu thơ nghe nói cả mừng, liền truyền nữ tỳ sắp bày lễ vật. Lúc này Đào thượng thư mắc đi vắng, hai người cùng nhau làm lễ bái từ đường, kế tối lại hoa chúc động phòng, cùng nhau thoả lòng tươi đẹp. Đêm thất tịch Khiên Ngưu phó hội, phỉ tình chung hương lửa ba sinh, cuộc thừa hoan trời đã tan canh, vợ chồng với thức dậy sửa sang y phục.
Khi vợ chồng Điền Đơn thức dậy, trà nước xong rồi, kế thấy nữ tỳ vào báo rằng:
- Có Mộng tiểu thơ đem binh rượt tới nói rằng: Đi kiếm bắt tiểu Tề quân.
Điền Đơn nghe nói nổi trận lôi đình, muốn ra bắt Mộng Ngọc Trinh mà trả oán. Kim Định liền thưa:
- Xin từ quân đừng vội giận, để thiếp phân lại một hai lời. Nguyên chị em Mộng tiểu thơ với thiếp là đồng học một thầy, lúc hạ san thầy tôi lại có dặn. Vậy để thiếp dùng liên hoàn kế mà xâu chúng nó hết cả đôi, xin từ quân hãy tạm nghỉ thảnh thơi, để mặc thiếp âu lo việc ấy.
Nói rồi truyền nữ tỳ sắp bày tiệc rượu, còn mình thì đi ra tiếp rước Ngọc Trinh. Chị em gặp nhau mừng rỡ phỉ tình mời vào nhà cùng nhau ăn uống. Hai người lúc ấy chén thù chén tạc, Kim Định ép uống, Ngọc Trinh uống đến say mèm lại khuyên rằng:
- Hãy đem rượu binh ra mà đánh phá thành sầu, chị có toán một quẻ biết là ngày lục hạp. Để mai sẽ đi bắt tướng bạch khôi, bạch giáp mà trả thù cho tiên nghiêm.
Kim Định cứ kiếm lời ngon ngọt mời khuyên, rồi kêu nữ tỳ thay đổi y

https://thuviensach.vn

phục, đem Ngọc Trinh vào để ngủ trong phòng, lại nói nhỏ với Điền Đơn rằng:
- Phải đại chiến và làm như vầy…như vầy.
Điền Đơn một hai từ chối, Kim Đinh cứ theo ép biểu hoài rằng:
- Muốn cho cứu giá mẫu hoàng, phải nghe theo lời thiếp mới phá binh Tần nổi.
Điền Đơn tính bề từ chối không nổi, cực chẳng đã cũng phải thuận tình. Kim Định mới ngảnh mặt làm thinh, nháy nữ tỳ bỏ đi ra hết, rồi vội vã phòng loan khép kín, để cho hai người phụng chạ loan chung, mây mưa đánh lộn đá vàng, Ngọc Trinh hãy còn mơ màng giấc điệp. Khi tỉnh giấc nương tay rờ mới biết, có một người nằm nghỉ bên mình, tưởng là Kim Định chị hiền, hay đâu nỗi là người con trai, thẹn thùng lỡ đứng lỡ đi mà hỏi rằng:
- Ngươi là người đâu đó?
Điền Đơn đáp:
- Cha ta là Tề Tuyên vương thánh chúa, còn ta là Tây Lộ vương Điền Đơn đây. Vì nàng cùng ta là căn nợ tiền duyên, nên mới xui khiến tới miền này mà gặp gỡ.
Ngọc Trinh nghe nói phần thời mắc cỡ, còn phần thời muốn trả thù cha, vì nghe lời chị em mới dở dang, đến nỗi làm ra cớ sự. Điền Đơn nói:
- Bây giờ đã thành phu phụ, oán thù hai chữ nói làm chi, vì đương cơn binh hung chiến nguy, đồ đao thương nó vốn là loài không có mắt. Khuyên nàng chớ đừng quá trách, hãy nghe đây biện bạch một đôi lời.
Ngọc Trinh nghe nói bèn thở ra một hơi, rồi nắm lấy Điền Đơn mà la mãi. Đào Kim Định nghe la lớn lật đật mở cửa chạy vô hỏi rằng:
- Người con trai ấy ở đâu sao dám vô chốn này giễu cợt? Ta tưởng là để tiểu thơ vào phòng an giấc, sao lại có dắt trai đem theo vào. Bây giờ còn chi nữa mà réo la, làm cho ta cả nhà thất sắc.
Ngọc Trinh nghe nói liền khóc oà mà đáp rằng:
- Cũng bởi vì em nghe lời chị mới tới nỗi nước non này. Chị ơi, em quyết chết tại đây, nếu sống ra lại thêm xấu hổ.
Kim Định nói:

https://thuviensach.vn

- Hiền muội hãy khoan đã, để hỏi lại cho ra trước sau. Vậy chớ người này quê quán ở đâu, phải xưng thiệt hà danh hà tánh?
Điền Đơn cười mà rằng:
- Mộng tiểu thơ đã rõ biết ta là Điền gia thiên tuế hỏi nữa mà làm chi.
Kim Định nói:
- May ạ! Một chút nữa quên đi. Lúc chị hạ san thì tôn sư có dặn rằng: Điền Đơn thiên tuế người đó là lương duyên của chị em ta. Thánh mẫu có để lại một cái cẩm nang trong chiến bào, bây giờ sao không lấy ra coi cho biết.
Nói rồi liền truyền nữ tỳ đem đồ nhung phục của Ngọc Trinh đưa ra, hai chị em mới xem qua xem lại, thấy ở trong nhung bào có may thêm một chỗ, mới thảo ra có mấy câu rõ rằng:
Bích Linh động, Hoả Vân thánh mẫu nương nương, để cẩm nang lại cho hai tiền đồ tỏ rõ. Chị em bây theo ta học đạo, đã có năm thu dư, tới nay từ biệt hạ san, thầy còn e nỗi ngày sau nhân duyên tráo chác. Bởi vậy nên thầy làm cẩm nang này dặn trước, tới ngày nay coi đó mà làm. Điền từ quân cùng hai gã tuy là có lỗi sát phụ chi cừu, cũng bởi tại số trời đã định, còn sự nhân duyên thì chớ nên cãi lịnh mà sau mang hoạ tới Thiên đình. Đôi lời dạy bảo phân minh, chớ nghịch mạng mà sanh ra điều tai hoạ.
(Nguyên cẩm nang này là đồ giả, bởi Đào Kim Định biết ý sợ Ngọc Trinh không thuận tình nên giả làm cẩm nang nầy, chờ lúc Ngọc Trinh say rồi, bèn lấy nhung bào may vào trong đó).
Nói về sau khi Ngọc Trinh xem xong cẩm nang tỏ rõ lời, liền quỳ lạy tạ ơn sư trưởng. Kế Kim Định tiếp theo nói rằng:
- Lúc trước, khi ba chị em ta ở tiên động, hai em thời xuống trước, còn chị phải ở lại sau, mà không nghe thầy nói điều này. Nay có cớ sự như ra vầy đây, thiệt thầy là người đại thánh, sớm biết nhân duyên của hai chị em mà dặn, thiệt chị có hay điều gì đâu. Hèn chi hồi chị xuống sau, Thánh mẫu có lời rằng: Ba chị em ta tóc tơ một mối, là ngày này đây. Hiền muội ơi! Chồng như vậy trên đời khó kiếm, rõ ràng là một vị vương thân, vả lại học trò của lão tổ Mộc Trù Quân nữa. Vả lời tục có nói: Oan gia nghi giải bất nghi kết. Nay em còn chấp nên nhiều việc thì trái lịnh tôn sư, như vậy em phụ công ơn người dạy dỗ sao?

https://thuviensach.vn

Ngọc Trinh nghe Kim Định phân nói các lời thì làm thinh. Đào tiểu thơ biết ý, bèn truyền cho nữ tỳ dọn tiệc hoa viên rồi đứng dậy rót rượu chúc mừng cho hai người vinh hài cang lệ.

Đây nhắc lại khi vợ chồng Tuyên vương bị khổn trong Huỳnh sa trận đã đặng sáu ngày, lúc này đang bàn luận cùng nhau rằng:

- Phải sai người đi đột xuất trùng vây mà ra đặng đem binh tới cứu.

Liêm Thoại Hoa khi ấy lãnh mạng xin đi. Chung hậu bèn dặn dò các việc. Xong rồi, Thoại Hoa cầm đao lên ngựa xông ra tới cửa đông, tây bắc, ba cửa cũng đều có đại nhân cầm thần phan đón giữ không cho ra. Khi ấy Thoại Hoa đánh phá tung hoành một hồi bỏ chạy qua phía nam, thì thấy cửa này có một người giữ tên là Huỳnh Ly. Nguyên tên đạo sĩ này còn non yếu, canh giữ mới sáu đêm ngày mà mỏi mệt, nên giao cửa ấy lại cho An Thái vương quyền coi trấn thủ, còn Huỳnh Ly thì trở về nơi trung dinh an nghỉ. Thời may lúc này Thoại Hoa tới đó thì không có ai biết niệm chú dùng phép thần phan. Bởi vậy Thoại Hoa mới thoát khỏi trùng vây được, về Lê Sơn đem binh tới cứu viện.

Còn ba vợ chồng Điền Đơn đêm ấy nghỉ an giấc điệp, rạng ngày cùng nhau bàn bạc gia tinh. Kim Định nói:

- Bây giờ muốn cho Ngọc Nga phục thị Từ quân luôn thì phải dùng mưu mới đặng, vậy để chừng chúng ta kéo tới đó, hai người thì đứng lại mé rừng nghỉ mát, để một mình ta vào trước thông tin. Như Ngọc Nga nàng đã thuận tình thời ta sẽ trở ra báo hỷ.

Ngọc Trinh nói phải, rồi ba người cùng nhau lên ngựa ra đi. Đến chỗ, Kim Định thẳng tới trước dinh Tần, kêu quân giữ cửa mà báo rằng:

- Chúng bây vào báo với Mộng tiểu thơ đặng rõ, nói có môn đồ Hoả Vân thánh mẫu tới đây.

Quân liền vào báo lại, Ngọc Nga nghe nói ra trước quân môn mà nghinh tiếp. Chị em gặp nhau mừng rỡ, rước vào trung dinh đàm đạo. Khi Kim Định tới trung dinh, thấy có một cái quan tài để giữ nhà, thì giả làm bộ mà hỏi rằng:

- Linh cửu của ai đó vậy?

Ngọc Nga khóc mà đáp rằng:

https://thuviensach.vn

- Thằng Điền Đơn Tề cẩu nó sát hại cha tôi. Chị tôi đánh nó một cây Truy hồn và theo rượt nó từ bữa hôm qua tới nay chưa thấy trở lại.
Kim Định cũng làm bộ tấm tức tấm tưởi, rồi cầm khăn lau nước mắt hỏi rằng:
- Tướng đó sắc phục thế nào và xuân xanh ước chừng bao nhiêu tuổi?
Ngọc Nga đáp:
- Thằng Tề cẩu tuổi chừng hai chín, toàn thân mặc giáp bạch bào.
Kim Định nói:
- Thiệt tướng đó như vậy hay sao? Có nghe người ta nói Ngọc Trinh kết duyên cùng người ấy rồi mà?
Ngọc Nga nghe nói chưng hửng hỏi rằng:
- Chị nghe ở đâu?
Kim Định nói:
- Chị có nói láo bao giờ. Sự nhân duyên tự nơi trời định, nên chị phải tuân theo sứ mạng, đưa cẩm nang xuống cho hai chị em. Vừa khi đi đường, vì khát nước chị mới vào quán dịch, lúc ấy chị nghe nhà quán nói đi nói lại rằng: Hôm qua có hai người như vậy, tới mượn phòng làm lễ thành thân, tạm một đêm kết nghĩa châu trần, nay đã kéo qua Tề dinh phục sự.
Ngọc Nga nghe nói ta nha thiết xỉ căm giận chị mình và nói rằng:
- Dưới thế chẳng phải là không ai hảo hớn, cam tâm đi làm bạn với đứa cừu nhơn. Tôi nguyện trông cho gặp mặt chỉ một lần sẽ bắt phân thây muôn đoạn.
Kim Định nghe nói liền khuyên giải rằng:
- Hiền muội chớ nên vội giận, hãy mở cẩm nang của Thánh mẫu ra mà xem.
Ngọc Nga mới lau nước mắt rồi mở ra coi, thấy có mấy lời như vầy: Bích linh Hoả Vân thánh mẫu ban cẩm nang cho đồ đệ đặng hay: Nhân duyên của hai chị em bây, ấy là Tề Điền gia vương tử, tuy có thù sát phụ mà nghĩa Châu Trần là tại hồ thiên, nên thầy sai Kim Định đưa cho bức giản tiên, phải chị trước em sau cho trọn vẹn. Nếu hai hiền đồ chẳng tuân theo sứ mạng, ắt là mang hoạ lớn chẳng chơi. Trước sau khuyên dạy mấy lời, hai hiền đồ phải bỏ oán làm ân mới đặng.

https://thuviensach.vn

Khi Ngọc Nga xem rồi thở ra nói rằng:
- Hiền tỷ ôi! Như việc em bây giờ thiệt là khó lắm. Nếu chẳng tuân theo sứ mạng thời phụ công giáo dục thâm ân; còn kết duyên với đứa cừu nhân thì bỏ thù cha không ngó tới hay sao? Hai đường biết sao tới lui, một mình khó nỗi âu lo, chị làm ơn giùm cho, em xin nguyện đền ơn có thủa.
Kim Định nói:
- Ai đều vì chúa nấy, đồ đao thương nó thiệt vô tình, chẳng phải Điền Đơn thù oán chi lão gia, vì trong lúc chiến tranh sao cũng phải có người mất. Còn lời thầy dạy tưởng là sự chắc, phải vâng theo cho vẹn sự nhân duyên, dầu lão gia hồn dưới huỳnh tuyền, cũng mừng con nên đặng chồng vợ. Vả lại lúc ba chị em ta còn ở trên tiên sơn học đạo thì Thánh mẫu có dạy bảo rõ rằng: Ngày sau ba chị em phải một lòng qua đầu phục Tề bang Chung hậu. Chị xét lời thầy đâu có đó, như nay mà gặp Điền Đơn thái tử cũng là sự tình cờ. Thôi hiền muội chớ nghi ngờ mà trễ nải việc thiên cơ phối hợp.
Ngọc Nga nghe Kim Định nói đã hết lời, cứ ngồi than vắn thở dài. Kim Định biết ý Ngọc Nga cũng đã thuận đặng một hai phần, bèn nói rằng:
- Thôi để ta đi qua bên Tề dinh thám thính coi thế nào rồi chị sẽ bảo vợ chồng Điền Đơn thái tử tới đây thì xong việc.
Ngọc Nga nói:
- Phiền chị có lòng chiếu cố, ngày sau em chẳng dám quên ơn.
Kim Định nghe nói cả mừng liền từ giã nhảy lên lưng ngựa, đi một đỗi liền tới rừng cổ thụ, ba người gặp nhau mừng rỡ hân hoan. Kim Định liền thuật lại trước sau mọi chuyện. Điền Đơn và Ngọc Trinh lòng mừng khấp khởi, ba ngựa liền song song lướt tới, đi một hồi vừa đến Mông dinh, Điền Đơn đứng ngoài chờ đợi tin lành, Kim Định cùng Ngọc Trinh thẳng vào nhung trướng. Khi Ngọc Nga thấy mặt Ngọc Trinh liền cười và nói rằng:
- Hay, hay cho chị! Con hiếu nữ bỏ thù cha chẳng trả, theo người thù mà lấy làm chồng, lo báo oán mà chi cho mệt lòng mệt trí.
Ngọc Trinh nghe em nói khích thì có ý hổ ngươi, kế Kim Định tiếp lấy mà nói rằng:
- Thôi! Hiền muội chớ có nhiều lời, hãy để mà lo việc nhà cho trọn vẹn. Chị đã mời Điền Đơn thái tử đi tới, phải vâng lời Thánh mẫu mà tính việc

https://thuviensach.vn

thành thân. Bữa nay là kiết nhựt lương thần, sẽ giao bái cùng quỷ thần trời đất.

Ngọc Nga nói:

- Như việc này trước là em vâng lời Thánh mẫu và sau là công khó chị lại qua. Nếu không thời chẳng thà chịu chết làm ma chớ mặt mũi nào đem oán làm ơn sao đặng.

Ngọc Nga vừa dứt lời, Kim Đinh ra trước cửa dinh rước Điền Đơn vào rồi truyền quân vào đặt bày hương án cho hai người đảo cáo trời đất. Việc xong rồi yến tiệc chơi bời, duyên cá nước đã vinh hài cang lệ. Lúc ấy mấy người tính xong việc tang chế, rồi lại bàn luận tới việc giao phong hai nước. Đào Kim Định buông lời trước nói rằng:

- Thánh mẫu có dạy ba chị em ta một món binh pháp gọi là trận Hoả long, và dặn chúng ta rằng: Tới ngày nay hiệp lực giao công, phá Tần binh thẳng lên Lê Sơn mà cứu giá.

Điền Đơn nghe nói cả đẹp liền hỏi rằng:

- Trận đồ làm cách thức thế nào hãy nói trước đặng lo mà sắp đặt?

Kim Định thưa:

- Trận ấy phải hai ngàn con trâu cho mập, lấy vải bao mình rồi vẽ như dạng con rồng, trên sừng thì cột hai mũi tiên đao, sau đuôi thì bó những đồ lưu huỳnh hoả dược và lựa hai ngàn binh dũng lực, giả làm như bộ thiên thần. Thánh mẫu đã ban cho hai ngàn cái hoả hồ lô, mỗi tên quân phải mang cho một cái. Tới gần trận y theo kế mà dùng, dẫu binh Tần trăm vạn cũng ra tro, xin Điện hạ chớ đem dạ đo lường, để mặc chúng tôi toan liệu.

Kim Định nói rồi liền truyền cho tam quân sửa soạn đâu đó hoàn thành, rồi bốn vợ chồng ngồi lại trò chuyện với nhau. Kim Định lại nói:

- Châu Công Mộng cao cường pháp lực, còn ngũ hành lại diệu toán tinh thông, bọn ta cự với nó không xong, chắc là lên Lê Sơn không nổi.

Đương khi vợ chồng đàm đạo, xảy thấy quân vào báo là có Tề quốc nguyên soái tới xin ra mắt. Điền Đơn truyền lịnh cho vào. Quốc Anh tới quân trường vội vàng thi lễ. Khi ấy Quốc Anh thấy Điền Đơn rồi thì mừng rỡ bèn thưa rằng:

- Lúc Quốc mẫu ra binh có dặn rằng, đúng sáu ngày thì mở cẩm nang ra

https://thuviensach.vn

xem.
Điền Đơn nghe Quốc Anh nhắn lại cả mừng, liền thò tay vào nhung bào lấy bức cẩm nang ra xem cho tỏ, thấy có hai câu thơ như vầy:
Muốn phá binh nước Tần, chồng vợ phải đồng tâm
Trận hoả long lợi hại, mau thỉnh Mộc Trù Quân
Bốn vợ chồng xem rồi hiểu biết, nếu muốn dùng trận Hoả long thời phải có người danh tiên mới đặng. Điền Đơn bèn truyền quân đặt bày hương án, đốt hương rồi quỳ khấn tấu rằng:
- Xin sư phụ lâm phàm, cứu vua tôi Tề bang khỏi nạn.
Đây nói về Mộc Trù Quân đang ngồi trong Cửu khúc bàn long động dưỡng tánh tu chân, bỗng nghe mùi hương bay qua thì đã biết căn do sau trước, bèn dặn dò đồng tử ở lại rồi cất mình đằng vân bay tới Hàm Dương, ở trên mây xem thấy tỏ tường liền sa xuống nơi Mông Dương, kêu quân khiến vào thông báo. Quân giữ dinh chạy vào thưa lại, Điền Đơn biết thầy mình đã cưỡi gió giá lâm, bốn vợ chồng liền bước ra ân cần nghinh tiếp vào trong trung dinh rồi vội vàng bái yết. Mộc Trù Quân nói:
- Thầy đã rõ con có sắt cầm phối hiệp, cũng mừng cho giải cấu là duyên. Còn việc bây giờ phải có bốn vị thuyền quyên mới trừ xong yêu đạo.
Điền Đơn thưa:
- Đệ tử mới thâu đặng ba người vợ, còn một người nữa thì biết kiếm ở đâu?
Lão tổ nói:
- Thầy đã toán quẻ âm dương biết rõ, giây lát sẽ có viên nữ tướng tới đây, phá Ôn Tuyền như trở bàn tay, bắt yêu đạo không đầy nháy mắt.
Vợ chồng Điền Đơn nghe nói cả mừng, sắp đặt tiệc chay ra thiết đãi.
Nói về Liêm Thoại Hoa lúc xông ra cửa phía nam cho An Dương vương một đao lăn nhào xuống ngựa, quân Tần vỡ chạy như ong. Thoại Hoa liền xông phá mấy vòng binh ra khỏi trận. Khi An Dương vương bị tử trận rồi, quân trở về trung dinh báo lại cho Huỳnh Ly hay. Huỳnh Ly lật đật cầm cây phướn đó phất qua phất lại thì Thoại Hoa đã chạy xa rồi, tức mình mới chạy về nam môn cố thủ. Khi Thoại Hoa ra khỏi trận, kéo binh thẳng một hơi về tới Tề dinh, vừa lúc ấy quân của Điền Đơn với quân của chị em Ngọc Trinh đã hiệp lại làm một rồi.

https://thuviensach.vn

Khi quân thủ dinh xem thấy vào báo lại, Mộc Trù Quân nghe báo hân hoan. Vợ chồng Điền Đơn cũng đi ra vội vàng tiếp rước. Thoại Hoa vừa tới cũng vội vàng xuống ngựa vào giữa quân dinh ra mắt Lão tổ và hỏi Điền Đơn rằng:

- Ba viên nữ tướng nào đó, vương thúc hãy phân tỏ cho chị nghe nào?

Điền Đơn đáp:

- Ba người này chẳng phải là ai lạ, thiệt là vợ chánh vợ thứ của em.

Thoại Hoa nghe nói cả mừng, Điền Đơn mới thuật lại từ khi đánh Mộng nguyên soái, kế bị một Truy hồn chữ và đầu đuôi tự sự hết một hồi. Thoại Hoa rất đẹp và nói:

- Ấy là nhờ hồng phúc của phụ vương và vương thúc mang hoạ giữa đường mà lại được nên duyên chồng vợ. Bây giờ đây vương phụ và vương mẫu trông cứu binh như khát nước, xin bạch Lão tổ coi định liệu kế gì?

Lão tổ liền phán rằng:

- Đào Kim Định làm chức tiên phong, lãnh năm trăm hoả ngưu với năm trăm dũng sĩ, mỗi người cầm một cái hoả hồ lô đánh phá phía nam. Còn Liêm Thoại Hoa thời đánh cửa phía tây, Mộng Ngọc Nga tấn binh phía bắc. Mộng Ngọc Trinh vào cửa phía đông. Mỗi người đều lãnh năm trăm hoả ngưu cùng năm trăm dũng sĩ và năm trăm cái hoả hồ lô nghe hiệu pháo thì xông vào giữa.

Lão tổ lại sai Điền Đơn bạt dinh đi theo làm tập hậu.

Nói về bốn viên nữ tướng dẫn bốn đạo binh đánh vào bốn phía. Còn Lão tổ và Điền Đơn đem binh đi theo sau tiếp ứng mà đánh vào cửa phía nam cùng Đào Kim Định đi tới nam môn rồi, nghe sau lưng đã có hiệu pháo, liền truyền năm trăm dũng sĩ mở trâu lửa thả vô, mỗi người cầm một cái hoả hồ lô đều mở nắp ra, lửa bắt lấy đồ hoả dược cháy đỏ rần rần. Trâu bị lửa đốt sau đuôi nóng hoảng, chạy luôn vào trận, đụng ai chém nấy tưng bừng, quân Tần chết đã ngã lăn. Huỳnh Ly lật đật cầm phướn phất ra, bị Mộc Trù Quân lấy Mộc đạc chiếu lên, Huỳnh Ly nhào lăn xuống ngựa mà chết. Còn ba viên nữ tướng kia, nghe hiệu pháo cũng truyền quân sát nhập trùng vi, bốn phía đều đánh tới nhất kỳ, quân Tần cả loạn đạp nhau chạy, chết vô số.

https://thuviensach.vn

Châu Công Mộng xem thấy quân mình loạn động, vừa cầm cây phướn vàng phất lên, bị Điền Đơn cầm hoả hồ lô chiếu vào, cây thần phan cháy tiêu đâu mất. Công Mộng bước xuống phán đài tức giận và lại gặp một vị tiên gia, tóc bạc như ngà mà mặt còn như con nít, ba chòm râu dài đuột đuột, sua lưng mang cây Tru tiên kiếm, mình cưỡi con Hoả long sáng chói, chân đi hài khói toả mịt mù. Công Mộng khi ấy hỏi:

- Bần đạo chào Lão sư đó! Vậy chớ tên họ đó là chi mà dám tới đây phá trận?

Mộc Trù Quân đáp:

- Ta làm giáo chủ ở Bàn Long động, đạo hiệu là Mộc Trù Quân. Vậy ngươi hãy nghe lời ta trở về núi tu thân, nếu nghịch mạng thời chẳng phân quấy phải.

Công Mộng nói:

- Còn đó sao không ở tiên sơn mà tu luyện lại xuống đây giúp sức cho Chung Vô Diệm mà làm chi. Nay Lão sư đã giết đồ đệ của ta, thời ta nguyện cùng người định tài cao thấp.

Nói rồi liền kêu:

- Bớ đồ đệ! Hãy ra mà bắt thằng già đó cho ta.

Công Mộng vừa dứt lời xảy thấy một người cưỡi beo vằn xông ra (Nguyên người ấy tên là Phùng Chấn), tay cầm cây Tuyên hoả phủ, một người cưỡi cọp trắng lên là Lưu Tồn cầm cây thiết bảng và còn một người nữa cưỡi con mãng xà tên Khương Khảm tay cầm cương đao. Ba người đồng xông vào một lượt áp đánh Mộc Trù Quân. Lão tổ cầm gươm đánh múa tưng bừng rồi lấy cái Mộc đạc chiếu ra, ba người đều nhào lăn hết thở. Công Mộng xem qua nổi nóng, bèn hươi đồng côn xông tới đánh nhầu. Hai người đánh đặng hồi lâu mà chưa có ai phân cao thấp. Kế đó Mộc Trù Quân đưa Mộc đạc chiếu luôn ba cái mà Công Mộng vẫn đứng trơ trơ, Lão tổ mới nghĩ rằng: Cái phép này là của ông Thái thượng, lúc trước ngài đi truyền giáo tứ phương, đã thọ khí tiên thiên âm dương, hay trừ đặng bàng môn tả đạo. Nay con yêu này đã dày công tu luyện không biết chừng nó chánh quả gần thành, vậy thì ta khá nhiêu dung vì tình nó có công tu luyện. Mộc Trù Quân nghĩ rồi bèn kêu Công Mộng mà khuyên rằng:

https://thuviensach.vn

Bần đạo cùng tiên trưởng là người tu luyện, đi sát sanh phạm giới làm chi, khuyên đó hãy dẹp trận đi cho Tần, Tề lưỡng bang hoà hảo. Như vậy hai vua đã khỏi cơn phiền não mà quân sĩ lại cảm đức vô cùng, làm chi điều binh nguy chiến hung mà phạm tội với Thiên Công rất nặng.
Công Mộng nghe nói cười gằn mà đáp rằng:
- Mộc Trù Quân có bao nhiêu phép báu, hãy đem ra đấu thử cùng ta. Chớ ta đây vốn thiệt xương đồng chẳng sợ chi đồ mộc gỗ.
Nói rồi lại hươi đồng côn tới đánh, Mộc Trù Quân đưa gươm ra đỡ và nói rằng:
- Đạo hữu hãy nghe lời ta khuyên dỗ thì đặng nên chánh quả có ngày, nếu chọc bần đạo ra tay thì e đạo hữu ăn năn không kịp.
Công Mộng nói:
- Mi đã giết hết bốn tên đồ đệ của ta thì ta cùng mi thề chẳng đội trời chung.
Nói rồi lại hươi đồng côn đánh tới nữa. Mộc Trù Quân nói:
- Cớ ấy tại nhà ngươi sanh sự chớ trách ta sao bạc tình.
Nói rồi liền cúi đầu xá về hướng nam vái rằng:
- Đệ tử ngày nay phạm giới, xin sư phụ thứ tha.
Nói rồi liền đọc một câu Phổ Hoá thiên tôn, xoè bàn tay trái thổi ra một cái, tức thì Chưởng tâm lôi sấm dậy, đánh Châu Công Mộng bể óc chết tươi, và trận Huỳnh sa đều tiêu tan hết. Rất uổng đạo đức ngàn năm thành tro bụi, bởi vì ham danh đoạt lợi bỏ xác tại cõi trần. Rồi đó bốn phía thần sơn không thấy, trời thanh mây tạnh một màu. Tề quốc quân thần trông thấy mặt nhau, Chung hậu đã biết có tiên nhân tới phá trận.
Lúc này vua tôi Tần vương hồn phi phách tán, rủ nhau chạy trốn lao xao, rủi đâu lại gặp Điền Đơn bắt đặng Trang Tương vương rồi dẫn tới nạp cho Chung hậu. Chung hậu thấy mặt Tần vương liền nổi giận nói rằng:
- Hội Ôn Tuyền rất nên tử tế, để phục binh bốn phía hẳn hoi, những là đồ hoả pháo hoả lôi, nhờ pháp lực của quân sư Công Mộng. Nay yêu đạo năm thầy trò đã chết còn Tần vương ta phải giết mới xong, để làm chi cho gây hoạ long thòng. Lời xưa có nói: Giết ong phải làm dứt nọc.
Tần vương khi ấy khóc lóc thưa rằng:

https://thuviensach.vn

- Việc này tại nơi Châu Công Mộng chớ hạ bang đâu dám khuy tâm, xin Chiêu Dương xuống phước ra ân cho tiểu vương đặng toàn tánh mạng.
Đương lúc Tần vương năn nỉ bỗng thấy Liêm Thoại Hoa dẫn ba tên nữ tướng tới ra mắt Chung hậu. Chung hậu hỏi:
- Mấy viên nữ tướng nào đó, chẳng hay vì làm sao chúng nó theo con?
Thoại Hoa tâu:
- Ba người đó chẳng là ai đâu lạ, thiệt là vợ của vương thúc Điền Đơn, cùng nhau thỉnh Mộc Trù Quân, lập Hoả ngưu trận giải vây cứu giá.
Chung hậu nghe nói cả mừng liền hỏi:
- Vậy chớ giờ Lão tổ ở đâu?
Thoại Hoa thưa:
- Dạ còn ở pháp đài.
Chung hậu biểu Điền Côn dẫn Tần vương đi theo, tới pháp đài thấy Lão tổ ngồi giữa, Điền Đơn đứng một bên. Chung hậu cúi đầu làm lễ và thưa rằng:
- Con tôi là Điền Đơn thái tử đã mang ơn Thái tổ dạy dỗ nhiều ngày, nay lại tới đây cứu Tề quốc quân thần, ân đức ấy xem bằng sông bằng biển. Xin Lão tổ tạm gót dời đến Lâm Tri một chuyến, cho phỉ tình báo đáp thâm ân.
Mộc Trù Quân nói:
- Bần đạo chẳng ham lưu luyến chốn hồng trần, chỉ ham ở núi non tu thân dưỡng tánh thôi. Ngày nay bần đạo xuống đây là vì tình sư đệ, hai là trừ yêu đạo giúp Tuyên vương. Việc xong rồi tua kíp về non, nếu trễ nải ắt là mang tội.
Nói rồi liền kêu Điền Đơn bảo rằng:
- Tề, Sở chắc là dấy động, Dưỡng Do Cơ dùng quỷ tiễn ám hại Chiêu Dương. Nên thầy cho con một bức cẩm nang, tới lúc nguy cấp con mở ra coi sẽ biết.
Điền Đơn hai tay tiếp lấy rồi vợ chồng đều lạy tạ tôn sư. Mộc Trù Quân cáo từ về núi, Tuyên vương, Chung hậu ngó theo giữa thinh không lạy tạ. Rồi đó Chung hậu truyền lịnh bạt dinh, đi ra khỏi núi Lê Sơn, còn Điền Côn thì dẫn Tần vương chỉ thẳng Hàm Dương tấn phát.
Nói về Ngô Khởi từ khi nhuốm bịnh tương tư, ở tại dịch đình điều trị nên không hay tới việc công chúa Lỗ Lâm bị hại rồi. Nay bịnh mới thuyên yên,

https://thuviensach.vn

thời nghe vợ chồng Tuyên vương đã đi phó hội nơi Hàm Dương lại gặp tay yêu đạo là Châu Công Mộng, vua tôi bị vây tại Ôn Tuyền suối, điều sanh tử chưa rõ lẽ nào. Ngô Khởi nghe vậy thì đắc ý thập phần, sực nhớ tới tình nhân là Hạ thị.

Đây nói về Điền Dưỡng lão vương, khi vợ chồng Chung hậu đi phó hội Hàm Dương, giao cho lão vương quyền coi chánh nước, tới nay nghe tin Tuyên vương bị vây khốn chưa biết hung kiết thế nào, đêm ngày có dạ ưu tư nên sinh ra bịnh. Vì triều thần đều đi phò giá nên không ai có ở nhà, Lão vương lại mang bịnh trầm kha mới truyền cho nội giám đòi Ngô Khởi vào cung ứng chực.

Khi thấy Ngô Khởi lòng còn thao thức, muốn cho gặp Hạ Nghinh Xuân, thời may đâu Đẳng các gió đưa duyên, lại gặp dịp cung quan phó triệu. Ngô Khởi rất mừng sửa sang xiêm áo, theo nội giám vào cung, tới long sàng tung hô quỳ lạy. Lão vương khi ấy thấy Ngô Khởi liền sa nước mắt mà nói rằng:

- Bịnh Cô gia chưa biết hung hay kiết, còn Thiên tử với Quốc mẫu không biết ngày nào về, Phò mã phải ở lại đây đặng hôm sớm giải khuây cùng Cô gia.

Ngô Khởi tâu:

- Xin lão vương bớt điều sầu thảm để đòi lương y tới lo việc thuốc thang. Lời xưa có nói rằng: Thiên hữu bất trắc phong vân, nhân hữu vô thường tật bịnh. Vậy xin lão vương chớ lo quốc chánh để mà bảo dưỡng mình rồng.

Nói rồi truyền nội giám ra đòi ngự y vào nội điện lo thang thuốc. Bữa đó Ngô Khởi nghỉ lại trong cung cấm, giấc mơ màng nghe trống điểm canh hai, sầu đông giọt vắn giọt dài mà chẳng biết có ai tỏ bày tâm sự. Nhìn cảnh lạ thêm đau lòng cùng khuê nữ, thấy trăng già chạnh nhớ sự tình duyên, một mình ngồi đứng không yên mới đem việc xa gần mà hỏi han thái giám.

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi thứ Sáu Mươi Lăm

Ngô khởi tư thông cùng Hạ Thị

Chung hậu đắc thắng về Lâm Tri

Nói về Ngô Khởi hỏi người nội giám các việc và lại đưa cho bạc vàng, nội giám là đồ tiểu nhân hễ kiến tài thì ám nhãn. Lúc này nội giám dẫn đường đi trước, Ngô Khởi nối gót theo sau, đi vừa tới cung lầu thì Ngự lâm quân canh phòng tra hỏi. Nội giám nói:

-Ngô phò mã vào triều thăm bệnh, lão vương gia truyền phải đi tuần tra, vậy chớ chúng quan giữ canh ở đây hết thảy là mấy người, phải mau ra cho người tra điểm.

Ngự lâm quân tưởng thiệt sắp nhau ra mỗi hàng mười người, Ngô Khởi làm bộ tra điểm xong rồi lại bước đi chỗ khác. Khi vào tới cửa cung mới hỏi rằng:

- Bữa nay ai canh ở đây?

Việc đâu cũng là thời may, lại gặp tên quân này tên là Tiền Hỷ, khi ấy nội giám nói với Tiền Hỷ rằng:

- Có Ngô phò mã phụng chỉ đi tuần cung, phải mau mau tiếp rước ngài bằng trể nãi ắt là mang tội.

Tiền Hỷ ra rước Ngô phò mã vào nơi thiên phòng trò chuyện giây lâu, Tiền Hỷ mới thưa rằng:

- Phò mã tới đây là sự may mắn, không thì rạng mai nô tỳ cũng phải tới nhà.

Phò mã nói:

- Có việc chi người hãy phân qua để cho ta đặng tưởng chung thị.

Tiền Hỷ lật đật vào lấy một phong thơ đưa ra. Nguyên phong thơ đó là của Hạ tây cung biểu Tiền Hỷ đưa cho Ngô Khởi, nhưng vì chưa có dịp nên còn để lại đó. Ngô phò mã tiếp lấy xem qua, thấy bìa thơ có đề hai chữ Cẩn mật, rồi xé ra coi thấy có bài thơ như vầy:

https://thuviensach.vn

Sân chầu từ thấy mặt, nên nhuốm bệnh tương tư.
Một mình sầu lại tủi, biết nói ai bây giờ.
Một ngày ba thu..., cung tây lòng ngậm sầu.
Ngoài bình phuông có ý, còn đợi gã khiên ngưu.

Ngô Khởi xem rồi, lòng mừng phơi phới liền lấy ra ba lượng vàng mà cho Tiền Hỷ rồi nói rằng:
- Nay hạ quan tiếp được Tây cung ý chỉ, muốn vào bái yết có đặng chăng?
Tiền Hỷ nói:
- Việc đó được như thường để nô tỳ xin dẫn lộ.
Nói rồi Tiền Hỷ dẫn Ngô phò mã đi vào bên thiên cung, rồi qua tới nơi tẩm cung, gặp một người nội giám đã già canh ở đó. Tiền Hỷ nói:
- Nương nương có ý chỉ đòi Ngô phò mã vào hầu, ông phải vào tâu cho rõ mau, bằng nghịch mạng thời nương nương trị tội.
Lão thái giám nghe nói liền vào tâu cho Hạ cung hay.
Nói về Hạ Nghinh Xuân bấy lâu nay cũng đem lòng trách Tuyên vương ở bạc, giận mình sao lại gặp hồi đen, đêm ngày luống những ưu phiền, tới quá canh chưa hề nhắm mắt. Kế thấy lão thái giám vào tâu là có Ngô phò mã tới hầu. Hạ phi mừng như được ngọc trân châu, bịnh tương tư mười phần thuyên giảm, liền nói rằng:
- Như có Ngô phò mã, hãy cho gã vào đây.
Lão thái giám bước ra dắt Ngô Khởi vào giữa tẩm cung, làm lễ quân thần xong rồi, Hạ thị truyền nội giám lấy cẩm đôn cho Ngô Khởi ngồi, rồi làm bộ hỏi thăm việc Thiên Tử và Quốc Mẫu đi phó hội. Ngô Khởi cũng thiệt tình thuật lại đầu đuôi, Hạ phi có lòng mừng ngày nay đặng gặp cơ hội, Ngô phò mã lại nói:
- Nghe nương nương nhiều điều lãnh lạc, nên tôi tới đây giải chút mối sầu.
Hạ phi nghe nói gật đầu liền truyền nội giám dọn bày tiệc rượu. Mặt giáp mặt cùng nhau trò chuyện, tình giao tình như tỏ lòng xuân, lòng đây dạ đó ân cần. Tiệc mãn bèn dẹp hết, liền cho cung nhân về phòng an nghĩ. Thế nữ mau kiếm nơi hồi tỵ, hai người đầu hứng chí mây mưa cuộc gió trăng phỉ

https://thuviensach.vn

dạ ước mơ, duyên tri ngộ tình dài đêm vắn.
Căm giận bấy tiếng gà giục giã, trống tư thiên đã điểm canh năm, nệm túy hoa mình ngọc không nằm, cùng nhau dậy phân tay rơi lụy. Hạ phi lại dặn:
- Đêm nay là trung thu giai tiết, chàng phài cùng ta dự tiệc chơi trăng, khuyên chàng chớ phụ lương thần, bằng lòng kẻ thâm cung hoài vọng.
Ngô Khởi nói:
- Tiểu thần xin lãnh mạng, dám đâu phụ đức nương nương.
Nói rồi từ biệt ra khỏi cung môn về thiên điện nghỉ an giấc điệp. Trời thu rất mau tối, vừa mới thấy vừng ô đã chen lặn, bóng thỏ tỏ rạng phía đông, lần theo cung cấm đi vòng lên tới tây cung mà dự tiệc nữa. Hai người đương ngồi ăn uống, Ngô Khởi vùng thở ra nói rằng:
- Nay đôi ta tuy là vui vẻ, còn e ngày sau một nỗi khó lòng, sợ khi cung nhân thấu nỗi đục trong, thời sanh biến khó vẫy vùng chẳng dễ. Bây giờ mau kiếm chỗ nào cho thanh vắng, sẽ mặc tình cợt phấn cười son, cùng nhau vầy hiệp vuông tròn, người dưới thế chẳng có ai trăm tuổi.
Hạ phi nói:
- Việc ấy phò mã chớ ngại, để mặc thiếp âu lo, tôi với con xủ phụ thù oán rất to, nó mới đốt cái Sở trang lầu của tôi hôm nọ. Bây giờ thiếp xin tu bổ lại, để cùng nhau vân vỏ vỏ vân, còn sở phí bao nhiêu công ngân, thời thảy sẽ giao quan công bộ.
Ngô Khởi nói:
- Việc đó thật là khó. Nếu nương nương làm ra tình tệ ắt mang họa chớ chẳng chơi, thoảng như Chung Hậu về đây hay đặng ắt là người bắt tội.
Hạ phi nói:
- Việc ấy phò mã chớ ngại, để mặc thiếp âu lo, tôi với con xủ phụ thù oán rất to, nó mới đốt cái Sở trang lầu của tôi hôm nọ. Bây giờ thiếp xin tu bổ lại, để cùng nhau vân vỏ vỏ vân, còn sở phí bao nhiêu công ngân, thời thảy sẽ giao quan công bộ.
Ngô Khởi nói:
- Việc đó thật là khó. Nếu nương nương làm ra tình tệ ắt mang họa chớ chẳng chơi, thoảng như Chung Hậu về đây hay đặng ắt là người bắt tội.
Hạ phi nói:

https://thuviensach.vn

- Chẳng can chi phòng ngại, sẽ có kế rất hay. Nay như lầu làm rồi thời trên lầu sẽ treo hai tấm biểu. Một tấm đề Vọng Chúa, còn một tấm nữa đề là Sở Trang Lầu. Vì Thiên Tử đi phó hội đã lâu nên thần thiếp hằng ngày trông tưởng. Vậy nên phải cất lầu cao lên mà viễn vọng, ngó qua cho thấu tới Hàm Dương, lòng trung quân ái quốc đủ đường, Chung Hậu có lẽ chi bắt tội đặng.

Ngô Khởi nghe nói gật đầu khen phải và nói rằng:

- Nương nương là người minh mẫn, việc nào cũng trí xảo hơn người, như ta được lên ngôi, sẽ phong đó làm chánh hậu.

Đêm ấy Ngô Khởi ngủ tại đó, tới rạng ngày mới trở về thiên cung, còn Hạ phi tính toán đã xong, bèn giáng chỉ cho đạo công khởi tạo và dặn rằng:

- Lầu phải làm cho cơ xảo, nếu trể nãi thì trị tội chẳng tha.

Công quan vâng lệnh bước ra truyền các thợ đua nhau khởi sự.

Nói về Chung Hậu đắc thắng vua Tần rồi kéo binh về đóng tại ngoại thành Hàm Dương, bá quan văn vỏ nước Tần, ai nấy thảy đều thất sắc, mau mau chạy vào tâu cho Châu quốc hậu hay, xin phải lấy ấn Ngọc Tỷ ra đặng giao cho Tề Quốc. Lúc ấy Lã Bất Vi và Thương Ưởng đem ngọc tỷ tới trước dinh Tề, quân Chánh ty mau vào tâu cho Chung hậu rõ. Chung hậu truyền lệnh cho vào, hai người tới trước nhung trướng qùy lạy dâng ấn ngọc tỷ và cầu xin thứ tội cho vua Tần. Chung hậu liền truyền Điền Côn dẫn Trang Tương vương ra. Chung hậu chỉ mặt Tần vương mà mắng rằng:

- Ngươi đôi ba phen dùng mưu ám hại, ỷ nhờ có yêu đạo ra tay, nay gian vương đã bị Ai gia bắt đây, sự sanh tử tồn vong treo trước mắt.

Trang Tương Vương cúi đầu thưa rằng:

- Sự đó vì thằng yêu đạo nên khiến hai nước bất hòa, bây giờ hạ bang xin nạp biểu xưng thần, cứ mỗi năm phải qua Tề tấn cống.

Chung hậu mới truyền Điền Côn mở trói cho Vua Tần rồi truyền đem văn phòng tứ bửu tới. Vua tôi Tần liền viết biểu quy hàng, đóng con dấu vào rồi dâng lên cho Chung Hậu.

Chung Hậu xem qua rồi giao lại cho Yến Anh giữ. Tần Vương lại nói:

- Ở bên Vị Hà, Châu Công Mộng có phục binh hai mươi vạn, vậy để tiểu vương sai người tới đó triệt binh.

https://thuviensach.vn

Nói rồi liền đưa ngọc đái cho Lữ Bất Vi và Thương Ưởng tới Vị Hà mà bảo anh em Mộng Lương thâu binh hạ trại. Hai người lãnh mạng lên ngựa thẳng tới Vị Hà, an hem Mộng Lương, Mộng Đống mặc đồ tang ra trước cửa dinh tiếp rước. Hai an hem Mộng Lương khóc lóc và thuật lại các việc Điền Đơn giết cha mình. Lữ Bất Vi khi ấy nói:

- Nay có thánh chỉ đem đến, biểu anh em phải triệt binh thâu giáp mà về.

Anh em Mộng Lương nói với nhau rằng:

- Tề cẩu tặc thật là vô đạo, thù giết cha chẳng đội trời chung, gươm linh mài sắc đã xong, chờ nó tới bắt mà cắt cổ. Còn vua ta thiệt là nhu đọa, lại bảo an hem mình sớm tối mau triệt binh. Bây giờ ta cũng giả thuận tình cho thừa tường đi về cho rảnh.

Anh em bàn xong rồi liền nói với Lữ Bất Vi rằng:

- Anh em tôi vâng lời chúa thượng, xin thừa tường hãy dời chân trước.

Lữ Bất Vi và Thương Ưởng liền từ gỉa rồi kéo nhau về Hàm Dương mà phục chỉ lại.

Còn Tuyên vương và Chung hậu khi thâu hàng biểu Tần vương rồi, bèn truyền quân phát pháo khởi trình chỉ thẳng Vị Hà tấn phát. Quân đi dặng nữa ngày đã gần tới mé sông. Lúc ấy, Chung hậu thấy trong lòng phát hồ nghi bèn đòi Tề Trinh, Tề Phụng hỏi rằng:

- Đồ tiễn liêm* đã làm xong chưa ?

Anh em Tề Trinh thưa rằng:

- Chúng tôi đã làm xong hết.

Chung hậu liền bảo Điền Côn xếp quân đi hàng chữ nhất, dùng những rèm ấy che đỡ thôi binh. Điền Côn vậng lịnh tức thì, truyền tam quân làm y như kế. Còn an hem Mộng Lương khi thấy quân Tề đi tới liền nổ một tiếng hiệu pháo vang trời, phục binh bắn tên ra như mưa bấc. Quân Tề nhờ có đồ nhị tiễn nên tam quân bình tịnh như thường. Quốc Anh và Tề Phụng xông ra, anh em Mộng Lương một giờ đều bỏ mạng. Giây lâu trung quân vừa đi tới, chị em Mộng Ngọc Trinh xem thấy hai em mình đều bỏ mạng nơi sa tràng thì than khóc cốt nhục phân rời, bèn xin với Quốc mẫu tạm lui mai táng thi hài cho trọn nghĩa. Chung hậu khi ấy bảo Điền Đơn phải làm cho trọn đủ lễ đặng ban thưởng trung thần. Ba vợ chồng vâng lịnh làm xong, Chung hậu

https://thuviensach.vn

lại muốn hành hung cùng Tần chúa. Rồi đó, Chung hậu nổi giận mắng rằng:

- Tần vương thiệt là vô đạo, đã nói với ta sai người tới đây xếp trại, sao còn sanh sự ra cớ này. Phải chăng ta chẳng có mưu sâu, thời đã lầm nơi chước quỷ rồi. Điền Côn vương nhi, hãy thâu binh trở lại bắt Tần vương và phá nát thành trì.

Điền Côn vâng lệnh thâu binh, đi được một đỗi đường, thấy có quân tiểu hiệu trở lại báo rằng:

- Có một tiên cô xin vào ra mắt Quốc mẫu.

Chung hậu nghe báo thỉnh vào, Trần Tam Thơ công chúa đến nơi ra mắt. Chị em gặp nhau rất mừng rỡ, Chung hậu hỏi:

- Hiền muội tới đây có việc gì dạy bảo chăng?

Trần Tam Thơ đáp:

- Em vâng lệnh lão mẫu đưa giản thiếp tới cho chị hay, xin chị hãy coi đó mà làm, ấy là thiên cơ không nên tiết lậu.

Nói rồi thò tay vào túi áo lấy ra một phong giản thiếp đưa cho Chung hậu, xong rồi từ biệt đằng vân bay về động. Khi Trần Tam Thơ đi rồi. Chung Hậu mở giản thiếp ra coi thấy có bốn câu như vầy:

Tam nhân nhị tiểu nam tiêu diệt,
Nhựt hậu tiền đao hưng đại nghiệp,
Cấp báo hưng binh tốc kiến hồi,
Cẩn phòng độc chướng Huyết hồ nghiệt.

Chung hậu xem rồi, suy nghĩ giây lâu không rõ là ý gì, cũng không dám đưa hỏi ai, cứ ngồi làm thinh ngơ ngẩn, giây lâu mới rõ được: Tam nhân nhị tiểu là chữ Tần, còn tiền đao là chữ Tiễn, chắc là ngày sau có người tên Tiễn giúp nước Tần mà gôm thâu thiên hạ, nên thánh mẫu biểu phải thâu binh trở về không nên dứt nước Tần cho tuyệt. Còn như Độc chướng Huyết hồ không hiểu là việc làm sao, Chung hậu xem rồi, qùy lạy giữa thinh không tạ ơn Thánh mẫu rồi truyền cho Điền Côn đi trước tới Vị Hà lấy thuyền độ binh qua sông. Rồi khi tới giặc giới nước Tần liền ra lệnh đồn binh, cho tướng sĩ nghỉ binh một tháng.

Đây nói về Hạ Nghinh Xuân và Ngô Khởi, từ khi lão vương gia nhuốm

https://thuviensach.vn

bệnh và Ngô Khởi vào ra trong nội dinh, được cớ ấy nên hai người ân ái phỉ tình còn Sở trang lầu lại hoàn thành công việc. Đêm đêm thanh vắng thỏa tình hoa nguyệt, ngày ngày vui chơi tiệc rượu câu thơ, thuyền tình mặc sức ngẩn ngơ, khi xem hoa nở khi chờ trăng lên. Hải đường vừa tỉnh giấc xuân, cung quan bước tới phân trần trước sau rằng:

- Chung quốc mẫu đã trừ đặng yêu đạo, Tần vương xin dâng biểu xưng thần, ban sư về còn đồn tại Châu phần*, chừng một tháng thì thâu binh về tới.

Ngô Khởi nghe nói hồn bất phụ thể, còn Hạ phi thì ủ mặt châu mày. Những tưởng là trời đất định đặng lâu dài, hay đâu nỗi phân loan rẽ phụng. Lúc đó Hạ phi mới tính một kế, bèn nói với Ngô Khởi rằng:

- Còn mười lăm bữa nữa thời tới Nguyên tiêu giai tiết*, trên Sở trang lầu ta sẽ lập tiệc hoa đăng, mời Thiên tử với Chung hậu tới ăn uống đãi đằng, ngươi sẽ giấu báu kiếm ở sau nơi bình phong ẩn dạng. Còn dưới lầu thì phục binh chờ sẳn, nghe kim chung đều phải áp ra, đưa con xủ phụ một gươm cho ra ma rồi trừ thẳng hôn quân đi mới đành dạ.Lúc đó giang sơn đã về tay phò mã, thời ấn Chiêu Dương này có lẽ về phần ta. Ngươi hãy nên ghi nhớ mấy lời, gặp cơ hội phải theo bề cơ hội.

Ngô Khởi nghe nói lòng mừng phơi phới, liền phân tay trở lại thiên cung. Cùng nhau rơi giọt lụy hồng, sự buồn bã mau theo nước mắt. Khuyên người đời đừng ai kể chắc, vì có câu Lạc cực sanh ai. Cho hay muôn sự tại trời, khi nên trời cũng chìu người một phen.

Nói về Tuyên vương và Chung Hậu đồn binh tại phần Châu đã đặng một tháng, tới ngày ban sư bèn truyền lịnh cho tam quân bạt trại khởi hành thâu binh về nước. Đi gần mấy bữa tới thành Lâm Tri, lúc ấy lão vương bịnh cũng đã thuyên giảm, truyền bá quan đi ra khỏi thành nghinh tiếp.Vợ chồng vua Tề về thẳngvào tới Kim loan điện, tam cung lục viện đến triều bái xong rồi, kế đó Thiên tử truyền chỉ bãi triều, ai nấy lui về dinh thăm vợ thăm con.

Rạng ngày là ngày Nguyên tiêu giai tiết, bá quan đều tựu tới triều bái mừng cuộc tân xuân. Thiên tử cùng Chiêu Dương Chung hậu truyền nội thần dọn yến vui mừng và khao thưởng tùng chinh chiến sĩ. Trước hết thưởng công

https://thuviensach.vn

Liêm Thoại Hoa, đồng niên tăng bổng nhị vạn ngân cho tỏ rõ sự trung tâm vị quốc. Kế phong cho Đào Kim Định làm Tây Lỗ vương phi, hai chị em Mộng Ngọc Trinh làm chức Tham quân tả hữu. Còn kỳ dư bao nhiêu chúng tướng cũng đều ban thưởng mỗi người một bực. Lúc này triều thần dự tiệc hai bên cung nhạc đàn ca inh ỏi. Tiệc mãn rồi thời trời gần tối. Chung hậu lại mời Trịnh phi và Hạ phi tựu tới Chiêu Dương cung. Lúc ấy Chung hậu đi vừa tới Phân cung lầu, ngó thấy phía tây có tòa cao vòi vọi. Chung hậu mới buông lời phán hỏi rằng:

- Lâu đài ai cao vọi nguy nga vậy?

Hạ phi lật đật tâu qua rằng:

- Từ lúc Thiên Tử và Quốc mẫu đi phó hội, thần thiếp đêm ngày trông đợi, mộng hồn liền thấy chiêm bao, nên mới lập một cái lầu cao đặng lên đó mà ngó tới Hàm Dương cho tỏ rõ. Lầu đó gọi là lầu Vọng chúa, muôn ơn Quốc mẫu thứ tha.

Chung hậu nghe nói gật đầu khen rằng:

- Tây cung thiệt ở có lòng với chúa.

Kế đó đi thẳng tới Chiêu Dương cung, Tuyên Vương và Chung hậu ngồi vào nơi cẩm ỷ. Tây Phi và Đông phi triều bái xong rồi, cung nga dọn yến dâng lên, bốn người đều ngồi chung một bàn mà uống rượu. Tuyên vương lúc này đà có chén, mới nói với Chung hậu rằng:

- Mấy năm nay ngự thê cần lao việc nước, bây giờ hầu bang đều nạp biểu xưng thần, bữa nay vừa lương tiết giai thần, trẫm muốn lập hội hoa đăng cho dân quân cộng lạc.

Chung hậu thưa:

- Thần hậu cũng sẵn có lòng đó mà chưa biết lập tại chỗ nào.

Hạ phi liền tâu:

- Xin lập tại trước lầu Vọng chúa, thỉnh Thiên Tử cùng Quốc mẫu giá lâm, cho rõ thiếp nhứt phiếm thàng tâm, làm đủ cách thức hoa đăng đồ trận.

Chung hậu nói:

- Như hiền phi lãnh mạng thời giao cho Lễ bộ thi hành. Tới ngày rằm tháng giêng sẽ chơi hội hoa đăng cho vui vẻ.

Hạ phi và Trịnh phi liền từ tạ trở về cung. Khi Hạ Nghinh Xuân về tới cung

https://thuviensach.vn

rồi liền viết một phong thơ sai người tâm phúc đưa ra thông tin cho Ngô Khởi hay, rồi truyền chỉ ra cho Lễ bộ công quan đòi các thợ tới sửa soạn làm một tòa núi Ngao Sơn tại trước lầu Vọng chúa, sắm đủ kỳ hoa dị thảo và túy trúc thương lòng, chẳng khác như động phủ ở Bồng lai cùng lầu đài nơi tiên cảnh. Còn Ngô Khởi đặng tin, liền sai Hứa Bôn và Giang Trí dẫn hai trăm quân tâm phúc, giả làm như thợ vào trong đó làm công, đặng đào hang chung quanh tường, bề sâu xuống năm thước, đầu hào từ nơi tây viên cho giáp thấu tới Vọng chúa lầu. Dưới hào ấy mai phục đạo binh, trên thì dựng tường hao ngăn lại. Việc này thiệt chẳng ai biết tới, chỉ có một mình Ngô Khởi và Hạ Nghinh Xuân. Tây thi trong bụng mừng thầm, phen này quyết hại cho đặng Chung Vô Diệm.

Ngày qua đêm tới, công việc đã hoàn thành. Gần đến tiết Thượng Nguyên, bá quan đều vào triều bái. Vừa khi Thiên tữ thăng điện, thấy quan Huỳnh môn dâng biểu tâu rằng:

- Ngô Khởi cáo bịnh nên vào chầu không được.

Kế đó lại thấy quan Lễ bộ tâu rằng:

- Cuộc hoa đăng sắp đặt xong rồi, xin vào triều phục chỉ.

Thiên tử cả mừng, bèn giáng chỉ truyền cho bá quan ở lại nội dinh, đến chập tối đến Vọng chúa lầu xem đèn và dự tiệc, còn Hạ phi cũng mời Trịnh phi tới, hai người đều qua Chiêu Dương cung thỉnh Chung chánh hậu. Giây phút trời đã tối, Thiên tử cùng Chung hậu đều tới Vọng chúa lầu, bá quan hộ vệ theo sau, công nhạc đờn ca trổi dập. Khi tới nơi thấy một tòa núi chất cao chót vót, đèn thời sáng hực như sao, ba sông chín núi rõ ràng, cảnh thú đủ bốn mùa tám tiết. Sau lưng núi làm long bằng cho vua ngự, bốn phía đều cây cỏ tốt tươi, chổ làm ra hình người, chỗ thời làm hình phi cầm tẩu thú. Vợ chồng Tuyên vương xem rồi, ngự tới long bằng và ngồi vào giữa chánh điện. Hạ phi với Trịnh phi rót rượu dâng lên, cung nga nổi nhạc tiều thiều, bá quan đồng vào dự tiệc. Chung hậu xem rồi lại nhắc tích xưa cho vua nghe, chỗ thời vận vua Hiên Viên đánh với Xuy Vưu, chỗ thời tích vua Nghiêu truyền ngôi cho vua Thuấn, lại thêm có em là người Tượng, muốn lập mưu mà giết anh. Có chỗ thời Đắc Kỷ nhứt tiếu khuynh thành làm cho Trụ vương mất nước. Đầy mắt xem thôi chẳng chán, sự tích xưa đèn sáng

https://thuviensach.vn

như ban ngày. Hạ phi lúc này lấp ló muốn ra tay, liền đòi võ lâm quân vào hộ giá. Lúc ấy nội giám là người tâm phúc của Hạ thị đi thông báo cho Ngô Khởi hay, hẹn dứt ba hồi chuông thì phục binh sẽ ào lên mà giết Tuyên vuong và Chung hậu.

Nói về Chung hậu đương trong tiệc rượu, mãi ham coi cuộc hoa đăng, bỗng thấy trận gió thổi qua rất nên hung dữ, liền đánh tay thời biết hết các sự tình, tức thì niệm chú định thân làm Ngô Khởi với ba trăm phục binh ở chỗ nào đứng trân chỗ nấy như hình trồng, còn mắt thời giương ra mà ngó. Chung hậu liền truyền cho Bắc viện mau rót rượu mà đền công cho Tây cung. Hạ phi không lẽ chối từ, uống ba chung thời đã say hoắc. Ngồi thời ngả tới ngả lui, có hai đứa cung nữ theo đỡ hai bên. Tuyên vương xem thấy lòng phiền, truyền hộ giá về cung ngơi nghỉ. Khi Tuyên vương và Chung hậu bước xuống long bằng đi thẳng tới núi Ngao Sơn, vừa đi vừa xem, khen ngợi vô cùng, kế đi ra quanh nơi sau hoa tường thấy có vị anh hùng đứng sựng, hai mắt ngó chẳng nhấp tròng, đứng như trời trồng chẳng máy động tay chân. Tuyên vương mới phán hỏi rằng:

- Người nào đó, chết hay là sống?

Yến Anh vâng lịnh đi tới coi xét rõ ràng, bèn trở lại tâu rằng:

- Ấy là Lỗ bang phò mã

Tuyên vương nghe nói thất kinh, liền thối lui lại rồi truyền quan nội thị đòi Tây thi tới mà hỏi rằng:

- Việc này ắt có mưu gian, vì cớ nào Ngô Khởi được nhập vào cung cấm?

Hạ Nghinh Xuân nghe hỏi hết hồn, ngó thấy Ngô Khởi in như người chết, nên không biết tính kế chi mà trả lời cho kịp. Thiên tử nổi giận mắng hét om sòm. Kế Chung hậu thưa:

- Xin thánh thượng dẹp oai sấm sét, cũng trong lúc này có một việc rất vui.

Nói rồi truyền quân dở mấy cái hình phong lên, thấy luôn theo cho tới hoa tường, phục binh ở dưới hằng hà sa số. Kẻ đao người kích, kẻ giáo người thương đều đứng trơ như bù nhìn, thảy đều không cục cựa. Tuyên vương xem thấy hết hồn bèn té nhào ra chết giấc. Chung hậu liền lật đật niệm chú, đòi thần lục đinh đưa Ngô Khởi và ba trăm quân về tạm ngoài nơi dịch đình, còn phần Yến Anh cứu tình thánh minh, Chung hậu thời dắt Trịnh phi

https://thuviensach.vn

về chánh cung an nghỉ.
Nói về việc Ngô Khởi, vì lão vương thúc là Điền Dương lúc xưa có bịnh, cũng bởi vì bá quan đi theo phó hội hết, nên mới đòi Ngô Khởi vào triều thương nghị chánh sự. Lão vương thúc thấy Ngô Khởi là người thông minh lanh lợi, lại gả cháu là Lăng Hoa công chúa cho người, còn như việc tư thông với Hạ phi thời lão vương thúc thiệt là không rõ. Khi Ngô Khởi với ba trăm gia tướng về tới dịch đình rồi Chung hậu niệm chú hoàn hồn, thảy đều tỉnh lại hết. Ngô Khởi mới nhớ lại các việc đầu đuôi sau trước thì biết là Chung hậu phép lực thần thông, nếu ở đây ta e nỗi khó lòng, chi bằng tam thập lục đào chi vi thượng.
Nghĩ rồi kíp truyền gia tướng thâu góp đồ hành trang rồi bồng Lăng Hoa công chúa để lên trên yên, thầy trò dắt nhau đi trốn qua nước khác. (Nghĩ vì Chung hậu đã niệm chú định thân sao không giết Ngô Khởi lại thả cho nó trốn đi ? Là vì để ngày sau Ngô Khởi làm như người dẫn lộ, đặng đem Chung hậu đi tước binh năm nước).
Còn Tuyên vương khi Yến Anh và nội thần cứu tỉnh thì trời đã vừa sáng, ngó quanh quất một hồi, chẳng thấy Trịnh quý phi và Chung hậu. Còn Ngô Khởi cùng ba trăm binh ở đâu cũng không thấy, chỉ thấy một mình Hạ Nghinh Xuân thì trong bụng đã hồ nghi mười phần, chưa kịp buông lời phán hỏi. Kế thấy Tây Lỗ vương là Điền Đơn chạy tới tâu rằng:
- Không biết việc chi Ngô Khởi bỏ trốn, lại dắt Lăng Hoa công chúa đi theo. Đông Lộ vương huynh còn đương theo va trên đèo, nên nhi thần phải mau vào tâu cho phụ vương rõ. Và khi nãy con có vào trong phủ nó tra xét, thời có được một phong thơ, đủ làm chứng cớ sờ sờ, thiệt là bởi tiên tường họa khởi.
Nói rồi liền đưa phong thơ dâng lên, Tuyên vương lấy ra xem rồi thì biết Hạ phi tư thông với Ngô Khởi lập kế hại Chung hậu với mình. Xem xong càng nổi giận lôi đình, truyền nội thần đưa Hạ Nghinh Xuân ra trảm quyết. Yến Anh khi ấy can rằng:
- Việc này tuy Hạ phi có tội mà Bệ ha cũng phải tra xét lại cho mình, e khi tẩu lậu phong thinh, thời ngoại quốc cười chê ta là người vô đạo. Kẻ biết thời nói Hạ phi bất chánh, còn người chẳng hay thì nói Bệ hạ bất thân. Vậy

https://thuviensach.vn

xin cho thỉnh Chung hậu nương nương tới đây rồi sẽ thẩm tra cho minh bạch.

Thiên tử nhận lời, sai nội thần tới Chiêu Dương cung mà nghinh thỉnh Chung hậu tới đặng đem Hạ phi ra tra hỏi. Lúc này chưa việc chi mà Hạ phi đà chối trước, chẳng chịu nhận có việc gì, cứ kiếm lời tráo trác sân si. Tuyên vương nổi giận, truyền nội thần đánh Hạ phi da thịt gì đều tan nát. Hạ phi liệu bề không nổi mới cầu xin thứ tội và nói rằng:

- Từ khi Thiên tử cùng Quốc mẫu đi phó hội Hàm Dương, thiếp chẳng hề có dạ dối gian, căm giận vì Ngô Khởi là một đứa hung tàn, nửa đêm cầm gươm nhảy vào cung viện và nói rằng: Nếu thuận theo thì nó để sống, còn chẳng y thì nó giết chết đi. Trong lúc thiếp lâm việc gian nguy,

thiếp cực chẳng đã phải tham sanh úy tử. Còn như sự ám binh mai phục cùng Ngô Khởi thâm nhập trung cung và thơ tín một phong thì thiếp thật lòng không hề hay biết. Chắc có người lập mưu hại thiếp nên làm ra các việc vu oan, ngửa trông lượng thánh hỉ hoan, soi xét lại cho thần thiếp khỏi oan ức.

Thiên tử nghe hết mấy lời lại càng thêm giận dữ, vừa muốn rút gươm long tuyền chém phứt cho rồi, việc đâu thời cũng là may, Chung nương nương vừa đi tới, lật đật buông lời tấu rằng:

- Tây phi đáng tội chi với triều đình?

Tuyên vương đương lúc giận làm thinh, Yến Anh bèn tâu rõ sự tình sau trước rằng:

- Từ lúc Thiên tử với Quốc mẫu đi phó hội, Hạ phi ở nhà trông đợi ngày đêm, thoát thôi ứng hiện chiêm bao, tình nghiệp chướng thành ra ma quỷ. Bây giờ đây tại con yêu tinh nguyên hình xuất hiện nên Thiên tử mới nổi giận lôi đình, truyền đem Hạ phi ra cứ pháp gia hình, xin Quốc mẫu lượng tình thứ giảm.

Chung hậu cười và nói rằng:

- Cũng tại mình tà tâm bất chánh nên quỷ ma nó mới hiện vào. Vậy xin muôn tâu Bệ hạ, đời ai mà không dại, nếu chẳng dại thì làm sao có khôn. Vậy xin cho Thần hậu xin cho Tây cung một phen, sau có vậy mới gia hình trị tội.

https://thuviensach.vn

Tuyên vương nói:
- Ngự thê đừng có nói và Tề phủ cũng chớ nhiều lời, có lẽ nào mà trong cung cấm đi tư thông với ngoại nhân, làm đến đỗi phục binh thích khách. Còn phong thơ làm bằng cớ rõ ràng, xin tha nó là tha nỗi gì? Thôi để trẩm giết phứt nó đi, ngõ trừ an hậu hoạn.
Chung hậu lại hỏi:
- Việc đó chân hay giả thì hiền muội nói đi cho ngay.
Hạ phi hổ thẹn cúi đầu không có lời gì đáp lại. Chung hậu thấy Hạ phi không nói thì tâu rằng:
- Việc vợ chồng có điều chi bất nhã thì phải nên đóng cửa dạy nhau. Nếu đem sự xấu mà phanh phui ra chốn này ắt thiên hạ người ta chê cười vô ích. Bởi vậy thần hậu phải hết lời biện bạch, cúi xin Thiên tử nhậm lời, hãy tha tội chết cho người giao về cho cha mẹ va bảo lãnh.
Thiên tử nghe tâu, ngẫm nghĩ hồi lâu khen phải, liền giáng chỉ biếm Hạ phi mà đuổi về dân. Hạ Nghinh Xuân tạ ơn Thiên tử và Chung hậu rồi thẳng Ngọ môn một nước.
Nói về Ngô Khởi phò Lăng Hoa công chúa với ba trăm gia tướng đi suốt trọn đêm, chẳng khác như chim sổ lồng, khi vừa tới sáng thì đã đến giao giới Hà Nam, trước mặt thấy có một đạo binh. Ngô Khởi mới truyền quân đem công chúa vào chùa yên nghỉ, còn mình thì hươu đao tới trước, thấy binh Tề đi tải lương đem về, kế thấy Đào Trinh và Đào Phụng đi tới gần kề, Ngô Khởi mới sanh ra một kế nghĩ rằng: Nếu nay mình tính đi qua đầu nước Tống thì chẳng có việc chi làm tin. Vậy nên phải gạt chúng nó mà lấy lương thảo đem đi mới tính xong công việc. Nghĩ rồi liền tới nói với hai tướng rằng:
- Ta phụng mạng Chung hậu tới đây rước lương thảo đem về, còn hai ngươi phải đi qua nước Yên mà thâu nạp lương tiền cho gấp.
Hai người nghe nói tưởng thiệt, giao lương thảo rồi dẫn quân sĩ đi qua nước Yên. Khi Đào Trinh và Đào Phụng đi rồi, Ngô Khởi lại dặn gia tướng giả nói phụng mạng của Chung hậu đưa lương tiền qua cấp phát cho dân đói bên Tống bang. Bởi vậy nên không ai ngăn trở dọc đàng, gió xuôi thuận buồm đi tuốt. Mang sao đội nguyệt, đạp tuyết dầm sương, đi chẳng kể ngày

https://thuviensach.vn

đêm, được ít bữa thì đã tới kinh thành nước Tống. Liền kiếm một nơi quán khác, đem công chúa tạm vào an dinh, còn mình thời tới Ngọ môn mà thông báo với Huỳnh môn quan.

Nói về Nguyên vương nước Tống, lúc Tương giang đại hội đã bị Chung hậu bắn thác rồi, con là Ân Diệu lên ngôi gọi là Nghi vương chánh trị. Vua này có thỉnh được một người quân sư ở bên Tây vực, tên là Tuyết Hổ, người có yêu thuật rất tinh thông, lại cao cường võ nghệ. Vừa lúc Tống Nghi Vương lâm trào, thấy quan Huỳnh môn vào tâu rằng:

- Nay có phò mã nước Lỗ là Ngô Khởi tới xin triều kiến.

Nghi vương nghe tâu nghĩ rằng: Ngô Khởi đã đầu Chunh Vô Diệm, còn tới đây mà làm cớ chi kìa? Nghĩ như vậy bèn truyền lịnh cho vào, Ngô Khởi vào trước Kim loan điện triều bái, Nghi vương hỏi rằng:

- Lâu nay nghe quý khách ở Lâm Tri Hỗn Hải, nay tới đây chẳng hay có việc gì chăng?

Ngô Khởi tâu rằng:

- Như nói tới tên con xủ phụ ai ai đều ứa mật căm gan, thời vận tôi lắm lúc gian nan nên bị bắt phải đầu hàng chúng nó. Như nay tôi lòng báo quốc đã cam nhứt tử, ngặt vì sự oán thù chưa trả được cho quân mình, vậy nên ngoảnh mặt làm thinh, chờ gặp cơ hội sẽ báo thù trả oán. Vợ tôi đã suối vàng bỏ mạng, nó lại ép tôi thành thân với công chúa Lăng Hoa, bấy lâu nay mỏi mắt trông nhà, quyết ra khỏi chim lồng cá chậu. Nay nói dối lấy được lương tiền mười vạn, xin dưng cho bệ hạ làm tin, cầu xin tư trợ mã binh, đánh tới Đông Tề mà trừ con xủ phụ.

Nghi vương nghe tâu phán rằng:

- Việc đó Trẫm không dám quyết, để ta vào tâu với Thái hậu ta hay.

Ngô Khởi cúi đầu tạ ơn rồi Nghi vương lên kiệu đi trước, truyền nội thần dẫn Ngô Khởi theo sau: Khi tới Phân cung lầu, truyền nội giám vào tâu cho Thái hậu hay. Thái Hậu giáng chỉ truyền vào, Nghi vương tới trước tẩm cung quỳ lạy chúc mừng. Thái hậu mới bước xuống long phụng sàng mà rằng:

- Vương nhi miễn lễ, có việc chi hãy nói cho mẹ hay.

Nghi vương liền đem các việc Ngô Khởi mà tâu cho Thái hậu hay.Thái hậu

https://thuviensach.vn

cả mừng bèn đòi Ngô Khởi vào cung ra mắt. Ngô Khởi vào bái yết, Ân hậu mới phán rằng:
- Ai gia với Lỗ bang thái hậu vốn là chị em hồng bào, thuở còn thơ chăn nệm chung nhau, tới khôn lớn nhân duyên hai nước. Cũng vì bởi Lỗ bang thiểu phước, Long vương cùng Thái tử trận vong, vợ mày bị Ngô Khởi sát hại đã xong, còn mày đi qua Tề vui lòng phú quý. Nay tới đây có việc chi ưu hỉ, phải tỏ bày ảo lý cho ta nghe?
Ngô Khởi nghe hỏi rơi lụy và tâu rằng:
- Cha mẹ tôi với vợ tôi cũng bị Chung Vô Diệm, oán thù này thấu tới vào xương. Nay tôi tới đây cũng không có việc gì, xin cầu viện mà trả thù cho cha mẹ.
Nghi vương lại tâu rằng:
- Nay Ngô phò mã đem tới dưng mười muôn lương thảo, thiệt lòng và dốc chí phục thù, xin mẫu hậu lịnh trên soi xét.
Ân hậu nghe tâu cả đẹp, bèn phán rằng:
- Tống quốc có bao lăm binh mã mà dám giúp cho ngươi. Hãy ra tạm quán dịch nghỉ ngơi, để ta viết ai biểu sai người qua các nước. Như đặng liệt bang giúp sức, thời trừ con xủ phụ mới xong cho.
Ngô Khởi cúi đầu tạ ơn lui ra, còn Thái hậu trở vào cung viện.
Nói về Tống Nghi vương phụng ý chỉ của Ân hậu, trở về đền rồi viết ba đạo ai biểu, sai sứ đem qua nước Tần, nước Sở và nước Hàn. Ba sứ thần đạp tuyết dầm sương đem ai biểu đi qua ba nước.

Chú Thích

•*Tiễn liêm : tấm rèm để đỡ tên*
**Châu phần: nước Tấn*
**Nguyên tiêu giai tiết: tết*

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi thứ Sáu Mươi Sáu

Thiên Cường tấn cống Thạch La

Ngô Khởi sát thê cầu tướng

Nói về vua Kiệm Công nước Hàn đương khi lâm triều, xảy thấy quan Huỳnh môn vào tâu rằng:

- Nay có sứ thần nước Tống tới xin ra mắt.

Kiệm Công cho vào. Sứ tới trước Kim loan điện triều kiến xong rồi dâng biểu lên cho Kiệm Công xem. Kiệm Công xem kỹ hồi lâu bèn nghĩ rằng: Tưởng nó tới có việc chi có ích, không dè nó đi xin giúp binh, như đánh với ai còn dám tung hoành, chớ đánh Chung Vô Diệm thời mình phải mang tai họa.

Kiệm Công cứ ngồi suy nghĩ hoài không biết tính làm sao, xảy thấy có lão tướng là Triệu Đại bước ra tâu rằng:

- Tôi có một thằng cháu ngoại tên là Trương Thiên Cường, nó đã thông lão văn chương, lại biết thiên văn địa lý. Những là Thạch la, Thạch cổ, nó đánh vào tiếng kêu in hịt chẳng sai, thiệt là một đấng anh tài, xin phong quan chức cho nó rồi sai nó qua Tề quốc đặng thử sức với Chung Vô Diệm coi thế nào. Nếu như bên Tề không thắng được nước Hàn thì phải nhượng nước Hàn làm thượng quốc.

Kiệm Công nghe tâu cả đẹp, liền giáng chỉ đòi Thiên Cường vào chầu. Quan Huỳnh môn vâng lịnh duổi mau đòi Thiên Cường vào triều kiến giá. Khi Thiên Cường tới trước Kim loan điện, triều bái Hàn vương xong rồi, Hàn vương phán rằng:

- Trẫm hãy phong cho gã chức Tư thiên chưởng án, đem Thạch la, Thạch cổ qua sứ bên nước Tề. Thành công rồi trẫm sẽ gia phong, phải lãnh mạng mà đi cho kịp.

Thiên Cường tạ ơn lãnh biểu lui ra, Hàn vương truyền bãi chầu.

Nói về Trương Thiên Cường sanh ra cũng thấp lùn, hình dạng chẳng khác như Yến Anh, tánh khí lại cang cường, và học hành cũng thông thái. Những đồ triều quan triều đại cũng xem như vật thường và lại chẳng hay đầu luỵ

https://thuviensach.vn

ai, lòng chán việc phồn hoa danh lợi. Nay vì cậu là Triều Đại tiến cử, bị mạng vua nên chẳng dám chối từ, lui về nhà nói lại cho cậu hay, một người một ngựa đường xa rong ruổi. Chẳng thèm dùng tùng hành quân sĩ, cứ một mình thẳng chỉ Lâm Tri, lên đèo qua biển mấy khi đã gần tới kinh thành Hỗn Hải.

Đây nói về Tuyên vương với Chung hậu đương khi vợ chồng yến ẩm vui chơi, bỗng thấy trận gió thổi qua, Chung hậu biết có điềm chi lạ bèn đánh tay làm một quẻ mới hay các việc bên nước Hàn. Khi ấy vùng cười ré một mình, Tuyên vương thấy lạ mới hỏi đầu đuôi tự sự. Chung hậu thưa:

- Tức cười Hàn vương vô tri, nghe lời Triệu Đại gian thần, sai Thiên Cường đem những Thạch cổ, Thạch la tới cống mà khảo tài cùng thần hậu. Hai vật đó thật cũng là trân báu trong đời này, duy có một mình Thương Oải Tặc đánh được mà thôi. Nếu như mình đánh chẳng bằng người, thời phải chịu làm hạ quốc.

Tuyên vương nghe nói cả kinh hỏi rằng:

- Việc đó như vậy, bây giờ ngự thê toan liệu kế gì?

Chung hậu thưa:

- Xin chúa thượng chớ ưu tư để mặc thần thê lo liệu.

Kế đó, Thiên tử truyền bãi yến, Chung hậu đi thẳng tới Ngoạn hoa đình, hoạ phù niệm chú và triệu thần linh. Âm nhạc tiên đồng ở thinh không sa xuống, đến ra mắt Chung hậu hỏi rằng:

- Chẳng hay pháp chủ đòi tiểu thần tới đây có việc chi sai khiến?

Chung hậu nói:

- Hàn vương sai Thương Oải Tặc đem Thạch la, Thạch cổ khảo tài với Ai gia, nên phiền tiên đồng ra đón trước đường phá hai món bửu bối ấy.

Tiên đồng vâng lệnh hoá kim quang bay tuốt. Chẳng bao lâu tới đám rừng tòng, dùng thần nhãn thấy Thiên Cường đang đi dưới chân núi, tiên đồng liền thâu kim quang sa xuống, hoá ra một tên mục đồng cưỡi trâu vừa đi vừa hát nghêu ngao. Kế gặp Thiên Cường thì chúm chím cười và hỏi rằng:

- Quan khách mang vật chi đó, hãy đưa cho ta xem chơi?

Thiên Cường nghe hỏi cũng tức cười và đáp rằng:

- Vật đó thiệt là bửu bối, những Thạch cổ, Thạch la. Hàn vương sai ta đem

https://thuviensach.vn

cống cho nước Tề, như ai đánh được nó kêu thời là thượng quốc.
Tiên đồng cười và nói rằng:
- Mi thiệt không biết nước Tề thiếu chi kẻ nhân tài, chẳng cần là Thạch cổ, Thạch la, dầu Mộc cổ Mộc la cũng đánh kêu đặng hết.
Thiên Cường nổi giận nói rằng:
- Thằng nhỏ này nói phách, mi đánh được thời đánh thử coi.
Tiên đồng liền rút cây roi, lấy Thạch cổ Thạch la mà đánh, hễ đánh vào đâu thì tiếng kêu inh ỏi chẳng sai. La thời đánh kêu tiếng la, còn trống thì đánh theo tiếng trống. Thiên Cường nghe rồi thất sắc mới nghĩ rằng: Trong thiên hạ tưởng là có một, ai dè bên nước Tề cũng lắm kẻ anh tài, uổng công trình ta mang quảy đem tới đây, nay hóa ra đồ vô dụng. Nghĩ rồi bèn cầm hai món bửu bối ấy đập vào trong đá nát tan. Tiên đồng vui vẻ hân hoan, lên lưng trâu băng ngàn đi mất. Khi mục đồng đã cưỡi trâu đi mất rồi, Thiên Cường ngồi ngẫm nghĩ hồi lâu, nửa muốn đi qua Tề, nửa muốn trở về nước. Ngặt vì đem đi có hai món báu linh lại thua thằng chăn trâu nhỏ nên tức mình đã đập bể nát tan, bây giờ còn có ba tấc lưỡi văn chương, hãy tới đó thử tài cho biết.
Suy đi nghĩ lại rồi lên ngựa thẳng tới Đông Tề. Lúc tới Ngọ môn, quan Huỳnh môn liền tâu với Thiên tử hay rằng:
- Nay có Hàn quốc sứ thần tới xin ra mắt.
Tuyên vương nghe nói có hai chữ Hàn bang thời sai nội thần vào thỉnh Chung hậu lâm triều rồi mời sứ thần kiết giá. Trong giây lát quân dẫn Thiên Cường vào trước Kim loan điện, Thiên Cường xem thấy Tuyên vương ngồi Cửu long đơn ở giữa, còn Chung hậu cũng ngồi cái Phụng ỷ gần bên, văn võ triều thần hầu hai hàng, rất nên oai nghiêm tề chỉnh. Xem rồi thì đã có ý khen phục, liền quỳ xuống lạy và tâu rằng:
- Hàn Công Kiệm giá hạ chức làm Tư thiên giám, tên là Trương Thiên Cường, phụng mạng của quốc vương cầu chúc thượng bang muôn tuổi.
Chung hậu hỏi:
- Ngươi phụng mạng Hàn vương tới, có bửu bối gì hãy dâng lên cho ta xem thử.
Thiên Cường tâu rằng:

https://thuviensach.vn

- Muôn tâu vạn tuế và Quốc mẫu, người ta thời bửu bối hay đem theo bên mình, còn ngu thần lại để nằm trong bụng. Những là cửu lưu tam giáo, địa lý thiên văn. Xin sai ai ra tỉ thí với ngu thần, kẻ thắng được thời làm thượng quốc. Nếu Tề bang bất lực, phải nhượng Hàn quốc làm thượng bang. Một lời giao ước rõ ràng rồi sau không được nghi nan từ chối.

Chung hậu nói:

- Thiên văn với địa lý, Ai gia chẳng biết sót việc gì. Ngươi hãy nói đi cho Ai gia nghe việc phải quấy rồi sau sẽ phân biện.

Thiên Cường vâng lệnh, nói việc thiên văn âm dương, bất ngoại ngũ hành, khí nhẹ lên làm trời đặng che thiên hạ, đủ các môn phong vân sương lộ và bốn mùa xuân hạ thu đông. Châu thiên oanh khắp một vòng cũng đủ kim mộc thuỷ hoả thổ. Chung hậu hỏi:

- Ngươi thông việc thiên văn như vậy, có vật gì ví với trời không?

Thiên Cường tâu rằng:

- Trời và người cùng một lẽ, trong ngũ tạng con người ta cũng có ngũ hành.

Chung hậu hỏi:

- Ngươi đã nói trời ví được với người, thời đầu con người ta nặng được bao nhiêu cân lượng?

Thiên Cường tâu:

- Đầu người ta cũng như bát quái, sáu cân bốn lượng chẳng sai.

Chung hậu nói:

- Tiểu bối thiệt là già miệng, dám khi mạng với Ai gia. Đầu người ta thời tám cân tám lượng chẳng sai ngoa, sao ngươi lại nói sáu cân bốn lượng.

Nói rồi liền truyền đao phủ quân dẫn sứ ra chém mà lấy đầu đem vào cân cho biết. Thiên Cường tâu rằng:

- Nếu như tôi đã chết, thời có ai biết sự Quốc mẫu nói đó chân giả lẽ nào?

Tuyên vương cả cười mà rằng:

- Hàn Kiệm Công thiệt là vô đạo, cả gan cho thằng lùn tới đây mà khi dễ thượng bang. Tội ngươi muôn thác cũng cam, trẫm e nỗi liệt cường nghi luật. Bây giờ phải đánh đòn bốn chục và sơn hai con mắt lại mà đuổi ra khỏi thành.

Quân ngự lâm vâng lệnh dẫn Thiên Cường ra đánh đòn bốn chục. Đánh rồi

https://thuviensach.vn

sơn bịt hai con mắt lại, dắt ra khỏi ngọ môn đuổi tuốt. Khi Thiên Cường ra khỏi kinh thành rồi, hai con mắt không thấy, chẳng biết tính làm sao, phải mướn người đem đường, lên ngựa thẳng về Hàn bang tức tốc.

Lúc này đương khi Hàn Kiệm Công lâm triều, quan Huỳnh môn vào tâu rằng:

- Trương Thiên Công đi sứ đã về, còn ở trước Ngọ môn đợi lịnh.

Hàn vương giáng chỉ cho vào. Thiên Cường lò mò tới trước Kim loan điện triều báo và thuật hết các việc bị đòn cùng bị sơn hai con mắt, lại nói thêm Chung hậu mắng nhiếc nhiều lời. Hàn vương nghe hết tơi bời nổi giận, bèn phán rằng:

- Con xủ phụ khi người thái quá, có ai dám lãnh binh giúp nước Tống không?

Hỏi vừa dứt lời có hai tướng bước ra lãnh mạng. Hàn vương xem lại thấy Trương Siêu và Thân Kiệt mới hỏi:

- Nay hai tướng xin qua giúp Tống, binh mã muốn dùng bao nhiêu?

Hai người tâu rằng:

- Binh quý tinh bất quý đa, xin mười muôn cũng đủ.

Hàn vương cả đẹp, phong Trương Siêu làm chức Nguyên soái, Thân Kiệt làm chức Đại tướng quân, Thân Long, Thân Phụng làm chức Tả hữu tiên phong, Trương Bưu, Trương Hổ lãnh hậu quân. Sắp đặt xong rồi chờ rạng ngày mai xuất binh giúp Tống.

Nói về Thành vương nước Sở đương lúc lâm triều, quan Huỳnh môn vào tâu rằng:

- Có sứ thần nước Tống xin ra mắt.

Thành vương cho vào. Sứ nước Tống theo quân tới triều bái xong rồi, quỳ dâng văn biểu. Thành vương xem xong rồi phán rằng:

- Cô gia cũng có lòng đánh Tề đã lâu lắm, nên khi trước sai Huỳnh Cái đem Lỗ Lâm. Nay như Nghi vương có chí phục thù thời cô gia cũng sẵn lòng giúp sức.

Sứ thần tạ ơn lui ra trở về nước. Khi sứ thần nước Tống lui ra rồi, Thành vương liền giáng chỉ phong Huỳnh Cái làm chức Nguyên soái, con là Huỳnh Nguyên làm chức Chánh tiên phong, Hạng Trưng, Hạng Trí làm

https://thuviensach.vn

chức Tả hữu tham mưu; Dưỡng Nhơn, Dưỡng Nghĩa làm chức Tả hữu tiên phong, Ngu Hy, Ngu Liệt làm chức Tả hữu phó đô. Phong chức rồi liền tuyển mười muôn binh, chờ tới ngày mai hưng binh trợ Tống.

Đây nhắc lại tích Huỳnh Nguyên, con đầu của Huỳnh Cái, vốn là người con của Chung hậu, hồi Bạch Liên thánh mẫu dâng nước lên ngập thành Lâm Tri, Chung hậu lâm bồn, bị Tây cung dùng mưu ám hại. Mạnh Thể Vân cứu khỏi, lên Châu Sơn gặp Nguyên nhung Huỳnh Cái, cùng nhau kết nghĩa vợ chồng, nuôi Huỳnh Nguyên nay đà khôn lớn. Vì lúc nước Việt có sanh ra một lực sĩ tên là Ô Hoạch, sức mạnh hơn muôn người, tới Sở bang thí võ với mỗi người, chẳng có mặt nào địch thủ. Bởi cớ ấy nên Sở vương làm tờ chiêu phu, xuất bảng văn cầu kẻ hiền tài, lúc đó Huỳnh Nguyên tuổi mới mười hai, yết văn bản thử tài cùng Ô Hoạch. Tới giáo trường thắng luôn ba hiệp, vua Việt thúc thủ xưng thần, bởi vậy cho nên Thành vương sủng ái gia ân, nay phong tới chức tiên phong đi theo cha mà lập công cùng nhà nước. Số là tai nạn Huỳnh Nguyên đã mãn, nay tới kỳ mẫu tử đoàn viên. Sau Điền Nguyên đi rước thầy thuốc tiên đem về mà cứu Chung quốc mẫu.

Nói về Huỳnh Cái phụng mạng xong rồi trở về nhà thuật lại các việc cho phu nhân là Mạnh Thể Vân hay. Thể Vân nói:

- Như nay Nguyên soái đi đánh Tề mà giúp Tống, thiếp cũng nhân dịp muốn về thăm nhà.

Huỳnh Cái nói:

- Việc chinh chiến phu nhân tối kỵ, phu nhân chẳng nên đi mà làm chi. Hãy viết một phong thư để bổn soái tới để hỏi thăm bà con mà đem cho cũng đặng.

Mạnh Thể Vân vâng lời, lui vào thư phòng suy nghĩ cùng đường không biết viết làm sao. Nếu mà viết rõ ra thì e là Huỳnh Cái hay đặng, mẹ con ắt là tính mạng chẳng còn, còn như không nói tỏ rõ, thời làm sao cho mẹ con đoàn tụ. Tính đã hết kế, bèn viết một bài thơ, kẻ có ý xem đó thời hay còn người vô tình thì hiểu làm sao cho thấu. Viết rồi niêm phong lại, ngoài bì đề rằng: Thơ phụng Chung quốc mẫu nương nương, dưới lại viết: Mạnh Thể Vân thư bút. Xong rồi đưa giao cho Huỳnh Cái và dặn rằng:

- Chung hậu thần thông quảng đại, anh em Điền Côn thời võ nghệ cao

https://thuviensach.vn

cường. Phu quân xuất trận xin phải đề phòng, đừng có cho hài nhi cầm thương lên ngựa.
Huỳnh Cái cầm phong thư nói rằng:
- Lời phu nhân nói rất phải, bổn soái nhớ hoài vào dạ.
Việc rồi hai phương phân rẽ vợ chồng, kẻ an trướng phụng người giong chiến trường. Xiết bao dãi gió dầm sương, Sở binh kéo tới Du giang đóng đồn.
Nói về Nghi vương nước Tống, đương lúc lâm triều, thấy các sứ thần trở về phục chỉ, biết nước Hàn, nước Sở bằng lòng giúp sức hưng binh, bèn nhóm văn võ bá quan tới triều môn mà nghị kế. Lúc ấy, xảy thấy quân sư là Huyết Hồ bước ra tâu rằng:
- Muôn tâu chúa thượng, lời xưa có nói: Sơ bất gián thân, nay phò mã là Báu Lăng Quân có người vợ là công chúa ở bên Tề quốc. Tôi sợ nhân tâm man trắc, thì chúng ta mang hoạ lớn chẳng chơi.
Huyết Hồ vừa dứt lời thì Ngô Khởi bước ra tâu rằng:
- Tôi chẳng phải chân tâm quy hàng Tề quốc, thật là xuất ư bất đắc dĩ mà thôi. Nay quân sư nghi hoặc điều ấy, vậy để tôi giết vợ tôi cho mỗi người thấy trước mắt.
Nói rồi bái từ Tống vương, xách gươm trở về dịch đình. Thương hại thay cho công chúa Lăng Hoa, thấy Ngô Khởi mặt giận lườm lườm, chưa kịp buông lời han hỏi thì đã bị một gươm đầu rơi xuống đất, ba hồn lên chín từng mây. Người đời như thế thì thôi, trong thanh sử bia cười ngàn thủa.
Khi Ngô Khởi chém công chúa Lăng Hoa xong rồi xách thủ cấp vào triều mà ra mắt Tống chúa. Nghi vương xem thấy cả mừng, liền phong cho Huyết Hồ làm quân sư, Ngô Khởi làm Nguyên soái, Kim Nha, Ngân Nha làm tiền bộ tiên phong, Vương Minh, Lưu Thanh thì đi hậu tập. Sai khiến rồi lựa hai mươi muôn binh cường tráng, hiệp với Sở, Hàn kéo tới Lâm Tri.
Nói về vua Tuyên vương đương lúc lâm triều, có quan Huỳnh môn vào tâu rằng:
- Có biểu văn ngoài Bạch mã quan đưa về cáo cấp, xin Thiên tử định đoạt.
Tuyên vương truyền lấy biểu đưa xem, mới hay ba nước Hàn, Tống, Sở hợp binh năm mươi vạn tới công phá thành trì. Xem rồi cả kinh, liền biểu

https://thuviensach.vn

Yến Anh vào Chiêu Dương cung thỉnh Chung hậu lâm triều nghị sự. Yến Anh phụng mạng, thẳng tới Chiêu Dương cung quỳ lạy xong rồi và tâu:
- Có thánh chỉ tuyên triệu.
Chung hậu lật đật bước lên phụng kiệu, thẳng tới Kim loan điện triều bái Thiên tử. Tuyên vương xuống ngai cầm tay Chung hậu đỡ dậy dẫn lên ngồi nơi long ỷ. Chung hậu chưa kịp tâu hỏi thì Tuyên vương đã nói rằng:
- Nay Ngô Khởi hiệp binh ba nước tới đây công phá Lâm Tri, có biểu cáo cấp ở ngoài ải quan nên mời ngự thê tới đây thương nghị.
Chung hậu bèn co tay làm một quẻ, biết mình có tai nạn lâm thân, phen này chẳng đi tới Hoài Nam thì làm sao mẹ con gặp mặt. Cũng là bởi số trời đã định, chắc Nghi vương Tống chúa phải dứt ngôi. Có trời mà cũng có người, tại Ngô Khởi làm cho sanh sự. Coi rồi bèn tâu rằng:
- Muôn việc giao cho thần hậu, xin Thiên tử hãy an lòng.
Tâu rồi, bèn truyền lịnh cho văn võ bá quan sắp đặt chỉnh tề, đợi tới ngày xuất chiến. Kế đó Thiên tử truyền bãi chầu, ai lui về dinh nấy lo theo việc bổn phận.
Đây nói về binh ba nước đến đánh lấy được Bạch mã quan. Quân giữ ải bỏ chạy, Huyết Hồ truyền binh kéo thẳng tới Lâm Tri. Chúng tướng vâng lịnh, đi chẳng tới mấy ngày đã tới kinh thành đại địa, bèn sắp đặt an dinh. Binh nước Tống đồn binh ở giữa, còn Hàn, Sở đồn thủ tả hữu hai bên. Huyết Hồ lúc này thăng trướng, nhóm chúng tướng tới mà điều khiển và hẹn ngày mai công thành. Như ai liều mình tới trước thì được lấy đầu công, còn ai nhút nhát ở sau thì sẽ xử theo quân luật. Chúng tướng đều cúi đầu vâng lịnh. Huyết Hồ bèn sai Ngu Hy, Ngu Liệt dẫn năm muôn binh đánh cửa đông; Trương Bưu, Trương Hổ dẫn năm muôn binh phá cửa tây; Vương Minh, Lưu Thanh dẫn năm muôn binh đánh phá cửa bắc. Sáu viên chiến tướng vâng lịnh, Huyết Hồ lại kêu Huỳnh Cái và Thân Kiệt biểu rằng:
- Cửa phía nam bình thẳng, khá nên lập trận giao phong. Xin hai vị Nguyên nhung phải hết lòng ra sức quyết thư hùng một trận.
Hai vị Nguyên nhung vâng lịnh, dẫn binh tới bố trận tại cửa phía nam, còn Huyết Hồ cưỡi beo vằn đi sau lược trận. Ngô Khởi và Huỳnh Nguyên đi trước làm tiên phong. Phân phát xong rồi, truyền quân đem hạ chiến thư tới

https://thuviensach.vn

trước thành môn mà khiêu chiến.

Nói về Tuyên vương và Chung hậu lâm triều, vợ chồng đang bàn luận việc quân cơ, xảy thấy quan Huỳnh môn vào tâu rằng:

- Nay có yêu đạo sai người hạ chiến thơ, xin Thiên tử cùng Nương nương định đoạt.

Chung hậu bèn sai Điền Đơn và Quốc Anh thống lãnh một muôn binh đến bên dinh Tống mà mai phục, thời hai người nghe Chưởng tâm lôi làm hiệu, đùa binh tới đánh Tống dinh. Trang Bạn thống lãnh Tống Thiên, Tống Vạn hai tướng và một muôn binh cũng nghe Chưởng tâm lôi làm hiệu thì phải đùa binh đánh phá vào Sở dinh; Điền Côn thống lãnh Tề Trinh với Tề Phụng và một muôn binh, cũng nghe Chưởng tâm lôi làm hiệu thì đánh phá vào dinh Hàn. Còn Liêm Thoại Hoa, Đào Kim Định, Mộng Ngọc Trinh và Mộng Ngọc Nga, mỗi người cũng lãnh một muôn binh, chia ra dông tây nam bắc, dùng theo hiệu cờ, đi ra lược trận. Các tướng nam nữ vâng lịnh sắp đặt xong rồi, còn Chung hậu thì ở trung dinh sẽ cùng yêu tăng đối địch.

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi thứ Sáu Mươi Bảy

Chung hậu xuất trận, giao chiến với Huyết Hồ

Huỳnh Cái sai người đưa thư cho Chung hậu

Nói về Huyết Hồ quân sư khi còn sai người khiêu chiến, bỗng nghe súng nổ vang tai, thấy một đạo binh cờ xanh xông ra, đi đầu là một viên nữ tướng là Mộng Ngọc Trinh mặc giáp xanh, đi qua phía đông mà bố trận. Huyết Hồ tưởng là Chung hậu, cứ theo ngờ hoài. Lại nghe nổ ba tiếng pháo, xông ra một đạo binh cờ đỏ, đi đầu là một viên nữ tướng là Liêm Thoại Hoa mặc áo giáp đỏ, đi qua phía nam mà bố trận. Huyết Hồ không biết là gì, kế thời phía đông người phía nam, kế đấy nghe pháo nổ nữa, thấy một đạo binh cờ trắng xông ra, đi đầu là một viên nữ tướng là Mộng Ngọc Nga, mặc giáp trắng đi qua bố trận phía tây. Kế nghe luôn ba tiếng pháo nữa, thấy một đạo binh cờ đen xông ra, cũng một viên nữ tướng đi đầu là Đào Kim Định, mặc giáp đen đi qua bố trận phía bắc. Huyết Hồ thấy bốn viên nữ tướng ra trận, bố theo phương hướng, án theo kim mộc thuỷ hoả, bèn nói với Huỳnh Cái và Thân Kiệt rằng:

- Bần đạo nghe Chung xủ phụ dùng binh, đánh đâu thắng đó. Nay thấy nó điều binh bố trận như vậy, thiệt là danh bất hư truyền.

Nói vừa dứt lời, kế nghe pháo nổ vang trời, thấy một đạo binh cờ vàng xông ra, một viên nữ tướng mặt như hoa đào, lưng dường như vóc liễu, mình mặc Huỳnh kim giáp, cưỡi con ngựa long cu. Huyết Hồ xem thấy tình nghi, sao Chung hậu mà nay lại lịch sự như tiên Quảng hàn. Kế đó thấy kéo binh ra bố trận Mồ kỷ thổ, ở giữa trung ương, đủ năm phương vị ngũ hành, trận thượng thiệt oai phong tề chỉnh. Xem rồi xốc đến hỏi rằng:

- Viên nữ tướng đó có phải Chung Vô Diệm chăng?

Chung hậu nghe hỏi, ngước thấy yêu đạo mình mặc áo bát quái huỳnh bào, tay cầm cây Lang nha bổng, hai mắt như sao băng, tóc trên đầu thời chờm bơm, coi ra chẳng phải là người chân tu dưỡng tánh, quả thiệt đồ hung thần ác sát mà thôi. Xem rồi bèn nạt lớn và đáp rằng:

https://thuviensach.vn

- Ai gia là Chung Vô Diệm, chánh hậu của Tuyên vương đây.
Huyết Hồ nghe rõ, cười và nói rằng:
- Bần đạo làm quân sư ba nước, tên gọi Huyết Hồ, bấy lâu nghe tiếng Đông Tề hay làm những điều phi pháp. Nay bần đạo tới đây quyết bắt cho được nàng mà cứu các nước trong lúc tai ương.
Nói rồi hươu cây Lang nha bổng tới đánh Chung hậu. Chung hậu cũng đưa đao ra đỡ. Đánh hơn năm chục hiệp thắng bại chưa phân, Huyết Hồ dùng kế trá bại đánh bậy một roi rồi bỏ chạy. Chung hậu chẳng sợ cũng giục ngựa đuổi theo. Huyết Hồ ngó thấy cả mừng, liền lấy cây Dẫn hồn cân (là cây cờ) nhắm ngay mặt Chung hậu phất qua phất lại ba lần. Chung hậu ngó thấy liền rút báu kiếm ra cầm tay, mắt ngó theo mặt trời, hớp lấy không khí rồi niệm một hơi thần chú, tức thì lửa ở trong lưỡi gươm túa ra muôn đạo, bay tới đốt cháy cây Dẫn hồn cân. Huyết Hồ lật đật bỏ cây cờ xuống đất, lại bị lửa đốt cháy hết cả râu và tóc. Huyết Hồ mắc cỡ phủi đầu, Chung hậu thấy vậy cười ngất và nói rằng:
- Ai gia thấy sư trưởng là người xuất gia đầu Phật, mắc công phu chẳng có thời giờ rảnh mà cạo râu, nên Ai gia dùng lửa đốt dùm luôn cả tóc và râu, ấy cũng là một điều công quả.
Huyết Hồ nghe qua nổi giận, bèn hươi roi lướt tới đánh nhầu hơn một trăm hiệp nữa cũng chưa định hơn thua. Còn đao pháp của Chung hậu càng lâu lại càng hay, Huyết Hồ tính bề cự không lại, bèn giục beo bỏ chạy đùa. Chung hậu quất ngựa đuổi theo, Huyết Hồ liền lấy cái Tích trượng cửu hoàn tế lên không liền thấy túa ra kim quang chín đạo (vật đó thật là chí báu, hễ thần tiên ngó thấy cũng phải nhào lăn). Chung hậu ngó thấy bèn lấy một mũi tên kêu là Xuyên vân tiễn bắn trúng cái Cửu hoàn tích trượng rơi xuống đất. (Nguyên mũi tên ấy là cây Giáng long mộc, còn cái phép kia là cái lông của chim đại bàng. Vì hai món ấy khác nhau nên bắn trúng thì phải nát tan).
Khi Chung hậu bắn trúng cái Tích trượng rơi xuống rồi lại kêu Huyết Hồ hỏi rằng:
- Yêu đạo còn bửu bối gì nữa hãy đem ra giỡn với ta?
Huyết Hồ mắng rằng:

https://thuviensach.vn

- Mi là con cửu phụ, đã phá phép của ta rồi lại cười ta, trận này ta thiệt chẳng tha, quyết một còn một mất.

Mắng rồi hươi roi tới đánh, Chung hậu cũng đưa đao ra đỡ. Một beo một ngựa, kẻ lại người qua, đánh hơn trăm hiệp cũng cầm đồng, chưa biết ai cao thấp. Huyết Hồ lui ra ít bước lấy một vật báu kêu là Kim chuyên tế lên, hào quang muôn đạo sáng ngời, mây lành đôi vừng vần vũ, Chung hậu lanh mắt ngó thấy biết vật ấy là chí báu liền niệm chú tức thì, cắn máu đầu ngón tay phun lên và nói rằng:

- Sao chưa trở lại còn đợi chừng nào?

Nói rồi hào quang đâu mất, tường vân cũng tan hết đi, Huyết Hồ chưa kịp thâu phép về đã bị Kim chuyên đánh trúng sau lưng, nhào lăn xuống đất. Chung hậu muốn tới lấy thủ cấp, may nhờ có mấy tên đồ đệ xông ra là Kim Nha, Ngân Nha, Thiết Bối cùng Đồng Bối, bốn người phủ vây Chung hậu, đánh thôi tối đất om trời. Ngân Nha mở hồ lô tế Huỳnh sa lên, Thiết Bối niệm linh văn tế phép Thần thạch lên. Chung hậu phun máu ngón tay niệm chú, Huỳnh sa thời trở lại vãi vào mặt Ngân Nha, còn Thần thạch lại sa xuống đánh trúng lưng Thiết Bối. Bốn người đều thua bỏ chạy, Chung hậu bèn niệm chú Chưởng tâm lôi, bốn phương sấm nổ vang trời, phục binh Tề ào ra cướp trại. Bốn viên nữ tướng đùa binh tới đánh, binh ba nước chẳng kịp trở tay, chết thôi nằm ngửa nằm nghiêng, trường chinh chiến biết đâu là mạng số.

Nói về đạo binh của Trang Bạo khi nghe Chưởng tâm lôi làm hiệu bèn xua binh ra cướp trại Sở bang. Gặp một viên tiểu tướng thanh niên, tay cầm hai cây kim chuỳ rất nặng. Trang Bạo buông lời mới hỏi:

- Tiểu tướng tên họ là gì?

Huỳnh Nguyên đáp rằng:

- Ta là con đầu của Nguyên soái, tên gọi là Huỳnh Nguyên. Vậy chớ ông già tên họ là chi đặng ta đưa về chín suối.

Trang Bạo cười và đáp rằng:

- Thằng nhỏ đừng nói phách, hãy lóng tai mà nghe: Tề bang binh mã Đại nguyên nhung, Trang Bạo tên bổn soái. Vậy cháu hãy nghe lời ông nói, quy hàng thời được sống an toàn.

https://thuviensach.vn

Huỳnh Nguyên nghe nói đỏ mặt đỏ mày, hươi kim chuỳ áp vào lướt đánh. Trang Bạo đưa thương ra đỡ, đánh vùi năm hiệp có dư, bị Huỳnh Nguyên một chuỳ nhào lăn chết tốt. Tống Thiên buông cương lật đật đánh mới được ba hiệp đã bị Huỳnh Nguyên bắt sống đem về. Tống Vạn thấy vậy hoảng hồn, cướp thây Trang Bạo rồi quay ngựa trở lại. Thời may có binh Tề đánh tới, quân Sở mới thối lui. Kế đó Chung hậu truyền lịnh gióng kiểng thâu binh, các tướng thảy thâu hết về thành an nghỉ.

Khi Chung hậu về tới thành môn, Tuyên vương vội vàng tiếp rước thẳng vào Kim loan điện, truyền nội thần dọn tiệc hạ công, rót ba chung ngự tửu đưa lên và nói:

- Ngự thê vì trẫm khó nhọc, bảo hộ giang san, đánh cả thua Huyết Hồ yêu đạo. Vậy xin dùng ba chung ngự tửu, gọi là đền công khó ngày nay.

Chung hậu tiếp lấy tạ ơn và thưa rằng:

- Ấy là nhờ hồng phước của Thánh hoàng cùng các tướng đồng lòng và vương nhi vương tức có công, thần hậu mới lui đặng binh ba nước.

Đang lúc vui tôi yến ẩm xảy thấy Tống Vạn tới trước Kim loan điện quỳ lạy tâu rằng:

- Ngu thần thất cơ, tội dư muôn thác.

Chung hậu mới hỏi:

- Việc gì thất cơ làm sao?

Tống Vạn tâu rằng:

- Trạng nguyên soái đánh cùng tướng Sở, gặp một viên tiểu tướng tuổi ước chừng mười ba mà anh hùng khó địch. Trạng nguyên soái mới sa cơ, bị một chuỳ của nó mà táng mạng. Còn anh em tôi là Tống Thiên cũng bị tay nó bắt rồi. Thằng nhỏ thiệt rất hung nên tôi không dám chống ngăn với nó, tôi bèn cướp thây Nguyên soái mà đem về đây.

Chung hậu nói:

- Thắng bại ấy sự thường, ngươi chẳng có tội chi. Thương vì Trạng nguyên soái hồn xuống suối vàng, da mồi đầu bạc cũng liều mình vì nước.

Tống Vạn tạ ơn lui ra, bãi tiệc ai về dinh nấy.

Nói về Huyết Hồ bại trận dẫn tàn binh ba nước lui ra ba chục dặm an dinh, rồi kiểm điểm mã binh các nước. Nước Hàn thì hao hết năm muôn, nước

https://thuviensach.vn

Tống hết một muôn rưỡi, còn nước Sở nhờ có Huỳnh nguyên soái tới tiên phong là Huỳnh Nguyên nên đạo binh Sở còn đặng vẹn tuyền, dầu có hao cũng không mấy. Hai nước thảy đều oán trách vì thằng yêu tăng làm hại cho người. Vậy mà cũng khoe miệng ỷ tài, xưng rằng: Nó tu hành thiên niên đắc đạo (Ấy là lời quân sĩ hai nước oán thán, chẳng nói chi nhiều lời).

Còn Huỳnh Cái khi đồn binh xong rồi, tới ra mắt Huyết Hồ mà nói rằng:

- Tôi tưởng là quân sư cao cường pháp thuật, lại thêm có bốn vị môn đồ, vì cớ làm sao mà lại bị thua, hay là Quân sư giả dùng mưu trá bại? Vậy chớ tóc râu của Quân sư làm sao mà bị cháy, hay cạo đi cho sạch sẽ chăng?

Huyết Hồ mắc cỡ đáp rằng:

- Chung hậu thiệt là tay thủ đoạn cao cường, đã có võ nghệ lại tinh thông pháp thuật. Nó đã phá mất hai món bửu bối của ta, lại thêm bị cháy cả tóc râu, còn báu Kim chuyên là món phép ruột, sao nay lại nhè ta mà đánh. Nếu bần đạo chẳng có dày công tu luyện, chắc là hồn đã lên mây rồi. Thôi để nghỉ binh ít ngày rồi sẽ toan mưu kế khác.

Huỳnh Cái hỏi:

- Thạch chuyên là món báu gì xin nói cho tôi đặng biết?

Huyết Hồ đáp:

- Ấy là vật báu ở bên Tây phương Phật, dùng đem muội hoả mà luyện ra, hễ đánh trúng người ta tức thì liền bỏ mạng.

Huỳnh Cái nói:

- Bửu bối hay như vậy, sao bữa nay trở lại hại mình. Liệu bề sai sử nhất linh, thì đừng khuấy rối mà hại binh tổn tướng.

Huyết Hồ nói:

- Nguyên soái hãy lui về trướng để mặc bần đạo âu lo.

Khi Huỳnh Cái về tới dinh mình, đến nửa đêm nằm không an giấc bèn sai người tâm phúc ra dẫn Tống Thiên vào. Huỳnh Cái liền bước xuống mở trói cho Tống Thiên rồi nói rằng:

- Mạt tướng cam thất lễ, xin tướng quân chớ hờn. Nay có một phong gia thơ xin về dâng cho Chung quốc mẫu. Việc này đừng cho sơ lậu, nếu Huyết Hồ hay đặng thời có sự khó lòng.

Nói rồi liền lấy phong thơ đưa cho Tống Thiên bảo để vào trong áo, lại kêu

https://thuviensach.vn

Vương Trung tới dặn rằng:
- Ngươi hãy cầm cây lịnh tiễn của ta mà đưa Tống tướng quân đi. Như ai có tra hỏi việc chi thì nói là quân đi tuần do tế sát.
Vương Trung cúi đầu vâng lịnh, Tống Thiên cũng tạ ơn lui ra. Hai người dắt nhau xông pha, chẳng có ai ngăn cản. Đi khỏi vòng quân ba nước, Vương Trung mới trở về phục mạng cho Huỳnh Cái hay.
Nói về Tống Thiên đi tới thành Lâm Tri, nói với quân giữ cửa rằng:
- Chúng bây hãy vào thông báo có Tống Thiên bại trận về đây.
Quân giữ thành xem qua, lật đật mở cửa rước vào. Tống Thiên thẳng tới Kim loan điện, vừa khi Thiên tử lâm triều, Tống Thiên quỳ lạy tâu rằng:
- Tôi thất cơ bị bắt, nay về đây xin thọ tội với triều đình.
Chung hậu đã hay tỏ sự tình, giả không biết buông lời phán hỏi:
- Ai gia nghe nói tướng quân bị bắt vì làm sao mà về đặng đây?
Tống Thiên tâu rằng:
- Lúc trận thượng ngu thần bị bắt đem về dinh, may gặp Huỳnh Cái nguyên nhung tha tội và giao một phong thơ dặn đem về dâng cho Quốc mẫu.
Nội thần lấy phong thơ dâng lên, Chung hậu mở xem thấy có một bài thơ tám câu như vầy:
Thái cực bao hàm vạn lượng phân
Tý ngọ mẹo dậu lưỡng xung thần
Trường sanh thử nhựt đương phùng Hạ
Thành lập liên trì khước hận Xuân
Hiện tôn tằng bị Hà thương thể
Tại thế đa khuy Vân hộ thần
Sở cái tiểu tâm táng chí báu
Quốc tín lưu lai biện giả chân
Chung hậu xem rồi lại đưa thơ cho Thiên tử coi. Tuyên vương coi một hồi lâu mới hỏi rằng:
- Trong thơ Huỳnh Cái nói việc chi đó?
Chung hậu tâu:
- Tôi không hiểu nổi, xin đòi Tể phủ tới giải mới xong.
Tuyên vương bèn đòi Yến Anh lên đền mà phán rằng:

https://thuviensach.vn

- Tề phủ hãy giải bài thơ đó cho trẫm nghe.
Yến Anh vâng mạng xem rồi tâu rằng:
- Bài này chẳng phải là bài thơ, thiệt là cái công án lớn như trời, khiến người ta mơ màng chẳng rõ. Vậy chớ cách mười hai năm trước, lúc Quốc mẫu lâm bồn mang bịnh huyết vựng rồi đó Thái tử cùng với hai tên cung nữ là Thể Vân và Thể Hà, cùng một cái ngọc ấn Chiêu Dương mất đâu không biết, Bệ hạ có nhớ hay không?
Tuyên vương nói:
- Việc đó quả nhân còn nhớ.
Yến Anh lại tâu:
- Câu thứ nhứt, câu thứ nhì là nói khi Quốc mẫu thọ khí tiên thiên bao hàm nên hình, tới giờ xung mới sinh sản. Câu thứ ba, thứ tư là nói hồi sanh đẻ bị Tây cung Hạ Nghinh Xuân dùng mưu ám hại, đem con mèo đổi Thái tử mà bỏ giữa hồ sen. Câu thứ năm, thứ sáu là nói Thể Hà đồng mưu với Tây cung, đem Thái tử bỏ giữa hồ sen rồi may có con Thể Vân cứu sống. Câu thứ bảy, thứ tám nói là bấy lâu Thái tử ở tại phủ Huỳnh Cái, còn cái Ngọc ấn cất đi để làm tin, chờ có ngày Thái tử lấy báu ấy làm chứng mà nhận thân cho biết điều chân giả.
Tuyên vương nghe nói rơi luỵ mà hỏi rằng:
- Bây giờ tiên sinh có kế gì hay cho trẫm gặp mặt vương nhi chăng?
Yến Anh tâu:
- Bệ hạ muốn gặp không được, chờ nửa năm nữa cốt nhục mới được trùng phùng.
Tuyên vương mặt có sắc buồn, Chung hậu lòng đau như cắt. Đương lúc vợ chồng buồn bực, kế thấy quân Chánh ty vào báo rằng:
- Lương thảo chỉ còn độ được mươi ngày, xin nương nương định đoạt.
Quân Chánh ty tâu vừa dứt lời, lại thấy quan Tổng binh giữ thành vào tâu rằng:
- Binh ba nước lại phủ vây bốn cửa chẳng cho lọt một mũi kim, phần lương thảo cũng đã gần hết rồi, xin sai ai đi vận tải.
Chung hậu mới hỏi rằng:
- Trong các tướng có ai vì ta xuất lực, đột vi ra đi đón Lưu Phụng với Đào

https://thuviensach.vn

Trinh đặng đem lương thảo vào thành mà chi cấp cho quân sĩ?
Hỏi rồi thấy một viên nữ tướng bước ra lãnh mạng xin đi. Chung hậu xem lại thấy là Đào Kim Định, bèn dặn rằng:
- Vương tức có đi phải cho cẩn thận, khi lâm sự hiểm nghèo thời hãy giở ra xem mà làm theo y kế.
Kim Định tiếp lấy giản thiếp để vào áo rồi cầm cây chĩa ba lên ngựa, từ biệt mấy vị vương phi, chỉ thẳng cửa tây môn tách dặm.
Nói về Đào Kim Định khi ra khỏi thành rồi, đi đặng một đỗi xa xa, gặp một viên Đại tướng nước Hàn chặn lại. Hai đàng chẳng xưng tên họ, hươi thương cứ việc đánh nhầu. Đánh được một hồi lâu, Kim Định dùng kế trá bại. Trương Bưu buông cương giục ngựa đuổi theo, Kim Định quày ngựa lại, giương cung bắn ra một mũi tên trúng ngang yết hầu, Trương Bưu nhào lăn xuống ngựa. Binh Hàn áp ra cứu đặng thây đem về. Trương Hổ thấy vậy ủ ê, chẳng dám xuất binh cự chiến. Nhờ vậy Kim Định mới ra khỏi, chẳng ai dám tới cự đang.
Đây nói về Huyết Hồ khi bị Kim chuyên đánh trúng sau lưng, trở về dinh điều trị, thuốc tiên thiệt rất hay, trong ít ngày đã mạnh. Lúc này Ngô Khởi tới soái phủ phân trần sau trước rằng:
- Quân sư vẫn nhiều diệu pháp, có lẽ đâu chịu thua sút con xủ phụ hay sao?
Huyết Hồ nói:
- Nguyên soái hãy truyền lịnh cho các dinh trại ra ngoài đi bắt đồng nữ và đồng nam, gà đen, chó đen, trâu đen, ngựa đen, cùng là đàn bà chửa, mỗi thứ bốn mươi chín số, với là bốn mươi chín cây cờ đen, và lại kiếm cho đặng ba trăm bốn chục nhánh đào, rồi giết thú vật, trữ máu vào trong hũ. Tới hoàng hôn phải làm cho đủ như lời, như trái lịnh sẽ xử theo quân luật.
Ngô Khởi vâng lịnh liền đi truyền khắp các dinh cứ phân việc mà đi sắm sửa. Tới lúc hoàng hôn, đâu đó sẵn bày, Ngô Khởi tới phụng mạng cho Huyết Hồ hay. Huyết Hồ khi ấy ra tay, truyền đồ đệ lập Ôn Hoàng trận. Kim Nha đưa ra một bình pháp thủy, Huyết Hồ liền bỏ tóc xoã, tay thì cầm gươm linh, đổ huyết thú vào trong bốn mươi chín cái hũ rõ ràng, niệm thần chú lấy nhánh đào khuấy lên chín lượt. Lại đem năm cái hồ lô khác, đủ xanh vàng năm sắc, sắp ra năm phương, bốn người đồ đệ đứng bốn hướng,

https://thuviensach.vn

mỗi người cầm một cây phướn, cũng đủ theo bốn phương bốn sắc. Còn Huyết Hồ cầm phướn vàng đứng giữa trung ương, chỉ gươm niệm chú hiển ràng, mây đen hiện ra tối trời tối đất, làm cho trông nhau chẳng thấy người. Ngô Khởi thấy vậy vui đẹp. Kế năm thầy trò đều hiện phép thần thông, bay vào thành, lấy máu thú đổ vào các giếng và rưới khắp mọi nơi, bất cầu nam phụ lão ấu ai ai, kẻ uống nước, người vướng khí tà cũng đều sanh ra bịnh. Chẳng bao lâu, ai ai thảy đều bị bệnh, mắt ngó lờ đờ chẳng thấy, trong mình đau cứng khắp xương, chẳng có một người đi ngoài đường, quân sĩ bỏ đao thương sắp lớp. Năm thầy trò lúc này làm phép rồi trở về, ở tại pháp đài gìn giữ.

Nói về Đào Kim Định phụng chỉ thúc lương, đi chẳng mấy ngày đã gặp Tề Trinh, Tề Phụng cùng nhau vội vàng thi lễ. Vương phi bèn thuật lại các việc cho hai tướng nghe, cùng nhau đi được ít ngày đã tới gần cửa thành Tề quốc. Tề Trinh khi ấy nói:

- Vương phi hãy vào thành thông báo trước, anh em chúng tôi sẽ hộ tống tới sau.

Đào Kim Định khen phải, dặn hai tướng ở lại giữ gìn cho cẩn thận rồi hươi chĩa ba giục ngựa thẳng tới cửa thành tây. Lúc ấy quân kỳ bài nước Hàn thấy, lật đật vào trong báo cho Trương Hổ hay. Trương Hổ muốn trả thù anh liền nai nịt lên yên ra trận. Hai đàng gặp mặt cùng nhau giáp đánh, Vương phi sợ trễ ngày giờ, bèn lấy Hoả long phiêu tế lên, đánh Trương Hổ sa xuống ngựa. Quân Hàn vỡ tan tở mở, Kim Định thẳng tới cửa thành, kêu quân canh cửa đà rát cổ hết hơi không thấy một người đáp lại. Kim Định trong lòng rất nóng nảy, lại giục ngựa chạy qua phía nam, Sở binh xem thấy vào dinh phi báo rõ ràng. Huỳnh Nguyên ra ngựa vội vàng, gặp mặt thời hai đàng hỗn chiến. Hai ngựa cùng nhau day trở, đánh đà trăm hiệp có dư, hơn thua chưa chắc phần ai, em chồng với chị dâu ngày nay đánh lộn.

Huỳnh Cái lúc này tư tưởng, lúc ra đi vợ có dặn rằng: Đừng cho ấu tử giao phong, rồi giục ngựa thẳng xông, kêu Huỳnh Nguyên nói:

- Con hãy lui về tạm nghỉ, để cho cha bắt con tiện tỳ đó cho.

Huỳnh Nguyên nghe tiếng cha kêu, bèn quày ngựa trở về lập tức. Kim Định thấy lão tướng đường đường chánh trực, chắc là người này hôm trước tha

https://thuviensach.vn

Tống Thiên. Gặp nhau xưng tên họ nói liền, đao chĩa cùng nhau hỗn chiến. Huỳnh Cái giả chém bậy một đao rồi bỏ chạy, Kim Định cũng giục ngựa đuổi theo. Đuổi ra tới chỗ không ai, Huỳnh Cái mới dừng ngựa lại nói rằng:
- Nữ tướng chớ nên động thủ để bổn soái phân tỏ một đôi lời. Nay Huyết Hồ lập trận Ôn Hoàng, lòng quyết hại nhân dân chết hết. Nếu quá bảy ngày không người giải cứu, ắt là phải bị mang khốn cả thành. Bữa nay đã được ba ngày, nàng phải mau mau đi kiếm người hay về cứu sống bá tánh.
Kim Định cúi đầu cảm tạ, rồi hai người lại đánh với nhau một hồi nữa. Huỳnh Cái giả đò bị thương té xuống ngựa, binh Sở xem thấy lật đật chạy ra cứu đem về. Huỳnh Nguyên khi ấy hỏi rằng:
- Phụ thân bị thương ở đâu, xin nói đặng lo bề thang thuốc?
Huỳnh Cái mới thở ra nói rằng:
- Con nữ tướng thiệt là lợi hại, nó đánh cha trúng phải một roi sau lưng, tưởng là nhứt đán mạng vong, may thời vận cũng còn chưa chết.
Rồi đó Huỳnh Nguyên chạy lo thang thuốc điều dưỡng cho cha.
Khi Huỳnh Cái nhào xuống ngựa rồi, Kim Định cũng giả làm bộ không hay, giục ngựa chạy ra khỏi trùng vây thẳng tới chỗ quân Tề vận lương đồn trú. Bèn thuật lại các việc với Tề Trinh và Tề Phụng, rồi đem giản thiếp của Chung hậu giở ra xem thấy dặn rằng: Tới ngày mồng năm tháng năm, thành Lâm Tri có tai tính chiếu hại. Huyết Hồ dùng Ôn Hoàng độc trận, con phải nên đảo cáo thần linh, có tiên đằng vân giải cứu mới xong và con phải mau đằng vân vào thành coi sóc.
Kim Định xem rồi truyền quân đem ra một chiếc chiếu mới, trải xuống giữa đất rồi quỳ lạy Hoả Vân thánh mẫu và vái rằng:
- Nay đệ tử thành tâm mật đảo, xin Tôn sư hỷ xả từ bi tới cứu bá tánh thành Lâm Tri, kẻo mà lâm tay độc thủ.
Vái rồi dặn dò hai tướng phải giữ gìn lương thảo chớ để sai thất. Dặn rồi tức thì niệm chú đằng vân, bay tuốt vào thành sa xuống đi thẳng tới Chiêu dương cung viện, thấy Tuyên vương với Chung hậu cứ như người say rượu ngủ mê, cung nga thể nữ chán chê, cũng là nằm mê man bất tỉnh. Về tới phủ thấy chồng bị bịnh, chị em Ngọc Trinh mình nóng như than hầm. Hai hàng luỵ ứa rưng rưng rồi quỳ lạy vái Lê San thánh mẫu xin cứu Chung hậu

https://thuviensach.vn

và bá tánh Lâm Tri. Hay là số mạng Tề bang vận khí đã suy, xin Thánh mẫu từ bi siêu độ. Vái rồi lại đi phòng các cửa, sợ khi yêu đạo dùng mưu gian. Một mình ngồi đứng không an, năm canh luống những thở than buồn rầu.

Ngày hôm sau nhằm Đoan dương giai tiết, Huyết Hồ thỉnh các tướng tới ăn tiệc vui chơi, rượu ba tuần mời đủ mỗi người, Huyết Hồ mới buông lời khoe miệng rằng:

- Vô Diệm còn ba ngày nữa thời hồn ắt xuống suối vàng, nước Tống, Sở và Hàn, ba nước mới giữ an bờ cõi. Trước là vì chư bang trừ hại, sau cùng chia đất nước Tề. Hôm nay phải say cho thoả thuê, con ba bữa nữa sẽ công thành chẳng muộn.

Trương Siêu va Thân Kiệt khen vùi hỉ hả, còn Huỳnh Cái thì có sắc buồn. Ngô Khởi lúc ấy bước tới thưa rằng:

- Xin quân sư hãy nhậm lời tôi muốn, nay Vô Diệm lâm cơn bịnh trượng, cho mạt tướng dẫn theo dũng sĩ một hai người vào Tề thành mà khiêng Chung hậu về đây, đặng cho rõ tài Quân sư lợi hại.

Huyết Hồ nói:

- Nguyên soái muốn sao tự ý, bần đạo cũng y theo lời.

Ngô Khởi nghe nói cả mừng, bèn về dinh dẫn theo ít tên dũng sĩ, tưởng là sở cầu như ý, hay đâu thiên bất dung gian, rủi gặp Kim Định đi tuần thành, thấy Ngô Khởi có dẫn ít tên quân tò mò đi tới. Kim Định rất nên kinh sợ, cơn lâm nguy kế giỏi mới sinh ra, liền niệm chú đòi Huỳnh cân lực sĩ tới vô số hằng hà, hoá cỏ mà làm hình thiên binh vạn mã. Tướng sĩ giả vui cười ra rả, trên thành nghiêm ngặt tuần phòng. Ngô Khởi ngó thấy kinh hồn, trách Huyết Hồ khoe tài hại chúng. Thầy trò cùng nhau bỏ chạy trở về dinh chẳng dám nói ra.

Nói về bà Lê San thánh mẫu đang lúc ngồi trên toà sen, bỗng nghe huyết trái tim máy động thì hay hết sự tai nạn bá tánh Lâm Tri bèn kêu Bạch Liên mà bảo rằng:

- Mão Đoan tinh ngày nay gặp nạn, tiên cô phải đi cứu cấp một phen. Mau qua Tử Tiên cung bạch cùng Nam hải Quan Thế Âm, cầu mượn người cái bình Dương chi tịnh thuỷ. Rồi tới đó làm y như phép mà cứu bá tánh Lâm

https://thuviensach.vn

Tri, cùng đem bửu bối theo mình, trừ cho đặng Huyết Hồ mà cứu toàn trăm họ.

Bạch Liên phụng mạng, cưỡi hạc bay tuốt qua Lạc Giả sơn, gặp Long nữ đồng tử bèn tỏ hết nguyên do. Đồng tử liền vào bạch với Quan Âm. Quan Âm cho vào, Bạch Liên tới trước toà sen, khế thủ quy y bạch rằng:

- Có Huyết Hồ lập Ôn Hoàng trận hại bá tánh thành Lâm Tri. Cúi xin ngài đại từ bi cho tôi mượn cái bình Dương chi tịnh thuỷ.

Quan âm nghe nói gật đầu và nói rằng:

- Nghiệt súc đó là con thần quy thủa trước, từ khi tạo thiên lập địa đã có nó rồi, ở tu hành trong ao bát giác của ta, hơn muôn năm mới đặng thành chánh quả. Luyện nên mình kim cang bát quái, thần thông quảng đại vô cùng. Sau lại nó cũng tới quy y Phật pháp với ta, ở đây giữ cái bình tịnh thuỷ. Lúc trước ta mắc đi qua Bắc Hải, súc sanh ở nhà trốn đâu mất không hay. Bởi vậy cho nên ta làm sẵn một tấm sáo bằng tre tía ở đây chờ có ngày bắt nó. Nay tiên cô tới đây mới rõ, để ta cho Bằng Ngọc đại tiên đi theo xuống đó, thâu nó về và cứu tai nạn trăm họ.

Nói về Kim Định đương đi tuần hành, bỗng nghe tiếng hạc kêu trên không, giây lát mây đen tan hết, thấy rõ một vị nữ tiên và hai người tiên nữ sa xuống. Kim Định xem rồi bèn quỳ lạy tiếp rước ân cần. Bạch Liên nói:

- Vương phi thành tâm mật đảo, cảm động tới Thánh mẫu Lê San, người đã sai bần đạo qua bên Nam Hải Quan Thế Âm mà mượn bửu bối tới đây cứu nạn cho bá tánh.

Kim Định rất mừng, liền rước Bạch Liên và hai người tiên nữ vào thẳng trong cung. Khi tới nơi, Long nữ lấy nước cam lồ rưới khắp trong cung, rồi đằng vân đi cùng cứu hết nhân dân bá tánh. Trong giây lát, Thiên tử và Chung hậu đều tỉnh lại, tam quân bá tánh cũng thanh sảng như thường, cùng nhau mừng thoát khỏi tai ương, cúi đầu lạy khắp tam phương thế Phật. Còn Long nữ rưới nước cam lồ cứu đặng bá tánh xong rồi, vội vàng kiếu từ trở về Lạc Giả sơn mà bạch lại.

Nói về Huỳnh Cái, từ khi Huyết Hồ lập trận Ôn Hoàng, trong lòng cứ buồn bực chẳng an, tuy đã tỏ bày cho Kim Định rồi mà không biết đã thỉnh được tiên nhân nào xuống cứu chưa. Một mình cứ ra vào than thở, giây lâu bèn

https://thuviensach.vn

kêu Huỳnh Nguyên mà bảo rằng:
- Con hãy đi cùng cha hậu tập tới coi bên Tề động tĩnh thế nào?
Huỳnh Nguyên vâng lịnh sửa sang nai nịt, theo Huỳnh Cái mà thẳng tới trước thành, đi coi hết chung quanh thấy Đào Kim Định ở trên thành mà điểm tra binh tướng, cờ xí đã rỡ ràng xanh sắc và cười Huyền Hồ lập trận vô ích. Khi Huỳnh Cái xem rồi, biểu con trở về coi giữ dinh trại, còn mình thời nhắm quân dinh nước Tống lướt vào ra mắt Huyết Hồ mà hỏi rằng:
- Dám bẩm quân sư, chừng mấy bữa nữa phá đặng thành Lâm Tri, xin nói rõ cho tôi biết?
Huyết Hồ đáp rằng:
- Chẳng phải là bần đạo đi khoe tài lỗ miệng, đủ bảy ngày ắt phá đặng thành Lâm Tri.
Huỳnh Cái hỏi rằng:
- Quân sư nói chơi hay sao chớ? Dẫu nước Tống có tài bắt cọp thì bên Tề cũng có kẻ cưỡi rồng. Tôi đã xem thấy thành trung, Tề binh thiệt oai nghiêm thập bội.
Huyết Hồ nghe nói cả giận, sai quân đi thám thính tức thì. Giây lâu quân về báo rằng:
- Quân sĩ Tề tinh thần hơn trước, lời Huỳnh nguyên nhung nói chẳng sai.
Huyết Hồ nghe nói đỏ mặt tía tai bèn đánh tay làm ra một quẻ, mới biết có người tới phá phép của mình mà không rõ là ai, nên nhân dịp tức thì đốc binh tới đánh phá. Bèn kêu Kim Nha, Ngân Nha, Đồng Bối, Thiết Bối và Ngô Khởi, bảo đem năm đạo binh tới thành vây khốn. Mấy người đắc lịnh đem những đồ hoả pháo vân thê tới công phá bốn cửa thành tở mở. Khi ấy Đào Kim Định đương đi tuần do xem thấy binh ba nước tới phủ vây bốn cửa, bèn lật đật chạy vào tâu cho Chung hậu rõ. Chung hậu bèn thưa với Bạch Liên rằng:
- Nay binh sĩ còn đương yếu đuối, xin tiên cô dùng kế thủ thành.
Bạch Liên nói:
- Vương muội chớ lo, ta có kế hay toan liệu.
Nói rồi khiến Kim Định bảo quân mở hết bốn cửa thành và dẫn phục binh đi giữ cửa phía đông, Vương Lăng Tiên giữ cửa phía tây, Lục Vân Tiên giữ

https://thuviensach.vn

cửa phía nam, ba người vâng lịnh làm y như kế, còn Bạch Liên cưỡi hạc cũng tới giữ cửa phía bắc. Sắp đặt xong rồi, Tuyên vương và Chung hậu ở tại Kim loan điện mà đợi tin.

Nói về binh ba nước kéo tới thành Lâm Tri thấy cửa thành mở hoác. Kim Nha dẫn binh vào cửa phía tây, gặp nữ tướng là Vương Lăng Tiên mình cưỡi Mai hoa lộc, tay cầm gươm song phi chận đường đón đánh. Còn Ngân Nha vào cửa phía nam, Lục Vân Tiên hươi gươm chận lại. Thiết Bối vào cửa phía đông, gặp Kim Định đón đánh. Đồng Bối vào cửa phía bắc, Bạch Liên lấy cây Oan ương kiếm tế lên, bạch quang với hắc quang hai đạo thẳng xông, sa xuống chém đầu Đồng Bối. Rồi đó Bạch Liên truyền quân bế cửa thành bắc môn lại. Bạch Liên lại cưỡi hạc bay qua cửa phía tây, thấy Vương Lăng Tiên dùng phép Kim tật lê đánh Kim Nha nhào lăn xuống ngựa. Quân sĩ bắt trói đem về rồi thầy trò lại qua cửa phía nam mà tiếp ứng. Gặp Ngân Nha còn đánh với Lục Vân Tiên, lại thấy Huyết Hồ áp tới trợ chiến. Bạch Liên bèn kêu rằng:

- Nghiệt súc chớ nên vô lễ, có bần đạo tới đây.

Huyết Hồ ngó lên thấy một tiên nữ mình cưỡi con hạc trắng, tay cầm gươm oan ương bèn hỏi rằng:

- Tiên nữ đi đâu đó, xưng tên họ đi cho mau.

Bạch Liên đáp rằng:

- Bần đạo ở Báu Châu động, tự hiệu Bạch Liên đại tiên.

Huyết Hồ nói:

- Học trò ngươi là Lỗ Lâm công chúa bị chết phải tay Chung Vô Diệm nước Tề. Sao ngươi chẳng nghĩ tình thầy trò mà nỡ đi giúp người thù oán. Vậy xin theo bần đạo qua phò nước Tống, bắt con xủ phủ mà trả thù cho đồ đệ chẳng hay hơn. Như vậy phật trời cũng xét công cho thì ngươi sẽ đặng mau thành chánh quả.

Bạch Liên nói:

- Yêu đạo đừng buông lời nói quấy, hãy nghe theo ta cho khỏi uổng công tu hành. Vì có câu: Thuận thiên đắc sanh, nghịch thiên tắc tử.

Huyết Hồ nghe nói nổi giận, hươi Ngân nha bổng tới đánh. Bạch Liên cũng đưa gươm ra đỡ, đánh hơn ba chục hiệp chưa định hơn thua. Lúc đó thám

https://thuviensach.vn

tử về báo lại cho Chung hậu hay, Chung hậu bèn dẫn hết nữ tướng ra trước thành môn mà tiếp chiến. CÒn Thiết Bối đánh với Đào Kim Định, bị Kim Định đâm trúng một thương bể óc chết tươi. Còn Liêm Thoại Hoa tế cây Truy hồn chữ lên, Ngân Nha thất kinh bỏ chạy. Bạch Liên tế cây Oan ương kiếm, chém Huyết Hồ bị vết nơi cánh tay. Hai thầy trò bại trận chạy ngay, binh ba nước chất thây nằm chật đất.

Nói về Huyết Hồ thua chạy, nhờ có Ngô Khởi bảo hộ về dinh, cùng nhau cởi áo ra xem, thấy máu dầm dề ướt át, bèn hối quân lấy linh đơn đem ra điều trị, hễ thuốc tiên xức tới thì lành liền. Khi ấy Huyết Hồ thở ra mà rằng:

- Thiết Bối đã trận tiền bỏ mạng, Ngân Nha lại bị Vương Lăng Tiên bắt rồi, còn bần đạo lại bị thương nơi cánh tay. Căm giận thay Bạch Liên thánh mẫu. Bây giờ liệu muốn thâu binh cũng khó mặt mũi mà về thấy mặt Tống quân thần. Thôi cũng đành liều một trận tử sanh cho các nước rõ tài cao thấp.

Nói rồi rơi luỵ dầm dề, kế thấy Huỳnh Cái bước vào hỏi rằng:

- Quân sư bị thương nặng nhẹ, khuyên nên bảo trọng tinh thần.

Huyết Hồ nói:

- Bần đạo cảm tình Nguyên soái, tuy bị thương cũng chẳng hề gì. Vậy xin đó hãy về dinh săn sóc quân cơ, chờ ít bữa sẽ cùng Bạch Liên giao chiến.

Kế đó thấy Trương Siêu, Thần Kiệt tới thăm, ba người ngồi nói chuyện với nhau, Huỳnh Cái nói:

- Mạt tướng ngày nay có bịnh và có chỉ triệu ban sư. Quân sư với hai vị ráng sức đánh Tề, rồi sẽ cùng nhau quân phân nước nó. Mạt tướng xin nhường công khó, tính bề đánh không lại Tề bang, phần thời mang bịnh giữa đàng khó nổi cầm thương lên ngựa.

Huyết Hồ nói:

- Huỳnh nguyên soái nói sao trái lẽ, bần đạo sẽ có kế điều đình, dầu Vô Diệm có phép lực thần minh, bần đạo cũng chẳng hề nao sợ.

Huỳnh Cái nói:

- Tuy quân sư thần thông quảng đại, mà mạt tướng có bịnh trong mình, liệu bề khó nổi giao chinh nên phải cáo từ đặng thâu binh về nước.

Nói rồi từ giã Huyết Hồ và hai vị Nguyên soái trở về dinh, truyền tam quân

https://thuviensach.vn

kiểm điểm mã binh, đều bạt trại khởi hành về nước.
Nói về Bạch Liên và Chung hậu đắc thắng thâu binh về thành, Tuyên vương tiếp rước ân cần, truyền quân bày tiệc hạ công mà tạ ơn Bạch Liên thánh mẫu. Rồi truyền binh đem Kim Nha ra treo trên cột cờ và sai người canh giữ. Chung hậu lại khiến vợ chồng Điền Đơn đem binh ra ngoài Dã Trư lâm đặng rước Tề Trinh, Tề Phụng mà đem lương thảo về thành chi độ cho quân binh cùng khao thưởng sĩ tốt. Kế thấy quân thám tử vào báo rằng:
- Huỳnh Cái đã thâu binh về nước, xin vào tâu cho Quốc mẫu đặng hay.
Chung hậu nghe nói rầu rĩ mười phần, luỵ ngọc hai hàng tuôi nhỏ. Bạch Liên nói:
- Vương muội chớ nên sầu não, muôn sự cũng tại nơi ý trời. Sẽ có ngày cốt nhục trùng phùng, cơn hoạn nạn lại vẹn tròn ân ái.
Chung hâu thưa:
- Em đã gần ngày có nạn, sợ khi tánh mạng chẳng còn, biết ngày nào cho mẹ gặp con cốt nhục đặng vuông tròn đoàn tụ.
Chung hậu vừa cầm khăn lau nước mắt, kế thấy quân vào báo rằng:
- Binh mã nước Hàn đánh tới cửa phía nam, xin Nương nương định đoạt.
Bạch Liên nói:
- Hôm qua ta xem thiên tượng, thấy đại mạng Huyết Hồ hãy còn và khí số nước Tống gần hết rồi, vậy vương muội phải thuận theo thiên ý đưa ngọc ấn giao lại ta quyền lý rồi hãy mau lãnh binh qua dứt Tống bang và bình định Hà Nam, rồi sau bắt Huyết Hồ chẳng muộn.
Chung hậu y lời, liền truyền lịnh quân đem treo miễn chiến bài ra cửa thành và khiến Liêm Thoại Hoa lãnh ba ngàn binh cùng một trăm hoả pháo, tới canh ba mở cửa thành phía đông ra hội binh tại Dã Trư Lâm mà đi phạt Tống. Còn Ngọc Trinh và Ngọc Nga mỗi người ba ngàn binh mã cùng hai trăm con hoả ngưu, hễ nghe trống điểm ba dùi mở cửa thành phía tây, kéo ra nơi Dã Trư Lâm mà hội binh đi đánh Tống. Ba nữ tướng vâng lịnh lui ra, ai lo theo công việc nấy. Chung hậu lúc này đưa ngọc ấn với Tru phi kiếm dâng cho Bạch Liên và giao quân cơ cho Đào Kim Định vương phi. Sắp đặt xong rồi từ biệt Thiên tử ra đi. Tuyên vương truyền nội thần dọn tiệc tiễn

https://thuviensach.vn

hành. Tiệc vừa mãn thì trời vừa tối, ai lui về dinh nấy nghỉ ngơi.

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi thứ Sáu Mươi Tám

Chung hậu hưng binh phạt Tống

Do Minh cầu yết Do Cơ

Nói về canh ba đêm ấy, ba viên nữ tướng và Chung hậu mở cửa thành ra tới Dã Trư Lâm hội binh, Chung hậu phong Liêm Thoại Hoa làm tiên phong, Ngọc Nga, Ngọc Trinh làm tả hữu thanh quân, còn Chung hậu thì cầm ấn Nguyên nhung, chỉ dặm Hà Nam tấn phát.

Đây nói về Tống Nghi vương đương lúc lâm triều, quan Huỳnh môn vào tâu rằng:

-Tề bang Chung Vô Diệm hưng binh tới xâm phạm nước mình, ngoài Bắc nó đã đồn dinh, nên chúng tôi phải mau vào tâu lại.

Nghi vương nghe nói thất sắc, giây lâu mới phán rằng:

- Bữa trước ta có tiếp được biểu văn của Huyết Hồ báo tiệp, nói lập trận Ôn Hoàng tại thành Lâm Tri, sao nay Chung hậu còn tới đây gia phạt.

Nghi vương vừa dứt lời, xảy thấy một vị Tổng binh bước ra tâu rằng:

-Ngu thần xin ra đón địch và coi sự chân giả lẽ nào?

Nghi vương bèn dặn rằng:

-Khanh có đi phải cho cẩn thận, chớ nên khinh dễ Tề binh mà lầm.

Hoa Hưng cúi đầu lãnh mạng, trở về dinh truyền tám viên phó tướng, sửa sang nai nịt, kiểm điểm binh mã xong rồi, phát ba tiếng pháo mở cửa thành xông ra, thẳng tới Tề dinh khiêu chiến.

Còn binh Tề đi được mười lăm ngày đường đã tới kinh thành nước Tống, Chung hậu truyền lịnh đồn binh mới xong, chưa kịp hạ chiến thư thời đã nghe pháo nổ vang trời, biết có địch quân xuất trận. Kế thấy quân vào báo rằng:

-Tống tướng tới dinh tiền khiêu chiến, xin nương nương phát lịnh thi hành.

Ngọc Trinh tâu rằng:

-Thần xin ra ngựa đối địch cùng tướng Tống

Chung hậu nhậm lời. Ngọc Trinh lên ngựa dẫn theo năm trăm binh, phát

https://thuviensach.vn

pháo xông ra tới trận. Hoa Hưng thấy có một viên nữ tướng xuất chinh bèn hỏi rằng:
-Bớ viên nữ tướng, mi tên họ là chi? Vậy chớ nước Tề đã chết hết, không người nên mới sai đàn bà đi đánh giặc sao?
Ngọc Trinh thấy Tống tướng mặt đen như mực, lại cưỡi ngựa Ô truy, đầy mình thiết giáp thiết khôi, cầm cây thiết thương rất hung dữ, bèn đáp rằng:
-Ta đây Ngọc Trinh là danh tự, vợ của Tây Lỗ vương gia, như mày biết danh ta thì phải quy hàng cho sớm rồi ta tâu cùng Chung quốc mẫu tước lộc sẽ ban cho. Nếu chẳng nghe thì xưng họ tên đi đặng ta đưa về âm phủ.
Hoa Hưng cười và đáp rằng:
-Chức làm Tổng binh chiêu thảo, tên gọi là Hoa Hưng. Vậy xin nàng cho ta hỏi: Huyết Hồ nhiều mưu thâm kỳ diệu, tại Lâm Tri đã lập trận Ôn Hoàng, Tuyên vương cùng Chung Vô Diệm đã ngọa bịnh tại sàng, nay còn Chung hậu nào tới đây mà gây họa?
Ngọc Trinh đáp:
-Huyết Hồ dùng kế độc đã bị Thánh mẫu bắt rồi và bốn người học trò của nó bị bắt treo mỗi đứa một nơi, còn Ngô Khởi cũng đã bị phân thây muôn đoạn. Tống binh ngươi mười vạn đều làm quỷ nơi âm ty. Nay Chung hậu đề binh tới đây quyết bắt cho được Nghi vương và Ân Hậu.
Hoa Hưng nghe nói nổi giận hươi thương đâm liền, Ngọc Trinh cũng đưa đao tới đỡ. Đánh luôn ba chục hiệp chưa phân hơn thua, Ngọc Trinh bèn lấy cái Kim Hoàn tế lên, Hoa Hưng ngó thấy thất kinh bỏ chạy. Ngọc Trinh lấy tay chỉ tới mà nói rằng:
-Tống tặc chạy đâu cho khỏi, hãy coi bửu bối của ta.
Kim Hoàn liền bay theo, đánh Hoa Hưng nhào lăn xuống ngựa. Ngọc Trinh buông cương chạy tới cắt lấy thủ cấp đem về, quân Tốn xem thấy chỉnh ghê, Ngọc Trinh bèn thâu binh kéo cờ về trại. Chung hậu xem thấy dâu mình thắng trận thì ngợi khen, rồi sai đem thủ cấp tướng Tống ra bêu trước trại. Xong công việc liền truyền quân dọn tiệc hạ công, ban cho Ngọc Trinh một cặp kim hoa, còn Tống binh vỡ tan chạy về tâu lại cho Nghi vương hay. Nghi vương nghe nói Hoa Hưng đã tử trận, bèn rơi lụy mà rằng:
-Vì trẫm làm điều bất nghĩa, nghe lời Báu Lăng Quân, lại thêm tin dụng

https://thuviensach.vn

yêu tăng, bởi cớ ấy mới gây nên họa. Nay văn võ hãy bắt ta trói lại, đem ra dâng cho Chung hậu nương nương, trước là sanh dân khỏi sự tai ương và sau lại bảo toàn xã tắc.

Ngũ Cường liền bước lại đứng một bên cười và nói rằng:

-Bốn mươi muôn binh chết gần phân nửa, vả lại Huỳnh Nguyên đã nhận mẹ nó rồi. Vô Diệm pháp thuật như Trời, đừng có chọc nó mà mang tai họa. Xin đừng làm như đổ nước vào giỏ, vẽ cọp mà giống chó không hay bây giờ mà muốn ra tay, phải sai người đi cầu cứu với nước Hàn và nước Ngô mới đặng.

Chúng tướng đều khen phải, dắt nhau vào tâu với Thành Vương. Thành vương truyền nội thần làm ba đạo biểu văn, sai sứ thần đi qua ba nước. Đoạn rồi, Thành vương mới hỏi rằng:

-Còn Do Minh và Mao Toại ở đâu, không thấy về đây yết kiến.

Huyết Hồ liền chiếm một quẻ, rõ biết, bèn thở ra mà rơi lụy và tâu với Thành vương rằng:

-Do Minh đã làm quỷ không đầu, còn Mao Toại bị cầm trong cái quan tài gần chết.

Thành vương nghe nói hồn bất phụ thể bèn than rằng:

-Việc khi không hao binh tổn tướng, vậy mau viết hàng biểu xưng thần cho khỏi sự sanh dân đồ thán.

Huyết Hồ liền quỳ xuống tâu rằng:

-Bần đạo hãy còn một kế, sẵn có cây Lạc hồn phan còn đây, nên tôi xin lập trận Vân Quang mà bắt con cẩu phụ đặng trả thù cho Do Minh nguyên soái.

Thành vương nói:

-Thôi đi! Quân sư đừng có báo hại. Quả nhân nghe vẽ cọp không nên, nước nhà chẳng được bền vững, người ngoài lại thêm chê cười biếm nhẽ.

Huyết Hồ tâu:

-Bần đạo đã nguyện nếu chẳng trừ đặng con xủ phụ, thề chẳng chịu trở về non.

Thành vương nghe Huyết Hồ nói chắc chắn, mới nghe y như lời.

Nói về Tuyên vương, Tiên Cô và Biển Thước khi trở về dinh, thấy chúng tướng lục tục tựu về hết, kế giây lát thấy Chung hậu cũng về tới, thuật lại

https://thuviensach.vn

sự đã giết Dưỡng Do Minh, vua tôi đều thảy vui mừng, liền truyền quân dọn yến. Tiệc rượu còn đương nửa chén, bỗng thấy quân Chánh ty vào phi báo rằng:

-Xuân vương đi rước Thể Vân đã về, còn ở trước quân môn đợi lịnh.

Chung hậu liền bước xuống trước, đi ra nghinh tiếp, cầm tay Thể Vân mà rơi lụy và nói:

-Ân nhân thiệt là tận tâm báo chúa, mười hai năm ủng hộ con ta, nghĩ nguồn cơn đòi đoạn xót xa, ơn đức ấy xem tày non biển. Đã biết lâ cơn tai biến, lại biểu vương nhi đem thầy thuốc tới cứu ta, ai ngờ nay sum hiệp một nhà, sẽ cùng nhau chung hưởng sự vinh hoa phú quý.

Mạnh Thể Vân quỳ lạy làm lễ quân thần, Chung hậu đỡ dậy không cho, Thể Vân cũng rơi lụy mà tâu rằng:

-Nô tỳ nay được thấy mặt Quốc mẫu dầu chết xuống suối vàng trăm mạng cũng cam.

Chung hậu nói:

-Nay Ai gia phong hco nàng làm Kim Hoa công chúa, mẹ con cùng nhau an hưởng giàu sang, lòng ngay vua giá đáng ngàn vàng, huống chi lại thêm nuôi dưỡng con ta ngày nay khôn lớn.

Thể Vân quỳ lạy tạ ơn rồi tâu rằng:

- Nô tỳ vì cứu chúa nên mới thất thân với tướng Sở bấy lâu, chiếu theo luật nước thời muôn thác không cùng hài tội. Vả chăng người xưa có nói: Liệt nữ bất giá nhị phu, xin Quốc mẫu niệm tình dung thứ. uôn tâu cùng Quốc mẫu, Huỳnh Cái tuy là tướng Sở, mà hằng có lòng thiên vị Tề bang, như nay mà chồng Bắc vợ Nam chẳng khác như chim bay lạc đàn chiu chít. Nếu bây giờ tôi vì nước bỏ chồng thì bất nghĩa, còn theo chồng bỏ nước là bất trung, có kế chi sau trước vẹn toàn, xin Quốc mẫu ra ơn hà hải.

Chung hậu nói:

- Huỳnh Cái là người có nghĩa, hằng vì Tề mà lập đặng công lao, còn thì Sở vương cũng hết dạ trung thành, người như vậy trong đời ít có. Ai gia mừng cho đó phải duyên vợ chồng cũng sẽ tính làm sao cho loan phụng sum vầy, việc đó hãy chầy ngày, để mặc Ai gia toan liệu.

Nói rồi truyền quân nhắc ghế cho Thể Vân ngồi một bên mà dự tiệc. Đương

https://thuviensach.vn

lúc uống rượu, xảy nghe tiếng kêu la rằng:
- Ngu thần xin đầu hàng, có phản nghịch thời bị chết hóa ra tro bụi, thà là đem ra đánh chết, chớ chẳng chịu bị cầm ngộp trong cái quan tài này, nín thở thôi đã hết hơi, liệu bề chịu đà không thấu nữa.
Thần y nghe nói mỉm cười và tâu với Tuyên vương rằng:
-Mao Toại là học trò Tôn Võ Tử, thầy của nó là anh em bạn với tôi, xin bệ hạ trọng Phật thì phải kính Tăng, tha cho nó một phen làm phước đặng nó quy đầu Tề quốc, ngày sau ắt lập được đại công. Xin nương nương cũng phải bằng lòng rồi sẽ bắt nó đoái công chuộc tội.
Chung hậu thưa:
-Thần y đã có lời khuyến thiện, Ai gia đâu dám chối từ.
Tiên cô liền động niệm chân ngôn. cái Ngũ hoa qua tài đâu mất (nguyên cái quan tài đó là tấm sáo Tử Trúc Lâm của Phật cho Tiên cô đem xuống mà bắt Huyết Hồ). Còn Thần y thì thâu phép Thanh nang, liền thấy Mao Toại nằm ngay ra giữa đất, tức thì lật đật ngồi dậy, chạy tới quỳ lạy hết mọi người. Tuyên vương, Chung hậu cả cười, truyền quân chánh ty đem vào trung dinh thâu dụng.
Nói về Huyết Hồ thành tâm trai giới đã được hai mươi mốt ngày, nằm đất ăn chay quyết lòng trừ cho được Chung Vô Diệm. Đến ngày nay thấy có Ngũ Cường vào thưa rằng:
-Pháp đàn lập đã xong xả, xin Quân sư pháp lịnh.
Huyết Hồ liền sửa soạn xiêm y, thẳng tới Pháp đàn, bước lên bảy bước, tay cầm báu kiếm, đầu bỏ tóc xõa, hớp một búng nước xông ra, niệm ba lần diệu đế linh văn, tức thì thấy mưa bay phơi phới, gió thổi ào ào, giữa không trung sa xuống một vị thủy thần kỳ, mặt xanh râu đỏ tay cầm cây Giáng ma chữ, mình mặc đồ nhung trang, bước tới ra mắt Huyết Hồ hỏi rằng:
-Pháp sư vời tôi có việc chi sai khiến chăng?
Huyết Hồ đáp:
- Vì Vô Diệm ỷ cười lăng nhượng, ra oai hiệp cả mười một nước hầu bang, nay bần đạo lập ra trận Vân Quang, còn thiếu hết năm mặt bửu kiếng, vậy phiền tôn thần tới Độc Long Đàm, Giao Xà phủ, bạch với Ngũ Quang Đồng đại năng, cho ta mượn năm cái bửu kiếng như là Vân Quang kiếng,

https://thuviensach.vn

Âm dương kiếng, Hiên viên kiếng, Dẫn hồn kiếng và Mê hồn kiếng đem về đây chẳng nên trễ nải.

Đông Hải long vương lãnh pháp chỉ, đằng vây bay đi tức thì. Còn Huyết Hồ hội chúng tướng lại mà phán rằng:
-Ngũ Cường lãnh một đạo binh đi phục mé sau dinh Tề, chừng thấy có khí Hắc quang xông lên trên, thời truyền quân đồng hô lên mấy tiếng: Uổng tử quỷ ở đâu? Rồi áp tới dinh hỗn chiến.
Ngũ Cường vâng lịnh, lại sai Huỳnh Tế, lãnh một đạo quân đi tới bên tả dinh Tề, hễ thấy có Thanh quang xông lên thời truyền quân cũng đồng nói lên mấy tiếng rằng: Khuất tử quỷ ở đâu? Rồi áp tới dinh hỗn chiến. Hạng Trung, cũng lãnh một đạo quân, dẫn qua phía hữu dinh tề, nếu thấy có bạch quang xông lên, thời truyền quân đồng lên tiếng: Sơn tiên ở đâu? Rồi cũng áp tới đồng ra sức. Hạng Trí cũng lãnh một đạo binh kéo qua phía Bắc dinh Tề mà rung cờ, hễ thấy có một đạo hồng quang xông lên, thời truyền quân đồng niệm bốn tiếng: Mộc khách chân ngôn. Bốn tướng lãnh mạng ai lo làm theo công chuyện nấy. Huyết Hồ lại kêu Thân Văn Long và bốn vị phu nhân lại nói nhỏ rằng: Phải làm như vầy... như vầy...
Huyết Hồ điều khiển xong rồi, bỗng thấy giữa không trung muôn đạo tường quang túa ra như chớp, giây phút Đông Hải Long Vương sa xuống, cầm năm tấm kiếng dâng cho Huyết Hồ, Huyết Hồ hết lòng cảm tạ rồi đem năm miếng kiếng đi trấn năm nơi, Huyết hồ đem trấn Đông, Tây, Nam, Bắc và trung tâm xong rồi, bèn thò tay vào túi áo lấy ra một vật dài chừng năm tấc, niệm ít tiếng chân ngôn, thấy cây ấy dài hơn chín thước (nguyên đó là cây Lạc hồn phan). Rồi đem cây Lạc hồn phan vào triều mà tâu với Thành vương rằng:
- Bần đạo lập trận Vân quang đã xong hết, nên về tâu cho bệ hạ tỏ tường.
Thành vương cả đẹp, liền mời Huyết Hồ ngồi, Huyết Hồ khi ấy rơi lụy mà tâu rằng:
-Bần đạo lúc trước ở nơi Tử Trúc Lâm tu luyện, đủ bát thập cửu huyền công mới đặng thành tiên, ngày nay vì giận con xủ phụ ỷ thế cậy quyền, cực chẳng đã mới lập Vân Quang trận, công tu luyện muôn năm đắc đạo,

https://thuviensach.vn

nếu một giờ sơ sẩy thì ắt tánh mạng phải bỏ nơi chốn sa trường, vậy bây giờ xin bệ hạ viết tên họ vợ chồng Tuyên vương và các tướng Tề vào nơi cây Thần phan, đặng cho bần đạo lập tức đăng đàn bố trận.

Nói rồi đưa viết mực dâng lên và trả lá Thần phan nơi long án, Thành vương đề tên họ Tuyên vương và Chung hậu ở giữa, Biển Thước và Tiên cô viết hai bên, còn dưới nữa thì mỗi tên tướng Tề đều có viết vào cờ ấy hết. Thành vương vết xong rồi, Huyết Hồ vội vàng cầm lấy Thần phan làm phép tàng hình, đằng vân bay mất. Nội triều thảy đều thất sắc, ai cũng khen Huyết Hồ pháp thuật cao cường.

Nói về bên dinh Tề, khi còn đương ngồi bàn luận với nhau, xảy thấy gió thổi tới ào ào, giữa không trung có một vầng mây đen sa xuống, hiện ra một vật quái lớn như bánh xe lăn tới muốn đánh người. Ai nấy thảy đều kinh sợ! Biển Thước liền lấy một cái kim châm đưa ra, niệm ít tiếng chân ngôn, tức thì gió tạnh mây tan, vật quái cũng mất, đi đâu không thấy nữa. Chúng tướng đều không hiểu là sự gì, chỉ có một mình Mao Toại bước tới tâu rằng:

-Nương nương tuy tinh thông pháp thuật, mà Huyết Hồ lại đao pháp cũng cao cường, Tôi thuở xưa từng học đạo với Tôn chơn nhơn, chiếm một quẻ đã rõ đầu đuôi tự sự. Việc này ắt là hung đa, kiết thiểu, yêu đạo dùng quỷ kế. Nương nương lại có nạn tai trong ba bữa phải đi rước cao nhân tới cứu mới đặng.

Chung hậu nghe tâu cũng đã hiểu ý, rơi lụy và nói rằng:

-Sự họa phước tùy nơi thiên định. Ai gia chẳng dám nghịch thiên, dẫu cho hồn xuống huỳnh tuyền, cũng đặng chữ trung quân báo quốc.

Tuyên vương nghe vậy cả kinh hỏi rằng;

-Sự thể đáo đầu như vậy, hai tiên trưởng tính cứu giúp lẽ nào?

Biển Thước nói:

-Vận hạn của Quốc mẫu phùng hung hóa kiết, khỏi ba ngày thời lại được việc tốt hơn xưa, xin Thiên tử chớ có nghi ngờ, người đã có thiên thần hộ mạng.

Tiên cô liền lấy cái Lăng tiêu phách đưa cho Chung hậu và nói:

-Báu vật này là vật báu bên Tây phương Phật, vốn nó là tơ cây sen trong

https://thuviensach.vn

bát bửu trì, lấy ra dệt ngũ sắc ngẫu ty, gọi là Như ý lăng tiêu phách. Vương muội hãy đem theo mà hộ thể, chẳng có vật chi mà hại được nguyên thần, dầu cho đao, gươm, nước, lửa cũng chẳng tổn hại một phân, xin hãy cất đi để ngày mai vào trận.

Chung hậu tiếp lấy và tạ ơn Tiên cô, rồi sửa soạn đãi yến đặng mẹ con ngày mai vào trận.

Nhắc về Huyết Hồ lãnh thần phan, tàng hình bay lên giữa không trung làm phép xong rồi liền niệm chú hô thần, xảy thấy năm phương Đế quân đều tới thỉnh lịnh. Đông Phương Giáp Ất tay cầm bửu kiếm mình cưỡi con Thanh Long, thâu đệ nhất hồn Chung Vô Diệm, Nam Phương Bính Đinh cưỡi con xích thố, thâu đệ nhị hồn Chung Vô Diệm. Bắc Phương Nhâm Quý cưỡi con Ô Chuy, hễ thấy Chung Vô Diệm đã mất ba hồn rồi chạy tới phía Bắc, thời truyền thủy tộc dâng nước lên cùng truyền cho tướng cá binh tôm bu lại mà ăn thây Chung Vô Diệm. Còn Đẳng Xà với Câu Trần hai vị ở giữa Mậu kỷ trung phương, trên bủa thiên la, dưới giăng địa võng bố liệt bao trùm cả trận đừng cho chư Thánh chư Thần đón nhập vào. Các thần vâng lệnh ai nấy đều giữ theo bổn vị.

Huyết Hồ sai khiến chư thần xong bèn sa xuống giữa pháp đài, thấy Thân Văn Long với bốn vị phu nhân đồng tới ra mắt. Huyết Hồ cả mừn gliền lấy ra năm cái Tiêu phách, giao cho Đông Bình Nhơn phu nhân là Biện Độ Kim, lãnh cái tiên phách sắc xanh và đem binh đến trấn thủ nơi cửa phía Đông. Tảo Tần vương phu nhân Kim Định, lãnh cái Tiêu phách sắc đỏ và trăm quân giữ cửa phía Nam. Nam Việt Hầu phu nhân là Tố Trinh lãnh cái Tiêu phách sắc đen và ba trăm quân giữ cửa phía Bắc. Thân Văn Long lãnh cái Tiêu phách sắc vàng và ba trăm quân giữ ở trung dinh, các tướng vâng lịnh Huyết Hồ điều khiển rồi chờ rạng ngày mai đợi Chung hậu vào trận.

Còn bên dinh Tề, Chung hậu sai Điền Côn lãnh một đạo binh, cùng với Tống Thiên, Tống Vạn đều mặc giáp bạch bào giữ lại cửa phía Tây, hễ thấy quân Sở tới cướp dinh thời mỗi người ngậm một búng nước phun ra, chớ nên cùng nó giao chiến. Điền Đơn cũng lãnh một đạo binh cùng Vương Trung, Vương Nghĩa, đều mặc bào xanh, giáp xanh, ở giữ tại cửa phía Đông, hễ thấy quân Sở tới cướp dinh thời mỗi người đều nín hơi rồi thở ra

https://thuviensach.vn

một lần tức thì có gió dữ thổi qua, mây kéo mịt trời. Chẳng cần gì giao chiến cho mắc công.
Vương Bình với Lỗ Quốc Anh nguyên soái cũng lãnh một đạo binh cùng với Tề Trinh, Tề Phụng mỗi người đềm cầm đồ hỏa dược diêm tiêu với Đồng La đại cổ, hễ thấy Ai gia vào trận, thời đốt lửa mà liệng lên giữa không trung và đánh trống với đồng la lên mà trợ lực.
Dặn mấy tướng rồi, lại kêu Khổng Đại mà nói rằng:
-Khổng tướng quân từ khi cứu Đông Lộ vương điện hạ và về đây đầu ta, thì chưa chịu tước lộc chi của Tề, nay Ai gia phong cho một chức kêu là Bắc Lộ vương và thâu nhận làm Minh Linh nghĩa tử, vậy bây giờ hãy lãnh một đạo binh mã cùng với Chung Hổ, Chung Long ở tại đây mai phục nơi trung dinh, mỗi người đều sắm đủ một túi huỳnh sa, hễ thấy Ai gia vào trận rồi, thời hốt cát ấy vãi vào trong dinh Sở.
Chúng tướng thảy đều lãnh mạng lui ra, thời trời đã tối.
Đêm ấy Chung hậu nằm không an giấc cứ thao thức nghĩ rằng: Như không vào trận thời cãi ý trời vì mình còn có ba ngày tai kiếp, đã biết tử sanh hữu mạng mà trận Vân Quang này thật lợi hại mười phần. Chung hậu mắc lo tính mà trời đã sáng không hay, kế thấy quân vào báo rằng:
-Huyết Hồ tới trước dinh môn khiêu chiến, nó buông nhiều tiếng thị phi, nói Quốc mẫu phải ra đầu phục nó bằng không thời nó chẳng tha một tấc cỏ.
Chung hậu nghe nói nổi giận, cầm đao lên ngựa xông ra, chỉ mặt Huyết Hồ mà mắng:
-Đồ yêu đạo! Sao không biết xấu hổ, còn dám tới đây chọc giận Ai gia, đã hai phen địch chẳng lại ta, sao chưa hiện nguyên hình đi cho sớm?
Huyết Hồ cả giận, lõ mắt hươi nha bổng tới đánh nhầu. Chung hậu cũng chẳng nhường rước đánh hơn trăm hiệp mà thắng bại chưa phân. Điền Nguyên cũng hươi song chùy tiếp theo trợ chiến. Huyết Hồ liệu bề cự không lại, bèn lấy Hiên viên kiếng chiếu ra, mẹ con Chung hậu nhắm mục hậu hoa, rồi Huyết Hồ quất ngang tràng bỏ chạy. Mẹ con Chung hậu cũng rượt nà đuổi theo, Huyết Hồ bèn nhảy phóc lên pháp đài, lấy cây Lạc hồn phan phất ra. Mẹ con thảy đều tinh thần mê sảng. Chung hậu liền biểu Điền

https://thuviensach.vn

Nguyên hớp không khí thổi ra, rồi lấy cái Lăng tiêu phách đưa ra, mẹ con mới tỉnh lại, Điền Nguyên khi ấy mới hỏi mẹ:
-Vậy chớ yêu đạo đã tẩu thoát đường nào?
Chung hậu nói:
-Trận Vân Quang thật là lợi hại, con phải đi với mẹ đặng kiếm đường mà ra.
Rồi hai mẹ con trong trận xông pha, mới thẳng riết qua phía Đông môn mà sát phá.
Nói về Tuyên vương, Tiên Cô, Biển Thước và Yến Anh đều đi ra quan sát chiến trận, thấy Điền Nguyên với Chung hậu đuổi Huyết Hồ xông thẳng vào trong trận rồi thì còn đang bàn luận xôn xao, bỗng khi không Tuyên vương và Yến Anh té nhào xuống đất. Ai nấy thảy đều thất sắc, cứu đem về trung dinh lo thuốc thang nhộn nhạo. Biển Thước đành lật đật đánh tay toán quẻ thì mới hay Huyết Hồ dùng phép Lạc hồn phan, vì trong phướn có viết tên họ mỗi người, như ai chẳng có đạo cốt tiên phong thời hồn phi phách tán bất tỉnh. Coi rồi liền lấy linh đơn hòa cho uống, giây phút vua tôi tỉnh lại như thường.
Khi Tuyên vương với Yến Anh tỉnh lại rồi, kế nghe bốn phía đều có binh Sở tới cướp dinh, ai nấy thảy đều kinh sợ. Biển Thước mới nói:
-Việc này Chung nương nương đã điều khiển, chẳng có sự gì xảy đến mà lo.
Ngũ Cường lúc này xô binh đánh vô, gặp Điền Đơn làm y như kế, tức thì nổi lên trận gió thổi binh Ngũ Cường bay tuốt về dinh. Hạng Trung và Hạng Trí cũng áp binh bị Khổng Đại lấy huỳnh sa vãi ra tở mở, tức thì cát biến thành đá, đánh quân Hạng Trí tơi bời. Huỳnh Yến đem binh đánh vào tận nơi, gặp Điền Côn truyền quân ngậm nước phun ra một lượt, giữa đất bằng hóa ra sông lớn, ba đào muôn trượng xông lên. Sở binh đứng ngó kinh hồn thất vía! Kế đó thấy phía tây binh Sở, có đạo cung tiễn bắn vào như mưa bay. Quốc Anh với Vương Bình nguyên soái truyền quân lấy đồ hỏa dược đốt lên và đồng la cùng trống đánh vang rền, lửa đốt bao nhiêu tên đều cháy hết.
Lúc ấy Tiên cô và Biển Thước mới nói với Tuyên vương:

https://thuviensach.vn

-Trận Vân Quang rất lợi hại. Nếu quá ba ngày mà người chẳng ra khỏi trận, thời hóa ra hồng huyết chẳng còn, vậy xin để hai tôi trở về non cầu Thánh mẫu tới đây phá trận.
Tuyên vương nói:
-Như hai vị tiên gia có đi thời xin mau trở lại, kẻo quả nhân ở nhà ngày đợi đêm trông.
Hai vị Tiên liền từ giã lui ra, kẻ cưỡi cọp người lên lưng hạc đằng vân bay mất.
Còn mẹ con Chung hậu giục ngựa chạy qua phía Đông gặp một vị thần cưỡi con Thanh Long, chận đường cản lại và nói rằng:
-Ta vâng Huyết Hồ pháp lịnh, nhị vị chẳng nên đi tới cửa này.
Mẹ con bỏ chạy qua cửa phía Tây gặp Biện Độ Kim cầm cái Hồng sắc tiêu phách đón đàng biến phép, thình lình giữa không trung khi không có muôn đạo huỳnh quang, áp tới bủa vây Chung hậu, mẹ con Chung hậu nhờ cái Lăng tiêu phách che chở, nên thân thể không hề gì, bèn bỏ chạy qua phía khác. Đến hướng Nam lại gặp Kim Định bị cái Âm Dương kiến và cái Bạch sắc tiêu phách của Huyết Hồ, bạch quang muôn đạo xông ra, mẹ còn tính phen này không thoát, may nhờ có Lăng tiêu phách đưa ra thời bạch quang đều tiêu mất, mẹ con khi ấy vững lòng, lại giục ngựa chạy vòng qua phía khác. Vừa lúc ấy chạy được ít dặm gặp một vị thần Bạch Hổ tinh quân, cầm ngân thương cản lại và nói lớn rằng:
- Hai vị tinh quân đi qua đường khác, chỗ này có ta coi giữ ở đây
Điền Nguyên nổi giận mắng lại:
-Tiểu thần biết ta lợi hại phải mau hiện nguyên hình.
Nói rồi hươi song chùy tới đánh với Bạch hổ thần. Bạch Hổ thần cũng đưa thương rước đỡ. Điền Nguyên tuy có sức mạnh nhưng mà địch sao lại Linh thần, cây thần thương lợi hại mười phần. Điền Nguyên đã gần muốn sa xuống ngựa, kế thấy trong thiên linh (là trong óc) của Điền Nguyên xuất ra một đạo kim quang tức thì có con rồng vàng giữa không trung đương nhào lộn, trương vi xòe vảy rất hãi hùng, bay áp đến cản đánh với Tôn Thần Bạch Hổ. Bạch Hổ cả thua bỏ chạy, mẹ con Chung hậu lại trở qua phía Bắc, gặp Nhan Tố Trinh đón đường, đưa cái Hắc sắc tiêu phách chiếu ra giữa

https://thuviensach.vn

trận. Điền Nguyên may nhờ có Kim Long hộ thể mới được vững vàng, còn Chung hậu liền lấy cái Lăng tiêu phách chiếu lên, khói đen thảy đều tiêu tan, mẹ con khi ấy vội vàng xông trận.

Đi một hơi thấy trước mặt có khoảnh ba đào, nước đầy sóng bủa lao xao, tìm kiếm cũng chẳng thấy thuyền đò ai hết. Điền Nguyên bèn giục ngựa tới, gặp một thần Bạch Hổ Huyền cản lại và nói rằng:

-Ta vâng pháp lệnh giữ tại Bắc phương, nếu ai sa xuống sông thời hóa ra nồng huyết, vậy xin hai vị tinh quân hãy đi chỗ khác, kẻo mà tai họa sẽ lâm thân.

Điền Nguyên nổi giận vừa muốn qua sông. Chung hậu liền kêu nói:

- Vương nhi chớ nên nóng tánh, ấy là Triệu Công Minh nguyên soái, lời thiệt đã tỏ bày, chỗ này thiệt là lợi hại chẳng sai, mẹ con ta hãy ráng chịu cho được ba ngày, sẽ có cao nhân tới cứu.

Đây nhắc lại Thiên Hoa công chúa, vâng lệnh Huyết Hồ giữ cửa phía Tây, đương khi đi tuần qua phía này, xảy thấy có người vào trong trận, bèn lật đật buông cương lướt tới, thấy một người đàn bà cốt cách như tiên, mới nghĩ rằng:

- Con này không phải là Chung nương nương, chắc là Liêm Thoại Hoa soái chủ, chớ Chung hậu lúc trước mặt mày đen xấu, nay sao lại được trắng da đỏ thịt thế này?

Nghĩ rồi lại ngó ngoái sau lưng, thấy có một viên tiểu tướng nhìn quả là Huỳnh Nguyên, chừng đó mới chắc là lời thiên hạ nói chẳng hư truyền, hồi đi thăm địa huyệt nó đã cải dung hoàn cốt. Nghĩ chắc rồi, bèn chỉ mặt Huỳnh Nguyên mà mắng:

- Bớ Huỳnh Nguyên! Mi là thằng bất nghĩa, mi bỏ cha nuôi đi qua đầu Tề, nay ta gặp mi ở đây, quyết phân thây muôn đoạn.

Khi ấy Chung hậu xem thấy một viên nữ tướng tuổi chừng hơn bảy chục, liền lại gần xem tận mặt, mới thấy rõ là Thiên Hoa, bèn nói lớn rằng:

- Đồ tiện tỳ! Sao không biết xấu, lúc Kỳ bàn hội, Ai gia đã phóng sanh, mấy năm nay ta tưởng mi đã quy Phật tu hành, hay đâu còn tái sanh trên dương thế? Sao mi chẳng biết Ai gia là lợi hại, muốn tới đây tìm chỗ chết hay sao?

https://thuviensach.vn

Thiên Hoa nghe nói nổi giận, hươi gươm tới chém đùa Chung hậu. Điền Nguyên liền hươi song chùy ra cản đánh, cùng nhau giao phong trăm hiệp có dư, hai đàng quyết định thư hùng. Chung hậu lại xông vào trơ chiến. Thiên Hoa liệu bề khó địch, liền chiếu cái Mê hồn kiếng lên, Chung hậu cũng lấy Lăng tiêu phách ra mà hộ thân.

Khi đó mẹ con Chung hậu đi tới trung dinh. Huyết Hồ ở trên pháp đài trông thấy vội vã cầm cây Lạc hồn phướn phất qua, rồi lấy Hiên viên kiếng soi lòa. Chung hậu tức thì lấy Lăng tiêu phách ra che chở, còn Điền Nguyên nhờ có Kim Long xuất hiện, bởi vậy mẹ con đều được bình an, cứ vung kiếm phá trận đặng băng ngàn. Huyết Hồ lại làm phép di san, mẹ con Chung hậu không phương đào tị.

Đây nói về Ngô Khởi đe biểu văn đi qua nước Ngô, hai tướng đi cầu cứu đều về vào thẳng triều bái xong, Huỳnh Cái tâu rằng:

- Ngô chúa đã sai Phó Mạnh làm chức nguyên nhung, điểm hùng binh mười lăm vạn tinh thông, đi ám tập thành Lâm Tri mà vây hãm.

Ngô Khởi cũng tâu:

-Tống vương đã sai Bạch Khởi làm chức Chiêu thảo nguyên nhung, thống lãnh tinh binh mười lăm vạn, đi thình lình mà chinh phục Tề bang.

Thành vương nghe dứt lời, bèn chỉ mặt hai người mà mắng rằng:

- Đồ thất phu! Khi quân vọng thượng, thiệt là loài mãi quốc cầu vinh. Võ đao quân! Y lịnh thi hành, đem ra trước triều môn trảm thủ

Quân sĩ tuân lệnh bắt hai tướng trói lại tức thì. Huỳnh Cái và Ngô Khởi đều kêu oan. Thành vương bèn kêu lại hỏi rằng:

-Việc gì mà nói rằng oan? Hãy phân trần trước cho quả nhân rõ.

Ngô Khởi tâu rằng:

-Lúc Ngu thần đi qua Tống quốc, nghe nói Nghi vương với Ân hậu đã bị chết thiêu, may nhờ Tây Tần sai Bạch Khởi giúp nên Thái tử mới được đăng quang bái vị, tôi thăm dò tới Hà Nam thành lý đưa biểu văn mà tâu với Tiểu quân, thì người phán rằng: Thù giết cha không báo sao đành, sai Bạch Khởi lãnh binh cứu viện, tôi đâu dám nhiều lời sanh chuyện, xin bệ hạ đoái xét lòng ngay.

Thành vương nghe phải liền truyền tha tội cho Ngô tướng quân, rồi lại hỏi

https://thuviensach.vn

tới nguyên nhung Huỳnh Cái rằng:
-Vợ khanh việc chi mà qua đầu Tề quốc, đưa thành Du Giang dâng nạp cho Điền Côn, thông mưu làm đứa nghịch thần, tội xử tử có ưng hay chăng?
Huỳnh Cái rơi lụy tâu rằng:
-Xin bệ hạ xét cho minh bạch, ngu thần có chết cũng cam tâm, vì lúc trước tôi vâng lệnh chỉ đi trợ cho công chúa Lỗ Lâm, tới Tề quốc tục huyền lại với Thể Vân Mạnh thị, tới nay đã mười hai năm có lẻ, lòng thảo ngay chứng tỏ quỷ thần, dạ gian thần xin tử vu đao kiếm. Vả lại tôi phụng mạng đem biểu văn đi trước, còn vợ con nó đầu Tề việc ấy tôi chưa rõ cớ tại sao, nào phải ngu thần dám gian khi Thánh chúa.
Thành vương lại hỏi:
-Khanh thâu Điền Nguyên làm dưỡng tử lấy con gái nước giặc làm thất gia ấy là chưa phải mưu gian còn nỗi gì mà kêu oan ức?
Huỳnh Cái tâu:
-Ngu thần đã biết có người sàm tấu, xin bệ hạ xét lại cho minh, nếu làm tội thời cùng ức tình, chớ lòng tôi thật trung trinh báo quốc. Từ lúc Sở, Tống, Hàn vây thành Hỏa Hải, Huyền Nguyên đã giết được nguyên soái Tề, ai ngờ đâu Huyết Hồ mới đánh với Chung hậu trận đầu tay, bị chúng đốt cho cháy hết râu hết tóc, lúc ấy tôi có nói chơi rằng: Sao quân sư bữa nay lại cạo trọc, hay là muốn Phật Pháp quy y? Bởi tức nên nó chấp chứa điều nhỏ ấy bây giờ lại kiếm lời mà sàm tấu cùng bệ hạ, xin soi xét kẻo bị oan. Sẵn dịp tôi xin tâu luôn đặng cho thánh hoàng nghiệm xét: Nguyên lúc trước thầy trò chúng nó có năm đưa, bị Vô Diệm một tay sát hại, còn sống lại một mình nó mà thôi, nó mới nghe Nguyên vương và Ân hậu đã tự vận rồi, nên nó tính trở về Tống thời chẳng còn ai mới dắt Ngô Khởi chạy qua đây mà nói láo. Xin bệ hạ chớ tin dùng yêu đạo, ắt có ngày mang họa chẳng chơi.
Huỳnh Cái tâu vừa dứt lời, Ngũ Cường lại bước ra tâu rằng:
-Lời Huỳnh nguyên nhung tâu rất phải, vốn thiệt tình chẳng sai, tôi xin bảo kiết cho người chờ Huyết Hồ bắt đặng Chung hậu rồi sẽ hành hình cũng đặng.
Thành vương là một người hiền nhu, nghe Huỳnh Cái tâu đã hết lời vả lại thấy Ngũ Cường ra bảo tấu nữa, bèn truyền tha chém Huỳnh Cái và khiến

https://thuviensach.vn

giam lại nơi Nam lao. Quan trị điện vâng lời đem Huỳnh Cái ra giam nơi ngục thất.

Kế đó thấy quan Huỳnh Môn vào tâu:

-Trương Siêu và Nhân Kiệt hai người đi qua Hàn quốc đã trở về.

Thành vương truyền lệnh cho vào hai tướng bước tới trước Kim giai triều bái và tâu rằng:

-Hàn vương chịu phát binh mười vạn lén đi qua sông tập hậu Tề bang, Trương Xa làm nguyên soái đã có tiếng vang, người đã sắm sửa điều binh khiển mã.

Thành vương nghe tâu cả đẹp, bèn ban thưởng cho trương Siêu và Thân Kiệt, hai tướng tạ ơn lui ra còn Thành vương ngồi đợi tin lành của Huyết Hồ báo tiệp.

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi thứ Sáu Mươi Chín

Chung hậu bị thần tiễn nơi vai

Điền Nguyên đưa Thần y nhìn mẹ

Qua ba ngày rồi, Bạch Liên với Chung hậu còn ngồi nghị sự, xảy thấy quân kỳ bài vào tâu rằng: - Sở vương phong cho Do Minh làm chủ soái đem binh tới khiêu chiến trước dinh.

Chung hậu nghe báo cả buồn, biết mình phai vương mang tai nạn, lúc trước lời thầy có dặn: Tới Hoài Nam phải phòng thất sát thần. Chung hậu than thở hồi lâu, Bạch Liên mới khuyên can rằng:

- Sự tai nạn tự nơi trời định, hiền muộn chớ buồn rầu, trong sáu ngày đại hạn sẽ qua, chừng ấy có thuốc tiên gia cứu tử.

Chung hậu bèn biểu Thoại Hoa đưa ấn kiếm ra dâng cho Bạch Liên Thánh mẫu. Bạch Liên lãnh rồi, liền họa ra ba đạo linh phù, một đạo thời đốt hòa cho uống, còn hai đạo gói vào trong tóc cho Chung nương nương. Chung hậu lại biểu mấy vị Vương tức đi theo bảo hộ đề phòng, còn Điền Đơn thì đi tiên phong giáp trận. Điều khiển xong rồi phát ba tiếng pháo. Chung hậu buông ngựa xông ra trước trận. Do Minh sai Ngũ Cường hươi thương đối địch. Chung hậu hỏi:

- Tướng Sở tên họ là gì? Ai gia chẳng giết đứa vô danh, vậy hãy biểu Dưỡng Do Minh ra đây nói chuyện.

Do Minh nghe nói cả cười, Ngũ Cường hươi thương đâm tới, đánh được mười hiệp, Ngũ Cường quất ngựa chạy dài, Chung hậu cũng giục thú đuổi theo. Do Minh nghe rất mừng, bèn lấy cả Đả quỷ thần tiễn tế lên và kêu rằng:

-Chung hậu chớ ỷ thế mà hành hung, hãy xem bửu bối của ta.

Chung hậu nghe nói có phép thì ngửa mặt lên xem, muốn tránh mà không kịp, bị thần tiễn sa xuống trúng nơi vai bên tay mặt. Trong giây lát, Chung hậu mặt mày xây xẩm, gần muốn nhào xuống ngựa.

Điền Đơn tuốt gươm ra bảo giá và đánh với Ngũ Cường còn bốn vị Vương phi nương phò Quốc mẫu về dinh an dưỡng, Do Minh thấy Chung hậu đã

https://thuviensach.vn

bị tên rồi, bèn truyền lịnh áp ra hỗn chiến. Những là Đông Bình vương phu nhân là Sạ Độ Kim, Tảo Tần vương phụ nhân là Hoài Kim Định, Đông Binh hầu phu nhân là Huỳnh Anh, Nam Việt hầu phu nhân là Quan Tố Trinh, Hoài Khanh hầu phu nhân là Trương Túy Bình, Tiểu Nguyên vương phu nhân là Thiên Hoa công chúa, Đại nguyên vương là Cáp Phi Long, Tiểu Nguyên vương là Cáp Phi Hồ, Trấn Giang vương là Tiêu Man, Tảo Tần vương là Thân Vân Long, Đông Bình vương là Vương Cái, Đông Bình hầu là Thạch Phụng, Nam Việt hầu là Lý Kiến Phong, Hoàng Khanh hầu là Bá Trinh, Hoài An hầu là An Thế Long, Võ Dương hầu là Bá An, cùng Hạ Trung, Hạng Trí, Do Nhơn, Đơn Nghĩa, Huyết Hồ, Ngô Khởi, Thân Kiệt, Trương Siêu, Thân Long, Thân Hổ và các tướng khác nữa rất nhiều kể không xiết. Còn bên Tề thời Liêm Thoại Hoa, Đào Kim Định, Mông Ngọc Trinh, Mông Ngọc Nga, Điền Côn, Điền Đơn, Vương Bình, Quốc Anh, Tống Thiên, Tống Vạn, Vương Trung, Vương Nghĩa, Chung Long và Chung Hổ.

Binh Sở tính hết bốn mươi vạn còn binh Tề thời có mười muôn. Hai bên giáp chiến, trời sầu đất thảm, quỷ khóc thần kêu, đánh đã hơn mấy giờ, mà chưa phân thắng bại. Bạch Liên thấy tỷ số xê dịch rất nhiều, e khi cự chẳng kham, liền niệm chú hô phong, trở mặt qua phía Đông nam, hớp không khí phun ra một cái, tức thì gió phía Đông Nam thổi tới, làm cho cây ngả cát bay, Sở binh chẳng biện Đông Tây, cùng nhau ùn ùn bỏ chạy. Trương Túy Bình thấy vậy bèn niệm chú chỉ phong. Mông Ngọc Nga thấy phá phép nổi xung, tế cây Truy hồn chữ lên giữa không trung sáng giới, rồi kêu Sở phụ bảo rằng:

-Hãy xem bửu bối của ta.

Trương Túy Bình chẳng kịp đề phòng bị một cây truy hồn đánh xuống dập đầu, hồn Trương thị chơi chín suối. Năm vị phu nhân Sở xem thấy, đều hươi thương tới đánh nhầu với Ngọc Nga. Ngọc Trinh hươi đao xông ra tế cái Kim cúc lên đánh Huỳnh Nguyệt Anh bị thương, bốn vị phu nhân kia liền thâu binh đem Nguyệt Anh trở lại, Bạch Liên lại niệm chú hô phong, binh Sở thất cơ tở mở. Do Minh thấy đánh không lại bèn minh kim thâu quân sĩ về rồi cùng nhau lấy linh đơn điều trị cho Nguyệt Anh và tẩn liệm

https://thuviensach.vn

thi hài Trương phu nhân mà an táng, rồi về thành đem các sự tâu qua với Sở chúa rằng:
- Vô Diệm đã bị thần tiễn, trong bảy ngày sẽ trừ an mối họa.
Thánh vượng cả mừng, bèn sai quan Lễ bộ đi phong tặng cho Trương Thị phu nhân.
Nói về Bạch Liên nghe bên Sở minh kiểng thâu binh cũng liền truyền lịnh rút quân mình về dinh an nghỉ, Tuyên vương ra tiếp rước ân cần thẳng vào hậu dinh hỏi thăm Chung hậu. Đến nơi thấy hai mắt nhắm híp, miệng thời mở không ra, mặt xanh như chàm, nằm trên long sàng thiêm thiếp, còn chỗ vết thương tứ vi máu chảy, mũi tên còn năm tấc ở ngoài. Tuyên vương xem rồi than khóc kêu trời, không ngờ đem vợ mình đến Hoài Nam mà bỏ mạng. Điền Đơn, Điền Côn và bốn người Vương tức đều lụy ngọc nhỏ sa, cùng nhau than khóc vang nhà, Bạch Liên khi ấy mới phán qua sau trước rằng:
- Bệ hạ chớ nên than khóc, ấy là tai kiếp của nương nương đã tới, trong sáu ngày mới đặng hồi dương, khi ấy có một vị tiên nhân đến cứu mạng.
Bạch Liên nói như vậy, Tuyên vương cùng nội nhà mới bớt sự sầu bi.
Điền Đơn khi ấy tâu rằng:
- Lúc con lâm biệt, sư phụ có đưa cho một phong giản thiếp , dặn đến Hoài Nam khi Quốc mẫu lâm nạn hãy mở ra, bây giờ con có đem theo, xin mở xem cho rõ.
Nói rồi lấy thơ dâng cho Tuyên vương xem. Tuyên vương coi thấy có hai câu như vầy:
"Dục cứu Nương nương mạng, tảo thỉnh Văn Khúc Tinh".
Tuyên vương thấy chữ đề như vậy mà không biết Văn Khúc Tinh ở đâu, bèn hỏi Bạch Liên Thánh Mẫu rằng:
- Bây giờ Văn Khúc Tinh ở đâu? Xin tiên cô phán tỏ.
Bạch Liên vội vàng lấy một cây lịnh tiễn, giao cho lão tướng Vương Trung mà dặn rằng:
-Từ đây qua hướng Đông ước chừng ba mươi dặm, có một người ở nơi quán khách bây giờ, ấy là Văn Khúc Tinh. Lão tướng hãy thỉnh về đây, chớ có nên trễ nải.

https://thuviensach.vn

Vương Trung vâng lịnh vội vã ra đi.
Đây nhắc lại khi Huỳnh Nguyên từ biệt mẫu thân, liền dẫn một đạo binh thẳng tới Du Giang thành, đồn trú lại đó, một mình một ngựa chỉ dặm Hạnh Hoa Tân. Chẳng bao lâu đã đến Khổng Động Sơn, xem thấy Hiển Quang động hoa cười chim nói, cẩm tú khác thường, trước cửa động lại có tấm biển bằng đá, đề bốn chữ: Thánh Thủ Thần Y. Huỳnh Nguyên xem tỏ rõ có ý mừng thầm và nghĩ rằng: Ông Tiên này chắc làm thuốc hay lắm, nếu ta chẳng sớm lên ắt bị Tề thần rước mất. Nghĩ rồi bèn bước thẳng tới, gặp một tên đạo đồng chạy ra hỏi rằng:
- Ngươi có phải là Hoài Nam tiểu tướng, vì mẹ bị tên Quỷ tiễn nên phải tới đây chăng?
Huỳnh Nguyên rất lẹ trí, nghe hỏi như vậy bèn chịu, đáp rằng:
- Đạo huynh nói trúng chẳng sai xin người vào bạch quá với Chơn Nhơn cho tiểu tướng hầu ra mắt.
Đạo đồng nói:
- Sư phụ ta đã biết trước, biểu ta ra đây đón rước đã lâu.
Nói rồi dắt Huỳnh Nguyên vào giữa trung đường mà ra mắt. Huỳnh Nguyên khi đến nơi thấy một người ngồi giữa, đầu trắng như tuyết, râu buột năm chòm, mình mặc đạo bào, chân mang giày đỏ, bèn bước tới quỳ lạy thưa rằng:
- Đệ tử vì thân sanh lâm bịnh, nên phải tới đây cầu thỉnh tiên nhân, như mẹ tôi tật bịnh tiêu trừ, thời ân đức ấy xem tày non biển.
Tôn Thánh chơn nhơn (Biển Thước Thần Y) cười và đáp rằng:
- Quý nhân vì Chung quốc mẫu nên chẳng từ lao khổ mà tới đây, lòng trung hiếu đã động tới trời bần đạo không lẽ từ nan mà chẳng đến.
Nói rồi đi thẳng vào thơ phòng, viết phong thơ để lại và dặn đạo đồng rằng:
- Đệ tử hãy ở nhà giữ động, nay mai có ai tới hỏi thì sẽ đưa phong thư này.
Đạo đồng vâng lịnh, Tôn Thánh chơn nhơn vội vàng lên lưng cọp đi trước, Huỳnh Nguyên nối gót theo sau, đi chẳng bao lâu đã về tới Soái phủ vào sau hậu Sở trà nước xong rồi đi nghỉ ngơi.
Còn lão tướng Vương Trung vâng lịnh đi qua phía Đông được hơn chục dặm, tới kiếm tứ phương dáo dác, chẳng thấy ai ai là Văn Khúc Tinh, bụng

https://thuviensach.vn

đã đói mà rượu lại thèm, bèn vào quán khách tạm dùng một bữa.
Đến quán thấy tên điếm chủ đương cãi với một tên thư sinh, Vương Trung bèn bước lại gần thấy người học trò mình cao tám thước, tướng mạo khôi ngô, biết là người phi thường bèn hỏi rằng:
-Việc chi mà rầy lộn để ta phân xử dùm cho
Điếm chủ thấy người lại can mình mặc áo chiến bào, lưng mang Tru quân kiếm thì biết là người anh hùng hào kiệt, mới phân tỏ rằng:
-Người này không biết liêm sĩ, ở trong quán tôi đã mấy tháng nay, cơm rượu ăn uống no say, chẳng hề trả một đồng một chữ, nay tôi mới hỏi nó, nó lại rầy lộn với tôi xin quan khách xử đoán cho công, ai phải ai chăng cho biết.
Vương Trung mới hỏi tên học trò ấy rằng:
- Người tên họ là chi, vì cớ nào không trả tiền cơm cho chủ quán?
Người học trò rơi lụy và đáp rằng:
-Tôi tên là Tô Tần. Lạc Dương thành quê ngụ vì cửa nhà nghèo khó nên mới đến đỗi này. Dám thưa quý khách thuở bé thơ theo Vương Thiền học đạo, tài kinh luân gồm đủ lược thao, mười năm công nghiệp đã có dư, một thuở công danh chưa gặp hội, anh chị tôi nhiều rúng rảy, tức mình lên nương náu cửa thiền, người chú thứ ba tôi thấy vậy, cho được ít quan tiền tôi mới đi chu du liệt quốc. Tôi có nghe nói Chung vương hậu là người nhân đức, còn Tuyên vương cũng một vị vua hiền, tôi muốn tìm qua tỏ sự kinh quyền, vì lộ phí chưa có tiền chi dụng bởi cớ ấy nên lần lựa ở đây hai tháng, chẳng có là chi trả cho quán chủ ít nhiều, người không rộng dung mắng nhiếc nhiều lời thái quá, xin quý nhân lượng tình suy xét.
Vương Trung nghe nói, mới nghĩ rằng: Thánh mẫu biểu ta đi tìm Văn Khúc Tinh là người ở Lạc Dương, nay ta kiếm đã cùng đường, Văn Khúc Tinh ở đâu chẳng thấy, tên học trò này cũng ở tỉnh ấy mà ra, chắc nó cũng biết được gần xa, để ta đem nó về, tâu cùng Thánh mẫu đặng rõ. Nghĩ rồi bèn hỏi chủ quán rằng:
- Người này thiếu đủ là bao nhiêu? Ta xin trả thế.
Điếm chủ bèn tính hết là ba lượng năm chỉ, Vương Trung nói:
- Có bao nhiêu đó mà khéo làm rộn, thời thơ sanh hãy tới tới đây ăn uống

https://thuviensach.vn

với ta chơi, rồi ra sẽ trả một lần luôn thể.
Tô Tần mặt có sắc thẹn, Vương Trung bèn nắm tay dắt lại mời ngồi, Tô Tần hết lòng cảm tạ! Vương Trung nói:
- Sách có chữ: Tứ hải giai huynh đệ.
Khi đương ăn uống, Tô Tần hỏi rằng:
- Chẳng biết tướng quân tên họ là chi, xin nói cho tiểu sanh sớm biết?
Vương Trung đáp:
-Tôi vốn người nước Tống nay về quy thuận Tề, tên gọi là Vương Trung. Nay vì Chung hậu bị tên Đả quỷ thần, Tiên cô bèn sai đi rước Văn Khúc Tinh, nên mới tới đây mà không biết đâu tìm kiếm.
Tô Tần nói:
-Tôi có nghe Dương Do Minh có thứ tên ấy, thiệt là lợi hại vô cùng, nếu ai bị trong bảy ngày ắt là vong mạng, dẫu thần tiên cũng khó cứu cho lành, nhưng tiểu sanh có một người bạn thiết tên là Biển Thước Thần Y, tu hành tại động Hiển Quang, hay chữa đặng bịnh kỳ nan tạp quái. Vậy để tiểu sinh xin theo tướng quân trở về tâu lại rồi tôi xin đi rước người đạo hữu của tôi xuống cứu mới khỏi.
Vương Trung nghe nói cả mừng, liền kêu điếm chủ tới tính tiền trả hết. Rồi hai người lên lưng ngựa tuốt thẳng về Tề dinh.
Khi Vương Trung dắt Tô Tần về đến quân dinh, vào phục chỉ cho Tuyên vương và Thánh mẫu hay, Thánh mẫu hỏi:
-Lão tướng đã về có kiếm được Văn Khúc Tinh hay chăng?
Vương Trung tâu:
-Tôi tới quán khách, kiếm đà hết sức, gặp một cử tử cũng quê ở Lạc Dương, y biết tới căn bịnh của Nương nương và nói rằng: Y có một người bạn thiết có thần dược điều trị như chơi, vậy nên tôi có dẫn về theo kiến giá, không biết có phải Văn Khúc Tinh là người đó hay không?
Bạch Liên nghe nói cả mừng! Tuyên vương liền triệu Tô Tần vào trướng. Tô Tần tới Huỳnh la trướng, quỳ lạy tung hô xong rồi, Tuyên vương truyền lệnh cho ngồi và nói rằng:
-Trẫm nghe tiếng Tô tiên sanh đã lâu lắm, trong bụng đầy tế thế kinh luân, nay gặp đây cũng là hữu hạnh tam sanh. Quả nhân thiệt rất nên mừng rỡ!

https://thuviensach.vn

Mới đây nghe Vương Trung nói tiên sanh có một người đạo hữu, chữa được cái tên Đả quỷ thần, lời đó giả hay là chân, xin nói cho Quả nhân rõ với?
Tô Tần đứng dậy tâu rằng:
-Tôi có một người anh em bạn, thiên hạ đều gọi là Biển Thước Thần Y, bất kể là căn bịnh chi, người cũng có thần phương điều trị.
Tuyên vương hỏi:
-Vậy chớ người đó bây giờ ở đâu?
Tô Tần tâu:
-Cách ba năm về trước tôi có đi qua nước Việt, lúc trở về ngang qua động Hiển Quang có gặp người, người lại cầm tôi ở đó chơi ít bữa, rồi dặn tôi rằng: Tới năm nay, ngày này tháng này, Tề, Sở giao binh cấu oán, Chung hậu phải bị cái Đả quỷ thần tiễn của Dưỡng Do Cơ, thời ngu thần phải lên động rước người xuống cứu. Bây giờ từ đây lên đó cũng chẳng bao xa cách chừng trăm dặm đường.
Bạch Liên đà biết rõ, Tuyên vương cả mừng vô cùng! Bèn kêu Tô Tần mà phán rằng:
-Tô tiên sanh! Trẫm phong cho khanh Hàn Lâm Viện Thị Giảng Học Sĩ, làm chức Tả thừa tướng Tề triều. Vậy hãy đi cùng lão tướng Vương Trung, tới tiên động thỉnh Thần Y cho gấp mới đặng, Quả nhân sẽ ở nhà trông đợi, tiên sanh đừng có trễ nãi luống công.
Phán rồi bèn truyền nội thần đem áo mão Tề tướng ban cho Tô Tần. Tô Tần lãnh lấy, tạ ơn Thiên tử rồi lui ra, hai người sửa soạn xong, lên ngựa thẳng dong tới động Hiển Quang lập tức.
Hai người đi chẳng bao lâu đã đến trước cửa động, tên Đạo Đồng gặp mặt mừng rỡ, hỏi rằng:
-Tô cử tử tới đây có việc chi?
Tô Tần đáp:
-Ta đến đây ra mắt đạo huynh, vì có việc cần kíp.
Đạo đồng nói:
-Thầy tôi đã đi phương xa rồi, không biết ngày nào người trở về, lúc ra đi có viết để lại một phong thơ dặn tôi ngày nay có ai tới kiếm, thì đưa ra sẽ

https://thuviensach.vn

biết.
Đạo đồng nói rồi, bèn dắt Tô Tần và Vương Trung vào động, lấy thơ đưa ra, Tô Tần mở xem, thấy có tám câu như vầy.
Để lại thơ này dặn cố nhân
Cùng nhau cách mặt đã ba xuân
Vương Trung bỗng gặp người tri kỷ
Thừa tướng vinh phong chức trụ thần
Quốc mẫu bị tên thời dùng mỗ
Tiểu vương nhỏ tuổi biết gì thân
Muốn hay ta ở đâu mà rước
Thành huyện Du Giang phải tới gần
Xem thơ xong rồi, Vương Trung nói:
-Bây giờ chúng ta ở đây cũng vô ích, phải trở qua thành Du Giang rước Thần Y thời hay hơn.
Tô Tần đáp rằng:
- Cha con Huỳnh Cái ở thành Du Giang thiệt là kiêu dũng, chúng ta dầu có tới đó cũng vô công, chi bằng trở về tâu mới Thánh mẫu mới xong, người ắt có thần mưu diệu toán.
Vương Trung không nghe lời, cứ một hai đòi đi tới Du Giang cho được. Tô Tần cực chẳng đã cũng phải nghe theo, cùng nhau tới Du Giang huyện.
Nói về Huỳnh Nguyên từ khi rước Biển Thước đem về tới nay, hàng ngày dọn tiệc rượu vui vầy, còn đêm thời bỏ vào trong tịnh thất, ngoài có năm trăm quân canh giữ, chẳng có thố lộ sự tình. Lúc này đang trà rượu trong dinh, bỗng thấy quân kỳ bài chạy vào phi báo là có một viên Tề tướng xưng rằng tới đây rước Thần y còn đang thảo chiến ngoài thành, xin Tiên phong phát binh cự địch.
Huỳnh Nguyên nghe báo cả cười bèn truyền quân giữ gìn Biển Thước cho cẩn thận rồi cầm chùy lên ngựa, mở cửa thành xông ra (trong lúc này Huỳnh Cái mắc bận việc nhà nên không hay việc gì hết). Huỳnh Nguyên ra ngựa, thấy Vương Trung tuổi tác đã già, bèn hỏi rằng:
-Tướng Tề tên họ là gì?
Vương Trung đáp:

https://thuviensach.vn

-Ta là Tề quốc Vương Trung lão tướng, tới đây đi rước Thần Y, vậy chớ cháu tên họ là chi, hãy nói đi cho ông biết?
Huỳnh Nguyên đáp:
-Ta là Sở thành vương giá hạ, chức Tiên phong, danh gọi là Huỳnh Nguyên, bốn biển đều nghe tên, ông hãy đi về kẻo chết.
Vương Trung nói:
-Thằng nhỏ đừng nói phát, ta có giết mày cũng nhơ danh, hãy đưa Biển Thước ra đây, bằng không thời chớ trách.
Huỳnh Nguyên nghe nói cả giận, hươi chùy tới đánh Vương Trung, Vương Trung cũng đưa thương ra đỡ, đánh ngựa chưa đầy hai chục hiệp, Vương Trung đuối sức bị trúng một chùy nơi bắp đùi tức thì nhào lăn xuống ngựa. Quân Sở ra bắt trói đem về dinh, Tô Tần thấy vậy thất kinh, quày ngựa chạy bay như gió. Về đến dinh Tề vào tâu tỏ rõ rằng:
- Vương Trung đã bị tướng Sở bắt mà Thần Y cũng bị người ta rước mất rồi.
Tuyên vương nghe nói hỡi ôi, than rằng:
- Ngự thê tánh mạng phen này khó nỗi.
Bạch Liên tâu:
-Thần y tuy là bị Huỳnh Nguyên rước mất mà về sau cũng đem tới đây, xin Bệ hạ chớ ưu sầu mà hao tổn tinh thần.
Tuyên vương nói:
- Nay ngự thê bị thương đã ba bữa, nếu chẳng có thầy ắt hồn phải xuống suối vàng. Vậy bây giờ phải sai tướng tới Du Giang công phá, rước Thần Y cho đặng mới xong.
Bạch Liên y lời, Điền Côn bước ra lãnh mạng. Kế đó lại thấy vợ chồng Điền Đơn cũng ra xin đi, Bạch Liên nói:
- Một mình Điền Côn cũng đủ, đi nhiều có khi trở ngại quân cơ, đôi ba ngày đó hãy đợi chờ, rồi ta sẽ cho đi ứng tiếp.
Khi Điền Côn đắc lịnh, liền cầm thương lên ngựa, dẫn theo tám viên phó tướng và ba ngàn binh thẳng tới Du Giang, sai quân tới dưới thành khiêu chiến.
Còn Huỳnh Nguyên khi bắt đặng Vương Trung, bèn thâu binh về thành,

https://thuviensach.vn

quan Tri huyện ở thành ấy là Châu Văn, liền dọn tiệc hạ công. Đương khi hai người ngồi ăn uống, bỗng thấy quân kỳ bài vào báo rằng:
- Có tướng Tề tới Bắc môn khiêu chiến, nên chúng tôi vào thưa lại cho Tiên phong hay.
Huỳnh Nguyên nghe báo buông chén đứng dậy. Châu tri huyện can rằng:
-Như có tướng Tề đến, xin hãy đợi qua ngày mai, chớ bữa nay trời đã gần tối rồi, phần thời tiểu tướng quân cũng có hơi rượu.
Huỳnh Nguyên nói:
- Sự say rượu chẳng có sao mà ngại, để tôi bắt tướng Tề cho quan huyện cười chơi.
Nói rồi truyền quân phát pháo khai thành, cầm ngăn chùy xông ra trước trận. Điền Côn thấy tướng Sở tuổi vừa hai sáu, tướng mạo phi phàm, bèn nói rằng:
- Bớ Huỳnh Nguyên, đừng có ỷ sức, để ta bắt sống mi cho mi coi.
Huỳnh Nguyên nghe nói tức cười và biết Điền Côn là một người võ nghệ cao cường, bèn hỏi:
- Bớ Điền Côn, mi có tài chưa hay giỏi ra sao mà dám tới đây đối địch với ta, như người đánh đặng ăn, thời ta sẽ đưa Thần Y giao lại, bằng người liệu bề địch với ta không nổi, thời đi về đừng có đánh đập làm chi mệt sức.
Điền Côn nghe nói nổi giận liền giục ngựa hươi ngân thương đâm tới, Huỳnh Nguyên cũng đưa chùy ra ngăn đỡ. Chốn sa trường anh em đánh lộn, thiệt như cọp với rồng gặp hội mưa mây, người tay cao lại gặp kẻ cao tay, hơn trăm hiệp chưa phân thắng bại. Lúc này trời cũng đã tối, Châu tri huyện minh kiểng thâu binh, hai đàng ai về dinh nấy, đợi tảng sáng nhứt trướng sanh tử.
Qua ngày sau, hai người lại hỗn chiến cùng nhau hơn một trăm hiệp nữa, mà sức cũng cầm đồng. Điền Côn mới sanh ra một kế, đâm bậy một thương bỏ chạy. Huỳnh Nguyên thấy vậy cười rằng:
-Tưởng là người ta không biết, khéo làm kế dối quân, nếu chẳng đuổi ngươi chẳng ra mặt anh hùng, để ta đuổi theo coi làm chi cho biết.
Nói rồi quất ngựa rượt theo, Điền Côn xem thấy cả mừng. Khi nghe lạc ngựa vừa gần, bèn để cây thương xuống, rút cây gươm ra. Huỳnh Nguyên

https://thuviensach.vn

con mắt ngó xa, thấy Điền Côn đã rút gươm ra bèn quày ngựa hươi chùy đứng lại, Điền Côn thấy Huỳnh Nguyên không đuổi thì quày ngựa lại hỗn chiến với nhau, đánh trót một ngày trời hai đàng cũng chưa phân cao thấp, kế thấy bóng mặt trời đã khuất, ai lui về dinh nấy nghỉ ngơi.

Khi Huỳnh Nguyên về tới dinh, Châu tri huyện dọn tiệc vui mừng, rồi thương nghị với nhau rằng:

- Điền Côn thiệt là tay lợi hại, nếu dùng sức mà đánh không xong, vậy phải dùng kế mà bắt nó đi cho rồi, còn ai đâu nữa đến đòi Thần y Biển Thước.

Ăn uống xong xuôi, Huỳnh Nguyên bèn kêu Triệu Thắng, Triệu Năng mà bảo rằng:

- Anh em tướng quân phải đem một ngàn quân cung tiễn đi mai phục nơi Xích Tòng lâm, chờ ta trái bại dẫn Điền Côn đến nơi, hai tướng truyền quân bắn xối ra chẳng nên trái lịnh.

Hai tướng vâng lời, Huỳnh Nguyên lại kêu Ngụy Ninh mà bảo rằng:

- Còn phần tướng quân cũng dẫn một ngàn sĩ tốt đi qua hướng Nam, truyền quân đào lỗ xuống cho sâu, trên mặt đất trải những đồ cây lá, còn dưới hầm thời để câu móc và giăng dây, hễ thấy Điền Côn bị thương chạy qua, dẫn chúng nó cho đi sa xuống đó, rồi đùa quân ra bắt trói lại.

Ngụy Ninh vâng lịnh, Huỳnh Nguyên lại sai Lỗ Tinh, Lỗ Nguyệt dẫn năm ngàn quân đao phủ, đi mai phục phía Bắc môn và dặn rằng:

-Chừng thấy Điền Côn đuổi ta qua phía Bắc Xích Tòng lâ, hai tướng đùa binh tới đốt thiêu dinh trại.

Các tướng đều y như kế lui ra, Huỳnh Nguyên mới trở vào an nghỉ.

Nói về Điền Côn đánh với Huỳnh Nguyên đã hai ngày mà không định hơn thua lòng càng nóng nảy, lo vì không rước được thần y tới cứu, ắt Mẫu hoàng tánh mạng chẳng còn, đêm nằm than thở nỉ non, trông trời mau sáng đặng ra đối địch nữa. Phút chốc đầu canh năm đã tới, bèn truyền quân cơm nước xong rồi kéo đến dưới thành, khiến quân kêu tên họ Huỳnh Nguyên mà bảo mau ra trận tiền cự địch. Quân kỳ bài chạy vào thông báo, Huỳnh Nguyên cũng truyền quân phát pháo xông ra. Hai người gặp mặt nhau, hầm hầm như cọp, kẻ chùy người thương hỗn chiến nhứt trường đánh hơn trăm

https://thuviensach.vn

hiệp, Huỳnh Nguyên giả làm bộ đuối sức, bèn quày ngựa bỏ chạy qua phía Đông Nam. Điền Côn bất ý hờ cơ, cũng giục ngựa đuổi theo bén gót. Huỳnh Nguyên thấy Điền Côn đuổi theo thì cả mừng, liền bay ngựa chạy miết vào rừng. Điền Côn theo vừa tới nửa chừng, phục binh bốn phía ào ra bắn như mưa bấc. Điền Côn hươi thương giục ngựa bỏ chạy qua hướng Nam, chạy vừa được nửa dặm, bỗng nghe tiếng pháo nổ, ba ngàn binh và tá viên thiên tướng đều bị sa hầm. Điền Côn vội vã rút gươm ra cắt đứt dây câu liêm và cũng thời may, nhờ con Long cu hí lên một tiếng bèn nhảy bổng lên đặng khỏi hầm, rồi quất ngựa chạy qua hướng Bắc, ngó về dinh thời thấy lửa đỏ hừng trời, phục binh theo đuổi tới nơi, Điền Côn bị một mũi tên trúng sau lưng sa xuống ngựa.

Lúc đó binh tướng bên Tề bị bắt hết, còn Điền Côn thì chạy lạc vào rừng, tai nghe trống đã thâu không, mới xuống ngựa đứng một mình than thở, cởi nhung bào nhổ tên độc, trời đã tối lại không biết đường ra, một mình suy nghĩ gần xa, muốn tự vận mà đền ơn tri ngộ. Bèn tưởng tới nghĩa vua tôi, tình chồng vợ, hai hàng thêm lụy ức châu sa, mấy thu dư trăm trận xông pha, nay thất thế thua thằng con nít, chết như vậy cũng là chết tức, nhưng đấng anh hùng há húy tử tham sanh, một mình than khóc giữa rừng xanh, thời may có người đến cứu.

Ở gần đó có tên Khổng Đại, là người văn biết võ hay, du sơn ngoạn cảnh hằng ngày, săn thú bắn chim hằng bữa, vừa lúc đuổi theo con thú trời tối rồi chưa kịp về nhà.

- Ai làm gì than khóc, hãy phân tỏ cho ta nghe? Vậy chớ ngươi tên họ là gì, việc chi mà tới một mình trong núi?

Điền Côn nghe có tiếng người kêu hỏi, dưới bóng sao xe tỏ mặt người, tuổi thanh xuân phỏng được ba mươi, mặt lọ chảo, mình cao chín thước. Điền Côn mới lau nước mắt mà đáp rằng:

-Ta người ở Tề quốc, Đông Lộ vương tên gọi là Điền Côn.

Khổng Đại hỏi:

- Có phải là Tiết Kế Nguyên, về đầu Tề mới được phong cho Điền tánh chăng?

Điền Côn đáp phải, Khổng Đại quỳ xuống thưa rằng:

https://thuviensach.vn

-Tiểu dân không biết xin Vương gia thứ dung.
Điền Côn cầm đứng dậy mà hỏi rằng:
-Tráng sĩ tên họ là chi? Hãy nói cho ta biết với?
Khổng Đại thưa rằng:
-Tôi là cháu năm đời Khổng Tử, Khổng Đại thiệt là tên tôi, nhà tôi ở cũng gần đây, hằng bữa vui theo nghề săn bắn, vì mải theo thú nên trời tối không hay, lại nghe tiếng người than thở ở đây, nên mới tìm đến đặng mà han hỏi.
Điền Côn rơi lụy và thuật lại các việc cho Khổng Đại nghe, Khổng Đại nói:
-Xin mời Vương gia về thảo trang tạm nghỉ, sang ngày tôi sẽ giúp sức với người.
Điền Côn nghe nói cả mừng, liền dắt nhau đi ra khỏi núi. Khổng Đại dẫn đường đi trước, Điền Côn cỡi ngựa theo sau, đi chẳng bao lâu, đã thấy bóng đèn chiếu sáng. Về đến nơi cùng nhau trò chuyện, kế trang đinh dọn cơm rượu dâng lên, cùng nhau trà nước xong rồi, lại lấy thuốc mà thoa nơi vết thương.
Sáng ngày Khổng Đại truyền gia đinh lấy đồng la đánh lên ba hiệp, thấy trang đinh lục tụu tựu tới rất đông, Khổng Đại mới nói rằng:
- Nay có Huỳnh Nguyên thiệt lợi hại, nó phục binh bắn phải Đông Lộ vương gia, bởi cớ ấy nên ta nhóm anh em tới phân qua, khuyên hãy vì ta mà giúp sức.
Trang đinh thưa:
- Nay Trang chủ có lời cậy biểu, anh em tôi không lẽ chối từ.
Khổng Đại cả mừng, bèn tra điểm lại được năm ngàn người cấp phát khí giới đầy đủ. Hai người đều cầm thương lên ngựa, lập tức thẳng tới thành Du Giang.

Nói về Huỳnh Nguyên đắc thắng thâu binh về thành, khiến đem tám viên thiên tướng ra sau hậu dinh giam chung với Vương Trung, còn quân sĩ thời giao cho Châu tri huyện phân cấp vào trong các cơ trại mà canh giữ.
Rạng ngày thấy quân kỳ bài vào báo rằng:
- Điền Côn nay lại đem binh tới, còn đang thảo chiến ngoài thành.
Châu Văn nói:

https://thuviensach.vn

-Bữa qua ta thấy Điền Côn thua chạy ra phía Bắc, từ đây cách Tề dinh có hơn sáu mươi dặm, đường đi lại có hơn một hai, có lẽ nào khác mà quân kỳ bài báo lộn.

Huỳnh Nguyên nói:

-Hãy để cho tiểu tướng xuất chinh, coi mặt thời biết chân giả.

Nói rồi cầm chùy lên ngựa, mở cửa thành xông ra, thấy một viên tướng mặt mũi đen sì, mình cao lớn có dư chín thước, tay cầm tuyên hoa phủ, con mắt sáng như ngọn đèn. (Tây đẩu tinh quân lâm phàn, ấy là tướng của Khổng Đại) bèn hỏi rằng:

-Thằng hắc mi đi đâu đó phải xưng tên họ cho mau, đặng ta biên tên vào trong bộ công lao rồi ta sẽ đưa mi về chầu Diêm chúa.

Khổng Đại cười và đáp rằng:

-Khổng Phu Tử năm đời Thủy tổ, huỳnh tôn Khổng Đại là ta đây, như cháu biết ông là người nổi danh tại xứ này, thì mau xuống ngựa chịu bó tay kẻo mệt.

Nói rồi hươi búa đánh với Huỳnh Nguyên. Huỳnh Nguyên cũng đưa chùy ra đỡ, hai ngựa cùng nhau day trở, bốn tay múa lộn tợ rồng, thiệt là lục đinh ngộ lục đinh, hảo hớn phùng hảo hớn. Cùng nhau đánh gần trăm hiệp, không ai chịu thua sút ai. Huỳnh Nguyên thình lình đánh bậy một chùy rồi quất ngựa chạy. Khổng Đại biết rằng tuyệt kế, nếu như chẳng theo thời ai rõ mặt anh hùng, nghĩ như vậy bèn kêu Huỳnh Nguyên mà nói rằng:

-Mi dùng kế trá bại, ta đây đã biết mà cũng chẳn glo.

Nói vừa dứt lời giục ngựa đuổi theo, Huỳnh Nguyên thấy Khổng Đại đã tới gần, bèn lấy cái Tử kim phiêu đánh trái ra phía sau, Khổng Đại liền đưa tay bắt đặng rồi đánh lại Huỳnh Nguyên, hai người đánh qua bắt lại cũng không ai hơn ai, đánh cho tới trời chiều, cũng chưa có ai thắng bại.

Nói về Tuyên vương ngồi trong nhung trướng, tính Chung hậu bị thương đã được sáu ngày năm đêm, sai Điền Côn tới công phá Du Giang, cớ sao mà biệt vô âm tín, chắc là địch với Huỳnh Nguyên không nổi, nên không rước được Thần y đem về, đau lòng lụy ứa dầm dề, Thánh mẫu mới buông lời khuyên gián rằng:

-Xin Bệ hạ chớ đem lòng sầu não, nội đêm nay có Tôn thánh tới đây, hễ

https://thuviensach.vn

người tới thời bịnh liền lành ngay, chẳng có can chi phòng lo sợ.
Tuyên vương nói:
-Bây giờ xin phải sai thêm người đặng đến trợ chiến với Điền Côn mới trọn thắng.
Bạch Liên khen phải, Điền Đơn với Vương Nghĩa xin đi, Bạch Liên nói nhỏ với Điền Đơn rằng:" Phải làm như vậy..." và đem theo năm chục khẩu oanh thiên đại pháo, tới công phá bốn cửa thành. Hai tướng dẫn theo năm ngàn binh, thẳng tới Du Giang mà ứng tiếp.
Còn Huỳnh Nguyên với Khổng Đại, đánh tới trời gần tối, mà thắng bại cũng chưa phân, Châu tri huyện minh kiểng thâu quân, mà hai người đều say máu ngà đánh mãi. Khổng Đại cũng dùng kế trá bại, Huỳnh Nguyên biết ý, cũng rượt theo, Khổng Đại thấy Huỳnh Nguyên đuổi vừa gần tới nơi, liền lấy một sợi dây quăng ra mà bắt Huỳnh Nguyên cũng đưa tay bắt lấy hai người cầm sợi dây lôi kéo nhùng nhằng, bỗng có một người mặc giáp bạch bào tới hỏi rằng:
- Hai tướng dành nhau vật gì đó?
Hỏi vừa dứt lời liền giương cung bắn trúng sợi dây đứt ra làm hai, hai người đều té xuống ngựa, quân ra cứu đem về bổn trận.
Lúc ấy Điền Đơn đến gặp Điền Côn, anh em mừng rỡ hỏi thăm, Điền Côn bèn thuật lại các việc trúng kế Huỳnh Nguyên, may nhờ có ân nhân là Khổng Đại cứu giúp mà nói lại cho Điền Đơn nghe. Điền Đơn lật đật tạ ơn Khổng Đại.
Khi ba người đương đàm đạo với nhau lại thấy Huyền Nguyên giục ngựa tới khiêu chiến nữa, Khổng Đại muốn ra ngựa, Điền Đơn nói:
-Ân nhân hãy nghỉ sức, để tôi ra đấu lực với thằng này cho.
Nói vừa dứt lời, tay cầm cái lê hoa thương chỉ mặt Huỳnh Nguyên mà mắng rằng:
- Mi là một đứa vô dụng không biết thân sanh phụ mẫu là ai, tuổi năm nay đã đặng mười hai, ăn nhờ của Huỳnh Cái mà khôn lớn, hãy về dinh hỏi mẹ mày cho cặp kê, rồi sẽ tới đây giao chiến với tao.
Huỳnh Nguyên nghe nói nổi xung, lướt tới cùng nhau hỗn chiến (ấy là kế của Bạch Liên thánh mẫu, biểu Điền Đơn nói rõ cho Huỳnh Nguyên hay).

https://thuviensach.vn

Vương Nghĩa thấy Điền Đơn đã tiếp nhận với Huỳnh Nguyên rồi, bèn phân binh vây thành Du Giang, mỗi cửa đặt hai mươi súng lớn mà bắn vào trong thành, chẳng khác như thiên chẩn lôi oanh, dân trong thành cùng nha cả loạn.

Còn Điền Côn, Khổng Đại và Vương Nghĩa thấy Điền Đơn thế đánh không lại Huỳnh Nguyên, cùng giục ngựa ra mà trợ chiến, một mình Huỳnh Nguyên tả xông hữu đột, một người mà địch với bốn người, cặp thần chùy đỡ ngược đánh xuôi, mà cũng phân bên nào thắng bại. Kế nghe hai bên minh kiểng thâu binh hết, mà trời cũng đã tối rồi, ai lui về dinh trại nấy nghỉ ngơi, đặng tính toán mưu thần chước quỷ.

Nói về Mạnh Thể Vân khi ngồi trong hậu dinh, bỗng nghe súng nổ vang trời thời thất kinh và nghĩ rằng:

- Điện hạ năm nay đã mười hai tuổi, mà không biết tới mẹ cha, nếu ta chẳng nói ra thời biết ngày nào con mới gặp mẹ.

Nghĩ rồi vừa thấy Huỳnh Nguyên vào hậu dinh mà vấn an từ mẫu và hỏi rằng:

- Con ra trận gặp Tề vương Điện hạ nói một chuyện cũng đã tức cười rằng:"Con không biết cha mẹ là ai, ăn cơm thép mà thành khôn lớn, nó lại biểu con về mà hỏi mẹ lại rồi ra, nó sẽ giao phong. Chẳng biết nó nói ý gì lạ lùng, xin mẹ hãy phân cho con rõ?"

Mạnh Thể Vân rơi lụy và thuật hết các việc cho Huỳnh Nguyên nghe một hồi. Huỳnh Nguyên nói:

-Như mẹ chẳng nói ra tỏ rõ, thời con có biết Chung Thái Chơn là sanh mẫu của con đâu?

Nói rồi bèn lật đật truyền quân mở trói Vương Trung và các tướng bị bắt thả về Tề dinh mà thông báo trước, còn Mạnh Thể Vân dẫn Huỳnh Nguyên vào trong tư phòng, mở cái hộp ra, lấy ngọc ấn đưa cho Huỳnh Nguyên và dặn rằng:

- Vật này là của Chiêu Dương ấn tín, mẹ cất đã mười hai năm rồi, con phải đem theo mình làm của tin, tới Tề trại mà nhìn cha mẹ.

Huỳnh Nguyễn lãnh lấy ngọc ấn, rồi thẳng tới mật thất mà thưa qua cùng Biển Thước. Biển Thước nói: -Bần đạo tới đây cũng vì Điện hạ có lòng

https://thuviensach.vn

hiếu thảo, đi rước thầy mà cứu binh cho mẫu thân, hễ được báo thời hồi xuân, bây giờ phải đi qua cho gấp.
Huỳnh Nguyên sửa soạn xong rồi, bèn dắt Biển Thước suốt đêm đi qua tề trại.
Nói về Điền Côn, Điền Đơn và Khổng Đại thâu binh về dinh, còn đang lo mưu tính kế xảy thấy quân tiểu hiệu vào báo rằng:
- Nay có Vương Trung với mấy tướng bị bắt trở về, còn đang ở trước quân dinh đợi lịnh.
Điền Côn cho vào, Vương Trung bước tới trước quỳ thưa tỏ hết các lời, anh em Điền Côn mừng rỡ vô hồi. Vương Nghĩa và Khổng Đại nói rằng:
-Không dè Huỳnh Nguyên là con của Chung hậu, thiệt là một tay hảo hớn trên đời!
Khi mấy người còn đang khen ngợi, lại thấy quân vào báo nữa rằng:
-Huỳnh Nguyên với Thần Y đã tới trước quan dinh, xin Vương gia định đoạt.
Điền Côn và Điền Đơn chạy ra nghinh tiếp, nói rằng:
-Chẳng hay sớm Tiên nhân giá lâm, xin cam thất lễ.
Biển Thước nói:
-Bần đạo biết Chung quốc hậu mang cơn tai nạn nhưng bần đạo chẳng dám cãi ý trời, nên bây giờ chậm trễ tới đây, xin hai vị Vương gia thứ tội.
Kế đó Huỳnh Nguyên tới quỳ trước mặt hai anh mà thưa rằng:
-Tiểu đệ đã mười hai tuổi mà chưa biết thân sanh cha mẹ là người nào, đôi ba phen anh em đánh lộn với nhau, xin hai vị Vương huynh tha tội.
Hai vị Vương gia đều đỡ dậy, nói rằng:
- Ngự đệ đừng làm như vậy, hai ngu huynh thiệt chẳng bằng lòng.
Huỳnh Nguyên lại nói:
- Cây thần tiễn vô cùng lợi hại, Dưỡng Do Minh có nói: Quá bảy ngày thời tánh mạng chẳng còn, vậy xin hãy về dinh cho mau, mà cứu Vương mẫu.
Hai vị vương gia liền thỉnh Thần Y và dắt Huỳnh Nguyên trở về dinh Tề tức tốc.
Ba anh em truyền quân bạt trại, rồi thỉnh Biển Thước đi đến Tề dinh. Khi tới nơi Điền Côn vào trước Huỳnh La trướng tâu rõ các việc cho Tuyên

https://thuviensach.vn

vương và Tiên cô hay, ai nấy đều mừng rỡ vô cùng, đồng dắt tay ra trước quân mà tiếp rước. Gặp nhau thi lễ xong, Biển Thước nói:
- Bần đạo chẳng có tài năng chi mà làm nhọc lòng đến Thiên Tử nghinh giá.
Tuyên vương bèn mời Biển Thước và Tiên cô vào ngồi giữa quán trường, còn Tuyên vương ngồi lại một bên, kế thấy Huyền Nguyên tới quỳ lạy tâu rằng:
-Thần nhi tội cam bất hiếu, mười hai năm không biết tới mẹ cha, xin Vương phụ thứ tha vì dưỡng mẫu con mới phân qua tỏ rõ.
Kế thấy Khổng Đại tới triều bái Thiên tử nữa, Tuyên vương hỏi:
-Tướng đó là người nào?
Điền Côn tâu:
-Người này là cháu năm đời Đức Khổng Tử, thật là ân nhân cứu con tên là Khổng Đại.
Tuyên vương khen rằng:
-Thật là con cháu Đức Thánh nhân nên soi truyền trung nghĩa, để trẫm vinh phong tước lộc mà đền ơn cứu nạn vương nhi.
Khổng Đại tạ ơn lui ra, Điền Nguyên tâu:
-Câu thần tiễn rất lợi hại, xin phụ vương mời Thần Y tới điều trị cho Mẫu hoàng, kẻo quá bảy bữa thời không phương cứu tử.

Tuyên vương liền đứng dậy đi trước, Tiên cô và Biển Thước theo sau, đi ra tới hậu dinh thấy Chung hậu nằm trên giường thiêm thiếp, mặt xanh như tàu lá, con mắt mở chẳng ra, Biển Thước xem thấy bèn thở ra mà rằng:
-Ấy là số trời đã định, nên Nương nương phải mắc nạn sáu ngày, để bần đạo xem nơi chỗ bị thương rồi sẽ lo phương điều trị.
Liêm Thoại Hoa liền đỡ nơi cánh tay Chung hậu cho Biển Thước coi, thấy chỗ vết thịt sưng lên năm tấc, bốn phía đều huyết ứ đen sì, giữa bị chỗ tên huyết chảy lâm ly, cây Quỷ tiễn còn lòi ra có một tấc. Biển Thước xem rồi nói rằng:
- Ấy cũng nhờ Tề vương hồng phước và tạ ơn thiên địa quỷ thần, sự tai kiếp Quốc mẫu đã mãn rồi, được đáo hồi xuân không mấy lát.

https://thuviensach.vn

Nói rồi lấy một hoàn linh đơn ở trong kim hạp đưa ra, xem thấy sáng ngời năm sắc, Biển Thước khi ấy nói rằng:

- Hoàn thuốc này là tiên thiên tạo hóa có bảy mươi hai kiếp huyên công, luyện ở trong lò Bác quái ông Lão quân, lấy nước thánh thủy ở nơi Diêu Trì mà làm đó, bây giờ phải dùng máu người ta ở trong vòng cốt nhục mà hòa với hoàn thuốc này, một nửa thời thoa nơi cánh tay, còn một nửa thời cho Quốc mẫu uống, trong giây lát thần tiễn bay ra lập tức, thân hình lại bình phục như xưa.

Huỳnh Nguyên nghe Biển Thước nói vừa dứt lời, bèn truyền quân lấy cái chén đem đến, rồi cởi tay áo ra, lấy gươm cắt một chỗ máu chảy ra ròng ròng, trong giây phút được chừng nửa chén, đưa lên cho Thần y hòa thuốc mà điều trị cho mẫu thân. Thần y lại lấy một hoàn linh đơn nữa ra, Bạch Liên thánh mẫu lấy nhai rồi phun vào mình Chung hậu, hễ thuốc tiên tới đâu thì hay đó, trong một giờ cây Quỷ Thần tiễn lòi ra sáu tấc có dư, chỗ thịt sưng lần lần hóa tiêu, thất khiếu tam quan đều không hết, khi không thấy nơi cánh tay Chung hậu túa ra một làn khói đen, cây Quỷ tiễn liền trực chỉ về phía Đông Nam bay mất.

Lúc đó Chung hậu đã tỉnh hồn lại, Tuyên vương liền han hỏi trước sau, Chung hậu bèn ngồi dậy cúi đầu tạ ơn Thần y cứu mạng. Lúc đó Chung hậu thấy một vị thanh niên tiểu tướng cũng đứng ở bên long sàng, bèn hỏi rằng:

- Người thiếu niên đó là người nào? Ai gia chưa tường tên họ?

Tuyên vương cười và nói rằng:

- Vậy chớ Ngự thê không biết nó hay sao? Nó là con của Ngự thê! Vì cứu mẹ nên đi rước Thần Y, thích huyết cánh tay mà điều hòa tiên dược.

Chung hậu nói:

- Việc đã cách mười hai năm về trước, Hạ Nghinh Xuân lập mưu độc, chước gian, đem con mèo mà đổi con tôi. Chúa thượng lại bắt tội tôi rằng: Sanh đồ yêu quái, nó muốn làm cho tôi bị hại, mà ý trời có tư vị gì ai, nhờ Thể Vân nuôi dưỡng nên người, ngày nay mới đoàn viên cốt nhục.

Tuyên vương nói:

- Ngự thê hãy nên bảo trọng, chớ oán Cô gia là việc nhiêu khê.

Huỳnh Nguyên khi ấy bước tới gần kề, ôm chân Chung hậu dầm dề lụy

https://thuviensach.vn

ngọc và thưa rằng:
- Con lỗi đạo thần hôn định tỉnh, mười hai năm không biết tới mẹ cha, xin Vương phụ, Vương mẫu thứ tha, con biết tội con đã bất hiếu.
Chung hậu hỏi:
- Vì cớ gì con biết mà nhìn mẹ
Huỳnh Nguyên thuật lại rằng:
- Lúc anh em trận thương giao phong, nghe Vương huynh nói rõ mọi lẽ, chừng về dinh hỏi thăm lại, dưỡng mẫu mới nhắc hết sự tích đầu đuôi, nên con mới biết, đưa Thần y tới đây cứu mẹ.
Chung hậu lại hỏi:
- Vậy con có vật gì làm chứng chăng?
Huỳnh Nguyên liền lấy cái ngọc ấn mà dâng lên cho Chung hậu, Chung hậu cầm lấy ngọc ấn rơi lụy mà rằng:
-Những tưởng mẹ Tề, con Sở, hay đâu cốt nhục trùng phùng, đội ơn hóa công che chở, lại nhờ có Thể Vân bao dung nuôi dưỡng, mười hai năm con luống chịu cơ hàn, mẹ sao đành phú quý vinh hoa, tưởng chừng nào dạ lại xót xa, cũng bởi Nghinh Xuân toan kế độc.
Than rồi lại hỏi:
-Bây giờ dưỡng mẫu con ở đâu?
Huỳnh Nguyên tâu:
-Dưỡng mẫu con nay ở tại thành Du Giang, lúc lâm biệt có dặn con gửi lời kính lạy Mẫu hoàng, mười hai thu cách biệt muốn một thuở tao phùng, cho kẻ đục trong, mới bằng lòng ly biệt.
Chung hậu lại nói:
-Bây giờ cốt nhục đã đoàn tụ, con phải nên cải chánh quy tông, xưa nay con gọi họ Huỳnh, nay cải lại họ Điền mới phải. Phong cho là Xuân Vương vương vị, mẹ con an hưởng giàu sang, chờ cho bình định Sở bang, rồi sẽ rước Mạnh ân nhân về mà đền ơn đáp nghĩa.
Điền Nguyên lạy tạ ơn cha mẹ rồi đứng lại một bên.
Chung hậu truyền quân dọn tiệc mà tạ ơn Thần y cứu tử, lại đáp tạ Tiên cô chi trì quân cơ, cùng tùng chinh văn võ bá quan, một nhà mở tiệc đoàn viên, hết cơn tai nạn gần ngày hiển vinh.

https://thuviensach.vn

Nói về Huyết Hồ quân sư, tính từ khi Chung hậu bị thương đến nay đã được bảy ngày rồi, trong lòng đương suy nghĩ, chắc là Chung hậu nội ngày nay làm sao cũng phải mạng vong. Lòng mừng khấp khởi nên ngồi đứng không an, mới bước chân ra tới trước quân dinh, thấy một lằn khói đen, ở phía Tây Nam bay tới, rõ biết là cây Đả quỷ thần tiễn, là con rồng đen biến hóa, dùng thủy hỏa bát thập nhất huyền công mà luyện ra, nên mới có làn khói đen như vậy. Huyết Hồ thấy rồi thì đà rõ biết, liền niệm chú tụ báu, tức thì cây thần tiễn sa xuống trong tay, bèn ngỡ chắc là Chung hậu đã chết rồi nên bửu bối mới về lại. Rồi đó cầm cây thần tiễn đi tới dinh Dưỡng Do Minh mà tỏ hết sự tình và giao cây thần tiễn cho Do Minh nguyên soái. Dưỡng Do Minh cả mừng rằng:

-Tổ công tôi có nói: Nếu ai bị cây thần tiễn này thì đủ bảy ngày thì chết, trừ có hoàn Cửu chuyển ngũ hỏa của ông Biển Thước Thần Y mới cứu đặng, chớ kỳ dư thần tiên nào hạ giáng, cũng không làm chi cứu nỗi, vì cớ nào hôm nay còn thiếu nửa ngày nữa bửu bối đã trở về đây? Vậy thì sự Chung hậu tử sanh chưa biết rõ chắc.

Khi hai người còn đang đàm luận với nhau, thấy Trương Siêu và Thân Kiệt bước tới thưa rằng:

-Sao không cho người đến Tề dinh thám thính đặng cho rõ sự giả chân?

Huyết Hồ và Do Minh khen phải, bèn nhóm chúng tướng lại hỏi:

-Bây giờ có ai dám qua bên dinh Tề thám thính, dò coi Chung hậu sống thác thế nào chăng?

Do Minh hỏi luôn ba tiếng, mà không ai dám ra đi, xảy thấy một người lùn nhỏ, hình như con vượn, mặc áo hồng bào bước tới lãnh mạng, Do Minh xem lại, người ấy tên là Mao Toại (nguyên Mao Toại là người ở nước Tấn, ngày trước theo học binh pháp với Tôn Võ Tử, thiên hạ ai cũng biết danh, tới sau Xuân Thu phong kiếm chiến tranh, lại phò Đông Tề tung hoành trong bảy nước). Do Minh cả mừng hỏi rằng:

-Dinh Tề vốn nhiều tướng mạnh, lại thêm mưu trí cũng nhiều, tướng quân hình thể chẳng bao nhiêu, bổn soái sợ qua bên dinh Tề không đặng.

Mao Toại liền nói nhỏ với Do Minh phải làm như vầy, như vầy... Do Minh nổi giận mắng rằng:

https://thuviensach.vn

-Thằng lùn thiệt là khoe miệng, dám tới đây mà chọc giận soái gia, quân đao phủ hãy đem nó ra đánh đòn rồi đuổi nó đi đâu thì đi cho rảnh.
Do Minh nguyên soái nói vừa dứt lời, quân sĩ áp ra bắt Mao Toại đè xuống. Ngô Khởi cầm côn ra đánh Mao Toại da thịt tan nát, máu chảy dầm dề, bị đánh rồi, Mao Toại quày quả ra đi, thẳng qua dinh Tề dùng khổ nhục kế.
Nói về dinh Tề khi còn đang tiệc rượu, đàn ca trổi dậy vui vầy, bỗng thấy trận gió dữ thổi qua, ai nấy thảy đều rợn ốc. Tiên cô nói:
-Trận gió này có người tới dinh thám thính. Hiền muội phải dự phòng trước.
Biển Thước nói:
- Ấy là họa tinh đáo lai, nó muốn cãi trời sao đặng. Chung hậu liền truyền hội tề chúng tướng bảo rằng:
- Bây giờ có tướng Sở qua đây thám thính phải tương kế tựu kế mới xong, tam quân đều quảy hiếu cư tang, nói Ai gia đã chết, thì nó đem binh tới cướp lấy dinh, hai bên đều mai phục hỏa pháo hỏa binh, còn giữa trung dinh thì để một cái quan tài linh vị.
Chúng tướng đều vâng lịnh, ai lo theo bổn phận ấy mà làm. Chung hậu lại biểu Điền Côn dẫn một muôn binh đi mai phục nơi ngả tư (là đường cái lớn ở trong thành Hoài Nam đi ra), hễ nghe pháo hiệu trong đại dinh thì phải ùa binh ra triệt sát. Rồi đó lại kêu luôn bốn Vương phi tới bảo rằng:
-Bốn con mỗi đứa lãnh binh một vạn, đem mai phục bốn phía dinh, hễ nghe đại pháo ở trung dinh, bốn phía áp ra vây phủ.
Chung hậu dặn rồi lại nói với Bạch Liên rằng:
-Xin tiên cô cho em mượn bửu bối (là tấm sáo của Phật gia). Bạch Liên lấy trong tay áo đưa ra và dạy niệm ba lần cú pháp. Sắp đặt xong rồi, chờ cho tướng Sở tới dinh, sẽ làm y như kế.
Nói về Mao Toại khi đi tới dinh Tề, thấy giữa dinh treo một cây cờ trắng, thì đã có bụng mừng, liền đi tới quân môn, gặp tướng Tề là Tề Trinh với Tề Phụng. Mao Toại liền giả rơi lụy và than rằng:
-Tôi tên là Mao Toại, tướng ở bên Hoài Nam, vì tôi khuyên Do Minh đầu hàng nên bị nó đánh đòn bốn chục, lòng tôi thiệt oan ức, mới tới đây quyết chí đầu hàng, xin các người trước hãy vào tâu, cho tôi theo sau ra mắt thiên

https://thuviensach.vn

tử.
Tề Trinh bèn dẫn Mao Toại tới trước Huỳnh La trướng, đặng ra mắt Tuyên vương.
Khi ấy Mao Toại đến triều bái xong rồi, rơi lụy tâu rằng:
- Chim khôn lựa cây mà đậu, tôi hiền chọn chúa mà thờ, lòng trời cho hưng thạnh vận Tề, dầu ai có sức mạnh cũng cãi trời sao đặng. Bởi vậy tôi mới lựa lời can gián khuyên Do Minh qua đầu thuận Tề bang, nói nói tôi bất trung, đã đánh đòn lại toan sát hại, may nhờ có Nguyên nhung Huỳnh Cái, xin cho khỏi chết mà phải bị đuổi đi, tôi mới trốn qua đây, xin bệ hạ rộng thương người ngay mắc nạn.
Tuyên vương nói:
- Như Mao tướng quân có lòng quy thuận hãy đến trước linh sàng bái yết Chung nương nương, rồi sẽ cùng nhau thương nghị.
Mao Toại liền bước tới trung dinh, thấy quan tài để giữa, đèn đuốc sáng ngời. Cung nga thế nữ mọi người đều bận đồ tang. Mao Toại trong lòng mừng thầm Chung hậu đã chết, miệng làm bộ khóc kể một thôi rằng: Trộm nghe Quốc mẫu oai thế như trời, làm nhân nghĩa mà dựng lên Tề quốc, mạt thần chậm chân lỡ bước, mới tới đây thì Quốc mẫu đã cỡi hạc về trời, lòng thương tiếc biết chừng nào cho nguôi đoạn thảm, căm giận Do Minh dùng cây quỷ tiễn, hại người lành đành đoạn sướng vui. Tuyên vương ngồi ở một bên, giả dầm dề rơi lụy. Mao Toại thấy vậy lấy làm đắc ý tâu luôn rằng:
-Muôn tâu bệ hạ! Ngu thần mẹ cha khuất sớm, gia thất cũng chưa định thành, tôi lại có kết bạn đặng người anh em, thảy đều tay anh hùng hảo hớn, hết thảy được binh đông ba vạn, cũng sẵn lòng đầu phục Tề bang, xin bệ hạ cho ngu thần về thông tin với mấy người ấy rồi sẽ đem binh tới quy hàng luôn thể.
Tuyên vương cũng làm như không biết, cầm tay Mao Toại vuốt ve rằng:
-Tướng quân có đi thì mau trở về, chớ trễ nãi bỏ bê công việc.
Mao Toại tạ ơn, rồi trở ra vội vã về dinh. Khi Mao Toại về đến dinh Sở, Huyết Hồ, Do Minh xúm lại hỏi thăm công việc. Mao Toại thuật lại các điều và bày kế cướp dinh cho các người nghe. Ai nấy thảy đều vui vẻ, khen Mao Toại là người tài đa trí. Lúc đó, Do Minh mới thăng trướng liền phân

https://thuviensach.vn

phát các tướng rằng:
-Hàn bang nguyên soái lãnh binh đi trước, nhắm theo các lồng đèn trắng mà đi, còn Ngô Khởi với Huyết Hồ vào trung dinh mà cướp cho được Chung hậu. Bổn soái cũng đem binh theo sau, bắt Tuyên vương với văn võ Tề thần. Như ai mà bất tuân hiệu lịnh thì sẽ chiếu theo quân pháp gia hình.
Nhắc khi Mao Toại đã trở về dinh Sở rồi, Chung hậu mới bước ra quân dinh, kêu Yến Anh mà bảo rằng:
- Ai gia phiền quân sư một việc, đã giết binh Sở, lại bắt Do Minh mà trả thù.
Yến Anh tâu rằng:
-Tôi là một thằng đã lùn lại yếu sức, chẳng trói đặng gà, nay Quốc mẫu biểu tôi ra trận xông pha, tài lực đâu mà cầm thương lên ngựa?
Chung hậu nói:
- Ai gia lẽ nào chẳng biết quân sư là một vị văn thần, bây giờ đây Quân sư giả làm Mao tướng quân, cầm Bạch Đăng mà qua bên dinh Sở, khi tới đó rồi, thời liền quay trở lại, ấy là kế của Mao Toại bày ra cướp dinh để chiêu dụ Sở binh, chúng nó ngỡ Mao tướng quân nên ùn ùn kéo tới.
Yến Anh vâng lịnh lui ra. Chung hậu biểu Tiểu Trinh và Tiểu Phụng rằng:
-Hai ngươi khi thấy Quân sư trở lại thì đốt pháo hiệu cho phục binh hay.
Hai tướng vâng lịnh, lại nói với Điền Nguyên rằng:
-Tề, Sở thế bất lưỡng tập, hưng vong tai một trận này, Vương nhi con phải tới Du Giang mà tiếp rước Mạnh Thể Vân dưỡng mẫu, đề phòng tai họa lâm thân cho người.
Điền Nguyên vâng lịnh dẫn theo binh mã tới thành Du Giang. Chẳng bao lâu vầng ô chen lặn, bóng thỏ ló lên, Chương hậu nói với Tiên cô và Thần y rằng:
-Mao Toại cũng tinh thông pháp thuật, có phép độn thổ tàng hình, phải bỏ nó vào trong quan tài, dùng phép chi mà trừ nói mới nổi.
Biển Thước nói:
-Bần đạo có hai món bửu bối, kêu là Ô Kim chỉ với Thanh Nang, ấy là kim, mộc hóa sanh, hễ chụp nó lại thời thần tiên cũng ra không nỗi.
Chung hậu cả mừng! Bốn người còn ngồi đàm đạo với nhau, thời gian đã

https://thuviensach.vn

quá canh ba không hay, kế thấy Tề Trinh vào tâu rằng:
-Mao oải tử đã tới, còn đứng đợi trước quân môn.
Chung hậu liền bước ra phía sau. Khi Mao Toại vào đến triều kiến Tuyên vương xong rồi bèn tâu rằng:
-Ngu thần đã nói với mười người anh em bạn, nội đêm nay, đem binh tới đầu, lấy bạch đăng mà làm hiệu lịnh cùng nhau, không biết bệ hạ có bằng lòng thâu dụng chăng?
Tiên cô nói:
-Sợ Mao tướng quân làm kế ngoại công nội hiệp mà làm cho Sở thắng, Tề vong chăng?
Mao Toại thưa:
-Ngu thần vốn thiệt một lòng chẳng có chút nào khinh trá.
Biển Thước nói:
-Thôi! Mao tướng quân quả có lòng trung nghĩa, hãy ở đây mà giữ trung dinh, chúng ta sẽ sai tướng khác tới đó chiêu hàng và thỉnh mười người anh em của người đến.
Mao Toại cực chẳng đã phải bằng lòng, sẽ tính kế tàng hình tẩu thoát. Lúc đó, Tiên cô đi trước, Biển Thước với Mao Toại theo sau, đi vào đến trung dinh, chỗ để quan tài Chung hậu, Biển Thước liền niệm thần thông hiển chú, tức thì nghe trong quan tài có tiếng kêu la, Tiên cô bèn nói:
- Ấy là nhờ phép Tiên gia, nên Chung hậu đã sống lại, vậy hãy mau mau mở nắp mà cứu lấy Chung nương nương.
Nói rồi liền hối Mao Toại mở lên một đầu, khi mở ra, thấy Chung hậu ở trong quan tài bước ra, gặp nhau mừng rỡ vô cùng và nói rằng:
- Ai gia còn bỏ quên cuốn Thiên Thơ và bửu kiếm, xin làm ơn lấy dùm đem ra.
Tiên cô liền tiếp nói:
-Phiền cùng Mao tướng quân, mau lấy dùm cho Chung vương hậu một chút.
Mao Toại tưởng thiệt, vừa mới bước vào trong quan tài, Biển Thước lấy Thanh nang trùm lại tức thì, chẳng khác như con khỉ vào nằm trong cái túi.
Tiên cô với Thần Y đậy nắp lại, Mao Toại niệm độn đã hết hơi, niệm đi

https://thuviensach.vn

niệm lại một hồi, cũng không ra khỏi đặng.
Nói về Yến Anh vâng lịnh giả làm Mao Toại, chờ tới canh khuya, một người một ngựa, tay xách cái lồng đèn trắng, đi qua bên dinh Sở. Đêm khuya thanh vắng, gió thổi thấu xương. Yến Anh nghĩ thầm rằng: Ta đi đây chẳng khác như quỷ sứ đi bắt hồn, giục người ta tới tìm chỗ chết, ta cũng muốn để dành một hai ân đức, ngặt vì việc nước khó lòng. Nghĩ lui nghĩ tới chưa xong, dinh Sở đã gần trước mặt. Yến Anh cực chẳng đã phải đưa cái lồng đèn lên, làm hiệu và kêu quân Sở mà nói rằng:
-Dinh Tề chẳng có đề phòng, hãy mau mau tới đoạt thâu binh mã.
Yến Anh nói rồi, liền quày ngựa cầm lồng đèn trở lại. Lúc ấy quân Sở đi tuần, thấy đúng như lời Mao Toại, bèn chạy vào phi báo cho Do Minh hay. Do Minh ra trước quân môn xem thấy tỏ rõ, liền phát lịnh tam quân, ngựa thì cất lạc, người thì ngậm hoa mai, nhắm theo lồng đèn trắng, thẳng qua dinh Tề cướp trại. Lúc ấy Tề Trinh và Tề Phụng thấy Thừa tướng đã trở về, liền đốt pháo hiệu lên làm lịnh, còn Yến Anh thì vào hậu dinh an nghỉ.
Khi Huyết Hồ và Ngô Khởi xông vào đến dinh Tề, chẳng thấy quân tướng gì hết, bỗng nghe pháo nổ vang trời, biết đã trúng kế, bèn đi kiếm Mao Toại mà không thấy ở đâu, đi ra tới hậu dinh thấy một cái quan tài ở giữa, lại nghe có tiếng nói ở trong quan tài rằng:
-Xin Tiên cô cứu mạng, ngu thần mới lầm lỗi một phen.
Huyết Hồ và Ngô Khởi nghe nói hồn bất phụ thể, liền quày ngựa trở ra, lại gặp Do Minh đem binh lướt tới. Kế gặp Điền Côn, Điền Côn buông ngựa ra hét lớn hỏi rằng:
-Tướng Sở sao chưa nạp mạng, còn muốn chạy đi đường nào?
Sở binh nghe nói thảy đều kinh hãi, rùng rùng vỡ chạy tan hoang, lại gặp bốn vị Vương phi đón đường đánh vùi một trận. Còn bốn viên Tề tướng coi giữ lương thảo, bị tám viên tướng Sở áp đánh, thế đã nguy kịch, Tuyên vương và Tiên cô xem thấy thất kinh, khi ấy Thần y bèn nói:
-Vậy để bần đạo ra cứu, mới đặng sự vẹn toàn.
Nói rồi liền nhảy lên lưng cọp đen, thẳng đến chiến trường hỗn chiến. Khi Chơn nhơn bay cọp tới trong vòng binh Sở, ngựa với người đều té ngửa té nghiêng, binh Tề thừa thế áp đánh liền, binh Sở đều đua nhau vỡ chạy,

https://thuviensach.vn

Chơn nhơn lại tới trung dinh mà tiếp chiến. Huyết Hồ xem thấy hoảng kinh cùng nhau thâu binh tẩu thoát.

Đương khi ban đêm tăm tối, chạy thất lạc mỗi người đi mỗi chỗ, Do Minh chạy qua phía Tây, trốn vào trong cụm rừng, xảy thấy một đạo quân đi qua, Do Minh xem kỹ biết là Huỳnh Nguyên, bèn buông ngựa chạy ra kêu cứu rằng:

-Bổn soái bị trúng kế, Tổng nhung phải sát thối binh Tề.

Điền Nguyên cười và đáp rằng:

-Mi là Do Minh cẩu tặc, hãy xuống ngựa nạp mình vì ta đã nhìn mẹ ta là Chung hậu nương nương, nay ta tới đây mà rước Thể Vân dưỡng mẫu.

Do Minh nghe nói, trợn mắt hả miệng, thốt chẳng ra lời, biết Huỳnh Nguyên là tay lợi hại chẳng chơi, nên không dám giao phong cự địch. Còn Điền Nguyên cũng muốn ra giết phức Do Minh đi cho rảnh, ngặt vì đêm hôm tăm tối, chẳng có ai phò tá Mạnh Thể Vân, vì vậy nên để cho Do Minh giục ngựa dời chân, lần theo mé rừng mà chạy.

Khi Do Minh chạy được ít đỗi, xảy gặp một đạo binh xông ra chận lại, có một viên nữ tướng làm đầu, tay cầm đại đao, nói lớn rằng:

-Dưỡng Do Minh mau xuống ngựa, có Chung quốc mẫu ở đây chờ đã lâu.

Do Minh xem lại thiệt là Chung hậu, mới nghĩ rằng cũng vì Huỳnh Nguyên nhìn mẹ nó, nên đem thần y cứu tử hoàn sanh, chẳng phải là cây Thần tiễn không linh, bây giờ biết làm sao mà đối địch, vậy chi bằng dùng cây Thần tiễn nữa, hại nó trước mới xong. Nghĩ rồi liền hươi đao đánh vả như giông, Chung hậu cũng đưa đao đánh nhầu một trận. Vừa được ít hiệp, Do Minh thò tay vào túi áo, muốn lấy cây thần tiễn tế lên, không dè Chung hậu lẹ mắt đưa cho Do Minh một đao đứt làm hai đoạn. Ấy là công danh chưa về Lăng Yên Các, lại bị làm ma vào nơi Uổng Tử Thành.

Khi Chung hậu đã giết Do Minh rồi, thì thấy trong mình va có làn khói trắng bay ra, xẹt về phía Đông Nam bay mất, Chung hậu khi ấy đùa binh truy sát một hồi rồi thâu quân trở về dinh tiếp chiến.

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi thứ Bảy Mươi

Huyết Hồ lập Vân quang trận

Tiên Cô lên núi Lê Sơn

Nói về Huyết Hồ và Ngô Khởi xông phá trùng vây, muốn trở về dinh, kế bị toán quân của Chung hậu kéo về đón đường cả đánh, Huyết Hồ liệu bề ra không khỏi, lại chạy qua phía khác tìm chỗ đặng ẩn thân, xảy đâu gặp Điền Đơn và Điền Côn đón đường nữa. Huyết Hồ tức giận nói với Ngô Khởi rằng:

- Con xủ phụ khi người thái quá, ta muốn lập trận Vân Quang mà hạ sát hết cả lũ cho rồi, song ngặt vì tên họ không biết rõ ràng nên chẳng biết là sao mà trả thù họ đặng.

Ngô Khởi nói:

- Tên họ của chúng nó tôi đã biết rõ, xin Quân sư hãy bày trận đi, để mặc tôi lo biên tên, biên họ.

Huyết Hồ rất mừng rỡ nói rằng:

- Lập trận đó chẳng phải là dễ đâu, trước tiên mình phải hao tổn nguyên thân mà trai giới đủ hai mươi mốt ngày thì bô trận vân quang mới đặng.

Ngô Khởi nói:

-Nay binh Tề phủ vây bốn phía, chẳng có kế đặng thoát thân, Quân sư lại nói những việc dưỡng tánh tu nhân, tôi e chẳng còn hồn mà ăn chay nằm đất.

Huyết Hồ nói:

- Ngô phò mã nói chơi hay sao chớ? Bần đạo thăng thiên nhập địa, phép tắc vô cùng, như ta muốn đột xung, dễ như thò tay vào túi vậy.

Ngô Khởi nghe nói liền theo níu áo Huyết Hồ mà xin cứu mạng, Huyết Hồ liền niệm ít tiếng chân ngôn, tức thì dưới chân sanh ra một đạo kim quang, dắt Ngô Khởi đằng vân mà bay về dinh Sở. Còn Trương Siêu, Thân Kiệt, Thân Long, Thân Hổ và mấy vị phu nhân cũng đánh liều thác ra khỏi trùng vây về tới Sở dinh, thấy Huyết Hồ và Ngô Khởi đã có ở nhà, đang nghĩ lập Vân Quang trận.

https://thuviensach.vn

Ngũ Cường liền bước lại đứng một bên cười và nói rằng:
- Bốn mươi muôn binh chết gần phân nửa, vả lại Huỳnh Nguyên đã nhận mẹ nó rồi. Vô Diệm pháp thuật như Trời, đừng có chọc nó mà mang tai họa. Xin đừng làm như đổ nước vào giỏ, vẽ cọp mà giống chó không hay bây giờ mà muốn ra tay, phải sai người đi cầu cứu với nước Hàn và nước Ngô mới đặng.
Chúng tướng đều khen phải, dắt nhau vào tâu với Thành Vương. Thành vương truyền nội thần làm ba đạo biểu văn, sai sứ thần đi qua ba nước. Đoạn rồi, Thành vương mới hỏi rằng:
-Còn Do Minh và Mao Toại ở đâu, không thấy về đây yết kiến.
Huyết Hồ liền chiếm một quẻ, rõ biết, bèn thở ra mà rơi lụy và tâu với Thành vương rằng:
-Do Minh đã làm quỷ không đầu, còn Mao Toại bị cầm trong cái quan tài gần chết.
Thành vương nghe nói hồn bất phụ thể bèn than rằng:
- Việc khi không hao binh tổn tướng, vậy mau viết hàng biểu xưng thần cho khỏi sự sanh dân đồ thán.
Huyết Hồ liền quỳ xuống tâu rằng:
- Bần đạo hãy còn một kế, sẵn có cây Lạc hồn phan còn đây, nên tôi xin lập trận Vân Quang mà bắt con cẩu phụ đặng trả thù cho Do Minh nguyên soái.
Thành vương nói:
-Thôi đi! Quân sư đừng có báo hại. Quả nhân nghe vẽ cọp không nên, nước nhà chẳng được bền vững, người ngoài lại thêm chê cười biếm nhẽ.
Huyết Hồ tâu:
-Bần đạo đã nguyện nếu chẳng trừ đặng con xủ phụ, thề chẳng chịu trở về non.
Thành vương nghe Huyết Hồ nói chắc chắn, mới nghe y như lời.
Nói về Tuyên vương, Tiên Cô và Biển Thước khi trở về dinh, thấy chúng tướng lục tục tựu về hết, kế giây lát thấy Chung hậu cũng về tới, thuật lại sự đã giết Dưỡng Do Minh, vua tôi đều thảy vui mừng, liền truyền quân dọn yến. Tiệc rượu còn đương nửa chén, bỗng thấy quân Chánh ty vào phi báo rằng:

https://thuviensach.vn

-Xuân vương đi rước Thể Vân đã về, còn ở trước quân môn đợi lịnh.
Chung hậu liền bước xuống trước, đi ra nghinh tiếp, cầm tay Thể Vân mà rơi lụy và nói:
-Ân nhân thiệt là tận tâm báo chúa, mười hai năm ủng hộ con ta, nghĩ nguồn cơn đòi đoạn xót xa, ơn đức ấy xem tày non biển. Đã biết lâ cơn tai biến, lại biểu vương nhi đem thầy thuốc tới cứu ta, ai ngờ nay sum hiệp một nhà, sẽ cùng nhau chung hưởng sự vinh hoa phú quý.
Mạnh Thể Vân quỳ lạy làm lễ quân thần, Chung hậu đỡ dậy không cho, Thể Vân cũng rơi lụy mà tâu rằng:
-Nô tỳ nay được thấy mặt Quốc mẫu dầu chết xuống suối vàng trăm mạng cũng cam.
Chung hậu nói:
-Nay Ai gia phong cho nàng làm Kim Hoa công chúa, mẹ con cùng nhau an hưởng giàu sang, lòng ngay vua giá đáng ngàn vàng, huống chi lại thêm nuôi dưỡng con ta ngày nay khôn lớn.
Thể Vân quỳ lạy tạ ơn rồi tâu rằng:
- Nô tỳ vì cứu chúa nên mới thất thân với tướng Sở bấy lâu, chiếu theo luật nước thời muôn thác không cùng hài tội. Vả chăng người xưa có nói: *Liệt nữ bất giá nhị phu*, xin Quốc mẫu niệm tình dung thứ. Muôn tâu cùng Quốc mẫu, Huỳnh Cái tuy là tướng Sở, mà hằng có lòng thiên vị Tề bang, như nay mà chồng Bắc vợ Nam chẳng khác như chim bay lạc đàn chiu chít. Nếu bây giờ tôi vì nước bỏ chồng thì bất nghĩa, còn theo chồng bỏ nước là bất trung, có kế chi sau trước vẹn toàn, xin Quốc mẫu ra ơn hà hải.
Chung hậu nói:
- Huỳnh Cái là người có nghĩa, hằng vì Tề mà lập đặng công lao, còn thì Sở vương cũng hết dạ trung thành, người như vậy trong đời ít có. Ai gia mừng cho đó phải duyên vợ chồng cũng sẽ tính làm sao cho loan phụng sum vầy, việc đó hãy chầy ngày, để mặc Ai gia toan liệu.
Nói rồi truyền quân nhắc ghế cho Thể Vân ngồi một bên mà dự tiệc. Đương lúc uống rượu, xảy nghe tiếng kêu la rằng:
- Ngu thần xin đầu hàng, có phản nghịch thời bị chết hóa ra tro bụi, thà là đem ra đánh chết, chớ chẳng chịu bị cầm ngộp trong cái quan tài này, nín

https://thuviensach.vn

thở thôi đã hết hơi, liệu bề chịu đà không thấu nữa.
Thần y nghe nói mỉm cười và tâu với Tuyên vương rằng:
- Mao Toại là học trò Tôn Võ Tử, thầy của nó là anh em bạn với tôi, xin bệ hạ trọng Phật thì phải kính Tăng, tha cho nó một phen làm phước đặng nó quy đầu Tề quốc, ngày sau ắt lập được đại công. Xin nương nương cũng phải bằng lòng rồi sẽ bắt nó đoái công chuộc tội.
Chung hậu thưa:
-Thần y đã có lời khuyến thiện, Ai gia đâu dám chối từ.
Tiên cô liền động niệm chân ngôn. cái Ngũ hoa qua tài đâu mất (nguyên cái quan tài đó là tấm sáo Tử Trúc Lâm của Phật cho Tiên cô đem xuống mà bắt Huyết Hồ). Còn Thần y thì thâu phép Thanh nang, liền thấy Mao Toại nằm ngay ra giữa đất, tức thì lật đật ngồi dậy, chạy tới quỳ lạy hết mọi người. Tuyên vương, Chung hậu cả cười, truyền quân chánh ty đem vào trung dinh thâu dụng.
Nói về Huyết Hồ thành tâm trai giới đã được hai mươi mốt ngày, nằm đất ăn chay quyết lòng trừ cho được Chung Vô Diệm. Đến ngày nay thấy có Ngũ Cường vào thưa rằng:
-Pháp đàn lập đã xong xả, xin Quân sư pháp lịnh.
Huyết Hồ liền sửa soạn xiêm y, thẳng tới Pháp đàn, bước lên bảy bước, tay cầm báu kiếm, đầu bỏ tóc xõa, hớp một búng nước xông ra, niệm ba lần diệu đế linh văn, tức thì thấy mưa bay phơi phới, gió thổi ào ào, giữa không trung sa xuống một vị thủy thần kỳ, mặt xanh râu đỏ tay cầm cây Giáng ma chữ, mình mặc đồ nhung trang, bước tới ra mắt Huyết Hồ hỏi rằng:
-Pháp sư vời tôi có việc chi sai khiến chăng?
Huyết Hồ đáp:
- Vì Vô Diệm ỷ cười lăng nhượng, ra oai hiệp cả mười một nước hầu bang, nay bần đạo lập ra trận Vân Quang, còn thiếu hết năm mặt bửu kiếng, vậy phiền tôn thần tới Độc Long Đàm, Giao Xà phủ, bạch với Ngũ Quang Đồng đại năng, cho ta mượn năm cái bửu kiếng như là Vân Quang kiếng, Âm dương kiếng, Hiên viên kiếng, Dẫn hồn kiếng và Mê hồn kiếng đem về đây chẳng nên trễ nải.
Đông Hải long vương lãnh pháp chỉ, đằng vây bay đi tức thì. Còn Huyết

https://thuviensach.vn

Hồ hội chúng tướng lại mà phán rằng:
- Ngũ Cường lãnh một đạo binh đi phục mé sau dinh Tề, chừng thấy có khí Hắc quang xông lên trên, thời truyền quân đồng hô lên mấy tiếng: Uổng tử quỷ ở đâu? Rồi áp tới dinh hỗn chiến.
Ngũ Cường vâng lịnh, lại sai Huỳnh Tế, lãnh một đạo quân đi tới bên tả dinh Tề, hễ thấy có Thanh quang xông lên thời truyền quân cũng đồng nói lên mấy tiếng rằng: Khuất tử quỷ ở đâu? Rồi áp tới dinh hỗn chiến. Hạng Trung, cũng lãnh một đạo quân, dẫn qua phía hữu dinh tề, nếu thấy có bạch quang xông lên, thời truyền quân đồng lên tiếng: Sơn tiên ở đâu? Rồi cũng áp tới đồng ra sức. Hạng Trí cũng lãnh một đạo binh kéo qua phía Bắc dinh Tề mà rung cờ, hễ thấy có một đạo hồng quang xông lên, thời truyền quân đồng niệm bốn tiếng: Mộc khách chân ngôn. Bốn tướng lãnh mạng ai lo làm theo công chuyện nấy. Huyết Hồ lại kêu Thân Văn Long và bốn vị phu nhân lại nói nhỏ rằng: Phải làm như vầy... như vầy...
Huyết Hồ điều khiển xong rồi, bỗng thấy giữa không trung muôn đạo tường quang túa ra như chớp, giây phút Đông Hải Long Vương sa xuống, cầm năm tấm kiếng dâng cho Huyết Hồ, Huyết Hồ hết lòng cảm tạ rồi đem năm miếng kiếng đi trấn năm nơi, Huyết hồ đem trấn Đông, Tây, Nam, Bắc và trung tâm xong rồi, bèn thò tay vào túi áo lấy ra một vật dài chừng năm tấc, niệm ít tiếng chân ngôn, thấy cây ấy dài hơn chín thước (nguyên đó là cây Lạc hồn phan). Rồi đem cây Lạc hồn phan vào triều mà tâu với Thành vương rằng:
- Bần đạo lập trận Vân quang đã xong hết, nên về tâu cho bệ hạ tỏ tường.
Thành vương cả đẹp, liền mời Huyết Hồ ngồi, Huyết Hồ khi ấy rơi lụy mà tâu rằng:
-Bần đạo lúc trước ở nơi Tử Trúc Lâm tu luyện, đủ bát thập cửu huyền công mới đặng thành tiên, ngày nay vì giận con xủ phụ ỷ thế cậy quyền, cực chẳng đã mới lập Vân Quang trận, công tu luyện muôn năm đắc đạo, nếu một giờ sơ sẩy thì ắt tánh mạng phải bỏ nơi chốn sa trường, vậy bây giờ xin bệ hạ viết tên họ vợ chồng Tuyên vương và các tướng Tề vào nơi cây Thần phan, đặng cho bần đạo lập tức đăng đàn bố trận.
Nói rồi đưa viết mực dâng lên và trả lá Thần phan nơi long án, Thành

https://thuviensach.vn

vương đề tên họ Tuyên vương và Chung hậu ở giữa, Biển Thước và Tiên cô viết hai bên, còn dưới nữa thì mỗi tên tướng Tề đều có viết vào cờ ấy hết. Thành vương vết xong rồi, Huyết Hồ vội vàng cầm lấy Thần phan làm phép tàng hình, đằng vân bay mất. Nội triều thảy đều thất sắc, ai cũng khen Huyết Hồ pháp thuật cao cường.

Nói về bên dinh Tề, khi còn đương ngồi bàn luận với nhau, xảy thấy gió thổi tới ào ào, giữa không trung có một vầng mây đen sa xuống, hiện ra một vật quái lớn như bánh xe lăn tới muốn đánh người. Ai nấy thảy đều kinh sợ! Biển Thước liền lấy một cái kim châm đưa ra, niệm ít tiếng chân ngôn, tức thì gió tạnh mây tan, vật quái cũng mất, đi đâu không thấy nữa. Chúng tướng đều không hiểu là sự gì, chỉ có một mình Mao Toại bước tới tâu rằng:

- Nương nương tuy tinh thông pháp thuật, mà Huyết Hồ lại đao pháp cũng cao cường, Tôi thuở xưa từng học đạo với Tôn chơn nhơn, chiếm một quẻ đã rõ đầu đuôi tự sự. Việc này ắt là hung đa, kiết thiểu, yêu đạo dùng quỷ kế. Nương nương lại có nạn tai trong ba bữa phải đi rước cao nhân tới cứu mới đặng.

Chung hậu nghe tâu cũng đã hiểu ý, rơi lụy và nói rằng:

- Sự họa phước tùy nơi thiên định. Ai gia chẳng dám nghịch thiên, dẫu cho hồn xuống huỳnh tuyền, cũng đặng chữ trung quân báo quốc.

Tuyên vương nghe vậy cả kinh hỏi rằng;

- Sự thể đáo đầu như vậy, hai tiên trưởng tính cứu giúp lẽ nào?

Biển Thước nói:

- Vận hạn của Quốc mẫu phùng hung hóa kiết, khỏi ba ngày thời lại được việc tốt hơn xưa, xin Thiên tử chớ có nghi ngờ, người đã có thiên thần hộ mạng.

Tiên cô liền lấy cái Lăng tiêu phách đưa cho Chung hậu và nói:

- Báu vật này là vật báu bên Tây phương Phật, vốn nó là tơ cây sen trong bát bửu trì, lấy ra dệt ngũ sắc ngẫu ty, gọi là Như ý lăng tiêu phách. Vương muội hãy đem theo mà hộ thể, chẳng có vật chi mà hại được nguyên thần, dầu cho đao, gươm, nước, lửa cũng chẳng tổn hại một phân, xin hãy cất đi để ngày mai vào trận.

https://thuviensach.vn

Chung hậu tiếp lấy và tạ ơn Tiên cô, rồi sửa soạn đãi yến đặng mẹ con ngày mai vào trận.

Nhắc về Huyết Hồ lãnh thần phan, tàng hình bay lên giữa không trung làm phép xong rồi liền niệm chú hô thần, xảy thấy năm phương Đế quân đều tới thỉnh lịnh. Đông Phương Giáp Ất tay cầm bửu kiếm mình cưỡi con Thanh Long, thâu đệ nhất hồn Chung Vô Diệm, Nam Phương Bính Đinh cưỡi con xích thố, thâu đệ nhị hồn Chung Vô Diệm. Bắc Phương Nhâm Quý cưỡi con Ô Chuy, hễ thấy Chung Vô Diệm đã mất ba hồn rồi chạy tới phía Bắc, thời truyền thủy tộc dâng nước lên cùng truyền cho tướng cá binh tôm bu lại mà ăn thây Chung Vô Diệm. Còn Đẳng Xà với Câu Trần hai vị ở giữa Mậu kỷ trung phương, trên bủa thiên la, dưới giăng địa võng bố liệt bao trùm cả trận đừng cho chư Thánh chư Thần đón nhập vào. Các thần vâng lệnh ai nấy đều giữ theo bổn vị.

Huyết Hồ sai khiến chư thần xong bèn sa xuống giữa pháp đài, thấy Thân Văn Long với bốn vị phu nhân đồng tới ra mắt. Huyết Hồ cả mừn gliền lấy ra năm cái Tiêu phách, giao cho Đông Bình Nhơn phu nhân là Biện Độ Kim, lãnh cái tiên phách sắc xanh và đem binh đến trấn thủ nơi cửa phía Đông. Tảo Tần vương phu nhân Kim Định, lãnh cái Tiêu phách sắc đỏ và trăm quân giữ cửa phía Nam. Nam Việt Hầu phu nhân là Tố Trinh lãnh cái Tiêu phách sắc đen và ba trăm quân giữ cửa phía Bắc. Thân Văn Long lãnh cái Tiêu phách sắc vàng và ba trăm quân giữ ở trung dinh, các tướng vâng lịnh Huyết Hồ điều khiển rồi chờ rạng ngày mai đợi Chung hậu vào trận.

Còn bên dinh Tề, Chung hậu sai Điền Côn lãnh một đạo binh, cùng với Tống Thiên, Tống Vạn đều mặc giáp bạch bào giữ lại cửa phía Tây, hễ thấy quân Sở tới cướp dinh thời mỗi người ngậm một búng nước phun ra, chớ nên cùng nó giao chiến. Điền Đơn cũng lãnh một đạo binh cùng Vương Trung, Vương Nghĩa, đều mặc bào xanh, giáp xanh, ở giữ tại cửa phía Đông, hễ thấy quân Sở tới cướp dinh thời mỗi người đều nín hơi rồi thở ra một lần tức thì có gió dữ thổi qua, mây kéo mịt trời. Chẳng cần gì giao chiến cho mắc công.

Vương Bình với Lỗ Quốc Anh nguyên soái cũng lãnh một đạo binh cùng với Tề Trinh, Tề Phụng mỗi người đềm cầm đồ hỏa dược diêm tiêu với

https://thuviensach.vn

Đồng La đại cổ, hễ thấy Ai gia vào trận, thời đốt lửa mà liệng lên giữa không trung và đánh trống với đồng la lên mà trợ lực.
Dặn mấy tướng rồi, lại kêu Khổng Đại mà nói rằng:
-Khổng tướng quân từ khi cứu Đông Lộ vương điện hạ và về đây đầu ta, thì chưa chịu tước lộc chi của Tề, nay Ai gia phong cho một chức kêu là Bắc Lộ vương và thâu nhận làm Minh Linh nghĩa tử, vậy bây giờ hãy lãnh một đạo binh mã cùng với Chung Hổ, Chung Long ở tại đây mai phục nơi trung dinh, mỗi người đều sắm đủ một túi huỳnh sa, hễ thấy Ai gia vào trận rồi, thời hốt cát ấy vãi vào trong dinh Sở.
Chúng tướng thảy đều lãnh mạng lui ra, thời trời đã tối.
Đêm ấy Chung hậu nằm không an giấc cứ thao thức nghĩ rằng: Như không vào trận thời cãi ý trời vì mình còn có ba ngày tai kiếp, đã biết tử sanh hữu mạng mà trận Vân Quang này thật lợi hại mười phần. Chung hậu mắc lo tính mà trời đã sáng không hay, kế thấy quân vào báo rằng:
- Huyết Hồ tới trước dinh môn khiêu chiến, nó buông nhiều tiếng thị phi, nói Quốc mẫu phải ra đầu phục nó bằng không thời nó chẳng tha một tấc cỏ.
Chung hậu nghe nói nổi giận, cầm đao lên ngựa xông ra, chỉ mặt Huyết Hồ mà mắng:
- Đồ yêu đạo! Sao không biết xấu hổ, còn dám tới đây chọc giận Ai gia, đã hai phen địch chẳng lại ta, sao chưa hiện nguyên hình đi cho sớm?
Huyết Hồ cả giận, lõ mắt hươi nha bổng tới đánh nhầu. Chung hậu cũng chẳng nhường rước đánh hơn trăm hiệp mà thắng bại chưa phân. Điền Nguyên cũng hươi song chùy tiếp theo trợ chiến. Huyết Hồ liệu bề cự không lại, bèn lấy Hiên viên kiếng chiếu ra, mẹ con Chung hậu nhắm mục hậu hoa, rồi Huyết Hồ quất ngang tràng bỏ chạy. Mẹ con Chung hậu cũng rượt nà đuổi theo, Huyết Hồ bèn nhảy phóc lên pháp đài, lấy cây Lạc hồn phan phất ra. Mẹ con thảy đều tinh thần mê sảng. Chung hậu liền biểu Điền Nguyên hớp không khí thổi ra, rồi lấy cái Lăng tiêu phách đưa ra, mẹ con mới tỉnh lại, Điền Nguyên khi ấy mới hỏi mẹ:
- Vậy chớ yêu đạo đã tẩu thoát đường nào?
Chung hậu nói:

https://thuviensach.vn

- Trận Vân Quang thật là lợi hại, con phải đi với mẹ đặng kiếm đường mà ra.

Rồi hai mẹ con trong trận xông pha, mới thẳng riết qua phía Đông môn mà sát phá.

Nói về Tuyên vương, Tiên Cô, Biển Thước và Yến Anh đều đi ra quan sát chiến trận, thấy Điền Nguyên với Chung hậu đuổi Huyết Hồ xông thẳng vào trong trận rồi thì còn đang bàn luận xôn xao, bỗng khi không Tuyên vương và Yến Anh té nhào xuống đất. Ai nấy thảy đều thất sắc, cứu đem về trung dinh lo thuốc thang nhộn nhạo. Biển Thước đành lật đật đánh tay toán quẻ thì mới hay Huyết Hồ dùng phép Lạc hồn phan, vì trong phướn có viết tên họ mỗi người, như ai chẳng có đạo cốt tiên phong thời hồn phi phách tán bất tỉnh. Coi rồi liền lấy linh đơn hòa cho uống, giây phút vua tôi tỉnh lại như thường.

Khi Tuyên vương với Yến Anh tỉnh lại rồi, kế nghe bốn phía đều có binh Sở tới cướp dinh, ai nấy thảy đều kinh sợ. Biển Thước mới nói:

- Việc này Chung nương nương đã điều khiển, chẳng có sự gì xảy đến mà lo.

Ngũ Cường lúc này xô binh đánh vô, gặp Điền Đơn làm y như kế, tức thì nổi lên trận gió thổi binh Ngũ Cường bay tuốt về dinh. Hạng Trung và Hạng Trí cũng áp binh bị Khổng Đại lấy huỳnh sa vãi ra tở mở, tức thì cát biến thành đá, đánh quân Hạng Trí tơi bời. Huỳnh Yến đem binh đánh vào tận nơi, gặp Điền Côn truyền quân ngậm nước phun ra một lượt, giữa đất bằng hóa ra sông lớn, ba đào muôn trượng xông lên. Sở binh đứng ngó kinh hồn thất vía! Kế đó thấy phía tây binh Sở, có đạo cung tiễn bắn vào như mưa bay. Quốc Anh với Vương Bình nguyên soái truyền quân lấy đồ hỏa dược đốt lên và đồng la cùng trống đánh vang rền, lửa đốt bao nhiêu tên đều cháy hết.

Lúc ấy Tiên cô và Biển Thước mới nói với Tuyên vương:

- Trận Vân Quang rất lợi hại. Nếu quá ba ngày mà người chẳng ra khỏi trận, thời hóa ra hồng huyết chẳng còn, vậy xin để hai tôi trở về non cầu Thánh mẫu tới đây phá trận.

Tuyên vương nói:

https://thuviensach.vn

-Như hai vị tiên gia có đi thời xin mau trở lại, kẻo quả nhân ở nhà ngày đợi đêm trông.
Hai vị Tiên liền từ giã lui ra, kẻ cưỡi cọp người lên lưng hạc đằng vân bay mất.
Còn mẹ con Chung hậu giục ngựa chạy qua phía Đông gặp một vị thần cưỡi con Thanh Long, chận đường cản lại và nói rằng:
- Ta vâng Huyết Hồ pháp lịnh, nhị vị chẳng nên đi tới cửa này.
Mẹ con bỏ chạy qua cửa phía Tây gặp Biện Độ Kim cầm cái Hồng sắc tiêu phách đón đàng biến phép, thình lình giữa không trung khi không có muôn đạo huỳnh quang, áp tới bủa vây Chung hậu, mẹ con Chung hậu nhờ cái Lăng tiêu phách che chở, nên thân thể không hề gì, bèn bỏ chạy qua phía khác. Đến hướng Nam lại gặp Kim Định bị cái Âm Dương kiến và cái Bạch sắc tiêu phách của Huyết Hồ, bạch quang muôn đạo xông ra, mẹ còn tính phen này không thoát, may nhờ có Lăng tiêu phách đưa ra thời bạch quang đều tiêu mất, mẹ con khi ấy vững lòng, lại giục ngựa chạy vòng qua phía khác. Vừa lúc ấy chạy được ít dặm gặp một vị thần Bạch Hổ tinh quân, cầm ngân thương cản lại và nói lớn rằng:
- Hai vị tinh quân đi qua đường khác, chỗ này có ta coi giữ ở đây
Điền Nguyên nổi giận mắng lại:
-Tiểu thần biết ta lợi hại phải mau hiện nguyên hình.
Nói rồi hươi song chùy tới đánh với Bạch hổ thần. Bạch Hổ thần cũng đưa thương rước đỡ. Điền Nguyên tuy có sức mạnh nhưng mà địch sao lại Linh thần, cây thần thương lợi hại mười phần. Điền Nguyên đã gần muốn sa xuống ngựa, kế thấy trong thiên linh (là trong óc) của Điền Nguyên xuất ra một đạo kim quang tức thì có con rồng vàng giữa không trung đương nhào lộn, trương vi xòe vảy rất hãi hùng, bay áp đến cản đánh với Tôn Thần Bạch Hổ. Bạch Hổ cả thua bỏ chạy, mẹ con Chung hậu lại trở qua phía Bắc, gặp Nhan Tố Trinh đón đường, đưa cái Hắc sắc tiêu phách chiếu ra giữa trận. Điền Nguyên may nhờ có Kim Long hộ thể mới được vững vàng, còn Chung hậu liền lấy cái Lăng tiêu phách chiếu lên, khói đen thảy đều tiêu tan, mẹ con khi ấy vội vàng xông trận.
Đi một hơi thấy trước mặt có khoảnh ba đào, nước đầy sóng bủa lao xao,

https://thuviensach.vn

tìm kiếm cũng chẳng thấy thuyền đò ai hết. Điền Nguyên bèn giục ngựa tới, gặp một thần Bạch Hổ Huyền cản lại và nói rằng:
-Ta vâng pháp lệnh giữ tại Bắc phương, nếu ai sa xuống sông thời hóa ra nồng huyết, vậy xin hai vị tinh quân hãy đi chỗ khác, kẻo mà tai họa sẽ lâm thân.
Điền Nguyên nổi giận vừa muốn qua sông. Chung hậu liền kêu nói:
- Vương nhi chớ nên nóng tánh, ấy là Triệu Công Minh nguyên soái, lời thiệt đã tỏ bày, chỗ này thiệt là lợi hại chẳng sai, mẹ con ta hãy ráng chịu cho được ba ngày, sẽ có cao nhân tới cứu.
Đây nhắc lại Thiên Hoa công chúa, vâng lệnh Huyết Hồ giữ cửa phía Tây, đương khi đi tuần qua phía này, xảy thấy có người vào trong trận, bèn lật đật buông cương lướt tới, thấy một người đàn bà cốt cách như tiên, mới nghĩ rằng:
- Con này không phải là Chung nương nương, chắc là Liêm Thoại Hoa soái chủ, chớ Chung hậu lúc trước mặt mày đen xấu, nay sao lại được trắng da đỏ thịt thế này?
Nghĩ rồi lại ngó ngoái sau lưng, thấy có một viên tiểu tướng nhìn quả là Huỳnh Nguyên, chừng đó mới chắc là lời thiên hạ nói chẳng hư truyền, hồi đi thăm địa huyệt nó đã cải dung hoàn cốt. Nghĩ chắc rồi, bèn chỉ mặt Huỳnh Nguyên mà mắng:
- Bớ Huỳnh Nguyên! Mi là thằng bất nghĩa, mi bỏ cha nuôi đi qua đầu Tề, nay ta gặp mi ở đây, quyết phân thây muôn đoạn.
Khi ấy Chung hậu xem thấy một viên nữ tướng tuổi chừng hơn bảy chục, liền lại gần xem tận mặt, mới thấy rõ là Thiên Hoa, bèn nói lớn rằng:
- Đồ tiện tỳ! Sao không biết xấu, lúc Kỳ bàn hội, Ai gia đã phóng sanh, mấy năm nay ta tưởng mi đã quy Phật tu hành, hay đâu còn tái sanh trên dương thế? Sao mi chẳng biết Ai gia là lợi hại, muốn tới đây tìm chỗ chết hay sao?
Thiên Hoa nghe nói nổi giận, hươi gươm tới chém đùa Chung hậu. Điền Nguyên liền hươi song chùy ra cản đánh, cùng nhau giao phong trăm hiệp có dư, hai đàng quyết định thư hùng. Chung hậu lại xông vào trơ chiến. Thiên Hoa liệu bề khó địch, liền chiếu cái Mê hồn kiếng lên, Chung hậu

https://thuviensach.vn

cũng lấy Lăng tiêu phách ra mà hộ thân.
Khi đó mẹ con Chung hậu đi tới trung dinh. Huyết Hồ ở trên pháp đài trông thấy vội vã cầm cây Lạc hồn phướn phất qua, rồi lấy Hiên viên kiếng soi lòa. Chung hậu tức thì lấy Lăng tiêu phách ra che chở, còn Điền Nguyên nhờ có Kim Long xuất hiện, bởi vậy mẹ con đều được bình an, cứ vung kiếm phá trận đặng băng ngàn. Huyết Hồ lại làm phép di san, mẹ con Chung hậu không phương đào tị.
Đây nói về Ngô Khởi đe biểu văn đi qua nước Ngô, hai tướng đi cầu cứu đều về vào thẳng triều bái xong, Huỳnh Cái tâu rằng:
- Ngô chúa đã sai Phó Mạnh làm chức nguyên nhung, điểm hùng binh mười lăm vạn tinh thông, đi ám tập thành Lâm Tri mà vây hãm.
Ngô Khởi cũng tâu:
-Tống vương đã sai Bạch Khởi làm chức Chiêu thảo nguyên nhung, thống lãnh tinh binh mười lăm vạn, đi thình lình mà chinh phục Tề bang.
Thành vương nghe dứt lời, bèn chỉ mặt hai người mà mắng rằng:
-Đồ thất phu! Khi quân vọng thượng, thiệt là loài mãi quốc cầu vinh. Võ đao quân! Y lịnh thi hành, đem ra trước triều môn trảm thủ
Quân sĩ tuân lệnh bắt hai tướng trói lại tức thì. Huỳnh Cái và Ngô Khởi đều kêu oan. Thành vương bèn kêu lại hỏi rằng:
- Việc gì mà nói rằng oan? Hãy phân trần trước cho quả nhân rõ.
Ngô Khởi tâu rằng:
- Lúc Ngu thần đi qua Tống quốc, nghe nói Nghi vương với Ân hậu đã bị chết thiêu, may nhờ Tây Tần sai Bạch Khởi giúp nên Thái tử mới được đăng quang bái vị, tôi thăm dò tới Hà Nam thành lý đưa biểu văn mà tâu với Tiểu quân, thì người phán rằng: Thù giết cha không báo sao đành, sai Bạch Khởi lãnh binh cứu viện, tôi đâu dám nhiều lời sanh chuyện, xin bệ hạ đoái xét lòng ngay.
Thành vương nghe phải liền truyền tha tội cho Ngô tướng quân, rồi lại hỏi tới nguyên nhung Huỳnh Cái rằng:
- Vợ khanh việc chi mà qua đầu Tề quốc, đưa thành Du Giang dâng nạp cho Điền Côn, thông mưu làm đứa nghịch thần, tội xử tử có ưng hay chăng?

https://thuviensach.vn

Huỳnh Cái rơi lụy tâu rằng:
- Xin bệ hạ xét cho minh bạch, ngu thần có chết cũng cam tâm, vì lúc trước tôi vâng lệnh chỉ đi trợ cho công chúa Lỗ Lâm, tới Tề quốc tục huyền lại với Thể Vân Mạnh thị, tới nay đã mười hai năm có lẻ, lòng thảo ngay chứng tỏ quỷ thần, dạ gian thần xin tử vu đao kiếm. Vả lại tôi phụng mạng đem biểu văn đi trước, còn vợ con nó đầu Tề việc ấy tôi chưa rõ cớ tại sao, nào phải ngu thần dám gian khi Thánh chúa.
Thành vương lại hỏi:
- Khanh thâu Điền Nguyên làm dưỡng tử lấy con gái nước giặc làm thất gia ấy là chưa phải mưu gian còn nỗi gì mà kêu oan ức?
Huỳnh Cái tâu:
- Ngu thần đã biết có người sàm tấu, xin bệ hạ xét lại cho minh, nếu làm tội thời cùng ức tình, chớ lòng tôi thật trung trinh báo quốc. Từ lúc Sở, Tống, Hàn vây thành Hỏa Hải, Huyền Nguyên đã giết được nguyên soái Tề, ai ngờ đâu Huyết Hồ mới đánh với Chung hậu trận đầu tay, bị chúng đốt cho cháy hết râu hết tóc, lúc ấy tôi có nói chơi rằng: Sao quân sư bữa nay lại cạo trọc, hay là muốn Phật Pháp quy y? Bởi tức nên nó chấp chứa điều nhỏ ấy bây giờ lại kiếm lời mà sàm tấu cùng bệ hạ, xin soi xét kẻo bị oan. Sẵn dịp tôi xin tâu luôn đặng cho thánh hoàng nghiệm xét: Nguyên lúc trước thầy trò chúng nó có năm đưa, bị Vô Diệm một tay sát hại, còn sống lại một mình nó mà thôi, nó mới nghe Nguyên vương và Ân hậu đã tự vận rồi, nên nó tính trở về Tống thời chẳng còn ai mới dắt Ngô Khởi chạy qua đây mà nói láo. Xin bệ hạ chớ tin dùng yêu đạo, ắt có ngày mang họa chẳng chơi.
Huỳnh Cái tâu vừa dứt lời, Ngũ Cường lại bước ra tâu rằng:
- Lời Huỳnh nguyên nhung tâu rất phải, vốn thiệt tình chẳng sai, tôi xin bảo kiết cho người chờ Huyết Hồ bắt đặng Chung hậu rồi sẽ hành hình cũng đặng.
Thành vương là một người hiền nhu, nghe Huỳnh Cái tâu đã hết lời vả lại thấy Ngũ Cường ra bảo tấu nữa, bèn truyền tha chém Huỳnh Cái và khiến giam lại nơi Nam lao. Quan trị điện vâng lời đem Huỳnh Cái ra giam nơi ngục thất.
Kế đó thấy quan Huỳnh Môn vào tâu:

https://thuviensach.vn

-Trương Siêu và Nhân Kiệt hai người đi qua Hàn quốc đã trở về.
Thành vương truyền lệnh cho vào hai tướng bước tới trước Kim giai triều bái và tâu rằng:
- Hàn vương chịu phát binh mười vạn lén đi qua sông tập hậu Tề bang, Trương Xa làm nguyên soái đã có tiếng vang, người đã sắm sửa điều binh khiển mã.
Thành vương nghe tâu cả đẹp, bèn ban thưởng cho trương Siêu và Thân Kiệt, hai tướng tạ ơn lui ra còn Thành vương ngồi đợi tin lành của Huyết Hồ báo tiệp.

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi thứ Bảy Mươi Mốt

Thánh mẫu hạ sơn phá trận

Thành vương nạp biểu đầu hàng

Nói về Biển Thước và Tiên cô đằng vân tới Lê Sơn động, thẳng vào Thiên sàng bái kiến Thánh mẫu và tâu rằng:

- Đệ tử vâng lời sư trưởng xuống Đông Tề cứu Mẫu Đoan Tinh. Huyết Hồ đã bại trận lại gặp Dưỡng Do Minh dùng cây quỷ đả thần linh tiễn, may nhờ có thần y cứu mạng, nay Huyết Hồ lại lập trận Vân Quang, mẹ con Chung hậu đang bị khốn trong trận, xin sư phụ từ bi cứu tử.

Thánh mẫu liền mời Biển Thước và Tiên cô ngồi và nói rằng:

- Ấy là tai kiếp của mẹ con Chung hậu, quá ba ngày sẽ cứu chẳng sao.

Tiên cô tâu:

-Trận Vân Quang thật là lợi hại, nếu quá ba ngày thời hóa ra huyết chẳng còn. Mão đaon tiên thời có tiên cốt chẳng sao, lại e một nỗi Điền Nguyên ấu chúa.

Thánh mẫu nói:

- Không hề gì nếu bần đạo xuống thời Huyết Hồ phải hiện nguyên hình.

Nói rồi bèn truyền tiên đồng giữ động, ba người đằng vân đi tới Hoài Nam. Khi đến nơi, quân Tề báo cho Tuyên vương hay.Tuyên vương vội vã ra nghinh tiếp chào mừng rồi thỉnh vào trung dinh trà nước. Khi ấy Tuyên vương thưa rằng:

- Ngự thê bị khốn đặng đã hai ngày, xin nhờ Thánh mẫu ra tay, cứu vợ con cô gia khỏi nạn.

Thánh mẫu nói:

- Số là bệ hạ chưa rõ để bần đạo phân tỏ cho tường, ấy là mẹ con Chung hậu phải bị nạn 3 ngày, nếu cứu sớm thời ngày sau phải mang tai họa nữa.

Tuyên vương thưa:

- Xin Thánh mẫu cứu ngày nay cho khỏi, dẫu sau có tai kiếp cũng cam tâm, bởi vì Ngự thê ở trong trận đã hai ngày rồi, đàng tử sanh còn mất chưa tường.

https://thuviensach.vn

Thánh mẫu nói:
- Lời bệ hạ đã nói ra như vậy, ấy là số trời có lẽ đã định rồi, ngày sau Chung hậu còn mang tai kiếp chẳng chơi. Bần đạo phải thuận theo lòng trời mới đặng.
Tuyên vương tạ ơn Thánh mẫu, ai nấy nghe nói cũng vui mừng. Thánh mẫu liền kêu Mao Toại tới đưa phép và bảo rằng:
- Báu vật này là tiên thiên nhứt khí, gọi là Hỏa Táo Thái Ất Đinh, nó hay hội tị thần linh, thiệt vô cùng pháp lực, ngươi hãy tàng hình lén vào giữa trận đem tiên báu mà tế lên, tức thì nghe tiếng nổ vang rền, Huyết Hồ phải thất kinh ắt ngó xem cùng bốn phía, chừng đó ngươi thừa cơ lén lấy cây Lạc hồn phan của nó rồi bỏ chạy qua phía Nam, dùng Tiên báu mà đốt cây thần phan, Huyết Hồ làm sao cũng nổi giận rượt theo, chừng đó ngươi đừng có kinh hãi vì có người tới cứu chẳng sao, bởi bây giờ chẳng có ai tin dùng, duy một ngươi đi thời mới đặng.
Mao Toại cả mừng, lãnh lấy tiên báu thưa rằng:
-Tôi ngày trước có theo thầy học đạo, cũng biết được ít nhiều, tôi nguyện chẳng sợ loài tăng yêu và cũng không có lời chi oán trách.
Nói rồi liền từ biệt Thánh mẫu. Thánh mẫu bèn đòi các tướng tới phân phát rằng:
- Liêm Thoại Hoa lãnh cây Thanh liên bửu sắc kỳ, qua mai phục phía Đông Bắc, hễ nghe giữa không trung pháo nổ lên thì đưa cái tiên kỳ ra hộ thể mà xông trận. Chừng gặp địch nhân có phép kiếng chiếu lên thì cũng đưa cái tiên kỳ này ra mà ngăn đỡ. Còn Kim Định lãnh cây Lập địa diệm quang kỳ đi mai phục phía Đông Nam. Mộng Ngọc Trinh lãnh cây Đoàn cung thái bạch kỳ đi mai phục phía Tây Nam, còn Mộng Ngọc Nga lãnh cây thất tinh cái Thiên kỳ đi mai phục phía Tây Bắc cũng làm y như thế.
Bốn vị vương phi đều lãnh phép, đem nhau đi cứ theo phương hướng mà đóng binh.
Nói về Thánh mẫu sai khiến mấy vị vương phi đi rồi lại kêu Mạnh Tử tới truyền niệm thần chú như vầy, như vầy... và dặn đi cửa chánh đông, hễ thấy có vị thần mặt xanh ra ngăn đón, thì niệm y theo thần chú ấy, ắt là linh thần thối hồi bổn vị, để cho chúng tướng vào phá trận Vân Quang. Yến Anh

https://thuviensach.vn

cũng học niệm thần chú, đi tới cửa phía Nam, Tô Tần đi tới cửa phía Tây, còn Thuần Vu Khôn đi qua cửa Bắc, hễ thấy có một vị nào mặt đen, đó là Huyền Võ linh thần, ngươi hãy nói vâng pháp chỉ của ta, đến nói cho người hay, tức thì người phải thối quy bổn vị. Rồi ngươi thẳng vào trung dinh mậu kỷ, thấy có một đạo huỳnh quang thì mau mau niệm chú tiên, ắt chư thần đều lui về hết. Khi ấy ngươi phải chạy qua bên sông Hán Khẩu, chắc là Huyết Hồ nổi giận đuổi theo, ngươi phải lập tức nhảy xuống nước cho mau, chớ cho nó bắt đặng.

Thuần Vu Khôn thưa rằng:

- Nếu ngu thần nhảy xuống nước thì chết còn gì?

Thánh mẫu nói:

- Để ta cho ngươi một đạo linh phù, chừng nhảy xuống nước sẽ có người cứu.

Bốn người đều lãnh pháp chỉ đồng tới bốn cửa trận Vân Quang, Thánh mẫu lại nói với Biển Thước rằng:

- Như trận Vân Quang đã phá, lại có việc cơ duyên, Thiên y phải mau mau đi hái thuốc tiên, rồi sẽ có lương phương điều dụng.

Biển Thước vâng lịnh, Tuyên vương truyền quân dọn tiệc chạy ra khánh hạ, cùng thần y cám ơn nhiều lời. Biển Thước nói:

- Dầu tiên nhân cũng phải thuận theo ý trời, chứ bần đạo chẳng có công lao gì khó nhọc.

Tiệc rồi Thần y từ giã mọi người, cưỡi cọp bay về núi. Thánh mẫu lại dặn Bạch Liên rằng:

-Tiên cô phải đem tấm sáo Tử trúc của Phật Tổ tới Hán Khẩu bắt Huyết Hồ, như bắt được rồi thì đem nó thẳng tới Nam Hải Phổ Đà Sơn, bạch cùng Quan Âm Phật Tổ.

Tiên cô vâng lịnh vội vàng đằng vân đi tức tốc. Khi Thánh mẫu điều khiển xong rồi, cũng đằng vân bay sâu vào trong trận.

Đây nói về Chung hậu nhờ cái Lăng tiêu phách, Điền Nguyên nhờ có Kim Long phụ thể , mẹ con bị khổn hai ngày ròng, tam hồn chưa ra khỏi xác, tánh linh tuy là ngơ ngác, nhưng sanh khí hãy còn, ấy là số trời đã định cho tai kiếp của hai mẹ con, đủ ba bữa có người tới cứu (nay bởi lời Tuyên

https://thuviensach.vn

vương nói ra thành sấm nên sau Chung hậu bình Ngô còn bị tai ương, Ngũ Lôi đánh chết Vô Diệm với Điền Nguyên, Thánh mẫu lại xuống Cẩm giang đình cứu tử nữa. Ấy là việc sau.)

Đây nhắc lại Huyết Hồ, khi vây khổn mẹ con Chung hậu vào trận đã được hai ngày, trong lòng đắc ý hân hoan, chắc Chung hậu phen này phải chết. Khi không sực nhớ lại việc năm trăm năm trước có nghe Quan Âm thuyết pháp tại Bồ Đoàn rằng: Khuyên thế mạc kết oán, oán kết bất khả giải. Nghĩa là: Khuyên người đời chẳng nên gây oán, hễ gây sự oán rồi mở ra không đặng.

Nghĩ tới đó lại càng sợ hãi, nếu giết người thời thù oán chẳng đền xong, quản bao sắt đá hả lòng, cơn hỏa tánh cũng dằn không lại. Bèn xách gươm bước tới, quyết hại Chung hậu nương nương, chém luôn một lượt ba gươm, nghe rảng rảng tiếng kêu như đá. Sự này cũng là quái lạ, thiệt là Vô Diệm pháp lực cao cường, lại xách gươm tới chém Tiểu vương, thấy trên đầu có Kim Long xuất trận, há miệng giơ nanh muốn cắn, Huyết Hồ thấy vậy chẳng dám lại gần, bỗng nghe trên pháp đài có tiếng sấm nổ lên.

Huyết Hồ vừa mới day đầu ngó lại, thấy cây thần phan đã bị ai lấy mất không hay, rồi cứ nam phương định hỏa ngó ngay, bèn thấy Thần phan đã bị lửa cháy tiêu tan ra tro bụi. Khi ấy Huyết Hồ vội vàng lấy Hiên viên kiếng chiếu ra, mới hay là thằng lùn Mao Toại lẻn đến ăn cắp. Huyết Hồ nổi giận, xách báu kiếm rượt theo nhưng Mao Toại đã chạy xa rồi. Huyết Hồ bèn lấy Hiên viên kiếng chiếu ra, huỳnh quang một đạo sáng lòa, Mao Toại liền té nhào xuống đất. Huyết Hồ vừa muốn đi tới lấy thủ cấp, bỗng thấy phía sau có một đạo hồng quang, quay đầu ngó lại thấy có một người vừa đi vừa niệm chú, chư thần thảy vội đều thối hồi bổn vị. Huyết Hồ biết thế không xong, hươi gươm lướt tới giao phong, Thuần Vu Khôn chạy qua phía Bắc, Huyết Hồ lúc này bỏ Vu Khôn, đi khắp hết cùng Đông Tây bốn cửa, thấy chư thần đều phản bộ nghỉ an, còn một mình lại nghe tiếng pháo nổ vang, biết là trận Vân Quang đã nát.

Nói về Liêm Thoại Hoa khi nghe trong trận Vân Quang sấm nổ bèn đùa binh đánh vào. Thiên Hoa công chúa gặp chào, rồi lấy cái mê hồn kiếng đưa ra mà chiếu. Thoại Hoa lấy Thanh tiên kỳ phất qua phất lại, cây Tiên

https://thuviensach.vn

kỳ thâu mất báu kiếng của Thiên Hoa, Thiên Hoa khi ấy co tay, hươi bửu kiếm tới đánh vùi cùng Liêm Thị. Già mà địch cùng trẻ làm sao lại, nên bị Thoại Hoa một đao đứt ra làm hai đoạn,. Thương ôi, tuổi tác đã bảy mươi dư, cũng còn cầm thương xông trận.

Còn Đào Kim Định đánh vào cửa phía Nam gặp Biện Độ Trinh lấy âm dương kiếng chiếu ra, Kim Định cũng đưa cây Lập địa nhiên quang kỳ ra đỡ, âm dương kiếng tức thì bị thâu mất. Độ Trinh liền hươi chỉa ba tới đánh với Đào vương phi, giây lát bị Kim Định đưa Độ Trinh hồn lìa khỏi xác.

Còn Ngọc Trinh đánh vào phía tây trận, gặp Hoài Kim Định chiếu cái kiếng Vân Quang, Ngọc Trinh đưa cờ Thái Bạch phất lên vội vàng, kiếng Vân Quang bị thâu đâu mất. Lưỡi gươm của Ngọc Trinh rất gấp, làm cho Hoài Kim Định chẳng kịp trở tay, hồn lìa xa nơi địa phủ.

Còn Mộng Ngọc Nga đánh vào cửa Bắc, lại gặp Nhan Thị Tố Trinh, lấy Dẫn Hồn kiếng chiếu ra, Ngọc Nga liền đưa cây Thất Tinh kỳ phất qua phất lại, Dẫn Hồn kiếng đã bị thâu mất, Nhan Thị tránh đà bất cập thối thân, bị Ngọc Nga đưa một đao hồn xuống suối vàng, trận Vân Quang bốn cửa tan hoang, năm cái báu kiếm chỉ còn có một. Huyết Hồ trong lòng lúc này sảng sốt, vừa muốn xách gươm tới chém mẹ con Chung nương nương, thì thình lình giữa không trung có tiếng người kêu nói rằng:

- Huyết Hồ chớ nên động thủ.

Huyết Hồ ngửa mặt lên xem thấy ánh hồng quang chói khắp cùng trời, hương phong thổi tới đôi nơi, cứu mẹ con Chung hậu với Mao toại bay đi đâu mất. Huyết Hồ lật đật chạy theo đặng một đỗi xa, thời hồng quang đã tan mất không hay, mắt nhìn dáo dác đông tây, thấy có một người đứng bên bờ sông Hán Khẩu. Huyết Hồ mới nói:

-Thằng này vào phá trận ta hồi nảy, vậy tới bắt giết nó mới đã nư.

Nói rồi hươi gươm chạy theo, Thuần Vu Khôn liền nhảy nhào xuống nước, Huyết Hồ mới nghĩ thầm rằng: Thằng này sắp tận số nên xuống nước mà đợi ta, ta vốn là loài thủy tộc sanh ra, đố mày chạy đâu cho thoát. Nghĩ rồi liền hiện nguyên hình ra là một con rùa, chạy nhà xuống sông Hán Khẩu. Lúc đó Tiên cô ở trên mây ngó thấy, liền bỏ tấm sáo Tử trúc xuống mà bắt Huyết Hồ. Huyết Hồ đương khi bơi lội kiếm Thuần Vu Khôn, khi không

https://thuviensach.vn

dường như bị mắc vào trong lưới, vùng vẫy đã bí hơi bèn hóa ngũ độn mà trốn cũng không ra. Tiên cô liền niệm chú xách lên thấy một con rùa nằm chình ình ở trong tấm sáo.

Lúc đó Huyết Hồ thấy mặt Bạch Liên thánh mẫu, bèn năn nỉ:

-Tiên cô sanh thành cửa Phật, còn bần đạo cũng ở cửa Phật mà ra, cầu xin hỉ xả thứ tha, kẻo uổng công muôn năm đắc đạo.

Tiên cô nói:

-Tại nhà ngươi phạm giới, nên bần đạo không dám nhiêu dung, vậy thì ta mau tới trình Quan Thánh mẫu Lê San, sẽ đợi lịnh ngài phân xử.

Nói rồi cả sáo cả rùa tóm lại, liền đằng vân mà bay bổng lên không.

Đây nhắc về Lê San Thánh mẫu khi ở trên đám mây, ngó thấy Thuần Vu Khôn đã nhảy xuống sông rồi, bèn niệm chú tiên gia cứu lên và nói rằng:

- Chung hậu với Điền Nguyên tiểu chú, bần đạo đã cứu khỏi, đem về dinh rồi, ngươi hãy về tâu lại với Tuyên vương hay rằng: Sau tới Giang Đông sẽ gặp. Còn bây giờ có một việc rất gấp, vì Huỳnh Cái còn bị giam tại Nam lao, ngươi phải về tâu, xin đề binh phạt Sở cho mau, mà cứu kẻ trung thần nghĩa sĩ.

Và nói thêm:

-Ta đã thâu phục yêu đạo, còn bận phải dẫn nó qua Nam Hải Quan Thế Âm.

Thần Vu Khôn từ tạ lui chân, kế thấy Tiên cô xách con rùa đem tới.

Thầy trò gặp nhau mừng rỡ, rồi Lão mẫu và Tiên cô đi qua thẳng Lạc Già Sơn. Hai bên gặp nhau thi lễ ân ấn. Tiên với Phật giao tình rất hậu. Tiên cô đưa con rùa dâng cho Quan Âm, và bạch hết các việc đầu đuôi, tấm Tử trúc cũng trả lại cho người và cầu Đức Phật từ bi hỉ xả. Quan Âm nói:

-Tội con rùa này đã dư muôn thác, nhưng thương vì có công khó với Phật gia, vậy ta ra ơn tế độ hằng hà, phạt nó tới núi Bất Châu Sơn mà thế cho Ngoa Ngư hiệu lực năm trăm năm đủ số đền bù tội nọ, thời sẽ cho khỏi kiếp luân hồi.

Quan Âm phán rồi, liền niệm chân ngôn tha cho Huyết Hồ khỏi tội chết. Lúc đó tấm sáo Tử trúc biến đi đâu mất, còn Huyết Hồ đặng hiện lại nguyên hình cúi đầu lạy tạ Quan Thế Âm cùng Thánh mẫu, ra ơn bất sát.

https://thuviensach.vn

Kế đó Kim Đồng dẫn Huyết Hồ đem đày tới núi Bất Châu Sơn, Thánh Mẫu và Tiên cô từ giã Quan Âm.
Nhắc lại khi mẹ con Chung hậu bị khổn trong trận, mê man bất tỉnh, thình lình gió ở đâu thổi đến, đem hết cả mẹ con về dinh. Khi về tới quân trướng, hộ giá quan lật đật vào tâu cùng Tề vương. Tuyên vương vội vã ra mừng rỡ muôn phần, giữa thinh không cùng nhau lạy tạ ơn Thánh mẫu.
Khi đó Thuần Vu Khôn về tới, vua tôi cùng nhau han hỏi việc trước sau, Thuần Vu Khôn tâu thuật hết các việc Thánh mẫu đã dặn. Ai nấy đều vui mừng cảm tạ. Kế thấy quân giữ dinh vào tâu rằng:
- Bốn vị vương phi và chư tướng đã trở về, còn ở trước dinh đợi chỉ.
Tuyên vương truyền lịnh cho vào, chư tướng kéo nhau vào trước ngai vàng quỳ lạy, tâu các việc phá trận cho vua nghe.
Bốn vị Vương phi đều dâng bốn cái thủ cấp và bốn cái báu kiếng lên cho Chung hậu xem, Thiên Tử rất mừng rỡ liền truyền nội thần dọn yến khao thưởng bá quan. Vừa khi tiệc rượu vui vầy, xảy thấy tin triều đô bay ngựa tới báo:
- Nước Ngô, nước Tống và nước Hàn, ba nước kéo mấy vạn tinh binh đến vây Lâm Tri như kiến cỏ.
Tuyên vương nghe tâu hết hồn hết vía. Chung hậu thưa:
- Hãy chờ phá nước Sở rồi sẽ hay.
Rồi đó cùng nhau hỉ hạ quá say. Kế thấy quân kỳ bài chạy vào phi báo:
- Ba nước đã đồng hưng binh mã, có tấu bổn cáo cấp của Điền Năng, xin Thiên tử hạ lịnh phát binh, kẻo e nỗi cô thành nan thử.
Chung hậu xem biểu văn rồi kêu Điền Côn và Liêm Thoại Hoa vào bảo rằng: - Vợ chồng vương nhi lãnh ba vạn, cùng Tống Vạn, Tống Thiên, mau đi ngăn đón binh Tần, rồi Ai gia sẽ có kế điều đình thối địch. Còn vợ chồng Điền Đơn cũng lãnh binh ba vạn đi suống đêm ngày về cho tới Lâm Tri, hãy nên cố thủ thành trì, chớ cùng tặc binh đối địch, đợi Ai gia phục sở rồi thâu binh về tới, sẽ nội công ngoại ứng cùng nhau.
Hai người vâng lịnh khấu đầu, điểm binh mã trước sau đều tấn phát.
Khi Điền Côn với Điền Đơn dẫn binh đi rồi, Chung hậu lại truyền lịnh sai Điền Nguyên, Khổng Đại và Vương Bình mỗi người lãnh năm ngàn binh

https://thuviensach.vn

cùng những đồ hỏa pháo vân thê, chia làm ba toán, tới vây đánh ba cửa thành Hoài Nam bắn phá. Ba người đều vâng mạng lập tức dẫn binh tức tốc ra đi.

Nói về Sở vương từ khi hạ ngục Huỳnh Cái rồi, hằng ngồi chờ đợi tin lành của Huyết Hồ, trong mau bắt cho đặng Chung hậu. Chẳng dè thấy quân thám thính trở về tâu:

- Vô Diệm đã phá đặng Vân Quang trận, Huyết Hồ không biết đi ngả nào, còn Ngô Khởi bây giờ ở Lỗ bang, độc mã đơn thương không biết đi bao giờ đâu mất.

Thành vương nghe tâu, căm giận gian tặc và yêu tăng. Kế đó lại thấy quân kỳ bài vào tâu:

- Binh Tề công thành rất gấp, xin Thiên tử hạ lịnh phân binh.

Thành vương vỗ án kêu trời rồi té nhào ra chết giấc! Quan nội thần lật đật cứu dậy, Thành vương giây lát mới tỉnh hồn, Huỳnh Yết liền bước tới tâu:

- Bây giờ thế đà nguy cấp, phải kiếm phương du thuyết mà cầu hoãn binh. Xin Bệ hạ sai một người bặt thiệp công thần, tới nạp khoản với Tề vương Chung hậu.

Thành vương rơi lụy mà phán rằng:

- Như tính vậy mà Tề vương chuẩn hứa, thời Sở bang còn có phước nhận một hai phần, bây giờ biết sai ai đi? Hiền khnah phải vì Ai gia mà giúp sức.

Huỳnh Yết liền liều mạng. Thành vương khiến nội thần viết một đạo hàng biểu giao cho Huỳnh Yết lãnh lấy, một người một ngựa, mở cửa phía bắc môn mà xông ra kêu quân sĩ công thành bảo rằng:

- Hãy tạm dừng công thành đã.

Quân Tề vào báo lại cho Khổng Đại hay, Khổng Đại truyền lịnh cho vào, Huỳnh Yết tới trước ra mắt Khổng Đại mà thưa rằng:

- Nay hạ quốc đưa dâng hàng biểu, xin cho vào bái kiến nương nương.

Khổng Đại nói:

- Quốc mẫu đồn binh ở phía nam môn, để tiểu tướng sai người đem tới.

Nói rồi bèn bảo Vương Trung dẫn Huỳnh Yết qua phía Nam môn ra mắt Chung hậu. Huỳnh Yết liền cáo từ, đi theo Vương Trung đến dinh, vào nhung trướng bái kiến Chung hậu và quỳ dâng hàng biểu. Chung hậu xem

https://thuviensach.vn

xong rồi mắng:
-Thằng đen này khoe tài miệng lưỡi, dám tới đây mà nói láo với Ai gia, như vua ngươi thiệt ý đầu hàng, sao không mở cửa thành ra đây nghinh tiếp? Ai gia tha cho ngươi không giết, hãy về mà nói với Thành vương cho mau, nếu để Ai gia công phá thành trì rồi, thì đất Hoài Nam chẳng dung tấc cỏ.
Chung hậu nói rồi bèn cầm lấy biểu văn xé nát. Huỳnh Yết thấy Chung hậu ra oai thịnh nộ, chẳng dám nói lại nói qua, liền cúi lạy lui ra, trở về thành mà phục chỉ.
Đương lúc Thành vương thăng điện, thấy Huỳnh Yết trở về vội vã hỏi rằng:
- Hiền khanh đi có xong không? Hãy phán cho rõ Ai gia tường với.
Huỳnh Yết tâu rằng:
-Tôi qua dinh Tề nói đã hết tiếng, may khỏi chết mà về được đây, Chung hậu mắng hét vang rân, biểu Bệ hạ phải tới đầu hàng mới được, biểu văn người đà xé bỏ, còn tôi nói bao nhiêu cũng như nước đổ lá môn. Xin bệ hạ rộng lượng ra ơn, sai người khách qua một phen nữa.
Thành vương nghe Huỳnh Yết nói Chung hậu chẳng chịu cho đầu hàng thì trong lòng chết điếng, chưa biết tính kế chi, xảy thấy Ngũ Cường vào tâu: - Xin nhờ hồng phước bệ hạ, để tôi qua dinh Tề một lượt nữa thử coi? Bây giờ đây việc đã như lửa đốt, phải tìm kiếm thuốc hay mà trị.
Thành vương cả mừng liền sai nội thần viết hàng biểu khác và sắm sửa trâu dê rượu thịt cho Ngũ Cường đem tới mà khao thưởng Tề quân. Ngũ Cường liền lãnh lấy biểu văn, và đem đồ vật mở cửa thành nhắm Nam môn lướt tới. Khi đến nơi sai người tới trước dinh Tề kêu nói:
-Xin nghi binh một hai giờ, có Sở thần đến dâng hàng biểu.
Quân vào báo cho chư tướng hay, Điền Nguyên bèn truyền lịnh nghỉ đánh ngơi tay cho Ngũ Cường vào ra mắt Chung hậu. Khi Ngũ Cường tới trước nhung trướng triều bái và dâng biểu văn, cùng lễ vật trâu dê các món. Chung hậu chẳng thèm ngó tới, truyền đem Ngũ Cường ra đánh đòn năm chục mà đuổi về, lại truyền lịnh cho chúng tướng hết sức công phá, tiếng pháo nổ rung trời chuyển đất.
Dân trong thành từ già tới trẻ, đều khóc than inh ỏi vang rền! Mới hay muôn sự tại trời, hại người chẳng được nên người hại lại.

https://thuviensach.vn

Ngũ Cường bị đòn đau, lê lết, song cũng phải gắng gượng mà đi về tới thành, vào triều tâu hết lại cho vua hay, Thành vương bèn nhỏ sa hai hàng lụy ngọc. Oán trách vì Lỗ bang Ngô Khởi đem yêu tăng tới hại Hoài Nam, cũng bởi vì mình có bụng tham muốn thâu đoạt giang san Tề quốc, nếu lúc trước nghe lời Huỳnh nguyên nhung trung trực, thời chẳng tới than khóc buồn rầu. Thương ôi! Sự dĩ đáo đầu, mới biết nghĩa trung thần lương tướng! Thành vương khóc đỏ con mắt, triều thần cũng ngồi bó tay, Ngũ Cường lại quỳ xuống tâu bày:

- Sai Huỳnh Cái đi họa may khi được, bây giờ người đang bị giam hãm trong ngục hình, xin chỉ triệu đòi vào sai khiến.

Thành vương nghe tâu liền chịu, sai Ngũ Cường mau đi đòi Huỳnh Cái nguyên nhung. Ngũ Cường vâng lịnh vội vàng, chỉ lao chạy thẳng một hơi đã tới.

Nói về lão tướng Huỳnh Cái bị giam trong ngục, nửa mê nửa tỉnh, như dại như điên, ngậm sầu rơi lụy nổi giận Huỳnh tuyền, dẫu có trách đất than trời cũng chẳng thấu, uổng một tấm lòng trung vì quốc, bây giờ như nước rửa sạch không được, hai phương phân rẽ vợ chồng, hết trông nỗi thê phong tử ấm! Huỳnh Cái đương lúc than thở, xảy thấy Ngục quan hăn hở bước vào thưa rằng:

- Có thánh chỉ tới đòi, xin Nguyên nhung mau nghinh tiếp.

Huỳnh Cái liền cầm khăn lau nước mắt, mới bước đi ra khỏi ngục môn, Ngũ Cường tuyên đọc chiếu văn, Huỳnh Cái vội vàng cung thân bái tạ. Lúc đó Huỳnh Cái sửa sang giầy mão, theo Ngũ Cường trở lại kim giai, cúi đầu bái tạ quân vương ơn chín bệ rồng thương chẳng giết. Thành vương liền bước xuống đỡ Huỳnh Cái dậy mà nói rằng:

- Vương huynh đừng quá trách, vì cô gia tín dụng sàm gian, bây giờ Tề binh công phá Hoài Nam, quả nhân đã sai người thuyết hàng bất thành, ấy là tại chẳng nghe lời vương huynh can gián, cho nên mới sanh biến đến đỗi này, vậy bây giờ vương huynh có kế gì hay, hãy vì quả nhân mà bảo toàn xã tắc?

Huỳnh Cái tâu:

- Ngu thần cũng hết lòng báo quốc, dầu có chết cũng cam tâm, vậy xin cho

https://thuviensach.vn

ngu thần đi bái kiến Chung Thái Chơn, họa may nói mười phần đặng một.
Thành vương bèn truyện lấy một áo cẩm bào ban cho Huỳnh nguyên nhung và viết một đạo biểu văn nữa. Huỳnh Cái lãnh lấy các món tạ ơn Thành vương rồi thẳng qua Nam môn, đi tới dinh Tê mà tỏ bày các việc. Quân đang công thành nghe tiếng người kêu nói, liền dừng bắn lại vào báo với Điền Nguyên. Điền Nguyên nghe quân nói tên Huỳnh Cái tới đầu hàng, bèn lật đật sửa sang nghinh tiếp.
Khi hai người gặp nhau, Huỳnh Cái thất kinh, mới biết là con mình đã qua đầu Tề, không trách chi Thành vương hạ ngục giam cầm, cũng vì nó làm cho mang họa tới mình, bèn chỉ mặt mắng rằng:
- Đồ súc sanh! Sao vong quân bội phụ, mi cả gan làm cho cha mày hỏng chút nữa rụng đầu, công ta nuôi dưỡng bấy lâu, trông thế đạo không sanh thì có dưỡng chớ. Còn ơn Thành vương đãi mầy chẳng bạc, nỡ nào đi qua đầu nước khác cho đành, oan gia đồ tiểu bối súc sanh. Mi thiệt là thằng bất trung bất hiếu.
Điền Nguyên nghe Huỳnh Cái mắt nhiếc mấy lời rơi lụy mà rằng:
- Xin nghĩa phụ hãy tới trung dinh cho con phân rõ, kẻo chỗ này là chỗ chiến trường.
Nói rồi Điền Nguyên đi trước dắt đường, Huỳnh Cái theo sau bén gót. Huỳnh Cái đi tới nhung trướng, bái yết Tuyên vương với Chung hậu, Tuyên vương truyền quân đỡ dậy mà rằng:
- Quả nhân miễn lễ, hãy ngồi xuống mà đàm đạo một hai lời.
Huỳnh Cái tâu rằng:
- Ngu thần là người có tội, có ân đức chi với thượng bang.
Chung hậu cả cười và thuật lại sự tha Tống Thiên cho đem gia thơ của Mạnh Thể Vân về, cùng nuôi dưỡng Từ quân mười hai năm dạy dỗ nên người văn hay võ mạnh. Nói một hồi cho Huỳnh Cái nghe, Huỳnh Cái đứng dậy tâu rằng:
- Lúc tôi gặp Thể Vân cung nữ, có bồng một đứa con trai, nó nói con của anh nó sanh ra vì gia biến mang cơn thủy nạn, tôi mới cùng Thể Vân vầy duyên cá nước, bèn đem cháu về mà dưỡng dục thành nhân, tôi chẳng biết là Từ Quân xin Quốc mẫu phán ra cho tôi rõ.

https://thuviensach.vn

Chung hậu thuật lại khi sanh Điền Nguyên rồi bị hại, nhờ có Thể Vân tiếp cứu bồng đi. Nói Huỳnh Cái nghe một hồi nữa. Huỳnh Cái lại tâu:

- Ngu thần mắc việc nước đông chinh bắc phạt nên chưa rõ hết việc nhà, lúc ban đầu nghe thân thế có nói sơ qua, bởi vậy nên không rõ tiểu chúa là con nhà kim chi ngọc diệp, nay ngu thần tới đây có một việc, Thành vương sai đến nạp biểu hàng, ngửa trông Thiên tử cùng Nương nương mở lượng xua hàm hải dục.

Huỳnh Cái tâu rồi cầm khăn lau nước mắt! Tuyên vương xem thấy cũng động lòng, Chung hậu nói:

- Việc đó có Thành vương tới đây mới xong, bây giờ hãy vui vầy yến tiệc.

Nói rồi truyền quân dọn bày tiệc rượu cùng nhau chén tạc chén thù, tạ công ơn dưỡng dục ấu vương, ngày nay mới được đoàn viên cốt nhục. Khi tiệc rượu vừa xong, Huỳnh Cái quỳ lạy tạ và tâu:

- Nay Thành vương đã biết lỗi, vì nghe lời Ngô Khởi với Huyết Hồ nên mới sai ngu thần dâng biểu tới đây, tình nguyện xin hằng niên tấn cống.

Chung hậu nói:

- Ân nhân gối yên nằm vác, biết bao nhiêu là vì nước cần lao, đi qua Ngô bang cầu viện mới về, Sở vương lại tin sàm tấu mà muốn hại, nếu chẳng có Ngũ Cường bảo tấu thì ân nhân đã làm quỷ không đầu, để Ai gia dứt nước Hoài Nam, Ân nhân sẽ cùng ta an nhàn phú quý. Vả lại vợ của ân nhân cũng còn ngơi nghỉ tại đây. Ai gia đã nhận làm Công chúa thân sanh, như ân nhân đầu Tề thời làm chức phò mã hiển vinh, vợ chồng lại được loan hoà phụng hiệp. Lời xưa có nói: Chim khôn kiếm cây mà đậu, tôi hiền chọn Chúa mà thờ. Sở vương là người tửu sắc hồ đồ, ân nhân thờ nó làm chi cho mệt.

Huỳnh Cái không biết tính liệu làm sao, ngậm ngùi rơi lụy thâm bầu, cam nhứt tử mà đền ơn quân phụ. Nghĩ rồi bền cầm khăn lau nước mắt mà tâu rằng:

- Ông cha tôi là người nước Sở, ơn quân vương tri ngộ cũng nhiều, nhưng tôi vinh hiển một mình, bỏ đất nước tổ tông sao phải , xin Quốc mẫu thương tình nghĩ lại, cho Thành vương thú tội xưng thần, ngàn năm trâu ngựa kiếp hồng trần, ngu thần cũng nguyện cám ân báo đáp.

https://thuviensach.vn

Chung hậu nói:
- Để Ai gia bình xong nước Sở rồi sẽ đền ơn với ân nhân, lịnh truyền hỏa tốc tam quân, phải công phá thành trì cho chóng.
Huỳnh Cái tức mình rơi lụy và bước ra cúi đầu bái biệt Sở vương, rồi thò tay bên lưng, rút kiếm trường hồng ý toan muốn tự vận để đền xong nợ nước. Điền Nguyên thấy vậy thì hồn phi phách tán, lật đật chạy tới ôm Huỳnh Cái mà khóc rằng:
- Nghĩa phụ hãy an lòng, cho ấu tử tâu cùng quốc mẫu.
Lúc đó Chung hậu thấy Huỳnh Cái lòng gan dạ sắt, thiệt là đáng mặt trung thần, nên khen thầm: Sở quốc hữu hiền nhân. Chung hậu liền kêu nói:
- Lão tướng trung thần hãy để Ai gia phân trần sau trước. Như muốn Ai gia thâu binh về nước, thời Thành vương phải thân tự tiễn hành, bằng không thời quyết đánh phá thành trì bắt Sở vương đem về Hỗn Hải.
Huỳnh Cái cả mừng tâu rằng:
- Xin nương nương nghĩ tĩnh thuần tỷ, dầu việc chi lão thần nói, thời Sở vương cũng phải nghe.
Chung hậu cả mừng, bèn kêu Điều Nguyên nói:
- Vương nhi, con hãy vào nói lại với dưỡng mẫu con hay, hãy ra đây cho mau mà yết kiến lão thần cho vui dạ.
Điền Nguyên liền chạy vào hậu dinh thưa lại với Thể Vân. Thể Vân lật đật đi đến nhung trướng làm lễ Chung hậu và Tuyên vương, rồi day qua chào Huỳnh nguyên soái. Vợ chồng gặp nhau mười phần vui đẹp, một nhà tụ hội đoàn viên rất là âu yếm.
Kế đó Chung hậu truyền quân sắm sửa hương xa một cỗ, cho vợ chồng Huỳnh Cái trở về Sở sum vầy. Thể Vân quỳ lạy tạ ơn, vợ chồng đồng lên xe về phủ. Khi hai vợ chồng về tới Kim Loan điện, vào thẳng bái vua Thành vương trước sau thuật hết mọi đường, vua tôi đều vui mừng hết sức.
Thành vương khi ấy truyền nội thần sắm những đồ trâu dê rượu thịt và châu báu ngọc ngà, thân hành đi tới Tề dinh, xin nạp khoản xưng thần thú tội. Vua hai nước cùng nhau hòa giải, bỏ những điều oán cũ thù xưa, quân Chánh ty thâu nhận hết đồ lễ cống, Chung hậu liền truyền lệnh ban sư về

https://thuviensach.vn

nước. Khổng Đại làm tiên phong đi rước, Điền Nguyên làm hậu tập theo sau, ba quân hùng hổ, tỳ hưu, tiếng ca xướng vang lừng bờ cõi

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi thứ Bảy Mươi Hai

Ba nước phân binh vây Hỗn Hải

Ngũ Lôi đánh chết Chung Thái Chơn

Đây nói về vua nước Hàn, sai Trương Xa làm nguyên soái, đem binh đi công phá Lâm Tri. Trương Xa lãnh binh đi được ít ngày, thời đã tới Tỉnh Hình Sơn Đạo.

Đường đi hai bên nhỏ hẹp, núi cao chót ngàn trùng, quân kỳ bài bèn trở lại báo với nguyên nhung hay, Trương Xa cứ ngồi làm thinh lẳng lặng mà thầm nghĩ rằng Vô Diệm đề binh phạt Sở, ắt có người canh thủ chỗ này, đường đi hiểm trở gồ ghề, thoảng như có phục binh ở đây ắt mình khó nỗi chống ngăn. Nghĩ như vậy bèn nhóm chúng tướng lại hỏi:

-Trong binh thơ có nói: Biết người, biết ta, trăm trận đều thắng, còn chẳng biết người, chẳng biết ta, thời trăm trận đánh trăm trận đều thua. Nay đường Tỉnh Hình hiểm trở, bổn soái muốn sai một tướng đi dọ trước coi thể nào cho biết.

Trương Xa nói vừa dứt tiếng, có một tướng bước ra lãnh mạng. Trương Xa xem lại người ấy là Viên Đắc Thắng, làm chức khai lộ tiên phong ra chịu đi. Trương Xa cả mừng và cho đi. Viên Đắc Thắng tức thì độc mã đơn thương, đi tới núi Tỉnh Hình xem tường mọi sự. Trong giây lát Viên Đắc Thắng trở về thưa rằng:

- Một là nhờ Ngô vương nhân hậu, hai là cậy có nguyên soái oai linh, tôi đã đi dọ thám đường Tỉnh Hình chẳng thấy một mảy nào làm dấu tích có binh Tề phòng bị.

Trương Xa cả mừng, nói rằng:

- Như vậy thời chẳng tới Lâm Tri cho mệt, hãy phân binh mai phục tại đây, Chung hậu ban sư về, ắt đi đường này, vậy ta chờ đây bắt đặng nó rồi sẽ tấn binh cũng chẳng muộn.

Chúng tướng đều khen:

- Phải, kế nguyên soái như vậy rất hay.

Trương Xa liền truyền Viên Đắc Thắng lãnh hai muôn binh, mai phục hai

https://thuviensach.vn

bên mé đường Tỉnh Hình, hễ nghe hiệu pháo nổ lên thời mau mau áp ra hỗn chiến, Viên Đắc Thắng lãnh mạng. Trương Xa lại kêu Thân Long, Thân Hổ mà bảo:

- Hai tướng mỗi người lãnh hùng binh một vạn, vào trong rừng đi lượm đá đốn cây, đem chất trữ trên núi chỗ hai đầu mỗi đường và chớ cho binh Tề hay biết, chừng nào có hiệu pháo thì dứt dây lăn đá xuống chận đường, rồi đem binh hai ngả phủ vây, chớ để binh Tề tẩu thoát. Còn Lý Mạnh cũng lãnh cung tiễn quân một vạ, đi mai phục nơi mỗi đường phía Nam, hễ nghe hiệu pháo nổ lên thời truyền quân bắn ra một lượt. Biện Dõng cũng lãnh binh một vạn, sắm những đồ hỏa pháo hỏa công, cùng hỏa cầu hỏa tên đem tới mai phục đầu phía Bắc, khi thấy quân Tề đi tới chân núi, thì bắn hỏa tên ra. Khi ấy Nam Bắc hai phía giáp công, chớ cho binh Tề một mảy lông thoát khỏi.

Các tướng đều vâng mạng đem binh đi liền, còn Trương Xa bổn thân cũng dẫn một muôn năm ngàn binh, lên giữa núi phía Đông mà hạ trại, chờ cho Chung hậu ban sư về tới, thời y kế thi hành.

Bây giờ nhắc lại Tuyên vương với Chung hậu khi phân binh năm đạo, ban sư về nước, tiền hô hậu ủng, ngựa hí quân reo nóng lòng về nhà, đi tợ tên bay, kẻ đắc chi tiếng vang dường sấm nổ. Đi chẳng có mấy bữa, thời đã gần tới núi Tỉnh Hình, quân tiên phong trở lại phi báo phân minh rằng:

- Núi Tỉnh Hình ở gần trước mặt.

Chung hậu truyền dừng binh lại và bảo mỗi cơ trại thảy đều cơm nước cho đủ no, rồi cứ kéo thẳng một đường qua núi.

Khi quân vừa kéo đi đặng xa xa một đỗi nghe có tiếng pháo nổ vang trời, phục binh áp ra hai nơi, cây đá lăn xuống cao hơn mấy thước, bắn những hỏa công hỏa dược, quân Tề kẻ nám mặt người cháy mày, thình lình chẳng kịp trở tay, quân sĩ Tề chết nằm đầy như kiến cỏ.

Chung hậu ngó cùng đã tỏ rõ, thấy bốn phía núi đều có phục binh. Tuyên vương đã thất sắc hồn kinh, chúng tướng cũng hết phương cự địch. Chung hậu khi ấy mới niệm tiên gia thần chú đòi Võ sư tới phán biển vân vi, tức thì mưa tưới xuống đầy dẫy, những hỏa pháo hỏa công đều ướt hết, quân Hàn bắn chẳng được mũi tên nào, Chung hậu xem thấy cả mừng, giây lâu

https://thuviensach.vn

sấm sét tưng bừng vỡ lỡ, lại có mưa đá ở trên trời sa xuống đánh quân Hàn té nằm nghiêng nằm ngửa và cả mình tê liệt tứ chi, đao binh bỏ gác cùng đường.

Trương Xa thấy vậy lòng thương muôn nỗi! Bèn rút nhau kéo chạy và than rằng:

-Trời chẳng độ nước Hàn nên khiến Tề bang đắc thắng. Ấy là trời giúp cho ai nấy được, mới hay là thành sự tại thiên, uổng công thiết kế phục binh, trong giây lát tan tành tứ tán.

Khi quân Hàn đã lui rồi, Chung hậu truyền lịnh tấn binh, chẳng có ai cản trở, quân tướng Tề thảy đều mừng rỡ, người người hăm hở xông pha, núi Tỉnh Hình đi đã xa, Tuyên vương mới vui dạ, bèn nói với Chung hậu rằng:

-Trận này cũng giống như Đàn Thành hồi trước, Triệu Liêm Pha bị mưa đá mà thôi binh, nhờ Thánh Thần phò hộ hiển linh và cũng bởi có Ngự thê tinh thông pháp thuật.

Chung hậu liền thưa:

-Tuy là mục tiền cứu cấp cho binh mình ra khỏi chốn hiểm nghèo, nhưng quân Hàn đã bị giết chết cũng nhiều, thần hậu e phải đa mang điều thất đức.

Đây nói về Trương Xa chạy khỏi núi ba mươi dặm, bèn thâu góp binh tàn, thấy hao hụt hơn phân nửa. Bèn thở ra một tiếng kêu trời, kế giây lát thấy chư tướng lục tục đem binh hội lại. Trương Xa khi ấy mới nói rằng:

-Bổn soái đã đoán chắc vua tôi nhà Tề cùng đồng bị chết trong đám mưa đá, vậy hãy đem binh tới tìm kiế thử coi, như thiệt quả có thi hài, thời mau cắt lấy đầu mang về nước.

Chúng tướng khen phải, đồng tưởng rằng Tuyên vương với Chung hậu bị chết trong đám mưa đá rồi, hay đâu vừa đi được một ít dặm xa thấy có một đạo binh kéo ngang qua dưới núi, gặp nhau chưa kịp chào hỏi, ngó lên thấy cờ đề hai chữ Đông Tề, quân Hàn bất tỉnh mê mê, cùng nhau rùng rùng bỏ chạy. Chung hậu lại truyền chúng tướng đuổi theo truy sát, thâu được binh giáp không biết bao nhiêu mà kể. Quân Tề đắc thắng khải ca, ban sư trở về Hỗn Hải. Còn Trương Xa thời như chim bị ná, bây giờ mới rõ pháp lực của Chung hậu vô song, khi ấy mới chịu thâu góp binh tàn, trở về nước Hàn tâu lại.

https://thuviensach.vn

Nhắc lại khi vợ chồng Điền Côn vâng lịnh, đi luôn đêm ngày về tới thành Duyên Châu. Lão vương hay tin ấy bèn sai quân ra nghinh tiếp vợ chồng Điền Côn thẳng về Ngân Loan điện vấn an xong rồi thuật hết các việc cho lão vương nghe, Điền Dưỡng khi ấy nói rằng:

- Cô gia tuổi hơn bảy chục, trong mình bịnh hoạn rề rề, chẳng hay điều khiển quân cơ, nay may nhờ có Thiên tử sai Vương điệt về đây phòng thủ ngoại thành, ấy cũng rất may cho Cô gia một thuở.

Đương khi đàm đạo với nhau, xảy thấy quân giữ thành ngoài chạy về báo:

- Nước Tần sai Bạch Khởi làm tướng, đem hùng binh mười vạn tới đây, hiệu cờ đề hai chữ Tống bang, cách thành hơn vài chục dặm, đã an dinh hạ trại.

Điền Côn nghe báo bèn nhóm chúng tướng lại rồi lên thành xem giặc.

Nói về Bạch Khởi đi tới phủ Duyên Châu, cách thành ba chục dặm hạ trại xong rồi, bèn truyền quân thẳng tới dưới thành khiêu chiến. Điền Côn xem thấy, liền mở cửa thành xông ra, bên kia Bạch Khởi cũng buông cương lướt tới. Bạch Khởi nói:

- Mi ở Tề bang có tiếng, bổn soái đây cũng thủ đoạn cao cường, vậy ngươi hãy nghe lời ta về đầu phục Tây Tần thời sẽ được tấn phong vương tước, nếu mi chẳng nghe lời ta nói trước, thời hồn đó ắt xuống suối vàng, tới chừng ấy chớ phàn nàn, trách sao soái gia chẳng nghĩ.

Điền Côn nghe nói nổi giận mắng lại rằng:

- Mi là đồ súc sinh lớn mật, dám thừa hư tới tập kích nước ta, ta ở đây chờ mi cũng đã lâu ngày, quyết bắt đặng phân thây lấy mật.

Nói dứt lời, hươi thương đâm tới, Bạch Khởi liền rước đánh hơn một trăm hiệp chưa định hơn thua, Liêm Thoại Hoa xem thấy giục ngựa xông ra trợ chiến. Ba người cùng nhau hỗn sát, một mình Bạch Khởi tả đột hữu xông. Bạch Khởi khi ấy bất ý đề phòng, bị một chùy phép của Thoại Hoa đánh trúng sau lưng, liền ôm yên quất ngựa chạy như giông gió. Điền Côn hươi thương đuổi theo, Bạch Khởi túng thế phải liều, liền tế cái Tử Kim phiêu lên sáng tở, dường như cái đấu. Điền Côn thật người lanh lẹ, liền quày ngựa thối lui, thời Tử kim phiêu đánh hụt xuống giữa đất bằng, sâu có gần một thước, Điền Côn xem thấy thất kinh, vợ chồng đồng quày ngựa về

https://thuviensach.vn

thành an nghỉ.
Còn Bạch Khởi khi thấy Điền Côn trở về, bèn thâu Kim phiêu lại rồi cũng trở về dinh, phừng phừng nổi giận tức mình, bị Thoại Hoa đánh thình lình mang bịnh tưởng là thủ thành có một mình Điền Dưỡng hay đâu lại có vợ chồng Điền Côn, bây giờ biết tính kế chi vẹn toàn, lấy thành Duyên Châu cho được. Bạch Khởi đương ngồi than thở, xảy thấy thám quân là Châu Chơn bước tới thưa rằng:
-Thành Duyên Châu đã có phòng bị, vậy phải sai người về xin cứu binh cho mau, rồi sẽ dùng đồ hỏa pháo vân thê, thì lấy thành không đầy nháy mắt. Nếu bằng trễ nải, ắt có Chung hậu trở về đây, thời e nỗi khó lòng vả lại nguyên soái đã không đặng thủ thắng mà quân sĩ còn mang tai nạn nữa.
Bạch Khởi nghe phải liền viết một đạo biểu văn, sai Trương Chiêu đem về dâng cho Tống chúa. Rồi đó truyền quân sửa soạn đồ công thành, đợi cứu binh tới, sẽ ra tay hiệp lực.
Qua ngày sau, Điền Côn sửa sang khôi giáp, truyền lịnh cho chư tướng mở cửa thành xông ra, tới trước dinh Tống mà khiêu chiến. Quân tiểu hiệu vào báo cho Bạch Khởi hay, Bạch Khởi nghe báo cả giận, muốn ra trận mà ăn mật Điền Côn, bèn sửa soạn nai nịt xong rồi Châu Chơn khi ấy bước tới can:
-Trương Chiêu đi xin cứu binh chưa tới, còn nguyên soái thương tích chưa được như thường, xin nguyên soái hãy bớt giận dẹp oai để nghi binh, ấy là thượng sách, chừng có cứu binh tới, rồi sẽ cùng nó giao phong chẳng muộn gì.
Bạch Khởi khen phải, liền truyền quân đem miễn chiến bài mà treo ra trước. Quân Tề bèn trở lại báo cho Điền Côn hay, Điền Côn lập tức thâu binh về dâng cho Bạch Khởi.
Luôn như vậy bảy ngày mà bên binh Tống chẳng thấy động tịnh chi, Thoại Hoa khi ấy mới nói với Điền Côn rằng :
- Bây giờ muốn bắt Bạch Khởi xin phải làm như vầy, như vầy...
Điền Côn khen phải, liền kêu Tống Thiên, Tống Vạn mà bảo:
- Hai ngươi hãy lãnh binh một vạn và đem theo những hỏa dược, hỏa công, hễ thấy ta cùng Bạch Khởi giao phong, chừng ta trá bại thời làm sao chúng

https://thuviensach.vn

nó cũng theo truy sát, chừng ấy hai người phải mau áp ra hỗn chiến, dùng hỏa công hỏa pháo mà thiêu hủy dinh trại nó đi, như ai trái lệnh ắt xử theo quân lịnh.

Hai người đều lãnh mạng. Liêm Thoại Hoa cũng dẫn một đạo binh, tới mai phục nơi Huỳnh Thảo Pha chờ Bạch Khởi đi qua, sẽ áp ra bắt sống. Phân cắt xong, Điền Côn cầm thương lên ngựa một mình thẳng tới Tống dinh.

Nói về Bạch Khởi, Phàn Duyển và Châu Chơn, từ khi treo miễn chiến bài tới nay đã được bảy ngày mà không thấy cứu binh tới, ba người còn đương bàn luận cùng nhau xảy thấy quân tuần dinh vào báo:

- Điền Côn chỉ có đơn thân độc mã, đi thám thính bốn phía dinh mình, chúng tôi đã xem thấy phân minh, nên phải mau vào thưa lại.

Bạch Khởi nghe qua mừng quýnh, liềb truyền quân sửa soạn ra cự địch. Châu Chơn và Phàn Duyển can rằng:

- Điền Côn đi thám dinh ắt có kế xảo, như xuất binh thời trúng kế chẳng không.

Hai người vừa nói tới đó, Bạch Khởi nổi giận mắng:

- Cả thảy đều vô dụng, đừng có can gián chi cho nhiều lời.

Nói rồi nai nịt cầm thương lên ngựa, mở cửa dinh xông ra hăm hở. Điền Côn ngó thấy Bạch Khơi thời làm như bộ thất kinh, bèn quất ngựa chạy dài. Bạch Khởi cũng giục ngựa đuổi theo. Chạy một đỗi xa xa, Điền Côn nhảy lên trên Huỳnh Thảo Pha đi tuốt. Bạch Khởi bèn dừng ngựa lại mà cười ngất và nói rằng:

-Thằng Tề cẩu muốn chết, nên nó chạy vinh cường mà chọc ta.

Nói rồi cũng giục ngựa nhảy qua trên bờ được ít bước, sau lưng thấy có viên nữ tướng xông ra, trong tay lại cầm hai con chim bồ câu trắng, thả bay lên trên không mà cũng chưa rõ là cớ gì. Kế đó phục binh bốn phía ép tới. Bạch Khởi khi ấy cả mình rởn ốc, mới nghĩ rằng đại trượng phu ở đời thà chết tại chốn sa trường, để tiếng tốt về sau chẳng hơn cam chịu dưới tay người mà mà cầu xin sự sống. Nghĩ như vậy bèn hươi thương trở lại đánh liều với Thoại Hoa. Đánh được ít hiệp, Thoại Hoa lấy dây Khổn Yêu tế lên, bay tới trói Bạch Khởi nhào lăn xuống ngựa, phục binh áp ra bắt quách, đồng đem nhau trở lại dinh Tề.

https://thuviensach.vn

Còn Tống Thiên, Tống vạn khi nghe bên Huỳnh Thảo Pha có tiếng pháo nổ, biết Bạch Khởi đã qua bên ấy rồi, bèn truyền lịnh cho phục binh bốn phía áp tới trại Tống bắn hỏa công, hỏa dược. Quân tướng Tống trở tay chẳng kịp, dinh trại đều bị cháy tan hoang, rủ nhau trốn chạy cùng đàng, ai nấy đều lo tìm phương tẩu thoát. Trận giặc vừa tan, vợ chồng Điền Côn rất mừng rỡ, bèn truyền lịnh bỏ Bạch Khởi vào tù xa, đợi Chung hậu về tới sẽ phân xử.

Nói về Doãn vương nước Tống vừa buổi lâm triều, quan Huỳnh môn vào tâu:

-Có Bạch nguyên nhung sai người về xin binh cứu viện.

Tống vương cho vào, Trương chiêu vô đến dâng biểu văn lên Doãn vương xem rồi truyền nội thần tra điểm năm muôn binh mạnh và cờ đề năm chữ: Phụ thù bất cộng đái thiên và dẫn hùng binh thân hành thẳng tới Duyên Châu cứu viện.

Đây nói về Chung hậu vừa khi đi giữa đường, xảy thấy quân lam kỳ tới báo:

-Ngô Khởi đánh thành Lang Da rất gấp, Tây Lộ vương thua luôn sáu trận kinh hồn, vì Phó Mạnh có người tiên phong, tên nó là Vương Báu. Nó có cao thâm pháp lực, hễ xòe bàn tay ra thời có tiếng sấm nổ ầm ầm, trận thứ nhứt, thứ nhì Chung Lung và Chung Hổ bị thua, trận thứ ba, thứ tư Ngọc Trinh với Kim Định cũng bỏ chạy, trận thứ năm Ngọc Nga bị thiêu mất con ngựa, trận thứ sáu Tây Lộ vương thua chạy về thành, xin Quốc mẫu mau phát binh, kẻo thành Lang Da lâu ngày e khó giữ.

Chung hậu nghe báo bèn truyền Điền Nguyên, Tề Trinh, Tề Phụng dẫn binh đi tiếp ứng thành Duyên Châu, còn bổn thân dẫn binh tới thành Lang Da tiếp cứu.

Khi Điền Nguyên lãnh mạng đi cứu thành Duyên Châu, vừa đi giữa đường, thấy quân thám thính trở lại báo rằng:

- Có một đạo binh cờ đề chữ Tống, do Doãn vương lãnh đạo, quyết qua Tề mà báo thù, quân đi cách đây chẳng bao xa, nên chúng tôi phải mau vào phi báo.

Điền Nguyên khi ấy cười và nói:

https://thuviensach.vn

-Thằng này đã tới số, nên đến nạp mạng cho ta.
Nói rồi giục ngựa truyền quân tới hai đàng xáp trận. Quân Tề đánh với quân Tống cũng như cọp đuổi bầy dê, còn Doãn vương đánh với Điền Nguyên chẳng được mấy hồi, đã bị một chùy hồn về địa phủ. Quân Tống đua nhau vỡ chạy, cũng có người quy thuận đầu hàng, Điền Nguyên liền truyền cho quân sĩ vội vàng, hiệp nhau lại một đoàn thẳng tới.
Còn Chung hậu khi đi tới trước thành Lang Da thời trời vừa tối, bèn truyền quân đóng trại an dinh, chờ cho rạng ngày sẽ bày binh bố trận. Chúng tướng đều vâng lịnh ra tay, trong giây lát xong xuôi sau trước.
Qua ngày sau trời vừa hừng sáng, đã thấy Vương Báu tới khiêu chiến trước cửa dinh, quân vào lại phân minh, Chung hậu sửa sang xuất trận. Khi Chung hậu xông ra tới trận, Vương Báu chỉ mặt mà nói rằng:
- Lão gia đã có công ở đây chờ đợi, sao ngươi không xuống ngựa mà nộp mạng cho mau?
Chung hậu ngó thấy tướng ấy hình thù rất hung ác, tay cầm cây búa kim hoa, bèn hỏi:
- Nếu mi phải tên Vương Báu vậy để Ai gia bắt về làm con.
Vương Báu nghe nói nổi xung, hươi búa tới chém lia, chém lịa. Chung hậu cũng đưa đao gạt đỡ, Vương Báu có ý khen thầm, bèn niệm chú tiên gia, xòe bàn tay ra thời nghe ầm ầm sấm nổ, Chung hậu chẳng kịp xay trở, bị thần lôi đánh trúng giữa yểm tâm, tức thì quất ngựa chạy dài. Vương Báu theo sau đuổi tới, lại niệm chú đánh bồi thêm một cái nữa, Chung hậu liền té xuống ngựa chết tươi, Vương Báu lướt tới muốn ra tay và nói rằng:
- Chung Vô Diệm! Mi phen này hết cậy tài ỷ phép, nói mi cao cường pháp thuật, sao ngày này lại chết về tay ta?
Nói rồi hươi búa kim hoa chém xuống, xảy nghe sau lưng có tiếng người kêu réo rằng:
-Ta vâng lời Thánh mẫu tới đây cứu tử Chung nương nương, mi chớ khá thị cường, mà phải mang tai họa.
Vương Báu cũng chẳng thèm nghe lời, quyết lòng lấy cho được thủ cấp Chung nương nương. Túy Vân xem thấy vội vàng niệm định thân thần chú. Vương Báu tức thì cứng mình không cục cựa, lại niệm thần chú mà giải ra,

https://thuviensach.vn

Túy Vân vừa lướt tới chém nhàu, hai người đánh thôi tối trời tối đất, Lưu Túy Vân tế dây Phược Tiên Thằng lên, tức thì bắt Vương Báu trói lại cứng tay, Tuý Vân bèn lướt tới, chém xuống luôn hai ba gươm mà thấy Vương Báu cũng còn cứ đứng trơ trơ như đá, Túy Vân lấy làm kỳ lạ, ắt là yêu quái gì đây, Vương Báu bèn cười và nói rằng:

- Mi muốn chém ta mà chém sao đứt, ta đã từng ở danh sơn học đạo, thần lôi tu luyện vào chân hình, nguyên khí vận thiệt anh linh, đồ đao kiếm hại ta sao được, nàng hãy mở ta ra, đặng ta lấy đầu Chung hậu rồi thì ta về núi tức thì, nếu như nàng chẳng tha ta, ta thoát ra được thời nàng mang khốn.

Túy Vân biết Vương Báu có phép thần lôi xuất chưởng, thiệt là lợi hại vô cùng, bèn niệm chú thêm trói lại cứng khư để đứng đó mà đi cứu Chung quốc mẫu.

Khi đã trói Vương Báu lại rồi bèn tới đỡ Chung hậu dậy, thời thấy Chung hậu mặt chẳng còn chút máu, song hơi thở còn được một hai phần, Túy Vân cứ đỡ lên đỡ xuống hoài, không làm sao đặng mà bồng lên lưng ngựa được, Túy Vân mới rơi lụy mà than:

- Mình thưở nhỏ đã mồ côi cha mẹ, may nhờ Hỏa Vân Thánh Mẫu đem về nuôi dạy đã mấy năm, lại truyền cho tiên pháp tinh thông, nay người biểu hạ san mà cứu Chung quốc mẫu, rồi phải nhìn người là mẹ, vì vốn người cùng ta có duyên phận trời xui, như nay mà Chung hậu bị chết, thời phận mình mồ côi chạy đâu không khỏi. Nhưng mà lời Thánh mẫu đã nói, có lẽ đâu chẳng tin, bây giờ ở mé rừng hiu quạnh một mình, biết làm sao mà bảo toàn Quốc mẫu.

Than rồi lại nắm tóc Chung hậu mà kêu réo hoài, cũng không thấy ừ hử gì hết, vừa đứng dậy xem ngó bốn bề thấy có toán quân cờ đề hai chữ Đông Tề tỏ rõ. Túy Vân biết quân Tề đi kiếm Chung quốc mẫu, bèn chạy lại mà kêu nói om sòm. Quân Tề nghe có tiếng người kêu, cũng phăng phăng đi tới.

Khi Yến Anh với Mao Toại đem một ngàn binh đi tìm Chung hậu, nghe tiếng người kêu liền cùng nhau lướt tới coi thử, thấy một người con gái chừng mười hai tuổi, hai bên còn để vá, tóc xuống ngang vai, bèn hỏi rằng:

- Chẳng hay tiên nữ ở đâu, mà lại biết anh em tôi mà kêu như vậy?

https://thuviensach.vn

Túy Vân đáp:
-Tôi tên là Lưu Túy Vân học trò bà Hỏa Vân Thánh Mẫu, vì Chung hậu bị nạn, nên thầy tôi sai tôi xuống cứu người, bây giờ Vương Báu tôi đã bắt được rồi, còn Chung hậu thời còn một tấc hơi thoi thóp mà thôi, vậy mấy người phải mau tới cho gấp, mà phụ đỡ cùng tôi đặng đem người về dinh trại.
Yến Anh nghe nói tỏ rõ, liền truyền quân chạy tới đỡ Chung hậu và trói chặt Vương Báu đem về dinh. Khi Yến Anh về tới nơi, đem các việc tâu lại cho Tuyên vương nghe, Tuyên vương cả kinh, truyền nội thần đưa Chung hậu vào trong, thời thấy mặt đã đen sì, mình còn một chút hơi nóng, thì nhào lăn, vật mình ôm khóc và nói rằng:
- Biết đâu có thần y, Trẫm sẽ nhường bửu vị.
Kế thấy quân vào báo, nói:
- Có vợ chồng Đông Lộ vương và Xuân Vương đã về tới.
Tuyên vương truyền cho vào, Điền Côn tâu rằng:
- Đã bắt được Bạch Khởi.
Xuân vương tâu:
- Đã đánh thức Doãn vương
Tuyên Vương nghe nói cũng mừng mà nước mắt hãy còn chưa ráo. Hai người hỏi thăm cớ sự bèn đến đầu giường khóc lóc vang rân, cùng nhau than thở một hồi lại thấy quân kỳ bài vào báo tiếp:
- Phó Mạnh đã hay Vương Báu bị bắt, nên đem binh tới công thành, xin vào tâu với triều đình hãy lo phương cự địch.
Bắc Lộ vương là Khổng Đại tình nguyện xin ra binh, Tuyên vương nhậm lời và dặn dò xong Khổng Đại liền cầm búa lên ngựa xông ra trận. Phó Mạnh thấy tướng Tề mặt đen như mực, cưỡi con ngựa Ô Chùy, mình mang hắc giáp, hắc bào, tay cầm cây Tuyên Hoa Phủ, biết tướng Tề là tay hung dữ, bèn chỉ mặt hỏi rằng:
- Mi tên họ là gì, hãy nói đi cho lão gia biết.
Khổng Đại đáp rằng:
-Ta tên là Khổng Đại tước phong Bắc Lộ vương, biết danh ta thì phải xuống ngựa quy hàng, nếu nghịch mạng ắt sa tràng bỏ xác.

https://thuviensach.vn

Phó Mạnh cười và nói rằng:
-Ta nghe mi cùng Điền Côn kết bạn, đánh Hàn quốc Trương Xa phải lui về, nay lão gia tới đây quyết bắt sống mà trả thù cho Vương Báu.
Nói rồi hươi kim thương đâm tới, Khổng Đại cũng đưa búa ra miếng, múa may, hai đàng đánh nhau hơn trăm hiệp, thắng bại chưa phân, Phó Mạnh bèn dừng thương lại và nói:
- Bây giờ mi muốn văn chiến hay là võ chiến, ta cho mi nói trước đi.
Khổng Đại hỏi:
- Làm sao gọi là văn chiến, còn làm sao kêu là võ chiến?
Phó Mạnh đáp:
- Như hai đàng đao thương hỗn chiến ai có miếng gì giỏi thì ăn ấy gọi là võ chiến, còn văn chiến là hoặc ta đứng chịu trước, cởi hết những bào giáp nhung trang, mặc ý mi muốn đâm chém làm chi thời làm, có chết ta thời ta chịu, hay là mi đứng mà chịu trước, thời ta cũng nghe theo.
Khổng Đại mới nói rằng:
- Như vậy thời mi hãy cho ta chém năm búa trước, rồi sau ta sẽ đứng mà cho mi đâm.
Phó Mạnh nói:
- Được! Ta chịu cho mi chém trước, mà mi đừng gạt ta bỏ chạy ắt vô danh.
Khổng Đại nói:
-Đã làm anh hùng hảo hớn, có đi nói láo bao giờ.
Phó Mạnh cả mừng, liền bỏ kim thương xuống và cởi nhung trang ra hết. Người ở đời ai cũng có phụ mẫu huyết thống quan hệ, chẳng phải da sắt xương đồng, vì Phó Mạnh có yêu pháp tinh thông, nên mới đứng đưa hông ra mà chịu. Khổng Đại khi ấy thấy vậy cũng lấy làm lạ, bèn ra sức anh hùng đánh luôn ba búa, mà cũng thấy Phó Mạnh đứng trơ trơ, Phó Mạnh cười mà nói rằng:
- Sao mà không đánh luôn hai búa nữa? Rồi mi cũng phải làm y như ta.
Khổng Đại nghĩ thầm: Thằng này thiệt có pháp thuật tà ma, mình phải lo mưu mô tẩu thoát. Nghĩ rồi bèn nói rằng:
- Mi hãy đứng dang ra, đặng ta đánh hai búa sau lưng nữa.
Phó Mạnh đáp:

https://thuviensach.vn

- Mi muốn đánh đâu cũng đặng.
Nói rồi liền đứng day lưng lại. Khổng Đại bèn chém một búa trên lưng con ngựa, con ngựa quỵ xuống, làm Phó Mạnh té luôn, Khổng Đại liền quất ngựa chạy nà, Phó Mạnh tức giận, chỏi dậy kêu với nói rằng:
- Tao đố mày chạy đâu cho khỏi, mày gạt tao đặng dùng kế thoát thân.
Nói rồi liền xách kim thương chạy bộ theo, cũng mau như vó ngựa. Khổng Đại xem thấy Phó Mạnh chạy tới, nhắm trước ngó sau hai đàng khó nỗi tới lui, nên phải hươi búa mà đánh liều với Phó Mạnh, kẻ cưỡi ngựa, người chân không, chốn sa trường trăm hiệp có dư, khó phân cao thấp.
Khổng Đại lúc này cự đà hết sức, mồ hôi đổ dầm dề, ý muốn giục ngựa về dinh, mà tình thế khó lòng, nên cũng đánh liều nhắm mắt. Lúc đó quan lược trận ngó thấy, chạy về phi báo với Tuyên vương:
- Bắc Bộ vương gia bại trận, xin sai người cứu ứng cho mau.
Điền Côn nghe nói khấu đầu tâu, xin ra trợ chiến Tuyên vương cả mừng và cho đi. Điền Côn liền cầm thương lên ngựa, xông ra trước trận kêu rằng:
- Khổng vương đệ chớ sợ, có Điền Côn tới đây.
Phó Mạnh cười và nói rằng:
- Cho bây đem tới mấy muôn người, lão gia cũng chẳng hề kinh sợ.
Khổng Đại nghe có tiếng Điền Côn tới tiếp, thời tinh thần lại mạnh mẽ hơn xưa, hai người đánh với một người, dầu Phó Mạnh là anh hùng thế mấy đi nữa, cũng khó bề ngăn đỡ.
Hai đàng đánh hơn trăm hiệp nữa, Phó Mạnh khi ấy tình thế không xong, bèn quất ngựa bỏ chạy như bay, Điền Côn cũng đuổi chạy bén gót. Phó Mạnh liền lấy ra cái Bạch ngọc luyện, ấy là bửu bối của Thần Lôi, niệm thần chú y lời, bửu bối sáng ngời ra như chớp, Điền Côn xem thấy thất sắc, bèn quày ngựa trở lui, bị Bạch Ngọc luyện đánh trúng sau lưng, ôm lưng ngựa hộc máu chạy về. Khổng Đại theo sau bảo hộ, đem Điền Côn về đến dinh, Phó Mạnh hươi thương đuổi theo, quân Tề xạ tiễn như mưa bấc, Phó Mạnh xông vào không được, liền đi bộ trở về dinh.
Khi Khổng Đại đem Điền Côn vào dinh ra mắt Tuyên vương và thuật tâu các lời, Tuyên vương cả buồn mặt mày ủ rũ, bèn than:
- Chung hậu bị thần lôi đánh còn nằm nơi giường bịnh chưa tỉnh, nay Điền

https://thuviensach.vn

Côn xuất trận lại bị thương, Tề bang đà hết tướng dũng cường, còn ai dám ra sa trường mà cự địch.
Tuyên vương than vừa dứt lời, thời có Điền Nguyên bước ra tâu rằng:
- Xin phụ vương chớ phiền long thể, để ấu nhi ra bắt đặng rồi, Phó Mạnh có tài sức bao nhiêu mà phòng lo sợ.
Nói rồi xách cặp song chùy đi ra, khi ấy cũng vừa lúc Lưu Túy Vân đứng một bên, xem thấy diện mạo của Xuân Vương thời có ý khen thầm, sực nhớ lại khi hạ san, Thánh mẫu có dặn rằng: Bên dinh Tề có một người Vương tử, tên gọi là Điền Nguyên, cùng ta năm trăm năm trước có lương duyên, nay phải cùng đó kết nguyền giai ngẫu. Vậy ta phải vâng theo lời Thánh mẫu, cho trọn việc nhân duyên. Nghĩ rồi bèn kêu rằng:
- Bớ vị tiểu anh hùng kia, xin hãy đứng lại, thiếp có lời thương nghị.
Điền Nguyên nghe tiếng người kêu liền ngó lại thì biết Lưu Túy Vân là người cứu mẹ mình, bèn hỏi:
-Tiên cô có việc chi thương nghị, xin hãy nói cho tôi nghe thử.
Túy Vân đáp:
- Phó Mạnh nó có yêu thuật, đao thương vào mình nó cũng trơ trơ, như tướng quân muốn xuất chiêu bây giờ, cho bần đạo đi theo cùng lược trận.
Tuyên vương nghe nói cả mừng và phán rằng:
- Nếu Tiên cô có lòng bảo hộ, ấy là hồng phước của Quả nhân.
Túy Vân và Điền Nguyên vâng lịnh ân cần, thẳng tới Ngô dinh khiêu chiến tức thì.
Nói về Phó Mạnh tuy là thắng trận về dinh nhưng mà không bắt được tướng Tề để trả thù cho Vương Báu nên trong bụng phừng phừng lửa đốt, chưa biết tính kế chi, xảy thấy quân vào phi báo rằng:
- Có tướng Tề tới trước dinh môn, xin Soái gia liệu định.
Phó Mạnh liền sửa soạn nai nịt, xách kim thương lên ngựa xông ra gặp mặt chẳng xưng hỏi họ tên, kẻ thương người chùy áp vô đánh nhầu, đánh độ một trăm hiệp có dư, Phó Mạnh khen rằng:
- Thằng con trẻ mà võ nghệ cao cường, hèn chi Tề quốc gọi là Thượng bang đại tướng, các tướng cũng phải đầu hàng khiếp sợ.
Nghĩ như vậy bèn lấy cái bạch ngọc luyện tế lên trên không, còn trên đầu

https://thuviensach.vn

Điền Nguyên cũng hiện ra ngũ trảo Kim Long, bửu bối liền trở lại đánh mình Phó Mạnh, Túy Vân xem thấy tỏ rõ, bèn niệm chú định thân Phó Mạnh đứng sững như trời trồng, Điền Nguyên chạy ra được cùng Túy Vân dắt nhau về trại, thưa qua hết sự tình, Tuyên vương với bá quan thảy đều mừng rỡ.

Nói về vợ chồng Huỳnh Cái, cũng về đồn binh ở tại Du Giang. Sở vương yêu trọng khác thường, Thể Vân lại mới trổ sanh chồi quế. Chúng tướng đều tới khánh hạ, Huỳnh Cái truyền mở tiệc ăn mừng, ai nấy thảy đều chúc tụng, có một mình Mạnh phu nhơn lòng buồn chẳng nói, Huỳnh nguyên nhung xem thấy mới hỏi:

- Phu nhơn có việc chi mà buồn bực, xin hãy phân cho soái gia đặng biết với nào.

Thể Vân đáp rằng:

- Vì thiếp có một việc, phu quân vốn thiệt không hay, lúc trước thần y Biển Thước có đưa cho thiếp hai hoàn linh đơn, người lại dặn rằng: Hoàn sắc đỏ trị bịnh Thần lôi, còn hoàn sắc trắng thì trị bịnh phong sa ác độc. Thuốc đó để trị bịnh cho Chung hậu vì tôi quên nên còn cất lại đây, bây giờ biết làm sao mà đưa cho người, để phòng khi nguy cấp.

Huỳnh Cái nói:

- Nếu linh đơn của thần y để lại, vậy bây giờ phải sai người qua đưa cho Chung quốc mẫu dự phòng.

Mạnh phu nhơn liền nói phải, Huỳnh Cái lập tức viết một đạo biểu văn và bỏ hai hoàn thuốc vào phong thơ, sai Vương Yên đội tuyết mang thơ tới dinh Tề lập tức, Vương Yên vâng lịnh bèn sửa soạn hành trang lên lưng ngựa thẳng xông tách dặm.

Đi thẳng mấy ngày, thời đã đến Lang Da địa giới, thấy lố nhố mấy hàng dinh trại, xem theo ngọn cờ mà thẳng tới Tề dinh, cũng thời may gặp Tống Thiên đi tuần, Vương Yên mới phân trần tự sự. Tống Thiên nghe nói cả mừng, bèn dắt Vương Yên vào trước mặt vua ra mắt. Khi Vương Yên tới trước Huỳnh La trướng triều bái và dâng phong thơ lên, Tuyên vương liền mở ra xem biểu văn như vầy:

Sở quốc thần Huỳnh Cái, với công chúa Mạnh Thể Vân, cúi đầu trăm lạy

https://thuviensach.vn

Tề quốc quân, cùng Chiêu Dương Chung Quốc mẫu, vợ chồng tôi đội ơn rất hậu, hàng ngày trông tưởng thiên nhan, nay thần y có để lại hai hoàn linh đơn, hoàn đỏ thời trị bịnh thần lôi, còn hoàn trắng thời trị phong sa ác độc, xin Bệ hạ chiếu theo chi dụng, để làm vật báu hộ thân, ngửa trông lượng Thánh ra ơn hỉ xả cho ngu thần muôn tội.

Tuyên vương xem biểu xong, kế thấy Điền Nguyên bại trận chạy về thưa rằng:

- Ngô tặc thiệt là anh hùng vô địch, nó dùng Bạch Ngọc luyện mà đánh con, may nhờ Tiên cô niệm chú định thân, con mới được đào sanh tẩu thoát.

Tuyên vương nghe nói thêm buồn bã, vì đã bị thất trận luôn luôn, kế thấy Túy Vân tới tâu rằng:

-Tôi thấy bệ hạ xem biểu văn Sở quốc, chẳng hay trong biểu nói những việc chi?

Tuyên vương nói:

- Vợ chồng Huỳnh Cái sai người đưa thuốc của thần y để trị những bịnh phong sa lôi hỏa.

Túy Vân tâu:

- Như vậy thời xin Bệ hạ chiếu theo trong toa mà điều trị, kẻo để lâu thêm nỗi khó lòng.

Tuyên vương như người mới tỉnh hồn, bèn truyền lịnh Liêm Thoại Hoa chia hai hoàn linh đơn, đem hòa với nước đổ cho Chung hậu. Còn Tuyên vương thời truyền quân đặt bày hương án và đích thân van vái cùng lão mẫu Lê San với thần y Biển Thước đại tiên xin cứu tử hoàn sanh cho Chung hậu.

Khi ấy Liêm Thoại Hoa vâng lịnh, bèn vào trong cạy răng đổ linh đơn cho Chung hậu, trong một giờ thuốc thấm đủ khắp tứ chi ngũ tạng, Chung hậu giương mắt tư bề dáo dác, Liêm Thoại Hoa đỡ ngồi dậy, cả nhà đều chạy tới vui mừng. Chung hậu khi ấy thấy Túy Vân đứng một bên mới buông lời hỏi rằng:

- Người con gái đó ở đâu mới tới. Ai gia lạ mặt không biết là ai?

Túy Vân thưa rằng:

https://thuviensach.vn

- Bần đạo là học trò bà Hỏa Vân Thánh Mẫu, vâng lời thầy xuống cứu nương nương, một là vì hồng phước của Tề vương, hai là năm trăm năm trước cùng nhau kết duyên phận.
Chung hậu nghe nói thời đã biết nhân duyên tự nơi trời định, nên Hỏa Vân Thánh mẫu mới cho xuống đây cùng Điền Nguyên cá nước sum vầy, ngày sau sẽ làm Tề bang quốc mẫu, liền đáp rằng:
- Ai gia cám ơn sư điệt, vâng lời thầy xuống núi cứu ta, nội thần mau dọn yến dâng qua, chút lòng thảo đền ơn công khó.
Nội thần vâng lịnh dọn tiệc dâng lên, Liêm Thoại Hoa với Túy Vân ngồi hai bên còn Tuyên vương và Chung hậu thời ngời chính giữa, vua tôi vui cười hớn hở, mừng vì tử khí phục sanh, tiệc vừa mãn thời đã quá canh, ai nấy về dinh nghỉ an giấc điệp.
Đây nhắc lại vợ chồng Điền Côn đánh với Vương Báu, đã bị thương vừa hết, thâu binh về thành, đóng cửa lại gia tăng canh thủ. Trông cứu binh thôi đà mỏ mắt, vợ chồng ngồi than thở hết hơi, bỗng nghe tiếng pháo vang trời, Đào Kim Định nói:
- Chẳng biết việc gì mà vang tai pháo nổ, hay là cứu binh đã đến chăng? Vậy xin để thiếp lên thành xem thử.
Nói rồi dặn chị em Mộng Ngọc Trinh ở lại, một mình lên ngựa thẳng gới Vọng Địch Lầu coi lại.
Khi Kim Định lên lầu xem qua phía Tây, thấy có một toán đại binh cờ bay thấp thoáng, quân đóng hằng hà, liền lấy ống thiên lý dòm coi, quả thấy cờ đề Đông Tề ngự dinh bốn chữ. Thấy rồi rất mừng rỡ, trở về phủ nói với Điền Đơn hay rằng:
- Nay cứu binh của Quốc mẫu đã tới, phải dùng kế nội công ngoại giáp Phó Mạnh ắt bị bại vong, Tề binh mười phần đắc thắng.
Điền Đơn nghe nói cả đẹp, vì dưỡng bịnh đã hơn một tháng trọn. Nay tinh thần đà mạnh mẽ như xưa, Điền Đơn bèn truyền lịnh đánh trống kéo cờ, nhóm chúng tướng lại mà thỉnh lịnh, Đào Kim Định thưa rằng:
-Tiểu phi có một kế, dám tỏ với Vương gia, nay có cứu binh quốc mẫu đã tới rồi, phải dùng kế nội công ngoại giáp mới đặng. Dầu Ngô tặc có hùng binh mấy vạn, cũng chẳng còn một manh giáp trở về.

https://thuviensach.vn

Điền Đơn khen phải, bèn truyền cho chúng tướng sắm sẵn hỏa pháo hỏa công, chờ tới canh ba thỉnh lịnh. Chúng tướng đều vâng lịnh về dinh truyền cơm nước xong xuôi, qua canh ba, Đào Kim Định nổi pháo làm hiệu, mở cửa thành xông ra, đi tới đâu truy sát tới đó.

Còn bên Ngô, Nguyên soái là Phó Mạnh, bại trận về dinh tức giận nằm không an giấc, đến canh ba bỗng nghe vang trời pháo nổ, ngó ra thời lửa đỏ như ban ngày, ba quân chẳng kịp trở tay, biết trúng kế dụ binh cướp trại.

Quân lật đật bỏ thương bỏ giáp, tướng vội vàng dắt ngựa cầm đao, Đào Kim Định đã đùa quân đánh tới ào ào. Ngô Phó Mạnh ra oai đánh đặng ba hiệp mà bị binh đông quá nên thất cơ bỏ chạy.

Còn bên dinh Tề, khi Chung hậu đương ngồi sau hậu viện cùng Túy Vân và Liêm Thoại Hoa bàn luận quân tình, bỗng nghe đùng đùng pháo nổ, ba mẹ con liền bước ra nhung trướng, sai quân đi thám thính cho rõ ràng, giây lát trở về phi báo hoang mang rằng:

- Ở trên thành Lang Đa thấy bóng hỏa quang nhấp nhoáng.

Chung hậu tức thì bấm tay làm một quẻ, biết Điền Đơn làm kế nội ngoại giáp công, vội truyền tả hữu tiên phong, hiệp cùng Điền Nguyên và Khổng Đại, kéo binh hùng thẳng vào cho kịp lúc.

Khi các tướng vâng lịnh đi rồi, Chung hậu nói với Túy Vân rằng:

- Phó Mạnh thiệt tinh thông pháp thuật, các tướng đi khó nỗi thành công, sư điệt phải giúp sức mới xong, cùng Liêm hiền tức cũng đi theo lược trận.

Hai người vâng mạnh liền sửa soạn nai nịt, thẳng tới dưới thành. Lúc đó Phó Mạnh như chim bị ná, chẳng biết ai là Lưu Túy Vân, kế thấy Đào Kim Định giục ngựa lướt vào, Phó Mạnh lại thê mười phần kinh hãi, hoảng hốt bèn bỏ dinh mà chạy, kế lại gặp ba vị vương gia, chiến trường mấy hiệp xông pha, Đào Kim Định lại theo sau rượt tới, một mình Phó Mạnh đánh cùng bốn tướng mà ngọn đao thương chẳng lọt vào mình, hễ đâm vào thời thấy một đạo bạch quang xông ra, ai nấy xem thấy thảy đều thất sắc.

Lui tới đánh hơn trăm trận, Phó Mạnh chẳng khác như mình đồng, một mình tả xông hữu đột, bốn tướng áp binh vào vây phủ.

Lúc này lại có Liêm Thoại Hoa với Túy Vân đi tới, thấy Phó Mạnh còn cự địch với bốn người, Thoại Hoa khen thầm:

https://thuviensach.vn

"Thiệt là tà thuật lạ đời, nên nương nương mới biểu chị em ta tới đây giúp sức".

Thoại Hoa nói vừa dứt lời, Túy Vân liền lấy bửu đao tế lên trên không, kế có một trận gió thổi tới và biến hóa muôn ngàn cây đao trên không sa xuống. Khi ấy Phó Mạnh bất ý chẳng đề phòng, bị bửu đao chém đứt ra trăm khúc, các tướng dừng tay lại ngó, thấy Phó Mạnh đã thịt nát như tương, cùng nhau đàm đạo vui mừng, rồi thâu binh về trại. Thương hại thay cho một vị tướng xương đồng da sắt, tới chiến trường bỏ mạng như không, oan hồn lại trở về nước Hàn, báo mộng tỏ các việc với sư phụ là Thần lôi.

Còn Lưu Túy Vân khi thâu bửu bối rồi liền trở về dinh, lúc ấy Tuyên vương, Chung hậu còn ngồi nơi Huỳnh La trướng, có quân vào báo rằng:

- Các tướng thắng trận trở về còn ở trước quân môn đợi lịnh.

Tuyên vương cả mừng, truyền cho các tướng vào, Chung hậu cũng bước xuống nhung trước mà tiếp rước Lưu Túy Vân, Túy Vân thưa rằng:

-Tôi chẳng có tài năng gì mà làm nhọc lòng nương nương viễn nghinh quá bội.

Chung hậu bèn cầm tay Túy Vân dắt vào và mừng rỡ, kế thấy Hình ngục quan bước vào tâu rằng:

- Liêm thị vương phi đã bắt được Bạch Khởi và Túy Vân tiên cô cũng bắt được Vương Báu, hai tướng còn cầm giam nơi đây, xin Thiên tử cùng nương nương định đoạt.

Chung hậu liền truyền lịnh dẫn vào. Giây lát quân đem hai người vào quỳ trước sân. Chung hậu khi ấy phán hỏi, Bạch Khởi cúi đầu rơi lụy và tâu rằng:

-Trăm lạy nương nương xin mở lòng từ bi dung thứ cho kẻ tội thần nhờ vì tôi còn một mẹ già tóc bạc, tuổi năm nay đám tám mươi dư, chẳng có ai hôm sớm cậy nhờ, người luống mỏi mắt bơ vơ trông đợi, lại ngày trăm tuổi không ai tống táng, phận cô đơn tấc dạ ngậm ngùi, trung chưa đền, hiếu nọ chưa báo, dưới chín suối tôi chưa đành nhắm mắt.

Chung hậu nghe Bạch Khởi nói mấy lời thắm thiết, cũng phát động từ tâm, bèn phán:

- Bạch Khởi! Ngươi đã có lòng hiếu đạo, Ai gia cũng rộng lượng thứ dung

https://thuviensach.vn

cho, như người còn nghe lời gian tặc mà địch ta, nếu tái phạm thời Ai gia không dung thứ.
Nói rồi truyền quân mở trói cho Bạch Khởi, Bạch Khởi được tha tội, bèn cúi đầu lạy tạ, Chung hậu lại dặn:
- Ngươi mau khá trở về biểu chúa ngươi nạp biểu quy hàng và bắt cho được gian thần là Ngô Khởi, đem nạp cho Ai gia, Ai gia sẽ ban thưởng.
Bạch Khởi vâng dạ và cúi đầu lạy tạ lui ra. Chung hậu lại truyền quân dẫn Vương Báu tới, quân sĩ vâng lịnh dẫn vào, Chung hậu mới hỏi rằng:
- Gian tặc dùng tà thuật mà đánh Ai gia, nay đã bị bắt tới đây, vậy ngươi muốn chết hay là sống?
Nguyên Vương Báu có tà thuật hộ thân, nên chẳng sợ đao thương, tưởng chắc là không có ai giết đặng mình nên mắng rằng:
- Chung xủ phụ! Ta tưởng hồn mi đã về chín suối ai dè đâu còn sống tại dương trần, mi có dám mở trói ra cho ta, ta sẽ quyết một phen sinh tử.
Chung hậu nghe nói cả giận mà rằng:
- Ai gia thiệt có lòng dung thứ, mà sự muốn chết ấy là tại ngươi, đao phủ quân ở đâu, kiếp mời Hỏa Vân Động Tiên Cô đưa phi đao trừ loài gian tặc.
Quân đao phủ vâng lịnh vào mời Lưu Túy Vân ra, Túy Vân bước tới triều bái Chung hậu xong rồi, Chung hậu phán rằng:
- Nay phản tặc khi dễ Ai gia quá đỗi, nó tưởng giết nó chẳng kham nên phiền sư điệt một phen, lấy đầu gã mà rửa hờn mới đặng.
Túy Vân vâng lịnh, quân đao phủ dẫn Vương Báu đem khỏi quân môn. Túy Vân niệm linh văn, rồi lấy báu đao tế lên trên không, tường quang muôn đạo thẳng xông, tức thì hóa ra hàng hà phi đao, chỉ ngay trên đầu Vương Báu mà chém nhừ chẳng khác như mưa sa. Thương ôi! Nát thịt tan da, hồn ác đã lìa khỏi xác.
Tuý Vân chém xong Vương Báu, thâu phép lại trở về phục chỉ. Chung hậu cả mừng, kế thấy Mộng Ngọc Nga tới trước triều bái tâu rằng:
-Tiểu chúa tôi cũng còn mang bịnh, thần thiếp cũng có bị thương, Chung Long, Chung Hổ còn ngọa bịnh tại sàng, nên không đi được mà viễn nghinh Vương mẫu.
Chung hậu nói:

https://thuviensach.vn

- May có vương tức tới đây mới nhớ, không thời Ai gia đã quên rồi.
Nói rồi bèn lấy túi mở ra, lấy linh đan mà đưa cho Ngọc nga, biểu phải trở về dinh mà điều trị. Ngọc Nga lãnh lấy linh đơn, đem về điều dưỡng cho Điền Đơn và chư tướng.
Kế đó Tuyên vương và Chung hậu truyền lịnh cho các tướng thâu thập lương thảo, bạt trại mà vào thành Lang Da, Điền Đơn với mấy vị Vương phi cùng các tướng ra khỏi thành nghinh tiếp. Chung hậu thấy mặt Điền Đơn thời rơi lụy mà rằng:
-May nhờ có tiên đơn cứu tử, không thời mẹ con ta nay đã phân ly.
Tuyên vương thấy vậy cũng cảm bèn vào đại điện truyền quân dọn tiệc. Trong giây lát quân nội thần dọn tiệc dâng lên. Chung hậu biểu Liêm Thoại Hoa rót ra ba chung ngự tửu, đưa lên cho Lưu Túy Vân và nói:
-Tiên cô có công cứu Điền Nguyên, Ai gia xin tạ ơn ba chung rượu này.
Túy Vân tiếp lấy tạ ơn, uống hết đà đỏ mặt bèn thưa:
- Đệ tử là người sơn dã, chưa hiểu hết phép tắc triều đình cúi xin Quốc mẫu bao dung, sách có chữ: Tửu kiến chơn tánh, vậy ngày mai tôi xin trở về núi, phục chỉ lại cho lão sư tôn hay, chẳng hay quốc mẫu có sự chi dạy bảo tôi chăng, đặng tôi trở về tâu lại.
Chung hậu nghe nói thời nghĩ thầm rằng:
" Sự nhân duyên tự nơi trời định, nay Lão mẫu sai Túy Vân xuống núi cũng có ý chi, phải thừa cơ mà hỏi càng cho biết".
Nghĩ rồi bèn hỏi rằng:
-Sư điệt! Hỏa Vân động môn đồ đông lắm. Tới Tề bang mà vầy duyên, cầm sắc cũng nhiều, nay sư điệt cũng có tiền duyên nên lão mẫu mới sai xuống, có lẽ cho đoàn viên tụ hội?
Túy Vân nghe nói gật đầu và thưa rằng:
- Lời Quốc mẫu nói quả có thiệt, nhưng đệ tử xét lại chữ hồng phước sao cho bằng thanh phước, công tu hành đã được mấy năm dư, nếu vâng lời Quốc mẫu bây giờ ắt là uổng công tu luyện.
Chung hậu hỏi tiếp:
- Nay Ai gia muốn hỏi một chuyện, không biết sư điệt có bằng lòng không?
Túy Vân thưa:

https://thuviensach.vn

- Đệ tử đã vâng sứ mạng xuống đây, Quốc mẫu có biểu việc gì, thời đệ tử cũng xin cam vâng chịu.
Chung hậu cả mừng, bèn nói:
- Việc nhân duyên còn thiếu một người làm Nguyệt lão, trong môn đồ Thánh mẫu biết cậy ai?
Nói rồi lấy con mắt liếc qua Đào Kim Định, Kim Định biết ý, liền bước ra thưa rằng:
- Nhi tức cũng là học trò Thánh mẫu, băng nhân cũng kẻ trước người sau, sự mai dong tôi chịu làm đầu, tờ gián thiệp sẽ xin hầu Quốc mẫu.
Chung hậu nói:
- Hồi trước, Thiên tử sính lễ Ai gia có một cái Bích ngọc đai, còn Yến tiên sanh làm kẻ băng nhân, bây giờ lấy cái Kim ngọc đái của Điền Nguyên mà sính lễ Lưu tiên cô mới phải.
Túy Vân nghe nói, mặt có sắc thẹn thùng bèn thưa:
- Đệ tử chưa hồi sơn phục chỉ, sợ khi đắc tội với tôn sư, việc lưỡng nan, biết tính là sao, vậy xin cho đệ tử phản hồi sơn động phục chỉ đã.
Kim Định nói:
- Việc đó xin đừng có ngại, sự hôn phối phải cho kịp thời, hãy vâng theo ý chỉ của Nương nương ta tuân lễ dành làm mai chúc.
Túy Vân mắc cỡ, cúi đầu chẳng nói nữa, Chung hậu biết ý đã thuận tình, bèn truyền lệnh cho Kim Định và ít cung nữ dẫn Túy Vân vào biển phòng, bỏ hết đạo y, thay đổi vương phục, cài trâm đội mão, theo nghi vệ vương gia và truyền cho nội thần dọn một kiệu hoa biểu Liêm Thoại Hoa đưa Túy Vân về Lâm Tri trước, rồi sẽ lựa ngày thành thân với Điền Nguyên Thái tử. Việc hỷ sự nói về hồi sau.
Qua ngày sau, Chung hậu biểu Điền Đơn mở kho lúa lấy tiền phát cho quân sĩ và ban cấp cho những kẻ bần dân già cả, nghỉ quân một tuần, mới ban sư trở về Lâm Tri Hỗn Hải.
Nói về bá quan văn võ tại thành Lâm Tri, nghe tin ngự giá ban sư, đều ra khỏi cửa thành nghinh tiếp. Tuyên vương với Chung hậu thẳng vào Kim Loan điện, bá quan triều bái xong kế thấy Bắc cung là Trịnh Ngọc Thiền cũng tới triều kiến. Chung hậu lật đật bước xuống ngai đỡ dậy, nói rằng:

https://thuviensach.vn

- Vương muội cần lao vương sự, ở nhà liệu lý các việc trong cung đình, hãy theo ta vào trong Chiêu Dương cung, chị em sẽ phân trần sau trước.

Lúc đó Tuyên vương thời đi trước. Chung hậu với Bắc cung theo sau, đi ngang Phân cung lầu, Tuyên vương xem thấy Tây cung bỏ vườn hoang cỏ rậm, ngậm ngùi nhớ Hạ Nghinh Xuân thuở nọ ân tình xưa như nước chảy xuôi, thấy vật lại nhớ tới người, hai hàng luống khôn ngăn lụy ngọc. Chung hậu liếc mắt ngó thấy tức cười bèn nói:

- Thần thê xem thấy Tây cung rất buồn bã, động lòng lại nhớ tới Hạ Nghinh Xuân, xin Thiên tử xá tội cho Tây cung, đến xuân tiết tới kinh thành du ngoại.

Ba người vừa đi vừa nói, giây lát đã tới Chiêu Dương cung, ba người vào đại điện đồng ngồi, truyền cung nữ dọn bày yến tiệc, Trịnh Bắc viện rót hai chung ngự tưu, kính dâng thiên tử với Chiêu Dương, cùng nhau đàm đạo sự tình, Chung hậu nhắc lại việc mười hai năm trước rằng:

- Hạ Nghinh Xuân, toan dùng chước độc, làm cho mẹ Bắc con Nam, Ai gia đã bị biếm vào lãnh cung, còn Điền Nguyên nhờ có Thể Vân cung nữ, Huỳnh Cái thâu làm nghĩa tử, tới nay đã khôn lớn nên người, nay nó lại lên tiên sơn rước đặng Thần y, đem về cứu Đả quỷ thần tiễn cho ta, Ai gia đã hồi sanh khỏi tử, lại đặng thêm cốt nhục trùng phùng, ấy cũng nhờ phước đức Thiên công, sách có chữ: Kiết nhân thiên tướng,

Khi Chung hậu thuật hết lời, Trịnh Ngọc Thiên nghe rồi mừng rỡ không cùng, Chung hậu lại nói:

- Vì Ai gia chẳng giết Ngô Khởi nên nó làm ra tai họa tới nay, nếu như trời chẳng giúp người lành, thời một trăm Chung Vô Diệm cũng đà nát tánh mạng.

Ba người trò chuyện rượu đã mãn tuần, Chung hậu nói:

- Ai gia bấy lâu gối tuyết nằm sương, bây giờ phải tịnh dưỡng ít ngày, Ngự muội vắng mặt Thiên tử đã lâu, nay Thiên tử phải qua bên Bắc cung an nghỉ.

Tiệc vừa mãn canh đà quá khắc, Tuyên vương nói với Ngọc thiền đi tới Bắc cung, còn Chung hậu thời ở lại Chiêu Dương, trướng phụng màn loan an giấc điệp.

https://thuviensach.vn

Nói về Liêm Thoại Hoa với Túy Vân, khi về tới Lâm Tri rồi, vào ở nơi Đông cung viện. Đương lúc canh ba, hai người còn ngồi đàm đạo với nhau, bỗng thấy trận gió thổi qua, nghe như tiếng thần kêu quỷ khóc, Liêm Thoại nói:

-Sự ấy rất kỳ dị, điềm kiết hung chưa rõ lẽ nào?

Túy Vân thưa:

-Trong cung viện chẳng phải là chỗ hoang vu mà có sự quỷ ma kỳ quái, vậy để em chiêm một quẻ cho rõ lẽ kiết hung.

Thoại Hoa khen phải, Túy Vân chiêm quẻ xong rồi, bèn nói:

- Ngũ hành phân minh quyết đoán, quẻ lục xung tai họa trùng trùng, thành Lâm Tri thiếu kiết đa hung, giặc đã đến đùng đùng náo động.

Thoại Hoa nghe nói thở vắn than dài, kế thấy cung nữ vào báo:

- Có Chung nương nương giá đáo, Vương phi phải tiếp rước cho mau.

Thoại Hoa truyền cung nữ mở cửa giữa ra mà tiếp rước Chung hậu. Khi Chung hậu vào ngồi, hai người làm lễ xong , Chung hậu nói:

- Ai gia thấy một trận cuồng phong quái lạ, chiếm một quẻ thời biết có chiến tranh, Điền Nguyên tai kiếp khỏi mới được thành thân, Túy Vân phải tùng quân mà trừ yêu phá quỷ, việc thiên cơ chẳng nên tiết lộ, hai người lo sửa soạn mà đi bình Ngô.

Hai người vâng lịnh ân cần, Chung hậu lật đật trở về cung viện.

Nói về Tuyên vương với Bắc cung sáng ngày thức dậy, đều tới Chiêu dương cung mà đàm luận. Đương khi nói việc kiến tu vương phủ, lo lập cho Điền Nguyên với Túy Vân thành thân, xảy thấy cung quan vào tâu:

-Có hai vị vương gia tới xin triều kiến.

Thiên tử cho vào, Điền Đơn với Điền Nguyên tới trước cẩm trướng, triều bái xong, Tuyên vương hỏi: -Vương nhi tới có sự chi lạ hay là theo lễ thường định tỉnh thần hôn.

Hai vị vương gia tâu rằng:

-Vì Hàn quốc Trương Xa nguyên soái bị bại binh nên đi cầu viện với nước Ngô, ngoài ải quan có cáo cấp văn biểu, xin vương phụ cùng vương mẫu lo phương cự địch.

Tuyên vương nghe tâu than rằng:

https://thuviensach.vn

-Ấy là tại Quả nhân bạc đức, nên Chiêu Dương chưa hề có một ngày an thân.

Chung hậu nói:

- Việc binh hẳn số trời đã định, ấy là tai kiếp của tướng Tề, nếu như Thần Thê không đi, thời có ai bình Ngô cho đặng, còn một nỗi trong cung viện không ai coi sóc, chưa biết phó thác việc ấy cho ai. Ra đi lòng những ai hoài, bề nội cố chưa an tấc dạ. Chung hậu nói vừa dứt lời ngó lại thấy Trịnh Ngọc thiền mặt có sắc thả, thời biết có tai kiếp lâm thân, Chung hậu khi đó mới nghĩ thầm rằng:

" Phải lập kế lo mưu cứu giải".

Nghĩ rồi bèn biểu cung nữ vào lấy cặp giỏ hồi trước đem ra (nguyên Chung hậu hồi tới Lâm Tri kết bạn với Tuyên vương, có gánh theo một cặp giỏ, thời thấy có ba cái áo cưới, một đôi giày bông, một cái lược bằng cây có ba cái răng, một cái kiếng soi mặt, mười hai khúc cây bằng cây táo, tám sợi dây gai, sáu cặp ống trúc và hai cây chổi). Tuyên vương xem thấy che miệng lại cười, còn Chung hậu thời mừng rỡ, bèn lấy đôi giày và ba cái áo đưa cho Trịnh Bắc cung rồi nói:

- Vật này tuy kỳ dị, nếu người vô phước dùng nó không nên, Ai gia cảm ơn của Bắc cung, nên muốn cứu cho mẹ con toàn tánh mạng, hễ khi lâm cơn nguy biến, thời mặc nó vào sẽ khỏi sự tai ương, hãy đem về bên cung viện thâu dùng đề phòng tới lúc ngộ sự.

Trịnh Ngọc Thiền tiếp lấy tạ ơn, Chung hậu lại kêu Điền Đơn dặn rằng:

- Mười hai khúc cây với một cái chổi, mẹ sẽ giao cho con phải làm như vầy... như vầy... Và lãnh ba muôn binh qua chỗ rừng hoang, ở bên phía Đông Nam, đồn binh mai phục, chờ khi nghe có tiếng pháo nổ vang trời thời xua binh ra sát giặc lập công, lấy cho được ải Thiên quan, sẽ có người tiếp cứu.

Điền Đơn cúi đầu vâng lịnh, Chung hậu lại giao một cái lược và một cái kiếng cho Điền Nguyên, còn tám sợ dây gai và mười hai cái ống trúc và viết một phong thơ, sai cung quan đưa ra Lang Da thành cho Điền Côn. Chung hậu sắp đặt xong rồi, vợ chồng sửa soạn lâm triều, kế bá quan đến triều bái, Chung hậu kêu Yến Anh đến dặn rằng:

https://thuviensach.vn

- Ai gia mắc chinh phạt nên để lại cho khanh một phong cẩm nang, chờ đến cơn lâm biến, mở ra coi đó mà làm, việc triều chính cậy khanh toan liệu.
Yến Anh lãnh lấy phong thơ và tạ ơn. Kế thấy năm vị vương cũng tới triều kiến. Chung hậu bèn phán rằng:
- Năm vương tức mỗi người lãnh binh một vạn, hiệp lại làm thành trận Ngũ Long, phải dùng đủ năm sắc hiệu cờ, chia ra làm năm đạo. Còn Khổng Đại lãnh một cây lịnh tiễn, tới giáo trường mà tuyển lấy năm muôn binh, Chung Long, Chung Hổ cũng tùy hành, Tống Vạn, Tống thiên đều đi lược trận.
Các tướng lãnh chỉ lui ra. Chung hậu lại biểu Điền Nguyên lãnh ba ngàn binh cường tráng, đi làm tiền đạo tiên phong, dụ binh Ngô qua khỏi Sơn Cường, hễ giao chiến phải dùng mưu trá bại. Rồi Chung hậu lại tâu với Tuyên vương rằng:
- Nay Thần hậu xin đi cự địch, việc bảo giá đã có Tể phú với bá quan dẫu có sự nguy nan, thời đã có cứu tinh ngộ kiết.
Tuyên vương nói:
- Ngự thê đi đề binh chinh phạt, Quả nhân cầu cho mau mau bình định Ngô bang, được cùng nhau cộng hưởng thái bình, kẻo lòng trẫm đêm ngày hoài vọng.
Vợ chồng nói qua nói lại một hồi lâu, rồi bãi triều, ai lui về dinh nấy.

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi thứ Bảy Mươi Ba

Qua Thanh Châu Ngô Khởi gặp bạn

Tới Thương Sơn, Tuyên Vương lánh mình

Nói về từ khi Ngô Khởi trốn khỏi nước Sở, đi tới Cửu Lý Sơn, gặp Bạch Đầu Hồ tiên ông, cầm tay lại, nói rằng:

- Phò mã thật có đế vương phước phận, sao không qua Thanh Châu mà kiếm Hạ Nghinh Xuân, cuốn binh thơ này đủ các thứ trận đồ, ta cho ngươi lập nên cơ nghiệp.

Ngô Khởi tiếp lấy cuốn binh thơ, rồi thấy trận gió thổi qua, thì Hồ tiên ông đã bay đâu mất. Ngô Khởi đứng giữa thinh không bái tạ, xem binh thơ mà ngớ ngẩn tâm thần, vùng vằng chưa nỡ dời chân, sanh ra một kế thoát thân mới đặng. Lúc đó vừa đi vừa nghĩ, đã tới quán trọ vào ăn uống nghỉ ngơi. Rồi đó Ngô Khởi cậy chủ quán sắm sửa cho một bộ đồ đạo trang, mặc vào rồi giả làm thầy du phương quái mạng (là thầy coi tướng coi quẻ). Ngô Khởi bèn tạ từ chủ quán mà thẳng qua Thanh Châu.

Đi được ít ngày, thì đã tới Thanh Châu phủ, xem thấy lâu đài cao vọi, bốn phía tường vách chạm nguy nga, trong ngoài có đông đảo người ta, liền bước tới xem tường chung thủy. Khi Ngô Khởi tới đó, thấy nơi cửa thành treo tấm bảng văn, đề mấy lời như vầy:

"Tề Tuyên vương sắc dụ, cho quân dân ai nấy rõ hay có gian tặc là Ngô Khởi ở dạ chẳng ngay, hiệp năm nước tới vây Hỗn Hải, Chung hậu đã trừ an mối họa, còn Ngô Khởi phải bắt nó mới xong, như ai biết tin nó ở đâu, mau lập tức tới báo quan, thời đặng thưởng ngàn vàng, bằng bắt đưa tới nạp cho quan, thời phong cho làm quan cả họ ".

Ngô Khởi xem rồi thất kinh và nghĩ rằng may nhờ có dịch phủ cải trang, bằng không thì đã bị bắt. Nghĩ rồi bèn bỏ đi một đỗi xa xa, sau lưng nghe có tiếng người kêu:

- Bớ ân chủ!

Ngô Khởi lắng tai tỏ rõ, nghe hai chữ ân chủ thì trong bụng mới vững được bảy tám phần, bèn đi ra chỗ vắng, Ngô Khởi mới dám dừng chân lại. Gặp

https://thuviensach.vn

mặt, hai người han hỏi mới biết là cực bộc Ngô Trung, cùng nhau vui vẻ mười phần. Ngô Trung mới phân trần sau trước rằng:
-Từ lúc hội hoa đăng gây họa, tiểu bộc xiêu lạc tới Thanh Châu, vào làm gia bộc cho Hạ Thái Sư, nhờ Hạ quốc mẫu đãi tôi ra người trưởng thượng, người cho đi coi ruộng, quyền hành cai quản, thường ngày lai vãng trong chốn hương thôn, nay thời may lại gặp được chủ, ấy cũng là tam sanh hữu hạnh. Ngô Khởi nói:
- Cũng vì Sở bang binh bại nên mới bị xiêu lạc tới giờ, nay lại gặp Hồ tiên ông giữa ban ngày, dạy ta qua đây mà tìm Hạ thị.
Ngô Trung nói:
-Xin mời ân chủ về trong điền trang an nghỉ, để mai tôi thông báo với Thái sư cho người hay. Nguyên từ khi Thái Sư bị biếm tới nay, lòng oán ức, hàng ngày muốn trả thù bởi vậy cho nên liên kết cùng quân cường khấu, để chờ ngày công hãm Lâm Tri, thời may nhân dịp Chung hậu đi công phạt nước Ngô, trong triều đã không ai là dũng tướng, vậy để tôi cùng Thái sư thương lượng coi thử ngài tính toán lẽ nào?
Ngô Khởi nghe nói cả mừng, thầy trò dắt nhau về trong điền trang an nghỉ. Rạng ngày Ngô Trung từ biệt Ngô Khởi mà trở về phủ Thái sư, lúc về tới, thấy Diên Quảng còn ngồi đàm luận, tả hữu đều là người tâm phúc với nhau, Ngô Trung liền tới trước khấu đầu tỏ các việc trước sau sự gặp Ngô Khởi. Thái sư lòng càng hoan hỉ, biểu mau mau về thỉnh Ngô tướng quân, Ngô Trung lật đật trở lại thuật hết các lời, thầy trò đồng mừng rỡ mới cùng nhau dắt tới phủ Hạ thị.
Khi Thái sư hay tin Ngô Khởi tới, thì vội vàng ra giữa trung đường, tỏ lời niềm nỡ, ân cần tiếp rước. Gặp mặt cùng nhau thi lễ, hai bên phân ngôi chủ khách cùng ngồi. Hạ thái sư vồn vã hỏi rằng:
-Từ khi cách mặt Ngô tướng quân, lão hàng ngày luống những khao khát. Vậy ta muốn làm sao cho phỉ tình mơ ước, nay gặp nhau được cũng là cơ hội tại trời, khi nên trời cũng chìu người, cho lão trả được oán thù mới đành dạ.
Ngô Khởi thưa:
- Như thái sư muốn trả thù con xủ phụ, thì phải chiêu binh mãi mã cho

https://thuviensach.vn

nhiều, hễ làm ra mà ngôn thuận lý hòa như vậy mới phục được lòng tướng sĩ.
Diên Quảng nói:
- Lương thảo cũng đã đầy đủ, anh hùng thời tiếp nạp cũng nhiều, ngặt một điều sơ xuất vô danh, lại câu Dĩ thần thí quân sao phải.
Ngô Khởi nói:
- Việc đó xin thái sư đừng có quản ngại, hãy mời Hạ tây cung ra đây mà luận việc binh cơ, mạt tướng sẽ có xảo kế bây giờ, làm cho các chư hầu cũng phải cuốn cờ xếp giáo.
(Vì Ngô Khởi là một người lanh lợi, muốn cho gặp mặt Hạ Nghinh Xuân phải dùng kế mà nói khích Hạ thái sư, nên Diên Quảng cũng nghe lời mà kêu con ra mắt).
Nói về Hạ Nghinh Xuân khi nghe cha vào nói có Ngô Khởi tới, nên mời ra nghị việc quân cơ, thì mừng thầm rằng: Tình nhân lại gặp tình nhân, mới biết chữ hữu duyên thiên lý năng tương ngộ (Chí lý thay!) Bèn sửa sang cung phục, chẳng khác như tiên ở Quảng Hàn, mùi hương gió thổi phất ngang, liền bước ra trước đại đường mà thi lễ.
Ngô Khởi thấy Hạ tây cung bước tới, bèn quỳ xuống mà lễ quân thần, Hạ nương nương đỡ dậy mời ngồi, mới phán hỏi một hai lời:
-Thái sư nay muốn trả thù Chung hậu, ái khanh có diệu kế cho xin tỏ bày, đặng Ai gia phục thù tiết hận.
Ngô Khởi thưa rằng:
- Việc đó Thái sư đã có nói , dĩ thần thí quân cũng khó lòng, bây giờ phải tính vầy mới xong, Nương nương hãy kể tội Chánh cung ra thập ác, còn sau phải để Tây cung danh dự, như vậy mới phục lòng dân, chừng tờ bản văn tỏ khắp xa gần thì ai cũng biết, Nương nương là khoan nhân đại độ.
Ngô Khởi nói rồi, lấy mắt mà ngó Hạ tây cung. Nghinh Xuân cũng hội ý, liếc qua liếc lại một đôi lần rồi nói:
-Tội Chung hậu kể sao cho xiết, ái khanh hãy tạm nghỉ lại đây mà bàn luận cho phân minh.
Nói rồi liền trở vào phòng, Ngô Khởi cũng lấy mắt đưa theo Hạ thị. Khi Nghinh Xuân vào phòng rồi, Diên Quảng bảo Ngô Trung thông tin cho các

https://thuviensach.vn

vị hào kiệt ba xứ hay đặng mà vào ra mắt Ngô Khởi.
Ngô Trung lãnh mạng lui ra, trong giây lát mấy vị đầu mục đều tới thi lễ. Diên Quảng nói:
- Bây giờ đây lương thảo có hơn hai mươi vạn, còn quân binh được bốn chục muôn, phò mã làm chủ Chánh tham mưu, như vậy mới thành đại sự.
Ngô Khởi nói:
- Mạt tướng tài sơ học thiển, nhờ ơn Quốc trượng vun trồng, trong anh em ba xứ phải đồng lòng, tới ngày rằm tháng năm thời đại hưng binh mã.
Mấy chục đầu mục đều đáp:
- Chủ tướng cứ theo phép quân mà điều khiển, anh em tôi phải vâng lịnh thi hành.
Ngô Khởi cả mừng, đứng dậy nói rằng:
-Xin anh em mau mau về núi tỏ cho các vị khác hay đạo binh Mông Sơn thì đi phía Tây, đạo binh Thái Sơn thì đi phía Bắc, phía Đông thì giao mặc Bổn soái, còn đạo binh Lương Sơn thì đi phía Nam, y lời hẹn đún giữa ngày rằm, nghe hiệu pháo thời hưng binh xuất trận. Nếu như Vô Diệm đem binh về cứu, thời anh e tôi khá hết lòng, quyết phen này thắng bại cho xong, mới rõ mặt anh hùng cái thế.
Các vị đầu mục ở ba xứ thảy đều vâng lịnh, ai lui về sơn trại nấy mà kiểm điểm binh mã, chờ tới ngày rằm tấn phát. Khi mấy tên đầu mục lui ra rồi, Ngô Khởi lại hỏi Diên Quảng rằng:
-Dám thưa Quốc trượng bây giờ binh mã trong phủ được bao nhiêu?
Diên Quảng đáp:
-Lão phu ba bốn hôm nay chiêu hiền nạp bạn, có được năm muôn dư, nhưng không dám để trong nhà, sai đi các chỗ thôn trang giả người làm ruộng.
Ngô Khởi bèn sai Ngô Trung tức tốc đi báo hết mấy chỗ thôn trại, biểu mấy tên đầu mục rạng ngày phải tới phủ cho mau. Ngô Trung lãnh mạng ra đi, Diên Quảng liền truyền cho gia đinh đưa y phục cho người ngồi yến ẩm với nhau. Ngô Khởi khi ấy ngồi ngẫm nghĩ giây lâu bèn sanh ra một kế, để đặng tư thông cùng Hạ thị. Ngô Khởi lúc này mới rót một chung rượu hai tay dâng lên cho Diên Quảng mà thưa rằng:

https://thuviensach.vn

-Mạt tướng man ơn Quốc trượng, giao cho chấp chưởng binh quyền, chẳng bao lâu thời Tuyên vương với Chung hậu cũng phải tận số quy tiên, giang sơn ấy về tay Quốc trượng, oán thù nọ đã sẵn lòng báo phục, mà hiển vinh thêm rạng mặt với non sông, kính dâng ngự tửu ba chung, xin Quốc trượng đoái thương tình ngu hạ.

Diên Quảng là người thấp trí, tưởng khi Ngô Khởi nói đó thiệt lời, phình bụng ra uống một hơi mấy chung. Ngô Khởi lại theo khuyên ép Thái sư khi ấy đã say mèm, uống cho tới mặt trời chen lặn, Diên Quảng đã mê man bất tỉnh. Ngô Khởi mừng thầm trong bụng biết bao, quyết đêm nay cho thỏa chí tầm hoa, kế thấy hai đứa thị nữ bước ra mà thưa rằng:

- Nương nương có chỉ cho đòi Ngô phò mã, phải mau mau tới mà viết các đạo bản văn.

Ngô Khởi đứng dậy dời chân vào nội phòng mà ra mắt Hạ thị. Bốn mắt cùng nhau qua lại, đôi tình nhân như đã tỏ tường. Hạ Nghinh Xuân thấy chẳng có nghiêm đường, bèn dắt tay Ngô Khởi vào phòng dự tiệc. Thị nữ thảy đều biết ý, đem nhau bỏ đó mà đi ra xa. Nghinh Xuân thấy thị nữ đã bước ra, liền đứng dậy đóng phòng môn lại. Hai người cùng nhau than thở, mới kể hết từ khi cực khổ gian nan tưởng là thiên các nhứt phương, hay đâu lại gặp hoa xưa ong cũ. Hạ thị hàng lệ ứa, Ngô Khởi lấy khăn mà lau nước mắt cho tình nhân, cuộc phong lưu trăng gió gió trăng, thỏa tấm dạ mấy năm trời khao khát. Sự xuân tình kể sao cho xiết, sách có câu: Cửu hạn phùng cam võ.

Việc xong rồi lại trà rượu hân hoan. Ngô Khởi mới viết hết mười hàng thập ác, kể hết tội Chung nương nương sau trước, viết xong rồi đưa cho Hạ thị xem và nói rằng:

-Trăm năm lòng lại dặn lòng sợ Thái sư tỉnh giấc thức dậy.

Hạ Nghinh Xuân nói:

- Như phò mã lòng còn nghi ngại, thời cho lão già một chung độc tửu cho rồi đời, sẽ cùng nhau cá nước sum vầy, chẳng sợ tới có ai câu thúc. (Lời Nghinh Xuân nói đó tuy là chưa ai biết, nhưng mà quỷ thần đã biên chép tới sau Chung hậu phá xong trận Cô lâu, bắt Nghinh Xuân phân thây muôn miếng. Ấy là việc sau).

https://thuviensach.vn

Khi Ngô Khởi nghe Nghinh Xuân nói vậy, thời cùng mình đều rởn óc, đã hiểu người lang độc thú tâm, đành lòng đi hại chữ cốt nhục tình thâm mà vui vầy cuộc vân vô. Nghĩ rồi bèn trả lời rằng:

- Nương nương tính vậy cũng phải, bây giờ chưa dám ra tay, chờ cho bình được Lâm Tri rồi sẽ làm y như kế.

Nghinh Xuân gật đầu khen phải, rồi giỡn hớt cùng nhau, nỉ non đêm vắn tình dài, trôn ra ác đã rọi ngoài cửa hiên, Nghinh Xuân kịp gọi nữ tỳ đem dâng trà nước giải khát, rồi đó Ngô Khởi liền từ giã xin dời gót ngọc.

Khi Ngô Khởi từ giã rồi ra trước đại đường, thấy Diên Quảng còn nằm ngủ, bèn ghé lại bên tai kêu Quốc trượng ít tiếng. Diên Quảng giật mình thức dậy, thấy Ngô Khởi cầm xấp giấy đứng ở một bên, bèn nói rằng:

- Lão phu vì say quá chén, nên cam thất lễ với tướng quân.

Ngô Khởi nói:

- Tội Vô Diệm kể ra như vậy, xin Thái sư xem cho tỏ nguồn cơn.

Diên Quảng tiếp lấy xem kỹ một hồi, khen thầm Ngô Khởi là người văn võ toàn tài đại tướng. Khi hai người đang ngồi bàn luận, thấy có Ngô Trung đã dẫn hai mươi tên đầu mục tới truớc đại đường yết kiến. Ngô Khởi nói:

- Anh em đã đồng tâm hiệp lực, xin nghe lời mạt tướng phân trần, như mà lấy được thành trì Lâm Tri, thời anh em sẽ được ghi vào đài các, đã nhờ quân ân quốc lộc, sau lại thê tử ấm thê phong, anh em xin khá hết lòng ngàn thuở để danh trong trời đất.

Mấy tên đầu mục nghe nói đều mừng quýnh, bèn bước tới thưa rằng:

- Anh em tôi xin vâng mạng lịnh, dẫu cho da ngựa bọc thây cũng chẳng sờn.

Ngô Khởi nói:

- Bây giờ biến thành đội ngũ, binh quý tinh bất quý đa, đao thương giáp trụ phải cho sẵn sàng, tập luyện trận đồ cho tinh thục.

Mấy tên đầu mục vâng dạ lui ra, gài sổ bộ chia làm bốn toán. Binh cường tráng được chừng bốn vạn, còn binh trong phủ có được năm ngàn, đêm ngày luyện tập hân hoan, các cách trận đồ cũng đã thông thuộc. Cách ít ngày, Ngô Khởi sai Ngô Trung đòi bốn tên đầu mục tới truyền lịnh đầu canh ba thời sát nhập thành Thanh Châu, đoạt thành trì ấy mà là nơi đồn

https://thuviensach.vn

trú. Các tướng vâng lịnh sắm sửa chững chàng, chờ tới đầu canh ba thẳng tới thành Thanh Châu hỗn sát.

Nói về tướng giữ thành Thanh Châu tên là Trang Mạnh là em ruột Trang Bạo, đương lúc đàn ca rượu tiệc, vợ con hỷ lạc vui vầy, xảy thấy quân tiểu hiệu vào báo:

- Giặc ở đâu kéo tới, phá cửa thành sát nhập tung hoành.

Trang Mạnh nghe báo kinh hồn, liền nai nịt cầm chĩa ba lên ngựa. Vừa ra khỏi tướng phủ, thấy quân giặc đã lũ bảy chòm ba, thiệt đông vô số hằng hà. Trang Mạnh mới hươi chỉa xốc vào rước đánh. Bên kia, Ngô Khởi cầm thương lướt đánh, hai người đánh được mười hiệp có dư. Trang Mạnh thấy thế giục ngựa chạy mù, Ngô Khởi cũng buông cương theo đuổi bắt được Trang Mạnh. Kế thấy quân thủ hạ áp lại trói liền dẫn vào nam lao hạ ngục. Còn Ngô Khởi đi tới đâu giết người như kiến, suốt cả đêm Đông chinh Tây chiến tới rạng ngày xuất bảng an dân. Bèn sai quân về rước Hạ Nghinh Xuân cùng gia tiểu thái sư Quốc trượng. Khi ấy mới cải soái phủ đổi làm cung viện. Hạ Nghinh Xuân chấp chưởng triều cương, gia phong cho Ngô Khởi làm chức bác cửu Đại nguyên soái.

Còn Ngô Khởi lúc này thăng trướng, truyền quân vào nam lao dẫn Trang Mạnh ra hỏi rằng:

-Trang Mạnh! Mi bấy lâu nay đi phò con cẩu phụ, bây giờ bị ta bắt rồi có muốn sống hay không?

Trang Mạnh cúi đầu dạ dạ thưa rằng:

-Trăm lạy soái gia, loài sâu bọ hãy còn muốn sống, huống chi thân thể làm người, muôn ơn rộng lượng tha tội quyết một lòng đầu hàng quy thuận.

Ngô Khởi mừng nói rằng:

- Bổn soái cũng chẳng giết ngươi, nên mới cho đòi ra tận mặt, vậy ta sẽ phong cho ngươi làm chức tiền bộ Tiên phong tới Lâm Tri làm trong ứng ngoại hiệp.

Trang Mạnh cả mừng và thưa rằng:

- Mạt tướng đã mang ơn bất sát, tôi nguyện phen này đền ơn tri ngộ cho soái gia.

Ngô Khởi cả mừng, truyền quân mở trói cho Trang Mạnh rồi kêu lại một

https://thuviensach.vn

bên nói nhỏ: Phải làm như vầy, như vầy... Trang Mạnh vâng lời, trở về dinh thâu thập đồ hành lý và dắt vợ con thẳng tới thành Lâm Tri.

Khi Trang Mạnh đi rồi, Ngô Khởi liền truyền quân chánh ty đánh trống nhóm chúng tướng tới phân cắt cơ binh:

-Tôn Thiện thời đi thông tin với hào kiệt ở núi Thái Sơn, Lý Vinh đi thông báo với Động Mông Sơn, còn Hoa Cầm thì đi thông tin với Lương Sơn kế đó, khắc kỳ tới bữa rằm thì ba đạo binh phải tới bao vây thành Lâm Tri ba cửa, nếu thấy trong thành có lửa dậy, mau phá cửa mà xông vào.

Ba tướng đều lãnh mạng phân nhau đi ba nơi, Ngô Khởi lại lấy một cây lịnh tiễn, giao cho Tăng Tú và nói rằng:

-Tướng quân lãnh lấy bổn bộ binh này mà đi theo bổn soái, tới vây cửa phía Đông thành Lâm Tri, hễ thấy trong thành có ngọn lửa thẳng xông thời sáp nhập nội cung bắt cho đặng Tuyên vương ấy là công đệ nhất.

Tăng Tú lãnh mạng, Ngô Khởi lại biểu Ngô Trung mời Hạ Thái sư tới mà thưa rằng:

- Nay mạt tướng đi lập công Hỗn hải, xin Thái sư ở nhà bảo thủ Thanh châu, nhờ trời mọi việc cả xong rồi, tôi sẽ sai người về rước Thái sư cùng Quốc mẫu.

Diên Quảng mừng lắm và nói rằng:

- Cầu xin cho tướng quân kỳ khai đắc thắng, còn việc nhà để mặc lão phu.

Chẳng bao lâu đã tới ngày rằm. Ngô Khởi bèn nhóm chúng tướng lại mà phát binh, chí thẳng thành Lâm Tri tấn phát, đi chẳng bao lâu, kế thấy quân trở lại báo rằng:

- Đây là địa phận làng Châu Thôn, cách thành Lâm Tri chừng ba chục dặm.

Ngô Khởi liền truyền đồn binh lại, kéo trại xây dinh. Kế thấy quân ba xứ cũng tề tựu tới tức thì áp ào vây chặt, thế chẳng khác như lưới bủa giăng khơi.

Còn bên Tề quân, thám quân hay được việc ấy, trở về báo với Yến Anh rằng:

- Ngô Khởi liên kết với Hạ Nginh Xuân đã đoạt thành Thanh Châu rồi. Trang Mạnh lại quy thuận đầu hàng nay đã kéo binh tới vây thành Lâm Tri nữa, việc nóng thiệt đà hơn lửa, xin Tề phủ tính kế mà thủ thành.

https://thuviensach.vn

Yến Anh nghe báo đã biết trước, liền sai người mời Tô Tần tới đặng toan tính. Kế đó thấy quân vào báo nữa rằng:
- Có Trang Mạnh ở Thanh Châu về tới xin ra mắt Tề phủ bây giờ.
Yến Anh nói:
- Biểu nó vào đây.
Quân ra dẫn Trang Mạnh đến giữa sân. Trang Mạnh làm bộ khóc lóc nói rằng:
-Tội thần đương khi bất ý, nên làm cho nhục quốc vong thành, tôi muốn chết cũng đành, xin Tề phủ ra ân bất sát.
Yến Anh làm bộ như không hay không biết mới hỏi rằng:
- Thất thủ thành trì là tội nặng, theo phép nước thì chết đã có dư, vậy ta cũng nghĩ anh ngươi là Trang Bạo, vì nước mà liều mình nên ta cũng dung tình cho ngươi một tí, thôi hãy kiếm chỗ trí an gia quyến rồi tới đây đợi lịnh triều đình, như ngươi mà sát thối tặc binh, thì sẽ được tương công chiết tội.
Trang Mạnh lạy tạ lui ra, Yến Anh bèn truyền lịnh cho Tề Trinh, Tề Phụng, sắm sửa đồ hỏa công, hỏa dược mà thủ thành, rồi vào triều tâu lại các việc cho Tuyên vương hay, Tuyên vương nghe nói thất kinh và trách:
-Việc này cũng tại Chung hậu, nếu hồi trước để ta giết nó, thì ngày nay đâu có tới việc như vậy, nay gian tặc tới công thành, Tề phủ có mưu chi lo cự địch chăng?
Yến Anh tâu rằng:
-Bây giờ phải sai Mao Toại tới Ngô bang cáo cấp cho nương nương hay và khiến chư tướng cố thủ thành trì, chớ cùng nó giao phong mà ngộ sự.
Tuyên vương khen phải, liền viết tờ lịch văn sai Mao Toại đi, còn Yến Anh bái từ Thiên tử, rồi tới trước triều môn, gặp Trang Mạnh tới hầu,
Yến Anh hỏi:
- Gia quyến người đã kiếm được nơi trù tất hay chưa?
Trang Mạnh thưa:
- Đã.
Yến Anh nói:
-Người phải đi tuần tra trong thành nội, phải cho tiểu tâm cẩn thận đề

https://thuviensach.vn

phòng, như ngươi bắt đặng Ngô Khởi lập công, thì lão sẽ tương công tâu cùng Thiên tử.
Trang Mạnh vâng lịnh lui ra, vừa đi vừa nghĩ rằng: Ta đã nghe nói thằng lùn khôn lắm không dè nó cũng như ta, nó biểu ta đi tuần tra, trong mình ta đã có gian kế sẵn, vậy để ta thông tin cùng Ngô tặc, sẽ phóng hỏa mà đoạt thành. Trang Mạnh tính rồi về nhà làm y theo kế.
Còn Ngô Khởi ở ngoài thấy trời đã tối, phân binh mai phục bốn cửa thành xong rồi, bèn ngó lên trên Vọng địch lầu thì thấy cuồng phong đại tác. Gió đâu thổi đến thiệt là hung ác, làm cho cây ngả nhà bay. Trang Mạnh ở trong khi ấy ra tay, đem đồ hỏa dược tới nơi Địch lầu mà phóng hỏa.
Tăm tối đôi khi hắc dạ, khiến dân mang họa liên can, gió càng to ngọn lửa càng cao, bốn cửa thành đều bị cháy. Ngô Khởi thấy trong thành lửa đỏ, đốc binh áp đến đánh vào, Đông, Tây, Nam, Bắc cũng đều một lượt. Tăng Tú thời y lịnh thẳng tới hoàng thành vào tìm bắt Tuyên vương thiên tử, còn Yến Anh, Tô Tần và Tề Trinh, Tề Phụng thấy tư bề lửa đỏ, bèn dắt nhau chạy vào nội điện mà báo cho Tuyên vương hay cùng truyền đóng chặt các cửa cấm môn, sai quân sĩ canh phòng nghiêm ngặt.
Vì đêm đó trời sanh gió dữ nên vợ chồng Tuyên vương cũng chưa an giấc, nghe cung nga nói lửa cháy tứ bề, vợ chồng dắt nhau ra xem tường tự sự. Kế thấy Yến Anh và các tướng chạy tới tâu rằng:
- Ngô Khởi lén sai người vào thành phóng hỏa, thành Lâm Tri nó đã đoạt hết rồi, xin Thiên Tử kiếm thế tháo lui, rồi sẽ kiếm mưu khôi phục.
Tuyên vương nghe nói quýnh ruột, bèn hỏi:
-Tề phủ bảo trẫm trốn tại chỗ nào bây giờ?
Khi ấy Trịnh bắc cung nói rằng:
- Lúc Quốc mẫu lâm thành có để lại cho hiền khanh một phong giản thiếp, dặn khi nào lâm việc, hãy mở ra mà xem, bây giờ khanh để đâu không mở ra mà trợ cơn nguy cấp?
Yến Anh nghe nói bèn thò tay vào túi lấy phong thơ mở ra, thấy có mấy lời như vầy:
"Ai gia có một cái giỏ, đã giao cho Trịnh Bắc cung, như ngồi vào trong giỏ ấy, tức thì có thần minh bảo hộ đưa về tới Thương Sơn ẩn tàng, ấy là một vị

https://thuviensach.vn

cứu tinh. Ngô Khởi tới phóng hỏa đoạt thành thì xin Thiên tử phải làm y như kế ".

Yến Anh xem rồi cả mừng, hai tay đưa lên cho Tuyên vương xem. Tuyên vương xem rồi kêu Trịnh bắc cung mà hỏi:

- Quốc mẫu có nói một cái kinh khuông đã giao cho khanh bây giờ ở đâu?

Trịnh Ngọc Thiền nghe vua hỏi, liền vội khiến tỳ nữ vào lấy giỏ đem ra, Tuyên vương nghe nói lấy làm kỳ và không biết tính làm sao ngồi đặng hai người, bèn rơi lụy nói với Bắc cung:

-Nay trẫm đã có phương cứu tử, còn ái khanh bỏ lại trong dạ trẫm không đành.

Ngọc Thiền liền tâu:

- Khi trước Quốc mẫu có nói thiếp phải có một ngày tai kiếp, nên đã cho mấy món bửu bối để hộ mình, xin Chúa thượng hãy dứt tình, mà bảo toàn thánh thể.

Khi Tuyên vương đương còn bịn rịnh, chưa nỡ dứt tình, kế thấy cung nữ chạy nhào tới khóc than rằng:

-Tặc binh công thành rất gấp, xin Thiên tử cứu chúng nô tỳ.

Tuyên vương lại thêm rơi lụy dầm dề và an ủi thị thần cung nữ. Yến Anh khi ấy bước tới tâu rằng:

-Xin chúa thượng đừng đem lòng quyến luyến, nếu đễ trễ nải ắt việc lớn không xong.

Tuyên vương chẳng biết liệu làm sao, bèn van vái cùng tiên vương tông tổ xin bảo hộ cho qua khỏi lúc ách nạn. Vái rồi tay lại phân tay, nhắm mắt lại bước vào trong giỏ. Tức thì nổi lên một trận gió, hào quang năm sắc rỡ ràng linh thần bảo giá qua phía Tây Nam, bay đến núi Thương Sơn tị nạn.

Còn Ngọc Thiện thấy cái giỏ bị gió thổi bay Tuyên vương đi mất thì liền gieo mình vào trụ đá mà liều thân, thời may có cung nữ đứng gần chạy tới cứu giá, Yến Anh mới tâu rằng:

-Nay Thiên tử đã có cứu tinh đưa đi lánh nạn, xin nương nương hãy bảo trọng mình vàng, chờ cho Quốc mẫu bình đặng Ngô bang, sẽ có ngày phục thù huyết hận.

Ngọc Thiền bèn lau nước mắt nghe theo lời, cung nữ liền dẫn ra hậu viện,

https://thuviensach.vn

kiếm một chỗ thanh vắng mà dưỡng nuôi căn bịnh.
Kế đó Yến Anh sắp đặt sau trước xong rồi, mới đi tới ngọ môn thấy Tề Phụng bắt được một tướng giặc, trói thúc ké lại đương dẫn vào. Yến Anh hỏi:
-Người đó là ai?
Tề Phụng bèn thuật lại rằng:
-Tướng giặc tên là Tăng Tú, đem binh tới công phá cấm thành, mạt tướng bắt được nó đây, xin đem tới triều môn chấp pháp.
Hai người vừa đi vừa nói, lại gặp Tề Trinh với Tô Tần, Yến Anh bèn thuật chuyện. Tuyên vương đã ngồi trong kinh khuông lánh nạn rồi, ai nấy thảy đều mừng. Kế giây lát trời vừa hửng sáng, Yến Anh ngó thấy binh Ngô Khởi điệp điệp trùng trùng, chẳng khác như kiến cỏ, liệu bề cự địch không lại, phải tính kế mà cứu lấy dân lành, mới ngồi thương nghị với mấy anh em, phải dùng mưu trá hàng đợi thời khôi phục. Tô Tần khen phải, bốn người dắt nhau tới trước ngọ môn, dựng một cây cờ trắng, kêu chúng tướng bảo trở về thông báo. Lúc đó Ngô Khởi còn đang đốc binh công phá, thấy tiểu hiệu chạy tới báo:
-Trong cấm thành đã dựng cờ đầu hàng, xin Soái gia hạ lịnh.
Ngô Khởi cả mừng, liền truyền quân dừng tay lại. Giây lát thấy Yến Anh tay cầm cờ đi tới, sau lưng theo có bốn năm người, đến trước đầu ngựa quỳ thưa rằng:
-Lão phu tình nguyện đầu hàng, xin Phò mã ra ơn bất sát.
Ngô Khởi rất đẹp dạ và nói rằng:
- Như Tề phủ đã chịu hàng thì ta tạm lui binh mà cứu hỏa.
Yến Anh bèn biểu Tề Phụng, Tề Trinh mở cửa điện Kim loan rước Ngô Khởi vào. Ngô Khởi vào tới giữa điện, không thấy ai hết, bèn hỏi:
-Tề tuyên vương ở đâu mà bổn soái không thấy mặt?
Yến Anh thưa:
- Lúc Tuyên vương thấy thành Lâm Tri đã phá, không biết chạy đi ở phương nào, hoặc là gieo mình xuống giếng sâu hay là tự vận dưới sông không biết, chúng tôi chẳng thấy hình thấy dạng, nên phải dắt nhau ra đầu hàng.

https://thuviensach.vn

Ngô Khởi bèn nghĩ thầm, Hồ tiên ông có nói: Ta có phận đế vương, lời ấy nay chắc là quả thiệt. Nghĩ rồi nói rằng:
-Từ lúc Sở binh sát hại, bổn soái có đi tới núi Cửu Lý Sơn gặp Hồ Ông đại tiên, đem trận đồ giao cho bổn soái, lại biểu đi tìm cho đặng Hạ Quốc mẫu cùng nhau đem binh tới công phá Lâm Tri, Tuyên vương lúc ấy phải tự tận quy tâm, thời ngôi cửu ngũ về tay bổn soái. Nay như vầy thiệt là quả có, lời tiên ông dạy đó không sai, bây giờ Tề phủ đã quy thuận với Cô gia, thì sẽ cùng ta dự chuyện Quốc chánh.
Yến Anh thưa:
- Nay bệ hạ muốn lên ngôi cửu ngũ, thì phải sắp đặt sửa sang như vầy, mới được cửu tràng cơ nghiệp ngàn năm bền vững.
Ngô Khởi nói:
-Tề phủ đã sẵn lòng chỉ biểu, Cô gia nhất định thi hành.
Yến Anh bèn nói nhỏ với Ngô Khởi, Ngô Khởi vui mừng quá đỗi, bèn thâu nạp hàng biểu và xuất bảng an dân, lại sai ít vị thân quân về Thanh Châu mà rước Nghinh Xuân Quốc mẫu. Ngô Khởi lại truyền nội thần dọn tiệc, đặng thưởng Yến công thần. Cách ít ngày quân thám thính vào báo:
- Hạ nương nương đã gần tới, cách hoàng thành chừng ba chục dặm.
Ngô Khởi cả mừng liền đem văn võ bá quan ra khỏi thành Lâm Tri nghinh tiếp. Giây lát Hạ Nghinh Xuân đi tới triều môn, thẳng đến Chiêu Dương cung. Thái sư Diên Quảng cũng mừng rỡ vô cùng, thế nữ đều ra bái yết, Nghinh Xuân vào ngồi giữa chánh cung rồi, bèn hỏi:
- Trịnh Ngọc Thiền bây giờ ở đâu?
Cung nữ tâu rằng:
- Lúc thành Lâm Tri đã bị phá, Trịnh Bắc cung liền đập đầu vào trụ đá mà liều mình, chúng tôi xúm lại cứu tử, đem ra hậu hoa viên đang dưỡng bịnh.
Nghinh Xuân nói:
- Con tiện tỳ! Lúc trước nó ỷ thế Chung hậu mà khinh biệt Ai gia, nay hãy bắt nó ra đây, đặng ta sẽ đền ơn cho nó.
Cung nữ vâng lịnh lui ra, kế thấy Ngô Khởi với Yến Anh vào hầu. Nghinh Xuân cho ngồi nơi cẩm đôn, rồi hỏi:
- Hai khanh vào đây có chuyện chi nghị sự chăng?

https://thuviensach.vn

Ngô Khởi tâu rằng:
- Nay Tuyên vương đã tự tận, trong nước không lẽ không vua. Yến Anh với triều thần đều quy thuận rồi, nương nương phải tính làm sao mà cầm quyền thiên hạ. Còn một nỗi Thái sư còn đó, tôi còn lắm sự nghi ngại trong lòng, xin nương nương phải tính cho xong, rồi sẽ hưng binh đi bắt Chung Vô Diệm.
Hạ Nghinh Xuân lại hỏi Yến Anh rằng:
-Tề phủ cao kiến thể nào, xin hãy phân qua cho Ai gia rõ?
Yến Anh liền quỳ xuống tâu rằng:
- Nương nương vẫn biết lão thần là người cang trực thì xin xá tội mới dám tâu, như nay Nương nương muốn bảo thủ giang san thì phải chém Quốc trượng và Trang Mạnh mới an lòng, rồi tôn Ngô phò mã lên ngôi quân chủ, còn nương nương đã có sẵn nữ trung Nghiêu Thuấn, tà mưu, như Chung hậu có đem binh về phục thù thì chẳng làm chi nổi.
Nghinh Xuân nói:
- Lời tiên sinh thiệt cao kiến, Ai gia phải mau thi hành.
Yến Anh nghĩ biết mình đã đánh trúng tim đen rồi, nên lại tâu thêm:
- Nương nương thanh xuân còn nhỏ, không tội chi mà biếm về nhà, có câu rằng: Bạch nhựt mạc nhân qua, ngậm ngùi chữ thanh xuân bất ái. Như nay, cơ hội phải tùy theo cơ hội, mau lập bảng chiêu phu mà định phối với Ngô quân, cùng nhau gìn giữ giang san, mà chung hưởng vinh hoa phú quý.
Hạ Nghinh Xuân nói:
- Việc đó để Ai gia thương nghị, kẻo sợ khi ngoại bang chê cười.
Ngô Khởi nói rằng:
- Chung Vô Diệm thưở trước, lên Túy Bình Sơn lập bảng chiêu phu, thâu Lỗ, Lương hai nước bạc vàng, việc ấy ai lại không biết, rồi sau cũng trở về với Tuyên vương phối hiệp, nào ai có biếm nhẽ chê cười, vậy xin Quốc mẫu mau tính xong một bề, kẻo trễ nải quốc gia đại sự.
Nghinh Xuân nói:
- Quốc trượng có công sanh dưỡng, tới nay tuổi tác đã già, nếu đem ra xử đại hình trong lòng thiệt cảm thương chẳng nỡ.
Ngô Khởi nói:

https://thuviensach.vn

- Nếu mà Quốc mẫu từ tâm bất nhẫn, thì việc ấy cũng chẳng nên làm.
Nghinh Xuân nói:
- Không phải, lúc ở Thanh Châu, Ai gia đã có nói đưa rượu độc ban cho Thái sư mà thôi, vậy phiền cùng Tề phủ dự mưu, Ai gia nhường lại cho Ái khanh hạ thủ.
Đương lúc bàn luận với nhau, kế thấy cung nữ vào tâu rằng:
-Trịnh Bắc cung đã gần chết, xin nương nương phân xử lẽ nào?
Yến Anh nghe nói kinh hồn, liền bước ra tâu rằng:
- Xin Quốc mẫu hãy lo đại sự và tha cho Bắc cung khỏi chết một phen.
Ngô Khởi cũng khen phải, Nghinh Xuân mới nhậm lời hai người liền tạ ơn lui ra, Tề Phụng và Tô Tần, Yến Anh cùng nhau đều mừng rỡ. Lúc ấy Ngô Khởi về dinh, còn Yến Anh, Tô Tần và mấy người kia về tới tướng phủ, xúm lại hỏi han về việc sau, Yến Anh nói:
- Qua được một trăm ngày, thì tai kiếp mới khỏi. Còn Chung hậu ở nơi Giới bài quan bị khổn, chừng khải hoàn mới trừ được gian thần (ấy là việc sau).
Nói về Hạ Nghinh Xuân rạng ngày sau lâm triều, bá quan triều bái xong rồi, Nghinh Xuân giáng chỉ phong Yến Anh làm Á phụ, Tô Tần làm Hộ quốc phó tướng, Tề Trinh, Tề Phụng làm Tả hữu tướng quân, còn Ngô Trung thì làm nguyên soái, trấn thủ tại Thanh Châu và văn võ bá quan đều thọ phong lên chức hết.
Các quan tạ ơn xong rồi, Nghinh Xuân truyền Ngự lân quân bắt Trang Mạnh đem ra xử trảm. Trang Mạnh kêu rằng:
-Oan tôi lắm! Oan tôi lắm!
Nghinh Xuân bèn nói:
-Thành Lâm Tri bá tánh không tội gì mà bị hỏa tai như vậy mà còn kêu nài, tội ấy đã đáng phân thây muôn đoạn.
Trang Mạnh tâu:
-Tại Ngô nguyên nhung biểu tôi làm nội ứng, phóng hỏa công thâu đoạt Lâm Tri, ấy là tại ai gây sự chớ nào phải tội tôi?
Ngô Khởi nạt lớn nói rằng:
- Gian tặc, mi đừng có miệng lưỡi, ta biểu mi hồi nào? Hãy chịu chết đi cho mau, đừng nói thêm.

https://thuviensach.vn

Quân ngự lâm vâng lịnh, xốc Trang Mạnh ra trước pháp trường bầm thây tan xác và bêu đầu thị chúng. Còn Nghinh Xuân lại mời Diên Quảng lên kim loan điện dự tiệc hân hoan. Ngô Khởi rót rượu độc đưa dâng, Diên Quảng uống rồi nhào liền tại đó. Nghinh Xuân truyền đem thi hài ra tẩn liệm, kế đó nhường ngôi vua cho Ngô Khởi, lui vào hậu cung.

Còn Ngô Khởi qua bên thiên cung, thay y đổi phục mặc áo huỳnh bào, đội mão cửu long, ra trước Kim loan điện, lên ngôi Hoàng đế, cải hiệu nước là Hậu Châu, xưng mình là Anh Liệt vương các quan thảy đều tung hô. Kế đó thấy Huỳnh môn quan vào tâu:

- Có một ông già đầu bạc, đến xin yến kiến hoàng gia.

Ngô Khởi nghe nói thì đã biết Hồ ông liền bước xuống long tọa, ra thỉnh vào Kim loan điện, quỳ xuống thưa rằng:

-Đệ tử không hay Tiên trưởng giá lâm, xin Tôn sư thứ tội.

Nói rồi truyền bãi triều, mời Hồ ông ra sau hậu cung đàm đạo. Thầy trò phân tân chủ ngồi, rồi Ngô Khởi mới nói:

- Đệ tử nhớ lời thầy chỉ bảo, qua Thanh Châu kiếm được Hạ Nghinh Xuân, tới Lâm Tri thâu đoạn thành trì, ngôi đại báu chín lần cam tạc đá ghi vàng, xin tôn sư đoái xét lòng thương dạy bảo việc ngày sau sẽ tới.

Hồ Ông nói rằng:

- Bần đạo tới đây là vì chuyện ấy, vì có câu: Nhân vô viễn lự tất hữu cận ưu, tuy nay là đệ tử đã lên được ngôi rồng, còn e một nỗi Vô Diệm sẵn lòng báo oán. Vậy để bần đạo lập Cô lâu trận, đặng giúp cho đệ tử một thuở nên công.

Ngô Khởi cúi đầu tạ ơn, rồi sai quân dọn tiệc chạy ra đãi. Qua ngày sau Ngô Khởi lâm triều, bá quan triều bái xong rồi, truyền nội thần vào mời Hồ Ông ra. HỒ Ông thăng điện thi lễ xong rồi nói rằng:

- Bây giờ muốn lập Cô lâu trận thì phải tới ngoài nam môn lập một cái đàn, triệu linh thần và nhóm các cô hồn đến, mới trừ đặng Chung Vô Diệm.

Ngô Khởi liền sai ngự lâm quân ra trước nam môn, đắp một cái đàn, rồi hai thầy trò lên ngựa, thẳng tới cửa Nam, bá quan cũng đồng theo hộ giá.

Khi đến nơi, quân đã làm xong các việc. Hồ Ông nói với Ngô Khởi, biểu truyền lịnh cho bá quan lui về. Triều thần ai nấy đều thảnh thơi trở lại nhà

https://thuviensach.vn

an nghỉ. Khi ấy Hồ Tiên Ông thò tay vào túi, lấy ra một cây Bã hồn phan, niệm ít tiếng làm xàm, tức thì thấy thiên ám địa hôn, cát bay cây ngã, gió thổi đùng đùng đưa cô hồn bay tới trước đài thỉnh lịnh. Hồ tiên ông mới truyền rằng:

-Nay bần đạo lập Cô lâu trận, quyết trừ cho được Chung nương nương vì nó ỷ thế thị cường phá hại trong mười hai nước, bây giờ các vị cô hồn, hãy nghe ta dặn: Chừng nào Chung Vô Diệm sát đáo thì phải dẫn nó vào giữa đàn, chớ cho tẩu thoát.

Chúng cô hồn đều vâng lịnh, rồi y theo phương hướng vào giữ gìn. Hồ tiên ông lại nói với Ngô Khởi rằng:

- Hiền đồ hãy về thành mà thao luyện quân sĩ, để mặc bần đạo ở đây thỉnh thêm các vị tiên, cùng nhau ra sức một phen, giúp đồ đệ dựng nên cơ nghiệp.

Ngô Khởi tạ ơn lui về thành. Hồ tiên ông đưa đón rồi cầm cây Bã hồn phan diêu động và niệm ít tiếng chân ngôn, thấy tới năm vị uổng tử cô hồn, một là Trương Phi, hai là Yến Bình, ba là Hồng tiên nữ, bốn là Thể Hà, năm là Lỗ Lâm công chúa nước Ngô, năm người đều tới ra mắt tiên ông, Hồ tiên ông mới dặn rằng:

- Năm vị phải ở đây giữ năm cửa, đặng cho bần đạo trả thù cho.

Năm người vâng mạng chia nhau ra đi trấn thủ năm bên (Nguyên năm người ấy cũng đều bị Chung hậu mà chết, nên nay Hồ tiên ông đòi đến cho chúng nó phục thù).

Đây nhắc về Chung hậu hưng binh qua đánh nước Ngô, tới Giới Bài Quan hạ trại, xảy thấy quân thám tử vào báo rằng:

- Xuân vương đã trá bại, dẫn binh hai nước đã về tới đây.

Chung hậu cả mừng, truyền cho Xuân vương vào yết kiến, rồi lại kêu Bắc Lộ vương là Khổng Đại tới bảo rằng:

- Ngày mai giờ Ngọ hội chiến trong núi Lai Vô, Vương nhi hãy dẫn năm muôn tinh binh và đem những đồ hỏa dược theo cùng, chia ra bốn đạo ở trong rừng mà mai phục, đoán đừng cho hai nước thối binh lại, ấy là công đệ nhất của vương nhi.

Khổng Đại vâng lịnh ra đi. Chung hậu xảy thấy trận gió rất kỳ dị, làm cho

https://thuviensach.vn

thiên hôn địa ám, lại giữa không trung nào lộn hai con rồng, giây lâu lại hiện ra một cặp gươm Hồng Nghệ, liệng lại liệng qua trên báu trướng. Hộ vệ thảy đều kinh hoảng không biết là điềm gì.

Lúc ấy cũng may, nhằm lúc lão mẫu Lê San ở trên động nghe huyết trái tim máy máy, bèn lần tay làm quẻ, biết Mão Đoan tinh có nạn dưới phàm trần, nên kêu Bạch Liên Thánh mẫu mà nói rằng:

-Thầy trò ta phải mau mau đi tới ải Giới bài mà cứu Lâm Tri Quốc mẫu.

Nói dứt lời, Bạch Liên lấy những đồ bửu bối rồi đằng vân bay theo Thánh mẫu qua phía Đông. Khi đến nơi, thấy hai cây gươm còn đang nhào lộn trên không, Thánh mẫu lấy một món bửu bối liệng ra, liền hóa một con chim đại bàng bay tới xớt cặp gươm vào mỏ mà bay luôn về động. Khi ấy Thánh mẫu bèn giáng hạ, kêu Chung hậu mà nói rằng:

- Vì hồi trước Đàm thành mưa huyết, đệ tử làm chết mất mẹ con Trập Long công, nên mấy năm nay thù oán chưa xong, bây giờ nó muốn thừa cơ hội này đặng báo oán. Bởi vậy nên thầy phải tới đây cứu nạn, đã sai chim đại bàng cắp nó mà bay về động rồi, bây giờ con hãy lo đại chiến ngày mai, ấy là ngày Đạo tông tận mạng. Còn một nỗi Nghinh Xuân gây ra thù oán, thành Lâm Tri phá tan sanh linh, trận Cô lâu ấy lợi hại chẳng vừa, hiền đồ phải chủ tâm giữ gìn cho cẩn thận, thôi thầy trò đến khi ấy lại gặp nhau.

Chung hậu nghe nói khấu đầu quỳ lạy tạ ơn Tôn sư Thánh mẫu. Lê San thánh mẫu dặn rồi cùng với Bạch Liên thánh mẫu đằng vân về động.

Còn Chung hậu khi thấy Thánh mẫu với Bạch Liên đằng vân bay xa rồi, bèn kêu năm vị vương tức tới phân binh làm năm đạo, dùng theo năm sắc cờ màu, tới mai phục nơi núi Lai Vô, lại kêu Điền Nguyên mà bảo rằng:

-Vương nhi lãnh năm ngàn binh cường tráng, mỗi người giắt một cái lông trắng trên đầu, tới canh ba áp vào cướp dinh Ngô và dẫn Đạo Tông thẳng lên trên núi, dầu có Trương Xa hậu tập, con cũng đừng rúng động nao lòng, vì Ai gia sẽ có kế điều binh trừ loài yêu đạo.

Các tướng vâng lịnh lui ra đều làm như kế.

Kế đó thấy quân kỳ bài vào tâu rằng:

-Có Mao Toại đưa biểu văn cáo cấp, xin vào ra mắt nương nương.

Chung hậu truyền chỉ cho vào, Mao Toại tới trước nhung trước triều bái

https://thuviensach.vn

xong rồi, dâng tờ biểu chương lên, Chung hậu chẳng hề xem tới, bèn ngẫm nghĩ giây lâu rồi nói rằng:
-Số trời đã định, thành Lâm Tri có một trăm ngày họa tai. Ai gia đã có cẩm nang để lại cho Tề phủ rồi, sẽ có kế cứu Thiên tử với Trịnh Bắc cung khỏi nạn, song còn e nỗi Nghinh Xuân nó dạ độc, bây giờ có một hoàn thuốc tiên đơn, uống nó một trăm ngày không đói. Thôi ngươi hãy trở về cho gấp, đưa thuốc này cho Trịnh Bắc cung.
Mao Toại liền lãnh lấy linh đơn, bái từ trở về Lâm Tri tức tốc. Chung hậu lại truyền cho ngũ đinh binh mã đầu canh tư ăn cơm, qua canh năm nghe pháo hiệu thì khởi hành, các tướng vâng lịnh ân cần, sắp đặt rồi thì trời đã tối.
Đây nhắc lại khi Tuyên vương ngồi vào giỏ, thấy hào quang chói lòa mắt, gió thổi mát tai, chẳng bao lâu đã thấy cỏ cây, kế giây lát giỏ đã tới đất, đầy trời một đám rừng dâu, ngẫm nghĩ lại gật đầu, giống như chỗ gặp Chung Thái Sơn hồi trước. Trong bụng hãy còn thao thức, kế thấy một ông già đầu bạc như bông đi tới nói rằng:
-Ta chào Tự Tại chơn long! Ta thiệt là Kim Tinh hạ giáng vì có lời Mao Đoan Tinh phụng thỉnh, nên ta phải tới đây mà cứu người, xin hãy ở đây cho mãn trăm ngày, rồi Chung hậu sẽ tới nơi mà rước giá.
Tuyên vương cả mừng và đáp rằng:
-Quả nhơn thiệt là đức bạc, dám phiền đến Thiên thượng đại tiên, xin cứu cho đặng chữ vẹn tuyền, xuân thu tôi sẽ ơn đên quý tế.
Kim tinh nói:
-Xin Tự Tại chơn long chớ trễ, hãy đi theo cùng ta cho mau.
Nói rồi dẫn Tuyên vương đi vừa một đỗi xa xa, Kim Tinh tay thời xách giỏ còn một tay chỉ giữa vườn dâu nói rằng:
-Tự Tại chơn long có biết chỗ này là chỗ gì hay chăng?
Tuyên vương đáp rằng:
-Chỗ này quả nhân không rõ, xin tiên ông phân tỏ trước sau.
Kim Tinh vừa cười vừa nói:
-Chỗ này Thiên tử sao không nhớ, ấy là chỗ năm trước gặp Chung nương nương đề bài ở dưới u lâm, có Tề phủ Yến Anh theo dõi.

https://thuviensach.vn

Tuyên vương nói:
-Vì tôi tới đây có một lượt, nay đã lâu ngày nên cũng phải quên, vậy thời chỗ này thật là địa điện Thương Sơn, là chỗ trẫm gặp Chiêu Dương chánh hậu.
Hai người vừa đi vừa nói, phút đâu đã tới động Tam Lâm. Kim Tinh lấy tay chỉ phép thần thông, cửa động liền mở ra hai cánh, Thái Bạch Kim Tinh đi trước, Tề Tuyên vương cũng cứ theo sau, tới nơi thấy cung điện lầu đài, thật là chỗ thần tiên cảnh giới. Kim Tinh nói:
-Xin Thiên tử hãy ra đây an dưỡng, như có đói khát thời có người cơm nước dâng liền.
Nói rồi bước chân trở ra, làm phép bế cửa động lại, rồi thổi lên cuồng phong một trận, thành ra một đám dâu khô (tới nay cổ tích hãy sờ sờ, đám cây dâu khô bây giờ còn đó). Kim Tinh lại bắt nhành dâu xuống mà treo cái giỏ lên rồi hóa tường vân mà bay về trời an nghỉ.
Nói về Chung hậu dẫn binh đi tới dưới chân núi Lai Vô, liền thấy Điền Nguyên nghinh tiếp và tâu các việc đã dẫn dụ hai nước vào trong núi rồi. Chung hậu cả mừng và phán rằng:
-Ngày nay Ai gia xuất trận, Vương nhi ở nhà mà khán thủ dinh phong, hễ thấy trong núi có ngọn lửa thẳng xông, là Ai gia đã trừ xong yêu đạo, Vương nhi phải mau mau thâu binh bạt trại, hãy trở lại Lâm Tri cho gấp, chớ nên cùng nghịch giao chinh, đợi Ai gia trở về rồi sẽ có mưu định liệu.
Điền Nguyên vâng lệnh bái tạ lui ra rồi Chung hậu dẫn binh thẳng lên trên núi.

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi thứ Bảy Mươi Bốn

Đạo Tông kế cùng, tự vận

Ngô Khởi nghe báo, kinh hồn

Khi Chung hậu đã lên tới trên núi rồi, thấy binh nước Ngô, nước Hàn trùng trùng điệp điệp, thế chẳng khác như cọp như beo, còn binh mình thì ít ắt khó bề chống đương, bèn sanh ra một kế, lấy giấy cắt ra năm tấm hình nhân, thảy đều cưỡi ngựa cầm đao thương, chẳng khác như thiên thần ác sát. Làm xong tức thì niệm tiên chú, rồi thổi lên trên không, thấy nổi lên một trận cuồng phong, hoá ra nhân mã thiên thiên vạn vạn, thảy đều đi theo Chung hậu, đặng thỉnh lịnh giao phong.

Đây nói về Trương Xa và Thần Lôi nguyên soái, bị Xuân vương trá bại, dẫn lên trên núi Lai Vô, theo đuổi đã cùng đường mà không thấy tăm thấy dạng, hai người còn đang bàn soạn, kế thấy quân kỳ bài báo rằng:

- Phía nam có một toán quân, có hai cây cờ long phụng.

Đạo Tông nói:

- Bữa hôm qua Điền Nguyên đã bại trận, nay còn có binh nào ở đây? Hay cùng nó giao phong trừ cho xong mối hoạ.

Trương Xa vâng lời, đốc quân hiệu tập đi thẳng tới phía Nam. Lúc ấy đạo binh Tề vừa đi đến, Chung hậu ngồi trên lưng ngựa ngó thấy tướng Ngô, mặt xanh tợ chàm, hai chòm lông mày đỏ lói, đầu đội mão con rái, mình mặc áo hồng bào, thời đã biết Thần Lôi nguyên soái bên nước Ngô, liền chỉ mặt nói rằng:

- Đạo Tông! Như ngươi muốn sống thì phải trở về núi cho mau, kẻo uổng công tu luyện bấy chầy, nay xuống hồng trần mà bỏ hết.

Đạo Tông nghe qua nổi giận liền nói lại rằng:

- Tám mươi mốt châu đều biết ta lợi hại, nay ta vì Ngô vương mà lập công này, mi hãy xuống ngựa trước đi cho xong, kẻo sấm dậy thời tan xương nát thịt.

Đạo Tông nói vừa dứt lời. Chung hậu hươi đao tới chém liền, một rồng một

https://thuviensach.vn

cọp ai chẳng thua ai, đánh sáu mươi hiệp có dư mà ai chẳng hơn ai hết. Kế đó Chung hậu liền dùng kế trá bại, quất ngựa buông cương chạy dài. Đạo Tông tưởng thiệt lòng mừng hí hởn, bèn giục thú đuổi nhào theo, binh hai nước hiệp sức xông túa ó reo. Trương Xa lại cũng ùa binh tiếp chiến nữa. Chung hậu chạy giây lâu quày đầu ngó lại, thấy Đạo Tông cũng theo dõi gần kề. Chung hậu bèn quất ngựa chạy qua phía đông, Đạo Tông cũng đuổi theo bén gót.

Nói về Điền Đơn mai phục phía Đông, tại chốn Trường Xuân lãnh ở gần một bên núi Lai Vô, người đem mười hai cây táo đóng xuống giữa nửa, chia ra làm mười hai phương hướng, án theo thập nhị thời thần, lại phân binh mai phục hoả công, rồi lên trên gò cao mà đợi. Bỗng đâu thấy hồng quang một đạo, từ phía cao bay tuốt qua phía đông, Điền Đơn thấy vậy mừng lòng, liền lên ngựa đi tiếp nghinh Quốc mẫu.

Khi Điền Đơn xuống núi gặp Chung hậu liền tâu rằng:

- Xin Quốc mẫu chớ đi theo đường lớn, hãy chạy qua đường nhỏ có binh ngừa.

Nói rồi con thời đi trước, mẹ cũng theo sau, chạy ra khỏi vòng binh mai phục. Còn Đạo Tông và Trương Xa xua binh tới đó, ngó lại thì đã không thấy Chung hậu ở đâu, hai người còn đương suy nghĩ trước sau, liền nghe tiếng la ó và vang tai pháo nổ. Trương Xa bèn lật đật quay lui bỏ chạy, quân sĩ bị chết vô số hằng hà, kẻ thì cháy mặt cháy mày, người thì phỏng da phỏng thịt! Lửa đốt cháy hết Trường Xuân lãnh, thế chẳng khác như một đống cỏ khô, Đạo Tông biết trúng kế rồi, liền niệm chú thần thông, muốn thoát khỏi thiên la địa võng, không dè thấy mỗi nơi có một cây trụ, trên cây trụ đều thấy xuất hiện kim quang, Đạo Tông liền niệm Chưởng tâm lôi, đặng đánh vào nơi mấy cây trụ, khói xanh bay lên ngun ngút, chẳng khác như vách sắt thành đồng. Đạo Tông tính thế không xong, lại lấy Phiên thiên hoàn ra mà ứng dụng. (Nguyên bửu bối này có năm trăm vị lôi thần, rất nên lợi hại, vật ấy vốn của thầy ông Đạo Tông, hễ lâm cơn nguy biến gấp mới dùng, bằng không thì không nên khinh dụng). Nay Đạo Tông đã cùng thế mới lấy Phiên thiên bửu tế lên, tức thì sấm nổ vang rền, muôn đạo hồng quang chói sáng.

https://thuviensach.vn

Lúc ấy Khổng Đại đi tuần nghe có tiếng sấm thì làm y như kế của Chung hậu đã dặn, bèn lấy những máu gà máu chó vãi ra. Thần lôi bị dơ uế thảy đều tan tành đâu mất hết. Khi đó Đạo Tông chẳng nghe sấm nổ nữa thì biết là có người phá phép của mình, bèn kiếm chỗ đào sanh, lại gặp năm vị Vương phi đón đánh. Đạo Tông đã thế cùng lực tận, phải tính bề tự vận mới xong, chớ đằng vân bay cũng chẳng lên, còn độn thổ xuống sao cho khỏi đất. Lúc ấy Đạo Tông vái cùng thầy và than khóc nói rằng:

- Vì học trò (là Vương Báu) nên mới luỵ tới mình, đã đành một kiếp quyên sanh, uổng công quả ngàn năm đắc đạo.

Nói rồi bèn đập đầu vào đá, hồn trung cang bay hoá về trời. Thương ôi tu luyện đã mấy đời, một phút để tiếng rồi truyền ngàn thuở.

Lúc này mẹ con Chung hậu ở trên Trường Xuân lãnh thấy có một làn khói trắng bay thẳng lên trên không, thì rõ biết Đạo Tông đã tuyệt mạng rồi bèn truyền chỉ minh kim thâu binh nhóm lại. Giây lát thấy các tướng và mấy vị Vương phi đến mà cũng đều không có sự gì, duy có Lưu Tuý Vân bước tới tâu rằng:

- Nhi tức giữ phía bắc phương, thấy có một đạo binh mã đi mau như tên bắn, trong giây lát thì không thấy hình tích ở đâu, chẳng biết sự ấy là cớ chi, nên Nhi tức phải về tâu cho Quốc mẫu rõ.

Chung hậu cười và nói rằng:

- Ấy là một đạo thần binh của Ai gia sai đi bắt Trương Xa, trong giây lát đây sẽ có tin tức.

Chung hậu nói vừa dứt, xảy thấy có quân vào báo rằng:

- Có một đạo binh nào không biết, xin vào ra mắt Nương nương.

Chung hậu truyền lịnh cho vào, Thần binh đã trói sẵn Trương Xa lại để ngồi trên ngựa, rồi thẳng vào ra mắt Chung nương nương, rồi đó Chung hậu làm phép đưa thần binh thổi hồi bổn vị. Rồi truyền quân đao phủ, dẫn Trương Xa đến mà mắng rằng:

- Nghịch tặc sao không an phận! Lúc Ai gia làm mưa đã tha cho khỏi chết mà đi về, sao chẳng khuyên chúa ngươi nộp biểu quy hàng, nay lại hiệp với Đông Ngô mong lòng tạo phản. Nếu như bây giờ mà Ai gia còn tha cho ngươi được sống, thời chẳng khác chi như thả chó dại lại vắn vấy tới người,

https://thuviensach.vn

thôi đã giết rắn thời phải trừ cho dứt nọc.
Nói rồi liền kêu đạo quân đao phủ bảo đem nghịch tặc ra pháp trường mà trảm quyết. Quân tả đao vâng lệnh ó lên, Trương Xa đã hết hồn hết vía liền quỳ xuống rơi lệ tâu rằng:
- Muôn ơn Quốc mẫu, xuống lượng hải hà, nếu tội thần được mong ơn thứ tha, thời xin về nước nói lại với vua Hàn, niên niên tấn cống.
Trương Xa tâu rồi gục đầu xuống đất, giống như người đã bị chết chưa chôn. Chung hậu thấy trên đầu Trương Xa có một đạo hồng quang hiện sáng, liền đánh tay đánh một quẻ. Mới hay là mạng Trương Xa chưa phải lúc tới thời, ngày sau lại có sanh một người con gọi là Trương Lương, người này sẽ làm thầy của Đế vương, giúp nhà Hán Lưu Bang dựng nên cơ nghiệp. Nghĩ rồi mới nói rằng:
- Như nhà ngươi muốn Ai gia không giết thì phải nói cho Hán vương mau dâng biểu đến hàng , bằng cứng cổ thời Ai gia sẽ đề binh đem phạt.
Trương Xa dạ dạ và tâu rằng:
- Tội thần là bại binh chi tướng, sợ nói ra ắt Hàn vương không nghe chăng? Vả lại hạ thần có thù oán với người em ruột Huyết Hồ tên là Huyết Hải, nếu nó tâu với Hàn vương mà chấp tội, thời ngu thần chẳng đặng toàn sanh. Vậy có kế chi điều đình, xin nương nương chỉ giáo.
Chung hậu nghe tâu thì ngẫm nghĩ nói rằng:
- Ai gia có sẵn một vật báu, sẽ cho nhà ngươi đem về dùng và đừng cho ai biết ai hay, tới trước cửa Huyết Hải, quét luôn vài cái rồi sau ngươi hãy vào ra mắt Hàn vương, thời nói gì cũng được, vậy ngươi phải ghi lấy vào lòng, chớ quên mà ngộ sự.
Chung hậu lại biểu Điền Đơn đem cái chổi giao cho Hàn tướng, rồi biểu cầm thương lên ngựa mà nhắm hai mắt lại, hễ khi nào tới đất mới được mở ra thời vô sự. Trương Xa y lịnh làm như lời. Chung hậu liền niệm chú hô phong, tức thì trận gió nổi lên, thổi bay Trương Xa về phía tây bắc. Rồi Chung hậu lại truyền nghỉ binh ba bữa nữa rồi ban sư trở về.
Còn Mao Toại, khi lãnh lấy tiên đơn ngày đi tối nghỉ trông cho mau về tới Lâm Trì, khi tới nơi vào phủ Yến Anh, lại gặp Tô Tần, Tề Trinh và Tề Phụng. Ba người xúm lại hỏi thăm công việc, Mao Toại liền thuật hết các

https://thuviensach.vn

lời. Yến Anh cùng mấy người đều vui vẻ và lo mưu toan cứu Bắc cung. Lúc ấy mấy người cứ ngồi thương nghị, không biết kế chi mà đưa thuốc vào trong đặng cho Trịnh nương phòng giữ. Giây lâu Tô Tần mới bảo rằng:

- Ngày mai là ngày Nghinh Xuân thọ đản, xin lão tướng và phu nhân phải vào cung mà bái chúc thiên thu và đem hoàn liên dược đi theo cùng, rồi giả đi xem các cung viện mà lén đưa cho Trịnh thị thì ắt xong.

Yến Anh rất mừng lòng và khen phải. Mao Toại lật đật mở túi lấy hoàn thuốc đưa ra rồi ai nấy lật đật về nhà an nghỉ.

Khi ấy Yến Anh lãnh lấy tiên đơn, liền lui vào trung đường mà tỏ các việc cho lão phu nhân là Quản thị hay. Quản thị nghe nói cũng vui mừng, bèn truyền cho gia đinh sắm sanh lễ vật, đặng rạng ngày vào cung mà chúc thọ Hạ Nghinh Xuân.

Đây nhắc về Ngô Khởi khi từ biệt Hồ tiên ông rồi, cứ một đường thẳng đi vào cung, không dám day đầu ngó lại, ấy là vâng theo lời tiên ông dạy bảo, nên phải giữ như lời. Khi tới nơi vào thẳng trong tẩm cung, thấy Nghinh Xuân còn nghỉ an giấc điệp, bóng hải đường còn đang mê mết, đoá phù dung miệng hãy còn mỉm cười. Ngô Khởi bèn thỏ thẻ bên tai chơi, thấy tỉnh giấc ai ngờ mê lại. Nghinh Xuân luỵ ngọc hai hàng lai láng, Ngô Khởi lòng son một tấm kinh mang, liền lấy tay đỡ dậy bên màn, nhỏ to kiếm lời khuyên giải rằng:

- Ngậm ngùi chữ thanh xuân bất tái, có điều chi xin nàng phân tỏ một hai.

Nghinh Xuân bèn thở vắn than dài rằng:

- Thiên tử thật là người phụ bạc.

Ngô Khởi liền đáp:

- Bây giờ đã giàu sang chung hưởng, chữ vinh hoa càng tỏ mặt với non sông, trước sau sắt đá một lòng, quả nhân nào có chút gì khi bạc. Mấy ngày rày vì theo Hồ tiên ông ra đi lập trận, nên không ở nhà được mà bầu bạn với ngự thê. Thôi! Muôn ngàn hờn giận với vuốt ve cho quả nhân cam bề thất lỗi.

Nghinh Xuân hỏi:

- Vậy chớ hôm trước uống rượu tại Phù Dung phố, Bệ hạ có nói: Sẽ tới ngày thần thê thọ đản, thì làm việc hạ thọ tại Quế Hoa đình, việc ấy có hay

https://thuviensach.vn

không?
Ngô Khởi cười mơn và nói rằng:
- Có chớ! Có chớ! Quả nhân vì lắm âu lo việc nước, nên mới để trễ nải chuyện nhà, bởi vậy cho nên hôm nay ta lật đật về đây, xin Bệ hạ đừng vội trách.
Nghinh Xuân rất đẹp dạ. Ngô Khởi kíp truyền nội thần và cung ca tới Quế Hoa đình bày tiệc hạ thọ. Trong giây lát sắp đặt đã xong. Ngô Khởi và Nghinh Xuân ngự đến. Cung nga thể nữ dọn yến dâng lên, tiếng nhạc ca xang, tiêu thiều trỗi chập, chén thù chén tạc, nói lại nói qua, mặn nồng chén rượu huỳnh hà ân ái đôi lời sơn hải, những ước trọn đời làm chồng làm vợ, cho phỉ tình tài tử giai nhân, trống lầu thu tiếng đã quá canh, khi ấy truyền bãi tiệc về cung an nghỉ.
Rạng ngày Ngô Khởi lâm triều, bá quan triều bái xong rồi, Yến Anh bước tới tâu rằng:
- Ngày nay là ngày Chiêu Dương thọ đản, xin Bệ hạ cho vợ chồng lão phu vào cung mà bái hạ Chiêu Dương.
Ngô Khởi nghe tâu mừng quá, liền nhậm y như lời, rồi truyền chỉ bãi triều, thẳng luôn vào Chiêu Dương cung viện. Khi đến nơi, thuật lại các việc cho Nghinh Xuân nghe, và nói rằng:
- Như vợ chồng Tề phủ chân tâm quy thuận, thời giang san mình vững tợ thành đồng, phải nên tiếp đãi theo lễ tân khách, chớ câu nợ theo sợ vua tôi mà không phải.
Vợ chồng còn đang đàm đạo, kế thấy nội thị vào báo rằng:
- Có vợ chồng Yến Tề phủ đến chầu, người còn ở trước cung môn đợi lịnh.
Nghinh Xuân nghe tấu, truyền nội thị sửa sang xe giá, ra trước cung môn nghinh tiếp. Gặp nhau mừng rỡ, Nghinh Xuân liền dắt tay Quản Sanh Hoa trở lại Chiêu Dương cung. Khi đến nơi Quản Sanh Hoa quỳ xuống tâu rằng:
- Bữa nay là ngày thiên thu thọ đản, ngu thần xin triều bái nương nương, và xin dâng một bức đồ Tống tử quan âm và chúc thọ nương nương da nam hỉ triệu.
Nghinh Xuân đỡ Quản Sanh Hoa dậy và nói rằng:

https://thuviensach.vn

- Ai gia chẳng có công đức gì với thần thứ mà lão phu nhân lại có dạ trung thành, ngàn năm tình chẳng dám quên, nền các khói cân đai rạng vẻ.

Quản Sanh Hoa lạy tạ rồi. Nghinh Xuân liền truyền thể nữ dọn tiệc dâng lên. Quản Sanh Hoa lật đật rót ba chung ngự tửu dâng lên chúc thọ (Ấy là cố ý muốn cho Nghinh Xuân say, mới đi tới Trịnh Bắc cung được). Sanh Hoa khi ấy kiếm lời nói ngọt như đường, Nghinh Xuân càng thêm đắc ý. Quản Sanh Hoa lại tâu rằng:

- Thần thiếp thủa còn thơ bé, điệu kìm ca cũng học được vài bài, nay xin chúc thọ nương nương cho rõ lòng thiếp trung quân ái quốc.

Nghinh Xuân lấy làm đẹp dạ, truyền cung nữ lấy cây tỳ bà đưa ra. Quản phu nhân tiếp lấy sửa dây, liền đàn bản Minh Phụng cầu hoàng, kế bản Long ngâm rồi đàn luôn bản Bả điều triều hoàng nữa. Mỗi bản đàn rồi lại bảo cung nga rót rượu dâng lên. Nghinh Xuân là người đa tình, nghe đàn ca thì say vùi bất tỉnh.

Quản thị biết Nghinh Xuân thế đã mỏi mệt, bèn kiếm kế thoát thân đi đưa thuốc. Lúc ấy Quản phu nhân có nói với cung nữ rằng:

- Nay nương nương quá chén, thôi để ta đi dạo xem qua các cung viện chơi.

Quản thị nói dứt lời, thời thân đà bước ra khỏi cửa. Thời may xảy gặp một tên cung nữ thưa rằng:

- Tôi chẳng phải là người đâu lạ, vốn thiệt người tâm phúc của Trịnh bắc cung, xin phu nhân đi tới hoa viên, thời gặp được Bắc cung trò chuyện.

Quản phu nhân mừng lắm, biểu cung nữ dẫn đường đi, thật đến hoa viên gặp nhau tại đó. Ngọc Thiền bèn rơi luỵ và nói rằng:

- Nay nước nhà lâm cơn đại nạn, vợ chồng người đều ở mỗi nơi, thiếp cũng muốn liều thác cho rồi, nhưng là vì một nỗi Chung nương nương có dặn. Vậy chớ bây giờ ngoài trào có việc chi hung kiết, xin phu nhơn thuật lại cho ta nghe cùng.

Quản phu nhân liền thuật hết mọi chuyện cho Trịnh Bắc cung và dặn rằng: Chung quốc mẫu biết nương nương có tai nạn, khỏi trăm ngày mới được bình an, thuốc tiên đơn chỉ có một hoàn, giao Mạo Toại đưa về dâng cho nương nương ngự dụng, hễ uống thuốc này vào bụng thời chẳng hề đói

https://thuviensach.vn

khát chút nào, xin Nương nương uống lấy cho mau, đặng mà cứu cơn nguy cấp.

Bắc cung rất mừng rỡ, thâu lấy uống liền. Quản phu nhân tức thì bái biệt. Khi về đến Chiêu Dương cung thấy Nghinh Xuân vừa mới tỉnh rượu, Quản phu nhân cũng liền bái tạ xin về, tới nhà thuật lại hết cho Yến Tề phủ nghe, ai nấy thảy đều mừng rỡ.

Đây nhắc lại Xuân Vương là Điền Nguyên, vâng ý chỉ của Chung hậu đem binh về cứu thành Lâm Trì, khi đi đến mé sông Khương Lang, ngó tới trước thời thấy khí đen lên nghi ngút, bèn đem dạ nghi nan, liền truyền quân hạ trại, đặng chờ Chung hậu về rồi sẽ giao phong. Đã mấy ngày Xuân Vương còn đang suy nghĩ, may đâu thấy quân lam kỳ vào báo tin rằng:

- Chung quốc mẫu đã đắc thắng ban sư, về gần đây cách chẳng bao xa, nên tôi vào tâu lại với Vương gia, xin phát lịnh kéo binh nghinh tiếp.

Xuân Vương cả mừng, liền sửa soạn thân nghinh tiếp giá.

Khi mẹ con gặp nhau rất mừng rỡ, Xuân Vương bèn tâu hết các lời, rồi mẹ con dẫn nhau vào trại, bá quan đến triều bái. Chung hậu khi ấy có ý ngậm ngùi, biết Điền Nguyên ắt lâm thân mang tai nạn. Bèn nghĩ rằng nơi trận đồ phía Bắc phương là nơi sát khí, còn Nam phương là chỗ trường sanh, phải y kế thi hành, mới bảo toàn tính mạng. Nghĩ rồi lại dặn dò năm vị Vương phi, phải đề phòng cho cẩn thận, sợ khi cướp trại thâu dinh. Mẹ con thương nghị đành rành, kế đó thời trời đã tối.

Nói về Hồ tiên ông ở trên trận Cô lâu, tới lúc canh ba, thấy có một làn sát khí xông lên, liền đánh tay làm một quẻ, thời biết Chung hậu đã hồi binh, bèn bước lên pháp đài, tay cầm bửu kiếm, đầu bỏ tóc xoã, miệng niệm yêu chú và lấy cây Tụ hồn phan phất qua lại ba lần, thì liền thấy mây sầu bay mịt mịt, gió thần sầu, khắp nẻo thấy loài sơn tinh thuỷ quái, cùng những chúng oan hồn uổng tử, đều tới trước pháp đài. Hồ tiên ông mới hạ lịnh rằng:

- Chung Vô Diệm thị cường lăng nhược, biết bao nhiêu người nó giết ở trong tay, nay bần đạo lập ra một trận này, thế cho chúng bay báo cừu trả oán. Ngày mai chắc có địch nhân lâm trận, đừng để cho tẩu thoát một người, nếu ai mà chẳng vâng theo lời, cây Trừ yêu kiếm phạt ngay chẳng

https://thuviensach.vn

thứ.
Cô hồn đều vâng lịnh chia ra, theo phương hướng bảo thủ trận đồ vô số. Hồ tiên ông lại cầm cây Tử sắc hồn phan, bèn niệm ít tiếng chân ngôn, thấy một trận gió thổi qua bay tới năm hồn kiều nữ, đều hiện ra nguyên hình rất lịch sự chẳng khác như mình thịt xác phàm, một là Trương Phi, hai là Lỗ Lâm công chúa, ba là Hồng tiên nữ, bốn là Yến Bình, năm là Mạnh thị Thể Vân, đều đến đứng dưới pháp đài thính lịnh. Hồ tiên ông phán rằng:
- Năm người cũng bị con Vô Diệm mà uổng tử, nay bần đạo vì các gã mà thân oan. Vậy phải ráng dụ địch nhân vào nơi cái Tụ hồn phan rồi bần đạo lấy Hấp hồn binh mà bắt hồn nó lại, chừng qua khỏi ba bữa, thời hoá ra nát thịt tiêu xương, còn như bắt được Chung nương nương thì cũng đủ trả thù cho mấy gã.
Năm người vâng lịnh xong rồi, Hồ tiên ông lui xuống pháp đài an nghỉ.
Còn Ngô Khởi với Hạ Nghinh Xuân lúc này đương khi thong thả trong cung, đàn ca yến tiệc, xảy thấy cung quan vào tâu rằng:
- Tề trào Chung Vô Diệm ban sư đã về tới đây, nên chúng tôi vào tâu bày, xin Hoàng gia định đoạt.
Ngô Khởi nghe tâu hồn phi thiên ngoại, phách tán cửu tiêu, lật đật chạy thẳng ra trước Kim loan điện, truyền nội thần đánh chuông Cảnh dương lên, nhóm bá quan lại thương nghị. Khi ấy Yến Anh bước ra tâu rằng:
- Binh Chung Vô Diệm về tới đây, thời đà mệt mỏi, xin Thiên tử dùng kế dĩ dật đãi lao, bế thành lại, chớ cùng nó giao phong, chờ cho được lâu ngày rồi sẽ đánh.
Ngô Khởi gật đầu khen phải rằng:
- Tiên sanh cao kiến chẳng sai.
Rồi đó Yến Anh với Tô Tần đều cười thầm, biết Ngô Khởi phen này trúng kế. Còn Ngô Khởi lại truyền cho bốn tên tâm phúc, những là Tôn Thiên, Hoa Cẩm, Lý Vịnh và Tăng Tú, bảo bốn tướng canh tuần bốn cửa, chớ cho hở một mũi tên. Bốn người vâng lịnh đi tuần phong liền. Ngô Khởi lại thẳng tới pháp đài mà tỏ các việc. Khi gặp Hồ tiên ông, Ngô Khởi thưa rằng:
- Vô Diệm về dinh đã tới, Tôn sư có pháp lực gì trừ nó hay chăng?

https://thuviensach.vn

Hồ tiên ông nói:

- Sơn nhân lập Cô lâu trận đặng bắt cẩu phụ Lâm Trì, nhưng mà Thiên tử phải ra khiêu chiến đặng dẫn dụ binh Tề tới đây, tôi sẽ có mưu cao mà bắt nó.

Ngô Khởi cả mừng, kíp truyền quân Ngự lâm sửa sang đi hộ giá. Sắp đặt xong rồi, Ngô Khởi cầm thương lên ngựa, đi thẳng tới sông Khương Lang, quân thám tử hay đặng, mau về báo lại cho Chung hậu rõ. Chung hậu chưa kịp hỏi ai, thời đã thấy Điền Nguyên bước ra lãnh mạng. Chung hậu thấy vậy lại thêm ngậm ngùi trong bụng, biết con mình có tai nạn lâm thân mới phán rằng:

- Vương nhi có đi phải cho cẩn thận đề phòng, kẻo mắc kế yêu nhân ám hại.

Xuân Vương cả mừng, dẫn theo năm trăm dũng sĩ, phát pháo xông ra, Ngô Khởi thấy mặt phán rằng:

- Cô vương có lòng chờ đợi, phải mau mau xuống ngựa quy hàng.

Điền Nguyên cả giận mắng rằng:

- Mi là thằng loạn thần tặc tử, để ta bắt mi giảo nhục hành hình.

Nói dứt lời hươi chuỳ đánh tới, Ngô Khởi cũng đùa binh hoả trận, đánh được năm chục hiệp có dư, Ngô Khởi bèn dùng kế trá bại, bỏ quất ngựa chạy mù. Xuân Vương bất ý đề phòng, cũng giục ngựa chạy theo đuổi riết. Khi chạy vào đến Cô lâu trận, thì không thấy Ngô Khởi ở đâu, trong dạ đã hồ nghi, muốn trở ra thời đầy trời mờ mịt, lại có hồng quang chiếu rạng muôn trùng, ma quỷ lại áp tới, xúm vây bốn phía. Điền Nguyên ráng sức bình sanh, mạnh mẽ mà đánh đuổi lũ yêu ma, Hồ tiên ông ở trên pháp đài thấy vậy liền lấy cây Tụ hồn quan phất qua phất lại. Giây phút hiện ra đủ sơn tinh, thuỷ quái, những là beo, cọp, rắn, rồng cùng những người uổng tử oan hồn, đều áp tới đòi Xuân Vương thường mạng. Xuân Vương chẳng hề kinh hãi, hươi chuỳ đánh với lũ yêu. Hồ tiên ông thấy Xuân Vương dũng lực thêm nhiều, bèn cầm cây Tụ hồn phán quan mà làm phép. Niệm đủ chân ngôn ba lượt, rồi cầm phan phất tới ba lần, Xuân vương lúc ấy trong mình mới bải hoải tinh thần, mắt xây xẩm liền nhào xuống đất. Hồ tiên ông liền bước tới thấy trên đầu Điền Nguyên xuất hiện ra một con kim long bèn

https://thuviensach.vn

cầm cây Tụ hồn phan, niệm thần chú yểm trên cung chẳng cho tẩu thoát. Rồi đó Hồ tiên ông với Ngô Khởi cùng nhau trở lại, chắc trong ba ngày Điền Nguyên hoá ra nước mà chết tươi. Ngô Khởi đắc ý cả cười, khen tạ Hồ tiên ông cao thâm pháp lực.

Còn Chung hậu, từ khi sai Điền Nguyên xuất trận, không thấy tin tức trở về thì trong lòng đã nghi, bèn truyền quân dọn hương án đặt bày, đốt nhang đảo cáo cùng Lê San thánh mẫu.

Khi ấy Thánh mẫu ngồi trong cổ động, thấy trận gió thổi qua, hương bay ngào ngạt, thời đã rõ hết các việc rồi, bèn kêu Bạch Liên thánh mẫu mà bảo rằng:

- Lúc trước thầy trò ta có hứa với Chung Vô Diệm, ngày nay xuống phá trận Cô lâu mà bữa nay ta mắc vâng lịnh trên Tam thanh làm sổ sách thần tiên kiếp quả, bởi cớ ấy nên bần đạo đi không được, vậy ta giao cho hiền đồ một món pháp bửu đem theo, tới nơi phải làm như vầy…như vầy…ắt là trận Cô lâu phá đặng.

Thánh mẫu nói rồi lấy bửu bối giao cho Bạch Liên, Bạch Liên lãnh lấy bái từ, ra khỏi cửa động, chiếu hào quang bay tới Đông Tề lập tức. Đến nơi Bạch Liên sa xuống trước hương án. Chung hậu thấy mặt cả mừng thưa rằng:

- Chẳng hay tiên cô giáng lâm, tiểu muội xin cam thất lễ.

Nói rồi dắt nhau vào hậu dinh. Chung hậu bèn thuật hết các việc lại cho Bạch Liên nghe, Bạch Liên nói:

- Cây Tụ hồn phan của yêu nhân thiệt là lợi hại, chẳng khác như Tôn Võ Tử có cây Hạnh huỳnh kỳ, nay nhờ Lão mẫu cho pháp bửu đem đi, thời phá trận Cô lâu mới nổi.

Chung hậu nghe nói mừng rỡ vô cùng. Bạch Liên liền ra trước quân dinh kêu Bắc Lộ vương là Khổng Đại tới bảo rằng:

- Hồ tiên ông thiệt là cao cường pháp lực, hơn Huyết Hồ có được mười phần, như nay mà muốn trừ yêu nhân, thời phải trừ gốc nó mới được. Vậy Vương gia hãy lãnh năm ngàn quân cường tốt, tới ở trong núi Cửu Lý sơn, vì trong núi ấy có một cái cổ miếu thờ Xuy Vưu, bên miếu lại có một cái cổ tỉnh sâu hơn ngàn thước, hãy đốc quân sĩ lấp cái giếng ấy lại cho bằng mặt

https://thuviensach.vn

đất rồi dẫn binh ra mai phục tại nơi làng Châu Thôn, hễ nghe có tiếng nhân mã om sòm, thời phải hết sức áp ra mà bắt cừu nhân mới đặng.

Khổng Đại vâng lịnh lui ra, Bạch Liên lại nói với Chung hậu rằng:

- Bây giờ còn thiếu một món bửu bối nữa. Nương nương có đi thời việc mới xong, phải tới bạch với Thánh mẫu Hoả Vân mà mượn cái Hoả Long thần trạo.

Chung hậu nghe nói, bèn dặn dò mấy vị Vương phi xong rồi, liền đằng vân bay tới Hoả long động. Bạch Liên lại truyền cho Điền Đơn, lãnh năm ngàn quân và bốn viên dũng đi đồn triệt nơi Quỉ kỳ, chớ cho Ngô Khởi chạy thoát về Thanh Châu. Điền Đơn lãnh mạng lui ra. Bạch Liên lại đòi năm vị Vương phi tới, hoạ năm đạo linh phù lên mặt, niệm tiên chú một hồi, rồi cắn đầu lưỡi phun máu lên và nạt một tiếng vang trời, năm vị Vương phi biến ra năm ông thầy chùa nhân đức. Bạch Liên lại thò tay vào trong cái bình nước, lấy ra năm cái tiêm, hoá làm năm cái gậy kim cang, mình thời cho mặc áo cà sa, đầu đội mão Liên hoa thất phật, Thánh mẫu lại dặn rằng:

- Ngày mai bần đạo vào trận, năm vị phải đi theo. Liêm Thoại Hoa phía đông, Đào Định Kim phía nam, Mộng Ngọc Nga phía tây và Mông Ngọc Trinh phía bắc. Còn Lưu Tuý Vân thời đánh vào Trung ương mậu kỳ, kiếm cho được thây Điền Nguyên.

Thánh mẫu điều khiển xong rồi chờ tới mai phá trận.

Nói về Ngô Khởi từ biệt Hồ tiên ông lui về thành thẳng vào Chiêu Dương cung, thuật lại các việc Hồ tiên ông lâm khổn Điền Nguyên vào trong trận cho Hạ Nghinh Xuân nghe. Nghinh Xuân cả mừng truyền quân dọn tiệc yến lạc cùng nhau, giấc thừa hoan trót một đêm thâu, trời vừa sáng, Hạ thị còn mơ màng giấc điệp. Còn Ngô Khởi thức dậy sớm, lòng trộm hương lại động tới xuân tình, tuy là đã có Nghinh Xuân, mà còn mơ tưởng Bắc cung Trịnh thị, ngậm ngùi chữ thanh xuân bất tái, dầu ngàn vàng chuộc lại được đâu. Bèn xâm xâm nhắm hoa viên đề phòng, tới kiếm thế ôm đào gác nguyệt.

Nói về Trịnh Ngọc Thiền, từ khi mang bịnh xuống ở dưới hoa viên, bụng phập phồng sợ mắc mưu gian, tính kiếm kế mà bảo toàn danh tiết, mới nhớ lại lúc Chung nương nương từ biệt, có để cho mấy món xiêm y, lại có dặn

https://thuviensach.vn

tới lúc lâm nguy, thời phải đem ra hiệu dụng. Nghĩ rồi bèn lấy xiêm y mặc vào và mang đôi giày vô nữa. Lúc ấy thầy trò còn đang bàn luận kế thấy Ngô Khởi ở đâu bước tới hớn hở cười nói rằng:

- Bấy lâu những đem lòng hoài vọng, nay gặp đây phỉ dạ ước mong, sông Ngân hà gặp hội mây mưa, cho thoả chí Ngưu lang, Chức nữ.

Ngọc Thiền nghe nói hồn bất phụ thể, bèn nổi máu tam tinh, mắng rằng:

- Mi là đồ vô phụ vô quân, làm những sự bất nhân bất nghĩa. Lỗ Lâm cũng vì mi bỏ mạng, sao mi không đem dạ thảm thương, kế đó mi lại tư hôn với công chúa Tề bang, lại đành dạ đi sát thê cầu tướng, mi lại xúi cho các nước binh đao cử động, làm cho người ta hư nước hại nhà, bây giờ mi lại câu dẫn Hạ Nghinh Xuân, tới Lâm Tri gây nên tai hoạ, mi thiệt là thằng cang thường loạn bại, cũng chờ ngày bị hại lăng trì, muốn sống hãy đi đi, nếu ở đó thời không toàn tính mạng.

Ngô Khởi nổi giận, áp tới ôm Ngọc Thiền. Ngọc Thiền may nhờ có pháp báu trong mình, Ngô Khởi chẳng đến gần được, lại bị té nhào ra giữa đất. Nhờ cớ ấy Ngọc Thiền mới chạy khỏi rồi thẳng ra phía sau hoa viên, gieo mình xuống giếng tự tử tức thì. Còn Ngô Khởi khi thấy Ngọc Thiền chạy mất mới lồm cồm ngồi dậy, mắt nhìn xem dáo dác, chẳng thấy có một người, giây lâu mới nghe tiếng khóc văng vẳng bên tai, Ngô Khởi mới đi tới đó kiếm lời han hỏi. Tên cung nữ ấy quì xuống tâu rằng:

- Bắc cung Ngọc Thiền Trịnh thị đã gieo mình xuống giếng chết rồi.

Ngô Khởi nghe nói cười gằn một hơi, rồi truyền cung nhân biểu lấy móc mà rà đặng kiếm thây Trịnh thị. Cung nhân thảy đều rơi luỵ, đi kiếm đồ đem tới tức thì, khi không thấy trong giếng nổ ra một tiếng sấm vang trời, rồi có một cặp gươm thư hùng bay lên và liệng qua liệng lại, cung nhân lấy làm kinh hãi, cùng nhau bỏ chạy tan hoang. Ngô Khởi cũng lật đật vội vàng quì xuống giữa đất niệm Nam Mô A Di Đà Phật. Van vái đủ chín phương Trời mười phương Phật, phen này xin khỏi thì thể phát qui y, cùng làm chay siêu độ cho Bắc cung Trịnh thị. Ngô Khởi vái rồi nằm mọp, gươm thơ dừng lại bay xuống như xưa, Ngô Khởi liếc mắt ngó thấy ngẩn ngơ, mới tróc đầu dậy, lại nghe vang sấm nổ, trên miệng giếng lại sanh ra một cái tháp mười ba tầng, Ngô Khởi nghĩ biết có linh thần, bèn chạy đại và than

https://thuviensach.vn

dài thở vắn. Vừa khi chạy được ít bước, thấy cung nhân đi tới báo rằng:

- Quốc mẫu việc chi không biết, nhào lăn xuống dưới long sàng, dầm dề luỵ ứa hai hàng, tâu hỏi việc gì cũng không nói.

Ngô Khởi biết Hạ thị hay có tánh ghen, chuyện này đã lậu ra rồi, lật đật chạy về riết một hơi, ẫm Hạ thị lên trên long sàng kiếm lời khuyên dỗ rằng:

- Cô vương vâng Hồ tiên ông pháp chỉ, đi bắt con Trịnh Ngọc Thiền, vì người có nói Vô Diệm với Trịnh Ngọc Thiền tuy hai mà cũng như một, để nó ở tại trong cung, thời sợ khi sanh biến về sau, bởi cớ ấy cho nên Cô vương mới phải thân hành đi bắt nó, không dè nó đã gieo mình xuống giếng tự vận rồi, như vậy cũng là trời xui, trừ được một mối tâm đầu đại hoạn, chớ chẳng phải có ý gì, mà ngự thê hòng nghi ngờ lắm vậy. Thôi thôi, vuốt giận đừng hờn, làm chi thắc mắc cho đàn ngang cung.

Hạ thị nghe Ngô Khởi nói có lý, bèn đổi giận làm vui nói rằng:

- Thần thê có tánh hay mủi giận, xin thiên tử chớ đem dạ ưu phiền, đã cùng nhau kiết phát bá niên, dầu có sự lỗi lầm chi xin chớ chấp.

Ngô Khởi thấy Nghinh Xuân hết giận bèn cười xoà lên và truyền nội thần dọn tiệc vui vầy yến lạc.

Nhắc về Chung hậu vâng lịnh Bạch Liên thánh mẫu, đằng vân bay tới động Hoả Vân, khi đến nơi xảy gặp một người đầu trắng như tuyết, mặt đỏ như hoa, Chung hậu mới hỏi rằng:

- Chẳng hay tiên tưởng đạo hiệu là chi, xin nói cho tôi rõ với?

Người ấy đáp rằng:

- Bần đạo hiệu Xích Hà tiên tử, vâng lịnh Thánh mẫu ở đây chờ Quốc mẫu đã lâu, vì Thánh mẫu mắc đi tới Tam Thanh cung, làm sổ sách thần tiên quả kiếp.

Nói rồi mời Chung hậu vào động, thiết đãi trà nước, Chung hậu nói:

- Bởi vì con tôi lâm nạn, nên tôi đến đây mượn pháp bửu của tiên gia, không dè Thánh mẫu mắc đi xa, thời pháp bửu biết làm sao mà mượn.

Xích Hà nói:

- Xin Nương nương hãy an dạ, Thánh mẫu đi cũng đã gần về.

Lúc đó hai người trò chuyện với nhau, Chung hậu ngồi lâu bắt mệt, xây xẩm dựa bên án ngủ quên, chiêm bao thấy Hoả Vân Thánh mẫu về động,

https://thuviensach.vn

Chung hậu khóc nói hết sự tình. Thánh mẫu liền lấy Hoả long thần trạo cho mượn. Chung hậu liền bái từ Thánh mẫu bay về dinh vào tỏ các chuyện với Bạch Liên, lo phá Cô lâu trận (Ấy là việc chiêm bao xem đến sau sẽ biết).

Đây nhắc về Khổng Đại, vâng lịnh đi tới Cửu lý sơn, kiếm tìm hồi lâu, xảy nghe tiếng kim chung mộc đại, lại nghe có tiếng kinh văn tụng niệm cũng gần, bèn truyền quân đi xem khắp tứ bề, tới nơi quả có một cái cổ miếu sùm sề và bốn chữ đề: Tây Thiên Phật Quốc. Khổng Đại bước vào trung điện, không thấy hơi tăm một người, lại bước rảo ra sau hậu liêu, gặp một ông già chừng sáu chục tuổi. Mới hỏi rằng:

- Đây có phải là Xuy Vưu cổ miếu, xin ông nói tỏ cho tôi hay?

Ông già ấy đáp rằng:

- Phải, vì miếu này lâu năm hư nát, không có đạo sĩ cũng không sơn tăng, năm trước đây có vị tiên trưởng du phương gọi là Hồ tiên ông đạo hiệu. Tới bên miếu có khai ra một cái giếng, từ đấy những nay thấy thần tăng lui tới rất nhiều, thường hay tụng niệm kinh văn, mới đó đà tàng hình đâu mất.

Khổng Đại nghe nói cả mừng, lại hỏi rằng:

- Vậy chớ bây giờ Hồ tiên ông ở đâu?

Ông già ấy đáp rằng:

- Lúc ổng ở đây sùng tu miếu võ, đem thần tướng Xuy Vưu bỏ xuống dưới giếng sâu, rồi đi đã nửa năm nay, bây giờ ở đâu không biết.

Khổng Đại bèn biểu ông già ấy dẫn đường ra nơi cổ tỉnh. Đến nơi thấy khí độc un lên tối mắt, hơi tanh phảng phất lạnh mình, bèn mau trở lại truyền quân sĩ khiêng đất đá lấp bằng mặt giếng. Khi ấy mới biết tiên gia pháp lực, chắc là căn cước của Hồ tiên ông ở đây, lấp rồi giả ơn ông già, đem binh tới làng Châu Thôn mà mai phục.

Còn Bạch Liên thánh mẫu lúc này, khi dùng phép tiên gia biến năm vị Vương phi làm năm ông Hoà thượng xong rồi, đêm ấy nghỉ lại trong quân dinh, sáng ngày Bạch Liên mới nói với mấy vị Vương phi rằng:

- Quốc mẫu lên Hoả Vân mượn báu, phép tiên gia làm cho hiện xuất nguyên hình, linh hồn đã về tới đây, vì các người mắt thịt hình phàm chẳng thấy, như các người vào trận có việc gì nguy cấp phải kêu ba tiếng Mão đoan tinh, tức thì hiển hích anh linh, tới mặc phù ám trợ.

https://thuviensach.vn

Mấy vị Vương phi nghe nói vừa rồi, thì thấy có hai kim quang xẹt vào trong quân trướng. Mấy vị Vương phi đều lấy làm lạ, đồng đem nhau tới mà triều kiến Quốc mẫu thần hồn.

Còn Ngô Khởi với Hạ Nghinh Xuân, vợ chồng cứ đàn ca yến lạc, chẳng kể lo chi việc triều đình, đương lúc tiệc rượu ca xang, bỗng thấy cá chết ở trong bồn mà nhảy ra ngoài đất, còn thịt nấu chín ở trong tộ thời rên la om sòm. Cung nga thấy vậy kinh hồn, Hạ Nghinh Xuân cũng nhào xuống long đôn, còn Ngô Khởi té ra hôn mê bất tỉnh, thị thần xúm nhau lại cứu, giây lâu Ngô Khởi mới tỉnh hồn, chẳng biết điềm ấy là điềm gì cung nhân chỗ thời dụm năm, nơi thời dụm bảy nói:

- Sự ấy thiệt rất lạ kỳ. (Mới biết: Cơ trời báo phục chẳng bao lâu, đủ trăm bữa rồi đây sẽ thấy).

Khi Ngô Khởi tỉnh lại rồi mới truyền cung nhân bồng Nghinh Xuân lên long phụng sàng mà lo bề thang thuốc.

Nói về Yến Anh sai người đi thỉnh Tô Tần, Tề Trinh và Tề Phụng tới thương nghị đặng làm kế nội công ngoại ứng, mà bắt gian thần, Yến Anh lại sai Mao Toại đi ra ngoài thành, đặng thông tin cùng Chung hậu.

Nói về Hồ tiên ông ở trên pháp đài, vận động thần cơ, xảy thấy một đạo kim quang bay vào trong trận, bèn cầm Tụ hồn phan mà làm phép, thời đạo kim quang đứng chẳng vững mình, tức thì nhào xuống giữa trận đồ, nằm hôn mê bất tỉnh. (Nguyên Mao Toại đi ra thông tin, vì lạc đường vào trong trận Cô lâu, phải chi Mao Toại là ngươi phàm phu thời hồn đã về nơi chín suối, vì Mao Toại có tiên phong đạo cốt, theo Tôn Võ Tử tu luyện đã mấy năm dư, tới ngày sau chánh quả đặng thành công cũng là một vị thần tiên thanh tịnh). Khi Hồ ông thấy Mao Toại đã nhào xuống mà khí kim quang thẳng lên trên không nên loài yêu quái không dám tới gần nhiễu lại, mới biết người ấy tên là Mao Toại, bèn dụng linh phù mà yểm trên nên hoàn cung. Đâu đó trấn yểm đã xong rồi lại cầm linh phan mà làm phép nữa.

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi thứ Bảy Mươi Lăm

Phá Cô Lâu, Hồ Ông bại trận

Xử lăng trì, Ngô Khởi thọ hình

Còn Bạch Liên sai bốn vị Vương phi đánh vào bốn cửa. Tuý Vân thời đánh cửa sanh môn, còn Chung Long, Chung Hồ thời ở nhà giữ coi dinh trại.

Phân phát xong rồi, đằng vân bay lên trên không gặp Chung hậu mừng rỡ nói rằng:

- Hồ tiên ông có một món Huyết trân châu như ý, thật là lợi hại mười phần, như nó có dùng món đó mà đánh ta, thời Nương nương phải đưa cái Hoả long ra mà trừ nó mới nổi. Còn bây giờ thời vào giữa trận, dùng Hoả long đốt cây Tụ hồn phan, ta vận động cây gươm thư hùng, trừ sát những loài yêu ma mới nổi.

Chung hâu cúi đầu vâng dạy, rồi kéo nhau vào trận. Bạch Liên vào trận đi trước, thần hồn của Chung hậu cũng theo sau, lúc ấy đương khi Hồ tiên ông ở trên pháp đài, bỗng nghe pháo nổ vang tai, tức thì thấy có năm ông Hoà thượng đánh vào năm cửa. Hồ tiên ông cười và nói rằng:

- Con Vô Diệm khéo biểu tụi thầy chùa tới đây chịu hại, làm cho người ta uổng công tu luyện trụ trì, đồ sải mầm sai tới đó làm chi, như chẳng có Na Tra tái sanh, thời đố ai phá trận này cho nổi?

Hồ ông vừa đang khoe miệng, thấy Bạch Liên cầm gươm sa xuống giữa thinh không, vừa mới đưa cây Tụ hồn phan phất lên, không dè bị hồn Chung hậu chiếu cái Hoả long thần trạo ra, cây phan thình lình cháy tiêu hết mà Hồ tiên ông không biết là ai đốt, ngó trước ngó sau dớn dác. Bạch Liên lại hươi gươm tới đánh vội vàng. Hồ tiên ông liền nhả Huyết trân châu chiếu sáng hào quang, nhắm ngay trên đầu Bạch Liên đánh xuống. Chung hậu lại cầm cái Hoả long ra đỡ, hột trân châu ấy mắc lấy giữa thinh không. Bạch Liên liền lấy cái Đơn hồ bình, niệm ít câu linh văn tiên chú, Huyết trân châu tức thì bay xuống và chui tuốt vào trong miệng bình. Hồ tiên ông thấy vậy thất kinh, lại đưa Tụ hồn bình ra thâu hồn Thánh mẫu. Bạch Liên

https://thuviensach.vn

liền nhả trong miệng ra một bông sen trắng, cái Tụ hồn bình chẳng dám tới gần, kế đó bỗng nghe sấm nổ giữa trời, đánh cái Tụ hồn bình bể ra tan nát. Hồ tiên ông biết thế cự không lại, bèn hoá ngũ độn mà đầu sanh.

Sau đó Chung hậu với Bạch Liên đảo đi cùng năm cửa mà tiếp chiến với năm vị Vương phi, cái Hoả long của Chung hậu tới đâu cháy tiêu cả trận, còn cây gươm thư hùng của Thánh mẫu thì trừ loài yêu quái như chơi, năm cửa đi khắp một hơi, trận Cô lâu tan hoang tứ tán.

Nói về Lưu Tuý Vân, khi đánh vào trung ương, truyền năm trăm quân đi kiếm cho được thi hài Điện hạ, còn bốn thân thì tiếp ứng với bốn vị Vương phi kia và xông càn phá trận. Lúc quân Tề đi theo đến giữa trung ương, gặp một cặp kim chùi và con ngựa của Xuân vương, kế ít thước lại thấy có một cái thây nằm ngay giữa đất, quân Võ lâm lật đật xúm lại khiêng hết về dinh. Thánh mẫu lúc này kêu năm vị Vương phi đến nói rằng:

- Các vị phải mau mau thâu binh về trại, còn bần đạo với Chung hậu hồn linh thì tới Hoả vân động đặng kiếm Tiên đơn mà cứu tử Điền Nguyên.

Mấy vị Vương phi vâng lịnh, thâu binh về tới Khương lang trại, thời quân đã đem thây Xuân vương về để nằm trong hổ trướng rồi, mấy người xúm nhau lại gần xem, thời lấy làm kỳ dị, bèn nói với nhau rằng:

- Vả chăng Xuân vương mình cao chín thước, sao bây giờ lại thấp nhỏ thế này, hay là trong loạn quân chẳng biết đông tây, đi kiếm lầm phải thây người khác chăng?

Kẻ thời nói phải người thời nói không, cùng nhau cãi lộn om xòm, Lưu Tuý Vân mắc cỡ chẳng dám tới gần, ủ mày liễu nhỏ sa luỵ ngọc và thầm nghĩ rằng việc này nếu trễ nải thời Xuân vương khó nỗi tái sanh. Nghĩ rồi liền từ biệt mấy vị Vương phi ra khỏi cửa đằng vân bay tới Cô lâu trận.

Khi ở trên mây ngó xuống, thấy tướng tinh kim long xuất hiện hào quang, bèn đến nơi Thổ đài, quả thấy thây Xuân vương còn nằm ngay giữa đất. Mặt mày ngó như người chết, nhưng mà còn có sanh khí một hai phần, sự căn duyên là tại ông trời xanh nên bề ái tuất xui lòng người má đỏ. Đã chẳng quản ra công lao khổ, lại quên hết những sự hiểm nghi, bồng Xuân vương đỡ dậy một khi, lấy đạo phục mà lau chùi long thể.

Đây nhắc về Bạch Liên Thánh mẫu với Chung hậu đằng vân bay tới Hoả

https://thuviensach.vn

long động, gặp Xich Hà tiên nữ, chào hỏi xong rồi, bèn thỉnh vào báu điện. Chung hậu tức thời hoàn hồn, cũng như người nằm ngủ chiêm bao mới dậy, ba người đang đàm đạo với nhau, kế nghe tiếng hạc kêu vang, Hoả Vân thánh mẫu đà về tới động. Bạch Liên với Chung hậu đều tới bái kiến, Thánh mẫu nói:

- Bần đạo mắc đi Tam Thanh cung có chuyện, dặn Xích Hà giữ động và tiếp rước Chung Thái Chơn.

Chung hậu liền tâu thuật hết các việc tới mượn bửu bối, không dè nằm ngủ, chiêm bao thấy Thánh mẫu về đưa cho cái Hoả long thần trạo, bảo đem tới phá trận Cô lâu. Chung hậu nói tới đó, Thánh mẫu cười và nói rằng:

- Ấy là phép chuyển hóa của tiên gia, chẳng phải là Nương nương nằm ngủ.

Chung hậu nghe nói vậy mới dâng bửu bối lên trả và tạ ơn. Thánh mẫu lại đưa cho Thiên long tân thuỷ (là nước miếng con rồng) và dặn rằng:

- Phải đem vật này về mà cứu Điền Nguyên cho mau, bửu vật ấy trị đặng bịnh tà yêu, giây lát hoàn hồn khỏi tử.

Nói rồi liền lấy cái ve bạch ngọc, rót nước miếng rồng mà đưa cho Chung hậu. Chung hậu lãnh lấy tạ ơn, Bạch Liên cũng bái từ Hoả Vân thánh mẫu. Hai người đều giã từ cổ động, đằng vân bay trở về dinh. Khi đến nơi, thấy trong dinh còn xúm nhau mà cãi về thi hài của Xuân vương. Chung hậu bước tới vội vàng, xem quả là hình dung Mao Toại. Chung hậu mới bàn rằng:

- Chắc là Mao Toại đi ra thông tin, bị lạc đường vào trận Cô lâu, ấy cũng tại số trời, Mao gia ngày sau đặng thành tiên thể.

Kế đó Bạch Liên lại đánh tay làm một quẻ, cười ngất và nói rằng:

- Điện hạ đã có người cứu, người ấy là Nguyệt Phách tinh quân (là vì sao của Tuý Vân), vậy phải mau sai người qua phía đông nam, mà tiếp cứu người bị nạn.

Chung hậu nghe nói cả mừng. Liền lên ngựa đi trước, Thoại Hoa với Kim Định cũng theo sau; đi vừa đặng một hồi lâu, đã tới trận Cô lâu chính giữa. Thấy có hai người ngồi giữa đất, quân bèn thưa lại cho Chung hậu hay. Thoại Hoa và Kim Định bay ngựa đến gần, quả thấy Tuý Vân còn ngồi ôm

https://thuviensach.vn

thây Điền Nguyên mà khóc. Chung hậu cũng xuống ngựa tức tốc đến nói rằng:

- Lưu sư điệt! Có Ai gia tới đây.

Tuý Vân thấy vậy lấy làm mắc cỡ, nhưng mà giả lả làm khuây, kế đó quân áp lại bồng thây Xuân vương lên kiệu. Chung hậu và mấy vị Vương phi theo dõi về đến dinh, Bạch Liên bước tới hỏi rằng:

- Có quả như có thầy bói chăng? Vậy phải mau cứu lấy người, kẻo để lâu không tiện.

Chung hậu bèn lấy ve bạch ngọc đưa ra, cạy miệng đổ cho Xuân vương phân nửa, còn một nửa đổ cho Mao Toại. Giây lát hai người tỉnh dậy, đều đem nhau lạy tạ Bạch Liên, nội dinh thảy hoan hỉ quá chừng, còn khen ngợi tiên gia pháp lực. Lúc đó Mao Toại mới tâu rằng:

- Tể phủ sai ngu thần ra thông báo, chừng thấy trong thành hoả tiễn bắn lên, xin dùng kế nội công ngoại ứng. Tôi lại đi lầm vào Cô lâu trận, may không chút nữa đã bỏ mình, nhờ Tiên gia cứu tử hoàn sanh. Mao Toại này mới thoát khỏi thành uổng tử.

Chung hậu nói:

- Ngươi hãy trở về thành cho gấp, nói lại cho tể phủ người hay, Ai gia đề binh trong đêm nay, phải làm y như kế.

Mao Toại lãnh mạng bái biệt rồi trở về thành. Khi Mao Toại đi rồi, Chung hậu mới đòi chúng tướng đến truyền lịnh cho tam quân hay rằng:

- Đất Lâm Trì là chỗ thân sanh cha mẹ, bị tặc nhân chiếm cứ những ngày, bây giờ phải đồng lòng đồng sức mới hay, bắt nghịch đảng mà phân thây muôn đạo.

Tam quân nghe nói, đều hiệp một tiếng la lên rằng:

- Xin liều mình đặng trả nợ giang san, cho rạng chữ anh hùng thời thế.

Chung hậu nghe vậy cả mừng, liền kêu Tuý Vân mà bảo rằng:

- Sư điệt đã nhiều phen công phó, phen này hãy ráng sức mà giúp Ai gia, vậy mau lãnh lấy ấn tín Chiêu Dương, tàng hình vào hoa viên mà cứu Bắc cung Trịnh thị, hễ cầm ngọc ấn ném xuống giếng, thời có thần linh ủng hộ tức thì.

Tuý Vân vâng lịnh ra đi, Chung hậu lại kêu bốn vị Vương phi tới mà nói

https://thuviensach.vn

rằng:

- Vương tức hãy lựa lấy tám chín mươi tên dũng sĩ như nông, người thời làm hoặc công hoặc cổ, trà trộn vào với quân Ngô Khởi, đến núi phía đông nam nơi núi Ngưu Sơn, hễ tới đó thời dúm nhau nói to nhỏ rằng: Bình Chung hậu đã trở về, phải kiếm nơi mà trốn đi. Như vậy mới vào thành không ai ngăn cản, đặng làm kế nội công, chừng nghe ngoài có tiếng pháo liên thông, thời sát nhập vương cung mà bắt con cẩu phụ.

Bốn vị Vương phi lãnh mạng, liền lựa tám chín mươi dũng sĩ và thay đổi y phục, rồi kéo thẳng lên núi Ngưu Sơn…Chung hậu lại nói với Bạch Liên rằng:

- Xin nhờ Thánh mẫu giúp sức, dùng tiên phép làm nghi binh đặng cho tiểu muội thủ thắng phen này.

Bạch Liên gật đầu, liền đằng vân bay mất.

Khi bốn vị Vương phi dẫn binh lên tới núi Ngưu Sơn rồi, tẻ ra đi chòm năm lũ bảy, làm như người mất vía mất hồn, nói thầm nói thì với nhau rằng:

- Quân Chung hậu bất nhân quá sức, đi tới đâu là tàn hại tới đó hoài hoài, vậy phải mau kiếm nơi kiếm chốn mà lánh thân, bằng không thời hoạ gởi tai bay tới gấp.

Người người đều nói, rồi ủ mặt châu mày, làm như bộ kinh hồn thất vía. Quân Ngô Khởi đều nghe lọt, thời đã sinh nghi, thình lình lại nghe trong núi lại có tiếng quân reo ó vang dầy, đồng đua nhau bỏ đồ chạy hết. (Ấy là kế của Bạch Liên thánh mẫu, dùng tiên pháp mà làm nghi binh). Lúc đó quân Ngô Khởi mạnh ai nấy chạy, chẳng biết ai ngay ai gian, cứ chạy thẳng một đàng, trông về tới thành mà bế cửa lại. Bởi cớ ấy nên bốn vị Vương phi với mấy người dũng sĩ, đều được lộn lạo đi thẳng vào thành Lâm Trì, quan giữ thành chẳng biết ai là ai cũng tưởng đều là quân mình hết.

Còn Ngô Khởi với Nghinh Xuân cứ ngày ngày yến tiệc, chẳng hề lo tới việc bề ngoài, đương lúc ca xang rất vui vẻ, xảy thấy cung quan vào báo rằng:

- Trận Cô lâu đã bị phá, Hồ tiên ông không biết ở ngã nào? Xin Thiên tử phải tính làm sao, kẻo mà nan đào sanh mạng.

Ngô Khởi nghe tâu, hồn bất phục thể, té nhào xuống long đôn, Nghinh

https://thuviensach.vn

Xuân tới ôm lấy khóc ròng, giây lát Ngô Khởi mới tỉnh, lại thấy cung quan vào báo nữa rằng:

- Có Yến tể phủ với Tô phó tướng vào chầu, còn ở trước cung môn đợi lịnh.

Ngô Khởi thở ra một tiếng, rồi truyền chỉ cho hai người vào. Yến Anh với Tô Tần vào tới nơi, đều triều bái, Ngô Khởi bước xuống đỡ dậy, Yến Anh liền hỏi rằng:

- Nay Tề binh đã tới rồi, Bệ hạ có tính mưu chi mà cự địch chăng?

Ngô Khởi đáp rằng:

- Ai gia đã tính muốn cùng Chiêu Dương viện lánh mình mà về đất Thanh Châu, còn những phủ khố lương tiền, thời nhứt tề phóng hoả và lại mãn thành võ văn cùng bá tánh thời trẫm giết hết chẳng tha, dầu con Vô Diệm nó có phá đặng Lâm Trì này chừng vô đến cũng chẳng còn chi một mảy.

Yến Anh nghe nói hỡi ơi và tâu rằng:

- Tôi thường nghe: Dân là cội rễ trong nước, cội rễ có bền vững thời nước mới được yên, như Bệ hạ chẳng ra nhân đức với dân lành thời thôi, lại làm chi những điều tàn bạo, tôi e cho bá tánh ở Thanh Châu hay đặng việc ấy nữa, thời hoạ biến ở bên tai, tới lúc đó Bệ hạ mới cùng ai mà cố thủ thành trì, đặng ngừa giữ tặc binh đối địch.

Ngô Khởi nghe phải bèn nói rằng:

- Tiên sanh có diệu kế chi, xin dạy cho quả nhân với.

Yến Anh bèn tâu luôn:

- Bây giờ binh mã trong thành có hơn mười vạn, còn lương thảo có đủ chi dụng đặng mười năm, nên cố thủ thành trì, chờ cho quân Tề hết lương, ta sẽ ra bắt nó.

Ngô Khởi nghe nói rất đẹp dạ, khen rằng:

- Thật quả Tiên sanh cao kiến, như vậy Cô vương hết sức vui lòng, thôi kíp truyền quân hộ giá ta đi tuần phòng, ngõ đặng điều đình binh sự.

Quân hộ vệ liền sửa soạn xe giá cho Ngô Khởi đi tuần thành, còn các việc trong cung đình giao cho Yến Anh xem sóc. Lúc này Chung hậu nói với Bạch Liên rằng:

- Đêm nay ngu muội đi phá thành bắt giặc, còn Tuyên vương thánh chúa

https://thuviensach.vn

đương ở phương xa, xin phiền cung Tiên gia tới núi Thương Sơn đem Tuyên vương về đây cho gấp.

Bạch Liên nói:

- Việc ấy để mặc bần đạo, Nương nương chớ khá ngại lòng.

Nói rồi hai người từ biệt nhau, Bạch Liên bèn đằng vân bay mất.

Lúc này mặt trời vừa chen lặn, Xuân vương sắp đặt quân cơ, truyền mỗi người giắt một lá cờ, xem quân mình cho phân biệt. Đầu canh một sửa sang cơm nước, tới canh ba truyền lịnh xuất dinh, tam quân đều thẳng tới dưới thành, xuất pháo lên làm ám hiệu. Quân trong thành lúc ấy nghe đặng hiệu pháo cũng phát ba tiếng liên châu và mở hết cửa ra. Chung hậu lại với Xuân vương dẫn quân áp vào truyền chia binh giữ bốn cửa thành cho nghiêm ngặt.

Lúc ấy Ngô Khởi, Tôn Thiện và Hoa Cẩm, ba thầy trò đang đi tuần bỗng nghe có tiếng pháo nổ, vua tôi thấy kinh hồn hết vía, cùng nhau muốn trở vào quân Chiêu Dương viện mà cứu Hạ Nghinh Xuân, kế thấy kỳ bài chạy tới thưa rằng:

- Bình Vô Diệm đã vào thành, xin Hoàng gia phải kiếm sanh lộ mà bôn đào, kẻo để lâu chúng nó phòng thủ thành môn, e khó nổi sanh phương tẩu thoát.

Ngô Khởi nghe báo nát gan nát ruột, bèn than rằng:

- Bỏ làm sao cho đặng chỗ hữu tình. Thương ôi! Hạ Nghinh Xuân có gặp nhau đi nữa cũng là tái sanh kiếp khác, hay là trong mơ tưởng chiêm bao giấc điệp, có như vậy mới gặp mặt nhau, biết bao nhiêu muôn thảm ngàn sầu, trời nỡ khiến Sâm Thương hai ngả.

Ngô Khởi than vừa dứt tiếng, quân lại tới báo nữa rằng:

- Quân Tề đã áp tới, xin Bệ hạ đi cho mau.

Ngô Khởi cực chẳng đã lau nước mắt phân ly, cơn nguy biến mắt cũng còn ngó lại. Thầy trò đều sát khai huyết lộ, phá cửa thành vừa đi đến làng Châu Thôn, bỗng nghe hiệu pháo nổ vang, làm đầu có một viên đại tướng, tay cầm Tuyên hoa phủ, ngó lại là Bắc Lộ vương gia, Ngô Khởi thấy mặt đã hết hồn, cùng nhau đánh không đầy mười hiệp, bị Khổng Đại sanh cầm tróc hoạch, tam quân bắt Ngô Khởi bỏ vô tù xa, dẫn trở về Lâm Trì phục chỉ.

https://thuviensach.vn

Còn Hạ Nghinh Xuân không thấy mặt Ngô Khởi thời chẳng an giấc điệp màn loan, kế nghe tiếng pháo nổ vang, thấy Yến Anh dẫn binh vào cung áp bắt, lại thấy bốn vị Vương phi đều đến, Nghinh Xuân chịu trói bó tay, đi theo quân dẫn ra đại điện.

Khi Chung hậu dẫn binh vào thành rồi, thẳng vào Kim loan điện, văn võ bá quan đều tựu tới, cùng nhau bái kiến Nương nương, kế thấy Khổng Đại dẫn Ngô Khởi đem về, giây lát thấy Yến Anh cùng bốn vị Vương phi cũng đem Nghinh Xuân tới nạp. Vừa muốn buông lời tra hỏi, thấy Bạch Liên ở trên đám mây bước xuống giữa sân chầu và thấy Tuyên vương ở trong giỏ bước ra, bá quan tới nghinh tiếp lên bửu điện. Vợ chồng cùng nhau trò chuyện, rồi Tuyên vương mới phán hỏi Ngô Khởi rằng:

- Gian thần tua tỏ hết căn do, vì ai mà gây nên hoạ hoạn?

Ngô Khởi cúi đầu tâu rằng:

- Tại Tây cung làm nên họa hoạn, tội thần thiệt không biết không hay, nhờ thánh minh cho được toàn thây, muôn kiếp nguyện làm thân khuyển mã.

Tuyên vương phán rằng:

- Tội mi xử lăng trì đà đáng, gây tai hoạ đã đôi ba phen. Đao phủ quân! Dẫn nó ra trước pháp tràng, y quốc luật ngõ hầu răn chúng.

Quân đao phủ vâng lịnh, thóp ngực Ngô Khởi dắt đi, tới nơi rút thẳng Ngô Khởi lên cây, mỗi người cầm một cái đao, xúm nhau lại xẻo thịt. Ngô Khởi than trời kêu đất, máu dầm dề hết thịt tới xương, cắt ra tan nát như tương, mổ tới ruột thời đã hết thở. Thương ôi, mấy thu chẫn, tiên sơn học nghệ, vì tham dâm nên phải uổng công, dầu cho binh thơ chiến sách nằm lòng, trời cũng chẳng giúp loài vô đạo. Khi Ngô Khởi đã chết rồi, thình lình thổi lên một trận gió, khoét lấy mất hai tròng con mắt, việc dị kỳ ai nấy đều kinh. (Ấy là hồn công chúa Lỗ Lâm theo báo oán).

Khi đã hành hình Ngô Khởi xong rồi, Trị điện quan trở về phục chỉ, Tuyên vương lại hỏi tới Hạ Nghinh Xuân. Nghinh Xuân quỳ lạy khóc lóc kêu vang, và thú thiệt hết tình do sau trước, Tuyên vương nghe mấy tiếng oanh thinh kiều ngữ, lại thêm mềm ruột nát gan, Chung hậu thấy Thiên tử đã không có chủ trương cũng tức cười, bèn buông lời phán hỏi rằng:

- Như Thánh hoàng muốn Ai gia tha con tiện tỳ, việc đó cũng không khó

https://thuviensach.vn

chi, vậy Nghinh Xuân phải tới Thanh Châu nói với Ngô Trung, biểu nó mau mau hàng đầu quy thuận.

Nghinh Xuân nghe nói mừng quýnh và xin lãnh mạng, kế đó bãi triều, Nghinh Xuân cũng còn bị tạm giam tại ngục thất.

Còn Điền Đơn, Chung Long, Chung Hổ, Tống Thiên và Tống Vạn, lãnh mạng dẫn binh đi vây khốn Thanh Châu, bị Ngô Trung là một người thông hiểu binh cơ, nên khó bề hãm thành gấp đặng. Còn Ngô Trung hay đặng tin dữ, cũng đốc quân canh thủ thành trì đêm ngày cho nghiêm ngặt.

Nói về Lưu Tuý Vân khi phục linh vô tới hoa viên, đến đó thấy người ta vây đứng đông đầy, lại có một người đàn bà tuổi chừng năm sáu chục, Tuý Vân liền bước tới han hỏi, bà già ấy đáp rằng:

- Ta chẳng phải là ai lạ, ta là vợ của lão Thừa tướng Yến Anh, vâng lời lão gia căn dặn tới đây mà cứu Bắc cung Trịnh thị.

Tuý Vân nghe nói lật đật thi lễ và nói rằng:

- Bây giờ muốn cứu người chúng ta phải sắp nhau hạ bái.

Lão phu nhơn cả đẹp, hai người quỳ xuống lạy nơi cổ tỉnh, giây lát nghe nổ một tiếng vang tợ sấm, bửu tháp bay hết lên không trung, lại thấy mây lành năm sắc tường quan, gió thổi đưa thây Ngọc Thiền lên khỏi giếng, ai nấy cũng lấy làm lạ, cùng nhau bồng để lên giường. Ngọc Thiền như thể giấc mê, còn có chút hơi ra vô hoi hóp, Tuý Vân mới dùng tiên thiên pháp lực, cạy răng ra mà thổi hơi vào, giây lâu hơi nóng truyền thân, thấu đủ mười hai kinh lạc. Ngọc Thiền thở mạnh được, tức thì cử động chân tay, bèn lồm cồm ngồi dậy. Cung nhân buớc tới thưa rằng:

- Có Lưu vương phi và Quản thị phu nhơn đến đây ra phép cứu Nương nương, nên mới được thoát ly tai nạn.

Ngọc Thiền nghe nói như tỉnh giấc chiêm bao, liền đứng dậy bước xuống giường tạ ơn cứu mạng, rồi đồng đem nhau trở về cung điện.

Khi Ngọc Thiền về đến, vào thẳng triều bái Thiên tử và Quốc mẫu. Chung hậu thấy mặt Ngọc Thiền thì cả mừng, liền truyền quân dọn yến, Ngọc Thiền mới thuật lại các việc Ngô Khởi với Hạ Nghinh Xuân, …Vợ chồng Tuyên vương ai cũng đều giận. Tiệc mãn rồi Ngọc Thiền từ biệt xin về cung. Chung hậu bèn nói:

https://thuviensach.vn

- Vương muội khi gieo mình xuống cổ tỉnh, bây giờ sức mạnh hơn muôn người, phải siêng năng tập đọc binh thơ, để lâm cơn nguy biến phòng khi hữu dụng.

Nói rồi liền đưa một cuốn binh thơ và Chiêu Dương ngọc tỷ giao cho Ngọc Thiền. Trịnh Ngọc Thiền tiếp lấy tạ ơn, rồi trở về cung an nghỉ.

Chung hậu lại truyền Bắc Lộ vương tra điểm tam quân, để đi bình định Thanh Châu. Tuyên vương rơi luỵ nói rằng:

- Nay Ngự thê đi theo việc chinh chiến nữa, ở Lâm Tri nếu thoản có sự gì nguy hiểm, thời làm sao? Quả nhân lại đêm ngày trông tưởng ước ao, chúc cho Ngự thê kỳ khai đắc thắng.

Chung hậu tâu rằng:

- Thần thê đi đây chẳng bao lâu mà ngại, như có chầy cũng nội hai mươi ngày, nếu ở nhà có việc chi nguy thời đã có Bắc cung bình phục.

Nói rồi lại truyền quân tới nam lao, bỏ Nghinh Xuân vào tù xa chở đi luôn qua Thanh Châu đại chiến. Quân sĩ sắp đặt xong rồi, phát ba tiếng pháo, mở cửa thành kéo binh ra, Tuyên vương cũng đưa Chung hậu ra khỏi xa ngọ môn mới trở lại.

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi thứ Bảy Mươi Sáu

Chung hậu chinh phục Thanh Châu

Bạch Liên phá Quần yêu trận

Nói về Ngô Trung khi ở trên địch lầu, thấy bên quân Tề có một vị đại tướng, đi xem khắp hết địa cuộc rồi lại lên trên hòn núi cao mà dòm ngó vào trong thành. Ngô Trung thấy vậy bèn kêu chúng tướng lại hỏi rằng:

- Có ai biết tướng Tề ấy tên họ là chi chăng?

Khi ấy có Hạ Nhơn và Hạ Tri thưa rằng:

- Người đó là Điền Đơn tiểu chúa, thiệt là võ nghệ cao cường.

Ngô Trung lại nói:

- Tề binh tới đây đã có mấy bữa, không thấy hạ chiến thư, chắc là có mưu chi, hay là chờ đại binh nó tới? Bữa nay nhân trời tối, phải dùng kế cướp dinh, dẫu cho mấy vạn Tề binh, cũng phải tiêu trong nửa khắc.

Nói rồi truyền chúng tướng sửa soạn cơm nước đợi tối trời khởi hành.

Lúc lối đầu canh ba, Ngô Trung làm ám hiệu, mở cửa xông ra, thẳng tới dinh Tề và dùng những hỏa công hỏa pháo, bắn vãi vô dinh, tức thì lửa đỏ hừng trời, tam quân ùm ùm đua chạy, Tống Vạn, Tống Thiên đà thất vía. Chung Long, Chung Hổ cũng kinh hồn. Điền Đơn dùng kế hồi thương, Ngô Trung lại phân hai hoạ kích, đâm trúng Điền Đơn vào vai một vết, nhào xuống ngựa tức thì, Chung Long, Chung Hổ chạy tới một khi, cứu tiểu chúa sanh phương tẩu thoát. Ngô Trung thừa cơ theo rượt, Tống Thiên, Tống Vạn đánh cản giành đường, Chung Long, Chung Hổ mới rảnh tay, phò đặng Điền Đơn thoát khỏi. Hai tướng Tề đánh Ngô Trung hơn sáu chục hiệp, cũng đều bỏ chạy tan tành, Hạ Nhơn với Hạ Trí lại đùa binh, áp tới giết quân Tề vô số.

Bóng kim ô vừa gan lố, Ngô Trung mới thâu binh đắc thắng về thành. Vừa sáng ra Điền Đơn và chúng tướng chạy lên núi cao, tra điểm quân sĩ tàn thấy hao hơn phân nửa. Thầy trò đang lúc buồn bực, phút đâu thấy Điền Nguyên dẫn binh kéo tới đông đầy. Anh em gặp nhau mừng rỡ vui vầy,

https://thuviensach.vn

hiệp binh lại làm một, đóng dinh đợi lịnh.

Qua ngày sau anh em còn ngồi đàm đạo sự Ngô Trung là một tay lợi hại trên đời, không biết tính kế chi trừ cho đặng tặc thần, xảy thấy quân thám tử chạy về phi báo rằng:

- Nương nương ngự giá đáo lâm, xin nhị vị Vương gia xuất binh nghinh tiếp.

Hai an em nghe báo cả đẹp, liền truyền quân sửa soạn ra khỏi dinh tiếp rước. Chung hậu vào rồi, bá quan đều tới triều bái. Điền Đơn mới tâu bày các việc bại binh, Chung hậu nói:

- Thắng bại binh gia là thường sự, Vương nhi chẳng có sao mà phòng lo.

Nói rồi bèn truyền quân đưa tù xa Hạ Nghinh Xuân tới dưới cửa thành, kêu Ngô Trung biểu hàng đầu, bằng không thời phân thây Hạ thị. Quân giữ thành nghe rõ, vào báo lại cho Ngô Trung với Hạ Nhơn, Hạ Trí hay. Ba người liền dắt nhau lên thành xem thì quả thật. Thảy đều rơi luỵ ngọc, mới cất tiếng kêu binh Tề, bảo đừng hạ thủ, kế đó xảy thấy một trận cuồng phong rất hung dữ, coi rõ là Diên Quảng hiện nguyên hình, tới bên tù xa đòi truy hồn Hạ Nghinh Xuân rằng:

- Mi sao dám bội thường nghịch lý, đi thông gian với Ngô Khởi nỡ lòng còn lại giết cha, nay ta đã đầu trạng dưới Diêm la, biểu bắt mi xuống khảo tra đối cứu.

Hạ Nhơn và Hạ Trí nghe nói mấy tiếng như vậy, biết cha mình đã bị thác oan, anh em đều đau ruột thắt gan, bèn kêu Nghinh Xuân mắng, nói rằng:

- Loài thú vật còn biết đàng phản bội, huống chi người mà đành đoạn giết cha, tội đã ưng xẻo thịt lóc da, cho rõ tội con nghịch lý.

Mắng rồi lại kêu quân Tề nói rằng:

- Chúng bây vào tâu cùng Chung quốc mẫu, xin mau tru lục Hạ Nghinh Xuân, rồi chúng ta hiến thành, chẳng mệt công sĩ tốt.

Quân Tề nghe rõ, bèn vào tâu lại cho Chung hậu hay, Chung hậu truyền quân trồng một cây cao, bắt treo đầu Nghinh Xuân lên, rồi lóc từng miếng thịt. Khi ấy huyết lưu mãn địa giây lát hồn xuống hắc thiên, Hạ Nhơn, Hạ Trí xem thấy rất bằng lòng, còn Ngô Trung thời không chịu hiến thành quy thuận. Lúc đó Chung hậu nổi giận, truyền Đình Nguyên công phá thành trì.

https://thuviensach.vn

Vang trời pháo nổ tứ vi, quân sĩ Thanh Châu chết đà vô số. Ngô Trung tính bề cự không nổi, mới rút gươm ra kêu trời và cho rằng:

- Xin Hậu Châu vương xét cho rõ, chẳng phải Ngô Trung này không đền nghĩa chúa tôi, ngặt vì thế đà chẳng địch rồi, vậy xin liều mình cho trọn nghĩa.

Nói vừa dứt tiếng thời đã rơi giọt máu hồng, hồn trung nghĩa thẳng xong lên chín bệ. (Tới sau lại đầu thai qua nước Nguỵ, cùng Bàng Quyên đánh trả với Tề vương). Khi Ngô Trung đã tử trận, quân sĩ đều mạnh ai nấy kiếm đường đi, Điền Nguyên thừa thế phá đặng thành trì, Hạ Nhơn, Hạ Trí cũng đều bỏ mạng.

Chung hậu vào thành rồi xuất bảng an dân, và truyền quân hậu táng thi hài Ngô Trung trọng thể. Nghỉ binh tại đó ba ngày rồi để Chung Long, Chung Hổ ở giữ thành, bổn binh kéo thẳng Lang Da cứu Điền Côn bị hãm.

Nói về Hồ Ông khi thấy trận Cô lâu đã bị phá tan, bèn hoá ngũ độn qua bên Đông Hải, viện dẫn đặng binh nước Miêu tới vây hãm thành Lang Da. Điền Côn nhờ có bửu bối của Chung hậu đưa cho là tám sợi giây gai và mười hai cái ống tre, đem để lên trên bốn phía thành, chẳng khác như thiên binh vạn tướng, nên yêu thuật không làm chi nổi. Lúc này Hồ Ông đương thăng trướng, xảy nghe quân vào báo rằng:

- Ở giữa trời có sáu đạo hồng quang sa xuống, xem như thể có sáu vị thánh thần, chúng tôi chẳng hiểu sự nhân, nên phải vào đây thưa rõ!

Hồ ông bèn đánh tay làm một quẻ, mới biết là Thánh mẫu Bạch Liên, đến thế này chẳng khỏi oan khiên, chắc là uổng công nghiệp thiên niên đắc đạo. Nghĩ rồi, bèn truyền quân đặt bày hương án mà cầu với Hải Quỉ lão sư, mùi hương bay thấu tới Dương Ba cổ động. Hải Quỉ rõ rồi các việc, rồi truyền đạo đồng khán thủ động môn, liền đằng vân đi tới Lang Da, quân giữ trại chạy vào thông báo. Hồ ông vội vàng ra tiếp rước, Hải Quỉ vào trung dinh trà nước rồi, Hồ ông mới phân trần tự sự và thưa rằng:

- Vô Diệm thị cường khi đệ tử, phá trận Cô lâu và trừ tuyệt cô hồn, mới đây đệ tử có viện đặng Miêu binh, Bạch Liên lại muốn hạ trần giúp sức. Đệ tử liệu bề thắng nó không nổi, nên phải cầu cứu với thầy, xin lão sư giúp một cánh tay, bằng không thời đệ tử phải trốn đi xứ khác.

https://thuviensach.vn

Hải Quỉ là một tay háo thắng, nghe Hồ ông nói khích thì nổi giận, bèn đáp rằng:

- Để bần đạo lập trận Quần tiên, chẳng sợ chi Bạch Liên cùng Chung hậu.

Hồ ông lại nói:

- Trận Cô lâu thầy dạy tôi đó không khá, như có trận gì hơn nữa thì xin thầy hãy lập đi, chớ đừng bắt chước như trận Cô lâu, mà bị người ta khi dễ nữa.

Hải Quỉ nói:

- Bây giờ có chỗ nào sạch sẽ, hãy dẫn ta đi xem coi.

Hồ ông đáp:

- Ở gần đây có một chỗ, gọi là Lạc Chung đường, xin Sư phụ tới đó xem coi, như được thời truyền quân tu trúc.

Nói rồi hai thầy trò dắt nhau đến xem hồi lâu, Hải Quỉ nói rằng:

- Chỗ này cũng dùng được, nay phải truyền quân làm một cái lư bằng.

Hồ ông truyền Miêu binh làm trong một lát, Hải Quỉ xem đã vừa lòng, rồi cùng nhau trở về an nghỉ, đến đầu giờ Tý sẽ tựu tới thỉnh tiên. Qua đầu canh ba, Hải Quỉ dắt Hồ ông lên trên lư bằng, cầm gươm bỏ tóc xoã, miệng niệm thần chú thỉnh hết các vị tiên. Giây lâu thấy thiên yêu vạn quái tới trước pháp đài chào hỏi rằng:

- Chẳng hay Hải đạo huynh vời anh em tôi tới có chuyện chi chăng?

Hải Quỉ đáp:

- Vì Vô Diệm ỷ thế Lê Sơn pháp lực, khinh dễ học trò ta, nên phải mời các đạo huynh đến đây, vì thần đạo giúp sức một phen.

Yêu quái đều y lời hết, chia ra năm phương trấn thủ (Số là Chung hậu hãy còn tai nạn, nên khiến Hải Quỷ lập ra trận này).

Nói về Bắc Lộ vương Khổng Đại, lãnh binh đi cứu viện thành Lang Da, khi đi đến một toà núi cao, thấy có một đoàn binh xông ra áp đánh, đòi tiền mãi lộ. Khổng Đại nổi giận, hươi búa đánh với Độc Cô Xuân hơn ba chục hiệp. Độc Cô Xuân bỏ chạy. Khổng Đại khi ấy bắt được một tên đầu mục mới hỏi rằng:

- Núi này là núi gì? Còn chủ trại mi tên họ là chi, phải nói cho thiệt, còn trong núi được bao nhiêu lương thảo, mau mau đem ra nạp hết cho ta thì ta

https://thuviensach.vn

mới tha cho, bằng không thời ta đốt tiêu cả núi.
Tên đầu mục thưa rằng:
- Đại vương tôi là Độc Cô Xuân danh tự, núi này là núi Cửu tiên sơn, có bao nhiêu vàng bạc tiền lương, thời giao cho em gái là Nữ ma vương quản lãnh.
Khổng Đại nghe vậy bèn tha tên đầu mục, biểu trở về phi báo cho mau. Tên đầu mục liền lạy tạ, ôm đầu chạy về núi điều trần sau trước. Nữ ma vương là Tú Anh nghe báo, liền sắm sửa xuống núi, vừa thấy Khổng Đại liền giục ngựa tới hỏi rằng:
- Tướng kia tên họ là gì, sao dám tới đây làm ngang như vậy?
Khổng Đại đáp rằng:
- Ta là dòng Thánh nhân nhân hậu đại, được phong làm Bắc Lộ phan vương, lại là con nuôi của Chung nương nương, tên là Khổng Đại.
Tú Anh nghe nói mới nghĩ thầm rằng lúc hạ san thầy ta có dặn, nhân duyên phải kết với Khổng gia, thiệt là lời Thánh mẫu nói chẳng sai ngoa, tới bây giờ mới rõ. Nghĩ rồi bèn nói rằng:
- Anh tôi vốn không biết, nên tôi xin cam chịu lỗi với Vương gia, vậy xin mời Vương gia lên núi nghỉ chân, và đợi anh tôi về sẽ phân qua thú tội.
Khổng Đại trong lòng nhút nhát, sợ khi mắc phải mưu gian, bèn hươi búa đánh liền, Tú Anh cũng đưa dao ra đỡ. Đánh vừa được hai chục hiệp, Tú Anh trá bại chạy dài, Khổng Đại cũng giục ngựa đuổi theo. Tú Anh xem thấy mừng thầm trong bụng, liền lấy cái Kim câu tế lên và niệm chú, tức thì kim quang sáng chói một vùng, trói mình Khổng Đại vẫy vùng không đặng. Lâu la áp vào động thủ, bắt Khổng Đại đem về, đi nửa đường gặp Độc Cô Xuân, anh em cùng nhau chuyện vãn. Tú Anh bèn thuật hết các lời của Thánh mẫu dặn cho Độc Cô Xuân nghe. Độc Cô Xuân hết sức vui mừng, liền mở trói cho Khổng vương thân và dắt về dinh cùng trò chuyện rằng:
- Em tôi vẫn vâng lịnh bà Hoả Vân thánh mẫu, ở đây chờ Vương gia cũng đã lâu ngày, vậy hôm nay anh em tôi xin cùng Tề giúp sức một tay, và cho duyên cá nước sum vầy cang lệ.
Nói rồi truyền quân dọn tiệc khoản đãi Khổng vương thân, Khổng Đại khi ấy đáp rằng:

https://thuviensach.vn

- Việc đó hãy còn đó, xin để tâu cùng Chung quốc mẫu đặng hay.

Độc Cô Xuân mới hứa rằng:

- Duyên hội ngộ là duyên túc để, xin Vương gia đừng nghi ngại mà trễ nải ngày giờ, mấy thu trời lòng quyết ý chờ, nay há để lẳng lơ kim cửi.

Khổng Đại nghe nói phải, bèn ngẫm nghĩ hồi lâu, rồi đáp rằng:

- Nàng đã thiệt có lòng đoái tưởng, tôi há dám đem dạ chối từ, võ sáu thao ba lược có dư, sắc nghiêng nước nghiêng thành cũng xứng.

Độc Cô Xuân nghe Khổng Đại đã thuận, liền truyền quân đặt bày lễ vật, cho hai người đảo cáo với trời đất, đuốc động phòng sáng tỏ vui vầy, cơn thích chí nói cười nghiêng ngửa, cuộc phong lưu ai cũng thế, tình còn dài mà đêm nọ vắn không hay. Tan sương vừa rõ mặt người, Độc Cô Xuân liền truyền cho đầu mục thiêu dinh bạt trại, lương thảo bạc tiền trang tải, anh em đều quy thuận Tề bang, dựng cờ nổi trống lên đàng, thẳng tới Lang Da đặng cứu viện.

Nói về khi Chung hậu đồn binh tại ngoài thành Lang Da xong rồi, xảy thấy trận gió thổi qua, Chung hậu liền nói với Điền Nguyên rằng:

- Điềm này thiệt là bất lợi, phải để phòng sự cướp trại thâu dinh.

Chung hậu nói vừa dứt tiếng, thấy quân kỳ bài vào báo rằng:

- Phía đông có Miêu binh kéo tới, một người cầm hai ba ngọn phi đao, đi như gió thổi rất mau, nên chúng tôi phải vào tâu lại.

Chung hậu nghe báo, mẹ con liền dắt nhau ra xem thử coi, quả thấy Miêu binh đi tới như gió thổi cát bay, ngọn phi đao ào ào đến dường như sấm chớp. Tề binh chết thôi sắp lớp. Xuân Vương xem thấy kinh hồn, Chung hậu liền niệm chú hô phong, liền thấy thần Phong bá cưỡi xe rồng bay tới, làm cho cát bay cây ngã, thổi Miêu binh nằm ngửa nằm nghiêng, quân Miêu đùa nhau chạy trở về dinh. Miêu vương thấy vậy hồn phi phách tán, mới nói rằng:

- Để quả nhơn thâu binh về nước, chớ ở đây thời chết hết chẳng còn.

Hồ ông khi ấy nói rằng:

- Thầy ta đã lập trận Quần tiên, Vô Diệm không tài chi mà sống nổi, dầu có cao cường tiên pháp, cũng không chắp cánh lên đặng trời.

Miêu vương nghe nói an tâm, mới chịu trở về dinh mà an nghỉ.

https://thuviensach.vn

Còn Chung hậu tối lại xem thiên văn, thấy vì sao của mình còn có tai linh xung hãm thời buồn rầu, bèn làm một bức giản thiếp để lại cho Bạch Liên và một bức nữa để cho Khổng Đại. Viết xong rồi giao hết cho Điền Nguyên dặn đề phòng khi nguy cấp và lại dặn rằng:

- Như khi ta có bị hãm vào trong trận, thời ở dinh phải treo miễn chiến bài, chớ nên cùng yêu đạo giao phong, ắt phải lầm ngộ sự.

Điền Nguyên lãnh lấy phong thư đợi chờ khi ngộ biến. Rạng ngày sau Hồ ông lãnh ba ngàn Miêu sĩ, thẳng tới Tề dinh khiêu chiến. Chung hậu bèn sửa sang xuất trận. Chúng tướng ai nấy cũng xin đi theo, Chung hậu mới nói rằng:

- Trận Quần yêu này rất thiệt hiểm nghèo, các tướng muốn đi theo ta không được.

Chúng tướng thảy đều sa nước mắt, rồi đưa Chung hậu xuất dinh. Chung hậu khi ra tới trước trận, Hồ ông thấy có nữ tướng đến thời đã rõ biết Chung nương nương, bèn hươi đao xốc tới chém đùa, hai người đánh có dư trăm hiệp. Hồ ông lấy làm khủng khiếp, liền quất ngựa chạy dài, Chung hậu cũng giục thú đuổi theo. Hồ ông cả mừng quất ngựa thẳng vào Quần tiên trận.

Lúc Chung hậu đi đến nơi Lạc Chung đường, bèn đứng lại mà nghĩ thầm rằng: Bây giờ nếu mình không vào trận, thì là trái ý trời, bổn mạng có nạn tai, chạy đi đâu cũng không khỏi. Nghĩ rồi lấy cái Thần tiêu phách (là cái khăn của bà Lê San cho) đội lên trên đầu, rồi bước chân vào trận. Khi Chung hậu vào đến trong trận, thời thấy thiên hôn địa ám, gió thảm mưa sầu, yêu ma bu tới rất đông, mà Chung hậu chẳng có một phần nào khiếp sợ. Hải Quỉ ở trên lư bằng xem thấy, liền gióng Tụ yêu chung, kim quang muôn đạo thẳng xông, yêu quái đều hành hung áp tới. Đủ bốn phía đông, tây, nam, bắc theo bốn phương thủy, hoả, mộc, kim, còn Chung hậu có một mình tả đột hữu xông phá bốn phía như trời nghiêng đất lở mà không nổi, may nhờ có Lê San bửu bối, nên đồ yêu quái không dám tới gần. Hải Quỉ thấy vậy nổi xung, truyền yêu quái kíp dùng pháp bối. Kẻ thời dụng Kim định hải, người thì dùng thước Lượng thiên, lớp thì hoá tẩu thạch phi sa, lớp thì hiện kỳ hình dị trạng, nhưng mà Chung hậu nhờ có Thần tiên phách,

https://thuviensach.vn

hiện ra trăm đoá sen vàng, bốn bên sáng dọi tường quang, đồ yêu bửu chẳng dám sa xuống sát hại. Bầy yêu quái thảy đều kinh hoảng, đem nhau chạy tứ tận xa xa, còn Chung hậu thì bị hãm vào trong trận yêu ma, đánh phá hoài mà ra cũng không khỏi.

Đây nhắc về Điền Nguyên vâng lịnh Chung hậu ở nhà giữ dinh, đã tới một ngày mà không thấy Chung hậu trở về, bèn truyền quan đặt bàn hương án, đảo cáo với thiên địa quỷ thần. Đương lúc khẩn nguyện xảy thấy quân nhân vào báo rằng:

- Có Bắc Lộ vương Khổng Đại, đem cứu binh tới rồi.

Điền Nguyên nghe nói rất mừng vui, tưởng như được châu báu vào tay. Khổng Đại lúc gặp Điền Nguyên rồi cũng mừng rỡ liền thuật các việc chiêu thân với Tú Anh cho Điền Nguyên nghe, Điền Nguyên cũng vui cười và nhắc tích lại khi Chung quốc mẫu sửa soạn ra đi có để lại hai phong giản thiếp, Tú Anh liền thưa:

- Như Quốc mẫu có để thơ lại, sao Hoàng thúc không đem ra xem thử coi thể nào?

Điền Nguyên bèn vào trướng lấy hai phong thư đem ra, một phong thư giao cho Khổng Đạicoònmột phong thời biểu Tú Anh đem vào thành dâng cho Thánh mẫu Bạch Liên. Khổng Đại cả mừng, liền mở ra xem, thấy trong thư biểu làm kế trá hàng, ám không với Điền Nguyên mà cướp trại. Kế đó Khổng Đại cùng Độc Cô Xuân lập tức dẫn theo ít tên sĩ tốt giả làm bà con của Ngô Trung, đến giả hàng bên Miêu dinh đặng toan bề nội ứng.

Còn Tú Anh lãnh lấy giản thiếp rồi, liền hiện ra hào quang mà bay vào thành Lang Da tức tốc. May gặp lúc Liêm Thoại Hoa đi tuần, Tú Anh thâu phép, sa ngay xuống trước mặt Thoại Hoa và thưa rằng:

- Tôi đây chẳng phải người lạ, thiệt là học trò Thánh mẫu Hoả Vân, đưa giản thiếp của Chung nương tới cầu cứu cùng Bạch Liên thánh mẫu.

Thoại Hoa nghe nói, bèn dắt Tú Anh đến ra mắt Bạch Liên. Tú Anh dâng thơ lên, Thánh mẫu mở ra xem, thời đã hay các việc, bèn dắt nhau trở về quân trướng và thuật lại các việc cho Điền Côn hay, Điền Côn nghe nói kinh hồn, Bạch Liên mới nói:

- Chẳng hề chi mà Vương gia lo ngại, xin hãy đánh trống nhóm hết các

https://thuviensach.vn

tướng lại đây, bần đạo đã có kế điều binh, chẳng có sự chi lo ngại.
Điền Côn vâng lịnh liền bước ra trước dinh, đánh trống hội tề binh tướng. Khi chúng tướng tới bái yết Thánh mẫu xong rồi, Bạch Liên ra đứng giữa sân, chấp tay lại vái giữa thinh không rằng:
- Đệ tử nay phải phạm sát giới, xin Lê San lão mẫu thứ tha.
Vái rồi kêu Tú Anh đến bảo rằng:
- Vương phi hãy đi mai phục ngoài thành Lang Da, hễ thấy khi nước lụt ba đào, thời phải tế Kim câu lên và niệm câu hồn thần chú.
Tú Anh lãnh mạng ra đi, Thánh mẫu lại kêu năm vị Vương phi tới, cấp cho năm đạo linh phù để hộ thân và ban cho năm con tiên hạc, dùng đặng bay vào Quần yêu trận. Năm vị Vương phi y kế thi hành.
Nói về Điền Nguyên, khi Khổng Đại với Độc Cô Xuân đã đi, bèn truyền lịnh cho Tống Thiên và Tống Vạn tra điểm tam quân, sắp đặt những đồ hoả pháo chờ tới qua canh thời khởi sự.
Tới lúc canh ba, Tề binh kéo thẳng tới Miêu dinh thời không thấy phòng bị, Điền Nguyên liền dốc quân nổi pháo hiệu và lướt vào hãm trại. Khổng Đại và Độc Cô Xuân nghe có hiệu pháo, bèn ra sau hậu dinh thiêu hết mấy trại lương thảo. Miêu vương nghe tin vào báo, liền lên ngựa xông ra, bị Điền Nguyên đánh trúng một chuỳ, tức thì nhào lăn xuống ngựa. Quân Tề bốn bên áp tới, giết Miêu binh chết thôi vô số.
Còn năm vị Vương phi khi cưỡi hạc bay vào trong trận, thấy tối mù, thiên ám địa hôn, Thánh mẫu vừa ở trên không lấy một cái bửu kiếng chiếu ra, hồng quang sáng như mặt trời đỏ. Hải Quỉ biết có người vào phá trận, truyền yêu ma dùng bửu bối tế lên, Thánh mẫu lấy tấm sáo Tử trúc đưa ra, đồ yêu bửu đều sa xuống đất. Bốn cửa đông, tây, nam, bắc bị mấy vị Vương phi phá hết rồi sát nhập trung ương, hộ thân đã có linh phù, nên yêu bửu không làm chi nổi. Lúc ấy Thánh mẫu lại động niệm Ngũ lôi thần chú, tức thì nghe sấm nổ vang trời, cờ, phan đều bị cháy tả tơi, trận đồ cũng tan hoang hư nát. Hải Quỉ kiếm phương tẩu thoát, Hồ ông tìm chỗ đào sanh, Thánh mẫu liền biểu năm vị Vương phi kíp tới trung ương cứu Chung hậu đem về dinh trại.
Còn Thánh mẫu cũng hiện hào quang theo đuổi, quyết bắt cho được Hải

https://thuviensach.vn

Quỉ mới nghe. Hải Quỉ khi ấy thế cùng lực tận, bèn hả miệng ra niệm thần chú thời có năm vị Long thần đến tiếp ứng. Hải Quỉ nói:

- Vì Bạch Liên phá trận, theo rượt bắt nguy tai, xin các vị ra oai mà cứu toàn tánh mạng.

Năm vị Long thần nghe nói đều vỗ tay một cái, liền thấy mây bay mịt mù, mưa xuống ào ào, đất bằng bỗng nổi ba đào, thành Lang Da nước lên cao mười thước. Lúc đó Tú Anh mai phục ở bên thành xem thấy, liền lấy cái Kim câu liệng ra, kim quang muôn đạo sáng loè, năm vị Long thần bị móc lại hết. Còn Hải Quỉ là con cá Kim Ngao ở ngoài Đông Hải, cũng bị Kim câu bắt lại cứng khư. Khi ấy Bạch Liên lướt tới lấy tấm sáo Tử trúc tế lên, bỏ Hải Quỉ vào trong chặt cứng. Kim Ngao hết đường vùng vẫy, nằm ngay đơ trong tấm sáo và xin khế thủ qui y, thời may đâu có Phật Quan Âm xuống tức thì, nói với Thánh mẫu xin từ bi hỉ xả. Thánh mẫu vâng theo lời Đại dĩ, Quan Âm bèn lấy cái Tịnh bình đưa ra, rồi niệm chú Phật gia, Hải Quỉ bèn thâu mình lại và chui vào trong bình ấy. Kế đó Quan Âm cùng Bạch Liên từ giã, hiện hào quang bay tuốt về Phổ Đà sơn. Lúc này Thánh mẫu thấy Long thần còn mắc trong Kim câu, liền niệm chú cho thoát ly khổ ải. Rồi biểu Tú Anh tới dinh Tề cung nghinh Quốc mẫu mà trở về thành.

Khi năm vị Vương phi đưa Chung hậu về tới dinh trại, Điền Nguyên với Khổng Đại mừng rỡ, cùng nhau còn đương đạm đạo truyện trò, xảy thấy quân vào phi báo rằng:

- Có một người nữ tướng, tên gọi là Tú Anh, còn đứng đợi lịnh lành, nên tôi phải vào tâu lại.

Chung hậu nghe tâu mừng rỡ liền truyền lịnh cho vào, Khổng Đại bèn bước tới tâu thuật hết các sự chiêu thân và lại thêm được một người anh hùng dũng tướng. Kế đó thấy Tú Anh vào đến quân trướng tâu rằng:

- Bạch Liên sai tôi đến cung nghinh phụng giá, vào thành đặng giữ lớp phong sương.

Chung hậu thấy mặt Tú Anh cả mừng và nói rằng:

- Ta nhờ Vương tức đưa giản thiếp phục trừ yêu đạo. Ai gia phong cho làm Bắc Lộ vương phi, còn anh là Độc Cô Xuân, thời phong cho chức Tổng binh tả trấn.

https://thuviensach.vn

Hai anh em đều mừng rỡ tạ ơn xong rồi, Chung hậu liền truyền binh bạt trại vào Lang Da thành.
Lúc tới nơi vợ chồng Điền Côn ra nghinh tiếp thẳng vào điện Ngân loan, cùng nhau trò chuyện hân hoan, tiệc khao thưởng đoàn viên hỉ dạ. Đương khi vui vẻ bỗng thấy một đám mây trên trời sa xuống, ai nấy chẳng biết là điềm gì. Bạch Liên nói:
- Ấy gọi là Thần bia, phía trước có bốn chữ: Xuân Thu Oanh Liệt. Còn phía sau thời khắc đủ sử tích, nếu không tin hãy lại xem coi thì rõ.
Thánh mẫu nói vừa dứt lời, Tú Anh đến nơi xem quả đám mây lành lần lần tan hết, rõ rằng có một tấm bia, phía trước thật có bốn chữ: Xuân Thu Oanh Liệt, còn phía sau thời có mấy hàng như vầy:
Chung Thái Chân sống lâu một trăm mười tuổi: Tương gia hội, giết hết năm vua, giảm thọ hai kỳ, làm mưa đá giải vây Đàm thành, giảm thọ một kỳ, dùng hoả công mà đốt Đạo Tông, giảm thọ một kỳ.
Cộng mấy lần giảm hết bốn mươi tám năm.
Tề Điền hằng sống lâu một trăm hai chục tuổi, sủng hạnh Triệu Yến Bình, quên vòng luân lý, giảm thọ một kỳ, sủng hạnh Hạ Nghinh Xuân, dấy động đao binh năm nước, giảm thọ hai kỳ.
Cộng lại giảm hết bốn mươi tám năm.
Tú Anh xem rồi tâu hết lại cho Chung hậu nghe. Chung hậu thở ra và nói rằng:
- Ai gia bấy lâu nay tảo tần cực khổ, cũng là vì cơ nghiệp giang sơn, từ rày muốn dưỡng tánh tu chân, ngặt có ba việc lớn lòng hằng hệ niệm, một là: Xuân Vương chưa thành gia thất, hai là: Lăng tẩm chưa làm, ba là: Sanh sản chưa rõ ngày nào, nên chưa được vui mừng trong bụng.
Điền Côn và Liêm Thoại Hoa nghe nói bèn tâu rằng:
- Lăng tẩm thời Vương nhi xin đi tu kiến, còn việc nhân duyên của Ngự đệ Điền Nguyên, ngày nay cũng gặp lúc lương thần, xin cho hai em thành thân cũng tiện.
Chung hậu khen phải, liền biểu Thoại Hoa nói với Lưu Tuý Vân tắm gội trai thành sẽ cùng Điền Nguyên hương án, cho hai người đảo cáo với trời đất, tiệc động phòng hoa chúc vui vầy, càng ưa vì nết càng say vì tình.

https://thuviensach.vn

Ô qua, thố lại, ngày tháng như thoi đưa, nghỉ binh đã được hai tuần, mới truyền lịnh ban sư về nước. Vừa lúc đi chừng mười bửa, thì đã đến thành Thanh Châu, hoả bài liền lộ ruổi mau, trở lại phi báo rằng:

- Có nguyên soái Trương Xa sai người dâng biểu.

Chung hậu truyền cho vào, Sứ thần tới trước nhung trướng dâng biểu văn, Chung hậu mở ra xem có mấy hàng như vầy:

- Tội thần là Trương Xa trăm lạy dâng biểu tâu Quốc mẫu Lâm Tri, đội ơn bất sát tha về, lòng trung ái lược trọn bề trung hiếu. Đem các việc Quốc vương trần báo. Hiếu vương càng cảm bội ơn sâu, muốn sai người dâng biểu hàng đầu, vì gian tặc bày tâu ngăn trở, đánh tôi bốn chục lấy làm khổ sở, lại xin chém bêu đầu ngoài chỗ thị tào, nhờ trung thần bảo tấu nên giam vào Nam lao, lòng oan ức khát khao trông tưởng. Xin Quốc mẫu đoái từ đại lượng, cứu tội thần đặng sống phen này, nhờ ơn Quốc mẫu ra tay, muôn kiếp ngậm vành kết cỏ.

Chung hậu xem rồi cả cười nói rằng:

- Ấy là tại gian thần Huyết Hải, muốn vu tấu đặng hại Trương Xa, để Ai gia về tới nước nhà, rồi sẽ hưng binh giam phạt.

Sứ thần tạ ơn xin lui về nước, còn Chung hậu cứ việc truyền quân bạt trại khởi hành. Chẳng bao lâu đã tới thành Lâm Trì Hỗn Hải, Huỳnh môn quan vào phi báo, Tuyên vương đem các quan ra khỏi thành nghinh tiếp, Điền Nguyên lập tức tâu lại cho Chung hậu hay. Gặp mặt mừng rỡ quá vui, cùng nhau thẳng tới Kim loan điện. Tuyên vương liền rót ba chung ngự tửu mà dâng cho Chung nương nương. Chung hậu tiếp lấy vội vàng và tạ ơn Thiên tử. Kế đó văn võ thảy đều triều hạ, chúc mừng cẩm tú thái bình, xuân thu oanh liệt vang danh, việc chinh chiến đã đành xếp giáp. Chung hậu khi ấy nói:

- Nay còn Nguỵ, Hàn và Ngô ba nước, chưa hàng đầu thì nào được thái bình, vậy phải nên sai mạnh tướng xuất chinh, mới võ an được một mối.

Tuyên vương khen phải, Chung hậu bèn kêu Điền Côn, Điền Đơn, Điền Nguyên tới mà phán rằng:

- Nay Ai gia đã chán bề chinh chiến, còn Phụ vương mấy con đã gần đất xa trời, vị Từ quân chưa lập cho ai, nếu có việc đơn sai thời khó nổi. Hàn,

https://thuviensach.vn

Ngô, Nguỵ lòng hằng gian dối, với nước Tề bối rối oán thù, nhưng mà chẳng sớm trừ e để sanh hậu hoạn, nay có một lời quyết nói hẳn, ai đi về trước thời lập làm Từ quân, bây giờ phải bắt thăm, ai trúng đâu thời đi đó.

https://thuviensach.vn

Tô Chẩn

Chung Vô Diệm

Hồi thứ Bảy Mươi Bảy (hết)

Ba vị vương chia binh thảo tặc

Ba vị tiên được rước về thiên cung

Chung hậu nói vừa dứt lời Yến Anh bước ra tâu rằng:

- Lời Quốc mẫu thiệt là kim thạch, ngu thần đã làm ba cái thăm rồi, viết đủ Ngô, Ngụy và Hàn, ai bắt trúng đâu thời đi đó.

Nói rồi lấy ba cái thăm bỏ vào trong hộp, dâng lên cho Tuyên Vương và Chung hậu xem. Chung hậu kêu ba người con tới nói rằng:

-Việc này là quốc gia rất lớn, ấy cũng tại nơi mạng trời, các con phải vâng lời, mẹ cha mới đành dạ.

Ba vị Vương gia đều bước tới, bắt ba người ba cái thăm rồi dưng lên cho Tuyên vương. Tuyên vương mở ra xem, thấy Điền Côn đi bình nước Hàn, Điền Đơn đi bình nước Ngụy, Điền Nguyên đi bình nước Ngô, Yến Anh lại đứng làm tờ như ai mà trước đắc thắng ban sư, thời sẽ lập làm Từ quân Thái Tử. Ba vị Vương gia cúi đầu vâng lịnh, ai lui về phủ nấy lo sắp sửa binh mã lương tiền. Thiên Tử lại truyền nội thần dọn tiệc yến diên, chúc cho ba vị kỳ khai đắc thắng. Rạng ngày ba vị phân binh ra làm ba đạo, đốt hiệu pháo mở cửa thành, chia nhau ra kẻ Ngụy, người Hàn, quyết thâu về giang san một mối.

Nói về vợ chồng Khổng Đại ở trấn thủ thành Lang Da, đêm ngày cứ đi tuần phòng, mà ngăn ngừa cướp đạo. Ngày kia khi đi tới núi Toàn Sơn, Tú Anh ngồi trên ngựa xem thấy có một lằn hắc khí xông lên, bèn nói với Bắc Lộ vương rằng:

-Trong núi đó chắc có yêu nhân tàng ẩn nên có hắc khí xông lên, xin lang quân hãy tới đó xem thử, cho hẳn tường chân giả.

Nói rồi Khổng Đại đi được ít dặm xảy nghe tiếng la ó dậy trời, làm đầu có một vị anh hùng, mình cao một trượng dư, mặt xanh như chàm mới nhuộm, tay cầm cái Tuyên hoa phủ, mình cưỡi con ngựa ô chùy, kêu gọi quan khách đi đường phải nạp tiền mãi lộ. Khổng Đại nói:

https://thuviensach.vn

-Sơn tặc tên gì, như mi biết ta lợi hại, phải mau mau xuống ngựa đầu hàng.
Tên sơn tặc đáp rằng:
- Lão gia họ Viên tên Đạt biệt hiệu là Dạ Long, phụng lệnh Hồ tiên ông, chiếm cứ Lục Lâm sơn trại. Như mi biết lão gia lợi hại thời bó tay chịu cho rồi.
Viên Đạt nói dứt lời, Khổng Đại hươi búa tới chém. Hai người đánh hơn ba chục hiệp mà chưa định hơn thua. Viên Đạt bèn lấy Lưu tinh kim đạn cầm tay, liệng Khổng Đại nhằm ngay lưng ngựa. Khổng Đại thất cơ bỏ chạy, Viên Đạt cũng giục ngựa đuổi theo, Độc Cô Xuân giục quân ào ào, bốn phía phủ vây Viên Đạt. Viên Đạt tả xông hữu đột, nhưng vậy mà chẳng có sợ chút nào, từ sớm mai cho đến xế chiều, binh Tề chết ngả hai thần tướng.
Đây nhắc về Hồ Ông, khi bị Bạch Liên phá Quần yêu trận rồi, trốn chạy tới núi Toàn Sơn, xứ Lục Lâm, thấy Viên Đạt ở đó, bèn giúp sức mà dạy bảo binh thơ, hàng ngày cứ biểu Viên Đạt đi thâu tiền mãi lộ, đặng chiêu binh mãi mã. Ngày nay Viên Đạt đi sớm mai tới tối mà không thấy trở về, trong lòng phút đã phát nghi, bèn đằng vân lên trên không mà xem xuống. Thấy Viên Đạt bị khổn, mới kiếm kế phò nguy tức thì động niệm linh văn, bên dinh Tề ầm ầm lửa cháy. Khổng Đại khi ấy xem về dinh trại, thời đã phách tán hồn kinh. Tú anh gặp lúc đi tuần dinh, biết yêu nhân thi hành pháp thuật. Bèn cắn máu đầu lưỡi phun lên, và niệm chú phản phong tức thì nổi gió thần thông, lửa trở lại cháy đầu yêu đạo. Hồ Ông biết có người phá phép, cầm bửu kiếm mà sa xuống đánh với Tú Anh, kẻ đao người kiếm giao tranh hơn ba chục hiệp mà chưa phân thắng bại. Tú Anh liền lấy cái Kim câu tế khởi, giữa không trung sáng chói hào quang, Kim câu sa xuống vội vàng, Hồ Ông bị móc té nhào xuống đất, Tú anh đưa một đao đứt làm hai khúc. Hồ Ông hiện nguyên hình rõ ràng một con Bạch Thố tinh, tu luyện ngàn năm đắc đạo. Tú Anh giục ngựa đi tới thấy có một tiểu tướng đương đánh với binh Tề, còn Bắc Lộ vương đương đốc quân vây phủ mà tên tiểu tướng không hề kinh sợ. Tú Anh liền kêu lớn tiếng rằng:
-Xin quân Tề hãy dừng lại, để ta bắt tướng ấy cho.
Khổng Đại nghe có tiếng vợ mình tới cả mừng, liền nhường chỗ cho vô đánh cùng Viên Đạt. Tú Anh thấy đao pháp của Viên Đạt thuần phục, tính

https://thuviensach.vn

bề đánh bộ chắc không hơn, bèn lấy dây Câu tiên sách tế lên, tức thì trói Viên Đạt nhào lăn xuống ngựa. Quân Tề áp ra bắt sống đem bỏ vào tù xa.
Khổng Đại lại truyền quân thẳng đến Toàn Sơn đốt phá tiêu tan sơn trại, rồi thâu binh trở về thành an nghỉ và khao thưởng tam quân.
Còn Viên Đạt lúc nằm trong tù xa, than vắn thở dài và oán trách Hồ Ông, vì nghe lời nên gây ra tai ương, uổng một kiếp anh hùng cái thế. Lúc ấy Tú Anh cũng vì tiếc Viên Đạt là người tài năng xuất chúng, nên lén tới đó rình nghe lén thoáng tai tỏ hết mấy điều, bèn lại gần buông lời hỏi han rằng:
- Nếu ngươi muốn được toàn sanh, thời nghe lời ta cho khỏi thành uổng tử.
Viên Đạt nghe nói bèn hỏi rằng;
- Ngươi tên họ là chi, xin nói rõ cho ta nghe thử? Như cứu ta đặng khỏi chết phen này, thời ơn tái sanh muôn đời ghi tạc.
Tú Anh đáp rằng:
- Ta là học trò Hỏa Vân Thánh Mẫu, vợ của Bắc Lộ vương gia, như nhà ngươi chịu đầu hàng ta, thời ta cho làm thiên tướng.
Viên Đạt đáp rằng:
- Loài sâu bọ cũng còn muốn sống, huống chi người ta lại tiếc thân. Nhờ Vương phi đại khoan nhân, tha chẳng giết ấy là ơn lớn, còn như nói cho làm thiên tướng, thời thà cắt đầu chớ lòng tôi chẳng ưng, nếu muốn cho tôi đầu phục Tề binh, thời phong cho chức công hầu mới chịu.
Tú Anh nói:
- Vì ngươi chưa có công lao gì với nước nhà, mà phong quyền tước lớn sao cho phục bá quan, chi bằng bây giờ nhận làm nghĩa tử. Vương gia chừng nào lập được công lao rồi sẽ tính.
Viên Đạt nghe phải thì vâng lời. Tú Anh liền truyền quân mở tù xa cho Viên Đạt. Viên Đạt theo Tú anh thẳng tới quân trướng bái yết Khổng Đại vương gia và xưng bằng nghĩa phụ. Khổng Đại cả mừng bèn nhận làm nghĩa tử. Từ đó về sau, trọn địa phương Toàn Sơn và Lang Da, núi không cáo núp, biển lặng tăm kình, nhân dân hỷ lạc thái bình, mưa gió phải thời thuận tiết.
Đây nhắc lại ba vị vương gia nhận binh đi đánh ba nước. Khi ấy Điền Côn và vợ là Liêm Thoại Hoa thống lãnh Tống Thiên, Tống Vạn làm đại tướng

https://thuviensach.vn

và mười muôn binh mã đi qua đánh nước hàn, ba quân hùng hổ oai vang, chỉ dặm Hàn bang tấn phát. Đại binh khi đi được ít ngày thời đã đến Hàn bang giáp giới, quan tiên phong trở về tâu lại, Điền Côn truyền hạ trại an dinh, năm phương tám hướng đồn binh, rồi sai người tới thành khiêu chiến. Còn Hiếu vương nước Hàn đương lúc lâm triều, xảy thấy Huỳnh môn quan vào báo rằng:

-Nay Tề bang sai Điền Côn đại hưng binh mã, tới đây chinh phạt nước mình, đã đến dưới thành đồn dinh, nên chúng tôi phải vào tâu lại.

Hiếu vương nghe báo cả kinh, ngửa mặt lên trời than rằng:

- Đã mấy lần nghe lời sàm tấu, nên làm ra dấy động đao binh, lại Huyết Hải vô tình, nên mới hạ ngục Trương Xa, không biết ai thông tin tức nên Tề bang mới khởi binh đến đây, bây giờ phải đem thủ cấp Huyết Hải ra hiến trước dinh Tề thời khỏi việc chiến tranh họa hoạn.

Than rồi bèn truyền quan Trị điện, ra bắt Huyết Hải dẫn vào. Huyết Hải tới trước Kim giai quỳ lạy kêu oan tâu rằng:

-Tôi chưa có lỗi lầm việc nước, như giết tôi thì oan uổng quá chừng

Hiếu vương liền chỉ mặt mắng rằng:

-Ngày trước Trương Xa về nước, ngươi vu tấu nó tư thông cùng ngoại bang, may nhờ có văn võ bá quan, bằng không thời nó đã hồn về chín suối, ngươi lại nói quyết phục thù cho huynh trưởng (là Huyết Hồ) hưng binh sát phá Lâm Tri, không dè chưa làm gì được ai mà lại bị Tề binh sát lai quan ải.

Huyết Hải tâu rằng:

-Việc đó là sự nhỏ, xin Ngô chúa an tâm. Đồ pháp cửu của tôi thông thần, vợ chồng Điền Côn chắc là tới đây nạp mạng.

Hiếu vương nói:

-Như ngươi có pháp bửu thời phải thối Tề quân, nếu mà nói chẳng y lời, thời sẽ bêu đầu thị chúng.

Huyết Hải quỳ lạy tạ ơn. Hiếu vương truyền mở trói cho Huyết Hải, rồi vua tôi dắt nhau lên Vọng dịch lầu mà xem thế giặc. Rồi đó truyền thủ thành trì nghiêm ngặt, chớ nên khinh địch mà mắc mưu. Ba quân hùng hổ tỳ hưu, thề quyết một lòng báo phục.

https://thuviensach.vn

Còn Điền Côn khi an dinh hạ trại rồi sai người đi hạ chiến thơ và rạng ngày sau nhóm chúng tướng lại hỏi rằng:
-Có ai đi thảo chiến mà làm đầu công chăng?
Tống Thiên lãnh mạng xin đi, Điền Côn dặn phải đề phòng cho cẩn thận. Tống Thiên vâng lịnh phát ba tiếng pháo, dẫn năm trăm dũng sĩ xông ra thẳng đến dưới thành Bình Dương, kêu Hiếu Vương mà biểu hàng lập tức. Quân kỳ bài chạy vào phi báo, quân sư là Huyết Hải nghe nói nổi xung, truyền tam quân phát pháo khai thành, thẳng tới trận tiền cự địch.
Khi ấy Tống Thiên nghe có hiệu pháo, thời biết có tướng giặc xông ra, vừa đến còn đang xa xa, thấy tướng Hàn đầu đội xung thiên mão, tay cầm cây thiền trượng rất hung, mình mặc áo cà sa, bên vai có cây roi giáng ma, sau lưng lại có mang cái hồ lô bửu bối, rõ ràng là: Lão trọc đầu hay ăn xôi chuối, chớ chẳng phải người dưỡng tướng năng thần, bèn chỉ mặt hỏi rằng:
- Mi có phải là Huyết Hải, thời mau mau thể thủ quy y, đã làm kẻ tu trì thời còn tới chiến trường làm chi cho uổng mạng?
Huyết Hải thường có tánh nóng, nghe bấy nhiêu điều bèn hươi gậy đập liền. Tống Thiên cũng đưa thương lên đỡ, đánh nhau được chừng ít hiệp, Huyết Hải liền đem cái hồ lô ra và niệm chú, tức thì lửa Tam Muội túa lòa, làm cho Tống Thiên cháy mặt nám mày, quất ngựa chạy ngay về một nước, còn năm trăm dũng sĩ Tề cũng đạp nhau chạy trở về dinh, lửa cũng cháy theo. Điền Côn đương lúc hiểm nghèo, vợ chồng cũng dắt nhau bỏ chạy. Lúc ấy Thoại Hoa vừa chạy vừa niệm chú và đầu cáo với Thánh Hoàng, Thổ Địa, tức thì đòi năm vị Long vương dạy rằng:
-Phải làm mưa xuống cho tuyệt hỏa và phản phong, đặng bảo toàn tướng sĩ.
Khi đó Huyết Hải thấy có mưa xuống tắt lửa, bèn thâu binh lộn trở về thành, vào đền tâu lại cho Hiếu vương hay, Hiếu vương truyền nội thị dọn bày yến tiệc. Hiếu vương liền rót ba chung ngự tửu thưởng tài quân sư và nói rằng:
- Cô vương đã đánh với Vô Diệm hai lượt, làm chi chẳng nên việc nay may nhờ có Quân sư giúp sức, họa may trừ đặng Chung hậu cũng không khó gì.
Huyết Hải nghe nói thêm đắc ý mười phần, bèn bước xuống quỳ phân trần sau trước, tâu rằng:

https://thuviensach.vn

- Dầu núi Tuyết Sơn có cao muôn trượng, bóng dương chiếu tới thời cũng tan ngay, ngu thần hằng uống giận đêm ngày, vì cục máu nóng thù anh chưa trả, xin chúa thượng hãy an tâm, ngu thần sẽ bắt Điền Côn như trở bàn tay, chẳng phải dám khoe tài, vì trong mình đủ sức.

Hiếu vương lại rót thêm ba chung ngự tửu nữa, an ủi công lao. Kế thấy đêm thâu bóng thỏ càng cao, bèn bãi tiệc trở về dinh an nghỉ.

Còn khi vợ chồng Điền Côn nhờ mưa làm tắt lửa, rồi lại còn e nỗi cừu nhân đêm khuya thừa cơ phóng hỏa, Liêm Thị rất nghi ngại bèn xủ quẻ xem coi, biết Điền Côn và anh em Tống Vạn có tai nạn, bèn sai người lội suối băng ngàn, dâng biểu cáo cấp xin binh cứu viện.

Đây nhắc về Điền Nguyên và Túy Vân thống lãnh Lỗ Quốc Anh, Lưu Kỳ và mười muôn binh mã, đi đánh nước Ngô, một đường thẳng tới Cô tô, truyền phát pháo an dinh hạ trại, Ngô vương hay tin ấy muốn dâng biểu đầu hàng. Kế xảy thấy có một người xuất ban đến tâu rằng:

- Xin Ngô chúa hãy an tấc dạ, cho ngu thần ra bắt Điền Nguyên vì tôi có ba cuốn thiên thơ, làu thuộc tinh thông đủ các phép, lựa thao tam lược có dư, trước là tận trung vì nước nhà và làm cho tứ hải vang danh, sau thêm phục thù cho thần huynh mới thỏa tình cốt nhục.

Ngô vương nghe rồi xem lại người ấy tên là Đạo Hồng là em ruột cuả Đạo Tông, bèn phán rằng:

- Không xong đâu! Đạo Tông là người có tài trí còn bị nó đốt tiêu xác tiêu hồn, nay còn ngươi tài chi ỷ mình khôn, đừng làm bậy khiến cho quả nhân mang hại.

Đạo Hồng tâu rằng:

- Như Ngô chúa chẳng cho tôi cự địch, thời thà cam chịu chết tại đây.

Nói dứt lời muốn đập đầu vào long trụ, Ngô vương phải lật đật y như lời. Đạo Hồng bèn tạ ơn lui ra, về Soái phủ nhóm chúng tướng lại và sắp đặt binh cơ, đặng ngày mai xuất chiến.

Rạng ngày sau, Lỗ Quốc Anh dẫn binh đến, Phó nguyên soái là Vương Hổ vào báo lại cho Đạo Hồng hay, Đạo Hồng sửa sang nai nịt, phát ba tiếng pháo dẫn binh mở cửa xông trận. Quốc Anh xem thấy liền chỉ mặt hỏi rằng:

-Tướng Ngô tên họ là gì, phải mau xưng ra cho ta biết rồi sẽ đánh.

https://thuviensach.vn

Đạo Hồng đáp rằng:
- Ta là Ngô vương gia hạ. Nguyên soái tên Đạo Hồng quyết trả thù anh nên mới ra đây, nguyện bắt chúng bây mà tế sống anh ta.
Quốc Anh nghe nói nổi giận, bèn hươi thương đâm liền, Đạo Hồng cũng đưa gươm rước đánh. Qua lại hơn ba chục hiệp, Đạo Hồng biết dùng sức không hơn nổi Tề tướng, bèn thò tay vào túi lấy ra một cuốn yêu thơ thổi một cái, mây tuôn bay tối mịt. Quốc Anh mặt xem đã đen kịt liền giục ngựa thối lui, quái phong thổi tới ba hồi, đồ beo cọp thổi tới vô số. Quốc Anh thâu binh về trại, Đạo Hồng truy sát tới nơi, thấy cửa dinh đã bế lại rồi, bèn rút binh về thành phục chỉ.
Ngô vương khen tài và khao thưởng tướng sĩ rồi ghi công đệ nhứt cho Đạo Hồng, tiệc bày khánh hạ vừa xong, Ngô vươn bảo Đạo Hồng về dinh an nghỉ. Còn Quốc Anh bị bại trận về phục tội với Xuân vương. Điền Nguyên nói rằng:
-Binh gia thắng bại là lẽ thường, huống chi nó dụng tà yêu pháp thuật.
Kế đó Tùy Vân thăng trướng thấy Điền Nguyên than thở buồn rầu, Túy Vân mới nói:
- Thành Cô Tô ở dựa mé sông, đánh ban ngày khó lòng dùng kế, ý thiếp muốn đêm nay hạ chiến, sắm vân thê cho sẵn mà leo thành, quản chi yêu đạo tung hoành, một ngọn phi kiếm thời đầu rơi xuống đất.
Điền Nguyên khen phải, bèn truyền sĩ tốt sửa sang binh khí, đến canh ba thời công đả thành trì. Các tướng đều vâng lệnh, Tùy Vân bèn nói với Điền Nguyên rằng:
- Vương gia hãy đến phía đông môn mai phục và truyền quân kiếm đồ uế vật cho nhiều, còn thiếp thời vào cửa tây môn, dầu Đạo Hồng nó có cánh lên trời cũng không khỏi.
Xuân Vương cả đẹp và sắp đặt đâu đó y lời. qua đầu canh ba, Túy Vân đằng vân lên giữa không trung tán đậu thành binh, dùng tam muội hỏa mà đốt vầy soái phủ. Còn Xuân vương và Lỗ Quốc Anh thấy trong thành lửa đỏ, kíp truyền quân phát pháo và bắc thang leo vào. Còn Đạo Hồng đương lúc kiêu binh vì buổi ban ngày đã đắc thắng nên trong thành chẳng có phòng bị. Khi nghe tin lửa cháy thì kinh hồn và đến lúc nước đã tới chân

https://thuviensach.vn

vội vàng ra khỏi cửa thì gặp ngay một viên nữ tướng dẫn theo một toán thần binh. Đạo Hồng xem thấy liền liều mình đánh vùi một hồi làm gì cũng chẳng xuể. Đạo Hồng biết thế địch không lại bèn hóa ra một đạo hắc quang bỏ chạy qua phía đồng môn. Xuân vương xem thấy tỏ tường, kíp truyền cho quân sĩ lấy đồ uế vật liệng lên. Đạo Hồng liền nhào lăn xuống đất. Xuân Vương mừng rỡ bèn rượt theo, lật đật mà chẳng đề phòng bị Đạo Hồng liệng trúng một cuốn Yêu thơ. May nhờ có Nguyệt phách bửu kiếm hộ thân, chứ như người khác thời đã hóa ra tro bụi.

Khi Xuân Vương bị cuốn yêu thơ vào mặt đổ hào quang rồi nằm gục trên yên, Đạo Hồng vội vã đến liền, ý muốn cắt lấy đầu thị chúng. Chẳng dè giữa không trung bỗng nghe tiếng nói:

-Yêu đạo chẳng nên phi phép.

Đạo Hồng nghe vậy ngửa mặt ngó lên, liền bị một ngọn phi đao đầu rơi xuống đất. Túy Vân cũng sa xuống đất, truyền Tề binh đem vương tử về dinh rồi lại hiệp binh với Quốc Anh mà công phá thành Cô Tô.

Rạng ngày thâu binh về trại, thấy Xuân vương nằm thiêm thiếp như người mê, Túy Vân bèn đến kêu luôn ba bốn tiếng mà không hề đáp lại. Kế đó thấy quân binh thưa lại rằng:

-Khi hôm có một ông già tới đây, tên gọi Biển Thước, ông già ấy lại nói là ông có quen với ngài thuở trước, nay đưa tiên dược đến mà cứu người. Nói vừa dứt thì thấy dưới chân sanh mây hóa trận gió bay đi đâu không biết.

Túy Vân nghe nói rất mừng rỡ, vội vàng tiếp lấy tiên đơn hòa với nước mà đổ cho chồng và kêu Xuân Vương lai tỉnh. Giây phút Xuân Vương hồi dương tỉnh dậy. Túy Vân thuật lại các lời, Điền Nguyên liền quỳ xuống bái tạ giữa không trung rồi truyền quân sửa soạn vào thành mà vấn tội.

Thương hại Ngô vương tuổi cao tác lớn, ngôi trời chẳng có con trai, gặp việc nhà lắm lúc nạn tai, cũng tại bởi mấy tên tướng nịnh. Đêm ấy nằm không an giấc vì đầy thành lửa đỏ pháo vang. Sáng ngày lại thấy nội thị vào tâu rằng:

-Đạo Hồng đã hồn về địa phủ, còn thành trì đã bị Tề binh công phá nát tan, bây giờ chẳng biết chạy hà phan, xin Thánh Hoàng định đoạt.

Ngô vương nghe tâu té ngửa, ba hồn thẳng lên mây xanh, bá quan xúm lại

https://thuviensach.vn

đỡ lên, giá ngự đà trở về chín suối. Bá quan đều mau vào tâu cùng Chánh cung Bá Hậu rằng:
-Tề Thần đã đem binh đến công phá thành trì, nên long giá nghe báo hồn đã về trời. Vả lại nước mình kế vị không người, phải mau viết hàng thơ đưa ra mới đặng.
Bá Hậu nghe tâu vội vàng thẳng ra Kim Loan điện than khóc một hồi, rồi đưa Lễ bộ quan tẩn liệm thi hài, đưa long dư vào nơi Bạch Hổ điện. Rồi đó lấy địa đồ và ngọc tỷ giao cho Tướng đến dâng cho Tề bang, tức thì trở lại cung phòng, một mình luống đeo sầu ngậm tủi. Thương vì nỗi mình già tuổi yếu, lại gặp cơn quốc phá gia phong. Sách có câu: Sanh tử dữ đồng cho rạng chữ nhi chung tùng nhứt. Bá hậu nghĩ như vậy rồi truyền cung nữ đi ra hết rồi lấy ba thước lụa điều mà tự vận.
Rạng ngày sau, Xuân Vương vừa muốn truyền quân sửa soạn công thành, xảy thấy quân kỳ bài vào tâu rằng:
-Có tướng của Ngô bang đưa văn biểu tới hàng đầu tiểu chúa.
Xuân Vương nghe nói vội vàng truyền lệnh cho Ngô thần vào yết kiến. Khi Trâu Thiên Tử vào đến trướng, quỳ dâng văn biểu và tâu rằng:
Ngô vương đã thất kinh tán mạng và sự nối ngôi chẳng có con trai, nên triều thần thuận theo ý trời xin dâng biểu và địa đồ quy thuận.
Xuân vương cả đẹp, thâu lấy hàng biểu rồi truyền quân nhập thành. Ngô bang văn võ vọng nghinh, vợ chồng Xuân vương thẳng vào Kim Loan điện. Tề thần và Ngô thần thảy đều triều kiến. Xuân vương truyền xuất, đề bảng an dân, kế thấy cung giám tới tâu rằng:
-Bá Hậu đã liều mình tự vận.
Vợ chồng Xuân vương nghe tâu hết sức thương tiếc và khen rằng Tiết Liệt Phu Nhân, rồi truyền bá quan tẩn liệm thi hài, dùng vương lễ mà an táng người trung liệt. Hai vợ chồng táng chung một lăng tẩm, bá quan quảy hiếu cư tang. Việc xong, sai Hưu Kỳ ở lại trấn thủ Cô Tô thành và truyền chúng tướng ban sư về nước.
Khi Điền Nguyên về tới phủ Dương Châu, gặp quân kỳ bài đến tâu rằng:
-Có Nương Nương chỉ dụ, sai vương gia đi cứu Điền Côn. Vì Hàn bang có Huyết Hải cao dường, dùng tà thuật sát thương binh mã.

https://thuviensach.vn

Điền Nguyên xem chỉ dụ rồi truyền quân nhựt dạ kim hành, thẳng tới Hàn bang mà cứu viện. Đi chẳng mấy ngày đã tới phủ Bình Dương, Điền Nguyên truyền quân kiếm gò cao mà an dinh hạ trại. Tối lại vợ chồng bèn thương nghị rằng:

-Yêu nhân hay dùng tà hỏa đặng thiêu hại Tề binh, vậy phải mau kiếm cho đặng cái chổi của Nương Nương thì mới trừ được nó.

Xuân vương liền sực nhớ lại khi Trương Xa về nước, Quốc mẫu có đưa cho va một cái chổi cầm theo, bây giờ phải tìm lấy cái bửu bối ấy mới trừ yêu diệt quái được. Vợ chồng thương nghị xong rồi, tính chờ đến đêm khuya vào Nam lao tìm Trương Xa mà lấy lại.

Qua đầu canh hai, Túy Vân đằng vân vào thành, tàng hình thẳng tới Nam lao, tìm đặng Trương Xa tỏ bày các chuyện. Trương Xa nghe nói cả mừng, liền lấy cái thần trửu đưa ra. Túy Vân tiếp lấy vội vàng liền đằng vân mà bay về dinh trại.

Rạng ngày sau, vợ chồng Điền Nguyên đem binh tới dưới thành khiêu chiến, quân tiểu hiệu vào báo cho Huyết Hải hay. Huyết Hải nổi giận lôi đình, liền sửa sang xuất binh ra đối địch. Hai bên chẳng kịp xưng hỏi họ tên, áp đánh nhầu một hồi, Huyết Hải bèn lấy cái hồ lô mở nắp ra

Tức thì lửa cháy rần rần làm cho quân Tề thất vía. Điền Nguyên cầm cây thần trửu quét qua quét lại ba lần, yêu hỏa tức thì mất lặng, còn Huyết Hải thời nhào lăn xuống ngựa. Túy Vân vội vàng liệng cây Giáng Ma chữ, đánh Huyết Hải một cái hiện nguyên hình, thiệt là một con kim tằm ngoài da đỏ dường như mặt trời dọi. Túy Vân xem thấy, lại lấy Phược yêu sách tế lên trói quách, quân sĩ rần rần áp tới dẫn về dinh. Điền Nguyên nổi trận lôi đình, truyền đem ra hành hình tức tốc. Quân đao phủ chém hoài không đứt, thấy trơ trơ và lại đổ lửa hào quang. Túy Vân bèn lấy Định Yêu châm tế lên, đâm kim tằm nát da nát thịt. Rồi đó kíp truyền chém lấy thủ cấp bêu lên mà chiêu an cùng bảo Hàn vương nạp biểu quy hàng, bằng không thời toàn thành tru lục.

Quân giữ thành mau vào phi báo với Hiếu vương là yêu đạo đã chết rồi. Hàn vương nghe nói hỡi ôi, vỗ án kêu trời than khóc. Hai hàng nhỏ sa lụy ngọc, bá quan đều cùng thảm thương. Hàn Hóa Vân bước ra tâu rằng:

https://thuviensach.vn

-Tôi xin tiến cử một người tới dinh Tề xin đầu hàng mới đặng.
HIếu vương nói:
-Đương lúc nước nhà tai nạn, bá quan phải giúp Trẫm đặng chia sự lo, bây giờ Thừa Tướng muốn sai ai, xin nói ra cho trẫm rõ?
Hàn Hóa Vân tâu rằng:
-Chỉ có Trương Xa nguyên soái đi dâng hàng biểu mới xong.
Hiếu vương nói:
-Vậy để Trẫm sai Triệu Đại đi cùng khanh tới Nam lao mà vời Trương nguyên soái.
Khi hai người đi tới đó thì Trương Xa còn mắc bịnh hỏa nhập tâm vì trách vua không rõ tin lầm nên đến nỗi nước nhà nghiêng ngửa. Bởi cớ ấy đêm ngày trằn trọc, bắt nóng ruột nên phải nói xàm, kế đó bỗng thấy ngục tốt vào thưa rằng:
-Thiên Tử sai Hàn thừa tướng và Triệu lão gia đến triệu.
Trương Xa phát thinh ra nói rằng:
-Hai thằng đó đi đâu, muốn tới đây mà làm thích khách hay sao?
Hàn Hóa Vân và Triệu Đại cũng không giận, bèn thuật hết các việc cho Trương Xa nghe. Trương Xa đáp rằng:
-Ta là một thằng gian thần mãi quốc, nhờ ơn bất sát là may, chết sống cũng ở đây, chẳng thèm đi đâu hết.
Triệu Đại nói rằng:
-Xin Nguyên soái phải lấy nước nhà làm trọng, còn sự oán thù hãy dẹp lại một bên, chớ nếu như xã tắc đảo huyền thì Nguyên soái cũng không toàn danh dự.
Trương Xa nghe nói hết lời, mới bớt tánh nóng xuống và chịu đi với hai người. Hàn Hóa Vân truyền quân lấy quần áo đổi thay, ba người đi tới Kim Loan điện vào ra mắt thiên tử. Hiếu vương thấy Trương Xa vừa tới, liền bước xuống ngai an ủi rằng:
-Vì Cô vương tin dùng đứa gian thần nên không phải cùng người công thần bảo quốc. Nay Tề binh công thành rất gấp, phải đầu hàng cho đỡ lúc nguy cấp. Ngặt vì không biết sai ai đi đến nói cho Tề quân thâu nạp.
Trương Xa quỳ lạy tạ ơn bất sát và xin liều mình trả nợ non sông. Hiếu

https://thuviensach.vn

vương nghe nói mừng lòng, viết hàng biểu cùng đem giao tỷ quốc.
Trương Xa lãnh lấy rồi tạ ơn thiên tử, liền vội vã đi tới Tề dinh, tỏ nguồn cơn với tiểu hiệu tuần quân, vào trướng hổ tấu trần tự sự. Xuân vương nghe nói có Trương Xa đến liền giáng chỉ cho vào. Trương Xa đến nơi phân tỏ thấp cao rằng:
-Nhờ ơn Quốc mẫu hải hà nên ngu thần mới được lưỡng toàn trung hiếu. Ngặt vì bị gian thần vu tấu, tha khỏi chết mà mắc bị gia tại Nam lao. Nay lại có chỉ triệu tha ra và sai ngu thần qua dâng hàng biểu.
Xuân vương nói:
-Ta cũng vị tình Nguyên soái mới thu nạp hàng biểu này. Chớ nếu như Hàn vương mà sai ai tới đây thì ta cũng quyết phá thành hãm trận.
Trương Xa hết sức vui đẹp liền từ tạ lui về và tâu lại Hàn vương hay các việc. Vua tôi bèn sửa soạn các đồ kim ngân châu báu và sai Triệu Đại đưa đến cống nạp cho Tề Thần. Xuân vương truyền quân thâu nạp xong rồi liền dọn tiệc đãi đằng quân sĩ. Rồi đó Triệu Đại giã từ tiểu chúa về triều phục chỉ lại cho Hàn vương, còn Xuân vương thì truyền quân sĩ bạt dinh, đi qua phía Đông mà thông tin lại cho Điền Côn tỏ rõ.
Nói về Điền Côn từ khi bại trận, vợ chồng đêm ngày trông đợi cứu binh, chẳng khác nào như các nọ trông sao mà chẳng thấy âm hao tin tức. Đến ngày nay vợ chồng đang ngồi trò chuyện, thấy quân lam kỳ vào phi báo rằng:
- Xuân vương đã thu phục Hàng bang, đương kéo binh tới dinh tiền hội hiệp.
Vợ chồng Điền Côn nghe qua cả đẹp, liền xuất dinh nghinh tiếp. Anh em gặp nhau hết sức mừng rỡ. Kế đó Điền Côn buông lời nói rằng:
-Cảm ơn ngự đệ có dạ hảo tâm.
Điền Nguyên liền đáp rằng:
-Em đã bình định đặng Ngô quốc, ban sư về tới Duy Dương, lại tiếp được ý chỉ của Nương Nương, nên em phải đem binh tới đây cứu viện. Huyết Hải chết rồi thời xong chuyện, Hàn vương nạp biểu xưng thần nên sai em tới đây hội hiệp với Vương huynh, ngày mai sẽ thâu binh về nước.
Điền Côn đáp rằng:

https://thuviensach.vn

-Ngự đệ thiệt là phước phận, trời khiến xui chấp chưởng giang sơn. Vợ chồng anh hổ thẹn muôn phần, tới đây bị bại binh và chết tướng.
Điền Nguyên nói:
-Xin vương huynh đừng quá tưởng, em chẳng dám chịu lời. Xin hãy nghỉ binh ít ngày rồi đây cùng nhau phản bái.
Vợ chồng Điền Côn khen phải, nghỉ binh ba bữa rồi bạt trại khởi trình.
Nhựt nguyệt tợ thoi đưa, tháng ngày mau thắm thoát. Xuân qua, Hạ tới, vừa buổi tiết Đoan dương, muôn nhà đều đốt một nén hương, khắp xứ cũng nghinh tường tập phước. Chung hậu đang lúc ở trong cung lo việc nước, trận gió hương phưởng phất ngoài hiên, trong mình phút đau bụng liền thì biết tới kỳ thai sản. Ông bà đã lo đồ sắm sẵn, chờ tới giờ tiếp sản thôi sinh, mùi hương náo nức cung đình, tới giờ Ngọ sanh rã Ấu Chúa. Cung nữ thảy đều mừng rỡ đến tâu lại cho Tuyên vương hay. Thiên tử nghe tâu nở mặt nở mày, tới sản phòng mà hỏi thăm Chung hậu. Chung hậu thưa:
-Thần thê không có sanh mèo như lúc trước nữa, xin thiên tử xem coi giống ai?
Tuyên vương nghe nói cả cười và mặt mày mắc cỡ, Chung hậu lại nói:
-Bữa nay sanh nhằm ngày ngoại kỵ, chắc thằng này khôn lớn ắt phải vô duyên, hay là bị mắc phải tiền khiên nên mới sanh nhằm ngày chẳng tốt.
Tuyên vương nói:
-Long Quy làm tướng thuở trước, Y Doãn ở tại Hữu Sằn, còn Phó Duyên cũng ẩn cư sơn dã, tới sau mấy người cũng quyền cao tước cả, kẻ thì làm tướng, người thì làm vương. Ngàn năm công nghiệp hinh hương, cũng đều sanh nhằm ngày Đoan Dương giờ Ngọ.
Chung hậu nghe nói phải, cả mừng và xin đặt tên cho con. Tuyên vương nói:
-Bữa nay là ngày ngoại kỵ. Đoan dương thì đặt tên cho nói là Điền Kỵ.
Chung hậu khi ấy truyền nhũ mẫu bồng Điền Kỵ tới tạ ơn vua rồi để lên nằm nghỉ trên long sàng. Lúc đó vợ chồng còn đàm đạo kiết tường, bỗng thấy Ngọc thiền bước tới vừa đi vừa khóc, hết lúc khóc lại cười, hết cười lại nói, ai cũng bàn rằng mắc phải yêu ma. Cung nhân lật đật trở về nhà thời té ra chết giấc. Còn Chung hậu lúc ấy cũng như cơn huyết vựng nằm trên

https://thuviensach.vn

giường mê mẩn tâm thần. Tuyên vương nghe nói tới gần, thời chóa con mắt, thấy có một người ngưu đầu mã diện, cầm cây phan phất qua phất lại. Cung nhân không biết chuyện gì hung kiết mà lo toan. Lúc ấy lại có một người cung giám già hơn sáu chục tuổi bước tới nói rằng:

-Việc như vầy sao không thỉnh Yến Anh, nếu có sự chi bất bình thì lấy ai mà xử trí?

Cung quan nghe như vậy lật đật chạy ra tướng phủ mà thuật hết việc cho Tề phủ hay. Yến Anh chân chẳng kịp mang giày, vội vã chạy ngay vào cung viện. Khi đến nơi thấy Tuyên vương đang nằm thiêm thiếp, bèn truyền cho cung nhân đi lấy cương thang đổ vào miệng, giây lát thở ra mới tỉnh. Tuyên vươn bèn thuật lại chuyện thấy người ngưu đầu mã diện, nên thất kinh mà té ngửa hôn mê, Yến Anh khi ấy toán quẻ rồi tâu rằng:

-Ấy là Quốc mẫu đi phán đoán dưới âm ty, xong công việc rồi trở về dương thế.

Tuyên vương lại hỏi còn Trịnh Thị như vậy có phải là bịnh ma quỷ hay chăng, Yến Anh bèn suy toán âm dương nữa mới biết rõ gốc tích căn do, rồi tâu rằng:

-Bắc cung chẳng phải ma quỷ, cũng không phải bịnh căn. Vì ngu thần chẳng dám lậu thiên cơ, chờ Bắc cung hồi dương rồi sẽ biết.

Tuyên vương nghe nói các việc, mới đổi sầu làm tươi, liền truyền quân dọn tiệc nơi hoa viên, tôi chúa đều vây mừng giai tiết.

Nói về Chung hậu xuống tới âm ty, vào thành Phong Đô, Diêm quân tiếp rước ân cần, vào Sum La điện phân ngôi tân chủ. Diêm quân khi ấy nói rằng:

- Nương nương thác sanh ra đời Xuân Thu Chiến Quốc, việc trước sau không biết phân minh, bao nhiêu án thiện án tử sanh, vua Thập điện chưa hề phân xử. Nay Nương Nương là Lê San đệ tử, xin nhờ tài cao mà xử phân đi cho rồi.

Chung hậu nghe nói vâng lời, bèn thay y phục mà lên ngồi đại diện. Phán quan liền đưa sách bộ phụng tiến, Công tào thời kể ra các tội, những người chết nghiệp thủy hỏa đao binh, cùng bao nhiêu oan hồn uổng tử. Cũng là bởi tiền sanh hung dữ nên kim thế phải chịu luân hồi, kẻ thiện tạm thời lại

https://thuviensach.vn

được làm kiếp người, còn loài ác nghiệp thời phạt đày ra cầm thú.
Lúc ấy lại thấy có một người nam tử tới quỳ xin thường mạng và kêu oan rằng:
- Tôi về hội Kỳ bàn, bị Chung hậu mà thác không minh bạch. Tấm trung hồn vẫn còn oan ức, xin bắt Vô Diệm xuống tra cứu.
Chung hậu liếc mắt ngó qua thì biết là Ngũ Tân thuở trước. Chung hậu khi ấy phán rằng:
- Ngươi là trung thần hậu duệ sao không biết khí số của trời. Đường đường một đấng làm trai, trở lại thua người đàn bà mà không biết xấu. Phán quan mau kíp tra xem sổ bộ coi tiền sanh thế nào?
Phán quan tâu rằng:
-Ấy là một vị thần tiểu hoa trên Thiên Tào giáng thế.
Chung hậu mới phán nữa rằng:
- Ngũ Tân! Sách có chữ: Trung thần bất úy tử, úy tủ bất trung thần. Chốn sa trường đã vị quốc vong thân, đến nỗi này còn lo tánh mạng. Vả lại người là một vì sao giáng thế, sao không biết xét mà trở về thiên cung. Còn ở đây thưa kiện hành hung, ta phạt người xuống Đông Sơn đầu thai kiếp khác.
Sứ giả vâng mạng dẫn Ngũ Tân đi đầu thai, còn bao nhiêu oan hồn uổng tử, người lành thời cho thăng thiên đường, kẻ dữ thời phạt sa địa ngục. Trong nhứt khắc phán đoán mọi việc xong hết, rồi đó Chung hậu lại nói với Diêm vương rằng:
- Việc âm dương cách biệt, sự thiện ác đã phân minh. Xin cho Ai gia trở lại cung đình, kẻo Thiên tử đem tình hoài vọng.
Diêm vương rất hậu trọng, đưa Chung hậu trở về Lâm Tri. Khi Chung hậu về đến, hoàn hồn, liền ngó thấy trên đầu Ngọc Thiền có bóng bạch quang xuất hiện thời có ý mừng mà không nói ra, bèn kêu cung nữ hỏi rằng:
-Thánh giá bây giờ ở đâu?
Cung nữ thấy Chung hậu đã hồi tỉnh lại rồi, mới lật đật đi tâu cùng Thiên tử. Tuyên vương và Yến Anh cả mừng đều bước tới Chiêu Dương cung, cùng nhau mừng rỡ. Chung hậu khi ấy niềm nỡ và thuật lại việc đi phán đoán dưới âm ty cho Thiên tử nghe. Tuyên vương nói:
- Diêm vương mời ngự thê đi phán đoán, vậy mà làm cho quả nhân thất vía

https://thuviensach.vn

kinh hồn.
Yến Anh khi ấy lại tâu rằng:
- Nay Trịnh tân nhân còn mê mẩn, xin Quốc mẫu lo phương giải cứu, kẻo để lâu e nỗi khó lòng.
Chung hậu nói rằng:
- Vì Ngọc Thiền đã thành chánh quả nên trời sai Thiên Tiên tới thử việc giả chân, quả Ma vương với Trịnh phi còn ở trên Ngư Sơn, chẳng có việc chi mà phòng lo sợ.
Lúc ấy vua tôi còn đang đàm đạo, xảy thấy trận gió thổi qua, hương bay thơm phức. Quốc mẫu biết Trịnh tân cung đã hoàn hồn, bèn bước tới niệm câu thần chú thì thấy đạo bạch quang ở trên đầu thâu xuống, giây lát Ngọc Thiền tỉnh dậy, mở mắt ra xem thấy Chung hậu còn đứng ở bên long sàng, lật đật bước xuống vội vàng lạy tạ ơn Chung hậu. Chung hậu mới nói:
-Ta mừng cho vương muội nay đã thành chánh quả rồi. Cũng vì nhờ tấm lòng kiên trinh và đạo đức hơn người, chẳng bao lâu cũng sẽ về trời sum họp.
Nói rồi kíp truyền cung nhân dọn tiệc, vua tôi hỷ lạc với nhau, kế xảy thấy Huỳnh Môn quan bước vào tâu rằng:
-Xuân vương ban sư đắc thắng đã về tới trước trường đình.
Khi ấy Yến Anh bước ra tâu rằng:
-Lúc xuất binh đã có lập ước, ai ban sư về trước thời được lập làm Tử quân. Nay Xuân vương đắc thắng ban sư, ngôi đại bửu đã đành phong lập.
Tuyên vương khen phải, Chung hậu cũng nói rằng:
-Xuân vương tuy là đắc thắng, song còn phải đợi Điền Đơn, như anh em nó bất phục thì làm sao?
Yến Anh nói:
-Việc đó để ngu thần phụng chỉ, ra trước trường đình nghinh tiếp, lập Điền Nguyên làm Thái Tử thì xong.
Thiên tử chuẩn tấu. Yến Anh liền truyền nội các thần viết chiếu phong lập Điền Nguyên rồi lên kiệu thẳng tới trường đình mà nghinh tiếp.
Khi đến nơi, hai vị Vương gia mừng rỡ, cùng nhau tiếp rước lão thần. Yến Anh mở chiếu đọc lên rằng:

https://thuviensach.vn

- Phong lập Điền Nguyên làm Thái tử, lựa ngày sẽ lên ngôi bửu vị, chấp chánh triều cang mà cai trị thần dân. Còn Điền Côn thì đi tu kiến lăng phần, cho trọn chữ quân thần phụ tử.

Hai vị vương gia quỳ lạy tạ ơn rồi cùng nhau ở lại trường đình còn đợi binh Điền Đơn phạt Ngụy về.

Nói về Tuyên vương và Chung hậu đương khi thưởng ngoạn trong hoa viên, bỗng thấy trận hương phong thổi tới. Chung hậu ngửa mặt lên trời thấy có một hình người phản phất, liền bấm tay làm một quẻ thì đã hiểu các việc nguyên do gốc tích. Vì Công chúa Yên Đơn có sanh sặng người con tên là Tôn Tẩn. Tôn Tẩn với nước Tề vẫn có duyên phận, tới ngày sau phải chịu tận trung. Vì nay Tôn Tẩn mắc bịnh đậu Thiên Hoa, có lương y mà cứu không nổi, Chung hậu nghĩ rằng nếu như sai người cầm linh đơn đi tới thời e khi trễ nải khó lòng. Liền niệm chú hô phong hóa ra một con bạch vượn. Chung hậu khi ấy đưa ra cho một hoàn linh đơn tiên dược và hóa trận gió bão bay tới nước Yên. Xong việc ấy, Chung hậu còn xem thấy Tôn Tẩn hồn tiên, cứ ở trên mây phiêu phiêu phưởng phưởng. Chung hậu lại niệm câu hồn thần chú, sau Huỳnh Cân lực sĩ đưa Tôn Tẩn trở về. Việc này là có tiền duyên đến Phong Kiếm Xuân Thu mới rõ.

Đây nhắc lại Điền Đơn qua nước Ngụy, bị thất binh tới mười hai trận nên phải treo miễn chiến bài. Đạo binh trận ấy bị vây nên vợ chồng Điền Nguyên trong lòng đã khủng khiếp. Ngày kia vợ chồng đang ngồi thương nghị, muốn sai người đột xuất mà về cầu cứu với Lâm Tri, xảy có quân lam kỳ vào báo rằng:

-Có Tả thừa tướng nước Ngụy tới trước dinh cầu xin giảng nghị.

Điền Đơn nghe nói hồ nghi tưởng chắc là họ dùng kế, mới sai binh cơ phòng bị, rồi truyền lịnh cho vào. Châu Hợi vô đến khấu đầu rồi bày tỏ các việc rằng:

-Quốc vương đã biết lòng hối quá nên sai ngu thần tới đây giảng hòa.

Điền Đơn khi ấy nói rằng:

-Như thật lòng thì dâng hàng biểu hàng thơ, ngày mai ta sẽ về nước.

Châu Hợi vâng lời về tâu lại cho Ngụy vương hay. Ai vương liền viết hàng thơ, sai Châu Hợi theo Tây Lộ vương đến Lâm Tri cống hiến. Rạng ngày

https://thuviensach.vn

Tây Lộ vương truyền quân bạt trại, mau kéo binh trở về. Lúc đi vừa tới Trường đình thấy có quân hiệu đến báo rằng:
-Có hai vị vương gia và Yến tề phủ còn ở đợi nơi trường đình.
Điền Đơn lật đật xuống yên, bước vào cùng nhau thi lễ.
Yến Anh thuật lại các việc vâng lời chiếu chỉ, đã phong cho Điền Nguyên làm Thái tử Đông cung. Anh em hớn hở vui lòng, mấy vị vương phi cũng thảy đều ưng đẹp. Rồi truyền quân dọn tiệc hỷ lạc và nghỉ binh lại đó một đêm. Rạng ngày sau, ba vị vương gia cùng mấy vị vương phi truyền quân phát pháo khởi hành thẳng tới Kim Loan điện. Cùng nhau làm lễ triều kiến và tâu hết sự tình các nước, Thiên tử truyền khao thưởng tam quân và gia phong cho các tướng.
Lúc này sáu nước thảy có sai người tới cống hiến, ai ai cũng vui mừng. Trong thiên hạ thái bình, bỗng chút thinh không sa xuống một vị Kim Tinh tới trước Kim giai bày cớ sự rằng:
-Ta vâng lệnh Ngọc Hoàng Thượng Đế rước ba vị Thánh trở về Thiên cung.
Chung hậu khi ấy tiếp rước khách một cách ân cần và kêu Xuân vương tới phân trần sau trước rằng:
-Nay có sáu người tới đây triều hạ, ấy là phước phận của vương nhi. Đây quốc tỷ giao lại cho chôn cùng Yên tề phủ cùng phò đặng ngôi cửu ngũ.
Xuân vương lãnh lấy ngọc tỷ rồi cúi đầu lạy tạ ơn cha mẹ mà lên ngôi. Bá quan triều bái xong, kế đó Kim Tinh cầm cây Đồng phan phất qua một cái, liền thấy ba con chim hạc trên trời sa xuống. Tuyên vương, Chung Hậu và Ngọc Thiền, mỗi người cưỡi một con. Kim Tinh lại cầm Đồng phan phất lại một lần nữa, thấy mây lành tuôn phủ, gió tốt thổi qua, đưa thẳng ba vị trở về trời. Lúc ấy Điền Nguyên và bá quan thảy đều ra đứng giữa trời mà lạy đưa tám lạy.
Đây nói về Điền Nguyên đưa cha mẹ về trời rồi, ngự vào Kim Loan điện, chấp chưởng triều cương, xưng hiệu là Tề Tương Vương rồi sai sứ đi thông tin cho các nước biết. Rồi đó, ngoài triều chánh giao cho Yến tể phủ, nội sự phó mặc Lưu nương nương, bá quan đều thăng thưởng vui mừng và ấy vị Phan vương cũng hết lòng tán trợ.
Nước Tề từ đây thịnh trị, thiệt là quốc thái dân an, ngàn năm vững đặt âu

https://thuviensach.vn

vàng, chỉnh bạc ngồi yên bệ ngọc.

HẾT

https://thuviensach.vn

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.
Nguồn: http://vnthuquan.net
Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.
Đánh máy: Ct.Ly & Hoàng Dung & Mercury&Ldlvinhquang & Lecern & M_Hang & Chieunhatnang&
Nguồn: VNthuquan - Thư viện Online
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 24 tháng 9 năm 2006

https://thuviensach.vn